Giới thiệu Thời Gian Không Nghe Lời

Tên Hán Việt: Thời quang bất thính thoại

Số chương: 100 chương + 12 ngoại truyện

Thể loại: Hiện đại, HE, Ngọt sủng, Đô thị tình duyên

Editor: Xiao He

Nữ chính độc thoại:

"Hồi còn nhỏ, em muốn giống như họ, được mặc váy công chúa. Em muốn giống như họ, gọi anh là anh trai. Em luôn muốn được cùng họ với anh...

Sau này, em cũng được như mong muốn của mình.

Đến lúc ấy, em lại ghét nhất giữa anh và em không có gì ngoài một cái họ."

Thời Quang muốn cho Thời Cảnh Nham biết tâm ý của mình, vì thế đem đoạn tình đơn phương ấy viết ra giấy dán trên cửa phòng ngủ của Thời Cảnh Nham, lại viết thêm hai câu:

" Có muốn biết tại vì sao em ghét mình cùng họ với anh không? Nếu như anh muốn biết, em sẽ cố gắng nói cho anh nghe:) ".

Nửa đêm, Thời Cảnh Nham từ công ty trở về, nhìn phía sau lưng cô:

"Không muốn."

Thời Quang:

"....."

Thời Cảnh Nham - Một người lạnh lùng hiếm khi cười, hôm nay lại mỉm cười mang theo ba phần lười biếng, bảy phần sủng nịch, trực tiếp ôm cô lên:

"Anh tỏ tình trước vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tp. HCM, 02/07/19

Editor: Xiao He

12 giờ rưỡi sáng, đèn trong phòng của Thời Quang vẫn còn sáng.

Sáng mai phải đi Bắc Kinh sớm, cô hiện đang thu dọn hành lý thật gọn gàng, lấy ra váy từ tủ quần áo ra để cho ngày mai mặc.

Thời Quang thay váy dài, xõa tóc ra, nhìn vào gương xem thử. Cái váy trắng dài này cô đã từng mặc trước đó, ai nhìn thấy cũng khen cô rất xinh đẹp.

Đang muốn thay váy đi ngủ, đột nhiên ấn đường cô nhíu lại nhìn chằm chằm tại làn váy, ở chỗ đó, không biết khi nào đã bị rách một lỗ nhỏ.

Cảm xúc tựa như đang trong ngày đông, bị tạt một gáo nước lạnh.

Cô kéo làn váy lên nhìn kĩ lại, thay váy ra, chuẩn bị đi tìm kim chỉ để vá lại cái lỗ nhỏ này.

Lại không nghĩ tới đèn phòng khách vẫn còn sáng, Thời Quang quay đầu qua đó xem thử, ba đã trở lại, quân trang vẫn còn chưa thay, trên mặt khó nén được nét phong trần mệt mỏi.

Phòng khách lúc này không một tiếng động, cô cho rằng chỉ có mình ông, vừa muốn lên tiếng gọi, liền nghe tiếng bất mãn của mẹ:

"Nhiều nhất là 600, một phân cũng không thể hơn."

Thời Nhất Thịnh nhìn vợ mình ngồi phía đối diện, tính cách tốt bụng ngày xưa nay còn đâu:

"Học Đại học ở Bắc Kinh, Đào Đào lại học chuyên ngành thiết kế thời trang, một tháng sáu trăm sao đủ, nhà chúng ta cũng không thiếu chút tiền ấy."

Tần Minh Nguyệt không thèm nói nhiều với ông:

"Cái gì mà sáu trăm một tháng không đủ? Một tháng tiền cơm sáu trăm còn chưa đủ xa xỉ??."

Thời Nhất Thịnh nhìn vợ:

"Bà có ý gì?"

Tần Minh Nguyệt:

"Ngày thường cơm trưa với cơm tối thì về nhà ông bà ăn, đồ dùng sinh hoạt cũng lấy bên đó, ở nhà cái gì mà không có. Đến Bắc Kinh cho Thời Quang mua một chiếc xe đạp, về nhà cũng chưa đến nửa tiếng, nếu không thì đến căn tin xếp hàng lấy cơm. Tài liệu chuyên ngành muốn mua gì thì người lớn bên đó tài trợ, mấy năm nay chúng ta cũng không nhờ vả mọi người trong nhà, chẳng nhẽ bên đó lại không muốn đưa một chút tiền ấy hay sao."

Thời Quang nghe rõ ràng, ba mẹ vì phí sinh hoạt Đại học của cô mà cãi nhau.

Đào Đào là tên trước kia của cô, hiện tại là nhũ danh. Nhà ông bà mà mẹ nhắc tới chính là đại viện biệt thự của Thời Gia, ông bà nội đều ở bên đó.

Cô cùng ông bà nội không thân lắm, mấy năm qua chỉ gặp nhau vài lần, ông nội vô cùng uy nghiêm, bình thường cô cũng chỉ nói được vài câu với ông, nghĩ tới sau này ngày nào đều phải ở đó ăn cơm cảm giác có chút không quen.

Cô không để bụng chuyện phí sinh hoạt được cho bao nhiêu, lên Đại học rồi có thể đi làm thêm tự lo cho bản thân.

Cuộc cãi vả trong phòng khách vẫn còn tiếp tục.

Thời Nhất Thịnh trong lòng bực bội, liền chất vấn:

"Bà muốn Đào Đào mỗi ngày giữa trưa và buổi tối chạy về đại viện ăn cơm, tiền mua tài liệu đều phải ngửa tay xin ông nội sáu trăm đồng, trừ bỏ ăn sáng tiền còn thừa còn lại cũng không nhiều, con bé không mua quần áo, không cùng bạn học đi ra ngoài ăn cơm hay sao? Bà có từng để ý tới suy nghĩ của Đào Đào chưa? Nhà ta nếu không có tiền thì không nói tới, bà làm vậy là muốn làm khó con mình sao?"

Giọng Tần Minh Nguyệt to hơn:

"Tôi khiến con bé khó xử còn không phải vì cái nhà này hay sao, chúng ta còn phải nuôi hai đứa nhỏ, vậy thì tiền kiếm đâu ra?"

Thời Nhất Thịnh không nhịn được nữa:

"Tần Minh Nguyệt, từ khi nào bà trở nên vô lý như vậy, một tháng bà xài cũng đủ cho Đào Đào đóng học phí cũng như chi tiêu cả bốn năm Đại học rồi."

Tần Minh Nguyệt bắt đầu ủy khuất:

"Vì sao tôi không thể tự tiêu xài tiền do bản thân mình làm ra, một tháng tôi thích tiêu xài như vậy đấy. Thời Nhất Thịnh, ông dám vì người ngoài mà hô to gọi nhỏ với tôi?"

Thời Quang tuy đã sớm chết tâm, thế nhưng khi nghe hai từ "người ngoài" vẫn nhói lòng một chút. Cô đúng thật là người ngoài, nghe nói khi mới sinh cô đã bị ném bên cạnh thùng rác, được bà Đào nhặt về, đặt tên cô là Đào Đào.

Mọi người trong Đào gia đều phản đối bà nhận nuôi cô, nhưng bà ấy vẫn luôn kiên trì, bà Đào cũng ở tại Bắc Kinh, cùng một đại viện giống với biệt viện của Thời gia.

Sau khi bà Đào qua đời, cô vẫn ở đó, ông Thời, cũng chính là ông nội hiện giờ của cô, đem cô về nhà ở cùng mấy ngày, sau này Thời Nhất Thịnh cùng Tần Minh Nguyệt mới chính thức nhận nuôi cô, bởi vì Tần Minh Nguyệt kết hôn đã nhiều năm nhưng vẫn chưa mang thai.

Cô ở nhà này được mười hai năm, thì tám năm trước, Tần Minh Nguyệt rốt cuộc cũng sinh được một đôi long phượng thai.

Thời Quang không muốn nghe nữa, xoay người trở về phòng của mình, đem cửa phòng đóng lại, bỏ lại âm thanh tranh chấp ở ngoài cửa.

Sáng sớm hôm sau, trong nhà tràn ngập âm thanh, Thời Quang nghe được tiếng khóc của em trai và em gái của mình, còn có tiếng quát lớn của Tần Minh Nguyệt.

Cô xoa xoa đầu, tối hôm qua ngủ không được ngon nên giờ bị đau đầu. Xoay mặt nhìn đồng hồ báo thức trên giường, mới 5 giờ 40, cô hơi hơi nhíu mày, hai đứa nhóc kia làm thế nào lại dậy sớm vậy, bình thường nghỉ hè hai đứa không bao giờ rời giường trước 8 giờ.

Không thể nào ngủ nữa, Thời Quang đành rời giường. Cô vẫn mặc cái váy trắng dài tối qua, nếu không nhìn kĩ cũng sẽ nhìn không ra lỗ nhỏ kia. Hơn nữa, ai sẽ nhìn chằm chằm vào quần áo của cô chứ.

Một lúc sau, trong nhà cũng an tĩnh lại. Lúc Thời Quang tới phòng khách chỉ còn thấy một mình ba ở đó, cô nhìn một vòng cũng không thấy hai đứa nhóc kia.

"Ba dậy sớm vậy?"

Thời Nhất Thịnh đang xem báo chí, ngước mắt:

"Sao không ngủ thêm, giờ đi ra nhà ga hãy còn sớm lắm."

Thời Quang đáp:

"Không vội ạ."

Cô đi vào phòng bếp uống một li nước ấm, trong nhà dì giúp việc đang chuẩn bị cơm sáng, đều là những món ngày thường cô vẫn thích ăn.

"Sáng nay ba uống nước ấm chưa?" - Cô hướng về phía phòng khách bên kia hỏi.

Thời Nhất Thịnh:

"Vẫn chưa."

Sáng sớm đã bị đôi long phượng thai làm cho tức giận nên quên uống mất.

Thời Quang rót một ly nước đem qua, Thời Nhất Thịnh liền nhắc đến Tần Minh Nguyệt:

"Mẹ con đưa hai em về nhà ngoại rồi, hôm nay hai người chúng ta đưa con đi."

Thời Quang kinh ngạc, lại có chút thụ sủng nhược kinh, ngày thường Tần Minh Nguyệt rất ít khi hỏi đến việc học học tập của cô, không ngờ bây giờ lại đưa cô đi báo danh.

Thời Quang e dè, lo lắng nói:

"Ba, còn ba ngày nữa con mới đi báo danh, khiến ba dành ra nhiều thời gian như vậy có được không?"

Hôm nay cô đi Bắc Kinh, trước hết muốn ở biệt viện hai ngày, sau đó mới đi trường học báo danh. Ngày thường ba ở trong quân đội rất nhiều công việc, nếu phải diễn tập, vài tháng có thể không thấy được người.

Thời Nhất Thịnh:

"Ba đưa con gái đi học có cái gì là không được."

Thời Quang cười:

"Cảm ơn ba."

Thời Nhất Thịnh xoa đầu cô, hỏi thử xem đã chuẩn bị đầy đủ hành lí hay chưa, Thời Quang gật đầu, thế nhưng ông vẫn không yên tâm.

"Để ba kiểm tra lại xem."

Thời Quang lấy hành lý của mình cùng giấy báo danh kiểm tra lại một lần nữa, không để sót thứ gì.

Bất chợt, tầm mắt cô lại lần nữa dừng ở lỗ nhỏ trên làn váy của mình, vẫn còn nhiều thời gian, cô đi tới nhà kho tìm kim chỉ.

Nhưng cô đánh giá cao tay nghề của mình, bởi vì không hiểu rõ chất liệu, càng sửa thì càng thấy rõ hơn, cô đành từ bỏ việc này lại.

Trước mặc kệ nó, chờ tới Bắc Kinh lại đi tìm cửa hàng may vá đem sửa lại.

Khi Tần Minh Nguyệt trở về thì đã không còn sớm nữa, cả nhà ăn cơm vội vàng chạy đến nhà ga.

Thời Quang ngồi ở ghế sau, chỉ cần ở cạnh Tần Minh Nguyệt, cô đều sẽ không lên tiếng, một mình cúi đầu chơi di động.

Tần Minh Nguyệt nhìn ngoài cửa sổ, không để ý Thời Nhất Thịnh, tối hôm qua hai người cãi nhau, tranh chấp ở phòng khách, trở lại phòng ngủ vẫn tiếp tục tranh cãi.

Sáng sớm gọi con nhỏ rời giường, hai đứa vẫn luôn khóc nháo giận dỗi, bà đã đem tức giận xả lên Thời Nhất Thịnh rồi.

Mấy năm nay bà rất ít khi trở về Bắc Kinh, bởi vì Thời Quang, mối quan hệ giữa bà cùng ông Thời và người nhà bên đó không thực sự không tốt.

Tần Minh Nguyệt thu hồi tầm mắt, hỏi Thời Quang:

"Chứng minh nhân dân, giấy tờ đều mang đủ hết chưa?"

Thời Quang quay đầu, trả lời:

"Con mang theo rồi."

Tần Minh Nguyệt ừ một tiếng, tiếp theo bà mới nói tới trọng điểm:

"Mỗi tháng mẹ cho con sáu trăm đồng. Ở trường học phải sống tốt với bạn bè, đừng bởi vì nhà mình giàu có liền cảm thấy hơn người khác. Đến trường học là để học, không cần suốt ngày đua đòi với bạn bè, học sinh thì phải ra dáng học sinh, tranh thủ giành lấy hạng nhất."

Thời Quang đáp lời:

"Biết ạ."

Thời Nhất Thịnh nghe Tần Minh Nguyệt nói chuyện không khí trở nên không thoải mái, ánh mắt ý bảo bà đừng nói nữa.

Nhưng Tần Minh Nguyệt căn bản không thèm để mắt tới, tiếp tục một mình nói:

"Nhà của ông bà cách trường học cũng không xa, thiếu cái gì cứ nói với ông, không cần xem chính mình là người ngoài."

Thời Nhất Thịnh chặn lời Tần Minh Nguyệt, "Được rồi, bớt nói đi."

Tần Minh Nguyệt ánh mắt lãnh đạm, hung hăng liếc mắt Thời Nhất Thịnh.

Tài xế trong lòng thở dài, tiếp tục tập trung lái xe.

Tần Minh Nguyệt ngồi cách ở ghế phụ, đơn độc ngồi một chỗ, hiện tại bà liếc mắt một cái cũng không muốn nhìn thấy Thời Nhất Thịnh.

Thời Quang với ba ngồi cùng nhau, Tần Minh Nguyệt đi chung một xe với họ, bất quá lại cảm thấy vô cùng xa xách.

Xe tiếp tục chạy, Thời Quang nhàm chán bắt đầu lướt di động.

Thời Nhất Thịnh liếc nhìn qua điện thoại của Thời Quang, màn hình di động đã bị nứt rất nhiều.

Đây là cái di động mà ba năm trước Thời Quang được tặng, bị cặp long phượng thai cướp chơi trò chơi làm rớt trên đất rất nhiều lần.

Sau khi thi Đại học xong, ông có nói với Tần Minh Nguyệt, muốn đổi cho Thời Quang một cái điện thoại mới, nhưng Tần Minh Nguyệt lại không đồng ý, nói di động chỉ là công cụ liên lạc, có thể sử dụng là được, không nên quá nuông chiều con cái.

Thời Nhất Thịnh quyết định không bàn chuyện này với vợ nữa, ông có thể tự mua cho con, nhưng lại sợ Thời Quang khó xử, những lúc ông không có ở nhà, Tần Minh Nguyệt không biết sẽ đối xử như thế nào với cô.

Ông biết mấy năm nay, cuộc sống Đào Đào trải qua thật không dễ dàng.

Bởi vì phải đi công tác thường xuyên, ông không thể lúc nào cũng có mặt ở nhà, Đào Đào vừa tới ở nhà họ được mấy năm, trong đại viện liền có vài hàng xóm nhịn không được nói với ông rằng:

"Nhất Thịnh à, không phải chúng ta châm ngòi li gián. Nhưng mà Minh Nguyệt đối với Đào Đào thật sự không tốt. Chúng ta ở trong nhà đều có thể nghe được Minh Nguyệt la mắng Đào Đào, Đào Đào còn bé một lời cũng không dám nói lại. Bảo mẫu của nhà ông trước kia đều nói, những lúc Tần Minh Nguyệt đánh Đào Đào, cô bé ấy chưa bao giờ dám khóc thành tiếng.

Chúng ta còn tưởng rằng là lỗi của Đào Đào, thế nhưng bảo mẫu lại nói con bé ấy rất ngoan, Tần Minh Nguyệt trên công ty gặp chuyện không hài lòng, hơn nữa lại không thể mang thai, liền đem Đào Đào trở thành nơi trút giận.

Nếu có thể đem con cái về chăm sóc, phải đối tốt với nó, đó là phúc khí của hai người, nếu không quan tâm thì cũng đừng nhẫn tâm đánh mắng nó. Minh Nguyệt không quan tâm đứa nhỏ này, nhưng ông phải đối tốt với bé con ấy."

Thời Nhất Quang lấy ba lô của Thời Quang lại, Thời Quang ngẩng đầu, "Ba sao vậy?"

"Không có gì."

Thời Nhất Thịnh từ trong túi lấy ra một cái thẻ ngân hàng, nhét vào trong ba lô của cô, nhỏ giọng nói:

"Chờ đến trường học thì tự mua cho mình một cái di động mới, thẻ này con giữ đi, khi về thì đổi lại điện thoại cũ mà dùng."

Buổi sáng trong nhà có bảo mẫu, ông không nói thêm gì nữa.

Thời Quang theo bản năng liền từ chối:

"Di động của con hiện tại khá tốt, không cần phải mua đâu."

Thời Nhất Thịnh đem ba lô của cô khóa lại kĩ càng

"Yên tâm, đây là tiền riêng của cha, mẹ con không biết."

Ý bảo cô mua nhưng phải giữ bí mật.

Thời Quang ngoảnh mặt nhìn về phía cửa sổ, xe chạy tốc độ quá nhanh, cái gì cũng không thể nhìn thấy.

Mấy tiếng sau, tới thành phố Bắc Kinh. Ông nội đã sớm kêu tài xế tới đón, Thời Yến Lãng cũng theo tới chờ.

Thời Quang ở trong đám đông thấy được Thời Yến Lãng, hắn rất cao, ít nhất cũng đến 1m86. Đẹp trai không thể nào tả được, nhưng lại mang theo một chút hư hỏng.

"Chú tư, thím tư." Thời Yến Lãng tiến lên chào hỏi.

Tần Minh Nguyệt cười nhạt, đáp lại hai ba câu.

Thời Nhất Thịnh vỗ vỗ vai hắn

"Tới đúng lúc lắm."

Thời Yến Lãng cười cười, lúc này mới nhìn về Thời Quang ở phía sau chú tư.

Thời Quang cùng Thời Yến Lãng đã 5 năm rồi không gặp nhau, ban đầu không quen biết, hiện tại thì khác rồi, Thời Yến Lãng là con trai của bác Hai, lớn hơn cô 2 tuổi, ở Thời gia đứng hàng thứ 6.

Thật trùng hợp là bọn họ hiện tại học cùng trường Đại học, hắn học chuyên ngành IT.

Thời Quang gọi một tiếng "Anh họ."

Thời Yến Lãng "Ừ."

Sau đó cũng không nói thêm lời nào.

Từ nhỏ hắn với người em họ này đã không có gì để nói, lúc Thời Quang chưa được nhà chú tư nhận nuôi, còn ở nhà bà Đào bọn họ đã biết nhau.

Khi đó bọn trẻ trong đại viện rủ nhau chơi, Thời Quang lại một người sợ hãi đứng ở một bên, không ai chơi cùng, có đứa nhóc nghịch ngợm sẽ nói cô là nhặt được từ thùng rác, cô không nói tiếng nào chỉ lặng lẽ khóc, rất nhiều đứa đều gọi cô là nhóc mít ướt. Khi đó người đối xử với cô tốt nhất chính là anh cả.

Giờ đây nhóc mít ướt khi xưa đã thay đổi không ít, không còn ánh mắt sợ hãi lúc nhỏ, bất quá trên người lại có thêm một loại cảm giác lạnh lùng.

Đáng lẽ hôm nay hắn không định tới, nhưng ông nội nói chú thím tư khó khăn lắm mới tới được, hắn phải tới đón.

Mọi người đi về bãi đỗ xe, Thời Yến Lãng phụ trách đẩy rương hành lý.

Thời Yến Lãng nói chuyện với Thời Nhất Thịnh:

"Vốn dĩ anh cả muốn cùng con tới đón mọi người, sau đó công ty anh ấy lại có việc gấp không tới được, tuy nhiên giữa trưa sẽ về nhà ông nội ăn cơm."

Thời Quang không nhanh không chậm đi theo phía sau bọn họ, người anh cả trong lời của Thời Yến Lãng chính là Thời Cảnh Nham.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói khi gặp lại

Nói tới áng văn này, đây là trước mắt thôi, ta viết một bầu trời sủng, mấy chương đầu sẽ hơi buồn, bởi vì thân thế của nữ chủ, lúc sau chính là vị ngọt sủng quen thuộc a.

Ta đố mọi người đoán xem ba ruột của Thời Quang là ai?

- ----------

Lời của Editor:

Mình lần đầu edit truyện, còn nhiều sai sót và câu văn cũng chưa hay. Mong mọi người thông cảm!

Hiện vẫn chưa có lịch chính thức cho truyện, nếu mình rảnh sẽ tranh thủ đăng lên cho các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Tp.HCM, 03/07/19

Editor: Xiao He

Hôm nay, tất cả mọi người trong Thời gia đều tới, ngoại trừ mấy anh chị họ bên phía ngoại đang du học ở nước ngoài, còn có hai người bác, thật sự không thể tới được, những người còn lại đều tới đông đủ. Nhiều năm không gặp, mặc kệ có xích mích như thế nào, bọn họ đều nói chuyện Tần Minh Nguyệt một lúc.

Mấy cô đều khen Thời Quang, nói là Đào Đào càng ngày càng xinh đẹp, nhân tiện lại khen váy cô mặc thật đẹp.

Tần Minh Nguyệt nghe vậy, liền cười ẩn ý:

"Tận vài ngàn, sao có thể khó coi được."

Thời Quang theo bản năng liền lấy tay đặt ở trên đùi, che lại lỗ nhỏ ở trên làn váy.

Nếu bị Tần Minh Nguyệt phát hiện, lại không biết sẽ tìm lý do gì dạy dỗ cô.

Không khí trong nháy mắt có chút xấu hổ, bắt quá bọn họ đều biết Tần Minh Nguyệt hay nói những lời mỉa mai, thậm chí là khắc nghiệt, liền đổi đề tài sang đôi long phượng thai.

Thời Quang bất an ngồi bên kia, cô đứng dậy ngồi trước đàn dương cầm, ngón tay ngẫu nhiên khảy nhẹ phím đàn. Vị trí của đàn dương cầm gần với hành lang lên lầu, Thời Yến Lãng đang từ trên bước xuống, gọi điện thoại, giọng điệu có chút không kiên nhẫn:

"Nói đi, anh đang bận."

Điện thoại bên kia, "Không rảnh sao, anh cứ việc nói thẳng là không muốn tiếp chuyện với tôi, làm gì phải tìm lý do."

Thời Yến Lãng dùng chút kiên nhẫn cuối cùng giải thích:

"Anh đang đón tiếp họ hàng."

Ai đón tiếp họ hàng cô đều tin, nhưng chỉ riêng Thời Yến Lãng, nói ra quả thực nực cười, "Đón em họ anh sao?"

Thời Yến Lãng theo bản năng liền nhìn về nhóc mít ướt đang đánh đàn, còn không phải sao?

"Đúng vậy, tiếp đón em họ anh."

Mấy giây sau, lại nghe hắn nói "Cúp thì cúp." Liền trực tiếp ngắt điện thoại.

Chỉ trong chốc lát, tiếng di động lại vang lên lần nữa, nhấn từ chối, hắn đem bỏ điện thoại vào trong túi.

Thời Quang nghe được đoạn đối thoại kia, "đón em họ anh", cô liền nhìn về phía hắn.

Thời Yến Lãng nhàm chán, xuống sảnh tìm mấy người em họ nói chuyện.

Cho tới khi tới giờ cơm trưa, Thời Cảnh Nham mới từ từ đến muộn, vào cùng với anh chính là Thời Yến Lãng, hai người không khác biệt nhau lắm về chiều cao, dáng vẻ thong thả. Thế nhưng không dễ dàng khiến người khác chủ động bắt chuyện.

Thời Cảnh Nham đưa tây trang gửi cho dì giúp việc treo lên, tới phòng khách chào hỏi người lớn trong nhà.

Thời Quang lại nhìn về phía bên kia nhiều hơn, hôm nay Thời Cảnh Nham mặc một cái áo sơ mi màu trắng.

"Bang" một tiếng, Thời Cảnh Quang hoảng sợ, trên phím đàn dương cầm bỗng xuất hiện một bao quả hạch.

Thời Quang nhìn qua, là Thời Yến Lãng, hắn tự xé một bao, ngửa đầu bỏ tất cả vào trong miệng, sau đó nói với cô:

"Ông kêu anh buổi chiều đưa em đi dạo, muốn đi đâu?"

Thời Quang "Đi đâu cũng được ạ."

Thời Yến Lãng ghét nhất câu trả lời tùy, định quay đầu bỏ đi, lại thấy một người đi tới, hắn dừng bước.

"Tính tình nóng nảy này của em không biết bao giờ mới có thể sửa được."

Thời Quang nghe tiếng liền quay đầu lại, Thời Cảnh Nham đã đứng ở phía sau lưng cô, câu nói vừa rồi là nói với Thời Yến Lãng.

Thời Cảnh Nham dừng bước bên cạnh Thời Quang, không khí giữa anh cùng Thời Quang hiện tại có chút xa lạ.

Lúc 6 tuổi Thời Quang đã đi tới nhà chú tư ở Nam Kinh, mấy năm nay cô có tới Bắc Kinh vài lần, chỉ duy nhất một lần không có anh ở nhà, lúc ấy anh có cuộc họp gấp, chưa nói với cô vài câu đã phải đi rồi.

Hai năm trước cô có di động, anh sẽ thường xuyên gọi tới, hỏi thăm một chút về tình hình của cô, lần nào cô cũng trả lời giống nhau, nói khá tốt.

Có thể bởi vì anh cùng Thời Quang tuổi tác khác nhau, có vài điều không thể tâm sự, cô cũng không nói nhiều lắm, mỗi lần nói được vài phút liền kết thúc vội vàng.

Thời Quang tự giác đứng lên, cô chỉ đứng tới bả vai của Thời Cảnh Nham, bỗng cảm thấy có một chút cảm giác áp bức, cô hơi hơi ngửa đầu nhìn anh, gọi một tiếng "Anh."

Thời Cảnh Nham gật nhẹ, thanh âm ôn hòa:

"Đi đường có mệt hay không?"

Thời Quang lắc đầu:

"Không mệt ạ."

Thời Cảnh Nham nói cô:

"Em đánh đàn tiếp đi."

Anh bước lên lầu.

Thời Quang vẫn luôn nhìn theo vóc dáng anh tuấn của anh, cho tới khi hình bóng ấy biến mất ở sau cánh cửa.

Thời Cảnh Nham cũng không ở trên lầu lâu lắm, cầm theo một hộp thuốc xuống dưới.

Ông nội không hút thuốc lá, ba cùng với mấy dượng đang ở bên kia nói chuyện phiếm, cô nhìn Thời Cảnh Nham cầm theo hộp thuốc bước đi, đến trước mặt mỗi người đưa một điếu.

Hôm nay tâm trạng ông nội không tồi, bác Cả hút thuốc ông cũng không nói lời nào.

Thời Quang không còn tâm tình đánh đàn nữa, cô mở di động ra bắt đầu lướt tìm kiếm, tìm xem có công việc nào phù hợp hay không.

Chờ học quân sự xong, cô định đi làm, cũng không muốn tới ăn cơm ở nhà ông bà, số tiền một vạn cha cho cô mua di động có thể chống đỡ đến kì nghỉ đông.

Thế nhưng phí sinh hoạt học kỳ sau vẫn chưa tin tức, học kỳ này cô phải đi làm thêm để tích cóp tiền, tới khi vô học môn chuyên ngành rồi, tiền tài liệu rất tốn kém.

Thời Quang đăng nhập vào diễn đàn trường học, nhìn xem có tin tức tuyển dụng không.

Xem chưa được vài phút, có thông báo từ WeChat, là bạn học cấp ba, cũng là bạn thân duy nhất của cô, người bạn này biết rất rõ tình huống của cô.

[Bạn học Đào Đào, đến Bắc Kinh chưa?]

Thời Quang: [Vừa đến, còn chưa ăn cơm đâu.]

Cô cùng bạn học nói chuyện phiếm vài câu, liền hỏi đến vấn đề chính, hỏi xem cô có muốn để kiếm tiền hay không.

Thời Quang biết ý của bạn mình, ba năm cấp ba cô chi tiêu rất tiết kiệm, ngày thường cũng không đi ra ngoài dạo phố ăn cơm với bạn bè, lại chưa từng đi với bạn ra tiệm trà sữa ngồi.

Thời Quang đang kiếm việc làm, bất quá cũng phải chờ qua đợt quân sự.

[Đào Đào, dì út của tớ, trong nhà có một đứa con đang học cấp 2, thành tích rất kém, đã từng mời rất nhiều danh sư nhà giáo, đều không tiến bộ, cô ấy liền nghĩ ra tìm một học sinh học tốt để phụ đạo, không có quá nhiều khoảng cách, có thể thuận tiện cùng con cô ấy giao lưu nhiều hơn, chỉ yêu cầu là nữ sinh, tính cách tốt, học giỏi.]

Thời Quang tuy là sinh viên mỹ thuật, thế nhưng cô thi đậu chuyên ngành hiện tại, thành tích chuyên ngành đứng thứ nhất, điểm thi văn hóa cũng đứng nhất, cũng không thích đi con đường nghệ thuật này, điểm nàng cũng đủ để xếp hạng trong trường cao đẳng.

Thật ra, Thời Nhất Thịnh không nghĩ cô sẽ học thiết kế, có lẽ là khi còn nhỏ có hứng thứ với quần áo, học thiết kế thời trang là mong muốn trong lòng cô, sau này Thời Nhất Thịnh cũng đồng ý.

Bạn học lại nói, đứa bé ấy là con gái, cực kỳ phản nghịch, khuyên Thời Quang nên chuẩn bị tâm lý, tuy nhiên phí chi trả đặc biệt cao, một tháng tiền lương, cũng đủ Thời Quang trang trải sinh hoạt phí cùng tài liệu Đại học.

Tiền lương gia sư khá cao làm Thời Quang hơi dao động, cô hỏi thử nhà của học sinh ấy ở nơi nào.

Bạn học liền gửi thông tin về nữ sinh ấy cho Thời Quang, nếu Thời Quang thấy ổn, cô ấy liền nói với dì.

Thời Quang xem thành tích học tập của đứa bé ấy xong, cô bé có một cái tên rất êm tai, gọi là Úy Lai.

Nhà Úy Lai rất có điều kiện, có một người chú, bốn mươi tuổi, là trùm tài chính, trị giá con người lên tới ngàn trăm triệu, nhưng vẫn còn độc thân, không có con, liền xem mấy cháu gái trong nhà là con cái của mình.

Úy Lai bởi vì được nuông chiều, thành ra mắc bệnh công chúa. Bạn cô gửi thêm thông tin về Úy gia rất phức tạp, đặc biệt là mẹ của Úy Lai, hy vọng con gái học tập thật tốt, tương lai có thể kế thừa công ty của chú út.

Người chú này có không ít cháu trai, cháu gái, về sau tài sản chắc chắn sẽ phải chia cho con cháu trong nhà, thế nên ai tài giỏi nhất sẽ là người được hưởng nhiều nhất.

Úy Lai còn có một người chị họ, tên là Úy Lam, bởi vì là học bá thế nên người chú này rất quan tâm tới cô chị họ này, vì thế mẹ Úy Lai càng thêm mong muốn Úy Lai tập trung học tập hơn.

Thời Quang hiểu rõ, cha mẹ Úy Lai hiện tại đầu tư nhiều tiền cho con cái học tập như vậy là để về sau tiền thừa kế được hưởng nhiều hơn, xem ra ân oán hào môn thật nhiều.

Cô vô tình hỏi: [Nếu chú ấy là trùm tài chính, sao có thể độc thân, không có hài tử, không có người thừa kế. Cậu có tìm kiếm sai thông tin hay không.]

Sau đó bạn cô liền kể thêm một số thông tin cho cô, đem mọi chuyện từ nhỏ đến lớn đều nói cho Thời Quang nghe.

Chú út không phải là không có con, mọi chuyện rất phức tạp, chi tiết cụ thể như thế nào không ai nắm rõ, đại khái là mấy năm trước chú ấy mới biết được tin thật ra mình có một người con gái, là với bạn gái thời Đại học sinh ra.

Tuy nhiên thời điểm biết tin thì đã muộn, mười tám năm trước, người bạn gái đó bị xuất huyết khi sinh nên đã qua đời, bé gái khi được sinh ra sau mười ngày cũng chết non.

Nếu bé gái còn sống thì hiện tại tuổi cũng xấp xỉ như các nàng, cũng mười tám tuổi.

Người phụ nữ mình yêu ra đi rồi, con cái cũng không còn, nhiều năm sau chú ấy mới biết tin, tình cảm ông cũng chết, nên không muốn kết hôn với sinh con nữa.

Cho nên các anh chị em trong nhà đều nghĩ biện pháp lấy lòng chú út, hy vọng con mình tranh đua, về sau vô được công ty chú út hỗ trợ.

Ngón tay Thời Quang sờ sờ màn hình, ba của người khác, bởi vì mất con gái, bi thương quá độ nên không kết hôn sinh con, không như ba mẹ ruột của cô.

Biết cô là con gái liền ghét bỏ, ném bên cạnh thùng rác.

Bạn cô cũng ý thức được đề tài này có chút trầm trọng, đụng chạm tới nỗi đau của Thời Quang, cô ấy liền lảng sang nói chuyện khác.

Thời Quang cười cười: [Không sao đâu.]

Cô quyết định nhận công việc này, học quân sự xong liền đi dạy, nhà của Úy Lai cách trường học của cô không xa, thứ bảy cuối tuần dạy một buổi, buổi tối thứ tư cũng có thể sắp xếp.

Tốt rồi, ăn cơm thôi.

Thời Quang vào toilet rửa tay, lúc bước vào phòng ăn mọi người đều đã ngồi vào bàn ăn, chỉ còn thiếu cô.

Cô ngồi ở đối diện Thời Cảnh Nham,ngẩng đầu là có thể nhìn đến anh.

Trên bàn cơm đều nói đến đề tài liên quan đến việc học của cô, người lớn trong nhà ai cũng khen cô.

Bởi vì cô học cùng trường với Thời Yến Lãng, bác Hai dặn dò Thời Yến Lãng ngày thường cũng nên chiếu cố đến em gái hơn.

Tần Minh Nguyệt liền hỏi hỏi:

"Yến Lãng, bình thường bữa sáng trên trường bao nhiêu tiền?"

Thời Yến Lãng không hay biết, trước nay đều không đi mua cơm sáng, toàn là bạn gái mang đến phòng học cho hắn.

Hắn nhắm chừng:

"Khoảng mười đồng."

Tần Minh Nguyệt gật gật đầu

"Cũng không nhiều."

Thời Quang gắp thức ăn bỏ vào miệng, nếm không ra hương vị gì.

Lúc sau, Tần Minh Nguyệt lại nói buổi chiều muốn mua xe đạp cho Thời Quang

"Có xe đạp rồi, về sau mỗi ngày trở về ăn cơm với ông bà, cũng rèn luyện sức khỏe. Con gái nên luyện tập, không thể không có quy tắc, về sau hình thành nên thói quen sinh hoạt."

Trong nhà những người khác đều phụ họa cười cười, chỉ nói cũng ổn, cũng không phát biểu thêm ý kiến gì.

Thời Cảnh Nham biểu tình đạm bạc, thình thoảng nhìn Tần Minh Nguyệt, trong bữa ăn không nói tiếng nào.

Rốt cuộc cũng ăn xong bữa cơm, Thời Quang mới ăn lửng dạ.

Thời Cảnh Nham đi vào viện hút thuốc, Thời Nhất Thịnh cũng đi qua, đưa cho Thời Cảnh Nham một ánh mắt, ý bảo anh "Lên trên lầu nói chuyện."

Thời Cảnh Nham hiểu được, chú tư có chuyện muốn nói riêng với anh.

Hai người đi lên thư phòng trên lầu, Thời Nhất Thịnh đóng cửa lại, có chút lời hơi khó nghe.

Ông lấy một tấm thẻ trong ví ra, để trên mặt bàn đẩy về phía Thời Cảnh Nham.

Thời Cảnh Nham vừa mới đánh lửa, lại đem bật lửa tắt đi, nghi hoặc nhìn về phía cái thẻ ngân hàng.

Thời Nhất Thịnh:

"Bên trong có bốn vạn đồng, đưa cho Đào Đào tiêu xài mỗi tháng, cô tư của con mỗi ngày đều bắt Đào Đào buổi trưa và buổi tối về đây ăn, chỉ cho Đào Đào một tháng sáu trăm đồng."

Thời Cảnh Nham không tin được

"Một tháng sáu trăm?"

Thời Nhất Thịnh

"Ừ, có nói cũng vô dụng, người chịu thiệt cuối cùng lại là Đào Đào."

Ông liền đem tiền riêng bỏ vô tấm thẻ này, đưa cho Thời Cảnh Nham.

Ông không quên dặn dò Thời Cảnh Nham

"Đừng nói là chú đưa, đứa nhỏ Đào Đào này rất mẫn cảm, chú cũng không muốn con bé áy náy lo sợ mẹ phát hiện, con là biện pháp duy nhất, mỗi tháng cứ đưa cho con bé hai ngàn ba đồng."

Thời Cảnh Nham trực tiếp đẩy qua, lại bị Thời Nhất Thịnh dùng ngón tay ấn xuống

"Chú tư biết con không thiếu chút tiền ấy, nhưng việc nào ra việc đó, Đào Đào là con gái chú, chú còn ở đây ngày, thì sẽ không khiến con bé phải thiếu nợ ai, cũng không phải là chú xem con là người xa lạ, chờ sau này con có con cái sẽ tự hiểu."

Đang chờ Thời Cảnh Nham trả lời, điện thoại của Thời Nhất Thịnh vang lên, là Tần Minh Nguyệt gọi điện cho ông, kêu ông xuống dưới, nói là muốn mua xe đạp cho Thời Quang.

Thời Nhất Thịnh:

"Gấp cái gì, ngày mai đi."

Tần Minh Nguyệt lại đáp

"Buổi tối tôi phải về, ông nhanh lên."

Nói xong liền cúp máy.

Thời Nhất Thịnh cho rằng Tần Minh Nguyệt thật tâm muốn đưa Đào Đào đi báo danh, không ngờ lại đặc biệt tới nói chuyện cùng ông nội, về sau Đào Đào mỗi ngày đều về nhà ăn cơm.

Âm thanh Tần Minh Nguyệt nói chuyện không nhỏ, Thời Cảnh Nham cũng nghe được, anh liền cầm tấm thẻ, cùng Thời Nhất Thịnh xuống lầu.

Thời Nhất Thịnh hỏi Thời Cảnh Nham

"Buổi chiều có tới công ty hay không?"

Thời Cảnh Nham không lên tiếng, Thời Nhất Thịnh nhìn về phía anh, mặt không biểu tình, Thời Nhất Thịnh tưởng công ty có vấn đề, liền không hỏi nữa,

Phòng khách dưới lầu, mọi người đều có mặt đông đủ.

Tần Minh Nguyệt mới từ toilet ra, vừa rồi ở bên trong gọi cho Thời Nhất Thịnh.

Trên sô pha đã hết chỗ, Tần Minh Nguyệt ngồi đối diện với Thời Yến Lãng.

Thời Cảnh Nham vỗ bả vai Thời Yến Lãng, kêu hắn đứng lên.

Thời Yến Lãng đang chơi game, mất kiên nhẫn hỏi

"Làm gì đấy?"

"Đứng lên."

Đột nhiên phòng khách yên tĩnh lại, tất cả mọi người không hiểu nhìn về phía Thời Cảnh Nham.

Thời Yến Lãng dừng ngón tay lại, có chút không hiểu, anh cả trước giờ không hề nói nặng lời với hắn, bây giờ rõ ràng là không thể nhịn được nữa.

Hắn quên mất đang chơi game, dẫn đến tạm dừng.

Mẹ của Thời Cảnh Nham bắt đầu quở trách con trai mình:

"Con nói chuyện đàng hoàng không được à?"

Thời Cảnh Nham không quan tâm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về hướng Tần Minh Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Tp.HCM, 04/07/19

Editor: Xiao He

Thời Cảnh Nham lúc đó không cho người khác chút mặt mũi nào, một chút cũng không lưu tình hỏi:

"Thím tư, mỗi tháng thím chỉ cho Đào Đào sáu trăm tiền sinh hoạt thôi, đúng không?"

Trước kia anh vẫn tôn trọng Tần Minh Nguyệt, hôm nay lại dùng ngữ khí chất vấn đó hỏi bà. Thời Nhất Thịnh đầu óc "ong" lên một tiếng, trong lòng thầm mắng, thằng nhãi ranh này dám bán đứng ông.

Lúc ấy Thời Quang đang ăn túi quả hạch, nghe được lời Thời Cảnh Nham nói, suýt chút nữa thì cắn phải đầu lưỡi.

Tần Minh Nguyệt bị đánh đòn cảnh cáo, sửng sốt, bà cảm nhận được ánh mắt của mọi người trong nhà đang hướng về phía mình. Cố gắng điều chỉnh lại biểu tình trên khuôn mặt:

"Cảnh Nham, con đang dùng thái độ gì nói chuyện với thím đấy? Dù gì thì thím cũng lớn tuổi hơn con."

Bà nhấn mạnh hai từ lớn tuổi.

Thời Cảnh Nham đáp:

"Cô còn nhớ được mình là thím sao, cũng nhớ được mình là mẹ à?"

Môi Tần Minh Nguyệt run rẩy, không nói được lời nào.

Phòng khách không một tiếng động, ngay từ đầu bác cả hoài nghi Thời Cảnh Nham có phải giữa trưa đã uống rượu nhiều hay không, nhưng nhớ lại, buổi trưa Thời Cảnh Nham không uống một giọt, nói chiều nay còn có hẹn.

Tần Minh Nguyệt dùng sức nắm chặt túi xách, Thời Cảnh Nham làm như vậy, không thể nghi ngờ là đang chà đạp thể diện của bà dưới chân mình, thế nhưng bà lại không thể nào phản bác được.

Bà nhìn về phía ông bà Thời, tưởng họ sẽ la rầy Thời Cảnh Nham, ngăn cản Thời Cảnh Nham không tiếp tục nói hươu nói vượn nữa, nào ngờ hai người vốn không có ý này.

Thời Cảnh Nham nói đơn giản tất cả suy nghĩ trong đầu mình:

"Thím đừng quên, là lúc trước thím một hai đòi nhận nuôi Đào Đào."

Lúc ấy thím tư vẫn chưa sinh được, lo lắng nhà chồng sẽ có thành kiến với mình, lại sợ chú tư sẽ ly hôn với bà, mà bà cảm giác được ông bà nội cũng yêu thích Đào Đào, liền chủ động nhận nuôi cô.

Anh gằn từng chữ một:

"Thế nhưng về nhà rồi, thím đối xử với Đào Đào như thế nào hẳn thím cũng tự hiểu rõ."

Mẹ Thời đá vào chân Thời Cảnh Nham, ý kêu anh đừng làm bậy nữa. Thời Cảnh Nham sao có thể nghe lời, mà lúc này những người trong nhà ai cũng yên lặng nhìn, không hề lên tiếng.

Thời Cảnh Nham tiếp tục:

"Tám năm trước hai vợ chồng chú thím có con ruột rồi, liền quyết định phải đem Đào Đào về quê của bảo mẫu, không muốn để em ấy ở nhà hai người, việc này hẳn thím vẫn chưa quên."

Tin thím tư muốn đưa Đào Đào về vùng nông thôn, mấy hôm trước anh cũng mới vô tình nghe mẹ mình nói, nếu không anh cũng không biết, tám năm trước anh vẫn còn đang đi du học.

Mẹ nói, lúc trước thím tư muốn đưa Đào Đào đi, cả nhà đều khuyên thím ấy, kêu thím đừng làm như vậy, con cái cũng không phải là đồ vật, muốn nhận nuôi liền nhận, khi không cần liền ghét bỏ, Đào Đào ở thành phố lớn có thể có điều kiện học hành tốt hơn, trong nhà cũng không thiếu chút tiền ấy.

Nhưng thím tư lại cảm thấy mọi người trong nhà đều cùng nhau khi dễ bà, bà liền làm loạn lên với chú tư và mọi người trong nhà.

Sau cũng không rõ mọi chuyện ra sao, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra, cuộc sống của Đào Đào mấy năm nay không hề dễ dàng, thím tư hẳn cũng xem thường em ấy ít nhiều.

Nghĩ đến đó, ánh mắt Thời Cảnh Nham lạnh lùng, mặt không biểu cảm nhìn về Tần Minh Nguyệt.

Lúc trước nếu không phải thím ấy nhất quyết phải nhận nuôi Đào Đào, ông nội cũng sẽ tìm một gia đình tốt để gửi gắm Đào Đào. Thế mà bây giờ...

Tiền sinh hoạt thím tư cũng không muốn cho, nếu bà ấy không có tiền thì thôi không nói, một tháng sáu trăm nếu mua đồ choi cho cặp long phượng thai cũng không đủ. Nhưng tiền không phải là vấn đề, mà là muốn ngược đãi tinh thần Đào Đào.

Tần Minh Nguyệt xanh cả mặt, bà không ngờ rằng Thời Cảnh Nham lại dám nói hết mọi chuyện trước mặt mọi người như vậy, còn quở trách bà.

Thời Yến Lãng nhìn qua, nhìn lại, cuối cùng tầm mắt dừng ở nhóc mít ướt kia. Hắn khom lưng, cầm một túi quả hạch trên bàn trà ném qua cho cô.

Quả hạch đúng lúc chạm vào mu bàn tay của Thời Quang, cô cầm để trên mặt bàn, cũng không nhìn Thời Yến Lãng.

Cô út ngồi bên cạnh Thời Quang, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Thời Quang ngẩng đầu, miễn cưỡng cười một tiếng, dùng khẩu hình nói:

"Con không sao."

Cô út nhỏ giọng nói với cô, không riêng gì Thời Cảnh Nham, mọi người đều có thành kiến với Tần Minh Nguyệt.

Bây giờ Thời Quang không thể nghe được lời nói của ai nữa, bên tai đều là âm thanh của Thời Cảnh Nham, khắc sâu vào lòng cô.

Đến bây giờ cô cũng không tin được, Thời Cảnh Nham lên tiếng vì cô, nói lí lẽ với ba mẹ của cô.

Thời Cảnh Nham trả tấm thẻ ngân hàng kia lại cho Thời Nhất Thịnh:

"Mấy năm nay hai người cũng tốn không ít tiền nuôi dưỡng Đào Đào, còn có bỏ công chăm sóc, con sẽ chuyển đủ cho hai người."

Anh gọi điện cho thư kí, nói thư kí chuyển liền một trăm vạn vô thẻ, sau đó anh đọc số thẻ cùng tên của chú tư cho thư kí.

Cất điện thoại, Thời Cảnh Nham nói với Tần Minh Nguyệt:

"Thím tư, không phải thím vẫn luôn không muốn nuôi Đào Đào sao, sợ người khác nói xấu mình, bây giờ quá hợp ý cô rồi còn gì."

Đào Đào đã mười tám tuổi, có thể không cần mối quan hệ với ba mẹ nuôi nữa, sổ hộ khẩu anh cũng sẽ kêu người chuyển tới, chuyển về hộ khẩu của ông bà nội.

Thời Nhất Thịnh cầm lại thẻ ngân hàng:

"Thời Cảnh Nham, con làm loạn cái gì?"

Thời Cảnh Nham:

"Con không làm loạn, một đứa nhỏ tốt như vậy lại bị hủy hoại trong tay hai người."

Dừng vài giây, anh lại thấp giọng nói:

"Chú tư, mấy năm nay Đào Đào ngoài chịu đựng ra thì còn gì, có phải hai người thấy chú tư dung túng cho vợ mình là chuyện bình thường phải không, nhưng liên quan đến Đào Đào con làm không được, trước kia là con không biết, hiện tại biết rồi, con không có khả năng ngồi yên mặc kệ mọi thứ như vậy."

Thời Nhất Thịnh im lặng, tay dùng sức nắm chặt lấy tấm thẻ ngân hàng.

Tần Minh Nguyệt vừa rồi không đáp trả được, lúc này tâm tình cũng bình tĩnh lại.

Thật sự bà không muốn nuôi Đào Đào, lúc nhận nuôi bà đã không thích rồi, nhưng không còn biện pháp nào khác, ai biểu bà không thể sinh, sau lại có đôi long phượng thai liền không muốn nuôi nữa.

Hiện tại Thời Cảnh Nham muốn chịu trách nhiệm với Đào Đào, bà cầu còn không được.

Đã lớn chuyện đến như vậy, nói gì cũng đều vô nghĩa, Tần Minh Nguyệt liền chào hai người lớn trong nhà một tiếng:

"Ba mẹ, con cùng Nhất Thịnh về Nam Kinh trước, hai đứa nhỏ ở nhà không nghe lời, bên ngoại không quản được, buổi tối còn phải về nhà."

Bà liếc nhìn Thời Nhất Thịnh:

"Đi thôi, còn phải chạy ra nhà ga nữa."

Rời đi trước, bà cũng không nhìn về phía Thời Quang thêm chút nào.

Thời Nhất Thịnh cũng bất lực, ông kêu Thời Quang ra ngoài nói chuyện:

"Ba với mẹ con về trước, chuyện hôm nay con đừng quan tâm, chỉ cần trong nhà còn có ba, đó vẫn là nhà của con."

Thời Quang biết chuyện đã xảy ra như vậy, cô cũng không có cách nào quay về, Tần Minh Nguyệt sẽ không để cô quay lại đó.

Nhiều năm như vậy, cô vẫn luôn hi vọng có thể dọn ra ngoài sớm một chút. Không biết cảm giác khi không có nơi nương tựa là như thế nào? Cô cầm lấy tay Thời Nhất Thịnh, trầm mặc mấy giây sau mới nói:

"Ba, con sẽ không bao giờ quên công ơn dưỡng dục của ba đâu."

Thời Nhất Thịnh xoa tóc cô, lại nhẹ nhàng ôm lấy:

"Vào đi thôi, anh con sẽ giúp con an bài thỏa đáng, chỉ cần có thời gian ba liền gọi cho con."

Thời Nhất Thịnh rời biệt thự rồi nhưng Thời Quang vẫn luôn đứng ở trong viện sững sờ.

"Đào Đào."

Thời Quang hoàn hồn, điều chỉnh tốt cảm xúc mới quay đầu.

"Anh."

Trên khuỷu tay của Thời Cảnh Nham đang vắt tây trang, cầm túi xách của cô ra:

"Đi thôi, anh mang em đi dạo."

Trong phòng nhiều người như vậy, Thời Quang cũng không biết đối mặt ra sao.

Thời Cảnh Nham lấy chìa khóa xe ra, tự mình lái.

"Muốn đi đâu?" - Thời Cảnh Nham hỏi nàng.

Thời Quang thắt dây an toàn, "Tùy tiện." Sau đó lại hỏi:

"Buổi chiều anh không có việc sao?"

Thời Cảnh Nham "Không vội."

Trong xe im lặng vài phút. Thời Cảnh Nham nói trước, hỏi cô Tần Minh Nguyệt đã đưa tiền sinh hoạt tháng đầu chưa.

Thời Quang đáp "Đưa rồi ạ."

Lúc Tần Minh Nguyệt đưa cho cô, nói bên trong có tiền rồi, cô cũng không hỏi bao nhiêu, bây giờ biết rồi, là sáu trăm.

Thời Cảnh Nham nói:

"Sáu trăm đủ rồi, buổi tối mời anh ăn cơm đi."

Thời Quang " "

Cô nhất thời không theo kịp suy nghĩ của Thời Cảnh Nham.

Thời Cảnh Nham định dẫn Thời Quang tới quán cà phê, trưa nay chắc cô chưa ăn no, anh cũng vậy, đang ăn mà nghe thím tư nói những lời kia anh liền ăn không nổi.

Anh không thể tưởng tượng được cuộc sống mấy năm nay của Thời Quang lại trải qua như vậy.

Thời Nhất Thịnh gọi điện thoại tới, Thời Cảnh Nham không nghe, trực tiếp tắt máy.

Không còn cách nào, Thời Nhất Thịnh đành nhắn: [Đào Đào thích nhất là ăn đùi gà, không ăn cay. Đúng rồi, con bé chỉ ăn đùi gà nướng, không ăn dầu chiên, còn có, cũng không thích ăn rau hẹ, cà rốt và rau thơm, cà chua xào trứng nhất định phải có đường, bò bít tết bảy phần chín, không ăn tiêu đen.]

Thời Cảnh Nham nghiêm túc dừng xe ở ven đường, xem thật kĩ tin nhắn, rất dài, thực dong dài mà.

Đọc xong anh cũng không còn tức giận với chú tư nữa, cảm thấy vẫn còn cứu được.

Thời Nhất Thịnh gửi tin nhắn lúc ở bên ngoài toilet của nhà ga, ông đi ăn cơm tối với Tần Minh Nguyệt, còn một tiếng nữa tàu mới chạy.

Tần Minh Nguyệt không quan tâm tới ông, nói về nhà rồi liền đóng gói tất cả đồ đạc của Thời Quang gửi qua bưu điện, sau này Thời Quang cũng không cần về nhà nữa, dù sao trong lòng cô cũng không có cái nhà này.

Ông không nói gì, hiện tại nói thêm câu nào cũng chỉ là đổ dầu vào lửa.

Thời Cảnh Nham cất điện thoại, không vội khởi động xe, "Đào Đào."

Thời Quang đang nhìn ở ngoài cửa xe, liền quay đầu lại "Sao vậy ạ?"

Thời Cảnh Nham nhìn cô:

"Em ở nhà không thoải mái, sao không nói với anh?"

Mỗi lần hỏi cô gần đây thế nào, ở nhà vui không, cô đều nói khá tốt.

Thời Quang chỉ nhìn anh hai giây, ánh mắt anh u lãnh thâm thúy, cô liền quay mặt tránh đi:

"Anh biết vậy được rồi, bình thường mẹ không thích em, nhưng em có chỗ ở, còn có thể tới trường đi học."

Thời Cảnh Nham hơi hơi dùng sức nắm tay lái, cuối cùng không nói thêm gì nữa, khởi động xe chạy chậm rãi.

Thời Quang cúi đầu, trong lúc vô tình nhìn đến cái lỗ nhỏ trên váy, không biết có phải do tâm trạng không vui không, cảm giác so với tối qua thì lại lớn thêm một vòng.

Đang đi trên đường, xe bỗng nhiên tạm dừng, Thời Cảnh Nham nhìn cô, muốn hỏi cô khi nào tới trường báo danh, lại phát hiện cô vẫn luôn nhìn váy của mình.

Giống như cảm giác được có ánh mắt nhìn mình, Thời Quang đột nhiên ngẩng đầu, cùng Thời Cảnh Nham bốn mắt nhìn nhau, cô nhanh chóng che đi lỗ nhỏ kia, nhưng cô biết Thời Cảnh Nham chắc chắn đã nhìn thấy.

Thời Cảnh Nham không chọc cô, cười nhẹ

"Ánh mắt học bá thật sắc bén, nhìn chằm chằm cái váy cũng ra được cái lỗ to a."

Thời Quang " "

Qua vài giây, cô cũng không nhịn cười được. Bao nhiêu xấu hổ cùng khó chịu trước đó nháy mắt đều tan đi.

Thời Cảnh Nham hỏi cô:

"Váy là chú tư mua cho em sao?"

Thời Quang gật đầu, thật ra quần áo của cô đều do ba mua, mẹ rất ít khi mua đồ cho cô, nhiều lắm chỉ là mua nội y, bà thường xuyên dạy rằng, ngày thường cũng không cần trưng diện, không nên mua nhiều, lãng phí.

Cô nói:

"Mới mặc một lần, không biết sao lại rách rồi."

Thời Cảnh Nham:

"Hôm nào cầm đi sửa đi."

Thời Quang "Dạ.", không nói gì thêm.

Sau một lúc, Thời Cảnh Nham nói

"Em học thiết kế thời trang, có thể thử sửa lại xem."

Thời Quang cũng nghĩ đến việc tự sửa váy, thế nhưng đây là váy ba mua cho cô, cô không muốn càng sửa càng hư. Thời Cảnh Nham đồng ý với cô, sẽ tìm một thợ may vá tốt, có thể sửa lại cái váy vẹn nguyên như cũ.

Hai người cùng nhau trò chuyện, di động Thời Cảnh Nham lại vang lên, lần này là Mẫn Lộ gọi tới.

Anh bắt máy, "Chuyện gì?"

Mẫn Lộ đang trên đường, qua vài giây mới trả lời "Tớ về nước rồi."

"Nhanh vậy à."

"Ừ, xem mắt xong rồi, tớ về nhà nghỉ một chút, vừa đúng lúc đi tìm tình yêu của mình, nghe nói đang ở gần Bắc Kinh, tớ đang xem thử hôm nay có thể lăn lộn một đêm không.."

Thời Cảnh Nham " "

Trước mặt Thời Quang, có rất nhiều lời anh không thể nói được, liền nhẫn nhịn không chế nhạo Mẫn Lộ. Mẫn Lộ là nhà thiết kế thời trang có uy tín lớn, sinh hoạt thoải mái, tính cách cường thế mạnh mẽ, mắt thẩm mỹ không giống nhau với những cô gái khác, đang để ý tới một người đàn ông bốn mươi tuổi.

Mấu chốt là người kia tính tình độc ác, thận trọng từng bước, căn bản không muốn cùng cô ấy tiếp xúc nhưng cô ấy vẫn kiên trì.

Mẫn Lộ nhẹ nhàng phun ra sương khói:

"Không phải cậu nhờ tớ mang quà đặt trên mạng qua cho Đào Đào sao, ngày mai tới tiệm lấy đi."

Hỏi anh:

"Cậu muốn tặng gì cho cô bé vậy?"

"Từ từ, Đào Đào đang bên cạnh." Thời Cảnh Nham đem điện thoại đưa cho Thời Quang, "là Mẫn Lộ."

Thời Quang phát ngốc, Mẫn Lộ là ai nha.

Cô nhanh chóng suy nghĩ trong đầu, vẫn nghĩ không ra. Sau đó trong lòng đột nhiên chấn động, là bạn gái của anh à.

Âm thanh Mẫn Lộ truyền đến:

"Heo con, tiểu khả ái, dì nhỏ từ bên kia đại dương chúc mừng con thi đậu trường học mà dì mong ước bao lâu nay."

Dì chứ không phải bạn gái à. Thời Quang vì thất thần mà phản ứng chậm nửa nhịp, chờ hoàn hồn cô mới nhận điện thoại trả lời "Cám ơn dì nhỏ."

"Bảo bối, ngoan nha."

Thời Cảnh Nham liếc mắt về phía Thời Quang:

"Em cũng thật tình gọi dì nhỏ à?"

Thời Quang lại ngốc, rốt cuộc là dì nhỏ hay là chị?

Thời Cảnh Nham dừng đèn đỏ lấy điện thoại lại:

"Mẫn Lộ, nói chuyện vui không?"

Đầu bên kia điện thoại, Mẫn Lộ cười:

"Cháu trai à, con tức giận cái gì, về sau con nên giống với tiểu khả ái gọi dì một tiếng dì nhỏ đi, dì không ngại có thêm một đứa cháu lớn tuổi đâu."

Mẫn Lộ thúc giục Thời Cảnh Nham nhanh đưa điện thoại lại cho Thời Quang, "Đưa nhanh lên, tớ còn phải tắt máy tính."

Di động lần nữa trở về tay Thời Quang, cô vẫn còn đang nhớ xem Mẫn Lộ rốt cuộc là ai, nghe đoạn nói chuyện giữa Mẫn Lộ và Thời Cảnh Nham không giống bạn bè bình thường, cảm giác hơn tình bạn một chút.

Thanh âm của Mẫn Lộ lần nữa truyền đến, hỏi Thời Quang có muốn mua giỏ xách, bao tay, thích mẫu mã màu sắc gì.

"Tiểu khả ái cứ nói với dì, dì sẽ gửi hình ảnh đến điện thoại của anh con nha."

Thời Quang tự giác đem xưng hô đổi thành "Cám ơn chị, không cần nhiều như vậy, em cũng có tiền."

Mẫn Lộ nói với cô:

"Tiền là quà thưởng của anh trai em, em thi đậu đại học tốt nhất cũng không dễ dàng. Anh ấy cũng không hay đi dạo phố, không biết sở thích của con gái, nếu em không chọn, chị liền tự mình lựa, lỡ như không hợp, em cũng chỉ có thể nhận lấy."

Thời Cảnh Nham nhìn cô ý bảo, cô cứ chọn đi.

Thời Quang cũng không từ chối nữa, bỏ điện thoại của mình xuống, đăng nhập vào WeChat của Thời Cảnh Nham, Mẫn Lộ rất nhanh liền gửi một đống hình ảnh, đủ loại phụ kiện, Mẫn Lộ nói cô cứ từ từ mà chọn.

Thời Quang tuy rằng không biết rõ giá cả của những thứ này, nhưng cũng biết một ít. Tần Minh Nguyệt rất thích mua đồ, trong nhà có nguyên một phòng chuyên dùng để cất những món đồ là phiên bản giới hạn.

Những kiểu Mẫn Lộ đưa cho cô xem, giá cả đều có thể mua được một chiếc ô tô.

Cô không nghĩ mình sẽ nhận được quà tặng quý giá như vậy, lại nhìn về phía Thời Cảnh Nham

"Anh tặng quà bình thường cho em được rồi, những thứ này thật sự quá mắc."

Đối với Thời Cảnh Nham, nếu anh tặng sẽ tặng món tốt nhất quý nhất, thế nhưng anh lại quên suy xét đến suy nghĩ của Thời Quang, hiện tại trong lòng cô có gánh nặng, vẫn còn mơ hồ về tương lai sau này, càng không muốn mang nợ người Thời gia, mà anh lại là người của Thời gia.

Cô không nhận món quà này, lại sợ mất mặt của anh, nhưng lại không thể nhận nổi ân tình to lớn ấy.

Thời Cảnh Nham nói với Mẫn Lộ, kêu cô ấy mua cái ba lô giá ba ngàn được rồi.

Mẫn Lộ " "

Qua vài giây, hiểu được ý anh, không nhiều lời nữa, đăng nhập một trang web official của thương hiệu khác.

Cuối cùng, Thời Quang chọn một trang web khác, ở nước ngoài, không tới bốn trăm, quà như vậy là ổn, về sau cô còn có thể trả lại cho Thời Cảnh Nham.

Cô gửi hình ảnh lại cho Mẫn Lộ, nói mình thích nhất mẫu này, là một cái ba lô nhỏ.

Mẫu này rất đẹp, Thời Quang đem điện thoại đưa lại cho Thời Cảnh Nham:

"Cảm ơn anh."

Thời Cảnh Nham:

"Không có gì, anh tặng quà, buổi chiều em trả tiền nhé."

Thời Quang " " Cô vĩnh viễn đều theo không kịp suy nghĩ của anh.

Nhưng trà chiều có thể tốn bao nhiêu tiền. Chắc cũng vài ngàn. Trong xe vô cùng an tĩnh, không còn chút ngượng ngùng nào.

Thời Quang nhìn ngoài cửa sổ, cô bỗng nhiên quay đầu:

"Mẫn Lộ là chị dâu của em à?"

Thời Cảnh Nham: "Anh chưa có bạn gái."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Tp. HCM, 06/07/19

Editor: Xiao He

Thời Quang cũng không biết tại sao khi nghe Thời Cảnh Nham nói chưa có bạn gái, cô lại thấy nhẹ nhõm trong lòng.

Cô hỏi tiếp:

"Em có biết chị Mẫn Lộ không?"

Nếu không ngay từ đầu Thời Cảnh Nham sẽ không nói với cô đây là Mẫn Lộ.

Thời Cảnh Nham đang lái xe, nhìn sang một chút:

"Khi còn nhỏ cô ấy từng thắt tóc cho em đấy, không nhớ sao?"

Sao có thể không nhớ chứ.

Năm sáu tuổi còn ở đại viện, ai đối tốt với cô, cô đều sẽ ghi nhớ kĩ trong lòng.

Thường xuyên thắt tóc cho cô nhất chính là chị Văn Văn, hóa ra chị Văn Văn tên là Mẫn Lộ, hồi ấy trẻ em trong đại viện đều kêu nhau bằng nhũ danh.

Cô nhớ rõ Mẫn Lộ lớn hơn mình mười tuổi, thắt tóc rất đẹp, lúc nào cũng thắt cho cô nhiều loại bím tóc đẹp.

Thời Quang bắt đầu nhớ về những cảnh tượng hồi nhỏ, rất nhiều ký ức đã sớm mơ hồ, chỉ nhớ rõ ngày nào bà Đào cũng làm những món ăn mà cô yêu thích, còn dùng lò nướng chân gà cho cô ăn.

Sau đó trong trí nhớ xuất hiện nhiều nhất là Thời Cảnh Nham, nếu trong đại viện có bạn nhỏ nào khi dễ cô, Thời Cảnh Nham đi ngang qua đều sẽ ra tay bảo vệ.

Bọn họ còn đặt biệt danh cho cô là nhóc mít ướt.

Sau khi bà Đào qua đời, cô ở tạm trong nhà của ông nội, lúc sau Thời Nhất Thịnh cùng Tần Minh Nguyệt nhận nuôi cô, phải tìm tên khác cho cô, ông nội nghĩ ra vài cái tên, đều hỏi ý kiến cô, hỏi thử xem cô thích tên nào nhất.Cô trả lời rất nhỏ, nói tên nào nghe cũng hay.

Quãng thời gian đó, tất cả mọi người trong nhà đều tới biệt viện ăn cơm, Thời Cảnh Nham cũng tới, anh nói:

"Vậy không bằng kêu Thời Quang đi, so với những cái tên khác dễ nghe hơn."

Sau này, cô lấy tên là Thời Quang.

Trong lúc cô thất thần, Thời Cảnh Nham đã dừng xe ở trước cửa quán cà phê.

Đây là lần đầu tiên Thời Cảnh Nham tới quán cà phê này, một quán cà phê cũng bình thường.

Thời Cảnh Nham gọi một ly trà với một phần bánh, Thời Quang muốn một ly cà phê cùng một phần chocolate mousse, không mắc, chỉ một trăm đồng.

Thời Quang biết, Thời Cảnh Nham chọn nơi này, là suy nghĩ tới ví tiền của cô, phải nói là sợ tiền trong thẻ cô không đủ để trả, nên không đi đến những nơi sang trọng, dù gì tối nay cô cũng muốn mời anh ăn cơm.

Trong túi Thời Quang hiện có hai trăm đồng, là tiền lương lúc đi dạy đàn trong kỳ nghỉ.

Cô không đưa tiền mặt, dùng điện thoại để trả.

Thời Cảnh Nham nhìn thấy Thời Quang dùng di động, bất động thanh sắc thu hồi ánh mắt, đi tìm chỗ ngồi trước.

Hôm nay không phải cuối tuần, buổi chiều trong tiệm cũng không có nhiều người lắm, anh lựa một chỗ yên tĩnh gần với cửa sổ.

Thời Quang đi qua tìm Thời Cảnh Nham, anh đang dựa vào sô pha, ánh mắt không tập trung nhìn về phía ngoài cửa sổ, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, ánh mắt nhìn vô định về một hướng.

Động tác cô nhẹ nhàng, ngồi xuống phía đối diện, thuận tay lấy một quyển tạp chí thời trang trên kệ sách lật xem.

Anh không chú ý tới cô, còn đang nhìn ngoài cửa sổ.

Thời Quang mở ra trang đầu tiên, trên đó quảng cáo một mẫu phụ kiện mới, thiết kế độc đáo, cô liền bị hấp dẫn.

Thời Cảnh Nham quay đầu lại liền nhìn thấy Thời Quang an tĩnh ngồi xem tạp chí, hết sức chăm chí, hàng lông mi dài rũ xuống thỉnh thoảng chớp vài cái.

Cô gái nhỏ xinh đẹp như vậy, không hiểu sao cha mẹ cô có thể nhẫn tâm bỏ mặc được.

Cho dù có nỗi khổ tâm, cho dù nuôi không nổi, nhưng đem cho con cái thì khác gì ném con mình thẳng ra đường.

Ai cũng không biết sinh nhật Đào Đào là ngày nào, lúc bà Đào nhặt được cô, khi ấy cô mới sinh được khoảng 10 ngày, bị bỏ ở bên cạnh bệnh viện vào một ngày mùa đông, bọc trong một cái chăn không có giấy tờ; ngày sinh tháng đẻ không rõ ràng.

Bà Đào nhặt được cô ở quê hương mình là Giang Huyện, đó là một thành phố núi, bần cùng hẻo lánh, thế nhưng hoàn cảnh cũng tốt, lúc ấy bà Đào về quê để dưỡng lão, không nghĩ tới sẽ thấy Đào Đào.

Bà nói, ánh mắt đầu tiên nhìn thấy đứa nhỏ này liền không nỡ gửi đến Viện phúc lợi, con cái trong nhà ai cũng kịch liệt phản đối, nhưng bà vẫn quyết tâm

muốn nhận nuôi Đào Đào.

Bà Đào ở quê vẫn luôn chăm lo cho Đào Đào cho tới khi cô được một tuổi, về Bắc Kinh cũng đem Đào Đào về cùng với mình.

Nhân viên phục vụ đưa cà phê lại đây, Thời Cảnh Nham hoàn hồn, anh hỏi Thời Quang khi nào tới trường báo danh.

Thời Quang:

"Ngày nào cũng có thể, bên trường đã bắt đầu chào đón sinh viên rồi."

Thời Cảnh Nham:

"Muộn nhất là khi nào."

Thời Quang suy nghĩ:

"Chắc cuối tuần này."

Thời Cảnh Nham gật đầu, gửi tin cho thư kí, dặn thư kí không sắp xếp lịch trình vào thứ bảy, tối nay cũng không đi xã giao.

"Ở nhà chơi mấy ngày đi, thứ bảy anh đưa em đi báo danh."

Thời Quang sợ trì hoãn công việc của anh, nói tự mình có thể đi được, nhà ông nội cũng có xe, chỉ cần nhờ tài xế đem hành lý qua là được, trải giường chiếu quét dọn vệ sinh linh tinh, cô đều có thể làm được.

Thời Cảnh Nham vẫn là nói câu đó:

"Thứ bảy anh đưa em đi."

Thời Quang không tiếp tục kiên trì nữa, đành đồng ý.

Cô nhấp một ngụm cà phê, ngọt ngào.

Thời Cảnh Nham ở quán cà phê cũng không rảnh rỗi, vẫn luôn dùng di động để xử lí công việc, chạng vạng tối, ông gọi điện cho anh, kêu về nhà ăn cơm.

Anh hỏi:

"Có ai ạ?"

Ông đáp:

"Còn có ai nữa, ông, bà của con, còn có con và Đào Đào."

Thời Cảnh Nham suy xét vài giây:

"Con về liền."

Gọi xong, anh nói với Thời Quang buổi tối không ăn ngoài, bữa cơm cô thiếu sau này anh đòi lại.

Thời Quang:

"Bây giờ phải về nhà sao?"

Thời Cảnh Cảnh gật đầu

"Anh đưa em về nhà trước, anh phải đến công ty họp."

Thời Quang đi sát anh hỏi:

"Vậy buổi tối anh có về nhà ăn cơm với ông không?"

Thời Cảnh Nham nói:

"Về chứ, bình thường anh đều ở nhà của ông."

Khó trách. Trưa hôm nay, anh ngựa quen đường cũ lên trên lầu lấy thuốc lá, hóa ra vì anh ở đó.

"Sao chưa đi?" Thời Cảnh Nham quay đầu lại tìm cô, kết quả cô còn ở bên cạnh bàn không nhúc nhích.

Thời Cảnh Quang hoàn hồn "Tới đây." Cầm theo ba lô nhỏ của cô bước nhanh đuổi theo.

Đưa Thời Quang về biệt thự, Thời Cảnh Nham không về công ty, trực tiếp đến một cửa hàng bán điện thoại.

Người bán hàng hỏi anh muốn xem mẫu nào, Thời Cảnh Nham

"Mẫu năm trước, cấu hình tốt, màu xám."

Rất nhanh, người bán hàng đưa ra một vài mẫu cũ cho anh xem.

Thời Cảnh Nham trước giờ không tự mình mua điện thoại, liền hỏi cái nào mắc nhất.

Người bán hàng chỉ mẫu bên cạnh:

"Mẫu này giống với mẫu khoảng đầu năm nay."

Thời Cảnh Nham liền quyết định mua cái đó, còn cố ý hỏi thu ngân, có hộp nào tương đối cũ, có chút bụi bặm càng tốt.

Người bán hàng ngốc lăng, còn có những yêu cầu khó như vậy?

Ai mua điện thoại mà không muốn mua loại chưa mở bao bì.

Người bán hàng tìm nửa ngày cũng thấy một cái hộp trống nhìn qua có chút cũ kỹ.

Thời Cảnh Nham liền phải trả tiền, tốn hết hai mươi phút từ trong cửa tiệm ra.

Lúc nãy anh nói với Thời Quang, anh phải về họp, hiện tại trở về vẫn còn sớm, đành phải đi dạo một vòng.

Ngày mai anh có hẹn với giám đốc Úy Minh Hải của tập đoàn GK để bàn dự án, không có thời gian đi với Thời Quang, liền gọi cho Thời Yến Lãng.

Thời Yến Lãng đang chơi game, khi hắn chơi game không bao giờ nhận điện thoại của ai, cho dù là của bạn gái.

Nhưng vừa thấy là số của Thời Cảnh Nham, đang chơi cũng phải dừng lại, không chần chờ đã ấn nghe.

Thời Cảnh Nham hỏi hắn:

"Mấy nay có bận không?"

Thời Yến Lãng thầm nghĩ, em dám nói không sao.

Hôm nay anh không lưu tình chút nào oán trách thím tư, mọi người trong nhà ai cũng không dám lên tiếng.

Thời Yến Lãng hỏi Thời Cảnh Nham:

"Có chuyện gì vậy anh?"

Thời Cảnh Nham:

"Đào Đào mấy nay ở nhà cũng không làm gì, em mang em ấy đi dạo đi."

Hóa ra là dắt nhóc mít ướt đi chơi.

Thời Yến Lãng cố gắng đáp ứng:

"Được rồi, ngày mai em qua nhà ông đón em ấy."

Thời Cảnh Nham nói tiếp:

"Nhớ dẫn em ấy đi tìm tiệm may nào chất lượng, sửa váy cho Đào Đào thật tốt."

Anh nhấn mạnh thêm lần nữa, phải là tiệm có tay nghề tốt nhất.

Thời Yến Lãng nội tâm phát điên:

"Sao em biết được tiệm may nào?"

Thời Cảnh Nham:

"Đó là chuyện của em."

Thời Yến Lãng kêu gào trong lòng một trận, nhà hắn cũng không có ai đi sửa đồ, còn muốn tay nghề tốt nhất.

Thoát khỏi trò chơi, hắn bắt đầu lên mạng tìm tòi. Thật là đời trước mắc nợ nhóc mít ướt kia mà.

Lúc Thời Cảnh Nham trở về, Thời Quang đang ở trên lầu dọn dẹp phòng của mình, ông nội chọn cho cô một căn phòng có đầy đủ ánh sáng mặt trời, nói sau này ngày nghỉ có về thì có chỗ nghỉ ngơi. Phòng này ban đầu là phòng tập của Thời Cảnh Nham, thiết bị thể hình đều đã chuyển xuống phòng dưới lầu.

Phòng Thời Quang và Thời Cảnh Nham sát nhau, cũng không khác nhau về diện tích là mấy.

Lau bụi trên tủ quần áo, Thời Quang để vài bộ quần áo vào trong, về sau cuối tuần trở về cũng có quần áo để mặc.

Cô không biết mình có thực sự muốn ở lại không, không biết là vì ông bà nội quá nhiệt tình không thể từ chối được, hay là bởi vì ở đây có Thời Cảnh Nham, nên cô cảm giác được đây là nơi an toàn nhất bây giờ.

Thất thần được một lúc, di động thông báo có tin nhắn, là bạn học cấp 3 gửi tới, nói với cô, việc gia sư đã sắp xếp ổn thỏa, chờ cô xong đợt quân sự liền có thể gặp mặt mẹ của Úy Lai. Mẹ Úy Lai vừa nghe là người quen, cũng yên tâm.

Thời Quang phảng phất thấy được một chồng phong bì màu đỏ thật dày bay tới trước mặt cô, nếu làm thuận lợi, tiền sinh hoạt cùng học phí cũng không lo nữa.

Mới vừa buông tay, tiếng đập cửa vang lên, "Đào Đào."

Là Thời Cảnh Nham.

Thời Quang không lên tiếng, liếc nhìn vào gương một chút, quần áo chỉnh tề, cô vừa thay một bộ khác, đem cất cái váy bị hỏng kia rồi.

"Đào Đào" Thời Cảnh Nham gọi thêm lần nữa.

Thời Quang "Cửa không khoá đâu anh."

Cô chạy nhanh đến cửa phòng vệ sinh, làm bộ mới từ bên trong đi ra, trong tay còn cầm giẻ lau

"Vừa rồi ở trong phòng giặt khăn."

Thời Cảnh Nham lên gọi cô xuống ăn cơm, thấy cô đang bận cũng không hối cô.

Anh nhìn xung quanh phòng một lần, "Thiếu cái gì liền nói với dì giúp việc."

Thời Quang "Không thiếu gì cả, đủ rồi anh."

Cô giả bộ lau phía bên kia tủ đầu giường, thật ra đã sớm lau trước đó rồi.

Thời Cảnh Nham liếc nhìn về phía di động trên tủ đầu giường, suy nghĩ một lát, hắn nói "Di động vừa rồi bị rớt bể rồi sao?"

Thời Quang định nói dối, nhưng đối mặt với Thời Cảnh Nham, cô cảm giác không cần phải phòng bị như vậy:

"Không phải, bị em trai và em gái lấy chơi trò chơi không cẩn thận quăng rớt."

Tuy rằng không định mua cái mới, thế nhưng cô vẫn nói:

"Ba đã cho em một vạn rồi, nói khi nào qua đây thì mua cái mới."

Thời Cảnh Nham hơi gật đầu, vừa muốn bước đi, bỗng nhiên dừng lại:

"Chỗ anh hình như có dư một cái điện thoại, để anh tìm xem, nếu có thể dùng liền đưa cho em xài tạm."

Thời Quang cho rằng Thời Cảnh Nham lại phải mua di động cho cô, cô không muốn nợ ân tình anh, cũng không muốn tiêu tiền của anh.

"Không cần đâu, sáng mai em sẽ đi ra cửa hàng tìm mẫu mã và kiểu dáng mà mình thích."

Thời Cảnh Nham không nói nhiều, chỉ nói lát nữa tìm thử xem, anh liền xuống lầu.

Cả nhà vẫn luôn chờ Thời Quang dọn dẹp phòng xong mới ăn cơm, may có Thời Cảnh Nham ở nhà, nếu không Thời Quang cũng không biết nói gì cùng ông bà nội.

Khi ông bà nội ăn cơm rất ít khi nói chuyện, ngẫu nhiên sẽ nói vài câu, Thời Cảnh Nham phụ họa, cô cũng chăm chú ăn không nói lời nào, không ai nhắc đến sự tình giữa trưa.

Sau này Thời Quang mới biết được, hóa ra Thời Cảnh Nham ở đây với ông bà nội vì sợ họ cô đơn quạnh quẽ.

Sau khi ăn xong, Thời Quang ở dưới lầu một lát, liền về lại phòng của mình.

Thời Cảnh Nham từ phòng vệ sinh ở dưới lầu làm ướt một cái giẻ lau, mang đi lên thư phòng, từ trong túi lấy ra hộp di động, đưa về hướng cửa

"Đào Đào."

Nghe được tiếng, Thời Quang mới đáp

"Chuyện gì ạ?", cô từ phòng ngủ đi ra.

Thời Cảnh Nham lau phía bên ngoài hộp, anh không muốn cô suy nghĩ quá nhiều, liền nói dối:

"Anh tìm được rồi, năm trước tham gia tiệc công ty được rút thăm trúng thưởng, anh cũng không dùng đến, nếu em không thì cầm xài đi."

Nói xong, anh lại dùng giẻ lau vỏ hộp một chút:

"Lâu không đụng tới, hộp hơi dơ, điện thoại chắc vẫn bình thường, em đợi lát nữa mở ra xem sao."

Thời Quang nhìn vỏ hộp có chút ướt, cô tin Thời Cảnh Nham đã lâu lắm không dùng tới cái điện thoại này, liền nhận lấy "Cám ơn anh."

Thời Cảnh Nham gật gật đầu, làm như không không có việc gì xoay người về thư phòng.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói, đến cuối cùng các bạn khẳng định sẽ rất yêu thích người đàn ông Thời Cảnh Nham này.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Tp.HCM, 09/07/19

Editor: Xiao He

Thời Quang trở lại phòng ngủ, ngồi xếp bằng ở trên giường, cầm hộp di động nhìn một hồi lâu, lúc sau mở ra thật cẩn thận, lấy ra bắt đầu khởi động.

Một lúc sau, cô gửi tin nhắn cho Thời Cảnh Nham, đổi tên anh trong danh bạ sau lại xóa hết, cuối cùng chỉ để lại một từ Anh.

Thời Cảnh Nham nhắn lại rất nhanh hỏi: [Di động có thể sử dụng được rồi à.]

Thời Quang: [Dạ, em dùng được rồi.]

Thời Cảnh Nham: [Vậy em dùng tạm trước đi, từ từ hãy mua cái mới.]

Thời Quang: [Dạ.]

Sau đó cô không biết nhắn gì với anh tiếp, đành nói câu: [Chúc anh ngủ ngon.]

Thường ngày Thời Cảnh Nham chưa từng nhắn ngủ ngon với ai, anh gửi lại: [Ngủ ngon Thời Quang.]

Để điện thoại ở trên bàn, Thời Quang tắt đèn ngủ.

Một lát sau, cô lại sờ di động ở trên tủ đầu giường, đổi tên WeChat của Thời Cảnh Nham từ Anh thành Thời Cảnh Nham.

Sáng sớm hôm sau, 6 giờ Thời Quang đã rời khỏi giường, cô không có thói quen ngủ nướng.

Kéo màn cửa, ánh nắng ban mai chiếu sáng khắp căn phòng.

Trong viện, ông bà nội đang tập thể dục buổi sáng, Hắc Bối lại nghịch ngợm, tự mình chơi đồ chơi ở trên cỏ.

Thời Quang thay quần áo, đi xuống lầu.

Cầu thang bên cạnh phòng tập thể hình mới đổi, bên trong có phát ra âm thanh.

Thời Quang đi ngang qua nhìn vào bên trong xem thử, Thời Cảnh Nham đang chạy bộ trong phòng.

"Sao em không ngủ thêm đi?" Thời Cảnh Nham vừa chạy vừa nói với cô.

Thời Quang dựa trên khung cửa, "Thói quen rồi, nghỉ hè em vẫn luôn dậy sớm như vậy."

Trước đây ở nhà cha mẹ nuôi, cô đã có thói quen này.

Đôi long phượng thai ngoại trừ ban ngày thích ngủ ra, thời gian còn lại đều là cô chăm sóc hai đứa.

Hai đứa trẻ nghịch ngợm ấy lúc nào cũng không nghe lời, hai đứa nhỏ chơi với nhau một lúc liền bắt đầu cãi nhau, không cãi nhau thì cũng chính là đánh, không đứa nào nhường đứa nào.

Sau khi kết thúc một ngày, lúc nằm trên giường rồi, cô cảm thấy đầu như muốn nứt cả ra.

Thời Cảnh Nham hỏi: "Nghỉ hè cũng không ra ngoài chơi sao?"

Thời Quang lắc đầu, cô nói sang chuyện khác:

"Ngày nào anh cũng chạy bộ à?"

Thời Cảnh Nham "Ừ."

Cô tưởng có thể cho qua đề tài ấy rồi, nhưng Thời Cảnh Nham lại vòng trở về:

"Nghỉ mười một ngày anh dẫn em cùng Yến Lãng đi ra ngoài chơi."

Thời Quang không cần suy nghĩ mà từ chối ngay, cô còn phải đi dạy thêm cho Úy Lai.

Cô nói:

"Đi dạo trong Bắc Kinh cũng được rồi, em cũng không quen thuộc Bắc Kinh lắm."

Thời Cảnh Nham chạy xong 8km rồi, anh nói, "Bắc Kinh ngày nào cũng có thể đi, kì nghỉ này không ở trường, đi chơi xa một chút."

Nghỉ nhiều ngày như vậy, cô không thể về nhà chú tư, ở nhà với ông bà nội cũng nhàm chán.

Anh quyết định dẫn cô cùng Thời Yến Lãng ra nước ngoài chơi, tiện thể anh đi công tác luôn, cũng không làm chậm trễ công việc, nói với cô:

"Qua mấy ngày nữa, anh nói thư kí mang em đi làm thị thực."

Thời Quang " "

Chọn giữa đi chơi và kiếm tiền, cô khẳng định muốn về sau hơn.

Tuy rằng, cô đặc biệt muốn cùng anh ra ngoài du lịch. Đành phải kiếm một lý do sứt sẹo:

"Đến lúc đó em có hẹn đi chơi với bạn rồi, có chuyện cần tâm sự."

Thời Cảnh Nham nhìn chằm chằm vào cô, bỗng nhiên cười "Có chuyện gì không thể nói với anh sao?"

Thời Quang thẹn thùng "Cũng không phải." Sau đó cũng không biết phải giải thích như thế nào cho anh hiểu.

Thời Cảnh Nham hiểu ý cô, hơi gật đầu:

"Được rồi, với tuổi của anh em cũng có thể gọi anh một tiếng chú rồi, đúng là có sự khác nhau." Anh cũng không miễn cưỡng, nói tùy ý cô.

Anh nói Thời Quang cứ đi dạo trong viện đi, không khí rất trong lành, anh lên lầu tắm rửa.

Thời Quang không đi ra viện mà theo phía sau anh lên lầu, "Anh."

Thời Cảnh Nham xoay người: "Làm sao vậy?"

Thời Quang "Ý em không phải chê anh già."

Thời Cảnh Nham duỗi tay xoa đầu cô:

"Đừng nghĩ nhiều, vừa rồi anh giỡn với em thôi, em tìm Hắc Bối chơi đi."

Thời Quang gật đầu, anh đi tới cửa phòng mình thì bước vô, cô đứng ở nơi đó mất hồn vài giây, vừa rồi anh chạm vào đầu cô, trên tóc vẫn còn lưu lại vài phần ôn nhu từ tay anh.

Trong viện, ông bà nội còn tập thể dục buổi sáng, cô qua đó chào hỏi vài câu, Thời Quang ngồi trên xích đu không để ý xung quanh mình, cô không thân với Hắc Bối, Hắc Bối cũng không thích quấn lấy cô.

Đột nhiên, Hắc Bối chạy nhanh về phía cổng lớn.Cánh cổng chậm rãi mở ra, một chiếc xe việt dã màu đỏ rực tiến vào, là Thời Yến Lãng.

Thời Quang trong lòng bực bội, người này sao lại tới sớm như vậy.

Lúc này mới 6 giờ rưỡi, hắn đã từ nhà chạy tới biệt thự rồi.

Không chỉ Thời Quang, cả ông bà nội cũng không tin nổi, ngày thường Thời Yến Lãng không ngủ đến 11 giờ sẽ không dậy.

"Yến Lãng, có chuyện gì không cháu?" Bà nội hỏi.

Thời Yến Lãng mở cửa xe bước xuống, Hắc Bối chạy tới bên người hắn, hắn liền không nhúc nhích, "Cháu ghé qua ăn cơm."

Lúc này Thời Quang mới nhìn kỹ, bộ dáng của hắn vẫn chưa tỉnh ngủ, lại tạo cảm giác ai cũng đừng lại gần, hôm nay tâm trạng của ông đây thực khó chịu.

Hôm nay Thời Yến Lãng mặc trang phục tình nhân với chiếc xe việt dã của mình, cùng là màu đỏ rực.

Mặt hắn nhìn vô cùng chán nản.

"Anh họ." Cô chủ động lên tiếng tiếp đón.

Thời Yến Lãng nâng mí mắt lên "Ừ."

Chắc chắn kiếp trước hắn mắc nợ nhóc mít ướt, nếu không mới sáng sớm chưa đến 6 giờ, Thời Cảnh Nham liền gọi điện cho hắn, kêu hắn tới biệt thự, nói buổi sáng mang Đào Đào đi ra ngoài chơi.

Hắn muốn rít gào tới nơi, nhưng nghe thanh âm như gió lạnh Siberia của Thời Cảnh Nham ra mệnh lệnh, hắn đành phải nghẹn khuất chính mình, chạy qua đây nhanh nhất có thể.

Tới khi ăn cơm, Thời Quang mới biết được, thật ra Thời Yến Lãng qua đây là muốn mang cô đi chơi, khó trách mới sáng sớm mà đã lao lực như vậy.

Thời Cảnh Nham từ trên lầu đi xuống, tóc vuốt keo, thay tây trang đen cùng áo sơ mi trắng, Thời Quang nhanh chóng thu hồi ánh mắt, bần thần ăn đồ ăn trên bàn.

Thời Yến Lãng bỗng nhiên ngửi ngửi cái mũi

"Mùi gì thơm như vậy?"

Lúc này từ trong phòng bếp dì giúp việc bưng ra ra một đĩa gà nướng, vết thương lòng của hắn nhanh chóng được chữa khỏi, cười hì hì nhìn về phía Thời Cảnh Nham: "Cảm ơn anh."

Hắn cứ tưởng Thời Cảnh Nham cảm thấy có lỗi với mình, sớm như vậy gọi hắn đi cũng làm khó hắn quá.

Thời Cảnh Nham: "Cảm ơn anh làm gì?"

Dì giúp việc không để đĩa đùi gà trước mặt hắn, trực tiếp đưa qua cho Thời Quang phía bên kia.

Thời Yến Lãng trợn tròn mắt

"Không phải, này..này.."

Thời Cảnh Nham:

"Đây là làm cho Đào Đào, em kích động cái gì?"

Dì nói "Còn một đĩa nữa, mang lên liền đây."

Thời Yến Lãng liền không lên tiếng nữa, không khỏi nhìn về nhóc mít ướt, không phải con gái đều yêu cái đẹp, không dám ăn thịt sao.

Thời Quang nhìn về phía Thời Cảnh Nham, sao anh lại biết cô thích ăn đùi gà nướng, hơn nữa sáng nào cũng phải ăn.

Thời Cảnh Nham:

"Chú tư nói em không ăn thịt không vui."

Thời Quang " "

Cô không đụng vào cái đùi gà kia, mà đưa cho ông bà nội.

Ông nội xua tay:

"Ta với bà con tuổi đã lớn rồi, buổi sáng ăn rất ít."

Lại đem đĩa đồ ăn đẩy đến trước mặt Thời Quang.

Ăn cơm xong, Thời Cảnh Nham phải đến công ty, ông bà nội chuẩn bị đi chợ mua đồ ăn, đây là việc làm duy nhất bọn họ dành nhiều thời gian cho.

Thời Yến Lãng thúc giục Thời Quang, chạy nhanh lên lầu lấy váy.

Thời Quang không hiểu: "Váy nào?"

Thời Yến Lãng hỏi lại: "Em nói xem."

Thời Quang phát hiện nói chuyện với hắn thực tốn thời gian, rõ ràng có thể nói một câu rõ hết mọi chuyện, hắn một hai cứ thích lòng vòng, cô phải tự đoán:

"Anh cả nói anh dẫn em đi tìm tiệm may à?"

Thời Yến Lãng thầm nghĩ, xem như còn thông minh.

Hắn lấy chìa khóa xe "Anh ở trong xe chờ em."

Thời Quang trở lại phòng ngủ, tìm một cái túi xách đem váy bỏ vào bên trong rồi chạy xuống lầu, đi ngang qua thư phòng cô có chút cố ý nhìn thoáng vào bên trong.

Thời Cảnh Nham đang ở trong thu dọn tài liệu, một tay khác đang nghe điện thoại, "Úy tổng nói làm như thế, tôi đã biết."

Cô không dừng lại, cất bước rời đi.

Thời Yến Lãng chán đến chết dựa trên cửa xe, Thời Quang tới gần mới chú ý thấy hắn đang nghe điện thoại, bộ dáng mạnh miệng:

"Ừ, biết, cái gì."

Không biết bên kia điện thoại nói gì mà ấn đường hắn nhíu chặt, lúc sau trên mặt đều là vẻ không kiên nhẫn

"Em có phiền hay không? Mấy ngày này anh không rảnh."

Hắn nhìn nhóc mít ướt, tiếp tục to tiếng với điện thoại:

"Em nói anh còn có thể làm gì, đương nhiên là dẫn em gái đi chơi."

Thời Quang hiểu ra, hóa ra là cùng bạn gái cãi vả, không hiểu sao cô gái kia có thể nhẫn nhịn như vậy, nếu là cô đã sớm vứt bỏ hắn rồi.

Thời Yến Lãng không nói nữa, trực tiếp tắt máy.

Thời Quang cũng không muốn trễ hẹn của hắn, không muốn là lí do khiến cho đôi trẻ chia tay, cô nói:

"Lát nữa anh để em bên đường là được, em tự mình đi dạo."

Thời Yến Lãng:

"Anh vốn dĩ không có đi hẹn hò."

Hắn vẫn đang chờ bạn gái chia tay với mình, hắn không bao giờ chủ động chia tay với con gái, liền chờ bị đá, từ năm nhất đến năm hai, hắn đã bị đá ba lần.

Khai giảng chính là lần ba, lần này thành công bị đá, hắn tạm thời không muốn nói chuyện, rất vô vị, phòng thí nghiệm còn một đống việc chờ hắn làm, không rảnh nói chuyện yêu đương.

Thời Quang không tin nhìn hắn

"Anh quen bốn người bạn gái?"

Thời Yến Lãng nghiêng mắt nhìn cô:

"Em dùng ánh mắt gì nhìn anh đấy? Yêu đương cũng không phạm pháp, không hợp liền chia."

Thời Quang không thể nói chuyện với người như vậy, kéo cửa phụ ngồi lên.

Thời Cảnh Nham cũng từ biệt thự đi ra, đi đến bên sườn xe phía Thời Quang

"Muốn đi đâu cứ nói với Thời Yến Lãng."

Anh duỗi tay đem dây an toàn của cô thắt vào.

Khoảng cách quá gần, cô không dám hô hấp "Cảm ơn anh."

Thời Cảnh Nham "ừ" một tiếng, xoay người đi về xe của mình.

Sáng sớm tinh mơ, bọn họ đang trên đường cao tốc, dòng xe đi qua đi lại.

Thời Yến Lãng đeo kính râm, một tay cầm lái, tay còn lại để trên cửa sổ xe.

Một bộ dáng đại gia. Thời Quang lại cảm thấy bộ dạng này của hắn đầy bất lương, cô nói:

"Phía trước có chỗ dừng, anh để em xuống đó là được, anh muốn đi đâu thì đi đi."

Thời Yến Lãng quay mặt, cùng cô đối diện vài giây.

Hắn mang kính râm, Thời Quang cũng không biết hắn dùng ánh mắt gì nhìn cô.

Thời Yến Lãng rốt cuộc mở miệng:

"Em đây là chê anh lái kém sao?"

Thời Quang " "

Cô quay đầu nhìn về hướng khác, không thể tiếp tục nói chuyện.

Thời Yến Lãng ở trong lòng a một tiếng, cô đúng là tưởng hắn không có thời gian đi dạo với cô, muốn tìm một chỗ để thả cô xuống, nếu bị Thời Cảnh Nham biết được, còn không trực tiếp lột da hắn ra sao.

Khoảng nửa tiếng sau, trên đường cũng không ít xe hơn. Thời Yến Lãng mất kiên nhẫn:

"Lát nữa em lái đi, anh nghỉ hai phút." Thuận tiện chơi game chút.

Thời Quang "Em chưa có bằng lái."

Thời Yến Lãng không tin được, hắn đẩy kính râm lên, ngữ khí đầy nghi ngờ:

"Cả kì nghỉ hè em cũng không đi đến trung tâm luyện xe à?"

Thời Quang:

"Không luyện được, phải ở nhà trông hai đứa em."

Thời Yến Lãng câm miệng, hắn thiếu chút nữa đã quên, nhà thím tư còn có một đôi long phượng thai, nghe ông bà nội nói, đôi long phượng thai kia bị thím ấy chiều hư, quả thực quậy lên trời.

Trầm mặc vài phút, Thời Yến Lãng hỏi:

"Hai nhóc kia có khi dễ em không."

Thời Quang không nói nhiều:

"Vẫn ổn."

Cái gì mà vẫn ổn.

Thời Yến Lãng thức thời không nói nhiều, hắn cùng nhóc mít ướt không có gì để nói, hắn cũng không muốn nói tiếp, trong xe cứ yên lặng như vậy.

Lúc sau hắn mở nhạc, cả một đoạn đường hai người đều nhìn về hai hướng không nói gì.

Mãi cho tới khi đến nơi, Thời Quang mới hoàn hồn, hóa ra Thời Yến Lãng mang cô tới cố cung, cố cung cô đã từng tới năm 6 tuổi, nhưng lại không có quá nhiều ấn tượng.

Thời Yến Lãng cho Thời Quang xuống, dặn cô:

"Đi thăm quan trong cố cung, đừng chạy loạn, giữa trưa anh tới đón em, bây giờ anh đi tìm tiệm may."

Thời Quang thấy được trong mắt hắn đầy u oán, thành ý nói "Cám ơn anh."

Thời Yến Lãng không hé răng, đạp ga, rời đi.

Tới gần khai giảng, cố cung cũng không đông người như ngày thường, không tính lễ, Thời Quang đi dạo cả buổi sáng, Thời Yến Lãng hẹn 11 giờ ở bãi đỗ xe bên ngoài, chụp lại vị trí của mình gửi cho Thời Quang.

Thời Quang trở lại xe đã là một tiếng sau, đi cả một ngày, chân đều đau.

Cô hỏi Thời Yến Lãng trưa nay muốn ăn gì, cô mời.

Thời Yến Lãng nói:

"Về nhà ăn, bà nội nói giữa trưa làm rất nhiều đồ ăn."

Tìm được tiệm may phù hợp rồi, chủ tiệm là một người phụ nữ tám mươi tuổi.

Nghe nói vị này tay nghề tinh vị, khẳng định có thể đem váy cô sửa hoàn hảo.

Thời Yến Lãng liếc mắt nhìn nhóc mít ướt

"Buổi chiều ngủ đến 4 -5 giờ hãy đi."

Thời Quang nói: "Đi sớm đi, hôm nay có thể sửa xong là được."

Về nhà ăn cơm xong, Thời Yến Lãng liền ngủ trưa, một giấc này ngủ luôn đến 4 giờ chiều, tỉnh lại một thân mồ hôi lạnh, chết hắn rồi, báo thức không kêu.

Nhìn di động, chuông báo hẳn là bị hắn tắt rồi.

Váy của nhóc mít ướt chưa sửa xong, Thời Cảnh Nham trở về có bổ hắn hay không, hắn chạy nhanh vào toilet rửa mặt, hướng về phía trên lầu kêu:

"Thời Quang trễ rồi, còn ngủ à?"

Thời Quang ở phòng khách xem tạp chí

"Em ở đây."

Thời Yến Lãng bị dọa nhảy dựng, quay đầu liền thấy được nhóc mít ướt đang ngồi trên ghế sô pha, hắn ho nhẹ hai tiếng "Đi thôi."

Thời Yến Lãng tìm được tiệm may này ở cửa một tiểu khu xa hoa, cửa tiệm rất có khí chất, tuy nhiên tên cũng rất bình dị, tiệm may của Úy gia.

Thật khéo, giống với họ của cô bé cô chuẩn bị đi dạy, họ Úy.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói các người hắc ám hệ đại thúc Úy Hải Minh, đã đưa, ngày kế đạt, thính chú ý kiểm tra và nhận, không hài lòng lại tại

chỗ chỉ gửi hồi, có thể gửi đến phó dog.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 6

Tp.HCM, 11/07/19

Editor: Xiao He

Khi Thời Quang đẩy cửa bước vào, chỉ có một người phụ nữ lớn tuổi đang ngồi trước máy may bận rộn, trên mặt hằn lại những dấu vết của thời gian.

Nghe thấy tiếng mở cửa, bà đẩy kính viễn thị lên, ngừng tay lại, "Cô bé, muốn sửa đồ sao?" Bà nhìn túi xách trên tay cô.

Thời Quang vừa đi vừa lấy váy ra

"Bà ơi, váy con bị rách một chỗ nhỏ, bà xem có thể sửa được không ạ?"

Bà nhìn thật cẩn thận, nói không thành vấn đề, kêu cô ngồi chờ một lát, hoặc đi dạo một chút cũng được, khoảng nửa tiếng nữa sẽ sửa xong.

Thời Quang không vội, cô cũng không muốn đi dạo bên ngoài, liền ngồi chờ ở ghế bên cạnh.

Thời Yến Lãng đỗ xe xong cũng vào, lần đầu tiên hắn tới một nơi như thế này, ánh mắt bị hấp dẫn bởi cách sắp xếp từng cuộn vải dệt, trong tiệm trưng bày từng hàng từng hàng vải dệt, đa dạng từ chất liệu, màu sắc cho tới hoa văn.

Hắn nhìn chằm chằm trong chốc lát, ngồi xuống bên cạnh Thời Quang. Thời Quang lướt di động, Thời Yến Lãng chơi game, trong tiệm thỉnh thoảng cũng có khách ra vào. Thời Yến Lãng chơi mấy ván game, lại nhìn thời gian, đã 6 giờ rồi, bà vẫn chưa sửa váy xong.

Hắn lười nhác vươn vai, di động vang lên, là Thời Cảnh Nham.

"Đang ở đâu?"

Thời Yến Lãng gửi địa chỉ, nói còn phải một lát nữa mới về nhà.

Thời Cảnh Nham:

"Anh qua đón hai đứa, tối nay ăn ở ngoài."

Trong tiệm lại có người bước vào, Thời Yến Lãng theo bản năng ngẩng lên nhìn thử, là một người đàn ông trung niên tầm 40 tuổi, cao bằng hắn, khí chất thanh lãnh, hai tay trống trơn, chắc là tới lấy quần áo.

Khó trách tiệm may này dám mở tiệm ở nơi đây, mặt tiền của cửa hàng thuê mắc như vậy, hoá ra còn có dạng khách như này.

Người đàn ông mở miệng:

"Mẹ, chưa xong việc sao, hôm nay mẹ nghỉ sớm một bữa nhé, đi ăn sinh nhật."

Bà ngẩng đầu:

"Sắp xong rồi đây, ăn bữa cơm thôi mà, gấp cái gì, mẹ phải sửa váy cho cô bé này thật đàng hoàng đã."

Nói xong, lại cúi đầu làm việc.

Thời Quang nghe được âm thanh nói chuyện, quay đầu nhìn lại, người nói chuyện đại khái tầm 40 tuổi. Từ trong ra ngoài đều toát lên khí thế mạnh mẽ, khiến lòng người kinh sợ. Nhìn qua liền biết là cùng loại người với Thời Cảnh Nham, ít khi nói cười.

Người chú này có một đôi mắt hẹp dài, giống với chim ưng, mang kính gọng vàng, cái mũi cao đã bị che khuất hơn phân nửa, mặc dù như vậy, Thời Quang vẫn cảm thấy nếu ông mà đi kinh doanh, khẳng định tác phong rất tàn nhẫn và độc ác.

Cửa tiệm của Úy gia. Cô không tự giác liền liên tưởng đến Úy Lai, người này chẳng lẽ là chú út của cô bé đó. Bất quá cô cũng chỉ nghĩ như vậy, không để trong lòng, tiếp tục xem di động.

Úy Minh Hải cũng không làm phiền mẹ mình, đứng ở một bên xem bà làm việc, không quan tâm trong tiệm có hai đứa nhỏ.

Mười phút sau, sửa váy xong.

"Xong rồi này cô bé, con lại nhìn xem có vừa ý không."

Thời Quang cất điện thoại, chạy nhanh qua.

Úy Minh Hải lúc này mới ngước mắt nhìn về phía Thời Quang, chỉ nhìn một cái, đầu óc ông "ong" lên một tiếng, nhất thời trống rỗng.

Đứa bé này có nửa trên khuôn mặt, rất giống với nhan sắc của bạn gái ông, đặc biệt là cặp mắt kia, nếu mang thêm khẩu trang, ông sẽ cho đó là cô ấy.

Lúc sau, trong lòng có cảm giác như sông cuộn biển gầm. Loại đau đớn này, thực sự không thể nào miêu tả nổi.

Thời Quang không ngờ tay nghề của bà lão tốt như vậy, không thể nào nhìn ra được vết rách, cô nói vài câu cảm ơn, thanh toán tiền, liền cùng Thời Yến Lãng rời đi.

Úy Minh Hải không biết mình bị làm sao, thế nhưng lại nhắn tài xe nhìn hai đứa trẻ mới đi ra, ghi nhớ biển số xe của bọn họ. Thời Yến Lãng giữ chìa khóa xe trong tay, hắn vừa rồi cũng thấy được.

Bà lão cởi tạp dề xuống, nói với con trai:

"Mẹ vào trong thay đồ."

Sau một lúc lâu, bà phát hiện con mình không có phản ứng gì, vẫn nhìn chằm chằm về hướng cửa, nhưng cửa trống không, cái gì cũng đều không có. Trong lòng bà thở dài một tiếng, chắc vừa rồi nhìn đến cô bé kia lại nhớ tới đứa con yểu mệnh của mình rồi.

Bà vỗ nhẹ cánh tay của con:

"Giúp mẹ đem mọi thứ trên bàn dọn dẹp một chút, mẹ đi thay đồ."

Úy Minh Hải lúc này mới hoàn hồn, "Được ạ."

Ông ngừng suy nghĩ lại, bắt đầu làm việc. Úy Minh Hải mua cửa hàng này cho mẹ dùng để làm việc giết thời gian, khi còn trẻ bà có tay nghề rất tốt, cha ông rời đi sớm, bà liền dựa vào một cái máy may chống đỡ cả một nhà.

Nhà bọn họ có tổng cộng tám người con, hiện tại đều đã thành gia lập nghiệp, mẹ ông cũng làm lụng vất vả cả đời rồi.

Úy Minh Hải đem hộp kim chỉ, còn có vật liệu thừa trên bàn dọn dẹp lại gọn gàng, đi ra ngoài hút thuốc, không nghĩ tới lại gặp phải người quen.

Thời Cảnh Nham lại đây tìm Thời Yến Lãng với Thời Quang, ở cửa tiệm thấy xe của Úy Minh Hải, tối nay định ăn tối cùng Úy Minh Hải, nhưng cuối cùng Úy Minh Hải phải đi ăn sinh nhật cháu gái của mình, hạng mục hợp tác đành dời qua lần sau, bọn họ liền chia tay nhau ở hội sở.

"Úy tổng, thật khéo."

"Đúng vậy, thật trùng hợp."

Hai người bắt tay hàn thuyên vài câu. Úy Minh Hải đặt nửa sự chú ý trên người Thời Quang, nói chuyện với Thời Cảnh Nham hàn thuyên vài câu nhưng lại không tập trung, Thời Cảnh Nham vẫn chưa phát hiện ra điểm dị thường.

Thời Cảnh Nham giới thiệu cho Úy Minh Hải:

"Đây là con trai của nhà chú hai Thời Yến Lãng, đây là con gái của nhà chú tư, đều là em của tôi."

Hóa ra cô gọi là Thời Quang, một cái tên khá hay.

Hôm nay Úy Minh Hải nói nhiều hơn bình thường, "Đều vào Đại học rồi sao?"

Thời Cảnh Nham vỗ vai Thời Yến Lãng:

"Em ấy học năm 3, Thời Quang học năm nhất chuẩn bị khai giảng."

Úy Minh Hải gật đầu, nếu bảo bối của ông còn sống, năm nay cũng lên Đại học năm nhất.

Bà lão thay quần áo xong, chuẩn bị khóa cửa, Úy Minh Hải chạy nhanh qua giúp đỡ, khi xoay người lại, không nhịn được mà nhìn về Thời Quang nhiều hơn một chút.

Thời Cảnh Nham nói tài xế về trước, anh đi qua ngồi trên xe Thời Yến Lãng.

Ô tô chạy được một khoảng, Thời Quang mới hỏi:

"Úy tổng là ai vậy anh?"

Thời Cảnh Nham ngồi ở ghế lái phụ, quay đầu lại "Là Úy Minh Hải."

Thời Quang gật gật đầu, hóa ra đúng là chú út của Úy Lai, gọi là Úy Minh Hải, là trùm tài chính, cô lại hỏi:

"Anh là đối thủ cạnh tranh của chú ấy sao?"

Thời Cảnh Nham:

"Không phải, là quan hệ hợp tác." Anh thấy kỳ lạ, bình thường cô rất ít khi hỏi chuyện người khác.

"Làm sao vậy?"

Thời Quang:

"Không có gì, cảm thấy chú ấy vô cùng uy nghiêm, nếu là đối thủ cạnh tranh cũng không dễ đối phó."

Thời Cảnh Nham gật đầu, đúng là như vậy. Úy Minh Hải này, lòng dạ sâu không thấy đáy, thế nhưng mấy năm nay đã thay đổi rất nhiều, trước kia trong mắt ông ta chỉ có lợi ích, sát phạt quyết đoán, ở trên thương trường làm mưa làm gió cả một vùng trời.

Bây giờ mặc dù là cạnh tranh với ai, cũng không triệt đường lui của người khác, luôn chừa lại một đường sống cho người ta.

Ông có một người bạn nữ, năm trước giằng co cùng với ông ta. Cuộc thương chiến kia giằng co thật lâu, cuối cùng Úy Minh Hải cũng không ra tay tàn nhẫn, vẫn bảo đảm lợi ích của chính mình, nhưng cũng không làm khó xử người bạn ấy.

Loại chuyển biến này, làm người khác không thể nào tưởng tượng nổi.

Thời Quang dường như hiểu ra một chút, chắc người ấy có mối quan hệ gì đó với ông.

Bạn học từng nói với cô, mấy năm trước Úy Minh Hải mới biết được mình có một đứa con gái, đáng tiếc bé con ấy đã sớm ra đi, có lẽ vì từng trải qua điều ấy, khiến ông thêm mềm lòng.

Thời Cảnh Nham không muốn nói về Úy Minh Hải, hỏi cô:

"Buổi tối muốn ăn cái gì?"

"Không về nhà ăn sao ạ?"

"Em mời khách."

Thời Quang "Được."

Thời Yến Lãng vừa nghe nhóc mít ướt mời khách, tức khắc muốn ăn nhiều hơn, hôm nay hắn chính là tài xế nha: "Đồ nướng thì sao?"

Thời Quang không sao cả, chỉ cần có thịt là được, còn có thể được ăn cánh gà nướng.

Thời Yến Lãng giỏi nhất chính là ăn, Bắc Kinh nơi nào ăn ngon hắn biết rất rõ.

Suy xét đến nhóc mít ướt không có nhiều tiền, hắn liền tìm một nhà hàng nướng BBQ lâu đời, mặt tiền không lớn, ngày nào cũng đông khách.

Hôm nay bọn họ tới sớm, mới có hai bàn có người. Thời Yến Lãng đã thuộc giá cả cửa hàng, ba người có ăn căng chết cũng không đến bốn trăm đồng, huống hồ đồ ăn giá cũng không mắc, vì thế không chút khách khí gọi món.

"Em ăn hết sao?"

Thời Yến Lãng:

"Em khẳng định ăn hết."

Hắn cúi đầu, tiếp tục chỉ trên thực đơn.

Sáng nay Thời Quang đã ăn đùi gà, giữa trưa dì giúp việc lại đưa cho cô thêm một cái, buổi tối cô không muốn ăn nữa, chỉ ăn hai cái cánh gà cùng mấy xâu súp lơ.

Thời Cảnh Nham hỏi

"Đủ chưa?"

Thời Quang gật đầu, tuy rằng cô rất thích ăn thịt, thế nhưng sức ăn lại nhỏ.

Thời Yến Lãng muốn kêu thêm mấy chai bia, hắn đã gọi điện cho tài xế ở nhà, hai tiếng nữa qua đây đón họ.

Di động hắn vang lên, nhìn lướt qua liền nghe máy.

Bên kia nói rất to, "Anh còn dẫn em gái đi chơi không."

Thời Yến Lãng nói vẫn đang dẫn em gái đi ăn.

Trả lời xong, hắn tắt chuông điện thoại, chờ bị bạn gái đá.

Thời Cảnh Nham đưa cho Thời Quang một đôi đũa cùng với ly nước đều đã rửa qua bằng nước ấm, Thời Yến Lãng cũng tự giác đưa chén đũa cùng ly của mình cho Thời Cảnh Nham, "Cảm ơn, anh."

Thời Cảnh Nham ngước mắt, không nói một lời nhìn chằm chằm hắn.

Thời Yến Lãng ngượng ngùng cầm chén đũa lấy về lại, giả bộ như không có việc gì lại nhìn trên bàn, làm như bị món ăn trên bàn hấp dẫn.

Thời Quang đang trả lời tin nhắn của Thời Nhất Thịnh, ba dặn dò cô buổi tối đắp chăn đàng hoàng, đừng đá chăn lạnh bụng, cô nhắn lại: [Con đã biết, ba cũng chú ý thân thể.]

Cô chỉ lo cúi đầu xem di động, không chú ý vừa rồi Thời Cảnh Nham cùng Thời Yến Lãng xảy ra chuyện gì.

Trong chốc lát, súp lơ được mang lên. Đây là món Thời Quang thích ăn nhất, cô cầm một xâu lên ăn. Thời Yến Lãng kén ăn, không thích ăn chay, thế nhưng nhìn Thời Cảnh Nham ăn, hắn cũng cầm một xâu lên ăn thử, quả nhiên khó ăn, nhưng lại không dám lãng phí, căng da đầu nuốt xuống.

Thời Cảnh Nham hỏi Thời Yến Lãng:

"Kì nghỉ hè này bận gì vậy?"

Thời Yến Lãng:

"Cùng với mấy bạn học nhận một hạng mục nhỏ, bận cả một tháng, mười ngày trước mới hoàn thành, giờ nghỉ ngơi chuẩn bị khai giảng."

"Kiếm được bao nhiêu?"

"Không nhiều cũng không ít, ăn uống một hồi, một người được chia gần tới mười vạn."

Thời Cảnh Nham gật đầu:

"Không tồi." Sau đó chuyển đề tài "Kiếm nhiều tiền như vậy cũng không thấy tặng mỗi người trong nhà một món quà."

Thời Yến Lãng: "Mua chứ, ngày mai em liền đi mua."

Thời Quang vẫn luôn yên lặng ăn súp lơ, nghe hai người bọn họ nói chuyện.

Trong lúc tới ngày khai giảng báo danh, Thời Cảnh Nham nói Thời Yến Lãng để dành ngày đó, cùng anh tới trường học. Thời Yến Lãng vốn không muốn đi, thế nhưng nghĩ tới nhóc mít ướt không có cha mẹ đưa đi báo danh, hắn liền cố gắng đáp ứng.

Thời Cảnh Nham rất ít khi đi ăn đồ nướng BBQ, ăn xong cả người đều là mùi đồ nướng.

Thời Yến Lãng ăn no căng, thật sự chịu không nổi nữa, đứng lên để dạ dày đỡ khó chịu, lại nhanh chóng ngồi xuống.

Thời Cảnh Nham đá hắn một cái "Không có tiền đồ."

Thời Quang đứng dậy, đi tới quầy thu ngân tính tiền. Thời Cảnh Nham nhìn qua quầy thu ngân, Thời Quang đưa lưng về phía bọn họ, anh từ trong ví rút ra một cái thẻ ngân hàng đưa cho Thời Yến Lãng.

Thời Yến Lãng có chút không hiểu "Ý gì nha?"

Hắn lấy thẻ ra nhìn thử, là thẻ trả sau.

Thời Cảnh Nham nhìn hắn:

"Cất đi, đừng để bị Đào Đào nhìn thấy."

Thời Yến Lãng vẫn là không hiểu, nhưng vẫn làm theo, nhanh chóng cất thẻ vào túi.

Thời Cảnh Nham cất ví tiền, giải thích rõ với hắn:

"Ngày mai em lấy lí do mua quà cho người trong nhà, mang Đào Đào đi dạo phố, mỗi người đều phải mua một món, mua cho Đào Đào nhiều một chút, quần áo, đồ trang điểm, xem em ấy thích cái gì mua cho em ấy."

Thời Yến Lãng bừng tỉnh, khó trách vừa rồi anh hỏi hắn kiếm được bao nhiêu tiền, còn bắt hắn phải mua quà cho mọi người, hóa ra là viện cớ.

Thời Cảnh Nham nói:

"Đào Đào tâm tư mẫn cảm, lại còn không muốn mang ơn người khác, nếu anh trực tiếp mua cho em ấy, chắc chắn em ấy sẽ có gánh nặng."

Thời Yến Lãng cảm thấy:

"Vậy anh trực tiếp đưa tiền đi, muốn mua gì thì mua, bây giờ em ấy đang có xích mích với thím tư, khẳng định không có tiền sinh hoạt, cho dù có, sáu trăm đủ làm gì chứ?"

Tiền sinh hoạt cùng học phí Thời Cảnh Nham chắc chắn sẽ cho, nhưng vấn đề là:

"Tính cách của Đào Đào chắc chắn sẽ không tiêu tiền cho đồ trang điểm."

Cô gái nào ở tuổi này đều yêu cái đẹp, Đào Đào chắc cũng như vậy.

Thời Yến Lãng hiểu ra:

"Hiểu rồi, tiền em sẽ giữ."

Tiêu tiền là sở trường của hắn, đặc biệt là tiêu tiền cho người khác.

Thời Quang trả tiền xong quay trở lại, Thời Cảnh Nham hỏi cô:

"Tổng cộng bao nhiêu tiền?"

Thời Quang "Không tính số lẻ thì mới ba trăm."

Thời Cảnh Nham đứng dậy, "Tiền trong thẻ chắc vẫn còn đủ đi ăn thêm lần nữa, lần sau em tiếp tục mời khách."

Thời Quang " "

Thời Cảnh Nham và Thời Quang không lên xe của Thời Yến Lãng trở về, Thời Quang nói ăn nhiều, chủ yếu là do mới uống hai ly, có chút no, Thời Cảnh Nham liền cùng cô tản bộ về nhà.

Mỗi lần Thời Quang cùng Thời Cảnh Nham đi riêng với nhau, liền không biết nói gì với anh.

Tới giao lộ, vừa lúc dừng đèn đỏ, Thời Cảnh Nham đưa cho Thời Quang một cái thẻ, "Mật mã đổi thành sinh nhật em rồi."

Thời Quang ngẩn ra vài giây, khi phản ứng lại cũng không nhận: "Ba cho em một vạn đồng cũng đủ dùng rồi."

Thời Cảnh Nham vòng ra phía sau cô, kéo ba lô ra trực tiếp bỏ thẻ vào, đem khóa kéo lại chắc chắn.

"Ngày đó anh ngả bài với mẹ em, cũng đã quyết định phụ trách cuộc sống sau này của em, học xong Đại học em muốn ở trong nước nghiên cứu tiếp hoặc ra nước ngoài đều được."

Thời Quang định lấy ba lô xuống đem trả thẻ lại cho anh, lại bị Thời Cảnh Nham đè lại:

"Đây là tiền học phí cùng phí sinh hoạt, cũng không nhiều, đủ cho em dùng."

Thời Quang hơi mở miệng, lại không lên tiếng.

Nếu cô cứ tiếp tục không nhận, anh sẽ áy náy.

"Cảm ơn anh."

Thời Cảnh Nham nhàn nhạt cười:

"Về sau có nhiều tiền liền nhớ tới anh là được."

Thời Quang cũng cười, trả lời trong lòng, chắc chắn sẽ báo đáp cho anh, chỉ cần trong khả năng của cô. Cô đột nhiên nhớ tới, váy vẫn còn để trên xe của Thời Yến Lãng.

Thời Cảnh Nham:

"Ngày mai em ấy còn qua nhà ông bà đón em, mấy ngày nay cũng không có việc gì, muốn đi đâu cứ nói với em ấy."

Đèn xanh sáng lên. Qua đường lớn, Thời Cảnh Nham theo bản năng liền đặt tay trên đầu vai của Thời Quang, đem cô hướng vào trong lồng ngực một chút, nhìn xe hai bên đường, một bên không quên dặn cô "Chậm một chút."

Đường phố nhộn nhịp, đám đông chen chúc.

Thời Quang lại chỉ nghe tiếng tim của mình đập bùm bùm.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói tấu chương 300 cái bao lì xì, trước 100, 200 tùy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

Tp.HCM, 13/07/19

Editor: Xiao He

Một cái giao lộ, mấy chục giây trôi qua.

Qua tới lề bên kia, Thời Cảnh Nham tự nhiên buông Thời Quang ra.

Cô âm thầm hít một hơi thật sâu, vừa rồi tim cô đập rất nhanh. May mà buổi tối, ánh sáng không rõ, không ai thấy được vành tai đỏ ửng của cô.

Thời Cảnh Nham vẫn luôn bận rộn, tới bên này đường liền bắt đầu nghe điện thoại, trong hai mươi phút đã ba cuộc gọi rồi.

Thời Quang ở bên cạnh yên lặng nghe, đều là điện thoại công việc, cô cũng không hiểu.

Trong lòng có chút loạn, cô lấy tai nghe cắm vô máy nghe nhạc.

Trong máy cô chỉ có một bài hát duy nhất, ba năm nay vẫn luôn nghe đi nghe lại.

Có thể do tai nghe chất lượng không tốt, dù đang phát nhạc nhưng cô vẫn có thể nghe được âm thanh Thời Cảnh Nham nói chuyện điện thoại. Anh nói bằng tiếng Anh, chắc là người phụ trách bên nước ngoài đang bàn về các hạng mục với anh.

Khi còn nhỏ cô rất thích nghe Thời Cảnh Nham đọc tiếng anh, thanh âm ấy đặc biệt có mị lực, làm cho người nghe có một cảm giác an toàn.

Thời Quang không khỏi nhìn về phía người đàn ông bên cạnh, anh chính là người bên cạnh cô suốt bao nhiêu năm tháng.

Cô tăng âm lượng lên, lúc sau âm thanh Thời Cảnh Nham gọi điện thoại bị cả bài hát lấn át.

Thời Cảnh Nham nghe điện thoại hơn mười phút, sau khi kết thúc anh chuyển điện thoại về chế độ yên lặng.

Nào biết màn hình lại sáng, là Mẫn Lộ. Mẫn Lộ hỏi anh "Có đang bận không?"

"Không vội."

Mẫn Lộ nghe được âm thanh bên kia điện thoại có chút ồn ào, thỉnh thoảng có tiếng còi xe hơi.

"Đang trên đường sao?"

"Ừ, Đào Đào ăn nhiều, đang đi bộ về với em ấy."

Thời Cảnh Nham một tay cầm túi, bước chân thong thả, phối hợp với bước chân của Thời Quang.

"Nếu anh của tớ kiên nhẫn bằng một phần mười cậu tớ cũng chấp nhận." Anh ấy mỗi lần nhắn tin đều là 3 chữ "vẫn còn sống".

Mẫn Lộ lập tức đổi đề tài:

"Không nói nữa, sáng mai cậu phải đi sân bay đón tớ."

Cuối cùng cũng không quên quan tâm nói:

"Nghe nói người đàn ông của tớ với cậu chuẩn bị hợp tác một hạng mục, thật hay giả?"

Thời Cảnh Nham "Thật."

Mẫn Lộ như đang nghĩ gì, khóe miệng cong lên, "Ngày mai gặp." Lúc này mới vừa lòng ngắt điện thoại.

Cất điện thoại, Thời Cảnh Nham ngẩng mặt lên, cô đang nghe nhạc, không chút tiếng động đi phía trước, ánh mắt vô thần nhìn thẳng.

Anh duỗi tay lấy một bên tai nghe ra:

"Tuổi trẻ tụi em mấy năm nay nghe nhạc bằng gì lạ vậy?"

Thời Quang bị dọa nhảy dựng, ngoái đầu nhìn lại:

"Anh già rồi, thật sự."

Thân thể Thời Cảnh Nham nghiêng về hướng cô, tạm chấp nhận chiều dài của tai nghe, mới vùa đem nút bịt tai tới bên tai, anh lại để ra xa:

"Em nghe nhạc lớn như vậy thời gian dài lỗ tai đều có thể điếc mất."

Thời Quang nhanh chóng giải thích:

"Vừa rồi do đi đường."

Cô chỉnh âm thanh nhỏ lại, nhìn Thời Cảnh Nham ý có thể nghe rồi. Thời Cảnh Nham đem nút bịt tai mang vào, nhận ra là một bài hát xưa cũ, trời cao biển rộng.

Đây là bài hát phát hành khi anh cũng mới vài tuổi, anh thường nghe bản tiếng Quảng Đông, đây là lần đầu tiên nghe bản tiếng phổ thông. Thời Quang nghe phiên bản của một ca sĩ nữ hát lại.

"Sao lại thích bài hát này!" Anh hỏi.

Con gái tuổi này không phải nên yêu thích những bài hát tình yêu sao.

Thời Quang "Lần đầu nghe liền thấy thích."

Cô cũng không giải thích thêm. Quãng thời gian trưởng thành của cô đã hình thành tính cách này, không dễ dàng để yêu đương.

Giống như anh vậy.

Thời Cảnh Nham nghe xong bài này, lại nghe thấy giai điệu quen thuộc vang lên, anh đem tai nghe trả lại cho cô:

"Nghe lặp lại à?"

"Đúng rồi." Thời Cảnh Quang cũng không nghe nữa, cất máy vào.

Vừa rồi đầu óc có chút mơ hồ, lúc Thời Cảnh Nham vô tình che chở cô khi qua đường, cô có những suy nghĩ không nên. Nghe xong bài hát này, tâm tình cũng bình yên lại.

Thời Cảnh Nham nhắc nhở lần nữa:

"Về sau đừng dùng tai nghe nữa, nếu nghe cũng để âm lượng nhỏ thôi."

Thời Quang gật đầu, "Được ạ."

Phía trước là một nhà hàng, lúc đi ngang qua, Thời Cảnh Nham và Thời Quang vô tình gặp người quen.

Úy Minh Hải mới dự xong tiệc sinh nhật của cháu gái, mọi người trong nhà mới từ nhà hàng bước ra.

Ông không ngước nhìn Thời Cảnh Nham, mà lại nhìn về Thời Quang bên cạnh anh.

Úy Minh Hải và Thời Cảnh Nham cách nhau ít nhất là hai mươi tuổi, nếu là thời điểm trước kia, Thời Cảnh Nham không thấy ông, ông sẽ không chủ động tiến lên chào hỏi, hôm nay bước chân lại giống như không nghe lời.

Cả tối nay trong tâm trí ông đều là hình dáng của Thời Quang, rất nhiều lần ông thế nhưng lại ảo tưởng, Thời Quang chính là con gái của mình, lứa tuổi với con mình lại bằng nhau.

Nhưng loại ảo tưởng này ngay lập tức bị thực tế vùi dập, con của ông đã không còn nữa.

Thời Quang là con cái của Thời gia, chẳng qua cùng bạn gái ông lớn lên giống nhau mà thôi, mà Thời Quang cùng Thời Cảnh Nham cũng có nét giống nhau.

Mặc dù như vậy ông vẫn nhịn không được mà suy nghĩ, Thời Quang xuất hiện chính là món quà mà ông trời ban cho ông, để cứu rỗi ông.

Thời Quang nhìn thấy Úy Minh Hải, ông ở cách đó không xa, cô chỉ Thời Cảnh Nham, "Anh, là Úy tổng."

Thời Cảnh Nham nhìn về phương hướng cô chỉ, ngay sau đó nở nụ cười:

"Đây không phải là duyên phận sao?"

Úy Minh Hải cũng cười cười:

"Cũng quá khéo." Hỏi "Hai người mới ăn cơm xong sao?"

Thời Cảnh Nham gật đầu, "Ăn nhiều quá, nên tản bộ về nhà."

Bọn họ trên người có ám mùi nướng BBQ đến giờ vẫn chưa tan hết mùi, Úy Minh Hải nói:

"Hai người ăn nướng BBQ sao, tôi biết nhà một người quen mở cửa hàng nướng BBQ hương vị không tồi, hôm nào cùng nhau qua đó đi."

Thời Cảnh Nham khách khí nói chuyện, không để trong lòng.

Lúc này, từ bãi đỗ xe bên kia một cô gái nhỏ chạy tới tầm mười bảy mười tám tuổi, ăn mặc kiểu công chúa, một bộ dáng đầy kiêu ngạo.

"Chú út, chú làm gì lâu vậy, mọi người đang chờ nha."

Trong mắt cô bé có một loại kiêu căng, nhìn về Thời Quang.

Úy Minh Hải xoa đầu cô bé:

"Một chút lễ phép cũng không có."

Sau đó giới thiệu cho Thời Cảnh Nham cùng Thời Quang:

"Đây là con gái của anh trai ta, Úy Lai."

Thời Quang vừa rồi đoán đây là chủ nhân của buổi sinh nhật, Úy Lai, quả nhiên.

Bây giờ Úy Lai cũng không biết sau này cô chính là gia sư ở nhà của mình, mà Thời Cảnh Nham đang ở đây, cô không thể nói, nên đương nhiên sẽ vờ như không quen.

Úy Minh Hải cùng Thời Cảnh Nham lại hàn thuyên vài câu, di động của ông vang lên, có cuộc gọi.

Thời Quang sửng sốt, Úy Minh Hải cũng thích bài hát này.

Nhạc chuông di động của ông là bài trời cao biển rộng bản tiếng Quảng Đông.

Úy Minh Hải bắt tay chào tạm biệt Thời Cảnh Nham, ông xoay người vài bước rồi mới nghe máy.

Thời Cảnh Nham cùng Thời Quang sóng vai hướng về phía trước, anh nói:

"Gu âm nhạc của m với Úy tổng giống nhau thật đấy."

Thời Quang "Vâng. Rất nhiều người thích bài hát này."

Cô không tự giác nhìn Úy Minh Hải, Úy Lai giống như đang làm nũng với ông. Hoàn toàn không nghĩ ra, một người trên thương trường hiểm ác như vậy, khi hiền lành ôn hòa sẽ là bộ dáng gì.

Mặc kệ có một người cha như thế nào, nhưng có một người chú như vậy, cũng là một loại may mắn.

Thư kí của Úy Minh Hải gọi tới, vài câu tóm tắt lại công việc hôm nay.

Úy Lai cùng với người nhà nói chuyện phiếm, cô năn nỉ Úy Minh Hải

"Chú út, sau khai giảng con ở nhà chú được không? Nhà chú cách trường học khá gần, buổi sáng con có thể ngủ thêm một chút."

Thật ra trong lòng cô bé đã có tính toán, hôm nay mẹ nói với cô bé, tìm cho cô bé một người gia sư, mẹ còn nói, về sau sẽ cùng với chị gia sư theo dõi tiến độ học tập của cô bé.

Cô không sợ học gia sư, chỉ sợ ánh mắt nghiêm khắc của mẹ.

Úy Lai ôm cánh tay của Úy Minh Hải

"Chú út, cấp ba phải dậy sớm, con thực sự dậy không nổi, ngủ ngon mới có thể có tinh thần học tập nha, còn có chú có thể nói với mẹ con, đây là suy nghĩ của chú không, nếu không mẹ lại nói con không hiểu chuyện, sẽ quấy rầy đến chú."

Úy Minh Hải sao có thể không biết được lòng cô đang nghĩ gì, chỉ là không muốn vạch trần, bất quá nếu qua chỗ ông, ông cũng có thời gian quản việc học tập của cô, liền đáp ứng cô.

Úy Lai vừa nghe chú út đáp ứng dễ dàng như vậy, liền cao hứng, làm nũng nói:

"Chú út là tốt nhất, con nhất định sẽ học hành thật tốt."

Úy Minh Hải xoay người, lại lần nữa đi tìm bóng dáng của Thời Quang.

Ở nơi đó, không còn nhìn thấy gì cả, cô cùng với Thời Cảnh Nham đã sớm hòa cùng dòng người.

Rõ ràng trên đường lớn dòng xe đông đúc, trước mắt ông lại là một mảnh hư vô.

Thời Cảnh Nham cùng Thời Quang đi bộ hơn một tiếng nữa mới tới nhà, hôm nay ông bà nội vẫn chưa ngủ, đều ở phòng khách xem tivi, "Trở về rồi sao?" bà nội hỏi.

Thời Cảnh Nham:

"Tụi con vừa về, bà nội, sao hai người vẫn chưa ngủ?"

Bà nội chỉ chỉ về hướng dương cầm

"Hôm nay trong viện có người từ Nam Kinh trở về, thím tư của con nhờ người ta mang về."

Sau đó thở dài, "Con giúp Đào Đào mang lên đi."

Thời Quang nhìn về hướng đó, là hai túi đồ.

Cho dù là một ngày Tần Minh Nguyệt cũng không muốn nhìn thấy đồ vật của cô, tất cả đều đóng gói gửi qua đây.

Thời Cảnh Nham cũng hiểu rõ, anh chạm vào gáy Thời Quang, nhẹ nhàng vỗ, trấn an cô:

"Về sau ở đâu có anh, ở đó sẽ là nhà của em."

Anh đưa điện thoại cho cô cầm, vừa đi vừa xắn ống tay áo, xách đồ lên giúp cô.

Thời Quang vẫn còn đứng người tại chỗ. Trong lúc vô tình anh đã làm cô cảm động.

Mà loại cảm động này, đối với cô đều là khắc cốt ghi tâm.

Trong đó có một túi đồ đều là sách, thực ra, đây đều là sách ngoại khóa nhiều năm qua của Thời Quang, còn có một ít sách giáo khoa cấp ba và nhật ký.

Lên trên lầu, Thời Cảnh Nham nói đem sách đặt ở thư phòng, phòng cô không có giá sách, không để được.

Thời Quang không muốn phiền toái anh, thư phòng của anh có rất nhiều đồ vật quan trọng, cô ra vào thường xuyên cũng bất tiện, liền uyển chuyển từ

chối:

"Không cần đâu, không nhất thiết phải để trên kệ sách, em để trong tủ quần áo là được, muốn xem cũng tiện."

Thời Cảnh Nham:

"Tủ quần áo của em là để quần áo." Anh liền đem thùng tới thư phòng.

Thời Quang liền không bướng bỉnb nữa, mang theo một túi khác về phòng mình.

Thời Cảnh Nham mở khóa kéo nhìn vào trong, bên trong có rất nhiều sách, anh không biết cất sao, liền đi tìm Thời Quang.

Cửa phòng Thời Quang khép hờ, Thời Quang đang ngồi ở trên mép giường ngây ra.

Anh giơ ngón tay lên, cuối cùng lại buông xuống, quyết định gõ lên cửa hai tiếng.

Thời Quang hoàn hồn, "Anh."

Thời Cảnh Nham đẩy cửa tiến vào:

"Đang cất quần áo sao?"

Thời Quang "Dạ."

Cô nửa ngồi xổm xuống, bắt đầu sắp xếp quần áo cùng những món đồ lặt vặt trong túi đồ kia.

Lần trước cô mang đến một ít, trong nhà vốn dĩ cũng không còn nhiều quần áo, đồ còn sử dụng được cô đều mang theo rồi.

Hiện tại đồ của cô cũng chỉ đầy nửa túi.

Thời Cảnh Nham hỏi:

"Hành lý của em nhiều như vậy có phải còn ở nhà chú tư một ít không?"

Thời Quang lắc đầu, "Không có, đều ở đây hết rồi."

Thời Cảnh Nham không tin nổi

"Em chỉ có nhiêu đây quần áo?"

Thời Quang liền giải thích

"Đi học đều mặc đồng phục, nên quần áo cũng không mua nhiều."

Trong phòng an tĩnh một lát, Thời Quang nói với anh "Anh không cần giúp em đâu."

Thời Cảnh Nham nhìn cô:

"Đào Đào, em nói thật với anh, em ở nhà chú thím nhiều năm như vậy, thím ấy ngoài việc không thích em, không sắm đồ cho em, khi em còn nhỏ thím ấy có đánh em hay không?"

Động tác trên tay Thời Quang cứng lại, nhưng vẫn nói "Không."

Thời Cảnh Nham hầu kết lên xuống, "Em đừng chuyện gì cũng chỉ chịu đựng một mình như vậy, nếu có chuyện gì không thể nói cùng với anh, em có thể nói với Thời Yến Lãng."

Thời Quang xoay đầu không hề nhìn anh, hít sâu, tiếp tục đem quần áo sắp xếp bỏ vào tủ.

Thời Cảnh Nham nhìn bộ dáng quật cường của cô, biết cô đang khóc, không muốn anh nhìn thấy.

Quần áo rất ít, Thời Quang rất nhanh liền cất xong, một góc túi có mấy con thú bông nhỏ, cô lấy ra đặt trên đầu giường.

Thời Cảnh Nham liền nhận ra mấy con thú bông kia, đều là của bà Đào mua cho cô, khi đó trong sân không có bạn bè nào chịu chơi cùng cô.

Mấy đứa trẻ trong viện đều biết, cô được nhặt từ thùng rác, không có cha mẹ.

Mỗi buổi chiều hè, cô cũng sẽ ra sân chơi, trong tay ôm một con thú bông, an tĩnh cô đơn đứng dưới gốc cây xem những đứa trẻ khác chơi đùa.

Cứ như vậy suy nghĩ, cảm giác đau lòng cho cô không thể nào ngăn được.

Thời Cảnh Nham đứng dậy

"Em cứ sắp xếp trước đi, anh đi thư phòng dọn sách giúp em."

Thời Quang trước sau đều không đáp lại, cũng không nhìn anh.

Trở lại thư phòng, Thời Cảnh Nham gửi tin nhắn cho Thời Yến Lãng, lại dặn dò lần nữa ngày mai mua nhiều quần áo cùng váy cho Đào Đào, lại mua thêm cho cô một ít thú bông mà mấy bé gái ưa thích gần đây.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói tấu chương 300 cái bao lì xì, trước 100, 200 tùy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tp.HCM, 16/07/19

Editor: Xiao He

Hôm sau, Thời Quang dậy trễ hơn bình thường một tiếng.

Chuyện đầu tiên cô làm chính là nhìn mình trong gương toilet, đôi mắt không sưng, nhìn không ra dấu vết đã khóc, nhưng là quầng thâm mắt thì khá rõ.

Tối hôm qua cô mất ngủ, mãi đến gần rạng sáng bốn giờ mới ngủ.

Sửa soạn nhanh chóng, Thời Quang cầm di động xuống lầu. Có tin nhắn WeChat chưa đọc, là Yến Lãng nửa đêm nhắn cô: Ngày mai đi dạo phố cùng anh, mua quà cho mọi người trong nhà. Yên tâm, sẽ không để em chạy không công, chi phí hỗ trợ sẽ có, cà phê cũng có.

Thời Quang " " Phí chạy vặt của hắn có vẻ hơi nhiều.

Bởi vì hôm nay dậy trễ, Thời Cảnh Nham đã sớm ăn sáng xong rời đi rồi, ông bà nội cũng đi mua đồ ăn, dì giúp việc bắt đầu bưng đồ ăn sáng ra cho cô.

Ăn không được mấy miếng, Thời Yến Lãng tới, hôm nay hắn mặc trang phục màu xanh lam, Thời Quang hỏi:

"Hôm nay anh đi xe màu xanh à?"

Thời Yến Lãng sửng sốt:

"Sao em biết?"

Hắn nhìn từ hướng của tiểu mít ướt, nhìn cũng không thấy chiếc xe của mình.

Thời Quang thầm nghĩ, mặc đồ cùng tông với ô tô trên thế giới này chỉ có một người.

Ăn sáng xong, Thời Quang cùng Thời Yến Lãng đi dạo phố, cô đối với sở thích của người trong nhà không hiểu rõ mấy, cũng rất ít khi đi dạo trong những trung tâm thương mại xa hoa, chỉ có thể giúp Yến Lãng tư vấn, tham mưu một chút.

Thời Yến Lãng nói muốn đưa bác gái, mẹ, thím ba, còn có hai người cô mỗi người một bộ trang điểm, liền hỏi Thời Quang

"Em nghĩ thương hiệu nào thích hợp với bọn họ?"

Thời Quang ở khu đồ trang điểm xem xét, chỉ về phía bên phải "Nhãn hiệu kia đi."

Đây là thế giới nhìn mặt mà đối xử, Thời Yến Lãng vừa đứng trước quầy nhìn thử, vài nhân viên bán hàng tiến lên nhiệt tình hỏi hắn muốn mua cái gì, có phải muốn mua đồ trang điểm cho bạn gái hay không?

Thời Yến Lãng

"Mua cho người lớn trong nhà."

Hắn nhìn đến giá một cái bình nhỏ trong quầy, nhíu mày

"Đây là loại nước thần thánh gì? Một bình nhỏ như vậy mà bán ra tận vài ngàn vạn, lỡ đổ hết chắc cũng khóc chết."

Thời Quang " "

Nhân viên bán hàng cười, giọng nói vẫn ôn nhu như cũ

"Sẽ không ạ, có ống nhỏ giọt."

Thời Yến Lãng

"Ồ, vậy còn được."

Hắn chỉ bộ mỹ phẩm đó, "Lấy cho tôi năm bộ."

Hắn đột nhiên nhìn tới Thời Quang "Em có muốn không?"

Thời Quang lắc đầu, Thời Yến Lãng cũng không miễn cưỡng.

Đi tính tiền, mang theo 5 túi đồ rời khỏi quầy.

Thời Yến Lãng lại mua đồ trang điểm cho mấy chị họ trong nhà, tiếp tục hỏi ý kiến của Thời Quang

"Lứa tuổi em thích dùng đồ trang điểm gì vậy?"

Cái này Thời Quang không biết, chính nàng cũng không cần đồ trang điểm.

Thời Yến Lãng lại tiếp đến cửa hàng phía trước, hắn hỏi nhân viên bán hàng, con gái ở độ tuổi hai mươi đến ba mươi thích dùng loại mỹ phẩm nào, nhân viên bán hàng nói cho hắn biết, nhãn hiệu nào con gái cũng dùng, sau đó đề cử một bộ.

Thời Yến Lãng "Lấy bốn bộ."

Bốn bộ này Thời Quang cầm theo

"Còn mua thêm đồ trang điểm nữa không hay chúng ta để trong xe trước đi?"

Thời Yến Lãng hỏi cô:

"Thứ bôi trên mặt, loại rất trắng ấy, còn có bôi trên mí mắt, chớp lóe lên, mua ở đâu thế?"

Thời Quang, "Màu mắt phải không?" cằm cô khẽ nhếch "Bên kia."

Thời Yến Lãng đem toàn bộ các thể loại phấn mắt, phấn nền, cùng phấn khối, phấn sáng, son môi chọn ra bốn bộ.

Thời Quang nhắc nhở hắn:

"Anh cũng không biết chị họ thích màu son môi nào, có nên hỏi một chút không, lỡ mua không hợp thì sao?"

Thời Yến Lãng:

"Hỏi xong họ sẽ không mua đâu, sẽ xót tiền dùm anh, ngày thường bọn họ mua quà cho anh đều không bao giờ nhìn giá cả, chị cả tháng lương đầu tiên đã mua tặng anh xe phiên bản giới hạn."

Hắn cùng nhân viên bán hàng nói:

"Thêm mỗi bộ năm màu son, lựa những màu bán chạy nhất thêm vào đi."

Thời Quang:

"Anh được mười vạn liền dùng hết như vậy, còn nhiều người vẫn chưa có quà đâu, ông bà nội vẫn chưa mua nữa."

Thời Yến Lãng dí sát mặt vào cô, thần bí hề hề nhỏ giọng nói với cô:

"Kỳ thật anh kiếm được một trăm vạn tiền lời, bất quá đều nói với mọi người trong nhà nhận được một khoảng nhỏ, không được nói cho anh cả."

Ngày hôm qua hắn hỏi Thời Cảnh Nham, trong thẻ này có bao nhiêu tiền.

Thời Cảnh Nham đáp bảy con số.

Nếu là bảy số, ít nhất cũng đến một trăm vạn.

Tối hôm qua hắn liền tính toán tốt, chờ mua quà tặng cho mọi người xong, hắn cũng muốn đối xử tốt với chính mình, tự đặt mua cho mình một bộ đồ mắc tiền.

Thời Quang cùng Thời Yến Lãng đem đồ trang điểm cất trong xe trước, trở lại trung tâm thương mại mua tiếp.

Thời Quang hỏi hắn

"Còn muốn mua thêm gì nữa không?"

Thời Yến Lãng "Mua túi đi."

Hắn mua cho trưởng bối mỗi người một cái ví cầm tay, lại mua thêm cho mỗi chị một cái balo nhỏ, lúc tính tiền mà cũng thấy đau ví.

"Em mua túi không?"

Thời Quang "Em có túi, anh cả mua cho em rồi."

Thời Yến Lãng cũng không lãng phí thời gian, tiếp tục đi cửa hàng tiếp theo.

Quà tặng cho mọi người đều được suy nghĩ chu đáo, cũng chỉ có hai người bọn họ cùng với Thời Cảnh Nham là chưa mua.

Thời Yến Lãng không mang kính đi đường, ở trên ghế nghỉ ngơi, tiêu tiền thật mệt mỏi.

Hắn nhìn tiểu mít ướt, "Em còn hai vạn tiền thưởng, muốn mua gì không?"

Thời Quang uống đồ uống, thì thất thần, cô quay đầu

"Không cần mua nhiều như vậy, tùy tiện mua giống nhau là được."

Thời Yến Lãng nhìn nàng từ trên xuống dưới, liếc cô một cái

"Em có ý kiến với anh?"

Thời Quang

"Tư duy anh như vậy sao có thể đậu chuyên ngành kia vậy?"

Thời Yến Lãng thiếu chút nữa sặc từ, hắn sống đâu dễ?

Chỉ vì mua cho cô nhiều quà một chút, tế bào não của hắn thiếu chút nữa đều chết.

Hắn bất lực nói với cô

"Anh mua cho quà cho mọi người đều giống nhau, mua túi cùng đồ trang điểm cho ba chị họ, chưa mua túi cho em, tiền để cho em mua thứ khác vậy."

Thời Quang hơi giật mình, đồ trang điểm cũng có phần nàng nhưng trong nhà có bốn chị họ lận nha.

Liền nhắc nhở hắn "Anh có tỉnh táo không, bốn người lận."

Thời Yến Lãng:

"Chị cả đang trong kỳ cho con bú không nên trang điểm, anh liền đưa chị ấy một khoản tiền."

Nghỉ được một lúc, hắn đứng lên

"Đi thôi, anh muốn mua giày, trước dẫn anh mua giày xong lại mua cho em."

Cửa hàng giày đang có chương trình mua hai món giảm 12%.

Thời Yến Lãng cùng Thời Quang cùng nhau thương lượng

"Như vậy đi, anh mua một đôi, em một đôi, anh không thể nhìn chương trình khuyến mãi tốt thế mà không mua, anh cùng em liền không cần khách khí,

không cần tặng em quà mắc tiền và thực dụng, hai ta đã có quan hệ cùng nhau ăn nướng BBQ đã là tình nghĩa vào sinh ra tử."

Thời Quang " "

Thời Yến Lãng nhìn trúng một đôi, lại chọn một đôi giày nữ đưa cho Thời Quang

"Em xem thử đi, xem vừa chưa?"

Thời Quang cũng không khách khí, mang thử rồi quyết định lấy luôn.

Khi tính tiền, Thời Yến Lãng tính toán trừ hai vạn tiền giảm vừa rồi mua giày cho Thời Quang

"Em còn một vạn tám tiền quà, vượt qua thì tự em trả, về nói anh đưa thêm cho."

Thời Quang "Không cần, một đôi giày là đủ rồi."

Thời Yến Lãng bộ dáng không kiên nhẫn

"Sớm biết em như vậy anh đã không dẫn em đi, dong dong dài dài, lại không phải chỉ tặng quà cho em, cả nhà đều có phần, anh chỉ tiện tặng em thôi, nếu em cảm thấy ngột ngạt thì cứ về đi, anh đi dạo một mình."

Hắn xoay người bước đi.

Đi vài bước liền quay trở lại, hầm hừ hỏi "Em rất cao" hắn nhìn từ trên xuống dưới nàng, "Tới một mét sáu không?"

Thời Quang "Một mét sáu mà cao như em?"

Thời Yến Lãng cười "Một mét sáu mốt?"

Thời Quang vô cảm nhìn hắn.

Thời Yến Lãng nghiêm trang nói "Một mét sáu lăm?"

Sau một lúc lâu, Thời Quang mới ừ một tiếng.

Thời Yến Lãng đem hộp giày trong tay đưa cho cô, chìa khóa xe cũng ném cho cô.

"Em về xe đi, anh tự mình đi dạo khi đồ nữ, nếu mua không hợp thì em tự mình quay lại đổi."

Thời Quang rối rắm hai giây, cuối cùng quyết định

"Em đi với anh."

Thời Yến Lãng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng tặng quà được cho cô, bằng không tiêu nhiều tiền như vậy mà vẫn chưa mua quần áo phù hợp với cô, khi đó Cảnh Nham còn không tiêu diệt hắn.

Thời Quang thử không ít quần áo, hiện tại đã bán thời trang thu đông, cô mua hai cái váy, lại mua thêm ba bộ đồ thu đông, thêm một chút quần áo, cũng không đến đến một vạn.

Cô nói với Yến Lãng:

"Như vậy đủ rồi."

Thời Yến Lãng cũng nhượng bộ một bước

"Dù sao em nhỏ nhất, tốn được thêm chút nào thì cứ tốn đi."

Bọn họ mua quà cho Thời Cảnh Nham cuối cùng, Thời Yến Lãng một bộ dáng keo kiệt, nói cứ tặng cho Thời Cảnh Nham cái gì cũng được, dù sao anh ấy cũng không thiếu thứ gì.

Thời Quang lại buột miệng thốt ra

"Vẫn là mua cho anh ấy thứ gì tốt đi."

Thời Yến Lãng thực sự đã mệt đến chết đi sống lại, đi dạo phố so với chạy bộ chỉ khiến người mệt mỏi hơn, cuối cùng chỉ mua cho Thời Cảnh Nham một cái áo sơ mi, là Thời Quang chọn màu sắc cùng kiểu dáng.

Thời Yến Lãng tìm một quán cà phê, thực hiện lời hứa, mua cho Thời Quang cà phê cùng điểm tâm ngọt, chính hắn cũng mua một li cà phê đá.

Thời Quang đi dạo mệt mỏi, cũng đói bụng, một cái bánh đã nhanh chóng ăn hết.

Thời Yến Lãng nhắn tin cho Thời Cảnh Nham, đem chiến tích hôm nay thông báo đơn giản cho Thời Cảnh Nham, còn có chuyện hắn đã nỗ lực mua đồ trang điểm cùng quần áo cho Thời Quang, chỉ là không mua được thú bông, hắn cảm giác EQ của hắn đã xài hết rồi.

Thời Cảnh Nham nói: Em mang Đào Đào đi ăn cơm trước, thú bông để anh tự mình mua. Hôm nay em tiêu của anh hơn sáu mươi vạn, chi bao nhiêu cho Đào Đào?

Thời Yến Lãng: Hơn một vạn.

Thời Cảnh Nham: Cũng không tồi.

Thời Yến Lãng " "

Yêu cầu thấp như vậy.

Thời Quang đang uống cà phê thì có điện thoại, Thời Cảnh Nham hỏi cô "Hôm nay đi đâu chơi?"

Thời Quang:

"Cùng anh Yến Lãng đi dạo trung tâm thương mại."

Thời Cảnh Nham giả bộ không biết "Hắn thật sự đi mua quà."

Thời Quang buông ly cà phê, "Ân, mua rất nhiều, đều mua đủ."

Thời Cảnh Nham hỏi "Mua cho anh cái gì?"

Thời Quang "Áo sơ mi."

Thời Cảnh Nham "Em chọn?"

Âm thanh của Thời Quang thật nhẹ "Ân." Cô cũng không biết Thời Cảnh Nham thích không.

Thời Cảnh Nham nói "Chắc cũng không tồi."

Anh bên này còn có việc, nói vài câu liền vội vàng cúp máy.

Thẳng đến khi trời tối, Thời Quang mới thấy Thời Cảnh Nham.

Ông bà nội đã sớm đi ngủ, cô vẫn đang ở trong phòng khách xem TV, thỉnh thoảng xem thời gian trên điện thoại.

Từ tối hôm qua đến giờ, đã được hai mươi ba giờ đồng hồ không nhìn thấy anh, cảm giác giống như vài tháng trôi qua.

Đến 10 giờ rưỡi, trong viện có tiếng ô tô.

Thời Quang không khỏi nhìn về hướng cửa, hẳn là Thời Cảnh Nham đã về.

Rất nhanh, Thời Cảnh Nham tiến vào, anh cởi vài nút trên cổ áo, hỏi dì giúp việc còn gì ăn không.

Dì nói: "Muốn ăn gì, ta làm cho con."

Thời Cảnh Nham "Sủi cảo đi, hai phần, Mẫn Lộ cũng chưa ăn cơm."

Thời Quang hơi giật mình, chị Văn Văn cũng tới bắt quá đằng sau Thời Cảnh Nham không có ai.

Thời Cảnh Nham đi tới "Đang xem chương trình gì vậy?"

Thời Quang "Tìm một bộ phim điện ảnh xem."

Bất quá cô không nhớ cốt truyện, thỉnh thoảng cô sẽ thất thần, nghĩ tới sao giờ này anh vẫn chưa về.

Cô hỏi "Chị Văn Văn đâu rồi?"

Còn không đợi Thời Cảnh Nham trả lời, phía cửa đã có động tĩnh.

Mẫn Lộ đẩy cửa bước vào, còn cõng theo một con gấu bông lớn, ít nhất phải hai mét.

Mẫn Lộ nhìn Thời Quang, không hề cảm thấy xa lạ, nói chuyện cũng thực hiền hòa "Tiểu khả ái, đoán xem chị là ai?"

Thời Quang cười "Chị Văn Văn."

Mẫn Lộ trong trí nhớ của nàng ngũ quan cũng không sai biệt lắm, hiện tại càng thành thục xinh đẹp, còn thực gợi cảm.

Mẫn Lộ đưa gấu bông cho Thời Quang

"Chị còn nhớ em thích gấu bông, chúc mừng thi đậu trường học tốt như vậy." Cô ôm Thời Quang một cái "Giỏi quá."

Thời Quang cười nhẹ "Cám ơn chị." Cô dùng sức ôm gấu lớn, thực mềm thực ấm.

Mẫn Lộ cho Thời Cảnh Nham một ánh mắt, con gấu lớn này là Thời Cảnh Nham tự mua, cô chỉ phụ trách tặng, buổi tối cô có bữa tiệc, Thời Cảnh Nham vẫn luôn ở tiệm cơm bên ngoài chờ cô.

Cũng chỉ có chuyện của Đào Đào mới khiến anh để bụng như vậy, còn rất kiên nhẫn.

Thời Cảnh Nham cùng Mẫn Lộ ngồi ở bàn ăn phía trước, một bên chờ sủi cảo, một bên nói đến hạng mục có liên quan.

Mẫn Lộ gật đầu, vài câu liền nói đến Úy Minh hải, "Không nghĩ tới hai người còn có thể hợp tác."

Thời Cảnh Nham "Là tớ cho ông ấy mặt mũi."

Mẫn Lộ híp đôi mắt lại, "Cậu lại tự cuồng, là người của tớ tinh mắt, cậu vinh hạnh, hiểu không?"

Nhắc tới Úy Minh Hải, nội tâm Mẫn Lộ liền phiền muộn. Đêm nay cùng bạn bè ăn cơm, các nàng lại trêu chọc cô, khi nào mới có thể ngủ với Úy Minh Hải.

Cô từ trong túi lấy ra một điếu thuốc, ném qua cho Thời Cảnh Nham, cô vừa muốn châm lửa, Thời Cảnh Nham liền lấy bật lửa trong tay cô lại.

Mẫn Lộ nhìn anh "Làm gì?"

Thời Cảnh Nham: "Đào Đào ở đây, không được hút."

Mẫn Lộ " "

Thời Quang còn đang xem phim, vừa lơ đãng, phim đã đến hồi kết.

Cô thỉnh thoảng nhìn qua nhà ăn bên kia, bộ dáng Thời Cảnh Nham bàn công việc cô lần đầu tiên nhìn thấy, khi nào cô mới có thể giống như chị Mẫn Lộ, khí tràng cường đại, cùng anh không chỗ nào cố kỵ nói chuyện thỏa thích.

Bộ phim kết thúc, âm thanh cuối phim vang lên.

Thời Quang không biết bộ phim này nói về cái gì, phần sau đoạn phim cô không hề chú tâm xem.

Cô tắt TV, ôm gấu lớn chuẩn bị trở về phòng.

"Anh, chị Văn Văn, em lên lầu đây." Cô hướng về phía nhà ăn bên kia thông báo.

Dì giúp việc vừa lúc bưng sủi cảo nóng hổi lên. Thời Cảnh Nham hỏi "Nhân gì vậy dì?"

Dì nói: "Tam tiên."

Thời Cảnh Nham gắp một miến sủi cảo bỏ vào trong chén, cùng Thời Quang nói

"Đào Đào, lại đây."

Thời Quang "Sao ạ?"

Cô để gấu lớn trên sô pha, bước nhanh đi qua.

Thời Cảnh Nham "Không phải em thích tam tiên sủi cảo sao, nếm xem hương vị thế nào?"

Thời Quang theo bản năng liền cự tuyệt

"Buổi tối em ăn nhiều rồi."

Thời Cảnh Nham nói "Biết em không đói bụng, nhìn anh với Mẫn Lộ ăn, em không thèm", anh đã gắp một cái sủi cảo đưa tới miệng nàng "Cái miệng nhỏ cắn, coi chừng nóng."

- ----------

Tác giả có lời muốn thông báo, chanh tinh ta đang online.

Tấu chương 300 cái lì xì, trước 100, 200 tùy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 9

Tp.HCM, 18/07/19

Editor: Xiao He

Thời Cảnh Nham đã gắp sủi cảo đưa tới bên miệng Thời Quang, hơi hơi chạm vào môi cô.

Thời Quang phản xạ có điều kiện liếc nhìn xem dì giúp việc cùng Mẫn Lộ, hai người cũng không có phản ứng gì đặc biệt.

Lúc này cô mới ý thức được, là chỉ có cô chột dạ.

Người khác đều cảm thấy đây là bình thường, bởi vì Thời Cảnh Nham là anh trai, lớn tuổi hơn cô, mà cô lại không được Tần Minh Nguyệt chăm sóc tốt, thế nên anh chăm cô như vậy là theo lẽ thường.

Động tác nhỏ của cô đều bị Thời Cảnh Nham nhìn thấy, anh bất động thanh sắc thu hồi tầm mắt, cùng Mẫn Lộ nói chuyện "Cậu cũng thích nhân tam tiên mà."

Dì giúp việc biết Mẫn Lộ không thích ăn chay, "Văn Văn cái này là nhân thịt."

Mẫn Lộ nếm thử một cái, hương vị giống với sủi cảo mẹ hay làm cho cô, "Dì, sủi cảo này là người tự mình làm sao?"

Dì cười, "Ân, nhân thịt cũng là ta tự tay băm, vỏ sủi cảo cũng tự mình cán ra, hương vị thế nào?"

Mẫn Lộ dựng ngón tay cái "Hương vị giống mẹ làm."

Trên mặt dì ấy đều là nếp nhăn bật cười, "Nếu không đủ ta lại làm thêm cho con ăn."

Mẫn Lộ xua tay nói không cần "Vậy là được rồi, buổi tối con cũng ăn rồi, chỉ là ăn chưa no."

Mẫn Lộ vẫn luôn cùng dì giúp việc trò chuyện, ai cũng không chú ý tới Thời Quang bên này.

Thời Cảnh Nham lúc này mới nhìn về phía Thời Quang "Sủi cảo chắc cũng không còn nóng nữa."

Thời Quang không từ chối nữa, há miệng cắn một miếng nhỏ.

Trừ bà Đào ra, Thời Cảnh Nham là người thứ hai đút cô ăn cơm.

Dì giúp việc xoay mặt hỏi Thời Quang, "Đào Đào, sủi cảo ăn ngon không?"

Thời Quang vội nuốt miếng sủi cảo xuống, "Ngon lắm ạ."

Cô đã nhiều năm rồi không được ăn miếng sủi cảo nào ngon như vậy, nghĩ lại, lần trước tới nhà ông nội cũng cách đây bốn năm rồi.

Cô nói "Bốn năm trước con tới nhà ông cũng đã ăn qua một lần."

Dì giúp việc đặc biệt cảm thấy tự hào "Ngày mai ta lại làm thêm để trong tủ lạnh."

Thời Cảnh Nham ăn nửa cái sủi cảo, bình luận "Ân, hương vị nhẹ nhàng tươi mới."

Thời Quang nhìn về phía anh, biểu tình trong nháy mắt cứng đờ, anh thế mà lại ăn nửa sủi cảo còn lại của cô.

Cô nhanh chóng đem mái tóc dài xỏa về phía trước, che đôi tai, tưởng chừng như đã ửng hồng lên.

Đứt cô ăn không nói tới, còn trực tiếp đem miếng sủi cảo cô đã ăn rồi bỏ vào miệng.

Thời Cảnh Nham đem mâm sủi cảo gắp mấy cái bỏ vào trong chén, lại đi vào phòng bếp lấy thêm một đôi đũa đưa cho cô, "Ăn thêm mấy miếng đi, cũng không no lắm đâu."

Thịnh tình không thể chối từ, Thời Quang ngồi xuống bên cạnh Thời Cảnh Nham.

Nội tâm giống như biển lớn, cuồn cuộn nổi sóng. Trên mặt cô che dấu cũng không tệ lắm, tỏ vẻ không có chuyện gì bắt đầu ăn sủi cảo.

Mẫn Lộ "Nếm thử nhân thịt này." Cô cũng gắp thêm mấy cái cho Thời Quang, sau đó nói đến con gấu lớn, "Đây là chỉ là món quà đầu tiên thôi, chị còn một món quà khác cho em, bất quá phải chờ đến sinh nhật em mới đưa được."

Món quà này chính là một bộ váy công chúa phong cách thu đông do cô tự tay thiết kế, khâu vá thủ công, phải vài tháng mới có thể hoàn thành.

Thời Quang tuy rằng đã nhiều năm rồi không gặp Mẫn Lộ, nhưng một chút xa lạ cũng không có.

Khi còn nhỏ, ở trong đại viện, cô bình thường ỷ lại nhất ngoài Thời Cảnh Nham thì chính là Mẫn Lộ.

Cô cười "Hiện tại em thật mong sinh nhật này tới nhanh lên."

Thời Cảnh Nham liếc nhìn Thời Quang một cái, bình thường anh tặng quà cho cô, cô đều từ chối.

Mẫn Lộ cùng Thời Cảnh Nham nói đến đề tài vừa nãy, đều là đầu tư, Thời Quang cơ bản nghe cũng không hiểu, bọn họ nói thêm một chút cô mới hiểu được.

Mẫn Lộ hỏi Thời Cảnh Nham "Có hứng thú đầu tư vào AIO không? Bối cảnh không tồi, giám đốc bên đó mấy hôm trước còn tìm người hẹn tớ, đưa mức lương cao mời tớ về làm giám đốc thiết kế."

Thời Quang biết AIO, là một thương hiệu trang phục nữ cao cấp, ở trong nước rất có danh tiếng, mấy năm nay đang muốn vươn ra thị trường quốc tế.

AIO vẫn là một công ty niêm yết, nghe nói bối cảnh phía sau rất khủng.

Cụ thể là ai, không ai biết được.

Thời Cảnh Nham ngẩng đầu "AIO có hậu trường là GK, còn thiếu tiền sao?"

Mẫn Lộ "GK cũng không phải chỉ có Úy Minh Hải, lại nói Úy gia nhiều con cháu như vậy, ông ấy đều hận không thể đưa tất cả tài nguyên cho Úy Lam, mấy năm nay GK góp vốn rất nhiều cho AIO."

Thời Quang cũng biết GK, cổ phần của Úy Minh Hải nhiều nhất, có thể khống chế cả tập đoàn.

Úy Lam cô cũng biết, bạn học có nói với cô, Úy Lam chính là cháu gái lớn nhất của Úy Minh Hải, cũng là chị họ của Úy Lai.

Nguyên lai tổng giám đốc của AIO là Úy Lam, hẳn là Úy Minh Hải đã tặng cho Úy Lam lễ vật gì rất lớn, nếu không mẹ của Úy Lai cũng sẽ không đầu tư như vậy, muốn cho Úy Lai đậu một Đại học tốt, về sau có năng lực tiếp quản công ty của chú út.

Xem ra những chuyện trong hào môn còn phức tạp hơn so với cô biết.

Thời Cảnh Nham "Không phải cậu mong muốn được đến AIO làm sao?" sau đó gằn từng chữ "Gần quan được lộc."

Mẫn Lộ trừng mắt liếc anh một cái, cô nghe ra được sự chế nhạo trong câu nói ấy.

Ngại có trẻ nhỏ là Thời Quang ở đây, cô cũng không nổi giận với Thời Cảnh Nham.

Cô hiện tại cũng không biết có nên làm cho AIO không; ai biết Úy Minh Hải có quyết định định cư ở Bắc Kinh không, nếu ông ở lại Bắc Kinh, cô liền suy xét đến AIO.

Kỳ thật cô cũng không thấy AIO tốt, không đủ lớn, bất quá nếu có thể đem thương hiệu này đánh vào thị trường quốc tế, cũng coi như là một cột mốc lịch sử trong sự nghiệp của cô.

Thời Cảnh Nham cùng Mẫn Lộ nói chuyện công việc nhưng cũng không quên chiếu cố Thời Quang, anh nhìn trong chén cô còn thừa hai miếng sủi cảo, trên đũa kẹp một miếng cũng ăn rất chậm, đại khái là no rồi, sức ăn của cô rất nhỏ.

"Ăn không hết liền đưa cho anh, đừng cố." Anh đem sủi cảo còn dư trong chén của cô bỏ vào mâm của mình.

Thời Quang "Đây là đồ thừa của em."

Thời Cảnh Nham "Không sao."

Anh lại cùng Mẫn Lộ nói tiếp "Muốn tớ đầu tư vào AIO cũng không phải không thể, bất quá điều kiện của bọn họ tớ chưa chắc đồng ý."

Mẫn Lộ hỏi "Điều kiện gì?"

Thời Quang đã ăn xong, Thời Cảnh Nham bảo nàng "Lên lầu nghỉ ngơi đi."

Thời Quang gật đầu, cùng Mẫn Lộ vẫy tay "Văn Văn, chị cứ từ từ ăn nha."

Mẫn Lộ cười "Chờ qua mấy ngày này chị mang em đi chơi."

Thời Quang ôm gấu lớn lên lầu, Thời Cảnh Nham cùng Mẫn Lộ nói tiếp, cô cũng không nghe được điều kiện Thời Cảnh Nham nói bởi lúc ấy cô đã lên lầu rồi.

Thời Quang trở lại phòng, ôm gấu lớn lăn một vòng trên giường, con gấu này quá lớn, để nó trên giường, chiếm hơn nửa chỗ nằm,

Di động vang lên, có tin nhắn tới, Thời Quang sờ sờ đầu gấu bông, lúc này mới mở điện thoại.

Là Thời Nhất Thịnh hỏi thử tình hình cô ở nhà ông nội.

Thời Quang nói: Khá tốt, tối hôm qua còn cùng anh Cảnh Nham và anh Yến Lãng đi ra ngoài ăn nướng BBQ, uống hai ly bia, tửu lượng con không tốt, về nhà liền ngủ. Chị Văn Văn vừa mới tới nhà, tặng quà cho con. Ba mấy ngày nay cũng đừng vất vả quá.

Thời Nhất Thịnh im lặng vài giây, cuối cùng vẫn nhắc đến: Đồ đạt của con, chú Trương mang qua đã nhận được chưa?

Hành lý là ông đóng gói, Tần Minh Nguyệt nói nếu ông không rảnh bà liền tìm người dọn dẹp.

Ông dành ra nửa ngày, đem từng món đồ của Thời Quang soạn ra thật cẩn thận.

Thời Quang: Nhận được, vừa thấy liền biết ba tự mình đóng gói cho con, mỗi kiện quần áo đều xếp thực gọn gàng, gấu nhỏ của con cũng gửi đến, cảm ơn ba.

Cô biết Thời Nhất Thịnh trong lòng hụt hẫng, trấn an ông: Ba đừng tự trách, bằng không trong lòng con cũng không thoải mái, như vậy cũng tốt, con vừa lúc ở nhà ông bà có thể hiếu thuận với họ.

Thời Nhất Thịnh cười cười, khóe miệng chua xót: Đúng rồi, sách ngữ văn cấp ba của con, có cái phong thư, bên trong có năm ngàn đồng, sách tiếng Anh cũng có phong thư, cũng là năm ngàn đồng, trước khai giảng cứ mua đồ mình thích đi, tới lễ quốc khách ba đi Bắc Kinh thăm con.

Thời Nhất Thịnh lại nói: Ba đang vội, có việc gì con cứ nhắn với ba, không thì nhắn với thư kí của ba cũng được.

Thời Quang: Ba, ngủ ngon, yêu người.

Cô đem hai con gấu nhỏ đặt trong lòng của gấu lớn, ngồi yên trong chốc lát, cầm áo ngủ đi tắm rửa.

Thời Quang vừa từ nhà tắm đi ra, trong nhà liền có tiếng ồn ào, hóa ra là đang nhận quà.

Chiều nay Thời Yến Lãng đã đem lễ vật đi tặng, trong nhà nhiều người như vậy chỉ có Thời Nhất Thịnh cùng Tần Minh Nguyệt và cặp long phượng thai không có quà.

Bất quá Tần Minh Nguyệt cũng không ở đây, không biết chuyện này.

Thời Yến Lãng lén gửi hai vạn cho chú tư: Chú tư, tiền này chú mua quà cho hai em họ đi, xa quá, gửi đi cũng không có phương tiện.

Thời Nhất Thịnh nhắn lại: Tiền này con đưa Đào Đào mua đồ đi, đệ đệ và muội muội con một phòng đồ chơi không thiếu cái nào, cô của con căn bản mỗi tuần đều mua cho bọn chúng.

Thời Yến Lãng kì thật cũng không muốn đưa tiền cho chú tư, hắn nhìn cô tư cũng không vừa mắt, bất quá chỉ ngại với chú ấy, không khách khí một chút cũng không được.

Nếu chú tư không cần thì cũng hợp ý hắn.

Hắn tìm thấy số WeChat của tiểu mít ướt, ngón tay để trên avatar của cô dùng sức chọc chọc, khóc khóc khóc, tiểu mít ướt.

Hôm nay tiểu mít ướt suýt chút nữa làm hắn tức chết, còn nói móc mạch não hắn có vấn đề.

Hờn dỗi trong chốc lát, hắn vẫn là gửi cho tiểu mít ướt một phong bao lì xì.

Thời Quang nhìn đến bao lì xì không thể hiểu được, khác thường tức có quỷ, cô không nhận.

Hỏi hắn gửi bao lì xì làm gì?

Thời Yến Lãng: Một trăm đồng phí chạy chạy vặt, vẫn là đưa cho em, miễn cho em lại đòi anh.

Thời Quang không khách khí, tiếp nhận.

Thời Yến Lãng: Em thật là tham a, nhớ mời khách.

Tiếng gõ cửa vang lên, "Đào Đào."

Là Thời Cảnh Nham.

Thời Quang "Anh, cửa không khóa."

Thời Cảnh Nham đẩy cửa đi vào, đưa ba lô Mẫn Lộ mang về cho cô, lại đưa thêm hai phong thư, nói là kẹp trong sách giáo khoa của nàng, hắn là chú tư trộm bỏ vào.

Thời Quang "Ân, là ba cho."

Thời Cảnh Nham lại đổi đề tài "Áo sơ mi em lựa cho anh đâu?"

Thời Quang đi bên kia tủ đầu giường đưa cho anh, "Nếu không thích, ngày mai em đem đi đổi cho anh."

Thời Cảnh Nham mở ra nhìn, là áo sơ mi màu đen, anh bình thường đều mặc màu trắng, ngẫu nhiên cũng sẽ mặc màu đen, bất quá số lần mặc rất ít, "Không tồi."

Anh mang theo áo sơ mi xoay người rời đi, Thời Quang nhìn bóng dáng anh, gọi "Anh."

Thời Cảnh Nham quay đầu lại "Ừ?"

Thời Quang hỏi anh, có muốn đầu tư vào AIO không.

Thời Cảnh Nham tạm thời cũng chưa xác định, điều kiện anh đưa ra quá hà khác, bên kia cũng không nhất định đáp ứng.

Anh hỏi Thời Quang "Sao lại hỏi cái này?"

Thời Quang "Chính là cảm thấy nhân viên thiết kế cùng giám đốc của AIO rất lợi hại." Trong thời gian ngắn như vậy đã đem AIO vươn lên thành một thương hiệu nổi tiếng, còn mở thị trường ở Hongkong.

Thời Cảnh Nham "Về sau em cũng không thua kém bọn họ, tranh thủ sáng lập thương hiệu của chính mình, tên anh cũng nghĩ dùm em rồi,tên tiếng Trung là Thời Quang."

Cằm anh khẽ nhếch "Thời gian không còn sớm, đi ngủ trước đi." Bật đèn tường trên đầu giường cô lên, lại tắt đèn trần đi, dặn dò "Ban đêm đắp chăn đàng hoàng, ngủ ngon."

Thời Quang "Ngủ ngon."

Ánh đèn tối dần, sườn mặt sắc bén của anh lộ ra gợi cảm mê người, tạo nên một cảm giác ấm áp nói không nên lời.

Thực nhanh, cửa phòng đóng lại, tiếng bước chân của anh dần đi xa.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói như cũ là chanh tinh tại tuyến một ngày đi xa.

Chanh trên cây chanh quả, chanh dưới tàng cây ngươi cùng ta dog.

Tấu chương 300 cái bao lì xì, trước 100, 200 tùy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Tp.HCM, 20/07/2019

Editor: Xiao He

Thời Quang đi báo danh trên trường trước một ngày, hôm đó thứ sáu Thời Cảnh Nham cũng không bận lắm.

Sáng sớm hôm đó, Thời Quang dậy còn sớm hơn so với bình thường, cô vẫn như cũ mặc cái váy ba mua cho, còn trang điểm nhẹ, buổi tối mấy hôm nay không có việc gì cô liền nghiên cứu cách trang điểm.

Thời Yến Lãng mua cho cô bảng mắt 48 màu, mỗi màu cô đều thử qua, mỗi kiểu mỗi vẻ.

Có thể là do có thiên phú, cô mới nghiên cứu mấy ngày, liền có thể nhanh chóng lên tay nghề.

Thời Quang đem đồ trang điểm bỏ vào ba lô Thời Cảnh Nham mua cho mình, túi hành lý cũng kiểm tra lại một phen, đồ vật cần mang đều đã bỏ vào.

Cô cầm mũ đi xuống lầu, đi ngang qua phòng của Thời Cảnh Nham, vừa lúc anh đẩy cửa ra.

"Anh."

"Sớm vậy."

Thời Cảnh Nham nhìn chằm chằm mặt nàng vài giây, "Trang điểm à?"

Thời Quang gật đầu, cũng không biết dũng khí từ đâu, nàng hỏi Thời Cảnh Nham "Đẹp không ạ?"

Thời Cảnh Nham bất ngờ, phản ứng chậm nửa nhịp "Không tồi."

Thời Quang cười nhạt "Cảm ơn."

Hai người sóng vai xuống lầu.

Thời Yến Lãng đã tới, đang ở trên sô pha ngủ, nửa đêm hôm qua, Thời Cảnh Nham gửi cho hắn một vạn đồng, nói là phí vất vả hôm nay.

Hắn vì năm đấu gạo, gắng gượng đem cái eo già của mình lao lực.

Hôm nay dùng ba cái chuông báo thức mới có thể kéo mình dậy, rời giường liền chạy qua đây.

Không nghĩ tới tiểu mít ướt vẫn chưa xong, hắn lại ở trên sô pha ngủ một giấc.

Thời Quang đi đến phòng khách mới nhìn thấy bộ trang phục màu đen của Yến Lãng, hắn hôm nay lại thay một cái xe màu đen.

Nhìn vào trong viện, thật đúng là một chiếc xe thể thao màu đen.

Thời Yến Lãng xoa xoa đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ, từ trên sô pha bò dậy.

Thời Quang cất tiếng chào hắn "Anh."

Thời Yến Lãng "Ân." Hắn nhìn lướt qua Thời Quang, bỗng nhiên cảm giác có chỗ nào không đúng, đôi mắt híp lại, nhìn tiểu mít ướt, cảm giác có chút không giống, hình như xinh đẹp hơn một chút.

Không nghĩ nữa, hắn ngáp một cái, đi toilet rửa mặt.

Bữa sáng hôm nay so với mọi ngày còn phong phú hơn, thức ăn ưa thích của Thời Quang đều có ở trên bàn.

Thời Quang uống vài ngụm sữa bò, bắt đầu gặm đùi gà.

Thời Yến Lãng vẫn luôn không hiểu, đây là thói quen ăn uống kỳ lạ ảnh hưởng bởi ai đây?

Sữa bò với đùi gà, hợp nhau sao?

Hôm nay Thời Quang không cột tóc lên, tóc dài xỏa trên vai, gặm đùi gà có chút vướng bận, Thời Cảnh Nham buông chiếc đũa, hỏi cô "Dây cột tóc ở

đâu?"

Thời Quang lắc lắc tay của mình "Ở đây, sao vậy?"

Thời Cảnh Nham nhìn đến trên tay cô là một cái vòng màu đen, lúc trước anh còn tưởng đây là lắc tay, anh lấy vòng tay ra

"Tóc em như vậy ăn cơm được sao?"

Thời Quang "Vẫn ổn, em quen rồi."

Thời Cảnh Nham đem tóc dài của cô cột lên, anh chưa từng cột tóc, lung tung cột lại một chút, như vậy sẽ không ảnh hưởng cô ăn cơm.

Thời Quang miệng nhỏ cắn đùi gà, Thời Yến Lãng ngồi ở phía đối diện, cô cố gắng trấn định.

Thời Yến Lãng gắp một cây thịt nướng đưa vào miệng, yên lặng nhìn Thời Cảnh Nham đem mọi chuyện lớn nhỏ của tiểu mít ướt giải quyết ổn thỏa, đây có phải là tiểu mít ướt sáu tuổi đâu.

Ăn cơm xong bọn họ liền đến trường học, Thời Yến Lãng mở của xe thể thao ở phía trước.

Thời Quang ngồi trên xe của Thời Cảnh Nham, cô hỏi "Lục ca sao có nhiều xe như vậy?

Thời Cảnh Nham "Của anh."Ngày thường anh cũng không chạy, liền đưa cho Yến Lãng.

Đang nói chuyện, di động Thời Quang vang lên, nàng thấy tên hiện lên là mẹ Úy Lai.

Cô không khỏi nhìn về Cảnh Nham, đem điện thoại tắt tiếng.

Thời Cảnh Nham "Sao không nghe?"

Thời Quang dường như không có chuyện gì nói "Điện thoại lừa đảo."

Cô đem điện thoại bỏ vào trong túi, kiểm tra lại lần nữa, di động để chế độ im lặng.

Cũng không biết mẹ Úy lai vì sao lại gọi cho cô.

Con đường tới trường hôm nay thật lâu, vốn dĩ đi hơn mười phút, cứ đi đi dừng dừng, hơn một tiếng mới tới.

Thời Yến Lãng nhàm chán đến cực điểm, nhắn tiểu mít ướt: Buổi tối em mời.

Mười phút trôi qua, tiểu mít ướt không trả lời.

Thời Yến Lãng: Không lương tâm.

Thời Yến Lãng đối với quy trình báo danh của tân sinh viên rất rõ ràng, năm trước hắn còn làm tình nguyện viên.

Bằng tốc độ thu phục hết thảy, Thời Yến Lãng mang theo Thời Quang tới ký túc xá.

Phòng của Thời Quang ở lầu ba, chỉ còn vắng mình cô.

Giường của Thời Quang gần với bạn cùng phòng là Đường Mật. Đường Mật là người phía nam, vóc dáng không cao lắm, bất quá diện mạo điềm mỹ, giống với cái tên của cô ấy.

Ấn tượng đầu của Đường Mật với Thời Quang chính là lãnh, ấn tượng thứ hai là mỹ, ấn tượng thứ ba là tiên.

Chào hỏi qua, Thời Quang vội lên.

Thời Cảnh Nham từ tay của Thời Yến Lãng lấy túi hành lý, nói với Yến Lãng "Trải giường giúp Đào Đào đi."

Thời Yến Lãng "Ta làm?"

Không lầm đi.

Thời Cảnh Nham "Em ở trường hai năm, cũng thuần thục rồi, em không làm thì ai làm?"

Thời Yến Lãng " "

Thời Quang "Em làm được." Việc nhà cô chưa từng làm qua, ở nhà đều có bảo mẫu, bất quá dọn phòng, trải ga giường cô cũng từng làm.

Các nữ sinh khác trong phòng mấy hôm trước đã tới rồi, người nhà của các cô ấy đã trở về, giờ phút này cùng ngồi trong ký túc xá lặng lặng nhìn người nhà của người bạn cuối cùng trong phòng này.

Mọi người đều giả bộ như đang xem di động hoặc máy tính, dư quang lại ngắm Thời Cảnh Nham cùng Thời Yến Lãng, thỉnh thoảng lại nhìn Thời Quang, một nhà này giá trị nhan sắc cũng thật quá đáng.

Thời Quang bò lên trên giường bắt đầu trải giường chiếu, Thời Cảnh Nham lấy ra khăn lông đưa cho Thời Yến Lãng "Vắt khô rồi lau bàn cho Đào Đào."

Chính anh lại mở túi hành lý của Thời Quang ra, đem quần áo của Thời Quang từng cái bỏ vào tủ.

Quần áo cũng không nhiều, đồ trang điểm chiếm hơn một nửa vị trí.

Một cái túi khác của Thời Quang là từ Nam Kinh mang đến, Thời Cảnh Nham cũng sắp xếp thật kĩ.

Thời Cảnh Nham đem đồ vật trong túi hành lý dọn gọn, nói với Thời Quang "Túi này anh đem về, để không chiếm diện tích."

Thời Quang đã đem giường đệm sắp xếp tốt, chăn gối đặt trên đầu giường, quay đầu lại nhìn về phía Thời Cảnh Nham "Được ạ, cái này em cũng không cần."

Thời Cảnh Nham nhìn giường của cô, con gấu bông lớn phải để ở nhà không đem tới đây được.

Thời Yến Lãng vừa mới lau bàn xong, có điện thoại gọi tới, nhìn vào dãy số kia đầu hắn muốn nổ, mấy ngày rồi, hắn vẫn chưa bị đá, bạn gái hiện tại nhiều lần muốn tái hợp.

Bắt máy, bên kia nói "Hôm nay có rảnh đi với em không?"

Thời Yến Lãng "Không rảnh."

Bạn gái "Thời Yến Lãng, em nói cho anh biết, hôm nay nếu anh lại nói đi với em gái, em liền cùng anh hoàn toàn chia tay."

Thời Yến Lãng cầu mà không được, bất quá đây cũng là sự thật "Tôi thật đúng là đi với em gái."

"Thời Yến Lãng, ngươi hỗn đãn." bên kia trực tiếp cúp máy.

Hắn một thân nhẹ nhàng, lần này chắc chắn bị đá.

Rất mau đến giữa trưa, toàn bộ đều sắp xếp thỏa đáng.

Thời Quang nói Thời Cảnh Nham cùng Thời Yến Lãng trở về đi, buổi chiều cô sẽ ở ký túc xá xem máy tính.

Thời Cảnh Nham không định cho cô ngủ ở đây đêm nay "Các em không phải thứ hai mới tập trung sao?"

Thời Quang gật đầu, Thời Cảnh Nham "Hai ngày này liền ở nhà." Anh hỏi Thời Yến Lãng khi nào tới trường học.

Thời Yến Lãng "Chiều cuối tuần."

Buổi tối cuối tuần ký túc xá tổ chức liên hoan, hắn không về nhà, đến lúc đó đem hành lý mang qua đây.

Thời Cảnh Nham "Vậy đến lúc đó em qua nhà gia gia đón Đào Đào, cơm chiều cũng mang cho em ấy một phần."

Thời Yến Lãng muốn cự tuyệt, hắn muốn đi liên hoan, mang theo tiểu mít ướt sao có thể vui đùa công khai được.

Nhưng lại nghĩ đến đêm hôm qua nhận được một vạn đồng, lại nhịn, "Được a."

Thời Yến Lãng bộ dáng nửa sống nửa chết "Em không thiết sống, buổi chiều buông tha cho em đi." Buổi chiều hắn không muốn đưa tiểu mít ướt đi dạo khắp nơi.

Thời Cảnh Nham "Buổi chiều Đào Đào đi với anh tới công ty."

Thời Quang sợ quấy rầy anh làm việc, nên định về nhà ông bà.

Thời Cảnh Nham "Đi với anh, hôm nay trên công ty cũng không bận."

Di động của anh vang lên, là Úy Minh Hải.

Thời Cảnh Nham ra bên ngoài hành lang nghe "Úy tổng, có chỉ thị gì?"

Úy Minh Hải "Chỉ thị thì không dám, giữa trưa có thể vui lòng đi ăn cơm với ta không?" Lần trước Thời Cảnh Nham muốn mời khách, kết quả ông lại

phải đi ăn sinh nhật cháu gái Úy Lai.

Thời Cảnh Nham sợ Thời Quang cùng những người khác ăn cơm không thoải mái, liền uyển chuyển từ chối "Hôm nào ta mời khách, hôm nay phải đi với em gái tới trường báo danh."

Úy Minh Hải vừa nghe Thời Quang đi báo danh, ông hỏi trường nào, không nghĩ tới Thời Quang với ông học cùng trường, ông cười "Thật có duyên, hôm nào cùng nhau ăn cơm, giúp cháu gái ương bướng của ta học hỏi Thời Quang."

Thời Cảnh Nham khiêm tốn nói "Đào Đào cũng bướng lắm, tương đối nghịch, các nàng đều giống nhau."

Hàn huyên vào câu, cúp máy.

Úy Minh Hải nhìn màn hình vài giây mới cất điện thoại, cháu gái Úy Lam vẫn trong văn phòng của ông.

Úy Lam thực buồn bực, chú út khi nào lại chủ động mời người khác ăn cơm.

Trong ấn tượng của cô, đây là lần đầu tiên.

Chủ động cũng không nói, nhưng đối phương thế nhưng lại từ chối, kết quả chú út không những không tức giận còn hẹn lại lần khác.

Úy Lam không suy nghĩ cẩn thận "Chú, người mời ai ăn cơm vậy?"

Úy Minh Hải "Bên hợp tác." Ông ngược lại hỏi Úy Lam, hôm nay sao lại rảnh qua đây.

Úy Lam "Đi ngang qua công ty, liền đi lên thăm chú." Hàn huyên vào chuyện công việc, cô liền giả bộ hỏi "Con nghe thím sáu nói, chú muốn ở lại đây?"

Úy Minh Hải gật đầu, "Ân."

Năm nay ông không bận, vừa lúc có thể quản thành tích học tập của Úy Lai, thành tích của cô bé, xuất ngoại cũng quá sức, nếu ra nước ngoài không được thì không bằng không đi.

Úy Lam "Con bé chỉ là một đứa trẻ ầm ĩ, ảnh hưởng người nghỉ ngơi không?"

Úy Minh Hải "Không sao cả." Dù sao ban đêm cũng không ngủ được.

Mười mấy năm nay, ông chỉ đôi khi mệt quá độ, mới có thể ngủ thêm vài giờ, bằng không nhắm mắt lại, trước mắt đều là người yêu cùng con gái.

Nếu chú út đã nói vậy, Úy Lam cũng không nói thêm gì nữa.

Cô một chút đều không thích thím sáu, bà ấy lúc nào âm thầm cũng phân cao thấp với cô, chú út đưa cho cô cái gì, thím ấy cũng tìm mọi cách làmchú út đưa cho Úy Lai một phần.

Sinh nhật hai mươi tám tuổi của cô, tiểu thúc đưa cho cô quản lý công ty phục sức AIO, thím ấy im lặng một thời gian, trong lòng vẫn luôn thấy bất bình, cho tới bây giờ cùng cô nói chuyện đều không nóng không lạnh.

Cô nghe nói, vì muốn Úy Lai đạt điểm thi đại học cao, thím lại tìm một gia sư mới.

Thư kí gõ cửa tiến vào báo cáo công việc, Úy Lam đứng dậy tạm biệt chú út, nói có rảnh thì tới nhà ông ăn cơm.

Thời Cảnh Nham dừng nói chuyện với Úy Minh Hải, cũng là nghĩ mãi không ra, Úy Minh Hải như thế nào lại chủ động mời anh ăn cơm, Úy Minh Hải chính là nổi tiếng khó mời.

Anh không tiến vào ký túc xá của Thời Quang, ở cửa gõ gõ ý bảo Thời Quang xuống lầu.

Thời Quang mang ba lô trên lưng, mời bạn cùng phòng đi ăn.

Đường Mật xua xua tay từ chối, cô ấy đang ăn kẹo que, trên bàn còn có không ít, cô ấy cầm một cái, là hương bưởi tây, đưa cho Thời Quang.

Thời Quang không cự tuyệt, nhận lấy "Cám ơn."

Đường Mật cười cười, đôi mắt cong thành vầng trăng khuyết.

Nhan sắc của Thời Quang ở trường học phá lệ hấp dẫn sự chú ý của mọi người.

Từ lầu ba xuống đến lầu một, đi ngang qua ai, mọi người đều không khỏi quay đầu xem Thời Quang.

Tới lầu trệt, Thời Quang lấy cớ muốn cùng bạn học trung học gọi điện thoại, không vào trong xe ngồi với Thời Cảnh Nham, cô đi cách xe mấy chục mét.

Từ lúc mẹ Úy Lai gọi đến giờ đã là hai tiếng rưỡi, mở điện thoại ra, lại có một cuộc gọi nhỡ của bà.

Thời Quang gọi lại "Xin chào dì, rất xin lỗi ạ, buổi sáng nay con tới trường báo danh, bận quá không nghe được."

Mẹ Úy Lai "Không sao không sao, nghe nói mấy ngày nay con đi báo danh?"

Thời Quang "Dì có chuyện gì không ạ?"

Mẹ Úy Lai cùng Thời Quang thương lượng một chút thời gian cụ thể gặp mặt, lại nói cho Thời Quang "Địa điểm học phải sửa lại, bất quá tiểu khu kia cách trường con cũng gần, lát nữa dì gửi cho con."

Cúp máy, mẹ Úy Lai đã nhanh nhắn địa chỉ cho cô.

Thời Quang vừa thấy, đây là tiểu khu cô từng đi qua, chính là lần sửa váy đó, tiệm may của lão Úy liền ở bên ngoài mặt tiền của tiểu khu.

Thời Quang đứng ở ven đường rũ mắt xem điện thoại, có một loại cảm giác thanh lãng cao ngạo, dẫn tới không ít nam sinh lưu luyến quay lại nhìn.

Thời Cảnh Nham ở trong xe, từ kính chiếu hậu nhìn thấy một màn như vậy.

Cánh tay anh tùy ý để trên cửa sổ xe, ngón tay không chút để ý mà gõ cửa xe.

Xem xong thông tin, Thời Quang bước nhanh về phía ô tô.

Ngồi trên xe, Thời Cảnh Nham thay cô thắt dây an toàn, Thời Quang "Tự em làm được." Kết quả động tác của anh quá nhanh, Thời Cảnh Nham đã đem đai an toàn cài xong.

Mỗi lần anh cài dây an toàn, cô đều bị hơi thở cường thế của anh vây quanh, hô hấp như ngừng lại.

Thời Cảnh Nham không lập tức lái xe, mà hỏi cô "Có..."bạn trai, cuối cùng hai từ đến miệng lại đổi thành "Cấp ba có yêu đương không?"

Anh hỏi quá đột ngột, Thời Quang phản ứng có điểm trì độn, lắc đầu "Không." Nam sinh theo đuổi cô không ít, bất quá cô không có thời gian, cũng không thích.

Thời Cảnh Nham gật đầu, mặt khác cũng không nói thêm.

Thời Quang không hiểu, hỏi "Anh làm sao vậy?"

Thời Cảnh Nham cách hai giây mới nói "Em còn nhỏ, sớm hay muộn cũng sẽ chia tay, đừng lãng phí thời gian, đại học mấy năm nay cũng tập trung học hành tốt vào."

Thời Quang " "

Cô đáp lời "Ân, em biết rồi."

- ----------

Tác giả có lời muốn nói ngày nọ, Thời Quang hỏi lúc học đại học, em thật sự không thể yêu đương?

Thời Cảnh Nham có thâm ý khác nói: "Cũng không hẳn, phải xem là cùng ai yêu đương."

Tấu chương 300 cái bao lì xì, trước 100, 200 tùy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 11

Tp.HCM, 23/07/19

Editor: Xiao He

Kế hoạch lúc nào cũng có thể bị thay đổi, buổi chiều Thời Cảnh Nham vốn dĩ định mang Thời Quang tới công ty, nào ngờ nhận được điện thoại của ông ngoại, kêu anh đi một chuyến, hạng mục bên Anh Quốc cần xét duyệt thủ tục.

Thời Cảnh Nham tắt máy nói với Thời Quang "Anh phải chạy qua bên nhà ông ngoại, mấy ngày nữa có khả năng phải đi Luân Đôn." Cũng chưa biết khi nào có thể trở lại.

"Khi nào về anh sẽ qua trường thăm em."

Anh vẫn không quên dặn dò cô, "Đi tập huấn nhớ uống nhiều nước, chuẩn bị kĩ càng."

Thanh âm Thời Quang nhẹ nhàng ôn nhu "Ân."

Thời Cảnh Nham thật sự phải đi công tác, trưa hôm đó liền đi Luân Đôn, không rõ ngày về.

Cuối tuần này Thời Quang không có gì hứng thú, buổi sáng trừ bỏ cùng ông bà nội đi mua đồ ăn, thời gian còn lại đều là xem TV. Rốt cuộc cũng tới chủ nhật, buổi chiều cô có thể về trường.

Tới lúc chạng vạng, Thời Yến Lãng mới đến. Trước đó hắn đã đem hành lý đưa qua ký túc xá, dọn dẹp vệ sinh phòng ký túc, liền mang Thời Quang đi liên hoan với mọi người.

Thời Quang có ý muốn từ chối, "Cứ đưa em về ký túc xá đi, một mình em qua lại phá hủy hứng thú của mọi người."

Thời Yến Lãng nhìn nàng, tiểu mít ướt cũng biết điều đó nhỉ, bất quá đây là chuyện anh cả nhờ hắn phải ngoan ngoãn làm tốt, "Em không muốn đi, có phải đang khinh thường anh cùng bạn anh không?"

Thời Quang " "

Cùng loại người này nói chuyện, lười đến không muốn mở miệng.

Ký túc xá Thời Yến Lãng tổng cộng có sáu người, lần này tổ chức liên hoan ở cửa hàng BBQ, Thời Quang đã tới, chính là cửa hàng lần trước mà Thời Yến Lãng dẫn cô cùng Thời Cảnh Nham tới.

Lúc bọn họ tới, năm người khác đã có mặt, gọi món xong rồi.

Buổi chiều bạn của Thời Yến Lãng có hỏi: "Em gái cậu lớn lên thế nào?"

Thời Yến Lãng đáp: "Miễn cưỡng có thể xem được."

Bọn họ liền suy đoán, hẳn là không xinh đẹp, bằng không Thời Yến Lãng sẽ không nói em của mình như vậy.

Nhưng tới khi thấy được người thật, bọn họ đều trợn tròn mắt.

Người thân với Thời Yến Lãng nhất, trực tiếp đứng lên, nhiệt tình hoan nghênh Thời Quang, sau đó tự giới thiệu "Anh là bạn cạnh giường của anh em, họ Phó tên Hàn."

Thời Quang cười nhẹ, "Chào anh, em kêu Thời Quang."

Thời Quang cũng những người khác chào hỏi qua, ngồi gần với Thời Yến Lãng.

Lúc này những người khác mới hồi hồn, mấy người chưa có bạn gái ở trong lòng đem Thời Yến Lãng chửi mắng một hồi, sớm biết như vậy đã đem chính mình chuẩn bị chỉnh chu một chút, cũng không đến mức lôi thôi lếch thếch như vậy mà tới.

Trong đó có hai người vốn lúc đầu ngồi bắt chéo chân, bộ dáng cà lơ phất phơ, sau đó lại lặng lẽ đem chân buông xuống, ngồi ngay ngắn theo quy củ.

Phó Hàn chân chó rót nước cho Thời Quang, một người khác lại hỏi Thời Quang "Có trà lúa mạch, em có muốn một ly không?"

Nói xong, người nọ đã bị Phó Hàn dẫm một phát dưới chân bàn.

Phó Hàn đã rót nước ấm cho Thời Quang, Thời Quang không thể lại nói muốn uống trà lúa mạch "Cảm ơn, em uống nước ấm."

Rất nhanh, đồ ăn đã mang lên.

Bọn họ đều đưa những món ngon nhất cho Thời Quang, khiến cho Thời Yến Lãng cũng được thơm lây, hắn giống như đại gia chỉ lo ăn, bia cũng có người rót cho.

Phó Hàn hỏi Thời Quang có muốn uống bia không, hắn đưa ly của mình cho Thời Quang.

Thời Quang "Em không uống rượu, uống nước này được rồi."

Phó Hàn cũng không miễn cưỡng, còn cười hì hì nói uống rượu nhiều không tốt.

Thời Yến Lãng nhìn dưới chân bàn, lúc đầu bọn họ định kêu bốn thùng bia, hiện tại xem ra phỏng chừng bốn chai cũng uống không xong.

Ngày thường khi uống bia, khẳng định sẽ chơi trò chơi, như vậy sẽ không tránh khỏi được ăn nói thô tục, hôm nay, lại trở nên văn nhã như vậy.

Trừ bỏ Thời Yến Lãng, mọi người đều kiếm đề tài để nói chuyện với Thời Quang, chuyện tập huấn cho tới chuyên ngành, từ học bổng nói tới gây dựng sự nghiệp.

Tất cả đều là đề tài hấp dẫn, bọn họ cũng thể hiện được điểm mạnh của bản thân.

Thời Yến Lãng đang gặm cánh gà, vô tình chửi bậy. Lần đầu tiên, Thời Yến Lãng mắng người mà không được chú ý.

Thời gian cùng nữ thần ăn chung tốt đẹp nhưng lại ngắn ngủi, nướng BBQ ăn hơn hai tiếng, nhưng bọn họ cảm thấy chỉ như mới mười phút.

Thời Yến Lãng uống bia nên không thể lái xe, hắn gọi xe đưa Thời Quang về ký túc xá.

Trước khi rời đi, hắn đưa cho tiểu mít ướt một chai kem chống nắng "Mẹ anh nói đưa cho em, sợ em phơi thành than nhận không ra."

Thời Quang "Thay em cảm ơn bác hai với."

Thời Yến Lãng không chút để ý ừ một tiếng, nhìn cô vào ký túc xá mới rời đi.

Ký túc xá của hắn cách đây một khoảng, hắn không nhanh không chậm đi về, định chơi game một chút, kết quả vừa mới lấy điện thoại ra, mẹ đã gọi tới.

Thời Yến Lãng chờ vài giây mới nghe máy "Mẹ."

"Yến Lãng, con có nhìn thấy kem chống nắng trên bàn trà không?"

Cái này là bạn bà đưa cho bà xài thử, nói không những rất thông thoáng mà hiệu quả cũng tốt, bà định mấy ngày nữa đi du lịch mang đi dùng, kết quả để trên bàn trà mới đảo mắt đã không thấy tăm hơi.

Thời Yến Lãng cào cào mái tóc "Con thấy trên bàn trà mẹ để một đống đồ mỹ phẩm, mẹ tìm kĩ lại xem."

Mẹ Thời Yến Lãng "Tìm rồi, không có."

Thời Yến Lãng "Vậy ngày mai mẹ mua chai mới đi."

Mẹ Thời Yến Lãng thở dài, "Mẹ đặt mua ở nước ngoài, là kem chống nắng bản địa, không biết tên, ở đây cũng không có cửa hàng."

Thời Yến Lãng "Nói không chừng mẹ để quên ở khách sạn, không mang về."

Bà có tí nghi hoặc, nghĩ lại, không thể ở khách sạn được, lúc ấy thư kí ở trong phòng kiểm tra lại một lần rồi, không để sót thứ gì, đại khái chắc để quên ở cửa hàng nào rồi.

Bà cũng thường xuyên gặp chuyện như vậy, lúc thanh toán, lại để quên đồ lại.

Kết thúc trò chuyện, Thời Yến Lãng thở phào nhẹ nhõm.

Lúc ấy trên bàn trà một đống đồ mỹ phẩm mới, hắn còn tưởng là ba mua cho mẹ, liền thuận tay đem cái kem chống nắng kia cho tiểu mít ướt.

Khi Yến Lãng về đến ký túc xá, đã bị mấy người bạn cùng phòng đánh tơi bời một trận, lý do là, ai biểu hắn không nói trước Thời Quang lớn lên đẹp như vậy, hại bọn họ mang một bộ dáng lôi thôi đi gặp nữ thần.

Thời Yến Lãng đá một chân của Phó Hàn "Tớ cmn hôm nay mới phát hiện ra cậu có thể trở mặt nhanh như vậy."

Phó Hàn không cùng hắn so đo, khoác một tay lên vai Thời Yến Lãng, "Em gái cậu có bạn trai chưa?"

Thời Yến Lãng liếc hắn "Có ý gì?"

Phó Hàn thực sảng khoái "Có ba ý, một, tớ động tâm, hai, nếu em ấy muốn có bạn trai thì tớ theo đuổi em ấy, ba, về sau tớ có thể kêu cậu một tiếng anh họ."

Thời Yến Lãng liền nói một từ "Cút."

Phó Hàn cũng không để chuyện này trong lòng, náo nhiệt một thời gian, mấy ngày liền đã quên, hắn cùng với Yến Lãng là một loại người, thiên chi kiêu tử, cũng ăn chơi trác táng không kiềm chế được.

Phó Hàn nhắc đến Thời Quang lần nữa là hơn mười ngày sau, trên diễn đàn của trường học có bài đăng, nói hoa hậu giảng đường tân nhiệm ra mắt, là nữ

thần năm nhất khoa thiết kế, học bá khoa thiết kế mỹ thuật, Thời Quang.

Thời Quang mặc đồ tập huấn tỏa ra cảm giác đẳng cấp, khí chất lạnh lùng của cô càng khiến cho trang phục có một tư thế hiên ngang oai hùng.

Phó Hàn đem bài đăng chia sẻ cho Thời Yến Lãng xem, Thời Yến Lãng chỉ liếc mắt xem một cái.

Nữ nhân Thời gia mới tới đã khiến trường nhộn nhịp rồi.

Phó Hàn nghiêm túc nói với Thời Yến Lãng "Tớ muốn theo đuổi em gái cậu, chờ em ấy kết thúc quân sự chính thức đi học tớ liền bắt đầu theo đuổi."

Đợt quân sự đã gần kết thúc, sau khi biểu diễn hội báo kết thúc, các cô được nghỉ ngơi một ngày, sau đó liền bắt đầu đi học chính thức.

Buổi sáng, bạn cùng phòng Đường Mật nhìn trong gương cảm khái nói, mặt của mặt đã đen xuống một tông.

Cô nhìn Thời Quang "Vì cái gì mà cậu một chút cũng không đen?"

Thời Quang nhìn gương, "Đen một chút."

Nhưng khuôn mặt cô trắng nõn, người khác phải đổ vài tầng phấn nền mới có thể trắng như vậy, đúng là nhìn không ra nơi nào bị đen.

Mọi người trong ký túc xá đều đi rửa mặt sạch sẽ, chuẩn bị đi nhà ăn ăn sáng.

Đường Mật hỏi "Lục ca của cậu sao không tới tìm cậu nữa?"

Thời Quang cũng đã mấy ngày không thấy Thời Yến Lãng, đại khái đoán có lẽ đi hẹn hò với bạn gái. Cô cũng không quan tâm Thời Yến Lãng tại sao không tới tìm mình, nhưng vẫn luôn thắc mắc, Thời Cảnh Nham đi công tác sao vẫn chưa trở về.

Ngày mai đi hội diễn quân sự, chiều nay được giải tán sớm.

Thời Quang tắm rửa thay một bộ quần áo của mình, bắt đầu thu thập giỏ xách chuẩn bị đi đến nhà Úy Lai. Cô cùng mẹ của Úy Lai hẹn gặp mặt lúc chạng vạng, trước mắt làm quen với Úy Lai một chút, lần sau cứ trực tiếp qua dạy học.

Đường Mật cả người nằm thành hình chữ đại nằm trên giường, rốt cuộc được giải phóng, cô bỗng nhiên xoay người, "Thời Quang, buổi tối chúng ta đi dạo phố đi, trước kia tớ mới tới Bắc Kinh một lần, cũng chưa thể nào đi dạo được."

Thời Quang nói xin lỗi "Hôm nay không có thời gian, tớ phải đi qua nhà gia gia, hôm nào dẫn cậu đi dạo."

Cô chưa nói với ai về việc làm gia sư, bẹn bè đều biết gia thế của cô rất tốt, nhưng không biết thân thế của cô, cô cũng không muốn đề cập thêm.

Đường Mật rất hâm mộ Thời Quang, nhà ông ở Bắc Kinh thật tốt, không có việc gì liền có thể đi qua đi lại ăn uống, còn có mấy người anh trai có nhan sắc cũng thỏa mãn con mắt.

Thời Quang canh thời gian đến trước hai mươi phút, cô không có thẻ nên không được vào, mẹ của Úy Lai vẫn chưa tới nên phải đứng đợi hơn mười phút.

Mẹ Úy Lai rất khác trong trí tưởng tượng của cô, mặc kệ là diện mạo hay khí chất đều rất bình thường, bất quá trong mắt lại lộ ra sự khôn khéo.

Thời Quang ngồi trên xe của mẹ Úy Lai, cùng đi vào tiểu khu.

Bà thỉnh thoảng nhìn qua Thời Quang, "Con lớn lên thật đẹp, chỗ nào cũng đẹp, người trong nhà ta nếu có đẹp bằng một nửa con ta cũng cảm thấy mỹ mãn. Lớn lên đẹp không nói, học tập cũng rất giỏi, lại hiểu chuyện như vậy, ba mẹ con cũng bớt lo."

Thời Quang nhàn nhạt cười cười, không nói tiếp.

Thời Quang không biết biệt thự là của Úy Minh Hải, cho rằng đây là nhà của Úy Lai. Vốn dĩ bảo vệ của tiểu khu không tồi, biệt thự nhà Úy Lai còn có bảo vệ riêng, trong viện một loạt siêu xe các loại.

Mới vừa rảo bước tiến vào cổng biệt thự, hơi thở xa hoa nghênh diện đánh tới, mặc kệ là phong cách trang trí hay là nội thất, đều cực kỳ để tâm, cô đã nhìn quen nhiều biệt thự xa hoa, cũng không khỏi chấn động một chút.

Mẹ Úy Lai đón tiếp Thời Quang trong phòng khách, bà gọi điện cho Úy Lai "Cô giáo tới, con mau xuống lầu."

Ngắt điện thoại, bà nói với Thời Quang "Hôm nay tan học sớm nên đang trên lầu."

Trong biệt thự có thang máy, rất nhanh, thang máy từ lầu ba xuống dưới.

Thời Quang trước hết nghe được âm thanh nói chuyện, là Úy Lai đang nói, cô quay đầu qua nhìn, đầu tiên nhìn thấy không phải là Úy Lai, mà là người Úy Lai đang lôi kéo, cô trố mắt nhìn.

Úy Minh Hải cũng ngẩn ra, gia sư mới tới chính là Thời Quang.

Thời Quang cùng Úy Minh Hải biểu tình biến hóa rất, mẹ Úy Lai cũng không chú ý, Bà lên tiếng kêu Úy Minh Hải, Úy Minh Hải hiển nhiên không phản ứng, chỉ phản xạ gật đầu.

Mẹ Úy Lai cảm giác Úy Minh Hải không mặn không nhạt, thức thời không nói nhiều nữa, kéo con gái đến bên người, bắt đầu giới thiệu Thời Quang.

Úy Lai đã gặp qua Thời Quang, là đêm sinh nhật cô bé bên ngoài khách sạn, tuy rằng chỉ nhìn thoáng qua, bất quá diện mạo của Thời Quang làm cô bé khắc sâu ấn tượng.

Cô bé biểu tình mang theo một tia cao ngạo "Là chị à."

Mẹ Úy Lai không hiểu gì, nhìn con gái, "Hai đứa quen à."

Úy Lai nhàn nhạt nói "Ân."

Mẹ Úy Lai nhìn con gái nhà mình, lại nhìn Thời Quang, ánh mắt nghi hoặc, này quăng tám sào cũng không nghĩ tới có quan hệ, như thế nào lại có thể biết nhau.

Thời Quang đã thu lại cảm xúc, không nghĩ tới lần đầu tiên đi dạy lại gặp Úy Minh Hải, Úy Minh Hải bận rộn như vậy nhưng lại có thời gian quan tâm đến việc học của cháu gái.

Hiện tại việc cô lo lắng nhất là, Úy Minh Hải cùng Thời Cảnh Nham có hạng mục hợp tác, sẽ thường xuyên gặp mặt.

Cô đã gặp Úy Minh Hải hai lần, không thể tỏ ra không quen biết. Tới đâu hay tới đó đi.

"Úy tổng, ngài khỏe?"

Úy Minh Hải mỗi lần nhìn thấy Thời Quang, đều vui sướng, đây là một loại cảm xúc khác.

Rất khó giải thích, ông cười cười "Ở nhà không cần xưng hô xa cách như vậy, về sau cứ kêu ta là chú."

Đến nỗi vì sao Thời Quang muốn làm công việc này ông cũng không hỏi.

Người nhà ông có không ít con cháu có thể sống độc lập, cũng có khả năng độc lập tài chính.

Mẹ Úy Lai hoàn toàn không hiểu, sao lại có thể quen biết nhau. Bà nhớ là nhà Thời Quang ở Nam Kinh. Không thể hỏi Úy Minh Hải, bà đành phải hỏi con gái "Nói vì sao mọi người biết nhau."

Úy Lai kể lại chuyện hôm sinh nhật ngẫu nhiên gặp được, mẹ Úy Lai nghe xong đối với cha mẹ của Thời Quang càng hâm mộ hơn, sao có thể sinh ra được đứa con gái tốt như vậy, điều kiện trong nhà khá giả lại còn nguyện ý đi làm thêm bên ngoài.

Đã biết anh của Thời Quang là đối tượng hợp tác với Úy Minh Hải, mẹ Úy Lai đối với Thời Quang càng thêm khách khí, đã không còn cảm giác xa lạ ban đầu.

Bà vỗ đầu con gái "Về sau theo chị cố gắng học cho tốt, nỗ lực thi đậu trường đại học giống chị vậy."

Úy Lai có chút mất kiên nhẫn "Con biết rồi."

Hôm nay Úy Minh Hải ở nhà, mẹ Úy Lai cũng không tiện ở lại, bà biết Úy Minh Hải không thích đông người ồn ào, Úy Minh Hải trước nay cũng không tiếp đón người nhà ở biệt thự.

Hiện tại Úy Minh Hải đồng ý cho vào nhà, còn cho phép gia sư lại đây, bà thấy cũng đủ rồi.

Mẹ Úy Lai đứng dậy, cứ luôn dặn dò Úy Lai "Về sau ở nhà chú út phải nghe lời, không được tùy hứng, cố gắng học tập chị Thời Quang, mẹ mấy năm nay công việc bận rộn, phải thường xuyên đi công tác, khi nào rảnh lại tới thăm con."

Thời Quang không khỏi nhìn về Úy Minh Hải, đây là nhà của Úy Minh Hải.

Vậy cũng có nghĩa là, cô về sau mỗi lần qua đây dạy Úy Lai học, cũng có khả năng gặp được Úy Minh Hải.

Mẹ Úy Lai rời đi, phòng khách to như vậy trong nháy mắt bỗng an tĩnh lại.

Làm gia sư phải có bộ dáng của gia sư, Thời Quang nói với Úy Lai "Có thể về phòng em chị nói về kế hoạch học tập một tháng cho em xem không?"

Úy Lai gục xuống mí mắt "Được a."

Úy Minh Hải xoa đầu Úy Lai "Đừng nhắc tới học tập liền giống như đi đánh trận như vậy."

Ông chuyển tầm mắt tới Thời Quang, nói chuyện không khỏi ôn hòa thêm vài phần "Một năm tới phải làm phiền con rồi."

Thời Quang "Không sao ạ."

Úy Lai chậm rì rì đứng lên, không tình nguyện mang theo Thời Quang lên lầu.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói tấu chương 300 cái bao lì xì, trước 100, 200 tùy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Tp.HCM, 26/07/19

Editor: Xiao He

Tới phòng, Úy Lai liền nhận được điện thoại của bạn học, nói chuyện hơn bốn mươi phút, nội dung của cuộc nói chuyện đều nói về soái ca lớp bên cạnh, lúc sau lại chuyển qua vị bạn gái của soái ca ấy.

Rốt cuộc đến phút thứ bốn mươi ba, Úy Lai cũng cúp máy.

Thời Quang cho rằng có thể bắt đầu rồi, nào biết cô bé còn muốn đi toilet, ở trong toilet hơn mười phút rồi vẫn chưa ra.

Vì tiền học phí, Thời Quang kiên nhẫn ở trong phòng chờ.

Trong phòng ngủ của Úy Lai có hai phòng nhỏ, đây mới đích thực là phòng công chúa, không thiếu một thứ gì.

Thời Quang nhìn tủ kính có đủ loại búp bê phiên bản giới hạn, phòng của đôi long phượng thai nhà cô còn kém xa.

Năm phút trôi qua, Úy Lai rốt cuộc cũng từ toilet đi ra, cô bé bước chân hơi khập khiễng, ấn đường nhíu chặt.

Cô bé không phải đi toilet mà ngồi trên bồn cầu xem di động, kết quả ngồi lâu chân hơi tê dại.

Thời Quang lấy bản kế hoạch đã chuẩn bị trước ra, nghiêm túc nói chuyện với Úy Lai, lên kế hoạch làm sao để tăng hiệu quả học tập, Úy Lai thất thần ghé trên bàn sách, sau một lúc lâu ân hai tiếng.

Thời Quang "Nghe xong em còn yêu cầu gì nữa không?"

Úy Lai nhìn cô "Sao chị không ở nhà làm công chúa hưởng thụ, đi làm vậy chị có mệt không?"

Thời Quang nhìn bảng kế hoạch "Không phải tất cả mọi người đều có phúc khí cùng vận khí giống như em."

Úy Lai không hiểu, cũng lười hỏi thêm.

Cô bé hữu khí vô lực nói "Chị gái nhỏ, đã một giờ chiều, chị có thể về nhà, về sau hai ta phối hợp, em chơi kệ em, không bắt chị đền tiền học phí, OK?"

Trước đây bạn học có nói qua với cô, nói Úy Lai có "bệnh công chúa", Thời Quang hiện tại đã hiểu, liền không muốn cùng cô bé so đo.

Cô đem bảng kế hoạch cất đi, "Chủ nhật này liền chính thức học."

Úy Lai mất kiên nhẫn "Em biết rồi, sao chị lại giống mẹ em như vậy, lải nhải, phiền muốn chết."

Thời Quang lười phản ứng, cầm túi xuống lầu. Cô không nghĩ tới Úy Minh Hải vẫn còn ở phòng khách, đang xem tạp chí.

Không phải ông là tổng giám đốc, bận đến không có thời gian ngủ hay sao?

Úy Minh Hải nghe được tiếng bước chân, ngẩng đầu "Xong rồi sao?"

Thời Quang "Ân, chú Úy, con về đây."

Úy Minh Hải khép tạp chí đứng dậy, ông đã ở đây đợi hơn một tiếng, chính là muốn nói chuyện riêng với cô trong chốc lát, "Để ta đưa con ra cổng tiểu khu."

Thời Quang thụ sủng nhược kinh, nhà ông có nhiều dì giúp việc với bảo vệ như vậy, có thể tùy tiện bảo một người đi là được, sao phải tự mình đưa cô đi.

"Cảm ơn chú Úy."

Úy Minh Hải bước tới cửa, cùng Thời Quang sóng vai đi ra ngoài.

Thời Quang rối rắm một lát, không nói cũng không được, cô nhìn về Úy Minh Hải, "Úy thúc thúc, con có thể có một yêu cầu quá đáng không?"

Úy Minh Hải liếc nhìn cô một cái liền biết cô nghĩ gì, cười nhẹ, "Muốn mua chuộc ta sao? Không muốn ta nói cho Thời Cảnh Nham?"

Thời Quang " " cùng người như vậy ở chung quá nguy hiểm, cái gì cũng không thể nói dối được.

Cô hỏi ông "Được không ạ?" lại vội vàng giải thích "Anh con không cho con đi làm công, nếu anh ấy biết, khẳng định sẽ bắt con nghỉ việc."

Úy Minh Hải hiểu tâm lý của Thời Cảnh Nham, giống như ông sẽ không bao giờ để cháu gái mình chịu chút ủy khuất nào, Thời Cảnh Nham sủng ái Thời Quang như thế nào ông đã được trải nghiệm, vì muốn dắt Thời Quang đi báo danh, Thời Cảnh Nham thế nhưng lại cự tuyệt ông.

Ông đáp ứng Thời Quang "Việc này ta sẽ giấu giúp con."

Thế nhưng giấu diếm không phải biện pháp, sẽ có ngày sự việc cũng bị lộ.

Thời Quang lại một lần nữa cảm ơn ông, cô không biết Úy Minh Hải sẽ che giấu như thế nào, cũng đoán không ra.

Úy Minh Hải hỏi Thời Quang một chút về thời gian học thêm của Úy Lai, Thời Quang "Mỗi tuần ba buổi, tối thứ tư, sáng thứ bảy và chủ nhật."

Suy nghĩ vài giây, Úy Minh hải quyết định "Thứ tư giữ nguyên, mặt khác hai buổi kia đổi thành tối thứ sáu và thứ bảy đi." Như vậy cuối tuần cô có thể nghỉ ngơi cả ngày.

Nghĩ đến cô trong khoảng thời gian này vẫn còn đi tập huấn, ông liền muốn cho cô nghỉ ngơi cuối tuần, ông đành nói dối "Cuối tuần này bắt đầu đi, chủ nhật này ta muốn dắt con bé đi chơi."

Dưới đáy lòng Thời Quang có chút hâm mộ với Úy Lai, cô đáp "Được ạ."

Úy Minh Hải đột nhiên không biết nói gì tiếp, Thời Quang cũng sẽ không chủ động nói chuyện với ông.

Không khí giữa hai người có chút tẻ nhạt, không khí có chút ngượng ngùng.

Úy Minh Hải lựa lời hỏi "Nhà ngoại con là người ở đâu?"

Thời Quang "Bà ngoại con thực ra là người ở Bắc Kinh, ông ngoại thì nhậm chức trong quân đội ở Nam Kinh, sau này một nhà đều định cư ở Nam Kinh." Cô nói ông ngoại ở đây chính là phụ thân của Tần Minh Nguyệt.

Về thân thế cô, không cần thiết phải đề cập với một người xa lạ.

Kỳ thật, ông bà ngoại đối với cô cũng tốt.

Khi còn nhỏ, mỗi khi nghỉ tết, cô đều tình nguyện ở nhà ông ngoại, cũng không muốn về nhà có Tần Minh Nguyệt ở đấy.

Úy Minh Hải lại nói "Khó trách con nói giọng miền nam, thì ra là lớn lên ở Nam Kinh."

Thời Quang "Ân."

Cô cũng không nói thêm điều gì.

Chưa nói được vài câu liền tới cổng tiểu khu, Úy Minh Hải tới cổng nhờ bảo an gọi một chiếc xe taxi cho Thời Quang.

Lúc đầu ông định lái xe đưa cô về, nhưng lại sợ mình quá nhiệt tình sẽ làm cô bị dọa, biến khéo thành vụng.

Xe taxi đi xa, rất nhanh đã nhập vào dòng xe, không phân biệt được chiếc nào với chiếc nào, Úy Minh Hải lúc này mới thu hồi tầm mắt.

Thời Quang nhìn Úy Minh Hải qua kính xe, thẳng cho tới khi thân ảnh ông mơ hồ chỉ còn lại một điểm đen, không thấy rõ thân ảnh nữa.

Tới ngày hội diễn quân sự Thời Quang mới gặp được Thời Cảnh Nham, sáng sớm rời giường cô liền nhận được tin nhắn của Thời Cảnh Nham: Giữa trưa

anh qua trường học thăm em.

Thời Quang kinh hỉ: Anh đi công tác về rồi à?"

Thời Cảnh Nham: Ân, mới trở về. Lần này đi công tác khá lâu, hai tuần.

Hỏi Thời Quang ngày thường ăn cơm ở đâu với ăn gì, giữa trưa đi ăn với Thời Cảnh Nham và Thời Yến Lãng, tới giờ cơm thì gặp.

Thời Yến Lãng buổi trưa mỗi ngày đều ăn hai món mặn, hôm nay ăn một phần thịt viên cùng một cái đùi gà, sáng nay hắn không ăn sáng, lại phải đi học buổi sáng, hiện tại đói không chịu được, cầm đùi gà lên định gặm trước.

Thời Cảnh Nham nhìn hắn "Chờ Đào Đào tới rồi ăn."

Thời Yến Lãng sao có thể đợi nổi, hiện tại đói đến độ ngực muốn dán vào lưng "Em hiện tại đói muốn xỉu rồi, em chỉ ăn hai miếng thôi."

Thời Cảnh Nham hỏi "Chưa ăn sáng à?"

Thời Yến Lãng gật đầu liên tục, từ khi chia tay đến giờ không có đồ ăn sáng mà ăn nữa.

Rốt cuộc ba hôm trước, hắn cũng thành công bị đá.

Lúc này trong nhà ăn bắt đầu có những sinh viên ăn mặc quân phục tiến vào, Thời Cảnh Nham nhìn về phía cửa nhà ăn, đều mang mũ giống nhau, anh chỉ cần liếc mắt một cái liền tìm thấy Thời Quang, hướng cô vẫy tay.

Thời Quang cũng thấy được anh, bước nhanh tới.

"Anh." Thời Quang ngồi xuống bên cạnh Thời Cảnh Nham.

Phơi da một buổi sáng, má nàng cũng phiếm hồng.

Thời Cảnh Nham vặn chai nước soda đưa cho cô uống "Uống miếng nước trước đi." Anh lại từ trong túi lấy ra một tờ khăn ướt xé ra đưa cho cô "Rửa tay ăn cơm."

Thời Quang để nước soda lên trên bàn, bắt đầu dùng khăn ướt lau tay.

Thời Yến Lãng gặm xong một cái đùi gà, tay đầy dầu mỡ, hắn lười đi ra bên ngoài để rửa tay, xòe bàn tay ra trước mặt Cảnh Nham "Anh cho em khăn ướt với."

Thời Cảnh Nham không cho "Ra bồn rửa tay."

Thời Yến Lãng lười, một bước cũng không muốn đi, ngẩng mặt nhìn về phía anh "Không phải trong túi anh còn sao, đưa cho em một tờ đi."

Thời Cảnh Nham "Còn một tờ thôi, lát nữa Đào Đào ăn xong còn phải dùng."

Thời Yến Lãng " "

Thiếu chút nữa thổ huyết. Không cho thì thôi, hắn cũng không thèm. Cánh tay hắn duỗi ra, trực tiếp cướp cái khăn trong tay Thời Quang.

Thời Quang bị dọa hết hồn, cô cũng không cần nữa, liền không muốn so đo.

Ăn cơm xong, Thời Yến Lãng trở về ký túc xá nghỉ trưa, Thời Cảnh Nham mang Thời Quang đi siêu thị cạnh trường học, mua cho cô chút đồ ăn vặt.

Thời Quang mệt mỏi cả một buổi sáng, lúc này cũng bắt đầu mệt rã rời, không khỏi ngáp một cái, cô nhanh chóng dùng tay che miệng.

Tuy mệt nhưng cô không muốn về ký túc xá ngủ trưa, đã hai tuần rồi cô không gặp Thời Cảnh Nham, vẫn muốn ở với anh trong chốc lát.

Thời Cảnh Nham nhìn ra cô có vẻ mệt mỏi, không muốn đưa cô về ký túc xá, mà hỏi "Vào trong xe ngủ một lát đi."

Thời Quang không trả lời mà hỏi lại "Anh không bận trở về công ty sao?"

Thời Cảnh Nham "Hôm nay không bận."

Trên xe anh có để một túi đồ ăn vặt trên xe cho Thời Quang ăn trên xe.

Mới ra khỏi siêu thị không bao lâu Thời Cảnh Nham nhận được tin nhắn của Mẫn Lộ: Hôm nay ta ăn trưa cùng Úy Lam, Úy Lam biết bên cậu muốn xâm nhập thị trường, nếu cậu muốn cổ phần Úy Lam có thể suy xét, bất qua tớ khuyên cậu nên từ bỏ điều kiện tham gia vào hội đồng quản trị của AIO, lát nữa tớ mở loa ngoài, Úy Lam đang bên cạnh, hai người nói chuyện với nhau đi.

Rất nhanh sau đó, Mẫn Lộ lại gửi tới: Đã nói giúp cậu.

Thời Cảnh Nham: Đã biết.

Nắng mặt trời buổi trưa khá độc, ở dưới trời nắng hai mươi phút liền đổ mồ hôi, ngẫu nhiên có một trận gió lớn thổi qua, thổi tới nóng cả mặt.

Đi qua một đoạn đường có cây xanh, tiếp theo chính là một đoạn không có gì che chắn, cả mặt đường bị chưng cả một buổi sáng, mặt đất đều bốc hơi nóng lên.

Thời Cảnh Nham vừa rồi quên mang theo dù, từ bên này đi tới chỗ đậu xe phải mất vài phút.

Anh kéo Thời Quang về phía bên trái, dùng thân thể che nắng cho cô một chút, lại kéo cổ áo quân phục của cô che cổ lại.

Thời Quang phơi nắng đã quen, "Anh, em không nóng."

Thời Cảnh Nham hỏi "Khi nào kết thúc tập huấn."

Thời Quang "Hôm nay và sáng mai còn phải tập duyệt."

Hôm nay là thứ năm, cuối tuần có thể nghỉ ngơi hai ngày.

Thời Cảnh Nham suy nghĩ lại lịch trình của mình, buổi chiều ngày mai anh ở công ty, "Giữa trưa ngày mai anh tới đón em."

Thời Quang hỏi "Anh không bận à?"

Thời Cảnh Nham "Bận cũng không thể chậm trễ, em không còn làđứa trẻ còn cần phải ẵm bồng."

Thời Quang " "

Cô có điểm hiểu sai.

Thời Cảnh Nham đậu xe dưới một bóng cây, bất quá đã đậu hơn một tiếng, lúc này trong xe cũng nóng hôi hổi, so với bên ngoài cũng không khác là bao.

Anh mở điều hòa, nói Thời Quang đợi hai phút nữa hãy vào.

Thời Quang lấy mũ quạt quạt, không chút để ý nhìn bốn phía.

Hôm nay có Thời Cảnh Nham cùng Thời Yến Lãng hộ tống, không ai hỏi số WeChat của cô, mấy hôm nay cô đi nhà ăn ăn cơm, cơ bản mỗi lần đều có nam sinh hỏi xin số WeChat.

Hôm trước cô mới biết được mình xuất hiện đầu trang của diễn đàn, cũng không biết những người đó kiếm thông tin ở đâu mà biết được tên cô.

"Đào Đào, lên đi." Thời Cảnh Nham hạ cửa sổ xe kêu cô.

Thời Quang hoàn hồn, kéo ra cửa xe ngồi vào ghế phụ, mới ngắn ngủi vài phút, đã như tiến vào phòng điều hòa.

Thời Cảnh Nham đem ghế hạ xuống, thích hợp để cô nằm ngủ.

"Nhận lấy." Thời Cảnh Nham đưa tây trang của mình từ lưng ghế cho cô.

Thời Quang không cự tuyệt, nhận lấy đắp trên người.

Cô quay đầu về hướng cửa sổ, toàn bộ trong xe đều là hơi thở của anh, nháy mắt bao vây lấy cô.

- ----------

Tác giả có lời muốn hôm nay từ chanh trên cây rơi xuống, vậy làm điều cá hầm cải chua đi, lại toan lại đồ ăn lại dư thừa.

Tấu chương 300 cái bao lì xì, trước 100, 200 tủy cơ.

- ----------

Lời của editor:

Mấy hôm nay mình bị ghiền phim Tam sinh tam thế Thần tịch duyên, phim thật sự hay luôn đó >.
Dàn cast ai cũng diễn xuất sắc hết trơn.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Tp.HCM, 27/07/19

Editor: Xiao He

Nhiệt độ trong xe đã giảm xuống, Thời Cảnh Nham tăng nhiệt độ điều hòa lên nhiệt độ vừa phải.

Anh lấy di động ra xem giờ, vốn dĩ tưởng có thể nghỉ ngơi trong chốc lát, kết quả có điện thoại gọi tới, anh lập tức chuyển qua chế độ yên lặng, đẩy cửa xe đi ra bên ngoài nghe máy.

Câu đầu tiên Mẫn Lộ hỏi anh là đang ở đâu, Thời Cảnh Nham "Đang ở trường học."

"Đi với tiểu khả ái à?"

"Ân."

Hai người hàn thuyên vài câu về Thời Quang, Mẫn Lộ lúc này mới nói tới chủ đề chính, "Cậu có muốn đầu tư vào AIO không?"

Cô đang ngồi đối diện với Úy Lam, mở loa ngoài, Úy Lam chuyên chú lắng nghe.

Thời Cảnh Nham vẫn giữ thái độ như cũ "Không phải tớ đã nói rồi sao, đáp ứng điều kiện tớ đưa ra rồi tính tiếp, tớ không muốn lãng phí nhiều thời gian."

Mẫn Lộ "Cổ phần có thể đưa cho cậu, bất quá điều kiện tham gia vào hội đồng quản trị có thể bỏ qua hay không?"

Thời Cảnh Nham đánh gãy lời cô "Tham gia vào hội đồng quản trị là điều kiện mấu chốt của tớ, đừng nói thêm điều gì nữa."

Anh một chút cũng không chừa lối thoát nào cho người khác, Úy Lam không khỏi nhìn về phía Mẫn Lộ.

Mẫn Lộ cười, tiếp tục pha trò với Thời Cảnh Nham "Cậu thật không thú vị, chúng ta tốt xấu cũng hơn hai mươi năm tình bạn, một chút mặt mũi đều không để lại cho tớ."

Thời Cảnh Nham "Có thể cho được thì sẽ cho."

Mẫn Lộ nhún vai xin lỗi Úy Lam, "Cô cũng thấy rồi đó, cậu ấy kinh doanh không chừa cho ai mặt mũi nào, giống với tiểu thúc của cô đấy."

Úy Lam ngượng ngùng cười, "Đúng là có điểm giống nhau."

Mẫn Lộ phụ họa "Một chút tình người cũng không có."

Sáng nay khi nhận được điện thoại của Úy Lam, cô cũng đoán được chuyện gì.

Quả nhiên, Úy Lam vẫn muốn hợp tác cùng Thời Cảnh Nham, bất quá điều kiện của Thời Cảnh Nham lại quá khó để chấp nhận được, vì thế muốn nhờ cô hỗ trợ, khuyên Thời Cảnh Nham từ bỏ điều kiện tham gia vào hội đồng quản trị.

Úy Lam không khách khí tìm cô hỗ trợ như vậy đơn giản là biết được điểm yếu cô, chính là tình cảm của cô dành cho Úy Minh Hải.

Nếu cô khăng khăng muốn Thời Cảnh Nham đầu tư cho AIO, khiến Thời Cảnh Nham từ bỏ tham gia vào hội đồng quản trị, Thời Cảnh Nham nhất định sẽ cho cô mặt mũi.

Nhưng cô lại không muốn làm Thời Cảnh Nham khó xử, cũng không muốn Thời Cảnh Nham bởi vì cô mà từ bỏ điều kiện tiên quyết của mình, thế nên lúc nãy đã gửi trước tin nhắn cho Thời Cảnh Nham.

Giữa người bạn lâu năm là Thời Cảnh Nham và Úy Minh Hải - người mà cô mong muốn, cô khẳng định sẽ chọn người đầu tiên.

Hơn nữa, trên đời này cô ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Úy Lam thế nhưng lại phạm vào điều tối kỵ này, tưởng rằng cô thích Úy Minh Hải thì sẽ yêu luôn cả họ hàng nhà ông, sẽ bất chấp mọi chuyện mà làm điều Úy Lam nói.

Tuy trước mặt cô đáp ứng sẽ giúp Úy Lam nói với Thời Cảnh Nham, đó là bởi vì đầu tư cho AIO, Thời Cảnh Nham cũng được có lợi, mà cô cũng muốn là chức giám đốc thiết kế của AIO, liền thuận nước đẩy thuyền.

Nào biết Úy Lam lại không nể mặt như vậy.

Bất quá mối quan hệ với Úy Lam cũng không thể quá căng thẳng, vạn nhất đến lúc cô thành công lấy được Úy Minh Hải, mà Úy Minh Hải lại để ý nhất là người nhà.

Mẫn Lộ cầm một ly nước đá lên uống đỡ khát, cô nói "Thời Cảnh Nham hôm nay mới đi công tác về, chờ cậu ấy bớt việc thì tôi lại đi tìm, tôi không tin tôi không nói được cậu ấy."

Úy Lam cũng không nghi ngờ sự nhiệt tình của Mẫn Lộ, rốt cuộc thì Mẫn Lộ cũng mê luyến Úy Minh hải, mọi người trong giới ai cũng biết.

Vì tiểu thúc, Mẫn Lộ chắc chắn sẽ giúp cô.

Mẫn Lộ nhìn như không chút để ý nói "Sao cô không tìm tiểu thúc xin đầu tư, ông ấy còn có thể từ chối sao?"

Úy Lam cười cười, "Tôi muốn độc lập phát triển, không thể khiến tiểu thúc lo lắng nữa."

Nói xong, Úy Lam bưng li cà phê lên nhấp vài ngụm.

Không phải cô ta không muốn tìm tiểu thúc góp vốn, mà là chú út đã uyển chuyển từ chối.

Cô ta cũng hiểu, trong nhà nhiều người như vậy, ai cũng nhìn chằm chằm vào chú ấy, điều này đúng là làm khó ông.

Chú út vẫn luôn ưu tiên cô ta, không chỉ đưa công ty AIO, chung cư cũng tặng hai căn, có một căn trước đây đưa hiện tại cũng đã có giá là hai ngàn vạn.

Năm ngoái chú út cũng tặng thêm một căn, nói là của hồi môn của cô ta, là một căn chung cư năm ngàn vạn.

Trước đây một đoạn thời gian, thím sáu mỗi ngày đều ở trước mặt chú nhỏ nhắc mãi, nói nhà đã cũ rồi, muốn xây mới, nhưng không có tiền.

Không có biện pháp, chú ấy lại mua cho nhà chú sáu một căn hộ.

Hiện tại Úy Lai ở nhà của chú út là nỗ lực của thím sáu.

Cô ta biết tâm tư của thím ấy, Úy Lai trước mắt ở đó không dọn đi, về sau chú út sao có thể không đưa căn biệt thự đó cho Úy Lai.

Mẫn Lộ với Úy Lai ở nhà hàng hàn thuyên hơn nửa giờ, lúc sau Úy Lam có việc phải đi qua văn phòng luật, hai người tách nhau ra.

Mẫn Lộ ngồi trên xe nhắn với Thời Cảnh Nham: Tớ đã nhìn ra, người trong Úy gia một đám đều không có thiện ý, nam nhân của tớ nhất định chua xót, nhưng lại không thể nói được, chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay, tớ phải đem người ấy từ nước sôi lửa bỏng cứu ra.

Thời Cảnh Nham: Nói không chừng Úy Minh Hải tình nguyện chết trong nước sôi lửa bỏng cũng không muốn cậu tới cứu.

Mẫn Lộ: Cậu cmn không nói thì sẽ chết sao.

Thời Cảnh Nham không trả lời cô, báo thức di động vang lên, anh vỗ vào cánh tay Thời Quang "Đào Đào, dậy đi, tới giờ rồi."

Thời Quang đang sâu giấc, còn trong giấc mộng, cô ngốc vài giây, mới nhận ra đang ở trong xe của Thời Cảnh Nham.

"Anh không ngủ à?"

"Không buồn ngủ."

Thời Quang dụi dụi mắt, nằm một lát mới ngồi dậy.

Còn nửa tiếng nữa mới tập hợp, cô đem túi đồ ăn vặt về ký túc xá trước.

Thời Cảnh Nham nhìn bóng dáng Thời Quang qua kính chiếu hậu, cho tới không thấy nữa anh mới chạy xe rời đi.

Thời Quang trở lại ký túc xá, bạn cùng phòng Đường Mật bắt đầu bát quái "Ai, tiểu Đào Đào." Ở chung cũng một khoảng thời gian rồi, cô ấy liền xưng hô thân mật hơn.

Thời Quang "Ân."

Đường Mật rối rắm vài giây, "Lục ca của cậu có bạn gái chưa, bạn đồng hương của tớ muốn hỏi thăm."

Một bạn cùng phòng khác trêu ghẹo "Phải là đồng hương không?"

Đường Mật liếc mắt "Các người thật đáng ghét nha."

Thời Quang cười "Hôm nào tớ hỏi thử."

Cũng không biết Thời Yến Lãng đã bị bạn gái đá chưa.

Đường Mật cũng ngượng ngùng hỏi thêm về Thời Yến Lãng, liền nói đến Thời Cảnh Nham, "Đại ca của cậu chắc có bạn gái rồi đi."

Thời Quang "Không có."

Đường Mật đôi mắt híp lại"Cậu làm em gái cũng quá bất công rồi, về sau nhớ quan tâm lục ca thêm một chút, cậu xem đi ngay cả bạn gái của anh mình có hay không cũng không biết."

Bạn cùng phòng thúc giục "Đi thôi, tập hợp rồi."

Giữa trưa hôm sau, Thời Quang sau khi tập huấn liền rời phòng học.

Cô đã nhắn tin trước cho Thời Cảnh Nham: Tụi em tập huấn xong rồi.

Thời Cảnh Nham: Ra đi, anh ở cổng rồi.

Mười giờ rưỡi anh đã chờ ở đây.

"Đào Đào, cậu đi đâu vậy?" Đường Mật từ phía sau đuổi theo, thực tự nhiên kéo tay cô.

Thời Quang "Anh tớ tới đón."

Đường Mật trong mắt mang ý cười "Lục ca à?"

Thời Quang "Đại ca."

Đường Mật đùa giỡn oán trách "Lục ca của cậu cũng thật là, không một chút bộ dạng của anh trai gì cả, đã lâu như vậy rồi mà không tới thăm cậu."

Thời Quang " "

Đường Mật buông cô ra, cùng cô xua xua tay "Tớ về ký túc xá đây."

Thời Quang vừa ra cổng liền thấy Thời Cảnh Nham, anh hạ cửa sổ xe, ai đi qua cũng không nhịn được nhìn qua cửa sổ.

"Anh." Thời Quang vẫy tay với anh, bước nhanh qua.

Thời Cảnh Nham hỏi "Muốn ăn gì?"

Thời Quang "Tùy tiện." Có thịt là được.

Ở bên ngoài ăn cơm trưa xong, Thời Cảnh Nham mang Thời Quang trở về công ty.

Thư kí thông có cho mọi người biết hôm nay Thời tổng đi đón em gái ở trường học, lúc Thời Cảnh Nham dắt Thời Quang vào, các nàng liền đoán được vị tiểu mỹ nữ kia chính là em gái của Thời tổng.

Cửa phòng tổng tài đóng lại, thư kí nhỏ giọng bàn luận "Nhìn thật giống với Thời tổng."

"Có quan hệ huyết thống mà, đương nhiên là giống rồi, anh họ với ta cũng giống nhau lắm, người khác đều tưởng hai người chúng ta là anh em ruột."

"Nhà ta cũng vậy, chi họ còn giống ta hơn cả chị ruột."

Buổi sáng Thời Cảnh Nham còn chồng chất công việc chưa hoàn thành, anh nói Thời Quang về phòng nghỉ trưa một lát.

Thời Quang "Không cần, em ngồi đây chơi điện thoại được rồi."

Thật ra cô không muốn chơi di động, buổi tối mấy hôm nay không có việc gì liền đem sách giáo khoa cấp ba ra ôn tập, cân nhắc làm thế nào để dạy Úy Lai, với trình độ của Úy Lai, đề quá khó sẽ không tiếp thu nổi.

Thời Cảnh Nham "Di động lúc nào chơi không được" anh mở cửa phòng nghỉ, đưa cô vào.

Thời Quang cũng không cố chấp, liền đi vào, Thời Cảnh Nham từ bên ngoài đóng cửa lại.

Phòng nghỉ có hiệu quả cách âm cực tốt, chỉ nghe tiếng bước chân của mình.

Cô nhìn giường của Thời Cảnh Nham, nằm trên đó không ổn lắm.

Thời Quang từ tủ âm tường lấy ra một cái thảm lông, nằm xuống sô pha. Cô nhìn kỹ căn phòng, không khác mấy so với phòng ngủ trong nhà, phối hai màu sắc trắng xám đơn giản.

Phòng này mang hương vị mát lạnh giống như anh vậy, đặc biệt an thần.

Nhất thời ngủ không được, cô lấy di động ra bắt đầu nghiên cứu đề bài.

Cũng không biết đã bao lâu, có âm thanh đẩy cửa, Thời Quang nhanh chóng tắt điện thoại, nhét dưới gối nằm, giả bộ ngủ say.

Thời Cảnh Nham tiến vào xem cô có ổn không, nhiệt độ phòng khá thấp, cô đắp trên người một cái thảm lông mỏng, anh lấy chăn trên giường đắp lên cho cô.

Thời Quang hô hấp thực đều, nhìn qua tưởng ngủ say.

Thời Cảnh Nham thật cẩn thận đem cánh tay cô bỏ vào trong chăn, đem mái tóc xõa ra ra gối, anh cúi người, nhìn chằm chằm vào cô một lát.

Đã mười mấy năm trôi qua, thực nhanh, như một cái chớp mắt.

Ngày bà Đào rời đi, Mẫn Lộ có nói với anh, cô muốn nhận nuôi Đào Đào, nếu không nhóc con sẽ bị đưa đi, cũng không biết đưa đi đâu, nếu không có người nhận nuôi, vậy đưa đi Viện phúc lợi, càng đáng thương hơn.

Lúc ấy Mẫn Lộ đã mười tám tuổi, anh nhỏ hơn Mẫn Lộ ba tuổi.

Mẫn Lộ năm ấy vừa mới thi xong Đại học, cô đã nói trước với vợ của anh trai đem nhóc con nhận về nhà nuôi, làm cha mẹ nàng mấy năm, chờ cô học hành công việc ổn định liền nhận nuôi nàng.

Cô còn nói, đã nhìn thấu đàn ông, ai cũng không tốt. Học cao trung, cô từng quen hai người bạn trai, cuối cùng đều chia tay trong không vui.

Mẫn Lộ nói về sau không muốn kết hôn sinh con, mang tiểu hài tử thật phiền, độ tuổi nhóc con cũng phù hợp, vừa nghe lời hiểu chuyện, lại còn xinh đẹp, về sai cô kiếm tiền nuôi lớn nhóc con, chờ cô sau này già đi, nhóc con mỗi năm đều hoa tặng cô là được.

Đấy là khi Mẫn Lộ mười tám tuổi. Nhìn qua giống như đã nhìn thấu nhân sinh.

Qua mấy ngày, Mẫn Lộ nói với anh, người trong nhà đều cảm thấy cô ấy điên rồi, chị dâu chỉ là tạm thời không muốn sinh hài tử, không phải không thể sinh, cũng không muốn nhận nuôi con người khác.

Anh quan sát Mẫn Lộ vài lần, nhìn ra cô cảm thấy mất mát đau khổ thật sự.

Ngày đó, Mẫn Lộ hỏi anh nếu nhóc con không ai nhận nuôi, bị đưa đến Viện phúc lợi thì sau này không thể đi thăm nhóc con được rồi, nếu nhóc con bị khi dễ thì phải làm sao.

Mẫn Lộ nói xong câu kia, trong không khí ngập tràn sự trầm mặc.

Thời Cảnh Nham thu hồi lại những hồi ức cũ, bỗng thấy di động dưới gối ôm, chỉ lộ ra một góc nhỏ, anh nhìn chằm chằm vào mặt Thời Quang vài giây, cũng không vạch trần việc cô giả ngủ.

Anh đem điện thoại bắt được để trên bàn trà, đóng cửa rời đi.

Thời Quang nghe được tiếng đóng cửa, nhẹ nhàng thở ra, cô hiện tại cũng không muốn xem điện thoại nữa, nhắm mắt lại bắt đầu ngủ trưa.

Mãi cho đến ba giờ chiều, Thời Quang vẫn chưa tỉnh ngủ.

Thời Cảnh Nham nhìn đồng hồ, lúc này đại khái là ngủ thật rồi, anh cũng không gọi cô dậy.

Di động vang lên, có khách không hẹn trước muốn gặp.

Mẫn Lộ gọi điện cho anh nói đã tới, đang ở ngoài văn phòng, cô đẩy cửa tiến vào, cười "Thông báo trước để cậu giấu tiểu tình nhân đi."

Thời Cảnh Nham chỉ vào hướng phòng nghỉ "Đào Đào đang nghỉ trưa bên trong."

Mẫn Lộ gật đầu, cô biết hôm nay tiểu khả ái được nghỉ.

Có một cảm giác mơ hồ, hình như có chút sai sai.

Vừa rồi cô hỏi anh, có tiểu tình nhân phải không, anh lại nói Đào Đào ở bên trong.

Ý nghĩ này mới chợt lóe qua, cô cũng không nghĩ tiếp.

Mẫn Lộ tới đây thật ra cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn thúc giục anh nhanh chóng hẹn Úy Minh Hải đi ăn một bữa.

Cô đi thẳng vào vấn đề "Khi nào thì cậu có thể mời Úy Minh Hải đi ăn, lão nương chờ đến già luôn rồi."

Sáng nay soi gương, cô bỗng phát hiện trên khóe mắt xuất hiện nếp nhăn, cả người bỗng cảm giác chán chường.

Thời Cảnh Nham "Trước đây Úy Minh Hải có hẹn nhưng tớ từ chối rồi."

Mẫn Lộ vốn đang lười biếng nằm trên sô pha, nghe nói anh từ chối đi ăn với Úy Minh Hải liền bật dậy, oán giận nói "Cậu bị nước vào úng não rồi à?"

Thời Cảnh Nham "Lúc ấy đang dắt Đào Đào đi báo danh."

Nếu không phải bởi vì Đào Đào, Mẫn Lộ đã chuẩn bị đi đá anh một phát.

Cô liền giống như một cái khinh khí cầu bị xì hơi, lại lười nhác nằm trên trên sô pha, hữu khí vô lực.

Mấy hôm nay cô đang nghiên cứu làm cách nào để theo đuổi nam nhân cao lãnh, cách nào cũng không dùng được.

Úy Minh Hải không gần nữ sắc, điểm này thật làm khó cô mà.

Mấy năm nay cô đã dùng những thủ đoạn mà mình học được, kết quả vẫn phải ăn chay.

Thời Cảnh Nham dừng công việc "Nếu không cậu đổi thích người khác đi."

Mẫn Lộ "Tớ không nghĩ tới sẽ thích người khác."

Không thể thích người khác được, ông là người trong lòng của cô.

Cô nói "Năm năm trước lúc biết ông ấy, mục tiêu của cuộc đời tớ đổi thành kiếm tiền, sau đó bao dưỡng Úy Minh Hải."

Thời Quang đẩy cửa ra liền nghe được câu đó, nàng nghe được đó là thanh âm của Mẫn Lộ, lại nhanh chóng đóng cửa lại, hóa ra Mẫn Lộ thích Úy Minh Hải.

Thời Quang sợ đi ra ngoài sẽ làm phiền bọn họ nói chuyện phiếm, liền ở trong phòng nghỉ xem điện thoại.

Trong ký túc xá có một nhóm chat, chủ nhóm chat là Đường Mật.

Đường Mật đại gia phát cho mỗi người 520 cái bao lì xì, trong nhóm mỗi người một câu bắt đầu nói chuyện.

Đường Mật: Cậu với lục ca không giống, thế nhưng lại giống với đại ca, vừa thấy liền biết là anh em, khí chất cũng giống.

Thời Quang " "

Cô hỏi: Tớ với anh ấy giống nhau lắm à?

Không chỉ Đường Mật, mấy người khác trong ký túc xá cũng cảm thấy như vậy, Thời Quang rất giống Thời Cảnh Nham.

Đường Mật: Có khả năng cậu giống ba, anh của cậu cũng giống ba của anh ấy, sau đó hai người liền lớn lên giống nhau.

Thời Quang vuốt nhẹ màn hình, cô cùng Thời Cảnh Nham không có nửa điểm quan hệ huyết thống quan hệ.

Có thể là mới ngủ trưa dậy nên có chút hồ đồ, trong đầu cô lại hiện lên ba chữ tướng phu thê thật to.

Cô " "

Ban ngày ban mặt mà lại có thể mơ như vậy.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói tấu chương 300 cái bao lì xì, trước 100, 200 tùy cơ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Tp.HCM, 30/07/19

Editor: Xiao He

Rất nhanh liền tới cuối tuần, đồng hồ sinh học của Thời Quang vẫn như cũ. Buổi sáng thứ bảy, sáu giờ cô đã tỉnh, tối hôm qua cô ngủ rất ngon giấc.

Tắm rửa xong xuôi, Thời Quang đi xuống lầu.

Đi ngang qua cửa phòng Thời Cảnh Nham, cửa vẫn đóng chặt, anh hẳn là ngủ chưa dậy.

Ông bà nội đang ở trong sân tập thể dục buổi sáng, cô bước vào. Ông nội nhìn cô nói "Sao con không ngủ thêm chút nữa."

Thời Quang:

"Con tỉnh rồi nên không ngủ được nữa, cấp ba mỗi ngày con đều năm giờ rưỡi dậy học toán, sớm đã thành thói quen."

Ông nội dừng đánh quyền lại, "Bình thường các con đi học vậy sao?"

Thời Quang lắc đầu "Không phải, con ở nhà học qua video trên mạng, ban ngày phải học môn chuyên ngành, chỉ có thể dậy sớm để học những môn còn lại."

Thời Quang nói với ông bà nội không ít về chuyện học hành của mình, cô phát hiện ông không nghiêm khắc giống như mình nghĩ, hơn nữa tư tưởng cũng theo thời đại.

Hôm nay ông nội tập thể dục xong sớm, ông nói Thời Quang đi vào nhà với mình, bà nội không đi vào theo, ở trong sân tiếp tục tập thể dục.

"Đào Đào, con qua đây ngồi đi."

Thời Quang ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh ông.

Ông nội từ trên bàn trà lấy ra một quyển sổ tiết kiệm, "Đây là của hồi môn bà Đào để lại cho con, ông vốn dĩ định chờ tới khi con kết hôn thì đưa lại, hiện tại con cũng lớn rồi, hiểu chuyện hơn, vẫn là nên đưa con tự mình bảo quản."

Khi Thời Quang còn ở trong nhà bà Đào, quần áo côn thường mặc đều là quần áo cũ của những bé gái khác, cũng không hẳn là cũ, đều là đồ mới mặc một hai lần, không mặc nữa thì đưa xuống cho cô.

Bà Đào lúc ấy rất ít khi mua quần áo cho Thời Quang, tiền lương hưu của mình đều tích góp lại, nói đợi khi nào bà đi rồi, cũng tích góp đủ tiền cho Đào Đào vào Đại học cũng như cho cô của hồi môn.

Lúc bà Đào mất rồi, tiết kiệm được cũng không ít tiền, phân chia cho cháu trai và cháu gái, cũng để cho Đào Đào được một phần, nhờ ông bà nội bảo quản, nói như vậy thì Đào Đào sau này cũng không chịu thiệt thòi.

Sau này Thời Nhất Thịnh với Tần Minh Nguyệt nhận nuôi Đào Đào, ông nội cảm thấy gia đình Thời Nhất Thịnh cũng có tiền, không cần dùng tới số tiền của bà Đào, liền đem số tiền còn lại cho con cái của bà.

Con gái bà lúc đầu không muốn nhận, nói đây là di nguyện của mẹ mình, bọn họ phải tôn trọng, bất quá ông nội kiên trì, bọn họ đành phải nhận lấy.

Ai cũng không nghĩ được, Đào Đào ở nhà chú bốn lại sống khó khăn như vậy.

Tối hôm qua ông nội đã thương lượng với bà nội, lấy danh nghĩa bà Đào đưa cho Đào Đào một khoảng tiền, để cô thuận lợi học xong Đại học, không cần phải đi làm thêm.

Thời Quang mở sổ tiết kiệm ra xem, bên trong có ba mươi vạn.

Cô trả sổ tiết kiệm lại cho ông "Ông nội, ông đừng gạt con, khi đó tuy con còn nhỏ nhưng nhớ rất rõ, ông sớm đã đưa tiền cho bác Đào." Bác Đào là con lớn của bà Đào.

Ông nội ngẩn ra, bỗng nhiên cười "Đứa nhỏ này, ông lừa con làm gì, sau này bác Đào của con cũng không lấy, nói để lại cho con."

Thời Quang không ngốc, cô biết số tiền này là chính ông cho mình "Ông nội, anh cả đã cho con tiền, đủ cho con xài." Sổ tiết kiệm này đối với cô mà nói đây là vô giá.

Ông nội nhìn Thời Quang cứ bướng bỉnh như vậy, nếu Thời Cảnh Nham đã cho cô tiền, chắc sẽ không bạc đãi cô, ông đành nhận lại sổ tiết kiệm "Vậy ông sẽ giữ giúp con, chờ khi nào con kết hôn lại đưa cho con."

Số tiền này ông đã quyết định đưa cho Thời Quang, hiện tại cô chưa cần, về sau đưa cho cô cũng được.

Ông còn có chút lời muốn nói với Thời Quang, bà Đào trước khi đi đã nói với ông, dặn ông không được quên nói với Đào Đào.

Thời Quang hỏi "Ông nội, có phải ông còn có chuyện gì muốn nói không?"

Ông gật đầu, tạm dừng vài giây "Đào Đào, con hiện tại đã trưởng thành, có muốn đi tìm cha mẹ ruột của mình hay không?"

Đề tài này tới có chút đột ngột, Thời Quang trầm mặc một lát, lắc đầu.

Ông nói "Cũng có thể lúc ấy cha mẹ con có nỗi khổ trong lòng, con muốn tìm hay không, chúng ta đều tôn trọng quyết định đó, bất quá bà Đào trước khi ra đi đã nói với ta, lúc trước bà ở trong Giang Huyện nhặt được con tại một hẻm nhỏ."

Giang Huyện là một thành phố nhỏ ở trên núi, lúc bấy giờ giao thông không được thuận lợi, dân cư cũng không nhiều lắm.

Ý của bà Đào là, chờ tới khi Đào Đào trưởng thành, hoặc là chờ đến khi Đào Đào già, muốn biết thân thế của mình, cũng biết đi đâu mà tìm người thân.

Lúc này trên cầu thang có tiếng bước chân, Thời Cảnh Nham bước xuống.

Anh sợ Thời Quang ở nhà nhàm chán, nói cô thay quần áo "Hôm nay lên công ty với anh."

Thời Quang không định đi, sợ phiền anh làm việc.

Cô tìm cái cớ "Hôm nay em đi chợ mua rau và đồ ăn với ông bà."

Thời Cảnh Nham cũng tùy cô, "Nhàm chán thì vô thư phòng tìm sách mà đọc."

Hôm nay Thời Cảnh Nham rất bận, giữa trưa với buổi tối cũng không về nhà ăn cơm.

Ông bà nội buổi tối tám giờ đã đi nghỉ ngơi, Thời Quang vẫn ngồi ở phòng khách chờ Thời Cảnh Nham trở về, chờ từ tám giờ đến mười một giờ rưỡi.

Hai bộ phim cũng đã kết thúc, anh vẫn chưa trở về.

Thời Quang tắt TV, lại cố tình ngồi chờ, anh chắc là có tiệc xã giao, nói không chừng nửa đêm hoặc gần sáng mới về.

Để đèn cho anh, cô quay trở về phòng của mình.

Thời Cảnh Nham mười hai giờ rưỡi mới trở về, tài xế đưa anh đến cổng liền trở về, anh cũng không về biệt thự, gửi tin nhắn cho Mẫn Lộ: Ngủ chưa?

Mẫn Lộ: Vẫn chưa.

Thời Cảnh Nham: Xuống dưới đi, tớ đang ở trong hoa viên bên này.

Mẫn Lộ: Không rảnh, có chuyện gì thì nói qua điện thoại đi, hoa viên muỗi lắm.

Thời Cảnh Nham: Tớ mang nhang muỗi, qua đi.

Mẫn Lộ " "

Mẫn Lộ bên trong mặc một cái áo thun, khoác ngoài là áo sơ mi, bên dưới mặc một cái quần cao bồi dài, xịt một thân nước hoa, phòng ngừa bị muỗi cắn.

Khi Mẫn Lộ tới, Thời Cảnh Nham đã ở đó rồi, đang ngồi xổm đốt nhang muỗi.

Đến gần, cô ấy cười "Nhà cậu còn loại nhang muỗi này sao?"

Khi cô còn nhỏ cũng dùng loại này, hương vị rất nặng, mấy đồng một hộp, đuổi muỗi vô cùng hiệu quả.

Thời Cảnh Nham "Mới vừa mua, để cho Đào Đào sử dụng."

Bên trong hoa viên có một cái đu dây, Mẫn Lộ ngồi trên đó. Cái xích đu này cũng có từ lâu rồi, đã quét lại mấy lần sơn, nơi đây cất giữ rất nhiều hồi ức của mấy đứa trẻ trong đại viện, thế nên những gia đình xung quang đây đều nhất trí giữ lại cái xích đu này.

Mẫn Lộ ngáp một cái, lúc này mới nhớ hỏi "Trong phòng của Đào Đào cũng dùng loại nhang muỗi này?"

Thời Cảnh Nham đốt xong, một làn sương khói mờ ảo lượn lờ, xung quanh đậm đặc mùi hương nhang muỗi, "Không phải, để em ấy ngồi trong sân dùng tới."

Anh ngẩng mặt nhìn về hướng xích đu "Đào Đào thích ngồi chơi ở đây."

Mẫn Lộ rất có ấn tượng với kí ức này, lúc Đào Đào sáu tuổi buổi tối thường hay tới nơi này, khi ấy mấy đứa nhỏ trong đại viện đều đã về nhà, cô mới có thể chơi trong chốc lát bởi vì trước khi trời tối cái xích đu này đều bị những đứa trẻ ấy giành nhau chơi.

Rất nhiều lần, khi Mẫn Lộ học xong tiết tự học về nhà, đều sẽ thấy cô nhóc ấy ngồi trên xích đu, cô sẽ cùng với cô nhóc ấy chơi một lát, đưa đẩy xích đu khiến cô bé ấy vui vẻ.

Đôi lúc, tóc cô nhóc ấy bị rối, cô liền kiên nhẫn thắt lại bím tóc, ngày hôm sau gặp lại, cô nhóc vẫn chưa thả bím tóc ra.

Mẫn Lộ nói "Bình thường Tần Minh Nguyệt cũng không tồi, ứng xử không tệ, không nghĩ tới lại là một con người như vậy."

Cô đặc biệt không hiểu "Tần Minh Nguyệt rõ ràng không thích Đào Đào, còn một hai đòi nhận nuôi cô bé, thật không hiểu suy nghĩ như thế nào, bà ấy với Đào Đào cũng không có thù hằn gì."

Thời Cảnh Nham "Bà ấy sợ chú tư li hôn với mình, liền lấy con cái để níu kéo cuộc hôn nhân này."

Mẫn Lộ lắc đầu, không muốn nhắc lại chuyện khó chịu này nữa, liền hỏi Thời Cảnh Nham gọi cô ra làm gì.

Thời Cảnh Nham "Nói anh cậu lấy giúp hộ khẩu của Đào Đào ở nhà chú tư dời qua địa chỉ ở Bắc Kinh đi."

Mẫn Lộ không rõ giữa Thời Cảnh Nham và Tần Minh Nguyệt có chuyện gì, mấy hôm trước có nghe anh kể, nói mới tranh cãi với vợ chồng chú tư, nói Đào Đào về sau sẽ đi theo anh, mọi việc của Đào Đào anh sẽ lo hết.

Mấy năm nay cô ở nước ngoài, không cùng với nhóc con liên hệ thường xuyên.

Khi nhóc con lên Nam Kinh thi cử, cô có gọi điện cho Tần Minh Nguyệt, hỏi một chút tình hình nhóc con gần đây, ngẫu nhiên sẽ cùng nhóc con nói một vài câu.

Nhưng nhóc con dù sao mới chỉ là một đứa bé sáu tuổi, cùng không có nhiều chuyện để tâm sự với cô.

Sau này cô rất ít khi gọi điện tới, cô cũng không quá thân thiết với Tần Minh Nguyệt, sợ quấy rầy người khác.

Đôi lúc nói chuyện với Thời Cảnh Nham cô cũng sẽ hỏi thăm tình hình của nhóc con, Thời Cảnh Nham nói khá tốt. Cô cũng tin vào điều đó, rốt cuộc thì điều kiện nhà chú tư cũng không tồi, đừng nói là nuôi ba đứa nhỏ, nuôi thêm ba đứa cũng không có vấn đề. Không nghĩ tới khi cô biết chuyện thì đã tới nước này, ép nhau đến độ muốn cắt đứt mối quan hệ nhận nuôi.

Cô nói "Chuyện này có chút khó khăn, chưa chắc chú tư nhà cậu đã đồng ý."

Thời Cảnh Nham nói lại "Không khó khăn thì tớ tìm cậu làm gì?"

Mẫn Lộ ha ha hai tiếng "Tớ có nên cảm ơn cậu đã nhớ tới tớ không?"

Bỗng nhiên cô cười như không cười "Con người của tớ từ trước tới giờ..." cô dừng một chốc, nhướng mày "Cậu hiểu mà."

Thời Cảnh Nham biết điều kiện cô muốn là gì "Tớ sẽ hẹn một bữa với Uý Minh Hải, đảm bảo dắt cậu đi chung."

Mẫn Lộ búng tay một cái "Chốt nhé. Yên tâm, chuyện của tiểu khả ái tớ sẽ lo chu đáo." Nhưng cô biết Thời Cảnh tìm cô không chỉ có chút chuyện như vậy, nếu vậy anh có thể nói qua điện thoại.

Cô nói "Còn chuyện gì nữa nói đi."

Thời Cảnh Nham đưa cô một cái thẻ ngân hàng "Lấy danh nghĩa của cậu đăng kí một công ty thiết kế trang phục, đem Thời Quang cùng tên công ty đi đăng kí thương hiệu."

Mẫn Lộ suy nghĩ mãi không ra, nhìn anh "Ý cậu là gì?"

Thời Cảnh Nham "Sau này đưa cho Đào Đào."

Mẫn Lộ không hiểu "Đào Đào hiện tại đã đủ mười tám tuổi, có thể tự thành lập một công ty, bây giờ dùng tên của nàng không phải sau này sẽ phiền toái hơn sao?"

Thời Cảnh Nham không định cho Thời Quang biết, hiện tại nếu cho cô biết chỉ tăng thêm áp lực cho cô.

Nếu về sau cô muốn đi theo con đường thiết kế, anh sẽ chuyển nhượng công ty lại cho cô, hiện tại anh lấy tên đăng ký trước, vạn nhất mấy năm nữa bị người khác đăng ký mất.

Mẫn Lộ "Vậy sao không lấy tên cậu đăng ký?"

Thời Cảnh Nham "Tớ không rảnh."

Mẫn Lộ "Thế tớ rảnh lắm à?"

Lúc này cô mới hiểu được "Cậu đầu tư cho công ty AIO của Úy Lam, điều kiện bắt buộc phải tiến vào hội đồng quản trị có phải là lót đường sau này cho Đào Đào không?"

Thời Cảnh Nham "Đương nhiên, nếu không tớ đâu nhàn rỗi như vậy."

Có rất nhiều hạng mục kiếm được nhiều tiền hơn, hà tất anh phải đi đầu tư vào một ngành hàng mà anh không hiểu biết gì.

Đêm đó Đào Đào hỏi anh, có phải đã quyết định đầu tư cho AIO không. Nếu cô đã để ý như vậy, khẳng định rất yêu thích phong cách thiết kế của AIO.

Nếu về sau cô muốn tiến vào AIO, anh sẽ chuyển số cổ phần mình cho cô, nếu cô muốn tự mình gây dựng sự nghiệp, phong cách thiết kế của cô chắc chắn sẽ cạnh tranh cùng với AIO. Anh không có ác ý đánh đổ AIO, nhưng ít nhất sẽ đảm bảo AIO sẽ không chèn ép công ty của Đào Đào.

Mẫn Lộ hút một điếu thuốc, từ từ phun ra một làn sương khói.

Mùi hương nháy mắt tiêu tán, bị hương nhang muỗi nhanh chóng lấn át.

Cô cũng coi trọng Thời Quang, rất có phong cách, nếu biết cách kinh doanh, tiền đồ sẽ vô hạn.

Cô cười "Chuyện này tớ sẽ không giúp không công, đến lúc đó phải chia cho tớ một ít cổ phần."

Thời Cảnh Nham "Nếu Đào Đào nguyện ý cho cậu, tớ không có ý kiến."

Mẫn Lộ tự tin "Tiểu khả ái chắc chắn sẽ cho tớ."

Cô theo bản năng nhìn về phía biệt thự của Thời Cảnh Nham, ở đây đối diện hoa viên, từ phương hướng của cô có thể nhìn thấy lầu hai của biệt thự Thời gia, căn phòng phía bên trái vẫn còn ánh đèn, hắt lên bức màn cửa.

Cô nói "Đào Đào nhà cậu hình như vẫn chưa ngủ."

Thời Cảnh Nham cũng đi qua nhìn thử, cửa sổ có ánh đèn.

Anh nhắn tin cho cô: Ngủ chưa?

Thời Quang rất nhanh đã trả lời lại: Em chưa ngủ, anh vẫn chưa về à?

Thời Cảnh Nham trực tiếp gọi tới "Đến bên ngoài hoa viên đi, anh đang bên này, chỗ xích đu ấy."

Cuộc nói chuyện kết thúc, Mẫn Lộ nhắc nhở anh "Đừng quản quá nhiều, những điều bạn trai nên làm cậu đều làm quá tốt rồi, sau này cô bé ấy sẽ luyến tiếc rời đi đấy."

Cô chính là một ví dụ điển hình, cô với anh trai kém nhau tám tuổi, khi còn nhỏ, anh ấy đối với cô vô cùng sủng ái, kiên nhẫn hơn cả cha, sau này khi yêu đương, tuy không cố ý nhưng đều đem đi so với anh mình, phát hiện ra nam nhân bên ngoài đều đặc biệt kém cỏi.

Thời Cảnh Nham nhàn nhạt nhìn thoáng qua Mẫn lộ, không đáp.

Mẫn Lộ dập tắt điếu thuốc, "Cậu ở lại với Đào Đào đi, tớ trở về nghiên cứu tiếp." Xem làm cách nào để có thể quyến rũ đàn ông bốn mươi tuổi.

Trên lầu, Thời Quang mặc một cái váy dài, chỉnh sửa lại tóc tai, cầm điện thoại chạy xuống lầu.

Hoa viên cách biệt thự rất gần, chỉ có mấy chục mét.

Cô đi nhanh qua đó, bóng đêm bao phủ lên dáng hình anh, mị hoặc không nói nên lời.

"Anh."

Thời Cảnh Nham đang xem di động, ngước mắt lên "Ân." Anh chỉ về phía xích đu "Em ngồi chơi một lát đi, anh đang xử lý công việc."

Thời Quang ngồi xuống đong đưa chiếc xích đu, Thời Cảnh Nham an vị ở trên ghê dài trước mặt.

Trong hoa viên cực kì an tĩnh, nồng đậm mùi nhang muỗi, cô thỉnh thoảng nhìn về phía anh.

Cảnh không làm say người, người đã tự say.

Tuần sau chính thức đi học, Thời Quang ngày càng hồi hộp.

Lúc trước khi thi đậu cô đứng đầu bảng, từ ngày đầu tiên đi học cô đã đặt mục tiêu cho chính mình là không bao giờ được đứng thứ hai.

Việc học tập căn bản không làm cô khó khăn, phiền não duy nhất chính là việc dạy học cho Úy Lam.

Đảo mắt liền đến chiều thứ tư, tan học xong cô liền đi qua nhà Úy Minh Hải.

Hôm nay vận khí không tồi, Thời Quang vừa tới sân ga, xe buýt vừa kịp tới, cũng không nhiều người lắm, cô nhẹ nhàng đi lên.

Đi được nửa đường, mẹ của Úy Lai gọi điện cho cô.

"Thời Quang à, tan học chưa cháu?"

"Chào dì, con đang trên đường tới."

"Hôm nay Úy Lai phải ở lại trường trực nhất, khi nào về cũng chưa biết chắc, nếu con tới rồi, liền đứng chỗ cửa tiểu khi chờ chút đi, dì bên này có việc không thể qua được."

Hôm nay không phải Úy Lai trực nhật, là bị giáo viên nói ở lại để nói chuyện.

Chủ nhiệm lớp còn nói Úy Lai gọi người thân lên, Úy Lai không dám nói với mẹ, liền gọi cho chú mình.

Úy Minh Hải đành phải dời tiệc xã giao tối nay, tan họp liền đi qua trường học.

Mẹ Úy Lai vốn dĩ không biết con gái bị gọi phụ huynh, tan tầm nhận được điện thoại của chủ nhiệm, chủ nhiệm lớp hỏi bà khi nào tới được, bà không hiểu, liền gọi cho Úy Lai, mới hiểu được sự tình.

Bất quá nếu Úy Minh Hải đã nguyện ý dung túng cho Úy Lai, đi tới họp phụ huynh, bà cao hứng còn không kịp, liền nói với chủ nhiệm, chú đi thay, ngày thường đều là người chú này giáo dục cháu mình.

Trên đường từ trường học về nhà, Úy Minh Hải vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, thật ra đã bị chọc tức không ít.

Ông không nghĩ Úy Lai sẽ ở trên lớp tranh cãi với giáo viên, còn dám quăng sách vở.

Úy Lai choàng qua cánh tay của Úy Minh hải "Chú ơi, con biết sai rồi, lúc ấy cũng không phải nói mình con, không hiểu sao giáo viên lại kêu con lên, sau đó con không kiềm chế được, liền..." tức giận với giáo viên.

Úy Minh Hải híp mắt lại "Úy Lai, con hiện tại đứng là không thể dạy dỗ được."

Úy Lai hít hít cái mũi, nước mắt ủy khuất thiếu chút nữa rơi xuống, "Chú, người không thương xon." Trước khi khi tức giận, ông cũng sẽ không gọi thẳng tên của cô bé.

Úy Minh Hải không thể chịu được Úy Lai khóc nhè, "Được rồi, đừng khóc." Cảnh cáo cô bé "Không có lần sau."

Úy Lai đảm bảo "Con không dám nữa, chú, sau này người nói gì con đều nghe."

Tới cửa tiểu khu, Úy Lai thấy Thời Quang đang đứng ở ven đường.

Úy Minh Hải cũng thấy được, cô an tĩnh đứng ở nơi đó, nhìn theo hướng những chiếc xe chạy ngang qua.

Ông mở cửa sổ xe xuống, "Thời Quang, sao con không vào đi?"

Thời Quang hoảng hốt, quay đầu lại "Úy" tổng, lại đổi thành "Bác Úy."

Tài xế dừng xe lại, Úy Minh Hải hỏi lại lần nữa "Sao lại không đi vào?"

Thời Quang chỉ nói "Con cũng vừa đến, thuận tiện chờ mọi người."

Mẹ Úy Lai nói cô chờ ở đây, cô liền chờ.

Úy Minh Hải "Lên xe đi."

Thời Quang xua xua tay, "Con đi vào được rồi."

Bảo vệ nhìn biết đây là khách của nhà Úy Minh hải, trực tiếp cho vào.

Úy Minh Hải nhìn chằm chằm vào bóng dáng cô một lúc, lúc sau mới nói tài xế lái xe.

Úy Lai đang giả bộ xem sách, không chú ý tới bộ dạng thất thần của chú mình.

Đêm nay Úy Lai ở trước mặt Úy Minh Hải cực kì nghe lời, về đến nhà cùng không ăn vặt, nói với Thời Quang "Học thôi chị."

Thời Quang đi theo Úy Lai lên lầu, di động vang lên, là Thời Cảnh Nham gọi tới, cô theo bản năng tắt chuông, không nghe điện thoại của anh.

Thẳng tới khi thân ảnh của Thời Quang đi lên lầu hai nhìn không thấy nữa, Úy Minh Hải mới thu hồi tầm mắt.

Chuông điện thoại của cô với ông giống nhau, chằng qua của cô là bản phổ thông, bản của ông là tiếng Quảng Đông.

Bài trời cao biển rộng là bài hát nổi tiếng vào thời đại của ông, cô là một cô bé mới mười tám tuổi cũng thích bài này.

_____

Lời của Editor:

Mấy hôm nay máy tính mình đang có vấn đề, không có khả năng edit hết một chương một lần nên mình sẽ chia ra. Khi nào mình sửa được thì sẽ bù sau nhé!

Cảm ơn mấy bạn đã đọc truyện ❤□❤□❤□

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tp.HCM, 04/08/19

Editor: Xiao He

Khi Úy Lam tới, Úy Minh Hải đang nghe nhạc, một bài phát đi phát lại, âm lượng cũng bật không lớn.

Cô biết chú rất thích bài này, đặt luôn thành nhạc chuông di động.

"Chú, người sao lại nghe bản phổ thông rồi?"

Úy Minh Hải tạm dừng âm nhạc lại, hỏi cô "Hôm nay không bận à?"

Úy Lam rót cho Úy Minh Hải một li nước ấm, đưa cho ông "Không vội, có thể ăn với người một bữa cơm chiều." Cô thỉnh thoảng sẽ ăn cơm cùng với ông, bất quá hôm nay không định tới.

Hai tiếng trước, thím sáu lúc nãy gọi điện cho cô, hỏi cô có chìa khóa nhà chú không, nói muốn lại đi thăm.

Cô uyển chuyển từ chối, ngượng ngùng nói: Chìa khóa tiểu khu để ở nhà, hiện tại cháu đang nói chuyện với khách hàng.

Cô biết suy nghĩ của thím sau, nếu lấy được chìa khóa tiểu khu rồi thì cũng không trả lại cho cô.

Úy Lam nhìn trên bàn trà có đồ ăn ăn vặt, ra vẻ vô tình "Lại đây ngồi đi chú."

Úy Minh Hải "Ừ." Cũng không nói thêm.

Ông hiện tại không có tâm tình nói chuyện, dựa vào sô pha nhắm mắt dưỡng thần.

Trong khoảng thời gian này ông lâm vào một cái vòng luẩn quẩn, luôn ảo tưởng Thời Quang là con gái của mình.

Buổi trưa hôm nay lúc ngủ trưa ở công ty, khoảng thời gian ngắn như vậy nhưng ông lại mơ một giấc mơ, trong mơ Thời Quang gọi ông là cha, khi ông muốn ôm cô vào lòng, trong lòng ngực lại trống không/

Sau đó liền tỉnh giấc.

Thế nhưng cảm giác mất mát cùng đau đớn trong tâm lại vô cùng chân thật/

Úy Lam nhẹ giọng nói "Chú, có phải người gần đây nghỉ ngơi không đủ không?"

Úy Minh Hải vẫn im lặng, trầm mặc một lát, ông mở miệng lần thứ hai "Tuổi con cũng không còn nhỏ, đừng một thân một mình mãi như vậy."

Úy Lam một chút cũng không muốn nhắc tới chủ đề này "Con biết rồi." Cô có người mình thích, tương tư đã nhiều năm, thế nhưng người ấy lại không thích cô, hơn nữa người ấy hiện tại cũng đã kết hôn và có con rồi.

Mấy năm nay cô cũng không gặp được người khiến tâm mình rung động, thế nên cũng không quan tâm nữa.

Năm nay chú có thúc giục cô mấy lần, nói cô nên nhanh chóng thành lập gia đình. Nếu trước kia cô sẽ lấy chú mình làm lý do, ông còn chưa lập gia đình thì cô gấp làm gì.

Bởi vì chú ấy luôn một mình, bà nội cũng sốt ruột, nói ông cũng đã bốn mươi tuổi, nếu không tìm được đối tượng sao có thể được, về sau cũng không ai quan tâm, chăm sóc.

Sau này không chịu được áp lực của bà nội, nửa năm trước chú ấy mới nói rõ sự tình, nói rằng lúc trước bạn gái Đại học có sinh cho ông một người con gái, thế nhưng hai mẹ con đều đã không còn.

Từ đó không một ai dám đề cập chuyện này trước mặt tiểu thúc nữa, ngay cả cô cũng không dám nói.

Úy Lam đổi đề tài "Buổi tối chú muốn ăn gì, con tự mình xuống bếp."

Úy Minh Hải "Con tự nấu?"

Úy Lam "Dạo gần đây có đi học một chút, nếu không có việc gì cũng tự thưởng cho bản thân, bất quá so với đầu bếp trong nhà tài nghệ không bằng, chỉ có thể tạm chấp nhận, người có muốn thử không?"

Úy Minh Hải suy nghĩ một lát, "Con với Úy Lai ăn đi, buổi tối ta còn việc."

Úy Lam vừa nghe nói ăn cùng với Úy Lai, cô một chút cũng không còn hứng thú, hỏi Úy Minh Hải "Buổi tối chú có tiệc xã giao sao?"

Úy Minh Hải không đi xã giao, mà có chuyện khác, bất quá ông cũng không muốn giải thích thêm với cô, hơi hơi gật đầu đáp lại.

Úy Lam lấy từ mâm trái cây ra một trái lựu, cắt ra lột từng hạt, thỉnh thoảng âm thanh tí tắc vang lên trong miệng.

Cô nhìn Úy Minh Hải, uyển chuyển nói "Trong nhà đều biết chú muốn ở lại nơi này, đến lúc đó không chừng thím bốn và thím năm lại không vui, cảm thấy người bất công với họ."

Úy Minh Hải xoa xoa ấn đường, cảm thấy việc này vô cùng phiền phức "Con đừng nói nữa."

Úy Lam không nói nữa, bỏ hai hạt lựu vô miệng, có chút ê ẩm.

Úy Minh Hải nhìn đồng hồ, Thời Quang đã lên đó một tiếng rưỡi rồi, vẫn còn chưa xuống.

Trong phòng Úy Lai, cô bé đang nghe Thời Quang giải đề, vừa ăn đồ ăn vặt, tâm tư đều đặt trên đống đồ ăn này, mặc kệ Thời Quang đang hỏi cô bé, cô đều không đáp lại câu nào.

Thời Quang gõ gõ vào mặt bàn "Học bài không được ăn vặt."

Úy Lai cảm thấy phiền toái, "Chị cứ giảng đi, sao lại nói nhiều như vậy."

Thời Quang nhìn cô bé "Em cảm thấy chị đang vô lí sao?"

Úy Lai hôm nay mắc lỗi, nên cũng không dám chọc chú mình tức giận thêm, chỉ hừ một tiếng với Thời Quang, đem đồ ăn vặt để qua một bên, lười nhác ghé lên bàn.

Cô bé bỗng nhìn qua đồng hồ, "Chị dạy quá giờ rồi."

Thời Quang giảng nốt kiến thức cuối cùng cho cô bé, cho thêm một vài đề bài "Làm xong thì đưa lại cho chị." Cô lấy túi xuống lầu.

Đây là lần đầu tiên nhìn thấy Úy Lam, tương đối giống với Úy Minh Hải, nếu nói là cha con chắc cũng có người tin.

Úy Lam rất xinh đẹp, khí chất cũng không tệ, bất quá trong xương cốt lộ ra một cỗ ngạo khí, điểm này thì tương đồng với Úy Lai, là tự tin khi có tiền.

Úy Lam cũng thấy được gia sư của Úy Lai ở trên lầu bước xuống, cô bất động thanh sắc đánh giá Thời Quang, vị gia sư này nhìn qua không giống ở trong một gia đình thiếu thốn.

Thời Quang đi tới phòng khách, nói một tiếng với Úy Minh Hải "Chú Úy, con phải về rồi."

Úy Minh Hải nhanh chóng đứng lên, "Úy Lai có phá con không?"

Tuy hỏi vậy nhưng ông cũng hiểu rõ cháu gái nhà mình.

Thời Quang cười nhẹ "Không đâu ạ, khá ngoan."

Úy Lai vừa đúng lúc từ trên lầu bước xuống, nghe được Thời Quang trả lời, không khỏi mắng thầm, vẫn là chị có mắt.

Thời Quang chào tạm việt, Úy Minh Hải "Chú cũng đi ra ngoài." Ông cầm lấy tây trang, cùng Thời Quang rời đi.

Ra khỏi biệt thự, Úy Minh Hải mới nói "Ta tiện đường mang con về trường.

Thời Quang không chút do dự từ chối, "Không cần đâu chú, con tự đi được."

Lời còn chưa nói hết, đã bị Úy Minh Hải đánh gãy, ông lần đầu tiên nói với người ngoài về quá khứ của mình "Không cần khách khí với chú, chú cũng có một người con gái, nếu còn sống, chắc hiện tại cũng lớn bằng con."

Chắc là sẽ thông minh, xinh đẹp và ngoan ngoãn như con vậy.

Ông tự mình mở cửa xe, "Cứ nhìn đến con ta lại nhớ đến con gái mình."

Thời Quang nghe được quá khứ của ông, lại nghe ông nói như vậy, trong lòng cũng có chút dao động, liền không từ chối nữa.

Thời Quang cùng Úy Minh Hải vừa đi, biệt thự không tránh khỏi căng thẳng, trong không khí phảng phất mùi thuốc súng.

Dì giúp việc trong nhà biết Úy Lam cùng Úy Lai không thích nhau, sau khi đưa đồ ngọt liền quay về phòng bếp.

Úy Lai khi còn nhỏ cùng với người chị họ là Úy Lam này quan hệ cũng không tệ, Úy Lam cũng thường xuyên mau cho cô bé một ít quà, cũng không biết bắt đầu từ khi nào mà mối quan hệ này bắt đầu tan vỡ.

Mẹ cô bé thường xuyên nói Úy Lam luôn giành giựt đồ với mình, đáng lí là chú cho cô bé, thế nhưng đều bị Úy Lam dụng tâm cướp hết tất cả.

Úy Lam lúc đầu đã có một căn hộ chung cư, đó là lúc trước chú cho mỗi người cháu một căn, nhưng sau này lại cho Úy Lam một căn nữa, so với những người khác còn tốt hơn.

Úy Lai cầm một miếng bánh ngọt lên ăn, dựa vào sô pha, kiêu căng ngạo mạn "Cô tới đây làm gì?"

Hiện tại một tiếng chị họ cô bé cũng không gọi.

Úy Lam lạnh lùng xuy một tiếng, "Tôi tới làm gì cũng không cần thông báo với cô một tiếng."

Úy Lai buồn bã nói "Về sau khi cô nói vẫn nên thông báo một tiếng đi, lỡ quấy rầy tôi học học, cái này không phải là do cô sao?"

Úy Lam liếc cô bé "Cô thật xem đây là nhà của mình rồi nhỉ."

Nói chuyện với loại người không có đầu óc như vậy, cô lười muốn so đo, liền đứng dậy rời đi.

Úy Lam vừa vào trong viện, liền có ô tô tiến vào, cũng là xe của chú mình.

Cô vừa rồi không biết chú đi chiếc xe nào ra ngoài, còn đang tò mò không biết sao chú ấy trở về nhanh như vậy, kết quả từ trên xe bước xuống lại là thư kí của ông.

Úy Lam là luật sư, cũng là cố vấn pháp luật cho tập đoàn của Úy Minh Hải, cô biết hết mọi người xung quanh ông, "Thư kí Trần." Cô cười nhạt, lên tiếng chào.

Thư kí Trần gật đầu chào hỏi "Tôi tới tìm Úy tổng."

Úy Lam "Vâng, thế nhưng chú tôi có việc mới rời đi rồi."

Thư kí Trần hơi giật mình "Úy tổng đi rồi?" Không nên nha, mới một giờ trước Úy Minh Hải còn gọi điện cho ông, nói ông tới đây báo cáo công việc, như thế nào lại đi rồi?

Ông đi theo Úy Minh Hải đã hai mươi năm, không việc nào của Úy Minh Hải là ông không biết, đêm nay Úy Minh Hải không có cuộc hẹn xã giao nào.

Thật ra hôm nay Úy Minh Hải không có việc gì, cũng đang chờ thư kí Trần tới đây, liền vì Thời Quang tới đây, ông liền quên việc chính, đã sớm đem thư kí Trần ném sau đầu.

Việc mà ông nói, chính là đưa Thời Quang trở về.

Đây là lần đầu tiên Úy Minh Hải vắt hết chất xám trong đầu để chủ động nói chuyện với người khác.

Ông với Thời Quang kém nhau hai mươi tuổi, không có chủ đề chung nào, cũng không nghĩ được nên bắt đầu như thế nào, chỉ có thể hỏi "Hôm qua chú nghe được chuông điện thoại của con, là bài hát thịnh hành thời của ta."

Thời Quang quay đầu lại, vừa rồi cô không biết nói gì với Úy Minh Hải, liền nhìn ra ngoài xe.

Cô đáp "Vâng, con rất thích bài hát đó."

Úy Minh Hải nhanh chóng đáp "Đoán xem nhạc chuông của chú là bài gì nào?"

Còn cần phải đoán sao? Cô đã sớm biết.

Thời Quang ăn ngay nói thật "Là bài hát giống con nhưng là bản tiếng Quảng Đông. Lúc gặp chú ở khách sạn con nghe được, có hơi bất ngờ một chút."

Một bài hát đã giúp kéo khoảng cách giữa hai người, Úy Minh Hải cùng cô nói chuyện về ca từ của bài hát, ông thuận tiện lấy di động ra, lấy mã QR WeChat của mình ra đưa cho cô quá "Lưu lại để chú tiện liên lạc, về sau chú sẽ trao đổi với cháu về việc học tập của Úy Lai."

Thời Quang chần chờ một lát "Được ạ."

Tài xế ngồi ở hàng ghế phía trước cùng bảo vệ không hẹn mà cùng nhìn nhau một chút, lần đầu tiên Úy Minh Hải chủ động đưa phương thức liên lạc cho người khác.

Thật trùng hợp, điện thoại Úy Minh Hải và Thời Quang cùng một loại, màu sắc cũng giống nhau.

Về yêu cầu đối với điện thoại Úy Minh Hải cũng không đòi hỏi quá nhiều, bình thường cũng chỉ dùng để liên lạc, trước kia khi nào điện thoại không thể dùng được nữa ông mới đổi, chiếc điện thoại này cũng đã dùng hơn một năm.

Ông nhìn màn hình điện thoại của Thời Quang, "Con làm sao đổi được vậy?" sau đó đưa điện thoại của mình cho Thời Quang, còn nói Thời Quang đổi cho ông "Chú cũng muốn đổi giống con."

Tài xế " "

Bảo vệ " "

Thời Quang cũng " "

Hình nền này là dành cho nữ, không thích hợp với khí chất hắc ám của Úy Minh Hải lắm.

Trong giới Úy Minh Hải được mọi người đánh giá khá nhiều, có khen có chê, là một người đa mưu túc chí, không từ thủ đoạn, thế nên Thời Quang nghĩ ông hình nền mang phong cách mộng mơ này có chút gì đó sai sai.

Người khác có thể không biết thế nhưng tài xế lại nhận ra, hôm nay Úy Minh quá khác thường, mất đi lý trí, hiện tại trông vô cùng ấu trĩ, đối mặt với Thời Quang ông không biết phải thể hiện như thế nào, theo bản năng tìm mọi cách lấy lòng Thời Quang.

Khi ông đối đầu với đối thủ cạnh tranh, cách ông ứng xử cực kì giống với cái tên của mình, sâu không thấy đáy, bất động thanh sắc.

Nhưng giờ phút này, ông đều buông xuống mặt nạ của bản thân, đem vẻ mặt ôn nhu nhất nói chuyện với Thời Quang.

Thời Quang nói với Úy Minh Hải "Chú Úy, cái này không thích hợp với chú lắm, để con chọn cho chú cái khác."

Úy Minh Hải kiên trì "Giống con là được rồi. Không thích hợp cũng không sao, nói không chừng con gái của chú cũng thích, con cùng tuổi với con chú, mắt nhìn chắc cũng không khác biệt lắm."

Thời Quang đôi lúc cũng quên rằng ông đã mất đi người yêu và con gái, cô đành tự lý giải cho sự cố chấp của ông, nếu không phải do vậy, ông cũng sẽ không nhiều năm như vậy không muốn tự giải thoát, cầm tù chính mình trong tăm tối.

Cô đổi hình nền trên điện thoại của Úy Minh Hải giống với mình, "Xong rồi chú."

Úy Minh Hải nhận lại điện thoại "Giống con rồi đúng không?"

Thời Quang "Dạ, chú xem đi." Cô đưa màn hình nền của mình cho ông xem.

Đến lúc này Úy Minh Hải mới vừa lòng, ngón tay không ngừng vuốt ve màn hình di động.

Một cái hình nền màn thôi, ông lại biểu cảm giống như lấy được bảo bối.

Vì muốn kéo gần khoảng cách với Thời Quang, ông nói "Về sau nếu có màn hình nền nào đẹp, con nói chú với."

Thời Quang "Được ạ, đổi hình nền rất đơn giản, chỉ cần tải về là được."

Úy Minh Hải cười cười, "Chú không có thời gian để nghiên cứu mấy thứ này."

Hôm nay lúc đi ra ông hơi sốt ruột, nút tay áo sơ mi cũng chưa cài lại, vừa mới xắn ống tay áo lên cánh tay.

Thời Quang nghiêng đầu liền thấy được trên cánh tay ông có rất nhiều vết sẹo, dài ngắn không đồng nhất, nhìn qua không dấu vết thương do dao.

Úy Minh Hải dường như cảm nhận được cô đang nhìn chằm chằm cánh tay mình.

"Đây là do đi trong rừng mưa gặp sự cố nên mới có."

Thì ra là thế.

Thời Quang hỏi "Có phải rất nguy hiểm hay không?"

Úy Minh Hải không còn nhớ có nguy hiểm hay không vì lúc đó ông chỉ là một cái xác không hồn.

Mười mấy năm trước công ty của ông ở nước ngoài bị phá sản, bị đối tác kinh doanh quấy phá, thiếu nợ mấy ngàn vạn đô la.

Thế nhưng chuyện này cũng không tính là gì, điều trực tiếp làm ông suy sụp chính là khi biết người ông yêu không còn nữa, rất nhiều năm trước đã mất rồi, xuất huyết do sinh sản, con gái sau đó mấy ngày cũng chết non.

Mà đứa con lại là của ông. Vậy mà rất lâu sau đó ông mới biết được.

Thật ra lúc ông đi vô rừng mưa là muốn tử tự, thế nhưng lại không làm được. Hai năm sau, ông sống trong mơ mơ màng màng, cả ngày dùng cồn để làm tê dại chính mình.

Thời Quang thấy ông trầm mặc, liền biết ông đang nhớ tới chuyện đau lòng, cũng không hỏi tiếp, mà dời đi suy nghĩ của ông "Chú Úy, không phải chú là giám đốc rất bận rộn sao?"

Úy Minh Hải hoàn hồn, thực hiền hòa cười "Sao lại nói vậy?"

Thời Quang "Bình thường chú bận như vậy nhưng mỗi ngày đều dành thời gian ra cho Úy Lai."

Úy Minh Hải không thể nói, chỉ vì muốn nói thêm mấy câu với cô, ông liền không để ý đến công việc, đành phải kiếm lý do "Người nhà quan trọng hơn công việc."

Đang nói chuyện thì đã tới cổng trường học, xe của người ngoài nếu muốn vô trường phải đăng ký, rất phiền hà. Thời Quang cũng không muốn Úy Minh Hải đưa vào "Chú Úy, cảm ơn chú."

Úy Minh Hải gật đầu nhẹ, "Tới ký túc xá rồi thì nhắn với chú một tiếng."

Chờ bóng dáng cô biến mất trong bóng đêm nơi vườn trường ông mới nói tài xế lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16

Tp. HCM, 08/08/19

Editor: Xiao He

Sau khi về tới ký túc xá, chuyện đầu tiên Thời Quang làm chính là nhắn tin thông báo đã tới nơi toàn cho chú Úy biết: Con đã tới nơi, cảm ơn chú đã đưa

con về.

Cả đoạn đường Úy Minh Hải đều đang chờ tin nhắn của Thời Quang, thấy tin nhắn tới, ông lập tức trả lời: Về sau không cần khách sáo với chú như vậy, nghỉ ngơi sớm đi.

Thời Quang để túi xuống, lại gọi điện cho Thời Cảnh Nham, cô sợ mọi người trong ký túc xá nghe được, liền đi ra ngoài hành lang, nhỏ giọng: "Vừa rồi em ở trong thư viện, di động để chế độ im lặng."

Thời Cảnh Nham "Ừ, ăn cơm tối chưa?"

Thật ra cô không ăn, Thời Quang nói "Đã ăn lâu rồi."

Hôm nay là thứ tư, cô sẽ đi học bù nên Thời Cảnh Nham sẽ không phát hiện điểm khác biệt, nhưng thứ sáu với thứ bảy thì phải làm sao bây giờ, cũng không thể lần nào đi cũng lấy lý do đi dạo phố với bạn học được.

Thời Cảnh Nham khẳng định sẽ phát hiện ra, cô giãy giụa một lát, "Anh, cuối tuần này em ở lại trường, trường học quản sinh viên năm nhất gắt lắm, hơn nữa, em cũng muốn đi thư học học bài, chiều thứ bảy hoặc chủ nhật em về nhà được không?"

Thời Cảnh Nham biết cô chịu áp lực rất lớn, phải giành được học bổng, cũng muốn mình nhanh chóng độc lập tài chính.

Anh cũng không làm khó cô, "Được rồi, em tự sắp xếp thời gian đi, đừng cố quá."

Thời Quang "Không đâu."

Chất giọng ấm áp của Thời Cảnh Nham vang lên, "Đi ngủ sớm đi, ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Thời Quang thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng sắp xếp ổn thỏa lịch dạy học cho Úy Lai.

Thứ bảy tuần này, buổi sáng sau khi dạy học cho Úy Lai xong, Thời Quang cũng không quay về nhà ông nội, Thời Cảnh Nham mấy hôm nay đi công tác, cô về nhà cũng không có việc gì để làm.

Trở lại trường học, cô nhanh chóng đi thư viện để làm đề tiếng Anh cấp sáu. Cô làm đề cấp bốn không có khó khăn gì, liền bắt đầu thứ làm đề cấp sáu.

Cùng lúc đó Úy Minh Hải gửi cho cô một tin nhắn: Hôm nay Úy Lai học hành có nghe lời con không, nếu con bé không phối hợp với con cứ nói thẳng với chú.

Buổi sáng hôm nay ông có hẹn, không kịp chờ Thời Quang tới đây liền phải chạy tới công ty, khi trở về cô đã sớm đi rồi.

Từ lúc ăn cơm trưa cô do dự đến giờ, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là nhịn xuống, vẫn là nên nói tốt cho cô bé một chút.

Thời Quang: Vẫn ổn ạ.

Hôm nay quan hệ của cô với Úy Lai càng gay gắt hơn so với trước kia, bởi vì khi cô giảng bài lại thấy Úy Lai không nghiêm túc lắng nghe, thế nên cô phải hỏi lại kiến thức mình đã dạy xem cô bé hiểu tới đâu.

Kết quả Úy Lai lại thấy cô quá phiền, trực tiếp quăng sách giáo khoa lên bàn, "Chị có thể giống giáo viên được không, giảng bài là được rồi, cứ phải hỏi đi hỏi lại như vậy, có gì hay mà hỏi miết?"

Cô "Em nên tập trung nghe giảng, tự nhiên sẽ nhớ bài, chị cũng sẽ không lãng phí thời gian mà hỏi từng chút từng chút như vậy."

Úy Lai liếc cô "Chị đang khoe khoang thành tích tốt của mình phải không, thành tích giỏi thì cũng đi làm công cả thôi." sau đó trực tiếp nằm trên bàn ngủ "Em mệt rồi, ngủ một chút, tối hôm qua em phải thức đêm giải đề chị đưa đấy."

Úy Lai còn nói cô cố ý làm khó cô bé, đưa một cái đề khó như vậy.

Trên thực tế, hôm qua Úy Lai không hề giải đề,. Sau khi đi học về, cô bé thấy để giấy trống không ổn, bèn ghi: Đề quá khó, không làm.

Cô biết phải làm sao bây giờ? Chỉ có thể hi vọng cải thiện một chút quan hệ giữa mình và Úy Lai, hi vọng cô bé có thể tiến bộ một chút.

Nếu nói lại với Úy Minh Hải, cô có thể tưởng tượng ra cô với Úy Lai sẽ càng như nước với lửa. Vì tiền, cái gì cô cũng có thể nhẫn được.

Đọc tin nhắn của Úy Minh Hải, mỗi ngày cô đều hâm mộ Úy Lai.

Úy Minh Hải nãy giờ tìm mọi cách để có thể nói chuyện với Thời Quang thêm vài câu: Đang ở trường sao?

Thời Quang: Vâng, đang học bài trong thư viện.

Úy Minh Hải ngượng ngùng: Chú quấy rầy con rồi, con học đi.

Trong một buổi chiều, Thời Quang đã làm được ba bộ đề. Từ thư viện đi ra đã là bảy giờ tối, hơn nửa tiếng trước Thời Yến Lãng đã nhắn tin cho cô, hỏi cô còn ở thư viện không.

Giữa trưa Thời Yến Lãng nhắn tin hỏi cô: Đang ở trường hay ở nhà ông nội.

Cô trả lời: Ở thư viện.

Không nghĩ tới buổi tối hắn lại tiếp tục nhắn tin cho cô, cô hỏi: Chuyện gì?

Thời Yến Lãng trực tiếp gọi điện tới.

"Đang ký túc xá?" Âm thanh của Thời đại gia sâu kín truyền tới.

"Anh có việc?" Thời Quang không đáp hỏi lại.

Thời Yến Lãng ho nhẹ hai tiếng, trong âm thanh có một chút cảm giác có chuyện không nói được "Sao vậy, không có việc gì không thể gọi cho em?"

Thời Quang không hiểu nổi, "Anh không nói em tắt máy đây."

Thời Yến Lãng bị phũ, liền hỏi cô "Còn ở thư viện không?"

Thời Quang "Về rồi."

Thời Yến Lãng nói dối "Hai mươi phút nữa em xuống lầu một chút đi, ông nội kêu anh mang đồ ăn cho em, giờ anh đưa qua."

Từ thư viện đế ký túc xá vẫn còn một đoạn, Thời Quang cắm tai nghe nghe nhạc.

Nghe đi nghe lại hai lần, cô lại mở danh sách nhạc thêm bản tiếng Quảng Đông vào, hai bài cứ thay phiên nhau phát đi phát lại.

"Nhìn tớ ổn chưa?" Phó Hàn có chút khẩn trương, đem kính chiếu hậu bẻ hướng về phía mình, nhìn trong dương sửa sang lại cổ áo sơ mi một chút.

Trong xe chật kín, ghế sau ngồi bốn người, mọi người trong ký túc xá đều ở đây rồi, tới để ủng hộ bạn mình đi tỏ tình.

Đây là xe của Phó Hàn, đậu cách một khoảng với ký túc xá của Thời Quang.

Ngồi ở ghế lái là Thời Yến Lãng, từ buổi chiều đến giờ mặt hắn đen thui cứ thở ngắn thở dài, giống như mới lấy ra từ lò than vậy.

Phó Hàn là người thuộc phái hành động, nói muốn theo đuổi Thời Quang liền làm thật, từ tối hôm qua đã bắt đầu lên kế hoạch, quyết định đêm nay sẽ thổ lộ, nói Thời Quang là hoa hậu giảng đường, còn biết bao nhiều người thầm thương trộm nhớ.

Thời Yến Lãng nhìn Phó Hàn, càng nhìn càng thấy không vừa mắt.

Phó Hàn hiện tại không có tâm tư mà quan tâm đến biểu cảm của Thời Yến Lãng, anh ta tự cảm thấy khẩn trương lo lắng, nhìn vào mặt đồng hồ, chờ đợi lâu như vậy, này giờ mới tám giờ.

Anh ta bước xuống chuẩn bị tiến tới ký túc xá, "Các huynh đệ, chờ tin chiến thắng từ ta."

Mấy người ở phía sau huýt vài tiếng sáo, trêu chọc anh ta hai câu.

Chỉ có Thời Yến Lãng không rên một tiếng. Hắn đang nhìn chân của mình, sợ một ngày nào đó sẽ bị chặt đứt. Lúc mới khai giảng, Thời Cảnh Nham đã dặn dò hắn phải thường xuyên chăm lo cho Đào Đào, không được để nam sinh khác quấy rầy việc học tập của cô.

Ý tứ vô cùng rõ ràng, anh cả không cho tiểu mít ướt yêu đương.

Để gia tăng tinh thần của hắn, anh cả đã cho hắn một chiếc xe. Nhưng điều kiện của Phó Hàn lại vô cùng dụ hoặc: Anh họ, về sau vệ sinh ký túc xá em làm hết, anh cứ làm việc đi mọi việc để em, trong phòng thí nghiệm anh nói gì em đều nghe, về sau nguyện làm trâu làm ngựa cho anh.

Phó Hàn vô cùng chân chó ninh bợ hắn, hắn cmn có thể không động tâm sao. Nếu không nói đến điều kiện mê người đó thì Phó Hàn là anh em của hắn, đã hạ mình nói chuyện với hắn như vậy, hắn sao có thể cự tuyệt được.

Hắn cũng không biết tiểu mít ướt có đồng ý với Phó Hàn không, đêm đó đi ăn nướng BBQ, thái độ của em ấy với Phó Hàn cũng không tồi.

Lúc sau Phó Hàn xin hắn số WeChat của tiểu mít ướt, nói muốn theo đuổi tiểu mít ướt.

Phó Hàn là Hội phó Hội Sinh Viên, hỏi tiểu mít ướt có muốn tham gia vào Hội Sinh Viên không, hai người cứ thế nói chuyện, giống như rất tâm đầu ý

họp.

Mấy hôm nay Phó Hàn vô cùng quan tâm chăm sóc tiểu mít ướt, thỉnh thoảng hỏi thăm ân cần, còn không biết xấu hổ nói về sau có học hành có khăn gì cứ tìm anh ta.

Tìm cái rắm. Một người học chuyện ngành thiết kế, một người học chuyên ngành IT, không hề có chút liên quan gì cả.

Thời Yến lãng cứ gãi đầu, càng nghĩ càng sốt ruột.

Phó Hàn ôm một đóa 99 hoa hồng, đứng dưới ký túc xá nữ, tạo ra một phong cảnh vô cùng đặc biệt, rất nhiều nữ sinh đều quay lại nhìn.

Thời Yến Lãng trông thấy nghĩ, Phó Hàn hiện tại nhìn có giống đứa ngốc không chứ, miệng cười ngoác lên tận mang tai, chỉ gặp tiểu mít ướt thôi mà cao hứng như vậy.

Tiểu mít ướt mới một mét sáu lăm, cả ngày mặt lanh tanh, giống như bánh bao mới lấy ra từ tủ lanh vậy, tốt đẹp chỗ nào.

Thời Quang rất nhanh đã tới ký túc xá, đi ngang qua xe của Thời Yến Lãng, hai người cách nhau một cái cửa kính xe ô tô.

Thời Yến Lãng nhìn cô đi ngày một xa, mà khoảng cách với Phó Hàn ngày một gần hơn. Hiện tại, hắn chỉ có thể cầu nguyện, tiểu mít ướt từ chối Phó Hàn. Như vậy thì chân hắn cũng có thể giữ được, Phó Hàn cũng không oán trách hắn.

So với vệ sinh quét tước với làm bài tập, thì chân vẫn quan trọng hơn.

Thời Quang đến gần mới thấy rõ người kia là Phó Hàn, cô lên tiếng "Học trưởng."

Phó Hàn bị dọa nhảy dựng, xoay người liền thấy Thời Quang ở sau, hô hấp của anh ta như ngừng lại, đại não trống rỗng,từ ngữ thổ lộ đều quên sạch.

Phó Hàn ơi, ngươi cmn thật không có tiền đồ.

Thời Quanh nhìn bó hoa hồng anh ta ôm trên tay, nháy mắt hiểu ra mọi chuyện, cô cười cười "Anh ở đây chờ tỏ tình với học tỷ à?"

Phó Hàn "Không phải, anh..."

Sau đó cái gì cũng chưa kịp nói, đã bị một âm thanh cường thế cắt ngang.

"Đào Đào." Là Thời Cảnh Nham.

Thời Quang đầu tiên vô kinh, vui mừng "Anh đi công tác về rồi?"

Thời Cảnh Nham tiến tới "Ừ."

Buổi tới mới đến nhà, trong nhà dì giúp việc làm không ít đồ ăn ngon, anh liền mang một ít qua cho cô, vừa rồi gọi điện thì lại không liên lạc được.

Phó Hàn nhận ra Thời Cảnh Nham, là anh cả của Thời Yến Lãng, trước kia có đến ký túc xá của bọn họ, có đi ăn cơm chung.

Hôm nay anh ta cái gì cũng không nói được, liền cười trừ một tiếng "Anh cả."

Thời Cảnh Nham gật đầu, ánh mắt có ý tứ nhìn anh ta một cái.

Thời Quang nói với Thời Cảnh Nham "Học trưởng đang chờ để tỏ tình với học tỷ nha."

Phó Hàn cười cười, so với khóc còn khó coi hơn.

Thời Cảnh Nham cũng không nói nhiều, nhìn Thời Quang "Đêm nay về nhà ở đi."

Cánh tay anh duỗi ra, nắm chặt lấy cổ tay của cô, dắt cô rời đi.

Hành động của Thời Cảnh Nham làm Thời Quang không kịp phòng bị, cô không kịp tự hỏi, mà cũng không có biện pháp tự hỏi, đại não như bất động, tùy ý Thời Cảnh Nham nắm lấy tay cô tiến tới chỗ đậu xe.

Làn da ấm áp của cô cảm nhận được hơi lạnh từ tay của Thời Cảnh Nham, lúc sau loại cảm giác này cũng biến mất, nhiệt độ trên đều ngón tay anh cũng ấm như cổ tay cô vậy. Không phân biệt được ai lạnh ai ấm.

Thời Quang nhìn mặt Thời Cảnh Nham xem thử có thấy chút cảm xúc nào không, nhìn anh năm giây, cũng không thấy trên đó có chút cảm xúc dao động nào.

Không biết là do đèn đường quá mờ, hay là do anh che dấu quá tốt. Có lẽ là anh thực sự xem cô là em gái, nắm tay cô về nhà.

Thời gian một phút ngắn ngủi trôi qua, nội tâm Thời Quang bắt đầu suy diễn ra nhiều tình huống.

Thời Cảnh Nham nghiêm mắt, "Em quen bạn ký túc xá của Thời Yến Lãng?"

Ngay cả tên Phó Hàn anh cũng không nhắc tới.

Thời Quang hoàn hồn, "Anh nói cái gì?"

Thời Cảnh Nham "Em biết bạn của Thời Yến Lãng?"

Thời Quang gật đầu "Dạ, từng đi ăn BBQ với nhau."

Ánh mắt của Thời Cảnh Nham nghi hoặc, "Ăn BBQ?"

Thời Quang giải thích, chính là hôm sau khi báo danh nhập học, Thời Yến Lãng đón cô từ nhà ông nội đi ăn liên hoan với bạn cùng phòng, hôm đó cô đi theo bọn họ nói chuyện cũng được.

Cô cùng Phó Hàn tương đối thân thiết, bởi vì hôm đó có nhắc tới Hội Sinh Viên, cô có hỏi mấy câu, không nghĩ tới Phó Hàn lại chú ý, lúc sau còn chủ động thêm WeChat của cô, nói là em gái của Thời Yến Lãng cũng chính là em gái của bọn họ.

Còn nói nếu cô muốn gia nhập, đến lúc đó anh ta có thể đề cử, cô ưu tú như thế, phỏng vấn cũng có thể miễn.

Sau đó còn nói chuyện một chút về đề tài thiết kế, Phó Hàn cũng hiểu biết.

Thời Cảnh Nham vừa nghe, liền biết được tâm tư của Phó Hàn.

Ngồi trên xe, Thời Cảnh Nham "Ăn cơm chiều chưa?"

Thời Quang lắc đầu, cô nói "Em mời anh ăn cơm."

Lần trước mời khách chỉ tốn có ba trăm, trong thẻ cô vẫn còn ba trăm.

Thời Cảnh Nham "Còn nhớ sao?"

Sao quên được.

Lần này bọn họ tới một nhà hàng có phong cách trang trí tương đối đặc sắc, khá nổi tiếng.

Trong lúc chờ cơm, Thời Quang không biết nói gì với Thời Cảnh Nham, ngồi không cũng ngại, đành phải lấy điện thoại ra giết thời gian, thuận tiện né tránh ánh mắt của Thời Cảnh Nham.

Thời Cảnh Nham gõ gõ mặt bàn "Đừng nhìn điện thoại nữa." Dừng một lát "Người trẻ các em có phải một phút cũng không rời điện thoại hay không?"

Thời Quang tắt màn hình điện thoại, hỏi một đằng trả lời một nẻo "Ngày đó không phải em chê anh già đâu."

Thời Cảnh Nham cười, thực chậm, anh nói "Không trách em, hôm đó anh đùa thôi."

Đồ ăn vẫn chưa mang lên, Thời Quang lấy tờ giấy lau khô mặt bàn, khuỷu tay chống trên mặt bàn, do dự một lát, "Anh."

"Sao?" Thời Cảnh Nham nhìn cô.

Thời Quang "Sao anh vẫn chưa yêu đương?"

Thời Cảnh Nham "Không rảnh."

Thời Quang gật đầu, Thời Cảnh Nham "Sao đột nhiên lại hỏi chuyện này?"

"Không có gì, hỏi chút chuyện thôi." Thời Quang bưng li nước lên uống mấy hơi.

Ngồi chung với Thời Cảnh Nham như vậy, cô vừa cảm thấy ngọt ngào vừa có chút cảm giác dày vò.

Thời Cảnh Nham hỏi cô, muốn uống rượu vang đỏ hay không, trong xe anh có, Mẫn Lộ hôm bữa đi nước ngoài về có mang cho anh mấy chai, anh vẫn luôn để đó.

Thời Quang trước đó có uống bia một lần, rượu vang đỏ lại chưa thử bao giờ, "Em muốn nếm thử."

Thời Quang ra xe cầm chai rượu lên, rót cho cô một li, cũng tự rót cho mình một li.

Tửu lượng của Thời Quang không tốt, uống được một li liền bắt đầu say.

Khi rời khỏi nhà ăn, cô có chút say say, bất quá ý thức vẫn còn tỉnh táo, biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nhưng về biệt thư rồi, bắt đầu không làm chủ được đầu óc.

Thời Quang cảm giác đường đi phía trước có chút không bằng phẳng, sợ bước hụt chân.

Thời Cảnh Nham nhìn cô bất động nắm tay vịn cầu thang, "Em sao vậy? Dạ dày khó chịu?"

Thời Quang lắc đầu "Sao con đường trước mặt cứ chuyển động vậy?"

Thời Cảnh Nham đỡ cô "Em say rồi." Quy đinh cho cô, về sau chỉ được uống rượu khi có anh ở bên.

Thời Quang thừa dịp say rượu liền bắt đầu lớn mật "Anh kết hôn rồi thì làm gì có thời gian quản em, anh nói gì cũng là gạt người."

Thời Cảnh Nham nhìn cô vài giây, khó có dịp cô ở trước mặt có bộ dạng vô lí này, anh đành hứa với cô "Chờ em có bạn trai, anh sẽ kết hôn."

Thời Quang ngửa đầu nhìn anh, bỗng nhiên cười, mang theo men say cười đặc biệt mê người, đã không còn bộ dáng lạnh lùng như ngày thường, cô nói "Em đây sẽ không tìm bạn trai."

Thời Cảnh Nham trầm mặc khoảng hai giây "Tùy em." Anh xoa đầu cô "Lên lầu."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tp. HCM, 09/08/19

Editor: Xiao He

Thời Quang uống say rồi cũng không có quậy phá, không phát rồ gì, chỉ là nói chuyện với Thời Cảnh Nham có chút mạnh dạn, lớn gan hơn, chuyện gì cũng hỏi được.

"Anh." Thời Quang mắt say lờ đờ mông lung nhìn anh.

Thời Cảnh Nham nửa ôm cô, giúp cô đi vững hơn.

Thời Quang nói tiếp "Anh trả lời em đi."

Thời Cảnh Nham lúc này mới bước chân lên bậc thang "Trả lời em cái gì?"

Thời Quang thoáng nghiêng đầu, suy nghĩ một lúc lâu, cô giống như không muốn hỏi nữa.

Bỗng nhiên trước mặt trời đất một trận quay cuồng, cảm giác muốn ngã phía trước, cô vội vàng nắm lấy cánh tay anh, lúc sau giơ hai tay ra ôm chặt " Anh có thích ai chưa?"

Hỏi xong mới cảm giác có gì đó không đúng, cô lại lắc đầu "Không phải, ý em là anh đã từng yêu ai sâu đậm chưa?"

Thời Cảnh Nham "Vẫn chưa."

Vài giây sau, Thời Quang cười cười, "Chắc chắn là anh đang lừa em, anh già như vậy sao chưa có được."

Thời Cảnh Nham " " Anh theo bản năng phản bác lại "Anh chưa tới ba mươi tuổi đâu."

Thời Quang lẩm bẩm "Vẫn là lớn hơn em nhiều tuổi lắm."

Đầu óc cô quay cuồng, mắt cũng không mở nổi, "Anh, em mệt."

Thời Cảnh Nham đỡ cô về phòng, vô phòng cô liền thất tha thất thểu bước vô phòng vệ sinh, anh đỡ cô ngồi trên sô pha trước.

Thời Quang bắt lấy ống tay áo của anh, ánh mắt mờ mịt bất an hỏi "Anh đi đâu vậy?"

Thời Cảnh Nham "Anh gọi dì lên giúp em."

Thời Quang chần chờ một lát, giống như đã hiểu, lúc này mới buông anh ra.

Lát sau dì giúp việc mới lên, Thời Cảnh Nham liền trở lại thư phòng làm việc.

Tối nay tới trường học hơi tốn thời gian, anh vẫn một văn kiện cần xét duyệt vẫn chưa xem.

Mở máy tính ra, anh ngồi xuất thần trong chốc lát, lúc sau phải cưỡng bách chính mình bình tĩnh lại. Ngẩng đầu lên lần nữa đã là hai rưỡi sáng.

Anh xoa bóp xương cổ, xuống xe đi lấy một vài giấy tờ.

Đêm khuya trong viện vô cùng yên tĩnh. Thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vang, gần sáng gió thổi qua man mát.

Thời Cảnh Nham không vội lấy tài liệu, dựa vào cửa xe lấy một điếu thuốc ra.

Hộ khẩu của Đào Đào đã chứng thực xong, lúc ăn cơm tối ông nội có nhắc tới việc này, tâm trạng không vui.

Ông nói những lời anh nói với vợ chồng chú tư hôm ấy ông chỉ nghĩ là lời nói lúc nóng giận, không nghĩ tới anh lại làm thật.

Anh bắt đầu không hiểu tại sao ông nội lại bênh vực chú tư, sau đó bà nội lại nói: Con làm loạn lên như vậy về sau khi Đào Đào kết hôn, lúc cần cha mẹ đưa lên bục thì ai đưa con bé lên trao vào tay chú rể, lúc ấy trong lòng Đào Đào khẳng định không dễ chịu gì, vốn dĩ hộ khẩu con bé vẫn ở trong nhà chú tư, thì vợ chồng chú ấy vẫn là cha mẹ của con bé, cũng có thể tìm được một nhà môn đăng hộ đối tốt.

Anh để điếu thúc trong miệng, trong lúc vô tình ngẩng đầu lên, phát hiện phòng Thời Quang vẫn còn sáng đèn.

Lúc dì giúp việc xuống đã tắt đèn trong phòng, sao bây giờ vẫn sáng.

Không hút thuốc nữa, anh cầm văn kiện lên lầu.

"Đào Đào." Thời Cảnh Nham nhẹ nhàng gõ cửa.

Gọi vài tiếng vẫn không thấy cô đáp lại. Đợi thêm một chút, anh tiếp tục gõ cửa, vẫn không thấy ai tới mở.

Thời Cảnh Nham nhẹ nhàng chuyển động nắm cửa, cửa không khóa.

Anh mở ra một khe hở, cũng không nhìn vô, "Đào Đào sao em chưa ngủ?"

Chỉ nghe bên trong truyền ra một tiếng: A nha.

"Làm sao vậy?"

Thời Cảnh Nham trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Thời Quang phát ngốc, trên người không đắp chăn, nhìn vào Thời Cảnh Nham, hoảng hốt vài giây, từ trên giường bò dậy.

Đầu cô vẫn còn choáng váng, nhìn thấy có rất nhiều Thời Cảnh Nham.

"Vừa rồi làm sao vậy?" Thời Cảnh Nham không yên tâm, hỏi lại.

Thời Quang chỉ vào con gấu bông to trên giường, "Vừa rồi em tìm nước uống, sau đó liền nằm trên đó ngủ." Lúc anh gọi liền khiến cô bật tỉnh, định từ trên đó bò xuống. Ai ngờ, cô quên mất là đang nằm trên gấu bông, cảm giác được dưới thân có cái gì đó xù xù, liền giật mình bật ngửa.

Thời Cảnh Nham " "

Anh đi qua, lấy chăn đưa tới, "Nằm yên đi, nhiệt độ điều hòa thấp như vậy, em không đắp chăn ngủ sáng mai sẽ cảm lạnh."

Thời Quang vừa rồi chật vật như vậy, bây giờ cũng không nhịn được hắt hơi vài cái.

Thời Cảnh Nham nhìn con gấu lớn ở trên ghế sô pha, sau đó đắp chăn đàng hoàng lại cho Thời Quang, lại xuống dưới lầu rót cho cô một li nước ấm để trên bàn, "Nếu lát nữa không thoải mái thì gọi điện cho anh, anh kiếm thuốc cho em."

Thời Quang cười, "Không sao đâu, em chịu được lạnh, chưa từng cảm lạnh bao giờ."

Sáng hôm sau, lúc Thời Quang tỉnh dậy đầu đau dữ dội, cô nhìn áo ngủ và chăn trên người mình, trong lòng ngực còn ôm con gấu nhỏ mà bà Đào mua cho cô.

Ký tức tối hôm qua vô cùng rời rạc, cô vẫn còn nhớ rõ lúc đi ăn nhà hàng uống rượu với Thời Cảnh Nham, thế nhưng sau thì sao, cô không còn chút ấn

tượng nào.

Cô cố gắng nhớ lại, sau khi về nhà dì giúp việc có dìu cô vào phòng tắm, cô đau đầu dạ dày cũng khó chịu, dì ấy còn nấu canh giải rượu cho cô.

Hình như sau đó Thời Cảnh Nham có tới đưa chăn cho cô, nhưng không chắc có phải ảo giác của cô không. Ngoài ra, cô không nhớ nổi.

Cũng không biết có hồ ngôn loạn ngữ trước mặt Thời Cảnh Nham không.

Thời Quang xuống giường đi tắm, tối hôm qua cô chỉ vệ sinh đơn giản, tóc cũng không gội.

Trong nhà quần áo cũng không nhiều lắm, lúc trước báo danh đã đem lên trường rồi, cô tìm trong tủ quần áo một cái quần cao bồi cũ với một cái áo thun mặc vào.

Vừa ra khỏi phòng liền thấy Thời Cảnh Nham, anh từ thư phòng đi ra, chuẩn bị tới công ty.

"Chào buổi sáng."

Thời Cảnh Nham gật đầu, liếc mắt đánh giá cô một chút "Mặc ít như vậy không lạnh sao?"

Thời Quang "Không ạ."

Giờ là mùa hè, lạnh gì chứ. Nghĩ như vậy, thế nhưng cô lại hắt xì một cái.

Thời Cảnh Nham "Em cảm lạnh rồi?"

Thời Quang lắc đầu "Không phải." Tuy hôm qua đau đầu, cả người khó chịu, nhưng cô nghĩ là do tối qua uống rượu.

Thời Cảnh Nham "Hôm nay em uống nước ấm nhiều vào." Anh bước xuống cầu thang.

Thời Quang đi theo anh, trong lòng do dự không biết nên hỏi hay nên giả ngu.

Cô liếc nhìn anh "Tối hôm qua lúc em về có làm phiền anh không, có nói chuyện gì không?"

Thời Cảnh Nham nhìn cô "Em không nhớ?"

Thời Quang lắc đầu, anh mắt không có một chút né tránh.

Xem ra là không nhớ thật, Thời Cảnh Nham lại nhắc nhở cô một lần nữa "Về sau nếu không ở chung với anh, khi ra ngoài cũng không được uống rượu."

Anh nói thêm "Tửu lượng em kém lắm, an toàn là quan trọng."

Nếu Thời Quang như hàng ngày tuyệt đối sẽ không nói những lời đó.

Cô vô cùng nghe lời đáp "Em biết rồi."

Thời Quang vẫn không yên tâm, hỏi lại chuyện tối qua, cô là ầm ĩ gì không.

Thời Cảnh Nham "Chê anh già."

Thời Quang "Không thể nào." Đều nói lời nói khi uống say đều là lời nói thật, cô sao lại nói anh già chứ.

Cô thử hỏi lại "Anh gạt em, đang chọc em phải không?"

Thời Cảnh Nham khóe miệng cong lên, không nói nữa.

Thời gian cũng không còn sớm, anh phải chạy lên công ty.

Thời Quang buồn bực vài giây, vẫn chưa từ bỏ ý định, bám theo tới cửa biệt thự "Anh, em không cố ý đâu, anh đừng để trong lòng."

Thời Cảnh Nham "Anh đùa em thôi, tối hôm qua em luôn nói chóng mặt, chuyện gì cũng không nói, sau đó đều là dì ở với em."

Thời Quang lúc này mới yên tâm, vẫy tay chào anh.

Cả buổi sáng Thời Quang cảm thấy khó chịu vô cùng, sau đó mới nhận ra không phải do uống rượu mà là do phát sốt rồi.

Cô không uống thuốc, chỉ uống nhiều nước ấm. Nào ngờ giữa trưa bắt đầu sốt cao, giọng nói cũng khàn đi, ăn gì cũng đau.

Cô vô cùng buồn bực, chỉ do cô mạnh miệng.

Từ lúc nhỏ đến giờ, lúc tới Nam Kinh, cô chỉ mới có một lần bị bệnh vô cùng nghiêm trọng, là lúc học lớp ba tiểu học, vào mùa đông bị cảm lạnh, là cô bị bạn học lây, uống thuốc không hết, bảo mẫu liền dắt cô vô bệnh viện truyền nước.

Tần Minh Nguyệt cũng không hỏi thăm cô một lần, không hỏi cô có khó chịu hay không.

Cô không bệnh Tần Minh Nguyệt nhìn thấy cô cũng khó chịu, cô cảm lạnh Tần Minh Nguyệt càng thấy phiền hơn, đặc biệt từ sau khi có đôi long phượng thai.

Có thể là do không có ai lo lắng, thân thể cô vẫn luôn khỏe mạnh.

Trước kia bà Đào có nói với cô, cô rất dễ nuôi, lúc nhặt được cô là vào một ngày mùa đông, cũng không biết đã ở ven đường bao lâu, lúc đưa về nhà cũng không hề bị bệnh.

Nhiều năm rồi, cô cũng có lúc bị cảm mạo, lúc ấy sẽ tự kiếm thuốc uống, uống xong thì tốt rồi.

Không nghĩ tới đã lớn như vậy, vẫn còn hai tuần quân sự, thế nhưng lại bệnh nặng như vậy, hình như uống thuốc cũng không hết được.

Buổi chiều Thời Cảnh Nham không tới công ty, ăn cơm xong liền mang cô đi bệnh viện truyền nước.

Mùa hè cảm lạnh phát sốt rất khó chịu, lần này Thời Quang rất nghe lời, liền đi bệnh viện.

Thời Cảnh Nham đưa cho cô một li nước ấm, còn cầm theo một cái thảm lông.

Thời Quang "Anh mang theo thảm làm gì?"

Thời Cảnh Nham "Nếu em mệt, có thể dùng tới."

Thời Quang "Em không phải con nít, lúc truyền dịch sẽ ngủ, không cần mang đâu." Cô đem thảm lông để lại.

Thời Cảnh Nham cũng không miễn cưỡng, tùy ý cô.

Thời Quang không muốn làm phiền Thời Cảnh Nham, sợ anh chậm trễ công việc, "Anh cứ để tài xế đưa em đi được rồi, em tự mình đăng ký truyền nước được, anh không phải đi đâu."

Thời Cảnh Nham nhận li nước "Buổi chiều anh không có việc gì."Anh bước ra khỏi viện.

Thời Quang bước nhanh đuổi theo anh, "Truyền nước mất vài tiếng lận, anh ở đó chán lắm."

Thời Cảnh Nham "Anh có thể xem văn kiện."

Hôm nay anh tự mình lái xe, mở cửa ghế phụ "Lên xe đi em."

Trên đường tới bệnh viện, Thời Quang vẫn luôn suy nghĩ, thân thể cô sao có thể yếu ớt như vậy.

Cũng có thể, sâu trong nội tâm cô, cô nghĩ có thể ỷ lại vào Thời Cảnh Nham.

Khi cô không thoải mái, sẽ có người quan tâm cô, từ chuyện lớn đến nhỏ đều săn sóc lo lắng.

"Thời Yến Lãng hai ngày nay có liên lạc với em không" khi chờ đèn đỏ, Thời Cảnh Nham dừng xe hỏi cô.

Thời Quang nói giọng mũi rất nặng, lắc đầu "Không có."

Thời Cảnh Nham nhìn cô buồn bã ủu xìu, gương mặt có chút ửng hồng, anh duỗi tay sờ nhẹ ót cô, lúc sau lại để tay sau cổ cô.

Khi ngón tay anh chạm vào cổ cô, Thời Quang run nhẹ.

Có chút lạnh, còn có chút tê tê dại dại.

Thời Cảnh Nham cảm giác được cổ cô nóng vô cùng "Sao lại nóng hơn trước khi ăn cơm trưa rồi?"

Hiện tại Thời Quang chỉ cảm thấy lạnh, đầu cũng đau.

Thời Cảnh Nham tắt điều hòa trong xe, mở cửa sổ xe xuống, bên ngoài gió nóng ồ ạt tiến vào trong.

Thời Quang "Anh mở điều hòa đi, không sao, do em bị sốt nên mới lạnh, cũng không lạnh lắm."

Thời Cảnh Nham không nghe cô, vẫn luôn mở cửa sổ ra, tới bệnh viện rồi, sau lưng anh đầy mồ hôi.

Lúc xuống xe, anh còn cầm theo áo khoác tây trang theo. Thời Quang nhìn anh vài lần, cũng không nghĩ nhiều.

Từ lúc đăng ký đến lúc khám bác sĩ, lại đến truyền nước biển, Thời Quang không phải lo chuyện gì, chỉ việc đi theo sau Thời Cảnh Nham, ở đây nhiều người, anh theo bản năng nắm lấy cổ tay cô, sợ cô đi lạc.

"Em sợ chích không?" Thời Cảnh Nham hỏi.

Thời Quang "Từ nhỏ đã không sợ."

Phải truyền hai túi nước biển, sau khi truyền xong túi đầu tiên, Thời Quang thoải mái không ít, hai hôm nay ngủ không ngon, hiện tại cô có chút mệt mỏi, mí mắt bắt đầu đánh nhau.

Thời Cảnh Nham sờ trán cô, nhiệt độ cơ thể đã giảm xuống, không nóng như trước nữa.

Anh lấy tây trang đắp trên người cô, "Ngủ một lát đi."

Lúc ở nhà Thời Quang còn thề son sắt nói cô không phải con nít, hiện tại truyền nước xong cũng không gắng gượng được, tựa lưng vào ghế ngồi ngủ gật.

Một tay cô truyền nước biển đặt trên tay vịn của ghế dựa, lúc mơ màng sắp ngủ tay vô tình sẽ rớt xuống, cô run một cái, bị chính mình dọa tỉnh.

"Làm sao vậy?" Thời Cảnh Nham vừa rồi xem văn kiện, không chú ý tay cô.

Thời Quang "Không có việc gì." Cô một lần nữa để tay lên.

Vừa truyền xong một túi, Thời Cảnh Nham liền kêu y tá thay túi thứ hai cho cô.

Thời Cảnh Nham cất điện thoại, anh thay đổi vị trí, ngồi về phía truyền nước của Thời Quang, thật cẩn thận đem tay cô đặt vào lòng bàn tay mình, mu bàn tay của anh lót ở trên tay vịn.

"Em ngủ tiếp đi, anh nhìn giúp em."

Anh cứ như vậy nhẹ nhàng nắm tay cô, không rớt xuống, cũng không đụng tới kim tiêm.

Vẫn may, mặt cô vốn dĩ phiếm hồng

Vẫn may, tay cô không dính liền tới tim.

Cảm ơn bị phát sốt.

Loại cảm giác trầm luân với tham quyến này, dựa vào lí trí không thể nào khống chế được.

Thời Quang hơi khép năm ngón tay lại, cảm thụ nhiệt độ cơ thể anh trong thời khắc đó, cô vẫn luôn muốn cùng anh đan chặt mười ngón tay với nhau. Cuối cùng không dám.

Tây trang anh ở trên người cô, chung quanh đều là hương vị mát lạnh dễ chịu của anh.

Tay cô trong lòng bàn tay của anh, sườn mặt anh ở ngay trước mắt. Tim đập rối loạn.

Thời Quang ban đầu có chút buồn ngủ, hiện tại một chút cũng không còn.

Cô chợp mắt, tựa lưng vào ghế ngồi suy nghĩ miên man.

Thật ra đây không phải lần đầu tiên Thời Cảnh Nham nắm tay cô, khi ấy còn nhỏ, buổi tối cô chơi trong sân chơi đến khuya, Thời Cảnh Nham nếu không có tiết, sẽ ở trong hoa viên đốt nhang muỗi, ở lại chơi với cô một lát, lại nắm tay cô dắt cô về nhà bà Đào.

Lúc ấy cô vẫn còn là một cô nhóc, phải dùng sức ngẩng cô mới có thể nhìn thấy mặt anh. Chiều cao của cô lúc đó mới chỉ tới đùi của anh. Có lẽ chưa tới.

Bỗng nhiên, Thời Quang mở mắt ra, "Anh."

Thời Cảnh Nham nhẹ nhàng xoa mu bàn tay của cô, "Ừ?"

Thời Quang có chút giãy giụa, "Em hiện tại không còn sáu tuổi nữa."

Thời Cảnh Nham cười nhẹ, "Anh biết."

Không, anh không biết, anh không biết em muốn nói tới điều gì.

Thời Quang không biết nói tiếp sao, lại nhắm mắt lần nữa dựa vào ghế ngồi.

Di động của Thời Cảnh Nham vang lên, nhìn vào dãy số, anh nhíu màu, bắt máy rất nhanh "Úy tổng, có chuyện gì vậy?"

Ngữ khí của Úy Minh Hải rất khác so với ngày thường, có chút hiền hòa "Giữa chúng ta không cần khách sáo." Hỏi anh "Có bận không?"

Ngữ khí có chút tùy ý, giống như bạn bè đang nói chuyện phiếm.

Chưa đợi Thời Cảnh Nham trả lời, Úy Minh Hải đã nghe được trong điện thoại truyền đến âm thanh gọi số thứ 26, thanh âm có chút quen thuốc, chần chờ hai giây "Cậu đang trong bệnh viện?"

Thời Cảnh Nham "Vâng, em gái tôi phát sốt, tôi mang em ấy đi truyền nước biển." Khách sáo hỏi "Úy tổng, có chuyện gì vậy?"

Úy Minh Hải vừa nghe Thời Quang phát sốt, hỏi một đằng trả lời một nẻo "Hai người đang ở bệnh viện nào, tôi qua thăm một chút."

Thời Cảnh Nham lễ phép từ chối "Cảm ơn, không cần phiền ông như vậy, chỉ là cảm lạnh thường thôi, truyền một chút liền xong rồi."

Úy Minh Hải "Không phiền, hôm nay ta không bận."

Thư kí Trần đứng ở một bên, yên lặng nhìn Úy Minh Hải trợn mắt nói dối.

Không bận? Buổi chiều nếu không có ông ấy, cuộc họp video sẽ không bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Tp. HCM, 09/08/19

Editor: Xiao He

Ông nhiệt tình như vậy nên anh cũng không thể từ chối, Thời Cảnh Nham đành phải nói cho Úy Minh Hải biết vị trí bệnh viện hai người đang ngồi.

Thời Quang nghe được Úy Minh Hải muốn tới thăm cô, trong lòng không khỏi suy nghĩ, cũng không biết Úy Minh Hải đang muốn làm gì.

Cô ra vẻ không quan tâm hỏi "Anh với Úy tổng thân thiết thật."

Thời Cảnh Nham "Cũng được." Chính anh cũng nghĩ không ra, Úy Minh Hải sao có thể nhiệt tình với anh như vậy, thậm chí còn có chút lấy lòng anh.

Đây đã là lần thứ hai Úy Minh Hải gọi điện cho anh. Nếu nói Úy Minh Hải để ý gia thế của Thời gia và Diệp gia phía sau anh cũng không đúng, bởi vì các mối quan hệ của Úy Minh Hải còn cường đại hơn thế nhiều.

Hơn nữa Úy Minh Hải lại là người coi thường sự xu nịnh.

Thời Cảnh Nham giúp Thời Quang nghỉ ngơi, "Khi nào Úy tổng tới anh gọi em."

Thời Quang giả bộ nghe lời "Được ạ." Hai mắt nhắm lại nhưng cũng không ngủ.

Di động Thời Cảnh Nham lại vang lên, lần này là Mẫn Lộ. Mẫn Lộ hẹn anh đi ăn cơm tối, nói đúng ra, không phải Mẫn Lộ hẹn mà là Úy Lam.

Thời Cảnh Nham liền đáp lại hai chữ "Không rảnh."

Mẫn Lộ không tin được anh dám nói vậy "Cậu không chờ tớ nói hết được hay sao, tớ còn chưa nói vì sao Úy Lam hẹn cậu đi ăn đâu."

Thời Cảnh Nham hỏi lại "Ngoài việc sáp nhập vào công ty Thời Vũ thì cô ta còn chuyện khác sao?" mặt khác anh còn nhấn mạnh " Nếu tớ đã quyết định, cũng không có ý định thay đổi."

Mẫn Lộ suy đoán "Úy Lam chắc là đồng ý với điều kiện của cậu, có thể cảm thấy tớ không thể thuyết phục được, cô ta bên đó cũng đợi không nổi, liền nói tớ hẹn cậu."

Nếu hôm nay gặp được, cô cũng định nói ra hướng đi mình chuẩn bị cho tương lai.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn suy nghĩ, nên chọn ở lại AIO hay nên về làm tổng giám đốc.

Cô mới nghe được tin chính xác từ Úy Lam, Úy Minh Hải quyết định ở lại nước, tổng công ty của ông hiện tai đã dời về Bắc Kinh, một năm tới hơn nửa thời gian đều sẽ ở tại đây.

Nếu cô về làm tổng giám đốc, nói không chừng nguyên một năm sẽ không thấy được mặt của Úy Minh Hải.

Nhưng nếu ở lại AIO, cô lại chán ghét Úy Lam.

Mẫn Lộ đã thay trang phục, nhìn trong gương, không tồi, nâng kính xe lên, liền khởi động xe "Tớ chuẩn bị tới công ty cậu."

Thời Cảnh Nham "Tớ đang ở bệnh viện."

Mẫn Lộ nhíu màu, còn tưởng rằng mình nghe lầm, "Bệnh viện?"

"Ừ."

"Cậu vô bệnh viện làm gì, bệnh sao?"

Thời Cảnh Nham "Đào Đào phát sốt."

Mẫn Lộ nghe nói tiểu khả ái phát sốt liền nói "Tớ tới bệnh viện."

Thời Cảnh Nham quăng một quả bom "Lát nữa Úy Minh Hải cũng tới."

Điện thoại bỗng im lặng một lát, Mẫn Lộ phản ứng lại, xổ ra một câu chửi bậy "Tớ nói cậu cmn sao không nói sớm một chút?"

Cô nhìn lại quần áo trên người mình, một chút ấn tượng cũng không có. Tắt máy, cô liền chạy vội về nhà.

Nửa tiếng sau, Mẫn Lộ xuất hiện trong khu chờ truyền dịch của bệnh viện, Úy Minh Hải vẫn chưa tới.

Thời Quang bị Mẫn Lộ làm cho hết hồn, cô ấy mặc một cái váy dài gợi cảm màu đen, tô một màu son khó đánh khiến cô ấy tăng thêm vài phần cường thế.

Mẫn Lộ đi tới phía cô, cô có một loại cảm giác như đang xem một pha quay chậm.

"Chị Văn Văn." Thời Quang hướng cô ấy vẫy tay.

Đến gần, Mẫn Lộ dùng trán mình chạm vào trán của Thời Quang "Có chút nóng." Cô vén tóc Thời Quang lại "Làm sao mà đi ngủ cũng bị cảm lạnh vậy?"

Thời Quang cúi đầu "Em ngủ quên đắp chăn."

Mẫn Lộ "Uống nhiều nước ấm vào, cảm lạnh mùa hè là khó chịu nhất."

Hai người vẫn luôn nói chuyện. Thời Cảnh Nham tay vẫn để ở tư thế kia, Thời Quang cho rằng khi Mẫn Lộ tới anh sẽ thả ra, kết quả anh vẫn nắm tay cô.

Lòng bàn tay cô đã ra mồ hôi.

Hai người hàn thuyên trong chốc lát, Thời Cảnh Nham mới nói "Cậu mặc long trọng thế để đi trình diễn à?"

Mẫn Lộ liếc anh, trên mặt rõ ràng viết ba chữ: Bà đang vui.

Cô ấy xoay mặt hỏi Thời Quang "Hôm nay chị đẹp không?"

Thời Quang dựng ngón tay cái cho cô "Nữ vương đẹp nhất."

Mẫn Lộ cũng không kiêng dè Thời Quang đang ở đay, cô ấy hỏi Thời Cảnh Nham, "Khi nào Úy Minh Hải tới?"

Thời Cảnh Nham xem đồng hồ "Chắc kẹt xe rồi." Nếu không hẳn đã tới từ sớm.

Mẫn Lộ nhìn xung quanh, đá một chân của Thời Cảnh Nham, nói anh tránh ra, "Tớ ngồi ở đây chơi với tiểu khả ái, cậu qua đây ngồi đi."

Thời Cảnh Nham không muốn đi chỗ khác, anh nâng cằm chỉ qua ghế đối diện nói "Lát nữa Úy Minh Hải chắc chắn sẽ ngồi bên đó, không phải đúng ý cậu sao?"

Mẫn Lộ không muốn ngồi bên cạnh ông, "Tớ muốn ngồi đối diện ông ấy, tớ phải để ông ấy nhìn tớ nhiều hơn."

Thời Cảnh Nham " "

Lúc Úy Minh Hải tới nơi liền thấy một màn, Thời Cảnh Nham ngồi ở đối diện Thời Quang, đang xem di động, Thời Quang dựa lưng vào ghế ngồi tựa như ngủ rồi, mà Mẫn Lộ, lại cầm tay Thời Quang xoa xoa mu bàn tay, thật hiếm khi thấy cô ấy hiền dịu ôn hòa như vậy.

Người đầu tiên thấy ông chính là Mẫn Lộ, cô biết rõ ông sẽ tới, thế nhưng khi nhìn thấy cũng không dấu được sự kinh ngạc trong ánh mắt, ngạc nhiên rằng hôm nay ông lại không mặc tây trang.

Cô quen biết ông đã sáu năm, mỗi lần nhìn thấy đều mặc đồ công sở, hôm nay thế nhưng lại mặc một cái sơ mi phong cách thoải mái, khí tức xa cách ngày thường cũng dịu bớt lại.

Mắt cô chợt lóe sự kinh ngạc, Úy Minh Hải cũng kịp nhìn thấy.

Mẫn Lộ cười nhẹ "Đã lâu không gặp."

Bốn chữ này có chút hương vị chua xót, chỉ có người từng trải mới hiểu được.

102 ngày cô vẫn chưa thấy ông. Đương nhiên, ông chắc chắn sẽ không biết, cũng không nhớ tới cô.

Úy Minh Hải vẫn cư xử đúng mực, ông hơi cúi chào "Chào."

Nghe được âm thanh, Thời Cảnh Nham ngẩng đầu, "Úy tổng." Anh đứng dậy bắt tay nói chuyện với Úy Minh Hải.

Thời Quang một chút cũng không dám mở mắt, cô không giỏi diễn, chỉ sợ chỉnh mình để lộ chuyện đi làm gia sư.

Nhưng không mở mắt cũng không được, Mẫn Lộ gọi cô "Đào Đào."

Úy Minh Hải "Không cần gọi đâu, để con bé ngủ nhiều một chút."

Thời Quang đã mở mắt ra, "Chú Úy, cảm ơn chú đã tới thăm con."

Úy Minh Hải đưa ly hồng trà cho cô, vẫn còn nóng, là ông tự mình mua.

Trên đường đi, ông vô cùng rối rắm không biết nên mua gì tới thăm cô.

Thư kí Trần hiểu sai ý, cho rằng ông có ý đồ với Thời Quang, "Hoa hồng đỏ."

Ông liếc nhìn thư kí Trần "Thời Quang trong mắt ta là một đứa nhỏ, giống như con gái ta vậy." Cuối cùng lại nói thêm một câu "Con bé rất giống với cô ấy, lần đầu tiên nhìn thấy Thời Quang ta thiếu chút nữa cứ ngỡ là con gái của mình."

Thư kí Trần biết mình lỡ lời, khó trách Úy Minh hải có thể dời công việc để đi bệnh viện.

Ông kiến nghị "Mua đồ uống đi, đừng lạnh quá là được."

Một lúc sau, thư kí Trần đề xuất với ông: Nếu ông yêu thích đứa trẻ này, có thể nhận cô bé làm con gái nuôi.

Làm như vậy ông cũng sẽ có một chỗ dựa tinh thần.

Ông cũng có ý đó, nhưng mà Thời gia lại có quyền thế, cũng không thiếu tiền, nếu ông muốn nhận Thời Quang làm con gái nuôi, người trong Thời gia sẽ nghĩ như thế nào.

Tình cảm ban đầu cũng sẽ không còn nữa.

Úy Minh Hải không có đề tài gì để nói chuyện với Thời Quang, mà Thời Quang đối với ông cũng vô cùng xa lạ, ông cảm nhận được.

"Ra ngoài hút điếu thuốc đi." Ông nói với Thời Cảnh Nham.

Thời Cảnh Nham hiểu được, ông có chuyện muốn nói.

Ở đây là bệnh viện, bọn họ ra ngoài cũng không hút thuốc. Tìm một chỗ riêng tư đứng một lát.

Úy Minh Hải không thích nói chuyện vòng vo, liền nói thẳng lý do tại sao ông tới đây, ông nói ông có một yêu cầu quá đáng, trong nhà có có cháu gái năm nay học cấp ba, chính là người lần trước gặp ở trước khách sạn.

"Vừa nghe được thành tích của Thời Quang, liền muốn Thời Quang dạy thêm cho con bé, lúc đầu ta cũng không muốn, thế nhưng hôm qua con bé lại nói với ta."

Việc này Thời Cảnh Nham có thể hiểu được, Úy Minh Hải là vì cháu gái của mình mới chủ động gọi điện cho anh.

Úy Minh Hải đối xử rất tốt với người trong nhà, vô cùng yêu thương cháu của mình, trong giới đều biết.

Thời Cảnh Nham cũng không đáp ứng liền, anh không biết ý của Đào Đào thế nào, nếu Đào Đào không muốn, vậy thì chỉ có thể từ chối Úy Minh Hải thôi.

Anh trả lời "Buổi tối về nhà tôi sẽ hỏi Thời Quang, tôi tôn trọng ý kiến của em ấy."

Úy Minh Hải ra vẻ hiểu được "Chuyện này đúng là không thể ép buộc được, con bé đến dạy phải vui vẻ, nếu không dạy cũng không tốt."

Chuyện Thời Quang làm gia sư, ông đã giải quyết xong, Thời Quang cũng không cần lo lắng sẽ bị lộ tẩy.

Công ty Úy Minh Hải vẫn còn có việc, không thể ở lâu, ông về lại khu truyền dịch nhìn Thời Quang một chút mới tạm biệt.

Mẫn Lộ đứng lên, nói với Thời Cảnh Nham "Cậu trông Đào Đào đi, tớ đi tiễn Úy tổng."

Thời Quang nhìn Mẫn Lộ, trong lòng có chút chua xót.

Cô không biết vì lý do gì mà có thể khiến một nữ nhân kiêu ngạo như Mẫn Lộ có thể theo đuổi Úy Minh Hải những sáu năm, thế nhưng cũng không có kết quả.

Vừa rồi cô hỏi Mẫn Lộ "Chị Văn Văn, chị thích Úy tổng bao lâu rồi?"

Mẫn Lộ "Còn một tháng lẻ năm ngày nữa là được sáu năm."

Tới sảnh lớn của khu truyền dịch, Úy Minh Hải liền nói cô dừng bước "Cảm ơn."

Mẫn Lộ nhìn ông "Ngài vẫn muốn tìm người đó sao?"

Úy Minh Hải "Nếu muốn tìm ta cũng không chờ tới bây giờ."

Hôm nay vì Thời Quang, ông liền nói thêm vài câu "Mẫn Lộ, con cũng không phải không hiểu chuyện, nên dừng lại đi, nếu cứ cố chấp như vậy cũng không có được kết quả mình mong muốn đâu."

Mẫn Lộ cười cười, che dấu chút chua xót trong lòng.

Ông đã sớm cự tuyệt cô, ngay từ đầu khi cô theo đuổi, ông đã sớm nói.

Nhưng không sao. Cô rất nhanh điều chỉnh lại tâm trạng "Tết Nguyên Đán năm nay ngài chắc là ở Bắc Kinh, vẫn biết là ngài bận rộn, nên muốn hẹn trước người tối đêm ba mươi mốt, có thể ăn sinh nhật với ta không?"

Sợ ông từ chối, cô nhắc nhở ông "Trước kia ngài vẫn còn nợ ta một bữa cơm, hẳn ngài vẫn chưa quên?"

Cô hẹn ông, nhưng đêm đó ông không nhớ nên không đi.

Úy Minh Hải vẫn còn nhớ bữa cơm đó, không định từ chối, nhưng hôm đó lại không đi được "Đổi ngày khác đi, từ đêm ba mươi mốt tới hai giờ sáng, ta sẽ không đi đâu cả."

Mẫn Lộ cười như không cười "Sao vậy, có hẹn với người đẹp khác sao?"

Úy Minh Hải "Hôm đó ta ở nhà, đâu cũng không đi."

Mặt khác, ông cũng không nói thêm.

Con gái ông sinh vào đêm Nguyên Đán, mỗi ngày sinh nhật ông đều chưa từng quên.

Mẫn Lộ nhìn bóng dáng ông rời đi, rõ ràng vô cùng cường thế, nhưng có cảm giác cô đơn nói không nên lời.

Cô không biết người đàn ông đó rốt cuộc đã phải trải qua chuyện gì, ông tàn nhẫn độc ác, ông hắc ám vô tình, nhưng cô lại không có cách nào không say mê ông.

Ông không tìm người phụ nữ khác là được, cô vui vẻ đợi.

Lúc trước cô từng tham gia một buổi liên hoan nhỏ, trong bữa tiệc có người nói giỡn hỏi, đời này điều gì là đáng sợ nhất?

Một người bạn đã uống không ít rượu nói, không sợ cô ấy không yêu tôi, chỉ sợ cô ấy đã yêu người khác rồi.

Cô làm sao không sợ, không sợ Úy Minh Hải không thích cô, chỉ sợ có một ngày ông đột nhiên tìm thấy người mà ông yêu nhất.

Mẫn Lộ quay lại khu truyền dịch, Thời Quang đã truyền xong, vừa mới rút kim, Thời Cảnh Nham ấn giữ chỗ bị chích cho cô.

Thời Quang đưa ly hồng trà cho Mẫn Lộ "Chị Văn Văn, cho chị uống, em có nước ấm rồi."

Mẫn Lộ một chút cũng không khách sáo "Vẫn là tiểu khả ái thương chị." Đây là của Úy Minh Hải mua, cô không dám uống, định về nhà bỏ tủ lạnh.

Thời Quang đi vệ sinh, Mẫn Lộ với Thời Cảnh Nham ở bên ngoài đợi cô.

Mẫn Lộ nhìn chằm chằm vào ly hồng trà kia một lúc lâu, nhìn qua nhìn lại.

Thời Cảnh Nham liếc cô "Cậu chừng này tuổi chưa thấy qua hồng trà sao?"

Mẫn Lộ "Tình yêu của con gái, vĩnh viễn ở năm mười tám tuổi, cậu biết cái gì?"

Cô cuối cùng cũng không lấy hồng trà ra uống, bỏ vào trong túi.

"Cậu chọn chỗ tối nay gặp đi, rồi nói với tớ và Úy Lam."

Thời Cảnh Nham "Cậu với Úy Lam đi ăn đi, tớ tối nay tới hội sở tìm hai người."

Mẫn Lộ tưởng buổi tối anh có tiệc xã giao "Khi nào cậu xong việc?"

Thời Cảnh Nham cũng không biết chính xác "Buổi tối đưa Đào Đào về trường học, sau đó đi siêu thị mua đồ ăn vặt cho em ấy."

Mẫn Lộ chịu không nổi "Thời Cảnh Nham, cậu có thấy phiền không? Tiểu khả ái cũng phải có không gian của riêng mình, em ấy xinh đẹp như vậy, khẳng định được không ít nam sinh theo đuổi, để em ấy hưởng thụ một chút cảm giác yêu đương, cậu cứ tới trường học như vậy thì nam sinh nào dám tỏ tình chứ?"

Thời Cảnh Nham không trả lời, buổi tối tự đưa Thời Quang về trường học.

Trên đường về trường học, Thời Cảnh Nham nói ý tưởng của Úy Minh Hải cho cô biết, hỏi ý kiến của cô.

Thời Quang "Phương pháp học tập của em không chừng có thể giúp được Úy Lai, đây không phải là chuyện tốt hay sao?"

Cô tỏ vẻ bình tĩnh nhưng bên trong thì vô cùng lo lắng.

Thời Cảnh Nham "Không cản trở việc học là được."

Thời Quang bảo đảm "Sẽ không."

Trong lòng cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, hóa ra hôm nay Úy Minh Hải đặc biệt tới bệnh viện là để giúp cô giải quyết phiền toái.

Tới phía dưới ký túc xá, Thời Cảnh Nham đưa một túi đồ ăn vặt cho cô, dặn cô đi ngủ sớm một chút.

Thời Quang không nhanh không chậm đi về cổng ký túc xá, cô nghĩ Thời Cảnh Nham chắc đang về chỗ đậu xe, cô xoay người muốn nhìn anh một chút. Không nghĩ tới anh vẫn còn đứng ở đấy, đôi tay để sau lưng, nhìn về hướng cô.

Hôm nay, tim cô đã đập rối loạn ba lần. Cô hướng Thời Cảnh Nham vẫy tay "Anh về đi."

Thời Cảnh Nham gật nhẹ "Em vào đi."

Thời Quang không biết anh định khi nào đi, cô sau đó cũng không dám quay lại nhìn.

Tới ký túc xá rồi, bạn cùng phòng không phải đang lướt di động thì cũng đang xem máy tính.

Đường Mật thấy cô đầu tiên "Còn tưởng hôm nay cậu không định về chứ." Cô nhìn Thời Quang "Cậu mới về nhà hai ngày sao trông mệt mỏi vậy?" sắc mặt nhìn không tốt lắm.

Thời Quang đưa cánh tay truyền nước biển ra cho cô xem "Phát sốt."

Đường Mật "Tiểu đáng thương." Hỏi "Khỏe hơn chưa?"

Thời Quang "Uống thêm một ngày thuốc chắc cũng ổn rồi."

Cô bỏ ba lô xuống, đưa túi đồ ăn vặt từ siêu thị ra, chia cho mỗi người một ít, Thời Cảnh Nham mua không ít đồ, nói lên chia ăn chung với bạn cùng phòng.

Vài phút sau, trong ký túc xá toàn là âm thanh rộp rộp.

Đường Mật gặm khoai tây, "Đào Đào, cậu bệnh như vậy sao anh sáu cũng không tới thăm?"

Bạn học khác cười trêu chọc "Người nhà như vậy là không được nha."

Đường Mật phi thường xem thường "Cậu thật đáng ghét."

Thời Quang đã không liên lạc với Thời Yến Lãng hai ngày nay, cuối tuần hắn cũng không về nhà ông nội, không biết đang bận chuyện gì.

Cô cầm điện thoại lên, giả bộ muốn gọi điện thoại, liền ra ngoài ban công.

Dưới lầu đã không còn nhìn thấy thân ảnh của Thời Cảnh Nham.

Sau khi rời trường học, Thời Cảnh Nham đi thẳng tới hội sở, khi tới phòng, Mẫn Lộ và Úy Lam đã sớm ở đó, hai người đang hát.

Nhiều năm như vậy Mẫn Lộ chỉ hát một bài, là nhạc chuông di động của Úy Minh Hải.

Mẫn Lộ nói với Úy Lam, "Hai người nói chuyện đi, tôi hát tiếp."

Thời Cảnh Nham cũng không xa lạ gì Úy Lam, Úy Lam là cố vấn pháp luật ở công ty Úy Minh Hải, lúc trước hợp tác một hạng mục với Úy Minh Hải, Úy Lam cũng ở đó.

Có bài hát tiếng Quảng Đông kia làm nhạc nền, Úy Lam đối diện với Thời Cảnh Nham cũng không còn nhiều áp lực.

Thời Cảnh Nham mở nút áo vét ra, không có ý định cởi, anh không định ở lâu.

Úy Lam tỏ vẻ tự nhiên, hỏi Thời Cảnh Nham "Thời tổng muốn uống gì?"

Thời Cảnh Nham "Nước lọc là được."

Không khách sáo nữa, Úy Lam nhanh chóng nói đến việc hợp tác của AIO.

Thời Cảnh Nham khẽ dựa vào ghế sô pha, hai chân bắt chéo, vẫn không lên tiếng, nãy giờ đều là Úy Lam nói phương thức hợp tác, anh thỉnh thoảng gật đầu.

Anh không nói bất cứ ý kiến gì, Úy Lam nhất thời nhìn không ra nội tâm anh đang nghĩ gì.

Lúc đàm phán, ai chủ động mở miệng trước đều là người thua cuộc, không có quyền đưa quyết định.

Nhưng nói nãy giờ cũng không đạt được kết quả, bởi vì Thời Cảnh Nham căn bản không muốn hợp tác, thế nên không hi vọng anh chủ động nhượng bộ.

Đối thoại một mình một lúc, Úy Lam nhìn ra Thời Cảnh Nham bắt đầu mất kiên nhẫn, cô cũng hiểu ý, thành ý nói "Chỉ có thể đưa cho công ty Thời Vũ một ghế trong hội đồng quản trị." Đây là nhượng bộ lớn nhất của cô.

Lúc đầu cô còn nghĩ Thời Cảnh Nham có thể thuyết phục được, hi vọng anh có thể nhượng bộ, nhưng công ty bên này chờ không được, cổ đông bên trong AIO có chuyện, bên ngoài lại phải đối đầu với đối thủ cạnh tranh mạnh.

Hiện tại là tình thế loạn trong giặc ngoài.

Cô không muốn người trong Úy gia coi thường cô, đặc biệt thím sáu.

Nếu AIO muốn tiến vào thị trường quốc tế, phải có tiềm lực kinh tế cũng như bên hợp tác vững mạnh.

Công ty Thời Vũ ở trong nước vô cùng nổi tiếng, đặc biệt ở những quốc gia mà cô muốn xâm nhập, công ty Thời Vũ đều có danh tiếng tốt cũng như tỷ lệ thành công cao khi đầu tư.

Không nói tới công ty Thời Vũ, chỉ nói tới Thời Cảnh Nham thôi, ngay cả chú út cũng đồng ý hợp tác với anh, năng lực của anh cũng được tiểu thúc vô cùng tán thưởng.

Cân nhắc mọi bề, với yêu cầu khắc nghiệt của anh, cô cũng chỉ có thể lựa chọn hợp tác với Thời Cảnh Nham.

Úy Lam nhấp một ngụm rượu đỏ, "Khi các cổ đông chia hoa hồng, đến lúc đó sẽ dựa vào mức đầu tư của quý công ty."

Điều kiện này Thời Cảnh Nham có thể miễn cưỡng chấp nhận, anh gật đầu, "Mọi chi tiết cụ thể sẽ để người có chuyên môn qua bàn tiếp với công ty cô."

Đang nói chuyện, di động anh vang lên, là chuông báo anh đặt trước đó.

Úy Lam tưởng anh có điện thoại, nên nói vậy là ổn rồi, cô đứng dậy để anh có không gian riêng, "Tôi đi ra kia hát." Đứng dậy rời đi.

Thời Cảnh Nham ấn tắt chuông báo, mở điện thoại lên.

Ở bên kia, Thời Quang đang nằm lệch ở đầu giường mơ mơ màng màng sắp ngủ.

Sau khi cô tắm xong liền nằm ở đầu giường xem clip, định chờ đến chính giờ sẽ uống thuốc rồi ngủ, nhưng xem clip bắt đầu mệt mỏi, mắt cũng mở không nổi.

Chuông di động vang lên, cô đột nhiên mở mắt ra. Là điện thoại của Thời Cảnh Nham.

"Anh."

"Ngủ chưa?"

"Vẫn chưa, em chuẩn bị ngủ."

"Sắp tới chín giờ rồi, uống thuốc rồi ngủ đi."

Thời Quang nhìn giờ, đã 8 giờ 55.

Anh nhớ cả giờ uống thuốc của cô, còn có tâm gọi điện nhắc nhở.

Trong điện thoại, âm thanh trầm thấp của anh truyền tới,

"Ngủ nhớ đắp chăn vào."

Thời Quang âm thanh khàn khàn "Dạ."

Cô mới tạm biệt anh có hơn một tiếng thôi. Giờ đây, lại vô cùng nhớ anh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Tp.HCM, 12/08/19

Editor: Xiao He

Thời Quang tìm thấy thuốc rồi, Thời Cảnh Nham đã chia thuốc bỏ vào riêng từng túi cho cô.

Uống thuốc xong, cô bước lên giường chuẩn bị đi ngủ. Bạn cùng phòng Đường Mật lại nhắc "Vẫn là anh cả của cậu đáng tin tưởng, cả thời gian uống thuốc của em gái cũng ghi nhớ trong lòng, cậu xem anh sáu của cậu kìa, một cuộc gọi cũng không gọi được, kỳ cục."

Vừa nhắc tới liền thấy người liền, đang nói chuyện, liền có điện thoại của Thời Yến Lãng.

Vẫn là giọng điệu đại gia như cũ, trước khi nói chuyện còn ho khan hai tiếng, thanh thanh cổ họng, "Đang ở ký túc xá à?"

Thời Quang "Dạ."

Thời Yến Lãng "Đi ăn không, anh đói bụng."

Thời Quang "Chỉ việc này?"

"Không thì sao?" Thời Yến Lãng bắt chéo hai chân, ở trên ghế xoay một vòng, bởi vì có chuyện nhờ cô nên phải nhẫn nhịn một chút "Rốt cuộc em có đi không?"

Hắn phát hiện ra nói chuyện với tiểu mít ướt thật sự rất lao lực, rõ ràng một câu trả lời là xong rồi, cô một hai phải đông hỏi tây, hỏi nửa ngày cũng không trả lời là có đi hay không.

Thời Quang nhìn một túi đồ ăn vặt trên bàn "Có."

Thời Yến Lãng kêu có mười phút sau rồi xuống, trước khi cúp máy lại dặn dò "Mang cho anh nhiều nhiều chút."

Thời Quang cũng không vội đưa đồ ăn vặt cho Thời Yến Lãng, sợ hắn lại lừa cô một lần nữa, khiến cô đỡ không nổi.

Vừa rồi trong điện thoại không tiện hỏi, cô nhắn tin hỏi Thời Yến Lãng: Tối thứ bảy, anh tìm em có chuyện gì? Chờ cũng không thấy anh?"

Cô không biết có phải mình đang tự luyến hay không, cảm giác tối đó Phó Hàn đứng dưới ký túc xá, chỉnh là muốn tỏ tình với cô.

Lúc ấy cô chút đơ, dưới tình thế cấp bách như thế, cô chỉ có thể tự ứng biến, hỏi Phó Hàn có phải muốn tỏ tình với học tỷ hay không.

Cô không thích Phó Hàn, cũng không lòng tự trọng của hắn bị hạ thấp, nếu Thời Yến Lãng có mặt ở đấy thì rất mất mặt.

Vừa đúng lúc Thời Cảnh Nham tới, cô cũng đỡ xấu hổ.

Thời Yến Lãng: Hôm đó anh có đến nha, ai biết lại thấy anh cả, rồi lại thấy Phó Hàn đi tỏ tình, liền quên mất việc phải làm.

Thời Quang vẫn tò mò: Phó Hàn cuối cùng có tỏ tình thành công hay không.

Thời Yến Lãng: Không, nữ sinh kia không xuống dưới, vẫn là cho cậu ấy mặt mũi, nói mình có bạn trai rồi.

Hắn gãi gãi đầu, tiếp tục nói: Sau đó mới biết bạn trai của nữ sinh kia là bạn học cấp ba, đang đi du học.

Nói dối quá mệt mỏi, còn phải vắt hết chất xám để chứng minh. Thời Yến Lãng từ vòng kết nối bạn bè tìm một tấm ảnh của một bạn học nữ xinh đẹp, vị mỹ nữ này học cùng khoa với hắn, cũng ở chung ký túc xá với tiểu mít ướt, chắc hẳn cô từng gặp rồi, bạn trai của nữ sinh này cũng đang du học nước ngoài.

Hắn gửi ảnh chụp nữ sinh này qua cho tiểu mít ướt xem: Anh không thấy cô ấy có gì đẹp, Phó Hàn cứ say mê.

Thời Quang thấy ảnh chụp, vị học tỷ xinh đẹp này cô có biết. Học chung khoa với Thời Yến Lãng, có thể xem như đẹp nhất khoa đó.

Hóa ra đây là hình mẫu của Phó Hàn. Xem ra cô thật sự là tự mình đa tình.

Thời Yến Lãng mất hết kiên nhẫn: Rốt cuộc em có cho anh ăn không, anh mà đói chết em sẽ phạm tội mưu sát đó.

Thời Quang " "

Cô xuống giường, tìm cái áo khoác để mặc thêm vào, Đường Mật không biết vừa rồi cô nói chuyện với ai, mơ hồ hỏi "Cậu bị cảm mà còn ra ngoài sao?"

Thời Quang "ừ, anh sáu tớ đói rồi, muốn ăn."

Cô chỉ túi đồ ăn vặt kia, nói muốn đưa xuống cho hắn. Đường Mật vừa nghe Thời Yến Lãng tới, cảm xúc vui vẻ đều viết hết trên mặt.

Cô ấy thương lượng với Thời Quang "Tiểu đáng thương, cậu bệnh như vậy, nhanh lên giường nghỉ ngơi đi, để tớ đưa cho, Thời Yến Lãng cũng thật là, cũng quan tâm thì thôi còn bắt cậu xuống dưới."

Thời Quang cười cười, cũng không nói ra ý đồ của cô ấy, đưa túi cho cô ấy, "Nhờ cậu vậy."

Đường Mật nhìn cô nháy mắt, "Giữa hai ta không cần khách sáo."

Cô cũng không để ý Thời Quang với Thời Yến Lãng hẹn vài phút nữa mới gặp, xách túi đồ ăn cộp cộp chạy xuống.

Đường Mật đứng dưới lầu chờ hơn năm phút, Thời Yến Lãng mới khoan thai tới muộn.

Nhìn cái bộ dạng hư hỏng kia, một chút cũng không thấy mình đi trễ.

Khi thấy hắn, mắt Đường Mật lóe lên như hai ngôi sao nhỏ. Thời Yến Lãng không chú ý tới Đường Mật, hắn không nhìn thấy tiểu mít ướt, đang định gọi điện thoại thì nghe tiếng gọi mình, "Chào anh, chắc anh là anh trai của Thời Quang phải không?"

Thời Yến Lãng xoay người, nữ sinh này còn lùn hơn cả tiểu mít ướt. Chỉ có một mét sáu. Hắn đối nữ sinh này vẫn có cư xử đúng mực, gật đầu "Chào em."

Đường Mật đưa túi đồ ăn vặt cho hắn "Thời Quang sốt rồi, đang ở trên giường, em giúp cô ấy đưa đồ."

Ấn đường Thời Yến Lãng nhíu lại, tiểu mít ướt bị bệnh. Bệnh đến mức không xuống giường được.

Hắn nhận túi đồ ăn vặt, "Cảm ơn em."

Đường Mật vẫn luôn nhìn theo bóng dáng của Thời Yến Lãng cho tới khi biến mất dưới màn đêm mùa hè, mới trở về ký túc xá.

Trong ký túc xá, Thời Quang đang nói chuyện với Thời Yến Lãng "Em không sao, đã truyền nước xong rồi."

Thời Yến Lãng nhìn túi đồ ăn trong tay, giọng cũng mềm hẳn, "Sáng mai em có mấy tiết?"

Thời Quang cũng không rõ lắm, nhìn thời khóa biểu nói lại với hắn, "Cả buổi sáng đều học."

Thời Yến Lãng hiếm khi làm người tốt, "Trưa mai em qua nhà ăn tìm anh, anh lấy cơm cho em."

Thời Quang " "

Một túi đồ ăn thôi đã khiến hắn khom lưng như vậy.

Thời Yến Lãng cất điện thoại vào túi tiền, huýt sáo trở về ký túc xá.

Đi chưa được mấy bước di động lại rung, còn tưởng là tiểu mít ướt, kết quả là Thời Cảnh Nham.

Nhìn ba chữ Thời Cảnh Nham to đùng, Thời Yến Lãng cảm thấy hai ống quần gió quật phần phật. Mấy hôm nay hắn vẫn thấp thỏm bất an, vẫn luôn lo lắng anh cả sẽ nghi ngờ hắn với Phó Hàn cùng một nhóm, tuy rằng tiểu mít ướt nói với anh cả, Phó Hàn tỏ tình với học tỷ, nhưng với EQ của anh ấy, nhất định không tin.

Mãi tới khi cuối tuần trôi qua, anh cả cũng không tìm hắn, hắn mới dám thả lỏng, xem ra anh không nghĩ nhiều như vậy.

Kết quả giờ đột nhiên gọi cho hắn, tình huống có chút không ổn.

Nghe hay không nghe. Nghe sẽ chết. Không nghe chết càng khó xem hơn.

Da đầu Thời Yến Lãng căng lên, can đảm nghe máy, "Anh." Giọng điệu vô cùng ngoan ngoãn.

Thời Cảnh Nham "Ừ."

Sau đó cũng không nói nữa. Trong điện thoại yên tĩnh lạ thường. Thời Yến Lãng tưởng bên kia tín hiệu không tốt, "Anh?"

"Ừ."

" " Hóa ra không phải là tín hiệu có vấn đề. Nửa phút tiếp theo, trong điện thoại còn có thể nghe được tiếng đồng hồ.

Hai cẳng chân của Thời Yến Lãng đều tê dại, vẫn phải giả bộ ngu ngốc "Anh, có chuyện gì?"

Trầm ngâm một lát, Thời Cảnh Nham "Không có chuyện gì."

Giọng điệu này lạnh vô cùng, giống như từ động băng truyền đến. Còn tưởng rằng có thể may mắn tránh được một kiếp, hóa ra là anh đang chờ để tính sổ luôn một lần.

Hắn tiếp tục giả ngu, "Tâm trạng anh không tốt sao?"

Thời Cảnh Nham mới từ hội sở đi ra, dựa vào cửa xe hút thuốc, "Thời Yến Lãng, em muốn bằng mặt không bằng lòng phải không, anh có thể khiến em nửa năm cũng không xuống giường được."

Anh trực tiếp cúp máy.

Thời Yến Lãng rùng mình một cái, nhìn màn hình đen thui, nói xong rồi?

Hắn theo bản năng khom lưng sờ sờ cẳng chân, đáng sợ quá.

Thời Cảnh Nham ném đầu thuốc lá, mới vừa ngồi vô xe, cửa xe còn chưa kịp đóng, Mẫn Lộ cùng Úy Lam từ hội sở đi ra.

Vừa rồi lúc anh rời đi, Mẫn Lộ nói muốn hát tiếp với Úy lam, không nghĩ nhanh như vậy liền xong rồi.

Mẫn Lộ uống không ít rượu vang đỏ, cô thuận tiện ngồi lên xe của Thời Cảnh Nham để về.

"Cần tìm người đưa về không?" Cô nhìn về phía Úy lam.

Úy Lam xua tay, "Úy Phong đón ta về nhà, đêm nay hắn cũng ở đây đãi bạn bè."

Úy Phong là em họ của Úy Lam, hắn nhỏ hơn cô một tuổi, cũng chưa bao giờ gọi cô là chị, giống như anh trai chăm sóc cô, hai người luôn gọi tên nhau.

Đang nói chuyện, liền có tám người từ hội sở đi ra.

Mẫn Lộ liếc mắt một cái liền nhìn thấy Úy Phong, hắn là dễ nhìn thấy nhất trong đám người, mặc một cái áo sơ mi màu đậm.

Mẫn Lộ kết luận, nam nhân Úy gia đều giống với Úy Minh Hải, nhìn đen tối như nhau.

Hắn vừa vặn nhìn qua bên này, ánh mắt tựa như tên, rất sắc bén.

Không thể nói chuyện nữa, Mẫn Lộ với Úy Phong không thân, Úy Phong bước tới phía trước, cô kéo cửa ngồi vào xe.

Thời Cảnh Nham nói tài xế lái xe, ô tô rất nhanh liền rời khỏi.

Mẫn Lộ tò mò "Tớ với Úy Phong không thân, sao cậu không chào hắn?"

Thời Cảnh Nham ngước mắt "Úy Phong ở đâu?"

Mẫn Lộ "Cậu có để ý không thế?"

Thời Cảnh Nham không trả lời, cất điện thoại vào. Vừa rồi anh nhắn tin với Thời Quang, dặn dò cô sáng mai nhớ uống thuốc, uống nhiều nước.

Mẫn Lộ nói về nam nhân Úy gia, "Ai cũng như sài lang hổ báo."

Thời Cảnh Nham "Vậy cậu cách xa bọn họ một chút đi."

"Tớ không sợ, muốn tới gần nhưng ông ấy cũng phải đồng ý nha." Mẫn Lộ quay đầu, đôi mắt mê ly nhìn ra ngoài xe.

Tối nay cô hát bài kia mấy chục lần, giọng nói đều khàn hết rồi.

Cô hỏi Úy Lam: Chú út cô trước kia thiếu tình thương phải không?

Úy Lam lắc đầu: Cái này tôi cũng không rõ lắm, cũng không dám hỏi. Nếu hỏi, cô cũng biết chú ấy mà, không nói đâu.

Mẫn Lộ đột nhiên xoay người, nói với Thời Cảnh Nham "Tớ quyết định ở lại."

Thời Cảnh Nham nhìn cô "Suy nghĩ kĩ là được."

Đêm nay Mẫn Lộ uống quá nhiều rượu, nói nhiều hơn "Tớ theo đuổi từ khi ông ấy 34 tuổi tới giờ là 40 tuổi, lạnh lùng thì sao?" lấy điện thoại ra, cô đã phát ra vòng bạn bè.

Rốt cuộc, ta lựa chọn là đi tìm mặt trời trong cơn mưa.

Hôm sau, thứ hai.

Tiết đầu tiên là phòng học gần cầu thang, ba lớp học chung.

Thời Quang với Đường Mật tới phòng học sớm mười phút, không ngờ những người khác còn tới sớm hơn.

Hàng phía trước đã không còn chỗ trống, Thời Quang và Đường Mật ngồi ở phía sau.

Chỗ này tầm nhìn trống trải, nhưng lại cách quá xa bục giảng.

Thời Quang từ lúc bước vào phòng học ngồi xuống, vẫn luôn tập trung nghe giảng.

Cô tập mãi đã thành thói quen, cấp ba đi ngoại khóa ở bên ngoài, đều có nam sinh đem đồ ăn vặt nhét vào trong mũ áo cô, cô cũng không biết là ai.

Đường Mật nhỏ giọng nói "Mỗi ngày đi học chung với cậu, tớ cảm giác mình cũng được thơm lây." Sau đó che miệng cười trộm.

Tiết đầu tiên kết thúc, giáo viên đến phòng nghỉ dành cho giáo viên.

Giáo viên vừa mới bước chân ra ngoài, trước cửa liền có người bước vào. Phòng học bỗng im lặng hai giây. Bỗng nhiên có những giọng khe khẽ vang lên, náo nhiệt hẳn.

Đường Mật kích động nó "Anh cậu kìa." Giống như người thân của cô ấy tới vậy.

Thời Quang ngẩng đầu nhìn lại, Thời Yến Lãng đã bước tới hướng cô.

Bởi vì Thời Yến Lãng có giá trị nhan sắc cao, trong phòng đa phần lại là nữ sinh, nên tạo ra hiệu ứng lớn, rất nhiều nữ sinh tầm mắt đều hướng theo hắn.

Thời Quang "Anh gọi em ra ngoài là được rồi."

Cần phải rêu rao như vậy không, sợ người khác không biết hắn lớn lên soái như thế nào sao?

Thời Yến Lãng "Sợ em bệnh đi không nổi." Hắn đưa túi đồ ăn trong tay để trên bàn của cô, bên trong có một trái lựu, đã lột vỏ.

"Bị cảm thì ăn nhiều trái cây vào."

Thời Quang có chút cảm động, cô cho rằng Thời Yến Lãng là một con người không tim không phổi, không nghĩ tới còn ấm áp như vậy, xem ra túi đồ ăn vặt tối hôm qua đã hoàn toàn mua chuộc hắn.

Thời Yến Lãng không ở lại lâu, đưa lựu cho cô xong liền rời đi.

Đang bước nhanh tới cửa lớp, hắn đột nhiên xoay người, "Này." Hắn nhìn Thời Quang gọi.

Ánh mắt mọi người trong phòng học đều nhìn về phía hắn. Thời Quang cạn lời, người này rõ ràng là cố ý, đi xa như vậy rồi vẫn kiếm chuyện với cô.

Thời Yến Lãng bày ra một tư thế vô cùng đại gia "Đi học phải chú tâm nghe giảng, không được yêu đương, đừng để chú tư biết được chút mưu mô bé nhỏ của em."

Nói xong, nghênh ngang mà đi.

Thời Quang " "

Cô hiện tại khẳng định, đầu óc của hắn có vấn đề, nếu không sao có thể phát ngôn như vậy.

Trong trường học, Thời Quang ngoài giá trị nhan sắc ra, gia thế của cô cũng bị rất nhiều người bàn tán.

Lúc trước trên diễn đàn có nói cô với Thời Yến Lãng là người một nhà, quân sự xong đều cùng nhau về nhà ăn cơm, rất nhiều người không tin, hiện tại thì tin răm rắp.

Thời Yến Lãng mới rời phòng học không xa, Phó Hàn liền chạy tới, choàng qua vai Thời Yến Lãng "Thế nào? Thời Quang cảm mạo cậu đưa lựu cho em ấy chưa?"

Thời Yến Lãng liếc xéo hắn, tức giận "Đưa rồi."

Tối hôm qua Phó Hàn biết tiểu mít ướt bị bệnh, sáng sớm hôm nay liền ra tiệm mua trái cây, cuối cùng đem về mấy trái lựu.

Phó Hàn nói Thời Quang hiện là hoa hậu giảng đường, ở bên ngoài phải chú ý hình tượng, những trái cây khác ăn không thích hợp, chỉ có lựu, ăn từng viên, liền thấy vô cùng nhã nhặn.

Phó Hàn mua lựu về, còn xem video lột vỏ lựu chuyên nghiệp trên mạng, dựa vào phương pháp trên video, hắn lột vỏ trái lựu ra, tiểu mít ướt sẽ dễ lột từng viên ra hơn.

Hắn không nghĩ tới có ngày mình sẽ trở thành người làm những việc vặt này.

Phó Hàn tâm trạng vô cùng tốt, không so đo với Thời Yến Lãng đang tỏ thái độ với mình, "A, đúng rồi, Thời Quang thích ăn món gì, lát tan học tớ tới nhà ăn xếp hàng lấy."

Thời Yến Lãng nhìn Phó Hàn, "Cậu có chút chí khí được không?"

Phó Hàn "Cậu thì biết gì, cái này gọi là nam nhân ấm áp."

Thời Yến Lãng " " nhìn Phó Hàn càng ngày càng không vừa mắt.

Hôm nay bọn họ học ở phòng trên lầu bốn, còn chưa tới thời gian vào lớp, Thời Yến Lãng liền lên sân thượng để giết thời gian.

Tối hôm qua khi trở lại ký túc xá, hắn thẳng thắn thành khẩn với Phó Hàn, hắn không thể giúp Phó Hàn theo đuổi tiểu mít ướt, anh cả biết chuyện rồi.

Phó Hàn nói: Tạm thời tớ không theo đuổi Thời Quang, sẽ lặng thầm đối tốt với em ấy, nước ấm nấu ếch xanh, chờ khi em ấy không thể rời khỏi tớ, toàn tâm toàn ý thích tớ, thì ngay cả anh cả cậu có không cho em ấy yêu đương cũng không quản được nữa rồi. Nếu cậu bị anh cả đánh gãy chân, tớ phụ trách tiền thuốc men là tiền công với tiền bồi thường thiệt hại tinh thần cho cậu.

Giữa trưa tan học, Thời Yến Lãng cùng mấy người trong ký túc xá đi tới nhà ăn.

Phó Hàn trước nay không bao giờ chủ động như hôm nay, phần ăn của Thời Yến Lãng và mấy người trong ký túc xá cũng là hắn xếp hàng lấy.

Thời Yến Lãng liền bực bội, "Sao cậu lại muốn theo đuổi em gái tớ?"

Phó Hàn hỏi lại "Không phải do em ấy đẹp sao?"

Thời Yến Lãng "Cậu cmn chỉ thấy em ấy đẹp nên mới theo đuổi, có tin tớ giết chết cậu không?"

Phó Hàn nói tiếp "Cậu không thích người đẹp sao, những cái đó không phải là bản chất bên trong phải một thời gian mới phát hiện được, Thời Quang không chỉ lớn lên xinh đẹp, còn thông minh thú vị, đây mới là điểm hấp dẫn tớ."

Thời Yến Lãng không có gì nói lại, cho hắn một ánh mắt cảnh cáo.

Đường Mật nghe nói trưa nay Thời Quang ăn cơm với Thời Yến Lãng, kích động từ lúc học đến giờ, nhưng khi thấy còn có bạn ký túc xá của Thời Yến Lãng, cô ấy liền thức thời không qua ngồi chung.

"Học trưởng." Thời Quang chào hỏi những người khác, ngồi xuống bên cạnh Thời Yến Lãng.

"Nghe nói em bị cảm, hiện tại sao rồi?" Phó Hàn hỏi.

"Cũng đỡ rồi ạ."

Lúc trò chuyện, Thời Quang phát hiện sự chú ý của Phó Hàn không ở đây, hắn vẫn luôn nhìn về hàng người chờ lấy cơm.

Cô không khỏi nhìn về hướng đó một chút, là vị học tỷ xinh đẹp kia đang sắp hàng.

Thời Yến Lãng dưới chân bàn đá Phó Hàn một cái "Được rồi, không có chút tiền đồ nào."

Phó Hàn hạ cảm xúc xuống, quay đầu, bắt đầu ăn cơm, một tiếng cũng không nói.

Thời Quang cũng không biết làm thế nào an ủi hắn, chỉ có thể giả bộ cái gì cũng không biết.

Thời Yến Lãng ở trong nhóm chat ký túc xá nhắn một tin: Không nghĩ tới cậu diễn giỏi như vậy.

Phó Hàn: Quá khen.

Hắn hiện tại phải giả bộ thất tình, khiến Thời Quang bỏ xuống tâm lí phòng bị, như vậy hắn có thể kể khổ với Thời Quang, Thời Quang sẽ an ủi hắn, thời gian dài bồi đắp thêm tình cảm.

"Bệnh thì ăn nhiều rau một chút." Phó Hàn đưa một món ăn thanh đạm để trước mặt cô.

Thời Quang "Cảm ơn anh, không cần khách sáo với em, em với tới được."

Thời Yến Lãng quét mắt liếc nhìn Phó Hàn, nhìn hắn ta giả bộ.

Lúc ăn cơm, Phó Hàn nhắc đến Hội Sinh Viên, nói phải tuyển người mới, hỏi cô có muốn tham gia không.

Thời Quang không định xin vào Hội Sinh Viên, cô phải giúp Úy Lai vượt qua ba bài thi, việc học của mình cũng không muốn giảm sút, khẳng định sẽ không còn thời gian tham gia hoạt động khác nữa.

Liền uyển chuyển từ chối, tìm một lý do đơn giản.

Thời Yến Lãng "Em phải đi làm gia sư?"

Thật là không có tiền dùng sao?

Thời Quang gật đầu, căng da đầu nói dối "Đối tác của anh em có một người cháu gái, em phải dạy thêm cho em ấy."

Thời Yến Lãng cũng không lên tiếng, hóa ra là do được nhờ vả.

Phó Hàn biết cô không muốn vào Hội Sinh Viên, lại muốn đi dạy, về sau số lần gặp mặt liền ít đi, có một cảm giác mất mát vô hình tràn ra.

Bất giác lại tự an ủi chính mình, hắn không thấy cô, cũng không ai thấy được.

Hắn cười "Khi nào có lương phải mời bọn anh ăn cơm đấy."

Thời Quang "Đương nhiên rồi."

Chiều thứ tư, Thời Quang tan học liền gọi taxi tới biệt thự của Úy Minh Hải.

Hiện tại cô không cần phải nói dối ai, vô cùng bình thản.

Vừa rồi trước khi tới đây, cô cũng nói với Đường Mật, phải dạy thêm cho cháu gái đối tác của anh tớ.

Biết hôm nay Thời Quang tới đây, Úy Minh Hải đã sớm nói dì giúp việc đứng cửa tiểu khu chờ.

Úy Minh Hải cũng ở trong nhà, năm giờ đã về thư phòng ở biệt thự để làm tiếp.

Ông sợ mình nhiệt tình quá mức sẽ dọa cô, khiến cô hiểu lầm, liền không xuất hiện ở phòng khách.

Thư phòng ở lầu hai, Úy Minh Hải biết khi nào Thời Quang tới, từ khi dì giúp việc ra ngoài đón cô, ông đã đứng ở cửa sổ thư phòng, bên ngoài không thể nhìn vào bên trong cửa sổ này được.

Trong chốc lát, Thời Quang đã theo dì giúp việc vào sân của biệt thự.

Đại khái là do quá nhớ con gái, ông liền ảo tưởng, con gái có phải đã được đầu thai một lần nữa không.

Kiếp trước quá khổ, kiếp này được đầu thai vào Thời gia.

Thời Quang đã sớm vào biệt thự, Úy Minh Hải vẫn ngơ ngẩn nhìn cửa sổ.

Úy Lai vừa về nhà không lâu, đang ăn trái cây, nói chuyện phiếm với bạn học, đang nói tới nam sinh nào đó lớp bên cạnh, cô bé thích, nhưng nam sinh đó đã có bạn gái. Úy Lai với bạn học cùng nhau nói xấu bạn gái của nam sinh kia.

"Cô ta như vậy sao có thể so sánh với tớ."

Thời Quang gõ cửa đi vào, Úy lai cũng không nhìn cô, tiếp tục nói xấu.

Mười lăm phút trôi qua, vẫn không có ý định dừng cuộc nói chuyện. Thời Quang nhìn thời gian, nhắc nhở cô bé "Khi nào có thể kết thúc, đã tới giờ học rồi."

Úy Lai nhíu mày "Em nói chị có phiền không, không thấy em đang nói chuyện sao?"

Đầu kia điện thoại hỏi "Ai vậy?"

Úy Lai cười ha hả với bên kia nói: "Bác quản gia."

Thời Quang mở sách vở ra, đập lên bàn "Một phút nữa học bài."

Úy Lai đơ vài giây, sau đó cười lạnh, ánh mắt khinh thường "A, nóng tính đấy." Cô bé ấn nút tắt điện thoại, cắn một ngụm táo, nhìn chằm chằm Thời Quang một lúc lấu.

Nuốt xuống miếng táo trong miệng, hề hước nói "Vốn tưởng rằng chị là công chúa, không nghĩ tới đều là giả, chỉ là con nuôi của Thời gia."

Nói xong, Úy Lai không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Thời Quang, nghĩ rằng cô sẽ có biểu cảm đau khổ, không nghĩ tới từ đầu đến cuối, cảm xúc của cô chưa hề dao động.

Thời Quang lấy giáo án chính mình chuẩn bị ra, phong khinh vân đạm nói "Lần trước chị nói với em rồi, không phải ai cũng có phúc khí và vận khí giống em."

Cô gõ gõ vào sách "Học bài." Thật không tôn trọng chút nào.

Úy Lai cho rằng cô sẽ tức hộc máu, vì thân thế bị vạch trần. Nào ngờ cô một chút cũng không để trong lòng. Có lẽ, là cô tỏ vẻ mạnh mẽ mà thôi.

Học được một tiếng hơn, nghỉ ngơi mười phút.

Mười phút này, Úy Lai thỉnh thoảng trêu chọc Thời Quang hai câu, Thời Quang vẫn luôn không phản ứng.

Hai tiếng trôi qua, buổi học hôm nay cũng dạy xong rồi.

Úy Lai đem sách vở đẩy trên bàn, dựa vào lưng ghế, bắt chéo chân, "Học tập có lợi gì, chị xem xem, học tập tốt, mẹ chị cũng không thích chị, cũng cho một tháng sáu trăm tiền sinh hoạt, chị còn phải đến nhà tôi làm thêm."

Thời Quang không phản ứng, đem giáo án bỏ vào túi, cầm túi rời đi.

Sau này cô mới biết, sở dĩ Úy Lai biết được thân thế của cô, là do dì nhỏ của bạn học cô nói lại cho mẹ của Úy Lai.

Dì ấy không có ác ý, chỉ là nói với mẹ Úy Lai, cô khiến người khác rất đau lòng, phí học đại học đều phải tự mình kiếm, muốn mẹ Úy Lai phải đối tốt với cô. Nào biết mẹ Úy Lai lại nói cho Úy Lai.

Từ nhà Úy Minh Hải về trường cũng không tính là xa, Thời Quang một đường chạy trở về.

Tới trường học, sau lưng cô đều là mồ hôi. Trong lòng cũng nhẹ nhõm không ít.

Về trường đã là tám giờ rưỡi, Thời Quang đi siêu thị mua đồ ăn về ký túc xá.

Từ lúc dạy Úy Lai đến giờ cô không xem điện thoại, Thời Cảnh Nham gửi cho cô hai tin nhắn, cách đây hai mươi phút.

Lúc ấy cô đang chạy bộ trên đường, không nghe máy được

Thời Cảnh Nham hỏi: Dạy thêm xong chưa?

Thời Quang: Rồi ạ, vừa về trường học.

Cô đã ba ngày không thấy anh, rất nhớ anh. lại hỏi: Anh còn ở công ty không?

Rất nhanh Thời Cảnh Nham nhắn trả lời: Quay đầu lại.

Thời Quang sửng sốt vài giây, bỗng chốc xoay người.

Thời Cảnh Nham trong tay xách theo đồ ăn, hướng cô đi tới.

Thời Quang vành mắt nóng lên, khóe miệng không khỏi cong lên.

Mọi ủy khuất trước đó, khi nhìn thấy anh đều biến thành mây khói.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Tp.HCM, 15/08/19

Editor: Xiao He

Thời Cảnh Nham mang cơm tối với canh dì nấu cho Thời Quang.

Cảm xúc của Thời Quang dao động ngày càng mạnh mẽ hơn khi Thời Cảnh Nham bước tới trước mặt cô, cô phải cực lực điều chỉnh tốt cảm xúc trên mặt, "Sao anh đoán được em chưa ăn cơm?"

Thời Cảnh Nham "Anh nghĩ em không có thời gian ăn cơm." học xong phải vội vàng đến nhà Úy Lai, chắc chắn cô không thể ăn cơm ở nhà Úy Lai.

Anh đưa bình giữ ấm với túi xách cho cô, nói cô nhanh lên lầu ăn.

Thời Quang "Không sao, em cũng không đói bụng."

Thời Cảnh Nham theo bản năng nhìn đồng hồ, đã 8 giờ 40 phút, thúc giục cô "Em ăn nhanh đi, nếu không lại không tiêu hóa kịp."

Thời Quang lưỡng lự, cô muốn ở lại với anh thêm một lúc nữa.

Cô vắt hết óc để kiếm đề tài, một lúc sau, rốt cuộc cũng nghĩ ra được "Chị Văn Văn đăng bài nói về sau chị ấy ở lại Bắc Kinh, là thật sao?"

Thời Cảnh Nham không chú ý Mẫn Lộ đăng cái gì, bất quá nếu cô ấy quyết định nhận chức giám đốc thiết kế ở AIO, lương một năm cũng khá.

Mẫn Lộ không quan tâm tiền bạc, cô ấy chỉ muốn có chút quan hệ với Úy Minh Hải. Nếu phải chung sống với người mình ghét là Úy Lam nhưng gần bên Úy Minh Hải, cô chấp nhận.

Thời Cảnh Nham nói với Thời Quang "Mẫn Lộ quyết định làm ở AIO, hôm nay về nước Pháp chuẩn bị từ chức. Về sau cô ấy ở Bắc Kinh, em có thể hỏi thêm cô ấy mấy vấn đề thiết kế."

Thời Quang "Dạ, chờ chị Văn Văn về, tiền lương của em cũng có rồi, đến lúc đó em mời hai người đi ăn."

Nhắc đến học hành, Thời Cảnh Nham hỏi thêm, "Cô bé Úy Lai kia học được không?"

Thời Quang "Được ạ."

Cô không muốn nhắc tới Úy lai, liền đổi đề tài, "Tối nay anh không bận sao?"

Thời Cảnh Nham hỏi một đằng trả lời một nẻo "Mấy tháng tiếp theo rất bận, phải thường xuyên đi công tác, đến lúc đó tài xế sẽ mang cơm đến cho em, muốn ăn gì cứ nói với dì."

Nói được mấy câu Thời Quang mới biết được, anh xuất ngoại là vì một hạng mục hợp tác, chính là hạng mục làm chung với Úy Minh Hải, thủ tục rất phức tạp, yêu cầu anh phải làm việc trực tiếp với phía chính phủ địa phương. Úy Minh Hải hình như cũng phải đi.

Nói đến 9 giờ, Thời Quang vẫn không có ý định lên lầu. Thời Cảnh Nham như nhìn ra được ý đồ của cô, cầm lấy bình giữ ấm trong tay cô, "Đi thôi, vào xe anh ăn, vừa ăn vừa nói chuyện."

Thời Quang khẩu thị tâm phi nói "Hay là thôi đi, ăn trong xe sẽ ám mùi lắm."

Thời Cảnh Nham "Mở cửa sổ ra, không sao đâu."

Thời Quang không từ chối nữa, che giấu đi nội tâm đang nhảy nhót, sóng vai với Thời Cảnh Nham đi về hướng xe ô tô.

Vô tới trong xe, Thời Quang ăn trước một chút trái cây, lại lấy ra một cái đùi gà gặm, những món khác dì làm cô cũng không ăn, sợ trong xe có mùi.

Thời Cảnh Nham mở cửa sổ xe xuống, nói với cô "Không sao đâu, em cứ ăn đi."

Cô ăn đùi gà, thỉnh thoảng nhìn qua anh, anh đang nhìn di động.

Do dự nửa ngày, cô dùng tăm cắm một miếng dưa hấu đưa cho Thời Cảnh Nham, "Ngọt lắm, anh ăn thử đi." Dứt lời, cô đưa miếng dưa tới miệng anh.

Thời Cảnh Nham vốn không muốn ăn, nhưng khi cô đưa tới, anh cũng không từ chối, cúi đầu cắn.

Thời Quang không dám nhìn anh, giả bộ bình tĩnh hỏi "Ăn rất ngọt phải không?"

Thời Cảnh Nham gật đầu "Ừ."

Khi anh nhìn cô, cô đã sớm quay mặt qua hướng khác, ra vẻ như bên ngoài có gì thú vị lắm, thỉnh thoảng cắn một miếng đùi gà.

Thời Cảnh Nham thu hồi tầm mắt, nhắn cho thư kí: Cuộc họp qua video lúc 9 giờ rưỡi dời xuống 10 giờ rưỡi bắt đầu.

Thư kí: Vâng, Thời tổng.

Một lúc sau, di động vang lên, mẹ anh nhắn tin tới.

Mẹ Thời: Con trai, con lại tới trường à?

Thời Cảnh Nham: Đúng rồi, mẹ có chuyện gì?

Mẹ Thời: Không có chuyện gì ;)

Thời Cảnh Nham nhìn thấy icon tươi cười liền thấy quái lạ: Có chuyện gì mẹ nói thẳng đi.

Mẹ Thời:

Thời Cảnh Nham: Ba con chọc giận mẹ?

Mẹ Thời: Ông ấy dám?

Khuỷu tay Thời Cảnh Nham để trên cửa sổ xe, vô lực xoa xoa ấn đường.

Mẹ Thời không chọc con mình nữa, trực tiếp hỏi: Con đang ở chung với Đào Đào?

Thời Cảnh Nham, Đang ngồi ăn cơm với em ấy.

Mẹ Thời: Ồ.

Thời Cảnh Nham " " anh nhìn mấy tin nhắn nãy giờ liền biết mẹ mình đang nghĩ gì.

Càng nói càng sai, anh không nói nữa.

Mẹ Thời rất nhanh nhắn tiếp: Khi nào đem con dâu về cho mẹ?

Thời Cảnh Nham: Chờ Nguyệt Lão đem con dâu mẹ tặng cho con.

Mẹ Thời a một tiếng, tranh thủ thừa nước đục thả câu. Suy nghĩ một lát, bà hỏi đơn giản một chút: Con nghĩ sao về Đào Đào.

Thời Cảnh Nham: Nghĩ gì?

Mẹ Thời: Cứ giả ngu. Mẹ rất tân tiến, nếu con thật thích Đào Đào, cũng không phải là không thể, chỉ là khoảng cách tuổi tác giữa hai đứa quá lớn, đủ khiến con loạn.

Thời Cảnh Nham " ": Mẹ uống say rồi, ngủ sớm đi.

Mẹ Thời: Đêm nay mẹ không đi xã giao, đang xem giấy tờ. Thời Cảnh Nham, người say là con, từ bỏ cả cơ nghiệp, chỉ yêu mĩ nhân. Hôm nay có hội nghị quan trọng như vậy, con cũng dời lại.

Thời Cảnh Nham nhìn chằm chằm tin nhắn này một lúc lâu, anh không nhắn lại, mẹ Thời cũng không tiếp tục hỏi nữa.

Lúc anh nói chuyện phiếm, Thời Quang đã gặm xong một cái đùi gà, mở bịch khăn ướt lấy lau miệng với lau tay, thấy anh nhìn chằm chằm màn hình di động xuất thần, cũng không biết là vì công việc hay chuyện riêng.

"Anh."

Thời Cảnh Nham "Sao em?" Anh tắt di động.

"Ăn xong rồi?" Anh hỏi.

Thời Quang "Ăn no rồi."

Thời Cảnh Nham còn phải về công ty họp, không thể trì hoãn, "Anh đưa em về ký túc xá." Anh mở cửa bước xuống xe.

Thời Quang cũng bước xuống, "Anh về nhà nhanh đi, em tự về được." Từ đây về ký túc xá chỉ mất hai đến ba phút.

Thời Cảnh Nham "Không vội." Anh kiên trì muốn đưa cô về.

Buổi tối giữa tháng chín, không có cái nắng gắt của ban ngày, gió thoảng qua có chút mát mẻ.

Thời Quang cũng không biết nói gì với Thời Cảnh Nham, vẫn luôn im lặng.

Cô theo bước chân của anh, anh cũng cố gắng đi chậm lại.

Thời Cảnh Nham nghiêng đầu nhìn cô "Có việc gì cứ gọi cho anh."

Thời Quang chần chờ chớp mắt một cái, nhớ ra sắp tới anh phải đi công tác, đáp "Dạ."

Con đường này quá ngắn, vừa bước vài bước đã tới bên dưới ký túc xá.

Thời Quang không dám quay đầu lại nhìn xem anh còn đứng đấy không, sợ quay đầu lại mọi tâm tư trong lòng đều thể hiện rõ rệt.

Trở về ký túc xá, Thời Quang cũng không đi tắm liền mà mở di động ra, mở tin nhắn của Thời Cảnh Nham ra nhìn một lần nữa. Chỉ đơn giản có ba từ quay đầu lại.

Cô giữ tin nhắn này lại.

Sau đó Đường Mật vỗ vỗ vai cô "Sao ngẩn người vậy, không tắm rửa thì cậu tắt đèn đi."

Thời Quang hoàn hồn, "Đi liền đây."

Bỏ di động xuống, cô lại nhìn thêm một chút. Rất lâu sau này, mỗi khi cô nhìn lại ba từ ấy tim vẫn còn rung động.

Vào thời khắc cô bất lực nhất, anh lại xuất hiện. Chỉ cần cô quay đầu lại anh đã ở đó.

Tắm rửa xong, Thời Quang bò lên giường, chuyện đầu tiên cô làm chính là nhắn tin cho Thời Cảnh Nham: Anh về nhà chưa?

Thời Cảnh Nham đang mở cuộc họp, di động vang lên, anh liếc nhìn màn hình, thấy tin nhắn của Thời Quang, anh trả lời: Anh về rồi, em ngủ sớm đi.

Thời Quang nhắn: Anh ngủ ngon. Vừa muốn gửi đi, cô lại xóa từ anh kia, trực tiếp chúc anh ngủ ngon.

Thời Cảnh Nham: Ngủ ngon.

Thời Cảnh Nham rất bận, một tháng sau đó, Thời Quang chỉ thấy anh có một lần, bình thường đều chỉ nói chuyện qua tin nhắn, hầu như là Thời Cảnh Nham chủ động nhắn, hỏi cô học tập với cuộc sống như thế nào.

Cô chỉ chủ động nhắn một lần, hôm đó cô hỏi anh mấy vấn đề liên quan đến khởi nghiệp.

Anh liền gọi qua, nói chuyện với cô rất nhiều.

"Muốn khởi nghiệp?" Thời Cảnh Nham hỏi.

Hiện tại Thời Quang cũng không nghĩ nhiều như vậy, chỉ là hôm nay nói chuyện với học tỷ thì nhắc tới đề tài này, vừa đúng lúc tìm được lý do để nhắn tin với Thời Cảnh Nham.

Bất quá lời đã nói ra, chỉ có thể tiếp tục chém gió, "Em cũng có ý định, tìm hiểu trước một chút."

Thời Cảnh Nham "Muốn làm gì thì cứ làm đi, anh cho em tiền phát triển."

Nếu thật sự bắt đầu kinh doanh, cô cũng không muốn dùng tiền của anh, không muốn phụ thuộc vào anh.

Thời Quang theo bản năng liền cự tuyệt "Không cần đâu, em sẽ tự nghĩ cách để đầu tư."

Im lặng, Thời Cảnh Nham nói "Không cần đối với anh xa lạ như vậy."

Cô không phải muốn có khoảng cách với anh, chỉ là muốn độc lập, tự dựa vào năng lực bản thân để đi lên, muốn có một mối quan hệ bình đẳng với anh, không muốn trở thành em gái, cô không muốn anh lúc nào cũng nghĩ cô là một đứa nhỏ.

Không biết từ bao giờ, tình cảm cô dành cho anh đã trở thành tình yêu nam nữ, ham muốn chiếm hữu. Mỗi ánh mắt của anh đều khiến tim cô rung động, cô cảm nhận được rõ ràng.

Đêm đó, trên đường lớn anh nhẹ nhàng ôm lấy cô.

Đêm có Mẫn Lộ ở cùng, anh đút sủi cảo cho cô ăn.

Ngày đó ở trước mặt Thời Yến Lãng, anh cột tóc cho cô.

Cô bị sốt anh liền nắm tay cô để cô dễ ngủ hơn.

Anh gọi điện nhắc cô uống thuốc đúng giờ.

Cô vừa quay đầu liền thấy anh đứng phía sau.

Mỗi một lần như vậy đều khiến cô yêu anh nhiều hơn một chút.

Trong điện thoại trầm mặc mấy giây.

Cách điện thoại, Thời Cảnh Nham không thấy được ánh mắt của cô, cũng không đoán được biểu cảm cô bây giờ, tưởng rằng trong lòng cô nhạy cảm, nhạy cảm về xuất thân của mình.

Thời Cảnh Nham nói lại một lần nữa "Đào Đào, không cần tính toán rạch ròi với anh như thế."

Rõ ràng đang trong mùa thu, Thời Quang lại cảm thấy thực khô nóng.

Anh nói một câu rất bình thường, thế nhưng cô nghe thấy liền cực kì ái muội, chút tâm tư bé nhỏ vốn giữ kín trong lòng lại bắt đầu rục rịch.

Âm thầm hít sâu một hơi, cô thử thăm dò "Nếu về sau em muốn yêu đương, anh muốn khoảng cách tuổi là bao nhiêu?"

Cô sợ Thời Cảnh Nham nhất thời không phản ứng kịp, giải thích thêm hai câu "Anh có thể đồng ý em rể tương lai, cũng là bạn trai của em lớn hơn em bao nhiêu tuổi, ví dụ chín hay mười tuổi, hẳn là không thể lớn hơn nữa rồi."

Nói xong, cô lau mồ hôi một phen.

Thời Quang ơi Thời Quang, từ khi nào lá gan của mày lớn như vậy.

Di động vừa báo sắp hết pin, cô rất muốn trực tiếp tắt máy, cô sợ Thời Cảnh Nham trả lời lại xát muối vào tim mình.

Bên phía Thời Cảnh Nham, thư kí vừa bưng vào một li cà phê, anh trực tiếp bưng lên uống, thư kí không kịp ngăn cản, anh đã nhấp một ngụm.

Thư kí " "

Thời Cảnh Nham " "

Bỏng chết anh.

Đành phải chịu đựng đau đớn nuốt xuống.

Thư kí giả bộ đui mù, làm như không có việc gì đem những hợp đồng đã kí xong thu dọn lại, bình tĩnh đi ra khỏi phòng.

Thời Quang không nghe được câu trả lời, di động lại báo thêm một lần nữa, đành phải lập tức tắt máy.

"Anh, em tắt máy đây, hết pin rồi."

"Đào Đào." Anh gọi tên cô.

"Dạ?"

"Muốn xây dựng sự nghiệp thì cứ bắt đầu đi, anh bảo vệ em, em muốn lớn hơn bao nhiêu tuổi cũng được, em thích là tốt rồi."

Nghe xong câu này, di động cô đã sập nguồn rồi.

Em thích anh đó.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, mùa thu năm nay thật nóng. Chớp mắt một cái đã tới giữa tháng mười, thời tiết chuyển lạnh.

Lá ngô đồng bắt đầu úa vàng, lá phong cũng chuyển sang màu đỏ.

Thời Quang mỗi tuần đều đi dạy Úy Lai học ba lần, bệnh công chúa của Úy Lai là Úy Minh Hải nuông chiều, vô pháp vô thiên, điêu ngoa tùy hứng, không cứu nổi.

Quan hệ giữa cô và Úy Lai vô cùng căng thẳng, miễn cưỡng duy trì tới cuối tháng mười.

Vì tiền lương, không muốn làm Úy Minh Hải thất vọng, mặc kệ Úy Lai làm gì, cô vẫn làm tròn trách nhiệm của mình.

"Chị lần sau có thể ra đề dễ hơn không?" Úy Lai ném sách bài tập lên bàn.

Thời Quang quét mắt, trong sách trừ bỏ tiêu đề, còn lại trống không.

Mấy bữa đầu đi học cô bé còn nghe giảng, từ hôm thứ bảy thỉnh thoảng chơi điện thoại, nói thế nào cũng không nghe, đề bài đơn giản nhất cũng không làm.

Úy Lai hai tay ôm ngực, liếc xéo cô "Tôi thấy đây là chị cố ý phải không, tôi mới nói có mấy câu chị liền cố ý trả thù, cố ý làm khó dễ tôi, đưa ra một cái đề khó như vậy, chị có ý gì?"

Thời Quang không nói câu nào, nhìn chằm chằm vào cô bé, lâu đến mức cô bé bắt đầu chột dạ.

Úy Lai hừ một tiếng, cầm di động, di động có âm thanh phát ra, vừa đến nhà. Là giọng nam.

Em cũng vừa về. Giọng Úy Lai ngọt ngào, ôn nhu, khóe miệng cong cong, vừa thấy liền biết ngay là bộ dáng nữ sinh đang trong kì yêu đương.

Thời Quang lấy đề lần trước ra sửa bài cho cô bé, đây là đề căn bản, "Đề đơn giản vậy em làm còn không xong, kì thì tháng em khẳng định đứng bét."

Úy Lai ném điện thoại qua một bên, "Chị muốn tôi thi rớt phải không?"

Thời Quang không trả lời, loại chỉ số thông minh này sao có thể là cháu gái của Úy Minh Hải chứ.

Cô nói lại với Úy Lai một lần nữa, Úy Lai căn bản không thèm quan tâm, thỉnh thoảng lướt WeChat, có khi nhìn thấy gì vui liền bật cười.

Thời Quang gõ gõ mặt bàn, "Học bài không được dùng điện thoại." cô định lấy điện thoại của Úy lai "Em còn như vậy chị sẽ nói với chú út của em."

Úy Lai trừng mắt "Chị dám?!"

Thời Quang "Cùng lắm thì chị nghỉ việc, em nghĩ chị dám hay không?"

Úy Lai nhìn lên có điểm bất chấp, trợn trắng hai mắt, nhưng khi học vẫn không tập trung.

Thời gian nghỉ giải lao, Úy Lai nhìn Thời Quang, "Coi như chị cũng có mắt nhìn người, vẫn tốt với tôi, về sau tôi tiếp nhận công ty của chú út, sẽ cho chị một công việc."

"Công ty tiểu thúc, về sau hơn nửa cổ phần đều để cho tôi."

"Đừng giống như bác quản gia như vậy, cái gì cũng quản."

Thời Quang mí mắt cũng không nâng, đang nghĩ xem tiếp theo phải giảng cho cô bé bài gì.

Úy Lai thất bại, tức đến không nói được, cũng bắt chước cô, gõ gõ mặt bàn, "Này, tôi nói chuyện với chị đấy."

Thời Quang ngước mắt "Em không mệt?"

Úy Lai " "

Hai tiết trôi qua, rốt cuộc cũng dày vò nhau xong.

Mỗi lần Thời Quang từ nhà Úy Minh Hải trở ra, đều cảm thấy như được sống lại.

Đêm qua có mưa, nên hôm nay có chút hương vị của mùa thu. Ra khỏi tiểu khu, Thời Quang kéo áo gió chặt lại. Mỗi tối tan học cô cũng không vội chạy xe về, đều từ từ mà chạy.

Cô cứ nghĩ mối quan hệ với Úy Lai có thể níu kéo được tới tháng sáu năm sau, thi đại học xong cô có thể hoàn toàn được thả lỏng. Nào biết mọi chuyện cứ tích tiểu thành đại.

Ngày cuối cùng của tháng mười, trường học Úy lai cho thi thử cuối tháng, đã sớm có điểm nhưng Úy Lai không dám thông báo cho người nhà.

Chỉ tới khi họp phụ huynh học sinh, mẹ Úy Lai mới biết được thành tích đợt này của con gái.

Chủ nhiệm lớp không nói điểm trực tiếp, đều in phiếu điểm rồi đóng dấu trên đó, phụ huynh truyền tay nhau xem, "Mọi người cứ nhớ thành tích con mình là được rồi, không chụp ảnh."

Rất nhanh, phiếu điểm truyền tới tay mẹ Úy Lai, sắp xếp tên dựa vào thành tích đạt dược.

Bởi vì mời gia sư dạy, ngày thường lại được chú út quan tâm để ý, lần này kiểm tra hẳn sẽ có tiến bộ, bà nghĩ vậy, liền theo bản năng nhìn mấy vị trí trên cùng.

Thế nhưng lại không thấy. Bà dò từ trên xuống, càng về sau tâm càng lạnh, đều đã gần xuống cuối rồi vẫn không thấy tên Úy Lai.

Phụ huynh ngồi cùng bàn với bà đã tìm thấy tên con mình, bắt đầu kí trên đó. Mẹ Úy Lai rốt cuộc cũng thấy tên con mình, nhìn đến thứ hạng đầu muốn nổ tung, nếu bây giờ Úy Lai đứng trước mặt bà, bà sẽ không kiềm chế được mà đánh con bé mất.

Đợt thi này tổng cộng có 40 cái tên, lần này con bé đứng thứ ba từ dưới đếm lên.

Lớp này không phải là lớp trọng điểm của khối, lớp đó Úy Lai không vô được, đây chỉ là lớp bình thường, điểm như vậy thì có thể trông đợi được gì.

Kì thật ban đầu bà không muốn con mình vất vả như vậy, nếu con bé không đậu đại học, mọi người ai cũng không quan tâm.

Thành tích kém thì sợ gì, có chú út ở đây, tiền cổ phần trong tay thì cả đời không sợ chết đói.

Chỉ là bà không muốn đứa cháu kiêu ngạo Úy Lam kia khinh thường, Úy Lam là học bá, tự mình đi du học trường danh giá, liền cảm thấy mình hơn người.

Bà nghĩ nếu Úy Lai có thể ở trước mặt Úy Lam cạnh tranh, thì bà cũng có thể nở mày nở mặt.

Nếu Úy lai thi đậu đại học, bà cũng có lý do để đòi chú út thưởng cho Úy lai.

Thế nhưng hiện tại thì hay rồi, thành tích như vậy thì khi nào mới đạt được.

Mẹ Úy Lai khó chịu trong lòng, rốt cuộc cũng không ở trong trường làm loạn.

Ra khỏi phòng học bà liền lấy điện thoại, nhưng mang danh là tiền bối, bà nhẫn nhịn không gọi điện.

Lên trên xe, bà đóng cửa thật mạnh, ném túi trên ghế phụ, gọi cho Thời Quang.

Thời Quang vừa mới tan học không lâu, đang ở cổng trường định gọi xe qua nhà dạy Úy Lai, không nghĩ tới mẹ Úy Lai lại gọi tới.

"Chào dì."

Mẹ Úy Lai kiềm chế cảm xúc, nhưng vô dụng, không khống chế được ngữ khí "Cô giáo, cô dạy kiểu gì vậy?"

Thời Quang ngẩn ra, gọi cô là cô giáo?

"Dì có chuyện gì ạ?"

Mẹ Úy Lai "Lúc cô chưa dạy, con tôi còn nằm trong top giữa, thế nhưng bây giờ lại đứng thứ ba từ dưới lên, rốt cuộc cô dạy cái gì?"

Thời Quang "Dì nghe con giải thích."

Mẹ Úy Lai chặn giọng cô "Giải thích cái gì? cô lại ba hoe chích chòe cũng không thay được sự thật này. Vốn tưởng rằng được người quen giới thiệu thì đáng tin cậy, kết quả khi kiểm tra thành tích lại..."

Bà tức giận không thể nói thêm được gì, dịu khí tức xuống "Con tôi thành tích đi xuống như vậy, khẳng định không ôn thi kịp. Hôm nay cô không cần qua nữa, quyết định vậy đi."

Bà trực tiếp tắt máy.

Xe taxi Thời Quang gọi đã tới rồi, tài xế mở cửa sổ xuống, kiểm tra lại thông tin với cô, Thời Quang lúc đó mới hoàn hồn, nói xin lỗi "Rất xin lỗi chú, con có việc gấp không đi được, con gửi chú tiền xe được không?"

Tài xế xua xua tay, khởi động xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 21

Tp.HCM, 16/08/19

Editor: Xiao He

Mẹ Úy Lai từ trường học trực tiếp đi qua biệt thự của Úy Minh Hải, đáng lý hôm nay bà định đi dạo phố với mấy bà bạn, hiện tại không có tâm trạng.

Úy Lai biết hôm nay trốn không được, thành thành thật thật ngồi ở phòng khách, một bên thất thần làm bài tập, một bên chờ mẹ mình họp phụ huynh xong trở về.

Di động vang lên, có tin nhắn tới: Vừa về nhà.

Khóe miệng Úy Lai không khỏi cong lên, vừa rồi cô hỏi cậu ta về nhà chưa.

Cô: Rất nhớ anh, anh nhớ em không.

Cậu ta: Nhớ. Em mau làm bài đi. Bye.

Trong viện có tiếng ô tô chạy vào.

Cô nghiêng đầu nhìn thử, là xe của tiểu thúc, cô nhanh chóng tắt chuông điện thoại.

Úy Minh Hải đã hai ngày không thấy Thời Quang, hôm nay cố ý về sớm. Trong khoảng thời gian này ông đều liên lạc với Thời Quang thông qua tin nhắn, ông sợ xuất hiện trong nhà quá nhiều sẽ khiến Thời Quang không được tự nhiên.

Nhìn thấy Úy Lai đang ở phòng khách làm bài tập, ông có chút bất ngờ.

"Sao không về phòng con đi?"

Úy Lai giả bộ làm bài "Con đang chờ mẹ."

Úy Minh Hải hơi gật đầu, hỏi về Thời Quang "Sao hôm nay gia sư không tới dạy con?"

Úy Lai xem đồng hồ, bình thường giờ này Thời Quang đã tới nơi rồi, "Chắc là kẹt xe rồi."

Úy Minh Hải ừ một tiếng, ông không lên lầu, tìm tạp chí kinh tế giả bộ đọc.

Úy Lai không có tâm tư làm bài tập, lát nãy mẹ về không biết bà sẽ xử cô sao đây.

Cô lấy bút chọc chọc đầu, tâm phiền ý loạn. Hiện tại chỉ có chú út mới có thể cứu cô, chú út rất quan tâm tới cô, chắc biết cô sắp bị đánh nên về nhà sớm để bao che cho cô.

"Chú út." Úy Lai buông bút, tới gần chỗ Úy Minh Hải ngồi.

Úy Minh Hải không ngẩng đầu "Sao vậy?"

Úy Lai ôm cánh tay ông, cọ cọ trên cánh tay.

Úy Minh Hải lật một tờ tạp chí, "Lại đòi quà gì sao?"

Mỗi lần cô làm nũng giống vậy, không nói lời nào, đều là nhìn trúng một món đồ nào đó mới lạ.

Úy Lai lắc đầu "Không có muốn mua."

"Vậy thì làm sao?"

"Chú út, chú đừng nhìn nữa." Cô lấy tạp chí trong tay Úy Minh Hải đặt trên bàn, "Con sắp bị xử tử rồi."

Úy Minh Hải nhìn cô, nhớ ra vừa rồi cô nói mẹ mình sắp qua đây, "Lại gây chuyện trên trường học?"

Úy Lai thở dài "Không phải, nhưng cũng không khác mấy."

Ngày thường Úy Minh Hải cũng tương đối yêu thương người cháu này, chỉ cần không phạm vào nguyên tắc của ông, ông đều dung túng cho qua, "Nói thử ta nghe."

Úy Lai tỏ vẻ khổ sở, "Con thi rớt, trường học hôm nay mời phụ huynh tới họp."

Úy Minh Hải còn tưởng chuyện gì, "Con có bao giờ thi đậu sao?"

Úy Lai "Chú út." Cô đánh nhẹ Úy Minh Hải vài cái, "Chú phải cứu con nha, nếu không con sẽ bị mẹ đánh chế, con biết lỗi rồi."

Úy Minh Hải hỏi "Đứng thứ mấy?"

Úy Lai giơ kí hiệu OK, Úy Minh Hải tưởng rằng "Đứng ba mươi?"

Úy Lai lắc đâu, "Con trước giờ không trên bao mươi."

Úy Minh Hải hiểu ra "Đứng thứ ba từ dưới lên?"

Úy Lai cúi đầu, không trả lời.

Úy Minh Hải gõ đầu cô "Con nói xem con đây là như thế nào?"

Đang nói, mẹ Úy Lai tới, bà không nghĩ tới hôm nay Úy Minh Hải sẽ ở nhà.

Úy Lai nhìn mẹ mình hùng hổ, chạy nhanh trốn ra sau lưng Úy Minh Hải, nhỏ giọng nói "Chú, cứu mạng, mẹ con có khả năng muốn xử con đó."

Mẹ Úy Lai rất thích giả bộ dạy dỗ Úy Lai trước mặt Úy Minh Hải, bởi vì bà càng giả bộ hung hãn, Úy Minh Hải càng đau lòng con bé, bà lại mong Úy Minh Hải đối xử tốt với Úy lai.

"Úy Lai, con qua đây."

Bà gọi cả tên lẫn họ của cô.

Úy Lai bất động, "Mẹ, có chuyện gì thì từ từ nói."

Mẹ Úy Lai chống nạnh, "Mẹ liền nói cho con nghe, con thì hay rồi, đưa kết quả đứng thứ ba từ dưới lên cho mẹ xem. Con không thể tập trung học được sao?"

Trong khoảng thời gian này Úy Lai thật sự không quan tâm đến việc học, bởi vì hiện tại cô đang yêu, chính là nam sinh lớp bên cạnh, nam sinh ấy đã chia tay với bạn gái cũ.

Nếu chú út biết cô yêu sớm, thì cô cũng xong đời rồi.

Úy Minh Hải nói sang chuyện khác, hỏi "Sao giờ Thời Quang vẫn chưa tới?" ông nhìn mặt đồng hồ, tan học đã mười phút, trước giờ Thời Quang chưa bao giờ tới trễ.

Cơn tức của mẹ Úy Lai vẫn chưa tiêu "Chị nói cô ta đừng tới nữa, tìm học sinh làm gia sư đúng là không đáng tin, ngày mai mẹ sẽ kiếm một giáo viên nổi tiếng dạy 1-1 cho con."

Úy Lai trố mắt, bác gái quản gia kia bị đuổi rồi?

Úy Minh Hải nhìn về phía mẹ Úy Lai, sắc mặt khẽ biến, ngữ khí hơi lạnh "Không tìm hiểu lí do vì sao có chuyện này, chị cứ mặc định đây là lỗi của gia sư?"

Mẹ Úy Lai "Trước khi cô ta tới phụ đạo, kết quả cũng không tồi như vậy, mới phụ đạo được một tháng, thành tích liền tệ hại như vậy, thử một tháng được rồi chị cũng không muốn mời học sinh tới dạy nữa, vốn dĩ tưởng rằng cùng tuổi có thể hiểu nhau hơn, hiện tại xem ra là không thể, không bằng tìm giáo viên thấu hiểu học sinh thì tốt hơn."

Úy Lai cảm thấy mình được cứu rồi, ánh mắt cô giả bộ đáng thương "Mẹ, con không phải không muốn học giỏi, mỗi lần học Thời Quang đều công kích con, nói con giống heo, chị ta giảng bài một lần, nếu con hỏi lại lần nữa chị ta liền cảm thấy phiền hà, sau này con không dám hỏi nữa. Mỗi lần chị ta dạy con liền cảm thấy buồn bực nửa ngày."

Cô đẩy hết trách nhiệm lên người Thời Quang.

Mẹ Úy Lai "Sao con không nói sớm với mẹ?"

Úy Lai đặc biệt ủy khuất "Con sao dám nói, con sợ mẹ lại nói con lí sự. Hơn nữa chú út cũng hay khen Thời Quang, nói con phải học tập chị ta, con muốn nói chị ta không tốt, mọi người sẽ cảm thấy con nói dối, sẽ tìm cách dạy dỗ con, sao con dám?"

Nói xong, cô cúi đầu nắm ngón tay.

Mẹ Úy Lai càng bực hơn, bình thường Thời Quang đều nói chuyện học hành với Úy Minh hải, đây cũng là ý của bà, Úy Minh Hải ngày thường bận rộn như vậy, ông lại vừa ý Thời Quang, khẳng định Thời Quang nói gì ông cũng tin.

Úy Minh Hải không phản ứng với lời nói của Úy Lai, mà nói với mẹ Úy Lai "Thời Quang mỗi lần dạy xong đều báo cáo lại với chú, cô bé cũng cố gắng hết sức rồi."

Ngày từ những ngày đầu dạy, ông đã hỏi Thời Quang, Úy Lai có phối hợp học với cô không, cô nói khá tốt.

Ông hiểu ra suy nghĩ của Thời Quang, lần đầu tiên là gia sư, cô chỉ muốn mọi chuyện suôn sẻ, không muốn cáo trạng, chỉ nghĩ cô sẽ nỗ lực cải thiện quan hệ với úy Lai, giúp Úy Lai học hành tốt hơn.

Sau này ông nói chuyện hỏi Thời Quang dạo này biểu hiện Úy Lai thế nào, Thời Quang không biết là có áp lực từ khi nào, vẫn đối xử thật tâm với Úy Lai nhưng không đủ, mỗi tuần đều chấm điểm, đánh giá năng lực của Úy Lai trên bản đồ đường, qua đó sẽ thấy được biểu hiện trên lớp, tiến độ hoàn thành bài, thái độ học tập.

Từ đầu đến cuối Thời Quang cũng chưa từng nói Úy Lai có bệnh công chúa, nhưng từ biểu đồ ông có thể thấy được biểu hiện gần đây của Úy Lai, ngày thường cũng sẽ nhắc nhở Úy lai.

Hôm qua có nói hôm nay sẽ đưa biểu đồ ông, nhưng Thời Quang không có qua.

Mẹ Úy Lai nói "Cũng không thể chỉ nghe Thời Quang nói, cô ta vừa thấy liền biết khôn khéo, biết chúng ta tin tưởng như vậy, cô ta nói gì khẳng định chúng ta cũng tin nha."

Úy Minh Hải không cãi lai, ông sẽ không lãng phí thời gian ngồi đây giảng đạo với người cố chấp, nói cũng không nghe, dù sao Thời Quang cũng không làm nữa.

Ông vỗ đầu Úy lai "Lên lầu làm bài đi."

Úy Lai nhìn mẹ mình, đáng thương hề hề, "Mẹ, con có thể về phòng chưa?"

Mẹ Úy Lai giáo huấn cô vài câu, "Lần sau làm bài cho tốt vào, mẹ đã tìm giáo viên với cho con, ngày mai lại đây dạy, lúc này phải nghe lời."

Úy Lai biểu hiện thực ngoan "Được ạ."

Cô lấy sách, chạy nhanh về phòng của mình.

Úy Minh Hải hỏi mẹ Úy Lai "Tiền lương tháng này của Thời Quang đã đưa chưa?"

Mẹ Úy Lai "Vẫn chưa, tháng trước đã đưa rồi, tháng này dạy cũng gần hết tháng, chắc được hai ngàn."

Bà bực bội nãy giờ, cũng không muốn đưa cho cô.

Úy Minh Hải duỗi tay "Đưa em hai ngàn tiền mặt."

Mẹ Úy Lai biết Úy Minh Hải thích Thời Quang, vừa rồi ông thiên vị Thời Quang, nói Thời Quang đã nỗ lực rồi, là có thể nhìn ra được. Úy Minh Hải là đối tác với anh trai Thời Quang, khẳng định cũng biết chuyện nhà Thời gia, biết Thời Quang là con nuôi, tự nhiên sẽ cảm thấy đồng tình với Thời Quang.

Úy Minh Hải làm từ thiện nhiều năm như vậy chính là quyên góp tiền cho Viện phúc lợi, mỗi năm đều quyên tặng.

Thân thế của Thời Quang là điểm ông quan tâm, bà không cần thiết vì hai ngàn mà giằng co với ông.

Bất quá trong ví tiền bà không có nhiều tiền mặt như vậy "Lúc về chị sẽ chuyển khoản cho Thời Quang."

Úy Minh Hải "Chuyển cho em."

Mẹ Úy Lai " "

Bà không hiểu được suy nghĩ của Úy Minh Hải, bất quá vẫn chuyển hai ngàn đồng cho Úy Minh Hải.

Mẹ Úy Lai vừa rời đi, Úy Minh Hải cũng lấy chìa khóa xe đi ra ngoài, hôm nay ông không muốn ai đi chung với mình.

Thời Quang đang ngồi trên khán đài ở sân thể dục trong trường, trong sân có mấy nam sinh đang đá bóng, cô chỉ nhìn bóng người chạy qua chạy lại, bọn họ mặc trang phục gì, bóng đã vào hay chưa, cô cũng không biết.

Lúc Úy Minh Hải gọi tới, cô định tắt máy, không muốn nghe máy chút nào.

Thế nhưng khi nghe bài trời cao biển rộng bản quốc ngữ, cô lại nghĩ tới bản tiếng Quảng Đông của Úy Minh Hải.

Cuối cùng, cô cũng mở máy ra nghe.

"Chú Úy, xin chào."

Úy Minh Hải "Con đang ở trường sao?"

Thời Quang "Đúng ạ, chú Úy có chuyện gì sao?"

Úy Minh Hải đi thẳng vào vấn đề "Tối nay chú mời con đi ăn, hai chú cháu đi chung, chúng ta tâm sự chút chuyện, còn mười phút nữa chú tới trường con."

Thời Quang do dự một lát, không thể không nể mặt ông.

Khi Thời Quang bước tới cổng trường, xe của Úy Minh Hải đã sớm đậu ở đó. Cửa sổ bên phía ghế lái mở xuống, Úy Minh Hải ấn còi vài tiếng.

Thời Quang kinh ngạc, hôm nay Úy Minh Hải lại tự mình lái xe. Cô bước chậm qua, "Chú Úy." Cô vòng qua phía ghế phụ, ngồi lên.

Úy Minh Hải không vội lái xe, lấy trong hộc xe một cái phong bì có tên Thời Quang, trước giờ ông luôn thẳng thắn "Tiền lương tháng này của con."

Tuy là một đề tài mẫn cảm, nhưng phong bì cũng thứ để bắt đầu cuộc nói chuyện.

"Nếu chú không gặp con, có phải con cũng không định lấy tiền hay không, thế nhưng việc nào ra việc đó, đây là của con. Lúc chú còn trẻ, vô cùng cực khổ, tiền lương cũng không dám lấy."

Thời Quang không nhịn được bật cười, cô phát hiện Úy Minh Hải tương đối giống với Thời Cảnh Nham, chỉ cần nói vài câu cũng khiến cô không thể nói lại được.

Những lời nói tinh tế, hài hước ấy cũng là giữ lại chút tự tôn trong cô.

Cô cầm phong bì "Cảm ơn chú Úy, tối nay con mời."

Úy Minh Hải "Hôm nay chú mời mà."

Thời Quang cười cười, không cảm thấy Úy Minh Hải khó gần chút nào.

Úy Minh Hải khởi động xe, ông không định ăn ở nhà hàng sang trọng hoặc là nhà hàng riêng tư, liền hỏi Thời Quang có thích đi ăn nướng BBQ không.

Thời Quang "Con dễ ăn lắm."

Bình thường Úy Minh Hải hay đi ăn nhà hàng nướng BBQ kia, trước giờ ông rất ít đi ăn cái này, sau này Úy lam có dẫn đi thử, hương vị không tồi, lâu lâu ông cũng sẽ đi ăn một mình.

Thời Quang quay qua nhìn ông "Chú Úy, hôm nay chú tìm con..." cô nhất thời không biết dùng từ nào cho thích hợp.

Úy Minh Hải một tay lái xe, vẫn luôn nhìn về con đường phía trước. Chờ tới khi đèn đỏ, ông mới đối diện với cô, "Hiện thực của xã hội này chính là như vậy, không phải là con phải trả giá mà là người khác không đồng cảm với con. Con có ủy khuất cũng vô dụng, đương nhiên, ở độ tuổi này, con nhất định để ý tới ánh mắt của người khác. Chờ tới khi con thấu hiểu được rồi, người khác có nói như thế nào cũng không ảnh hưởng tới con nữa, giống như chú, chú chưa bao giờ quan tâm người khác nghĩ thế nào về mình."

Thời Quang "Cảm ơn chú, con cứ nghĩ rằng..."

Cô không biết nói sao cho đúng, nói sai ý sợ lại hiểu thành đang nói xấu mẹ Úy Lai.

Cuối cùng, cô muốn nói lại thôi.

Úy Minh Hải cười nhẹ "Có phải con đang nghĩ ta tới vì thành tích của Úy Lai, chú tới để trách con?"

Ông tự hỏi tự trả lời "Không đâu."

Nói đến thành tích lần này của Úy Lai, Úy Minh Hải thẳng thắn "Con bé bị chú chiều hư, cái gì cũng không thiếu, không có hứng thú học hành, thành tích tệ không phải do lỗi con, con đừng để trong lòng."

Thời Quang thực cảm kích, cảm kích ông không giống mẹ Úy Lai, không phân biệt đúng sai đã chỉ trích cô.

Vừa rồi ở sân thể dục, trước khi nhận điện thoại của Úy Minh Hải, cô lại nhận được điện thoại của mẹ Úy Lai.

Mẹ Úy Lai liền nói ào ào: Thời Quang à, cô không cần chỉ vì mình thông minh liền muốn muốn đả kích, tìm cách chèn ép con bé.

Mới đầu cô không hiểu chuyện gì, sau đó hiểu ra, Úy Lai khẳng định đẩy hết trách nhiệm lên đầu cô.

Trước khi tắt máy, mẹ Úy Lai lại nói thêm một câu: Khó trách mẹ nuôi cô không thích cô, đáng lắm, cô không đáng được yêu thương, một người xấu xa như vậy, ai thích nổi.

Đáng lí cô còn định nhắn tin giải thích rõ ràng, liền vì câu nói đó, cô liền cho mẹ Úy Lai vào danh sách đen.

Úy Minh Hải nhìn thấy cô có tâm sự, trấn an cô "Đừng để ý người khác nghĩ gì, trong lòng con hiểu được mình là tốt rồi."

Thời Quang không biết mình nghĩ gì, cô lại muốn giải thích với Úy Minh Hải "Chú Úy, dạy học Úy Lai mấy tháng này, con không thẹn với lòng mình."

Cô không biết Úy Minh Hải có hiểu những gì cô muốn nói không, hiểu không hiểu cũng thế, cứ vậy đi.

Cô không cần chỉ vì muốn nâng mình mà dẫm đạp mẹ Úy Lai. Rốt cuộc thì ông cũng là người một nhà với Úy Lai, mà cô chỉ là một người ngoài.

Úy Minh Hải tin lời Thời Quang, cô vô cùng kiên định lại có chút quật cường, ánh mắt không lừa được người khác.

Ông cũng biết hôm nay Úy Lai nói dối, rõ ràng là do bản thân không chuyên tâm còn tìm lý do, nhưng Úy Lai lại là cháu ông, ông nhìn con bé từ nhỏ, phải làm sao bây giờ.

Mẹ Úy Lai đã cho Thời Quang nghỉ việc, ông cũng không thể ép buộc mẹ Úy Lai giữ cô lại, ở lại cũng chỉ ngập tràn tranh chấp, không nên.

Úy Minh Hải nhìn Thời Quang, lời nói tràn ngập áy náy "Là do chú, chú không dạy dỗ con bé tốt."

Thời Quang nói lời từ đáy lòng "Con thật hâm mộ Úy Lai, có người chú tốt như vậy."

Úy Minh Hải không hiểu, hâm mộ nghĩa là gì, lại nhớ tới Úy Lai cũng thường xuyên dùng từ này, có thể là từ ngữ lưu hành trên Internet.

Ông cười cười "Chú cũng thật hâm mộ cha mẹ con, có một đứa con gái hoàn hảo như vậy."

Khóe miệng Thời Quang có chút cứng đờ, miễn cưỡng cười một chút.

Đèn xanh sáng lên. Úy Minh hải chăm chú lái xe, vẫn luôn nhìn phía trước.

Ông tiếp tục đổi đề tài "Mỗi lần cháu chú không nghe lời, chú liền muốn con giới thiệu cha mẹ cho ta làm quen, hỏi bọn họ sao có thể dưỡng dục con tốt như vậy, dưỡng thành một công chúa, lại không hề có chút điêu ngoa nào."

Vài giây sau, Úy Minh Hải cảm khái "Lúc chú đi làm thêm ở Đại học, cũng bởi vì nhà nghèo nên mới là, không đủ tiền. Mấy hôm nay chú liền nghĩ, nếu chúng ta giống nhau, có gia thế giống nhau, ta còn có thể chịu đựng được sự kiêu ngạo chảnh chọe hay không."

Ông nói "Hiển nhiên chịu không nổi, cho nên chú rất thích con."

Đáy lòng Thời Quang chua xót, không thể nào dừng lại.

Cô theo bản năng cầm lấy túi của mình, bỗng nhiên thấy hơi mất tự nhiên, cô xoay mặt về hướng ngoài cửa sổ.

Trong xe an tĩnh một lát, Úy Minh Hải thấy cô nãy giờ không nói gì, liền quay qua "Con sao vậy?"

Thời Quang "Không có gì."

Cô không biết hôm nay cô bị đứt dây thần kinh nào rồi, thế nhưng lại có thể ở trước mặt người lạ bộc lộ cảm xúc như vậy, cô hít sâu một hơi, "Vừa rồi có chút nhớ ba con, dạo này ba rất bận, nhiều ngày rồi vẫn chưa nói chuyện với ông ấy."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 22

Tp. HCM, 22/08/19

Editor: Xiao He

Úy Minh Hải đưa khăn giấy cho Thời Quang, ông hiểu cảm xúc của Thời Quang, được cha mẹ chăm sóc từ nhỏ, khó tránh khỏi cảm giác ủy khuất khi suy sụp nhất. Những lúc như vậy, tự nhiên sẽ tự mình cảm thấy khổ sở.

Ông suy nghĩ, ở một thế giới khác, con gái ông có chịu ủy khuất không? Nếu như vậy thì phải làm sao bây giờ? Cũng sẽ không tìm thấy ông.

Vừa rồi Thời Quang cũng không chảy nước mắt, tự kiềm nén lại, tuy nhiên vẫn nhận lấy khăn giấy của Úy Minh Hải, "Cảm ơn chú.

Úy Minh Hải cố gắng để cô quên đi đau buồn, nói lên suy nghĩ của mình "Chú cũng không biết cha mình trông như thế nào, khi chú hai tuổi ông ấy đã qua đời rồi, nhà của chú ở nông thôn, lúc ấy rất nghèo, một tấm ảnh cũng không có."

Thời Quang không biết làm sao để an ủi Úy Minh Hải, kỳ thật cô cũng không thể an ủi, bởi vì cô so với ông còn thảm hải hơn, cô không biết cha mẹ mình là ai, ngày ra đời là ngày mấy. Sinh nhật cô chính là ngày cô được bà Đào nhặt được.

Úy Minh Hải lần đầu tiên nói chuyện nhà mình trước mặt một người xa lạ, "Anh chị em trong nhà có tám người, đều là một mình mẹ tự tay nuôi lớn."

Thời Quang nhớ tới dáng hình của bà lão, là một người phụ nữ hiền lành mang đầy vẻ sương gió trải đời.

Tới tiệm nướng BBQ rồi, lúc này không phải giờ cao điểm nên không đông lắm. Thế nhưng khi nhìn thấy tên cửa tiệm cô hoảng hốt một chút, tên giống với cửa tiệm mà cô với Thời Yến Lãng từng ăn, xem ra là một chuỗi cửa hàng.

Úy Minh Hải thấy cô nhìn chằm chằm tên bảng hiệu, hỏi "Con từng tới đây rồi sao?"

Thời Quang "Không ạ, chỉ là từng ăn một chi nhánh khác." Cô nói "Cánh gà nướng của họ ăn rất ngon."

Úy Minh Hải "Trùng hợp thật, mỗi lần chú ăn đều gọi cánh gà, những loại khác chú không ăn."

Thời Quang cười cười "Thật giống nhau."

Úy Minh Hải cũng cười, phát giác cô so với trong trí tưởng tượng của ông hoạt bát hơn nhiều, không khỏi sờ ót của cô, trong lòng tràn đầy hâm mộ, thậm chí có chút ghen tị với cha mẹ của cô.

Úy Minh Hải hôm nay tự mình lái xe tới, không muốn uống bia, ông hỏi Thời Quang muốn uống gì.

Ăn đồ nướng thì uống bia thì hợp nhất, nhưng mà Thời Cảnh Nham dặn cô, không được uống rượu bên ngoài, Thời Quang "Nước trái cây đi, nước lựu hoặc dưa hấu đều được."

Úy Minh Hải gọi hai li dưa hấy, kỳ thật ông không thích uống nước ngọt, ngày thường ngoại trừ uống rượu thì cũng chỉ uống nước lọc.

Hôm nay vì Thời Quang, ông liền gọi theo.

Giữa ông và Thời Quang có khoảng cách tuổi tác thế nên không có đề tài thích hợp để nói chuyện, cũng không thể cứ nói về gia đình ông, có khi Thời Quang cũng không có hứng thú. Sau bữa cơm này, có thể ông cũng không còn cơ hội gặp mặt với cô nữa.

"Có nghĩ tới muốn thực tập công ty nào chưa?"

Thời Quang lắc đầu, "Chuyên ngành con vẫn chưa chọn, chỉ có thể học những môn chung trước." Cô muốn đi làm ở một công ty thời trang, nhưng cũng là công việc part-time.

Úy Minh Hải chủ động giới thiệu "Cháu gái lớn của chú có một công ty thời trang, con hẳn từng nghe tên rồi, là AIO, nếu con cảm thấy hứng thú thì cuối mỗi tuần có thể qua đó thực tập, chú nói với con bé một tiếng là được."

Thời Quang không muốn có quan hệ với người nhà của Úy Minh Hải, Úy Lam cô đã từng gặp, giống như Úy Lai vậy, đều là một bộ dáng kiêu ngạo coi thường người khác. Hơn nữa, Mẫn Lộ cũng đi là bên đó, mối quan hệ quá phức tạp. Cô biết Úy Minh Hải làm vậy là muốn bồi thường cho cô, thế nhưng cô vẫn uyển chuyển từ chối "Cảm ơn chú, chờ con chọn được chuyên ngành sẽ tìm chú nhờ vả chuyện thực tập."

Úy Minh Hải nghe liền hiểu ra cô muốn từ chối. Cô vẫn còn bị đả kích với chuyện của Úy Lai. Nhưng Úy Lai lại không phải là con của ông, ông không thể thay mẹ Úy Lai quyết định được.

Nước dưa hấu được đưa lên, Úy Minh Hải cụng ly với cô "Hiếm khi chúng ta hiểu ý nhau như vậy, về sau không bận thì cứ ghé công ty chú, lúc nào cũng hoan nghênh con."

Thời Quang "Cảm ơn chú Úy."

Cô nhấp một ngụm nước dưa hấu, coi lời nói của Úy Minh Hải chỉ là xã giao.

"Chú Úy, con có một yêu cầu hơi quá đáng."

Úy Minh Hải "Sau này không cần khách sáo với chú như vậy."

Thời Quang "Chú đừng nhắc tới việc ngày hôm nay với anh con, cứ coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra, con sẽ kiếm nơi khác làm việc."

Úy Minh Hải thành thật "Chú sao có thể không biết xấu hổ mà nói ra được."

Ở trước mặt Thời Quang, trong từ điển của ông không có hai chữ biết ngượng là gì.

Bữa tiệc nào rồi cũng phải tàn, mặc dù Úy Minh Hải đã cố ý ăn chậm, nhưng hai tiếng vẫn trôi qua, ăn cũng xong rồi.

Sau này ông không có lý do gì để hẹn Thời Quang đi ăn nữa, nếu muốn hẹn, đứa bé này cũng không chắc sẽ đồng ý, tối nay cô đồng ý đi đã cho ông thể diện lắm rồi. Mà chút thể diện này, thật ra cũng không phải cho ông, mà là cho Thời Cảnh Nham.

Úy Minh Hải vẫn để Thời Quang xuống ở cổng trường, ông sợ đưa cô về ký túc xá, bạn học cô sẽ dị nghị, sau lại làm khó cô.

Từ hôm đó trở đi, Úy Minh Hải vẫn chưa gặp lại Thời Quang. Ông rất ít khi lướt điện thoại, thế nhưng mấy hôm nay không có việc gì ông lại nhìn bài đăng của bạn bè, nếu cô có đăng bài, ông còn có thể trò chuyện vài câu, nói với cô được hai ba câu. Thế nhưng tường nhà cô rất ít có hoạt động mới, mãi vẫn không có bài đăng nào. Bài đăng gần đây nhất là vào ngày 6 tháng 9, cô phát bài trời cao biển rộng.

Đảo mắt một chút liền tới mùa đông rồi.

Từ tháng mười đến giờ Thời Quang luôn bận rộn, cô tìm một công việc gia sư mới.

Lần này là do Phó Hàn giới thiệu cho cô, dạy một đứa bé học lớp một, là một bé trai.

Đứa bé ấy học Quý, cô rất có duyên với đứa bé này, quyết định dạy học cho nhóc con bởi vì nhũ danh của hai người phát âm giống nhau, đều kêu là Đào Đào, bất quá đây là bé Đào bướng bỉnh.

Ba của Đào Đào là bạn học cùng trường với bọn họ, đã sớm tốt nghiệp, mùa hè trước Phó hàn với Thời Yến Lãng nhận một hạng mục trong công ty của ba Đào Đào.

Cha mẹ cậu bé tìm gia sư vì nếu tiếp tục dạy học cho cậu sớm hay muộn cũng sẽ lên cơn đau tim vì tức mất.

Mẹ Đào Đào bởi vì dạy cậu mà phải rống đến mức hiện tại cổ họng cũng bị nhiễm trùng.

Thời Quang lần đầu đến nhà Đào Đào, mẹ Đào Đào liền kể cho cô nghe lịch sử tràn đầy nước mắt của mình mấy tiếng liền.

Từ khi cô dạy, Đào Đào nghe lời hơn rất nhiều, ít nhất là ở trước mặt cô, cậu bé vẫn rất nghiêm túc, nên giảng dạy vẫn hoàn thành đúng thời hạn.

Dong dong dài dài, nhích tới nhích lui thói hư tật xấu sửa được cũng không ít.

Mẹ Đào Đào nói đứa nhỏ này lớn lên cũng không phải thứ tốt gì, từ nhỏ chỉ biết nịnh hót mỹ nữ.

Thời Quang " "

Hôm nay là ngày cuối cùng của tháng 12, dạy xong hôm nay, mẹ Đào Đào nói với cô, tết Nguyên Đán cô không cần phải tới dạy, cô ấy cùng chồng đưa con ra ngoài chơi mấy hôm.

Mỗi lần ra về đều là Đào Đào tiễn cô ra tận thang máy, hôm nay cũng vậy. Đào Đào hoi cao, so với bạn bè cùng lứa đều cao hơn một đoạn, mới học lớp một những đã cao tới bả vai của cô.

Đào Đào nghiêng đầu "Đào Đào, trước tiên chúc chị ăn tết vui vẻ."

Thời Quang cười, đứa trẻ này chưa bao giờ gọi cô là cô giáo, lần nào cũng gọi cô là Đào Đào.

"Chị cũng chúc em năm mới vui vẻ, mỗi năm trưởng thành thêm một chút, càng ngày càng soái."

Đào Đài cười, ánh mắt giảo hoạt, "Em trưởng thành rồi thì chị có thưởng gì cho em không?"

Thời Quang "Nguyện vọng này có liên quan gì đến chị?"

Đào Đào gật đầu "ừ thì, cha em nói, em có thể chăm sóc cho chị."

Thời Quang "Để mẹ em nghe được, mẹ em liền xử lí hai cha con em."

Tới cửa thang máy, Đào Đào chờ cửa đóng lại, hướng cô vẫy tay nhỏ "Nữ thần, sang năm gặp."

"Hẹn sang năm."

Thời Quang từ tiểu khu nhà Đào Đào bước ra liền nhận được điện thoại của Phó Hàn.

Phó Hàn nắm rất rõ thời gian dạy học của Thời Quang, để theo đuổi Thời Quang, hắn mới giới thiệu công việc này cho cô, như vậy hắn liền có cớ tìm Thời Quang nói chuyện phiếm, không có việc gì cũng có thể hỏi tình hình học tập của Đào Đào.

"Em đang ở đâu?" Phó Hàn biết còn cố hỏi.

Thời Quang "Hôm nay em dạy Đào Đào, mới ra về."

Nhà Đào Đào cách nơi này cũng không xa, đi đường cũng không mất bao nhiêu thời gian.

Phó Hàn "Anh đi đón em."

Phản ứng đầu tiên của Thời Quang chính là "Học trưởng tìm em có việc gì ạ?"

Phó Hàn "Không có việc gì, đêm nay cũng nhau đón tết đi, em mời khách, tiền lương tháng này chắc cũng phát rồi nhỉ?"

Tiền lương đã sớm được phát, gần đây Thời Quang vẫn luôn bận rộn với kì thi cuối kỳ, cũng không có thời gian mời khách.

Nhưng mà hôm nay thật sự không được, cô nói câu xin lỗi "Hôm nay em mời lại anh gấp đôi nhé."

Phó Hàn ngẩn ra, cô đây là đang cự tuyệt hắn?

Âm thanh của Thời Quang lần thứ hai truyền tới "Anh em nói hôm nay muốn đón em về nhà."

Phó Hàn " "

Lại là Thời Cảnh Nham, sao lần nào cũng có sự xuất hiện của anh ta =.=

"Được thôi, nhớ bù lại cho anh."

Thời Quang trở lại trường học, Thời Cảnh Nham đã chờ ở cổng trường từ sớm.

Vốn dĩ Thời Cảnh Nham muốn đi đón cô, cô không muốn, Thời Cảnh Nham nghĩ rằng cô vẫn còn dạy ở nhà Úy Lai, cô sợ đến lúc đó bị vạch trần, liền nói anh chờ ở cổng trường.

"Anh."

Thời Quang đến gần, gõ nhẹ vào cửa xe.

Thời Cảnh Nham mở cửa sổ xuống "Có lạnh không?"

Thời Quang lắc đầu "Hôm nay em mặc dày lắm."

Thời Cảnh Nham nói cô nhanh lên xe, mở cửa xe ra, sương gió lạnh bên ngoài cũng len lỏi vào theo, cô nhanh chóng đóng cửa xe lại.

Trong khoảng thời gian này Thời Cảnh Nham rất bận, cuối năm, các thể loại hội nghị, còn có họp thường niên của tập đoàn.

Cô cũng bận, bận từ nhà lên trường, bận rộn ôn tập cuối kỳ, nên một tháng chỉ gặp Thời Cảnh Nham được vài lần, mỗi lần ăn uống xong đều tạm biệt.

Lần gặp trước là sinh nhật của Mẫn Lộ, ba người bọn họ cùng nhau ăn bữa tối.

Thời Quang muốn thắt dây an toàn, Thời Cảnh Nham đã nhanh hơn cô một bước, cánh tay anh đã duỗi tới đây, cô không dám thở mạnh.

Thời Cảnh Nham hỏi "Không phải thứ tư với cuối tuần phải dạy Úy Lại học sao, hôm nay sao em đi được?"

Thời Quang nói dối "Cuối kỳ rồi, em dạy hai buổi thôi."

Thời Cảnh Nham gật đầu, không chút hoài nghi.

Thời Quang đổi đề tài "Hôm nay anh không đi xã giao à?"

Thời Cảnh Nham hỏi một đằng trả lời một nẻo "Ba ngày này anh không bận."

Thời Quang vốn định ba ngày này ở trong trường học bài, cô liền thay đổi ý định, về nhà ông nội ôn tập.

Những lại nhớ đến sách vở đều để ở ký túc xá, "Anh có thể quay về một chuyến không?"

Thời Cảnh Nham nghiêng đầu nhìn cô một cái "Sao vậy?"

Thời Quang "Em muốn về nhà ôn tập nhưng lại không mang sách."

Thời Cảnh Nham "Ngày mai anh dẫn em về trường lấy, tối nay đừng học, có khi về nhà đã là một hai giờ sáng, làm gì còn sức mà học."

Thời Quang liền bắt được tin tức trong câu nói đó, một hai giờ sáng mới về tới nhà?

"Hiện tại chúng ta không về sao?"

Thời Cảnh Nham "Không trở về."

Thời Quang chờ anh nói tiếp, kết quả di động anh lại vang lên.

Thời Cảnh Nham nhìn vào thông báo trên điện thoại, là mẹ anh, anh không nghe.

Mẹ anh có là kiểu người có lơ thì bà cũng không từ bỏ, tiếp tục gọi tới.

Thời Quang yên lặng nhìn anh, không biết là ai gọi tới.

Thời Cảnh Nham bất đắc dĩ nghe máy.

Câu đầu tiên mẹ Thời nói chính là "Di động nghe được này."

Thời Cảnh Nham "Mẹ có chuyện gì?"

Mẹ Thời cười hỏi lại "Con nói xem?"

Thời Cảnh Nham "Về sau mẹ có thể đừng dùng loại ngữ khí này được không?"

Mẹ Thời "Không thể." Hỏi anh đang ở đâu.

Thời Cảnh Nham chỉ nói "Đang lái xe."

Mẹ Thời "À..."

Thời Cảnh Nham không nói tiếp.

Mẹ Thời giả bộ hỏi "Khi nào con tới khách sạn, mẹ ra đón con."

Tối nay là buổi gặp mặt gia đình của Diệp gia, Diệp gia là nhà ông ngoại của anh.

Mỗi năm anh đều tham gia, năm nay là năm đầu tiên vắng mặt.

Anh đã nói với ông ngoại rồi, tối nay có việc, không qua được, ông ngoại cũng không ép, nói không đi cũng được, giờ mẹ anh gọi tới là cố ý trêu chọc anh.

Mẹ Thời hỏi lại lần nữa "Sao lại không trả lời mẹ?"

Thời Cảnh Nham thấp giọng nói "Con nói với ông ngoại rồi, tối nay con có việc, mọi người cứ ăn đi."

Mẹ Thời hỏi "Đào Đào đang ở cạnh con à?"

Thời Cảnh Nham ừ một tiếng.

Mẹ Thời suy nghĩ một lát "Vậy con dẫn Đào Đào qua đây đi, nhiều người càng vui, dù sao mọi người trong nhà ông ngoại cũng biết Đào Đào."

Thời Cảnh Nham không có ý định đi "Con sắp xếp xong hết rồi."

Mẹ Thời cười "Sắp xếp chuyện gì? Định tối nay cầu hôn Đào Đào?"

Thời Cảnh Nham "Mẹ có thể nói chuyện nghiêm túc một chút không?"

Mẹ Thời cố ý nói "Mẹ không biết nghiêm túc là gì, hay là con nói thử mẹ nghe."

Thời Cảnh Nham "Con cúp đây."

Thời Quang thấy anh để điện thoại qua một bên liền hỏi "Bác gái tìm anh à?"

Thời Cảnh Nham "Ừ, nhà ông ngoại anh tổ chức tiệc."

Hóa ra là như vậy, Thời Quang biết anh với ông ngoại quan hệ vô cùng tốt, hôm nay có bữa tiệc quan trọng như vậy mà anh vẫn chưa qua.

Suy nghĩ miên man một hồi, cô thử thăm dò "Có phải họ hàng trong nhà giới thiệu bạn gái cho anh không, anh không muốn đi à?"

Thời Cảnh Nham " "

Anh phát hiện Thời Quang rất giống mẹ của anh, không thể hiểu nổi tư duy nói chuyện này, câu nào cũng có thể làm người khác nghẹn chết.

"Anh quá đó, em ở nhà một mình không chán sao?"

Anh vô tình nói một câu thôi nhưng lại khiến nhịp tim cô đập loạn lên.

Thời Quang che giấu chút tâm tư này cảu mình "Không sao đâu, em có đón giao thừa với chị Văn Văn."

Thời Cảnh Nham "Hôm nay sinh nhật cô ấy, không có thời gian đi chơi với em đâu."

Thời Quang sửng sốt, sinh nhật Mẫn Lộ không phải đã sớm qua rồi sao.

Thời Cảnh Nham giải thích "Hôm nay là sinh nhật âm lịch của cô ấy."

Buổi chiều Mẫn Lộ đã nhắn cho anh, nói tối nay muốn qua nhà tìm Úy Minh Hải thổ lộ, bằng bất cứ giá nào, phải thổ lộ một lần, nghiêm túc mà thổ lộ.

Sáu năm, mặc kệ kết quả thế nào, cũng coi như là tự giúp bạn thân mình.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Tp. HCM, 23/08/19

Editor: Xiao He

Mỗi năm Mẫn Lộ đều tổ chức sinh nhật hai lần, sinh nhật dương lịch cô ăn mừng cùng bạn bè, sinh nhật âm lịch thì ở nhà tổ chức với người nhà.

Tuy nhiên, năm nay sau khi ăn cơm xong cô chỉ muốn rời đi, từ lúc ngồi xuống đến khi bữa ăn kết thúc, mẹ cô vẫn luôn nói liên hồi trên bữa cơm, hết nói chuyện cô đến quở trách anh trai. Trách anh trai suốt ngày đi công tác, không quan tâm đến bà.

Khi bữa cơm kết thúc, mẹ cô tổng kết một câu: "Văn Văn à, con đã ba mươi hai rồi."

Mẫn Lộ " "

Đứa cháu nhỏ liền nhanh miệng "Cô vẫn đẹp, vẫn trẻ mà."

Mẫn Lộ hôn cháu mình một cái "Vẫn là bảo bối thương cô nhất."

Cô một chút cũng không muốn ngồi lại nữa, cầm lấy túi "Con còn có hẹn."

"Văn Văn."

Mẫn Lộ mới ra khỏi nhà, cửa xe vẫn còn chưa mở, anh trai đã đứng ở phía sau gọi cô.

"Có chuyện gì vậy?" Mẫn Lộ dựa vào cửa xe, cười giả lả "Định phát bao lì xì cho em à?"

Anh trai liền nghiêm túc nói "Không phải nói muốn ở lại Bắc Kinh để tìm người yêu sao? Đâu rồi?"

Mẫn Lộ cười "Giờ em đi tìm đây."

Anh trai "Đừng giỡn nữa." Anh thở dài, không có cách gì để trừng trị đứa em này, thế nhưng giờ con bé cũng đã lớn tuổi rồi, anh cũng sốt ruột.

Suy nghĩ một lát, anh nói "Nếu không em với Thời Cảnh Nham hẹn hò với nhau cũng được."

Mẫn Lộ bất đắc dĩ cười "Anh say rồi sao? Em với Thời Cảnh Nham nhiều năm như vậy chỉ coi nhau như anh em, nếu có ý với nhau đã sớm hẹn hò rồi còn cần phải chờ tới bây giờ sao? Anh đừng bận tâm nữa."

Anh cô vô cùng trái ngược với cô, không thể nào hòa nhịp được, anh không hiểu được những việc cô làm, cũng không thể thấu hiểu được tâm tình của cô.

Mẫn Lộ không nói thêm nữa, vỗ bả vai của anh "Tin em một lần đi, nếu năm nay không tìm được đối tượng, sang năm em chắc chắn sẽ ngoan ngoãn đi xem mặt, kết hôn."

Hôm nay là đêm cuối cùng.

Anh cảm nhận được cô chỉ là nói cho có lệ "Anh xem em có thể lừa gặt tới bao giờ." tức giận trở về.

Mẫn Lộ dựa trên xe, muốn hút thuốc, thế nhưng chốc lát phải gặp Úy Minh Hải, cô liền cất điếu thuốc vào.

Đứng trong sân phát ngốc một hồi, có gì đó dừng ở trên má cô. Mẫn Lộ sờ sờ mặt, ẩm ướt, ngửa đầu nhìn, hóa ra là những bông tuyết nhỏ.

Cô mở cửa xe lên ngồi, lái xe thẳng tới tiểu khu nhà Úy Minh Hải.

Cô có bạn trong tiểu khu của Úy Minh Hải, liền nhờ bạn nói với bảo vệ cổng tiểu khu cho vào.

Mấy năm nay cô ở trước mặt Úy Minh Hải vẫn luôn cao ngạo, cường thế, thái độ vô tâm, thế nhưng đây chỉ là chút tôn nghiêm còn lại của cô.

Cô cũng không nói chuyện quá nhiều với ông, nên cũng chưa từng thổ lộ qua.

Đối phó với một người nam nhân có ý chí sắt đá như Úy Minh Hải, có lẽ nếu mềm mỏng sẽ dễ nói chuyện hơn.

Mẫn Lộ vô tới tiểu khu của Úy Minh Hải, trực tiếp chạy xe tới trước biệt thự của ông, nhưng trước biệt thự có bảo vệ, cô không thể tới gần hơn được.

Gọi điện thoại cho ông, một phút đồng hồ chuông vẫn vang nhưng không ai nghe máy.

Cô nhìn phía trên biệt thự, bên trong vẫn sáng đèn.

Úy Minh Hải đang ở trong phòng bếp chuẩn bị lẩu chấm tương, di động để trên bàn cơm, không nghe được.

Tối nay trong nhà cũng chỉ có mình ông, ông đều dặn đầu bếp, quản gia với lái xe ra về rồi. Ngay cả Úy Lai, ông cũng gọi tài xế đưa cô bé về nhà. Mỗi năm tới mấy ngày này, ông đều một mình trải qua.

Tiếng di động một lần nữa vang lên, Úy Minh Hải nhíu mày, xác định không nghe lầm, là bài trời cao biển rộng, ông bưng chén nước chấm đã pha chế ra ngoài.

Là Úy Lam gọi tới:

"Chú út đang ở nhà sao?"

Cô vừa mới tới công ty của chú út, thư kí Trần nói Úy tổng đã sớm rời đi.

Úy Minh Hải "Có việc gì không?"

Úy Lam không có việc gì, "Tối nay con không bận, cũng không đi chơi với bạn, con qua đón giao thừa với chú được không?" Lúc này cô đang đậu xe ở ven đường, "Khoảng nửa tiếng nữa con tới nhà chú."

Cô nghe nói Úy Lai đã về nhà, lúc này mới qua, ngày thường Úy Lai ở đó, cô cũng lười qua, liếc mắt một cái cũng không muốn nhìn thấy Úy Lai.

Úy Minh Hải "Con về nhà đi, không cần qua đây."

Úy Lam "Về nhà cũng không có chuyện gì làm."

Úy Minh Hải lấy đĩa bỏ lên bàn, trở lại phòng bếp lấy rau dưa, "Tối nay chú không muốn thấy ai cả, muốn ở một mình, đừng qua đây."

Úy Lam lo lắng nói "Chú sao vậy?"

Trong điện thoại trầm mặc một lát. Úy Minh Hải "Ngày mai là sinh nhật con gái chú, mấy hôm nữa có chuyện gì cũng đừng làm phiền chú, qua Tết hãy nói."

Úy Lam hơi hơi cắn môi, "Con muốn qua chăm chú út."

Úy Minh Hải chỉ nói hai từ "Úy Lam."

Ngày thường chú út đều gọi nhũ danh của cô, lúc tức giận mới gọi cả tên lẫn họ.

Úy Lam "Vậy được, con về đây." Cô cúp máy.

Úy Minh Hải vừa muốn bỏ điện thoại xuống, trên màn hình hiển thị cuộc gọi trước đó, hai cuộc gọi nhỡ, đều là của Mẫn Lộ.

Ông không gọi lại, đem rau dưa lấy ra để trên bàn cơm. Tối nay ông về nhà không muộn, ở phòng khách ngồi một lúc rất lâu, không biết tự mình suy nghĩ những gì, rất nhanh liền tới 10 giờ mới cảm thấy đói.

Mẫn Lộ không cam lòng, gọi tiếp cuộc gọi thứ ba.

Úy Minh Hải như có suy nghĩ, cuối cùng vẫn nghe máy.

Mẫn Lộ "Em đang ở trước cửa."

Úy Minh Hải không nói tiếp, dùng sự im lặng biểu đạt ý tứ của mình.

Mẫn Lộ "Không phải anh còn thiếu em một bữa cơm sao, cho em nửa tiếng, em chỉ muốn nói chuyện một chút, yên tâm, em không mặt dày vậy đâu, nói xong sẽ đi."

Cô cấp chính mình một cái bậc thang "Em còn muốn đón giao thừa với Thời Cảnh Nham và Đào Đào, sẽ không ăn vạ với anh đâu."

Úy Minh Hải cuối cùng cũng mềm lòng, Thời Quang chính là nguyên nhân khiến ông từ bỏ nguyên tắc của mình, ông nghe được tên Đào Đào, nơi nào đó trong lòng liền mềm mại hẳn.

Ông nói "Chờ một chút."

Cúp điện thoại, ông gọi điện cho bảo vệ, nói bọn họ mở cửa cho cô vào.

Năm phút sau, Mẫn Lộ đã vào được. Đây là lần đầu tiên cô đến nhà của Úy Minh Hải, cũng là lần đầu tiên ở riêng với ông.

Căn phòng quá lớn, ánh mắt đầu tiên Mẫn Lộ không thể thấy được Úy Minh Hải, cho rằng ông ở trên lầu.

Cô hướng về phía trên lầu kêu, "Úy Minh Hải."

Trước kia giả bộ trước mặt Úy Minh Hải, cô đều gọi ông là Úy tổng, hôm nay gọi tên ông, trong lòng dâng lên một chút ngọt ngào, nhưng cũng cảm thấy bi ai.

Mẫn Lộ nha, ngươi xem ngươi một chút tiền đồ cũng không có.

Úy Minh Hải từ phòng bếp bước ra, "Ở đây."

Mẫn Lộ xoay người, ông mặc một bộ đồ ở nhà màu xám, so với ngày thường thì đã giảm bớt khí chất lạnh lùng, trong tay cầm một cái chén và đôi đũa, hơi thở gia đình thoang thoảng. Úy Minh Hải dù ở nhà cũng không làm mất đi sự gợi cảm của bản thân.

Mẫn Lộ đi tới phòng ăn, "Anh đang ăn lẩu à?"

Úy Minh Hải "Ừ."

Cũng rất có tình thú.

Đêm nay Mẫn Lộ tới là để tỏ tình, thế nên cũng không tới giúp, ngồi ở nơi cách ông không xa.

Bầu không khí quá im lặng, một âm thanh nhỏ cũng có thể nghe được. Cô tìm đề tài để nói chuyện "Anh thích ăn lẩu à?"

Úy Minh Hải "Không thích." Dừng một chút "Là cô ấy thích."

Trong lòng Mẫn Lộ chấn động, mùi giấm tràn ngập cõi lòng, sau đó là chua xót, tiếp theo là đau lòng.

Cô còn tưởng ông lãnh đạm vô tình, hóa ra là đã có người trong lòng. Cô cũng không hỏi lòng vòng quanh co, "Em có quen không?"

Úy Minh Hải bỏ đồ ăn vào nồi lẩu bắt đầu nấu, "Không quen biết."

Mẫn Lộ hỏi câu hỏi mà mình đã tò mò từ lâu, "Sao anh không đuổi theo cô ấy?" Cô không thể nào hiểu được, một nữ nhân kiêu ngạo đến mức nào mà có thể cự tuyệt Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải "Cô ấy không còn nữa."

Lúc nói ra, trong lòng ông toàn là nỗi đau đớn.

Mẫn Lộ nhìn chằm chằm ông, nhất thời quên cả phản ứng lại.

Tối nay Úy Minh Hải không đeo kính mắt, ngày thường lúc làm việc ông mang theo, phần lớn thời gian còn lại đều không mang.

Không còn gọng kính vàng che đậy, Mẫn Lộ vẫn không thể đọc được suy nghĩ trong ánh mắt ông.

Dừng một chút, Mẫn Lộ thật cẩn thận hỏi suy nghĩ trong lòng mình "Không còn ở trên thế giới này sao?"

Nồi lẩu bốc hơi nóng khiến bầu không khí ấm áp lên, Mẫn Lộ nhìn Úy Minh Hải cũng tràn ngập mơ hồ.

Sau một lúc lâu, ông thấp giọng ừ một tiếng.

Đêm nay Mẫn Lộ tới là có mục đích, Úy Minh Hải cũng đoán được tương đối mục đích ấy là gì.

Hôm nay cô đặc biệt an tĩnh, nghiêm túc, ông cũng nhẹ nhàng tiếp chuyện với cô "Mẫn Lộ, tìm một người đối xử thật tốt với mình đi, ta với cô nếu thật sự có thể đến với nhau cũng sẽ không khiến cô mất nhiều thời gian như vậy."

Nói xong, ông có chút thất thần:

"Ta với cô ấy, còn có một người con gái, nhưng cũng không còn nữa, ta còn chưa thấy được mặt đứa con này, thì đã không còn trên đời nữa."

Ông dùng một đầu còn lại của đôi đũa chỉ chỉ nơi trái tim của mình "Nơi này đã sớm chết rồi." Giọng nói ông khàn khàn "Ngày mai là sinh nhật con gái ta."

Sau đó cả bầu không khí rơi vào trầm mặc.

Mẫn Lộ ngơ ngẩn nhìn ông, cô biết người đàn ông này chắc chắn cất giấu một câu chuyện nào đó, nhưng không nghĩ tới sẽ bi thương tới như vậy.

Úy Minh Hải bỏ một đĩa súp lơ vào trong nồi, ông cũng không nhìn Mẫn Lộ.

Cũng không biết qua bao lâu, Mẫn Lộ trước sau vẫn không nói chuyện.

Súp lơ chín, Úy Minh Hải gắp mấy miếng lên ăn, cũng không chấm nước chấm.

Hôm nay Mẫn Lộ đã chuẩn bị rất nhiều từ ngữ để tỏ tình, thế nhưng cô lại không nói ra được lời nào.

Tình yêu của ông vượt qua cả sinh tử. Thế nhưng giữa cô và ông ngay cả thời gian yêu đương còn không có.

Mẫn Lộ cầm một chén rượu, rót cho mình một ly nước trái cây, cũng rót cho Úy Minh Hải, "Trước tiên chúc mừng sinh nhật tiểu công chúa của ngài, cô bé ở thế giới bên kia sẽ có mẹ yêu thương."

Cổ họng Úy Minh Hải như có gì đó chặn lại, nghẹn ngào, "Cảm ơn."

Ông ngửa đầu, một hơi uống hết đồ uống rồi để xuống.

Mẫn Lộ cũng uống hết một ly nước, cô quen biết Úy Minh Hải đã nhiều năm, bạn bè của cô cũng có mối quan hệ thân thiết với Úy Minh Hải, thế nhưng trước giờ cô không hề biết gì về quá khứ của Úy Minh Hải.

Trước kia ông có người yêu, có con gái, hẳn những năm trước xảy ra rất nhiều chuyện.

Cô nhìn Úy Minh Hải "Lúc ấy ngài còn học đại học sao?"

Úy Minh Hải gật đầu, "Nếu con gái ta còn sống, rất nhanh sẽ lên mười chín tuổi."

Hóa ra tiểu khả ái và tiểu công chúa bằng tuổi nhau, đều mười chín tuổi.

Mẫn Lộ bắt đầu cảm thấy đau lòng cho người đàn ông này, mấy năm nay rốt cuộc ông làm cách gì để tồn tại.

"Bọn họ vẫn luôn tồn tại trong trái tim của ngài mà, đây cũng là một loại tồn tại." Cô trấn an Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải cũng thường xuyên lừa mình dối người, chỉ cần ông còn sống, bọn họ sẽ vẫn tồn tại.

Cho nên, mỗi năm ông đều sẽ ăn sinh nhật bọn họ, nhưng chỉ ăn sinh nhật.

Tựa như ngày mai, ông sẽ ăn sinh nhật con gái, chưa bao giờ nghĩ tới ngày mai cũng chính là ngày giỗ của cô ấy.

Mỗi lần tới sinh nhật con bé, một mình ông sẽ tới quán ăn hồi trước cô ấy thích ăn.

Ông sợ nếu chủ tiệm không mở hoặc rời đi, cô sẽ không tìm thấy, thế nên ông liền mua cửa tiệm đó.

Úy Minh Hải bỗng nhiên nhớ tới một việc, ông nhìn đồng hồ, thúc giục Mẫn Lộ "Cô không phải muốn đón giao thừa với Đào Đào sao, nhanh đi đi, nếu không sẽ trễ mất."

Chính ông cũng chưa phát hiện, ông đã đổi tên gọi của Thời Quang thành Đào Đào.

Mẫn Lộ cười cười, khóe miệng cũng không che giấu được chua xót, "Không vội, ta ở cùng ngài một lát."

Úy Minh Hải "Thói quen của ta, mấy năm nay đều là một mình đón giao thừa, cô đi gặp Đào Đào đi."

Mẫn Lộ nửa nói giỡn, "Muốn đuổi ta cứ nói thẳng, không cần lấy Đào Đào ra làm lý do."

Úy Minh Hải không giải thích, do dự mấy giây, ông buông đũa, tìm album ảnh trong di động, đưa cho cô "Cô xem đi."

Mẫn Lộ cầm điện thoại, nhìn bức ảnh xuất hiện trên màn hình "Sao ngài lại có ảnh của Đào Đào." Dù là tấm ảnh này có chút xưa cũ.

Úy Minh Hải "Cô nhìn kỹ lại xem, rốt cuộc có phải Đào Đào hay không."

Mẫn Lộ đã nhìn thấy "Dưới mũi có chút không giống."

Cô dùng bàn tay che lại nửa mặt dưới, "Đôi mắt, cái mũi, cái trán, quả thực giống nhau như đúc."

Nhìn một lúc, cô như hiểu ra điều gì, bỗng chốc ngẩng đầu.

Úy Minh Hải "Đây là mẹ của con gái ta."

Ông gắp từ trong nồi súp một miếng súp lơ, nấu trong thời gian dài, có chút mềm nhũn, ông vẫn gắp lên ăn.

Mẫn Lộ hiểu ra, khó trách Úy Minh Hải nói cô đi qua với Đào Đào, hóa ra là có hàm ý như vậy.

Bỗng nhiên cô hoảng hốt, có chút gì đó không đúng "Vừa rồi ngài nói chưa từng gặp con gái của mình?"

Úy Minh Hải dừng vài giây, cuối cùng vẫn nói "Đúng vậy, là ta không biết cô ấy có con, sau khi chia tay cô ấy đi Thượng Hải, ta thì ra nước ngoài, mười năm trước ta mới biết được."

Mẫn Lộ hỏi tiếp "Cô ấy là người ở đâu?"

Úy Minh Hải "Quê ở Giang Huyện."

Mẫn Lộ trừng mắt thật to, không dám tin, "Ngài nói lại lần nữa, quê ở đâu?" Chính cô cũng không nhận ra, cảm xúc của cô vô cùng kích động.

Úy Minh Hải không hiểu "Giang Huyện, sao vậy?"

Ông ăn xong chén súp lơ, lại gắp một miếng bò viên.

Mẫn Lộ nuốt nước bọt, rất nhiều loại cảm xúc vọt tới, chính cô cũng không rõ là do khẩn trương hay do hưng phấn.

"Đào Đào cũng ở Giang Huyện, không đúng, hẳn là Giang Huyện đi, là bà Đào nhặt được ở Giang Huyện, nên chắc là ở đó."

Cô nói năng có chút lộn xộn.

Úy Minh Hải trố mắt, thịt cũng quên ăn, "Đào Đào không là con chú tư của Thời Cảnh nham sao? Sao lại nhặt được?"

Mẫn Lộ liên tục lắc đầu "Đào Đào được nhà chú tư nhận nuôi, không phải con đẻ."

Nói xong liền chớp mắt một cái, trong lòng nảy ra một cái ý tưởng.

Mười ngón tay cô không tự giác nắm chặt, lớn mật phỏng đón "Đào Đào giống với người yêu ngài như vậy, năm nay Đào Đào cũng mười chín tuổi, cô bé được nhặt vào ngày 16 tháng 1, bà Đào nói, lúc nhặt được Đào Đào cũng đã được mười ngày rồi. Trùng hợp lại là ở Giang Huyện."

Cô nhìn chằm chằm Úy Minh Hải "Ngài không tận mắt thấy con gái mình ra đi, cô bé thật sự không còn nữa sao?"

Tay Úy Minh Hải run lên, viên thịt rớt vào chén tương, bắn lên bộ đồ ở nhà của ông.

Mẫn Lộ nhìn ông sững sờ, gọi "Úy Minh Hải."

Ông vẫn không lấy lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Tp.HCM, 27/08/19

Editor: Xiao He

Chỉ trong vài phút Mẫn Lộ cảm giác như mình vừa mới ngồi một chuyến tàu lượn siêu tốc trở về, chuyến tàu này không hề bình yên mà vô cùng mãnh liệt dữ dội như trên sóng biển.

Trên mặt biển mây đen bao trùm, gió lớn gào thét, từng đợt sóng mạnh mẽ tiếp nối nhau.

Không cách nào bình tĩnh như cũ.

Nếu Đào Đào chính là con gái bảo bối của Úy Minh Hải, vậy vì lí do gì mà lúc trước cô bé bị bỏ rơi.

Suy nghĩ trong đầu Mẫn Lộ loạn cào cào, nhất thời không nghĩ ra được, Úy Minh Hải vẫn chưa hoàn hồn, sắc mặt ông căng chặt, cũng không phản ứng giống người bình thường, nếu biết con mình còn sống, sẽ hưng phấn kích động không ngừng được.

Thế nhưng ông lại vô cùng bình tĩnh, tạo cho người khác một cảm giác áp bách. Tựa như sắp có bão táp ập tới.

Mẫn Lộ nhìn ông trước sau vẫn chưa nói lời nào, thật cẩn thận gọi "Úy Minh hải."

Ông vẫn không đáp lại.

Ánh mắt sâu thẳm sắc bén, lập lòe không che giấu được sự hung ác nham hiểm bên trong.

Mẫn Lộ cũng quen thuộc với Úy Minh Hải, thế nhưng nhìn ánh mắt ông lúc này, làm cô không khỏi rét run.

Biểu hiện duy nhất khiến Mẫn Lộ cảm thấy ông yêu thương con gái chính là đôi mắt ông đang ửng đỏ, ướt nhòa.

Sự tàn nhẫn cũng ôn nhu của người đàn ông này đều thể hiện qua ánh mắt, đồng thời cũng thể hiện được tâm trạng ông lúc này.

Mẫn Lộ vẫn luôn duy trì sự im lặng, cô nhìn chằm chằm Úy Minh Hải một lúc lâu, trong lòng ông suy nghĩ như thế nào cô cũng không thể nào nhìn thấu.

Mười mấy phút sau, Úy Minh Hải rốt cuộc cũng mở miệng, liền nói một câu "Bảo bối của ta còn sống."

Mẫn Lộ "Có lẽ."

Đối với sự việc này, ai cũng không có khả năng khẳng định chắc chắn được, chỉ có thể nói là khả năng cao.

Úy Minh Hải giật giật ngón tay, vừa rồi toàn thân đều không nghe lời ông.

Ông muốn nói chuyện nhưng lại nói không nên lời, muốn cầm di động, nhưng tay lại không thể cử động.

Biết Đào Đào là con rơi, lại có khả năng chính là con gái mình, tâm can ông như bị dằn xé.

Cổ họng Úy Minh Hải như bị nghẹn lợi, cảm giác không thể hô hấp như bình thường được, "Đào Đào cũng biết là con bé được nhặt sao?"

Mẫn Lộ gật đầu, "Từ nhỏ đã biết chuyện này rồi, cô bé tưởng cha mẹ ghét bỏ không cần mình."

Úy Minh Hải lầm bầm nói "Sao có thể được?"

Ông lấy di động ra gọi một dãy số, chờ đợi bên kia nghe máy, ông không khỏi dùng sức nắm chặt di động, trái tim như bị thít chặt.

Điện thoại bên kia rốt cuộc cũng có người nghe, là giọng nói của một phụ nữ trung niên, âm thanh mơ hồ mông lung "Trễ như vậy rồi, chú gọi có chuyện gì không?"

Âm thanh bên kia có vẻ là bị điện thoại làm cho thức tỉnh.

Úy Minh Hải "Con gái của em năm đó không chết."

Ông lạnh băng, giọng nói không mang theo chút tình cảm nào truyền qua ống nghe.

Người phụ nữ trung niên giật mình một cái, cả người tỉnh táo hẳn, hoảng loạn mấy giây, nhanh chóng che giấu "Chú uống rượu phải không?"

Úy Minh Hải "Một giọt rượu em cũng chưa uống, con gái em tìm thấy rồi."

Người phụ nữ há hốc mồm, nói không nên lời, sắc mặt trắng bệch.

Phản ứng của đối phương đã giải thích hết mọi việc, con gái ông thực sự không chết, là bị người nhà bên đó vứt đi.

Úy Minh Hải đổi điện thoại cầm qua bên phải, tay trái cầm chiếc đũa tiếp tục gắp đồ ăn trong nồi lẩu.

Súp lơ đã chín rục, ông vẫn ăn.

Đào Đào thích ăn món này nhất, ông vẫn không chấm tương.

Trong điện thoại duy trì sự tĩnh mịch, im lặng.

Người phụ nữ vừa rồi bị dọa mất mật, không biết phải nói gì.

Bà vốn chột dạ, mấy năm nay lấy biết bao nhiêu là tiền từ Úy Minh Hải, hiện tại không biết làm sao mới tốt.

"Chị cũng không biết rõ, để chị đi hỏi kĩ rồi gọi lại cho em."

Âm thanh bà run rẩy.

Bà chạy nhanh tới đánh thức người đàn ông "Là em rể, không biết sao tìm được con gái rồi, phải làm sao bây giờ?"

Người đàn ông rùng mình, đột nhiên ngồi dậy, sau lưng một thân mồ hôi lạnh.

Bọn họ đều hiểu Úy Minh Hải, đối với người nhà vô cùng tốt, lúc cần phải tàn nhẫn khi đó người thân cũng không nhận.

Người đàn ông sờ soạng trên đầu giường, lấy một điếu thuốc, lòng bàn tay cũng bắt đầu ra mồ hôi. Ông nói:

"Đứa bé là mẹ tôi ném, bà cũng chết nhiều năm, Úy Minh Hải có muốn kiếm chuyện, cũng không tới lượt chúng ta, chỉ cần một mực khẳng định, chúng ta không biết chuyện đó, hắn cũng không có biện pháp xử lí mình đâu."

Phụ nữ trung niên "Giờ phải nói sao với Úy Minh Hải."

Người đàn ông "Tôi cũng không biết, em gái tôi sinh con lúc đó mẹ trong bệnh viện, đứa bé ấy là bà mang về, sau này chỉ nghe bà nói, thân thể đứa bé không tốt, bệnh mất rồi."

Người phụ nữ gọi lại cho Úy Minh hải, nói đúng hoàn toàn những gì người đàn ông dặn dò, một chữ cũng không đổi, còn giả bộ khóc lóc hai tiếng "Tìm được đứa nhỏ ấy thì tốt rồi, đứa nhỏ chịu khổ quá nhiều."

Úy Minh Hải a một tiếng, "Mấy người các người không muốn nuôi, cũng không ai trách cứ gì, thế mà lại ném đứa bé ấy ngoài đường vào mùa đông, các người làm vậy có cảm thấy ác độc quá hay không?"

Khi nói ông cũng không kiềm chế được cảm xúc của mình.

Tháng 1 là thời điểm lạnh nhất, vậy mà một đứa bé lại nằm ngoài đường lúc giá rét, lúc bị nhặt được, chắc cũng được một đêm rồi.

Ông lại gắp một miếng súp lơ, không nhai mà trực tiếp nuốt xuống.

Người phụ nữ há mồm, im lặng. Khi đó thực sự không muốn nuôi, cũng chẳng có tiền nuôi.

Đưa cho người khác lại sợ người trong thôn nói xấu, nói bọn họ vô tình vô nghĩa, đành phải dùng hạ sách này.

Giọng Úy Minh Hải lạnh lùng truyền tới, "Mười mấy năm nay, mỗi lần các người tới đòi tiền, ban đêm cũng không mơ thấy nếu cô ấy biết các người đối xử với con mình dùng mạng chết để đổi lấy như vậy, cô ấy nhất định sẽ bóp chết các người."

Lòng ông đau không tả được, cũng không muốn lãng phí thời gian nói chuyện với bọn họ.

"Để xem tôi trừng phạt mấy người như thế nào."

Trực tiếp tắt máy.

Mẫn Lộ cũng đại khái đoán được đầu bên kia là ai.

"Ngài vẫn duy trì mối quan hệ với người nhà bên kia?"

Úy Minh Hải "Ừ."

Mười năm trước, ông biết cô ấy mất rồi, liền tìm về quê cô. Ông chỉ biết là huyện nào trấn nào,trước kia cũng chưa từng tới, quanh co nhiều ngõ hẻm mới thấy được.

Hỏi thăm nhà cô ở nơi nào, một ông lão nhà ở ven đường vô thôn nói cô gái ấy mệnh khổ, người đi rồi, đứa con mới sinh cũng bệnh, không được chữa trị tốt nên cũng không còn.

Còn nói đối tượng kết hôn của cô gái ấy cũng không đáng tin cậy, ăn nhậu chơi gái cờ bạc, mới vừa nhận giấy đăng kí kết hôn liền vô tù rồi.

Cô ấy làm gì có đối tượng kết hôn, đăng kí kết hôn lúc nào.

Là người nhà cô sợ người khác nói ra nói vào, cố ý thêu dệt như vậy.

Hỏi nhiều người ai cũng nói đứa bé không còn, tới nhà cô, mẹ cô sau khi biết ông là cha đứa trẻ, đầu tiên là đánh chửi, lúc sau liền thất thanh khóc rống.

Trước giờ ông chưa từng nghi ngờ rằng con mình còn sống. Cũng không hề hoài nghi tất cả chỉ là diễn xuất đau khổ, tuyệt vọng, bi ai của mẹ cô ấy.

Từ đó về sau, ông thay cô ấy phụng dưỡng người nhà, bao gồm cả người mẹ mới qua đời, ông cũng lấy phận con rể đi đưa tiễn.

Ông còn mua nhà trong tỉnh cho nhà anh trai cô ấy, cháu gái cháu trai đều cho ra nước ngoài du học, hiện tại cũng sống cuộc sống sung sướng hơn người bình thường.

Kết quả không ngờ chỉ là một sự giả dối nực cười.

Úy Minh Hải đem đồ ăn trong nồi lẩu gắp ra ăn hết, dạ dày căng lên khó chịu.

Mẫn Lộ hiện tại cũng bình tĩnh lại, "Ngài còn ăn được, sao không vội đi tìm Đào Đào sao?"

Úy Minh Hải khàn giọng "Ta đứng dậy không nổi."

Mẫn Lộ từ trước đến giờ vẫn luôn không tim không phổi, chừng này tuổi rồi nhưng chưa rớt nước mắt bao giờ, vậy mà chỉ một câu nói của Úy Minh Hải lại có thể làm nước mắt cô không ngừng rơi, cô nhanh chóng ngăn dòng nước mắt lại.

Mười mấy phút sau, Úy Minh Hải cảm giác như đã trải qua mấy kiếp rồi.

Vui buồn lẫn lộn. Đa phần là đau khổ.

Mẫn Lộ rót cho Úy Minh Hải một ly nước ấm "Tiếp theo ngài định làm gì bây giờ?"

Bây giờ có thể khẳng định 80-90% Đào Đào chính là con gái của Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải gọi điện cho thư kí Trần, "Lão Trần, bây giờ ông liên hệ cho bên giám định ADN, tôi muốn làm xét nghiệm với Thời Quang, cô bé chắc chắn là con gái của tôi."

Thư kí Trần "Úy tổng, ngài.." say rồi?

Úy Minh Hải "Con gái tôi vẫn chưa chết, Thời Quang được người trong đại viện nhặt được ở Giang Huyện."

"Cô bé khẳng định là con của tôi."

"Hiện tại tôi phải làm giám định, thật ra cũng không cần thiết, nhưng nếu không làm, người nhà Thời Quang chắc chắn sẽ không cho tôi dắt con bé đi."

"Đúng rồi, ông nói với bên luật sự, nếu Thời gia không muốn đưa Thời Quang cho tôi, liền khởi kiện."

Mẫn Lộ chua xót nhìn người đàn ông trước mặt, mười phút sau khi biết tin ông mới thể hiện cảm xúc của mình ra ngoài một cách mãnh liệt.

Thư kí Trần cũng bị xoay vòng vòng hồ đồ, Đào Đào đã qua mười tám tuổi, không cần phải khởi kiện để tranh quyền nuôi dưỡng.

Trong điện thoại Úy Minh Hải lặp lại "Ông tìm mấy cơ quan giám định ADN đi, miễn cho Thời gia không tin."

Mẫn Lộ im lặng nhìn ông điên cuồng, thật ra ông không biết, Tần Minh Nguyệt đã sớm không cần Đào Đào, sẽ không ai giành nuôi Đào Đào với ông.

Nhưng lúc này cô nói không nên lời, mấy năm nay ông vô cùng sủng ái cháu chắt trong nhà, nhất là cháu gái cưng tận trời, nhưng Đào Đào thì ở đâu?

Nếu cô giờ cô nói lúc trước Đào Đào sống không được dễ dàng, như thế không phải là muốn lấy mạng ông sao?

Úy Minh Hải phân phó cho thư kí Trần xong, tiếp theo gọi điện cho Thời Quang.

Dãy số kìa vừa gạt qua trong chớp mắt ông liền khẩn trương.

Điện thoại vừa thông, ông phải nói gì giờ.

Nếu Thời Quang biết ông là ba của con bé, liệu có vui mừng?

Rốt cuộc thì hiện tại cô có cha mẹ, gia thế tốt như thế, tiền cũng không thiếu.

Cùng ông một chút cảm tình cũng không có.

Trong lúc thất thần, tiếng chuông kết thúc, không ai nghe máy.

Úy Minh Hải tiếp tục gọi lại, như cũ không ai bắt máy.

Mẫn Lộ "Để em gọi cho Thời Cảnh Nham."

Gọi hai lần, kết quả giống nhau, không ai trả lời.

"Có khả năng đang đón giao thừa, nên không ai nghe."

Úy Minh Hải "Cô lái xe tới đây?"

Mẫn Lộ gật đầu

"Dẫn ta đi gặp bọn họ đi, Thời Cảnh Nham thường đi nhà hàng, cứ tìm từng cái là được." Ông không đợi qua giao thừa được, một giây cũng không thể đợi nổi.

Ông đấm đấm chân của mình, cùng không phải mềm nhũn. Vừa rồi hai chân không nghe lời, thân thể liền không cử động như ý muốn.

Thời Quang với Thời Cảnh Nham lúc này vừa tới nhà hàng, trong phòng đặc biệt yên tĩnh, có thể nghe được dù là âm thanh nhỏ nhất, chỉ là bọn họ đã tắt chuông điện thoại.

Thời Cảnh Nham dắt Thời Quang đi xem phim trước, rạp chiếu phim cách nhà hàng khoảng mấy bước, lúc vô rạp điện thoại vẫn luôn có người gọi tới, anh liền tắt chuông.

Thời Quang nhìn Thời Cảnh Nham tắt chuông điện thoại, cũng bấm nhỏ âm lượng của mình xuống.

Thời Cảnh Nham chọn một phim điện ảnh nổi tiếng, series phim này cô đã coi rồi, thế nhưng nội dung phim hôm nay như thế nào cô một chút cũng không nhớ.

Từ lúc ngồi xuống tới khi âm thanh kết thúc vang lên, trong đầu cô đều là những khoảnh khắc với Thời Cảnh Nham.

Bộ phim kết thúc, bọn họ liền đi qua nhà hàng đã sớm đặt gần đó.

Hiện tại là 11 giờ 50, cách năm mới còn mười phút.

Thời Quang hỏi "Nhà hàng này mở đến mấy giờ vậy?"

Thời Cảnh Nham "Là nhà hàng của Úy tổng, mỗi ngày đều mở tới 3 giờ sáng."

Thời Quang gật đầu, hóa ra là nhà hàng của Úy Minh Hải.

Rất nhanh, phục vụ đẩy lên một cái bánh kem sáu tầng tiến vào.

Mỗi một tầng bánh kem cũng không quá lớn, thế nhưng lại điêu khắc vô cùng tinh xảo.

"Tiên sinh, bánh kem của ngài."

"Cảm ơn."

Phục vụ hơi khom khom người, rời khỏi phòng.

Thời Quang bị bánh kem hấp dẫn, một lúc sau mới phản ứng lại "Hôm nay là giao thừa, anh đặt bánh kem nhiều tầng như thế làm gì?"

Thời Cảnh Nham đứng dậy, đem từng ngọn nến cắm lên: "Mừng sinh nhật em."

Anh lấy bật lửa ra, thắp lửa lên, nói với cô "Nghĩ điều ước thật kĩ đi, mười hai giờ đúng sẽ thổi nến."

Thời Quang không biết nên cao hứng hay thương tâm, ngày mai không phải sinh nhật cô mà, ước làm gì, cũng đâu cần bánh kem.

Cô uyển chuyển nói "Có phải anh nhớ nhầm sinh nhật của chị nào rồi không?" anh nhớ nhầm nhưng cũng không được nha, lúc trước sinh nhật cô mỗi năm anh đều sẽ gọi điện cho cô.

Thời Cảnh Nham "Chính là sinh nhật em, anh nhớ rõ ngày này mè, mười sáu tháng một."

Thời Quang nghe xong càng không hiểu, nếu nhớ sinh nhật của cô, tại sao còn muốn tổ chức vào đêm nay.

Thời Cảnh Nham "Anh không biết mấy năm trước em chỉ ăn một bữa cơm đơn giản để mừng sinh nhật."

Chỉ tới khi thím tư đóng gói hành lý của cô đem tới đây, anh mới biết cô có ít đồ đạc tới vậy, sau này anh mới hỏi người trong khu của chú tư ở để tìm hiểu tình hình.

Lúc nhỏ cô thường xuyên bị đánh, lớn lên một chút, thím tư trước sau vẫn luôn không quan tâm tới cô.

Sinh nhật không ai tổ chức cho cô, chú tư cũng không phải lúc nào cũng có thời gian để chạy về nhà ăn sinh nhật cùng, có khi bảo mẫu nhớ rõ sẽ nấu cho cô chén mì để ăn.

Mấy năm nay anh vẫn luôn nhớ rõ sinh nhật của cô, trước khi cô vô cấp ba, anh đều gọi qua số bàn nhà chú tư để chúc mừng, sau này cô có di động rồi, số lần anh gọi điện liền nhiều hơn một chút.

Mỗi lần sinh nhật cô, anh có thói quen hỏi cô, sinh nhật có ăn bánh kem không.

Cô đều trả lời là có, thiếu chút nữa là no bể bụng.

Anh liền tin.

Sau đó cũng không có gì để nói chuyện, cô luôn nói anh có việc thì làm đi, em phải làm bài tập.

Vài câu ít ỏi, cuộc trò chuyện đã kết thúc.

Anh cho rằng cái gì cô cũng không thiếu, thím tư nhất định mua đầy đủ cho cô.

Những năm đó anh ở nước ngoài, cũng không đi dạo phố, nên không mua đồ cho bé gái, thế nên mỗi lần sinh nhật cô, anh đều gửi mấy quyển sách.

Lúc cô còn nhỏ, anh mua truyện cổ tích, sau này thì mua bản tiếng Anh cho cô.

Nhiều sách như thế, cô đều giữ lại kĩ càng.

Lúc trước thím tư nhờ người đưa tới một túi sách, toàn là sách mấy năm nay anh mua cho cô.

Thời Cảnh Nham nghĩ mấy năm nay cô đều không được mừng sinh nhật vui vẻ, nhìn cô "Bà Đào nói, em có thể sinh trong khoảng ngày 4 tháng 1, lúc ấy ở quê bà có người quen là bà đỡ, kiểm tra thân thể cho em, nói em cũng được mười ngày tuổi, thế nhưng không chính xác. Từ năm nay, ngày một đến ngày mười sáu, chọn một ngày làm sinh nhật của em."

Anh nhìn đồng hồ, còn ba phút nữa là tới 0 giờ.

"Lại đây, chuẩn bị thổi nến đi."

Thời Quang chưa bao giờ thể hiện mặt yếu ớt nhất trước mặt anh, cô nhanh chóng quay mặt qua chỗ khác nhìn về hướng ngoài cửa sổ, liếc mắt liền thấy pháo hoa được bắn hồng lập lòe.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Tp.HCM, 07/09/19

Editor: Xiao He

Còn hai phút nữa là tới 12 giờ đêm, Thời Cảnh Nham lấy di động ra chuẩn bị chụp ảnh cho Thời Quang, phát hiện có mười cuộc gọi nhỡ, đều là của Mẫn Lộ, nhưng hiện tại anh không có thời gian gọi lại.

"Nghĩ kĩ điều ước chưa?"

Anh mở ra ứng dụng quay phim "Lại đây ước đi em."

Thời Quang đưa tay nhẹ nhàng ấn ấn mặt, dưới lòng hít sâu một hơi.

"Anh giơ điện thoại lên làm gì vậy?"

Thời Cảnh Nham "Kỉ niệm sinh nhật."

Thời Quang đứng trước cái bánh kem sáu tầng, cô nghĩ thử, nên ước điều gì nhất.

Đúng 12 giờ chuông của nhà hàng vang lên.

"Hy vọng người mình yêu cũng yêu mình."

Trong lòng Thời Quang yên lặng ước.

Cô sợ Nguyệt Lão không biết người cô yêu là ai, lại nói thêm cô yêu Thời Cảnh Nham, tương lai sắp tới, cô sẽ nỗ lực hơn nữa, hy vọng Thời Cảnh Nham cũng yêu cô.

Thổi tắt ngọn nến, Thời Quang dùng ngón tay quẹt một miếng bánh kem bỏ vô miệng.

Thời Cảnh Nham tắt video, chỉ vào sô pha trong góc phòng "Quà của em, qua đó xem thử đi."

Thời Quang lúc này mới dám nhìn anh "Quà gì vậy?"

Thời Cảnh Nham "Một món quà nhỏ."

Tuy rằng bên ngoài vẫn còn bọc một lớp giấy gói quà, nhưng khi cầm lên Thời Quang liền biết bên trong là cái gì, rất nhẹ, hẳn là thú bông.

Cô thật cẩn thận mở lớp giấy gói ra, là một con gấu bông.

So với con gấu Mẫn Lộ tặng cho cô thì nhỏ hơn, chỉ cao có 80cm.

Thế nhưng rất thích hợp để ôm vào lòng, cũng có thể đặt ở trên giường trong ký túc xá

Thời Quang nhìn về phía Thời Cảnh Nham, cô bạo gan đùa giỡn với anh "Mười lăm ngày nữa lại là sinh nhật em, có phải lại có thêm quà không?"

Thời Cảnh Nham gật đầu, "Đều có quà hết."

Thời Quang chưa bao giờ hạnh phúc như vậy, lại nhìn gấu bông đang ôm, cô chuẩn bị đặt tên cho nó, gọi là Thời Cảnh Nham.

Nghĩ xong, khóe miệng cô không khỏi nâng lên.

Thời Cảnh Nham không hiểu suy nghĩ của cô gái nhỏ, vừa mới nãy nhìn còn đau lòng, chớp mắt một cái cô liền cười rồi.

"Em ăn bánh kem đi, anh gọi điện thoại một lát."

Mới lấy điện thoại ra chưa đến hai giây, Mẫn Lộ đã gọi tới.

"Cậu đang làm gì vậy, sao không nghe điện thoại của tớ?" Cô bất mãn nói.

Thời Cảnh Nham "Đi ăn với Đào Đào, có chuyện gì?"

Mẫn Lộ không có tâm tư đi chất vấn anh, rống lớn nói "Đang đâu vậy?"

Thời Cảnh Nham "Nhà hàng của Úy Minh Hải."

Mẫn Lộ liền ngắt điện thoại, Thời Cảnh Nham cũng quen với hành động của cô, không có ý định gọi lại.

Vừa rồi Mẫn Lộ mở loa ngoài, Úy Minh Hải cũng nghe được đoạn hội thoại của hai người, không ngờ rằng con gái đang ở nhà hàng của ông ăn tất niên.

Chuẩn bị gặp Đào Đào, ông không khỏi lo lắng, theo bản năng muốn sửa lại cổ áo sơ mi.

Mới sờ liền ngơ ngác.

Vừa rồi quá bối rối, ông thế mà lại mặc đồ ở nhà ra ngoài.

Úy Minh Hải nói với Mẫn Lộ "Quay về biệt thự đi."

Mẫn Lộ không rõ nguyên nhân, cô nhìn hai bên đường, sau đó dừng ở ven đường "Ngài không muốn gặp Đào Đào có phải không?"

Úy Minh Hải chỉ quần áo của chính mình, "Mặc như vậy sao có thể gặp Đào Đào."

Mẫn Lộ giờ mới phát hiện ông vẫn còn mặc đồ ở nhà, liền nói so với ngày thường ông cũng không khác là mấy."

Chỉ là hôm nay là lúc ông lôi thôi nhất, không chỉn chu chút nào.

Cô nhìn đồng hồ, nhắc nhở ông "Ngài trở về thay đồ, chắc hai người bọn họ cũng đã ăn xong về nhà rồi."

Úy Minh Hải "Thế thì ta qua nhà Thời Cảnh Nham tìm."

Mẫn Lộ không nói nữa, khởi động xe quay đầu trở về.

Sau đó trong xe vô cùng an tĩnh, Mẫn Lộ liếc nhìn Úy Minh Hải, ông thất thần nhìn chằm chằm ngoài cửa sooe.

Đây là thời khắc cô gần với ông nhất, thế nhưng cũng là khoảng cách xa nhất.

Rõ ràng đang ngồi cạnh nhau thế nhưng lại không thể nào với tới.

"Đang suy nghĩ gì vậy?"

Úy Minh Hải xoay người, "Hả?"

Mẫn Lộ "Hiện tại ngài đang suy nghĩ gì?"

Giọng Úy Minh Hải khàn khàn "Đào Đào."

Mẫn Lộ hơi há miệng, muốn nói với ông chuyện lúc nhỏ của Đào Đào, lời nói vừa tới miệng lại nuốt xuống.

Chuyện lúc nhỏ của nhóc con chỉ khiến người khác nghe đau lòng, ngoài ra hình như không còn cái gì khác.

Có bữa sau tiết tự học buổi tối, cô đi qua khu hoa viên, nhóc con vẫn còn ở đó chơi xích đu.

Cô liền thắt bím tóc cho nhóc con, chơi với cô bé một lúc, nhóc con luôn luôn an tĩnh, không nói chuyện nhiều lắm, mỗi lần nói chuyện với cô nhiều nhất cũng chỉ nói câu "Cảm ơn chị Văn Văn."

Thanh âm mềm mại như vậy.

Ngày đó, nhóc con đột nhiên hỏi cô một câu "Chị ơi, vì sao ba và mẹ không cần em?"

Lần đầu tiền, vì chuyện của người khác mà cô đau lòng một đêm.

Còn chuyện gì có thể đau lòng hơn chuyện bị cha mẹ mình bỏ rơi, nghĩ tới càng khiến người khác tuyệt vọng.

Thế nhưng trên đời chuyện gì cũng có khả năng xảy ra, mặc dù nhóc con chưa từng có tình cảm cha mẹ thế nhưng luôn tưởng nhớ tới.

Từ nhỏ nhóc con đã cho rằng mình bị ghét bỏ, cho nên cô bé chưa từng làm khó dễ ai, có người nuôi cô bé, liền có thể tự mình tồn tại.

Đến bây giờ cô vẫn còn nhớ rõ, lúc bà Đào mất, nhóc con sáu tuổi vẫn luôn yên lặng rớt nước mắt.

Lúc ấy nhóc con quá nhỏ, chưa biết rõ qua đời nghĩa là gì, nhưng cô bé biết, về sau cô bé không có nhà, người duy nhất tốt với cô bé cũng đã không còn nữa.

Loại cảm xúc thấp thỏm lo âu đối với một đứa nhỏ hai tuổi thật quá mức tàn nhẫn.

Mẫn Lộ không muốn nhắc tới, Úy Minh Hải lại chủ động hỏi "Lúc nhỏ Đào Đào rất đáng yêu có phải không?"

Từ đáng yêu từ miệng một người như ông nói ra, có chút lạ.

Cô không trả lời, chỉ gật đầu.

Bông tuyết ngày càng rơi dày hơn, tầm nhìn không được tốt lắm, Úy Minh Hải cũng không quấy rầy cô lái xe.

Về đến nhà, Úy Minh Hải nhanh chóng bước lên bậc tang, một bước giẫm qua ba bậc thang.

Khi bước lên lầu hai mới nhớ, trong nhà có thang máy.

Mẫn Lộ ngồi một mình trong phòng khách, cô nhìn bốn phía, phòng khách này tạo cảm giác quá quạnh quẽ, một chút hương vị gia đình cũng không có.

Úy Minh Hải thay áo sơ mi và quần tây, lại mặc thêm một cái áo gió.

Đang thắt cà vạt, thì di động vang lên.

Là Úy Lam gọi điện tới, "Chú út, chú đang ở đâu?" Thanh âm của cô có chút nôn nóng.

Úy Minh Hải không đáp hỏi lại "Sao vậy?"

Úy Lam không biết phải nói như thế nào, hiện tại vẫn chưa thể bình tĩnh trở lại.

Thư kí Trần đã nói với cô, nói con của chú út vẫn còn sống.

Lúc đầu cô còn tưởng thư kí Trần nói giỡn, sao có chuyện như vậy được.

Con của chú ấy không phải đã sớm chết non rồi sao.

Sau khi nghe thư kí Trần kể lại mọi chuyện rõ ràng, một lúc sau cô vẫn chưa hoàn hồn được.

Một tiếng sét đánh giữa trời quang.

Thư kí Trần không phát hiện ra sự khác thường của cô, vẫn tiếp tục nói trong điện thoại, nói cô sáng mai nhớ liên hệ mấy luật sư quen thuộc.

Cô buồn bực hỏi: "Liên hệ luật sư làm gì."

Thư kí Trần: "Khởi kiện đó, lỡ Thời gia không muốn Thời Quang về với Úy tổng, đây là yêu cầu của Úy tổng."

Cô chỉ có thể chua xót cười: "Cũng không phải hài tử tám tuổi, sao lại có thể tranh đoạt quyền giám hộ nuôi nấng con cái, đứa trẻ ấy cũng đã mười tám tuổi, chủ yếu là ý kiến của đứa trẻ, kiện tụng gì chứ?"

Thư kí Trần cũng cười cười: "Úy tổng quá vui mừng rồi, ta cũng vậy, thật là."

Lúc ấy cô không thể hình dung được cảm xúc chính mình, chú út với thư kí Trần còn sóng gió gì mà chưa trải qua, bọn họ từng ở trên thương trường thua cả hai bàn tay trắng, lại còn có thể quật khởi lại, làm mưa làm gió.

Đối với đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ nhất, họ cũng không đổi sắc mặt.

Mưa gió ập tới, cũng có thể lù lù bất động.

Hôm nay cả hai người đều si ngốc.

Điện thoại bên kia, Úy Minh Hải mất kiên nhẫn, "Lam Lam sao không nói đi?"

Úy Lam hoàn hồn "Thư kí Trần mới nói với con, em họ..." một tiếng em họ này cô gọi có chút xa lạ, "Em ấy còn sống?"

Úy Minh Hải trước giờ cũng không dấu diếm gì Úy Lam, bao gồm chuyện cơ mật của công ty Úy Lam cũng biết, ông hắng giọng "Đúng vậy, chú tìm thấy rồi."

Tâm tình Úy Lam vô cùng phức tạp "Thật tốt quá rồi." Lại hỏi "Chính xác rồi phải không?"

Úy Minh Hải đeo gọng kính vàng, lại nhìn vào gương chỉnh sửa áo gió, xoay người đi xuống lầu "Còn cần phải giám định sao, Đào Đào chính là con gái chú, chú cảm nhận được."

Loại cảm giác thân cận này không phải hiện tại mới có.

Úy Lam nghĩ một đằng nói một nẻo "Con cũng hi vọng vậy, trong nhà cũng náo nhiệt hơn, về sai có người chăm sóc chú rồi, bà nội cũng an tâm hơn, chúng ta cũng vậy."

Cô thử thăm dò "Lần trước đi với chú có gặp Thời Quang, nhìn liền biết chính là công chúa được Thời gia cưng chiều chăm sóc, bọn họ nuôi dưỡng săn sóc nhiều năm như vậy, khẳng định tình cảm vô cùng bền vững, đến lúc đó Thời Quang sợ là không muốn về nhà với chúng ta."

Dừng một chút, cô nối "Thời gia có quyền thế, Thời Quang cái gì cũng không thiếu."

Úy Minh Hải "Chú là ba của con bé, mặc kệ cuộc sống có đầy đủ như thế nào, mặc kệ chú có nghèo khó ra sao, con bé đều nên ở bên cạnh chú, nếu không chú không thể nào yên tâm được, không ai có thể đối tốt với con bé bằng chú."

Hiện tại ông không có tâm tư nói chuyện này với Úy Lam, ông muốn nhanh chóng đi gặp Đào Đào.

"Khi nào rảnh lại nói, chú đang bận." Ông trực tiếp tắt máy.

Mẫn Lộ nghe được tiếng bước chân ngẩng đầu, Úy Minh Hải mặc một cái áo gió màu đen, Úy Minh Hải mà cô quen thuộc đã trở lại, cường thế, âm ngoan, lạnh nhạt.

Hình ảnh ông vui mừng lộ rõ trên nét mặt, hình tượng mờ mịt vô thố, tất cả giống như chỉ là tưởng tượng của cô.

"Ngài biết đánh đàn sao?" Mẫn Lộ vừa rồi nhàm chán, liền đánh dương cầm một lát.

Úy Minh Hải "Không biết."

Khi còn nhỏ trong nhà rất nghèo, đừng nói là học dương cầm, ngay cả hình dạng của dương cầm ông cũng chưa từng thấy qua.

Chỉ là ông cảm thấy con gái sẽ thích, liền mua về.

Từ khi mua về đến bây giờ cũng chưa có ai chạm vào, ông với quản gia đều khó tính, không cho ai đụng vào dương cầm.

Mẫn Lộ cũng không thể hiện quá nhiều, ông liền không nhiều lời nữa.

Lúc ngồi trên xe, Úy Minh Hải thay đổi chủ ý, không tới tiệm cơm nữa, không dễ để tận hưởng đêm giao thừa, ông muốn Đào Đào chơi vui vẻ một chút.

"Cô biết Thời Cảnh Nham đang ở đâu không?"

Mẫn Lộ "Ở cùng một tiểu khu với tôi."

Úy Minh Hải "Vậy cứ đứng dưới lầu nhà cậu ta chờ là được rồi."

Một tiếng trôi qua, lý trí của Úy Minh Hải cũng đã trở về.

Tuy trong lòng đều là sóng gió mãnh liệt, bất quá trên mặt ông che giấu vô cùng tốt không lộ dấu vết gì.

Trong khi không khí vô cùng nặng nề, có chút áp lực.

Trước kia Úy Minh Hải chủ động nói chuyện phiếm với cô, cũng đều là chuyện có liên quan đến Đào Đào, "Hình như Đào Đào rất thân với cô."

Mẫn Lộ "Cũng không có gì đáng ngưỡng mộ, vốn dĩ thân thiết với nhau mà."

Cô bớt chút thời gian liếc nhìn ông một cái, làm dịu bầu không khí "Có phải đang có chút cảm giác ghen tị không?"

Úy Minh Hải nghiêm trang trả lời cô "Ừ."

Mẫn Lộ " "

Úy Minh Hải vẫn muốn biết chuyện quá khứ của Đào Đào, ông nói Mẫn Lộ kể một chút cho ông nghe thử.

Mẫn Lộ không muốn nói đến chuyện này, liền cố ý làm khó dễ ông "Ngài phải ngủ với tôi một lần, tôi liền nói cho ngài."

Úy Minh Hải " "

Hôm nay cô cuối cùng cũng có thể khiến Úy Minh Hải ăn mệt một lúc, trong quá khứ đều là ông khống chế mọi chuyện, chưa từng để mọi việc mất khống chế.

Cô điều chỉnh hô hấp, chuyên tâm lái xe.

Bông tuyết vừa rồi lớn hơn không ít, lưu loát rơi xuống, dừng ở trước kính xe ô tô, cần gạt nước không ngừng chuyển động.

Trong xe thực an tĩnh.

Cô phảng phất còn có thể nghe được tiếng công tắc gạt nước, còn có tiếng tim đập của mình.

Mẫn Lộ không biết chuyện đêm nay là hạnh phúc hay bất hạnh.

Quá khứ của ông, đối với cô mà nói chính là con dao hai lưỡi.

Vừa cho cô hi vọng nhưng cũng đồng thời khiến cho cô thương tích đầy mình.

Tới tiểu khu rồi, Mẫn Lộ dừng xe lại, chỉ trong hoa viên "Tiểu khả ái lúc sáu tuổi đều thích chơi cái xích đu kia, có khi chơi tới hơn 9 giờ tối."

Úy Minh Hải nhìn chằm chằm cái xích đu, lại tưởng tượng đến bộ dáng khi còn nhỏ của Đào Đào.

"Chơi lâu như vậy không mệt sao?"

Mẫn Lộ không thể nói thật lòng "Buổi trưa ngủ nhiều, còn nhỏ nên có nhiều năng lực."

Úy Minh Hải lâm vào lo âu, ông sợ Đào Đào không cần ông, cũng không muốn trở về với ông.

Cuộc sống của cô quá hoàn hảo, từ Đào gia đến Thời gia, cuộc sống không phải có tiền là có thể hưởng thụ.

Mẫn Lộ nhìn đồng hồ, đã là 1 giờ rưỡi sáng.

Cô lấy di động ra định gọi cho Thời Cảnh Nham, lại bị Úy Minh Hải ngăn lại, "Không cần thúc giục, ta chờ được."

Thời Cảnh Nham với Thời Quang vẫn trên đường về, một đường từ nhà hàng trở về.

Từ khách sạn ra, bông tuyết rơi đầy trời, Thời Quang nói bụng có chút no, cô yêu cầu "Nếu không chúng ta đi bộ về đi anh."

Thời Cảnh Nham biết rõ ý đồ của cô, liền cùng cô đi bộ về nhà.

Dọc trên đường đi hai người không có cảm giác chán ngắt, đều nói về chuyện học tập của cô.

Đi được một lúc, chân không lạnh, thế nhưng tay lại nhanh chóng bị lạnh cóng.

Thời Quang không khỏi xoa xoa bàn tay, áo khoác lông vũ có túi áo thiết kế ở phía trên, miệng túi lại nhỏ, tay cô không thể đút vào.

Thời Cảnh Nham lúc này mới chú ý tới cô không đeo bao tay, "Bao tay em đâu?"

Thời Quang "Để quên trên xe rồi." Tài xế đã sớm lái xe về.

Thời Cảnh Nham nhìn bộ đồ hôm nay cô mặc, miệng túi áo khoác không đủ to để khiến cô ấm áp, đã hơn nửa đêm rồi cũng không còn nơi nào bán bao tay nữa, anh tới gần cô, "Để hai tay em vào túi áo gió của anh đi."

Thời Quang cũng không biểu hiện quá rõ ràng, giả bộ cự tuyệt một chút "Như vậy anh có dễ đi bộ không?"

Thời Cảnh Nham "Em mới là người khó chịu đấy, anh bình thường thôi."

Thời Quang " "

Thời Cảnh Nham sờ vào túi áo bên kia, lấy điện thoại bỏ vào phía bên đó, ý bảo cô bỏ tay vào đi.

Thời Quang cũng không thể từ chối nữa, chỉ sợ cô rụt rè lần nữa, Thời Cảnh Nham liền không để cô đi.

Mười ngón tay cô nắm vào nhau, bát đầu bỏ vào túi áo của anh.

Dựa vào anh gần như thế, hai người như hòa làm một.

Cô đi đường cũng không có chút trở ngại nào, rất nhanh đã thích nghi, có chút thích thú.

Thời Cảnh Nham phối hợp với bước chân của cô, hai người chậm rãi bước đi đi con đường vắng bóng người.

Bông tuyết rơi xuống mặt đất, rất nhanh liền tan đi.

Thành thị buổi đêm, rời xa ồn ào náo nhiệt ban ngày.

Đèn đường chiếu xuống, hình bóng hai người chồng lên nhau hợp thành một thể.

Ai cũng không nói ra, rốt cuộc là ai mê hoặc ai.

Thời Cảnh Nha đánh vỡ sự trầm mặc, hỏi cô "Ngày mấy em thi?"

Thời Quang "Bắt đầu thi rồi, môn chuyên ngành em thi từ hôm thứ ba, đến giữa tuần là thi xong rồi."

Thời Cảnh Nham quan tâm hỏi "Ôn tập ổn không?"

Thời Quang "Đứng nhất không thành vấn đề."

Thời Cảnh Nham " " anh cười nhẹ, "Tự tin vậy sao?"

Nói đến học tập, Thời Quang trước giờ không hề tự ti, cô nói "Mỗi ngày em đều lấy cấp ba làm tiêu chuẩn cho chính mình, nếu thi không tốt thì phải xin lỗi bản thân em rồi."

Thời Cảnh Nham nhìn cô "Vậy một ngày em ngủ mấy tiếng?"

Thời Quang duỗi một bàn tay ra "Năm tiếng nha, cuối tuần tự thưởng cho mình, thêm một tiếng." Cô nhanh chóng bỏ tay lại vào túi áo anh.

Một ngày ngủ năm tiếng, cũng giống với khoảng thời gian của anh, "Không mệt sao?"

Thời Quang lắc đầu "Không mệt."

Chuyên ngành của các cô, mỗi người tựa như đều liều mạng mà học, cô nếu không cố gắng, sẽ dễ bị mọi người đuổi kịp.

Nói chuyện học tập xong liền nói đến kỳ nghỉ.

Trước tết Thời Cảnh Nham rất bận, thật sự không thể dành ra vài ngày để đi du lịch với cô "Nghỉ đông em định làm gì?"

Thời Quang "Tìm một công ty đi thực tập đi."

Cậu bé Đào Đào mà cô đang dạy thêm, người nhà không cho cậu bé học gì trong kỳ nghỉ, cô liền rảnh rỗi không có việc gì làm.

Thời Cảnh Nham chủ động đề xuất "Chuyện thực tập anh có thể giúp em."

Thời Quang cự tuyệt "Không cần đâu, em có thể tự giải quyết được."

Vài học tỷ trong trường đã sớm nói với cô, nếu cô muốn thực tập, bọn họ sẽ giới thiệu với mấy công ty nổi tiếng trong ngành, quản lý bộ phận là bạn cùng trường với các chị ấy.

Thời Cảnh Nham tôn trọng ý kiến của cô, ánh mắt không nhịn được nhìn cô thêm vài lần.

Trưởng thành rồi ai cũng thể hiện sự thành thục của bản thân.

Mới học đại học nửa năm, cô đã có chính kiến của bản thân, có bạn bè của riêng cô.

Anh hỏi chuyện lập nghiệp "Có tính toán cụ thể gì chưa?"

Thời Quang "Hiện giờ vẫn còn sớm, năm hai lại tính tiếp."

Thật ra nửa năm nay cô vẫn luôn rất cố gắng trong phương diện này.

Lúc mới khai giảng, Phó Hàn đã rủ cô tham gia Hội Sinh Viên, cô liền lấy lý do từ chối, sau đó cô mới nhận ra rằng, học không là không đủ.

Những tin tức mới nhất, tài nguyên, nhân lực, cái gì cũng đều quan trọng như nhau.

Cô liền giảm thời gian ngủ của bản thân, ngoài làm thêm, học tập vào buổi tối, còn tham gia vào những hội nhóm trong trường học, quen biết không ít mấy chị nổi tiếng trong khoa.

Các chị thường xuyên chọc ghẹo cô, khi nào mở công ty, cô làm giám đốc rồi, các chị đều đi làm công cho cô.

Cô cười nói, buổi tối khi ngủ chắc sẽ thực hiện được.

Cô rất muốn mở công ty, nhưng các chị đều không biết, cô còn nghèo hơn nhiều so với mọi người.

Tuy rằng Thời Cảnh Nham đã nói, sẽ ủng hộ tài chính cho cô, thế nhưng do tự tôn của mình, cô vẫn muốn tự mình có thể tìm kiếm nguồn tài chính, muốn anh lau mắt mà nhìn cô.

Nói chuyện một hồi, liền đi vào tiểu khi rồi.

Thời Quang nhìn thấy xe của Mẫn Lộ, "Xe của chị Văn Văn sao lại đậu ở đó vậy anh?"

Thời Cảnh Nham nhìn qua, xe đang trong trạng thái tắt máy, cũng không nhìn thấy được bên trong có người hay không.

Anh chỉ có thể nghĩ đến khả năng "Chắc là kiếm anh, có thể hôm nay đi tỏ tình với Úy Minh Hải nhưng bị từ chối rồi."

Thời Quang không định đi qua, thời điểm bị thất tình, con gái ai cũng không muốn bị nhìn thấy "Vậy anh cứ từ từ an ủi chị ấy, em về nhà trước."

Thời Cảnh Nham gật đầu, không quên dặn cô "Lên lầu ngủ sớm đi em, muộn quá rồi."

Thời Quang hướng về biệt thự đi, Thời Cảnh Nham bước về hướng hoa viên.

"Tiểu khả ái, xem ai tới thăm em này." Mẫn Lộ mở cửa xe bước xuống, chạy nhanh tới gọi Thời Quang.

Thời Quang quay đều lại, nhìn Mẫn Lộ đang chạy tới, còn có Úy Minh Hải đang bước xuống từ ghế phụ.

Cô sửng sốt, Chú Úy sao cũng tới đây rồi.

Thời Cảnh Nham cũng dừng bước chân, trong mắt đều là kinh ngạc.

Mẫn Lộ nhìn về phía Úy Minh Hải "Không muốn nói gì sao?"

Úy Minh Hải hiện tại lòng rối bời không nghe được Mẫn Lộ đang nói gì.

Nhìn thấy Thời Quang bước tới đây, tim ông đập vô cùng nhanh.

Cảm giác khẩn trương này, cả đời này ông cũng chưa từng trải qua.

Thời Quang bước tới gần, "Chị Văn Văn, năm mới vui vẻ."

Cô nhìn về phía Úy Minh Hải, "Chú Úy, năm mới vui vẻ."

Giọng Úy Minh Hải khàn đi "Năm mới vui vẻ Đào Đào."

Thời Quang cảm giác có chút gì đó không đúng, sao chú ấy lại gọi nhũ danh của cô.

Sau đó mới nhận ra ánh mắt của ông có chút kỳ lạ, không nói lời nào chỉ nhìn cô chằm chằm, trong mắt tràn đầy cảm xúc.

"Chú Úy."

Hai tay Úy Minh Hải đặt bên người, không khỏi nắm chặt nắm tay, lại nhanh chóng bỏ ra, không quá hai giây lại nắm chặt lần nữa.

Hành động ấy cứ lặp đi lặp lại.

Hầu kết ông vẫn luôn chuyển động, rất nhiều lần muốn mở miệng, nhưng lại không nói nên lời.

Trong lòng có rất nhiều chuyện muốn nói với cô, nhưng lại không thể phát ra âm thanh nào.

Mẫn Lộ chạm vào khuỷu tay ông, "Không có việc gì."

Ánh mắt Thời Quang nhìn khoảng cách giữa Úy Minh Hải và Mẫn Lộ, nhìn một lúc cũng không nhìn ra được đang xảy ra chuyện gì.

Thời Cảnh Nham bước tới, anh chủ động cất lời chào Úy Minh Hải "Úy tổng."

Úy Minh Hải giờ phút này không thể nghe được những gì anh nói, cũng không để ý tới anh.

Thời Cảnh Nham suy nghĩ, cho Mẫn Lộ một ánh mắt.

Mẫn Lộ lại lắc đầu, ý bảo anh đừng lên tiếng.

Úy Minh Hải rốt cuộc cũng nói thành lời, mỗi một chữ nói ra đều cảm thấy gian nan "Trước kia chú có nói với con, chú có một người con gái, bằng độ tuổi với con, chỉ là lúc chú biết thì con bé đã chết non rồi, Đào Đào con còn nhớ không?"

Câu chuyện đau buồn như vậy, cô nghe được cũng buồn, sao có thể quên được.

Thời Quang gật đầu, "Nhớ rõ ạ." Cô không biết tại sao Úy Minh Hải lại nhắc tới chuyện này.

Úy Minh Hải "Con gái chú vẫn còn sống, con bé lớn lên vô cùng giống với mẹ mình, đặc biệt giống."

Thời Quang trợn mắt há hốc mồm, nói không nên lời.

Rạng sáng hai giờ, tuyết rơi đầy trời.

Vừa rồi Mẫn Lộ có nói, Úy Minh Hải tới là để gặp cô.

Trong lòng cô bỗng có một nghi vấn, mơ hồ cảm giác được tiếp theo Úy Minh Hải sẽ nói một chuyện có liên quan đến cô.

Trong lòng bỗng nhiên nhảy dựng, cô không hề chớp mắt nhìn Úy Minh Hải.

Cái suy nghĩ vớ vẩn buồn cười ấy không ngừng lặp lại trong đầu cô, không thể nào dừng lại được.

Trong mắt Úy Minh Hải đều là đau thương, ông nhanh chóng đưa ảnh chụp trong điện thoại cho Thời Quang xem, "Con gái chú có phải rất giống với mẹ nó hay không, mẹ con bé là người Giang Huyện, sau khi sinh con thì bị xuất huyết quá nhiều không thể cứu chữa được, con bé lại bị nhà bà ngoại ôm ra ngoài huyện vứt bỏ."

Ông như nghẹn ngào, những lời muốn nói trước đó đều không còn nhớ nữa, ông cũng không định nói tiếp, hiện tại không thể chờ đợi muốn nói cho cô biết

"Đào Đào, ta là ba của con."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Tp. HCM, 09/09/19

Editor: Xiao He

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, bay lả tả, múa lượn đầy trời.

Đèn đường chiếu xuống, từng bóng cây trong hoa viên cũng thể hiện rõ ràng, trên ghế xích đu, bao trùm một tầng sương mù.

Giờ phút này, cả không gian và thời gian đều chìm vào im lặng.

Thời Cảnh Nham bị Mẫn Lộ kéo vào trong xe, cô vừa rồi nhỏ giọng nói với Thời Cảnh Nham: "Cậu còn sáng hơn cả bóng đèn, chướng mắt, cậu không thấy Úy Minh Hải không muốn gặp cậu sao?"

Kính chắn gió trước mặt phủ đầy tuyết trắng, tầm mắt dần trở nên mơ hồ, Thời Cảnh Nham không thấy rõ nét mặt hai người ở trước mặt, anh nói Mẫn Lộ "Mở cần gạt nước đi."

Mẫn Lộ không nhúc nhích, xuất thần nhìn về phía trước.

Thời Cảnh Nham nhìn cô một lúc lâu cũng không thấy cô có phản ứng, anh đành nghiêng người qua, mở điện, khởi động cần gạt nước.

Mẫn Lộ bị dọa nhảy dựng, nghiêng người nhìn anh một cái, không nhiều lời.

Thời Cảnh Nham không hề chớp mắt nhìn hai người đang đứng ngoài xe, ngón tay không hề có tiết tấu gõ vào kính chắn gió trước mặt.

Úy Minh Hải ôm Đào Đào vào trong lòng, giống như nhặt được bảo vật.

Mười phút trôi qua, vẫn chưa có dấu hiệu buông ra.

Thời Cảnh Nham nói Mẫn Lộ: "Nói bọn họ nhanh lên, Đào Đào ở bên ngoài lâu sẽ cảm lạnh."

Mẫn Lộ: "Thời Cảnh Nham, tớ nói cậu nghe, cậu đừng làm tụt mood."

Cô dựa lưng vào ghế ngồi, nâng cằm nhìn về bên ngoài.

"Cậu thì biết gì?"

Lúc nói chuyện, cô cũng không nhìn Thời Cảnh Nham.

"Có tình thương cha, cả mùa đông cũng không thấy lạnh."

Thời Cảnh Nham nhàn nhạt nói "Ai nói Đào Đào chính là con gái của Úy Minh Hải?"

Mẫn Lộ lúc này mới quay qua nhìn anh, nhíu mày "Tâm trạng của cậu lúc này là sao?"

Thời Cảnh Nham nhìn cô: "Tớ làm sao?"

Mẫn Lộ hiểu rõ nhưng cũng không nói ra, không đáp mà hỏi: "Cậu nói đi? Không tin phải không?"

Cô nhớ ra trong di động của cô có ảnh của của mẹ Đào Đào, lúc trước Úy Minh Hải có gửi qua, để cô cho Đào Đào xem, thuyết phục Đào Đào tin tưởng.

Kết quả vừa rồi cô chưa kịp lấy điện thoại ra, Úy Minh Hải đã tự lấy điện thoại ra, sau đó liền ôm Đào Đào.

Mẫn Lộ tìm ảnh chụp, đưa điện thoại cho Thời Cảnh Nham xem: "Xem xong cậu sẽ không nói vậy nữa."

Thời Cảnh Nham nhìn chằm chằm ảnh chụp một lúc lâu, lát sau cũng không lên tiếng nữa.

Thời gian dài như vậy trôi qua, Thời Quang như cũ ngây người, giống như con rối gỗ, mặc Úy Minh Hải ôm mình, không khóc cũng không nói, cứ như vậy mà bất động.

Nhìn qua như thể rất bình tĩnh.

Phản ứng này của cô, Úy Minh Hải có thể hiểu được, tin tức này quá bất ngờ, cô nhất thời không tiếp thời được.

Lúc trước Mẫn Lộ có nói xuất thân của Đào Đào với ông, ông cũng như vậy, có rất nhiều lời nhưng không thể nói ra.

Loại cảm xúc hưng phấn này, kích động, vui sướng còn có hạnh phúc, không lời nào có thể diễn tả được.

Dù sao chỉ cảm thấy, giờ phút này vô cùng viên mãn.

Cuộc sống này cũng không còn gì để tiếc nuối.

Tuyết rơi trên người, nháy mắt hóa thành nước.

Trên tóc Thời Quang ẩm ướt hết cả, gương mặt cũng vậy.

Gió lạnh thổi qua, trên mặt giống như có đao cắt qua.

Úy Minh Hải nhẹ nhàng lau khô mặt cô, cởi áo gió của chính mình mặc vô cho cô.

Rõ ràng cách mấy có xe, nhưng ông không muốn lên.

Ông vỗ nhẹ mặt Thời Quang, dùng ngón cái vuốt ve từng chút một, thanh âm khàn khàn khẩn trương, "Không phải ba mẹ không cần con, ba vẫn luôn nhớ tới con, ngày nào cũng nhớ."

"Thực xin lỗi, ba nên sớm tìm hiểu con kĩ hơn, nếu con sống ra ở một nhà bình thường, có lẽ ba đã sớm có thể nhận ra, thế nhưng con lại sống ở Thời gia, lớn lên lại thật giống với Thời Cảnh Nham, nên trước giờ ba cũng không dám có suy nghĩ khác."

"Lúc trước ba còn nghĩ, nếu không thì nhận con là con gái nuôi, lại sợ người khác nói ba trèo cao, sợ con cũng bài xích ba, không giữ được mối quan hệ nữa.

"Thực xin lỗi, ba nên tới sớm hơn."

"Ba mẹ lúc nào cũng cần con, nếu biết con còn sống, có táng gia bại sản ba cũng sẽ tìm con. Mặc kệ giàu nghèo, có đi xin cơm, ba cũng sẽ mang về cho con."

"Bảo bối, hôm nay là sinh nhật con."

"Mẹ con thực sự rất yêu con, lúc sinh ra con sự nghiệp của bà ấy đang lên, nhưng bà ấy vẫn nguyện ý sinh ra con, lúc ấy chưa lập gia đình nhưng lại có thai nên ít nhiều cũng có tin đồn thất thiệt, nhưng bà ấy một chút cũng không sợ, vì con chuyện gì mẹ cũng chịu được."

"Mẹ con học cùng trường với con, là nữ thần của khoa kiến trúc điêu khắc gỗ, rất mạnh mẽ, cũng hiếu thắng, thật tiêu sái, luôn biết chính mình muốn cái gì."

"Mẹ có kế hoạch cho tương lai của mình vô cùng rõ ràng, nhưng ba lại không có trong kế hoạch của bà ấy, mẹ sẽ không vì sự nghiệp mà thỏa hiệp với ba, tình nguyện chia tay để theo đuổi ước mơ của mình, nhưng mẹ lại vì con, tự thỏa hiệp với bản thân, mẹ vô cùng quan tâm đến con."

"Ba cũng yêu con."

Nói liên tục mười mấy phút, Úy Minh Hải vẫn luôn nói năng lộn xộn, trước kia ông chưa từng nói nhiều với ai như vậy.

Hôm nay đã phá vỡ kỷ lục.

2 giờ 03 phút rạng sáng, Thời Cảnh Nham đứng ngồi không yên. Đào Đào đã đứng trong tuyết trời băng giá hơn hai mười phút, cứ tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ cảm lạnh.

Anh muốn đẩy cửa bước xuống, lại bị Mẫn Lộ nhanh tay ngăn lại, cô giữ khóa cửa.

Thời Cảnh Nham xoay người, ra mệnh lệnh: "Mở cửa!"

Mẫn Lộ thật sự không chịu nổi, cô lấy tay áo lông giơ lên phẩy qua phẩy lại, "Thời Cảnh Nham, cậu có thấy phiền không? Hả? Cậu sao có thể làm mất hứng như vậy? Mười chín năm, hai cha con chia xa nhau những mười chín năm, đứng tâm sự trong chốc lát thì có làm sao??"

Thời Cảnh Nham không có tâm tình nói chuyện "Đào Đào sẽ cảm lạnh."

Mẫn Lộ "Cảm lạnh thì cảm lạnh, có bị cảm bọn họ cũng vui vẻ, cùng lắm thì hai cha con vô chung một phòng bệnh. Gia đình hai người họ chưa có ý kiến, cậu quan tâm cái gì?"

Bỗng nhiên cô cười xấu xa: "Thời Cảnh Nham, cậu ghen tị? Nhận ra tình địch số một của mình rồi?"

Thời Cảnh Nham: "Nói bậy gì vậy!?"

Mẫn Lộ: "Đúng vậy, là tớ nói bậy, là tớ rảnh rỗi nên khua môi múa mép."

Cô xoay mặt nhìn về hai con đứng trên nền tuyết trắng, "Tiểu khả ái có nhà, về sau có người yêu thương, có người quan tâm, có người dùng cả trái tim để đối tốt với cô bé, đông lạnh thì sao? Trong lòng cô bé thấy ấm áp là được."

Ngoài xe, cả thế giới ngập tràn an tĩnh.

"Đào Đào?" Úy Minh Hải sợ hãi có phải ông đã làm cô hoảng sợ rồi hay không, hoặc là khiến cô cảm thấy bối rối rồi, trong lòng ông hiện tại cũng vô cùng rối bời.

Bất ổn.

"Có phải hay không...Con không muốn nhìn thấy ba?"

Không ngừng lo lắng, lo được lo mất.

Thời Quang rốt cuộc cũng có phản ứng, cô lắc đầu, lông mi ướt đẫm, không ngừng chớp, miệng đóng mở rất nhiều lần mới có âm thanh: "Chú Úy, con..."

Những lời sau vẫn chưa nói hết, đã bị Úy Minh Hải đánh gãy, sửa lời cô: "Đào Đào, ta là ba con."

Thời Quang không phải không muốn kêu ông là, mà là không dám.

Cô lo sợ tất cả chỉ là một giấc mơ, rồi cũng sẽ tỉnh lại.

Sau đó cô lại lừa mình dối người, mơ thì cứ mơ đi, có lẽ không cần tỉnh lại đâu."

Từ lúc có ký ức tới giờ, trong lòng cô vô cùng để ý, không phải không có quần áo để mặc, không phải bạn bè bắt nạt cô, gọi cô là tiểu mít ướt.

Cũng không phải Tần Minh Nguyệt đối xử với cô không tốt, càng không phải bị ủy khuất mà khó chịu.

Mà là cha mẹ ruột bỏ rơi cô, không cần cô.

Đây là vết thương trong lòng cô, không thể nào lành lại được.

Khi Úy Minh Hải nói ông là ba của cô, vết thương ấy mới không còn âm ỉ nữa.

Úy Minh Hải lặp lại lần nữa: "Đào Đào, ba là ba con, không phải là chú."

Ông cưỡng bách mình phải bình tĩnh, không thể sốt ruột, không thể cưỡng cầu, ông xuất hiện vô cùng đột ngột, tình cảm này cô cũng khó có thể tiếp thu.

Muốn từ từ bước vào thế giới của cô, ông nói với chính mình, cũng là trấn an bản thân.

Úy Minh chỉ có thể giả bộ không để ý xưng hô của cô, "Bảo bối, hôm nay là sinh nhật con, chúng ta về nhà ăn sinh nhật được không?"

Thời Quang rốt cuộc cũng dám nhìn ông, cũng chỉ một giây, cô cũng dời tầm mắt, "Vẫn chưa chắc chắn đâu, có lẽ, chỉ là lớn lên giống nhau mà thôi, trên thế giới này có rất nhiều người không cùng huyết thống nhưng lại vô cùng giống nhau."

Úy Minh Hải không muốn nghe câu này: "Không đâu, không phải, con đừng suy nghĩ vớ vẩn. Chúng ta về nhà, ba đã nói thư kí Trần liên hệ người, hai ta về nhà lấy mẫu, xét nghiệm ADN. Buổi sáng ngày mai là có kết quả rồi."

Cảm xúc của Úy Minh Hải bị mất khống chế, hoảng loạn vô cùng, hoàn toàn không hề có cảm giác bình chân như vại, bất động thanh sắc.

Thời Quang cũng hơi khó chịu, cô biết quá khứ của Úy Minh Hải, hiểu được vì sao Úy Minh Hải vui mừng đến vậy.

Ông hẳn là cũng sợ hãi, sợ mọi chuyện không như vậy, thế nên không dám nghĩ.

Úy Minh Hải lần nữa nhượng bộ: "Bất quá sinh nhật cũng đến rồi, con về nhà cùng ba, chờ ngày mai có kết quả chúng ta lại ăn sinh nhật, không vội được không?"

Vừa rồi bị Thời Quang nói, nói khả năng cô không phải là con gái ông, chỉ là lớn lên giống nhau mà thôi, chỉ là sự trùng hợp. Ông bắt đầu hoang mang lo sợ, sợ 0.001% xác suất đó tồn tại, Đào Đào không phải là con ông.

"Nếu không phải là người thân, về sau làm con gái nuôi của ta cũng được."

Đại não Thời Quang có chút hỗn loạn, "Để con thông báo với anh trai một tiếng."

Úy Minh Hải lúc này mới lưu luyến không rời buông cô ra, thời khắc buông tay, cả tâm đều không nỡ.

Thời Quang nâng bước, cảm giác dưới chân có quả tạ ngàn cân, chân cũng nhũn ra, giống như sẽ không đi về cùng nhau nữa.

Mẫn Lộ nhìn Thời Quang đi qua đây, mới mở khóa cho Thời Cảnh Nham bước xuống xe.

Thời Cảnh Nham bước đi qua, "Có lạnh không?" Anh nắm thử tay cô, lạnh lẽo tận xương "Về nhà tắm nước ấm đi."

Thời Quang nhìn anh: "Hôm nay em phải qua nhà Úy tổng, lấy mẫu làm xét nghiệm ADN."

Thời Cảnh Nham: "Để anh đưa em đi."

Anh vừa dứt lời, bị Mẫn Lộ mới xuống xe ngăn lại, "Cậu lại định làm gì, lại làm phiền người khác rồi. Đào Đào lớn như vậy rồi, biết mình phải làm gì, cậu cũng đừng đứng đó làm chướng mắt người khác."

Cô đem chìa khóa xe đưa cho Úy Minh Hải, túm Thời Cảnh Nham tránh ra.

Mẫn Lộ hạ giọng: "Thời Cảnh Nham, cậu thông cảm cho Úy Minh Hải một chút đi, mười năm, cậu biết ông ấy phải chịu đựng những gì không? Giả sử, nếu Đào Đào không phải là con gái ông ấy, cậu cũng để ông ấy trải nghiệm một ngày được làm cha, không được sao? Trái tim ông ấy đã chết lặng mười năm rồi, cho ông ấy tồn tại một thôi được không?"

Cô cũng hiểu tâm trạng của Thời Cảnh Nham, "Nếu không yên lòng, cậu để vệ sĩ đi theo cũng được, nhưng cậu không nên qua đó."

Thái độ của Thời Cảnh Nham vừa rồi ương bướng như vậy, vừa rồi Mẫn Lộ đã kể hết quá khứ của Úy Minh Hải cho anh nghe, anh không phải không thông cảm, không phải không đồng tình, hiện tại anh không an tâm là cảm xúc của Đào Đào.

Mẫn Lộ: "Không có việc gì, có Úy Minh Hải rồi, hiện tại đối Đào Đào mà nói, Úy Minh Hải chính là phao cứu sinh của cô bé, chúng ta cũng không hiểu mấy năm qua Đào Đào đã phải chịu đựng những gì, chỉ có Úy Minh Hải thấu hiểu, bởi vì ông ấy với Đào Đào giống nhau, đây không phải là chuyện chúng ta từng trải qua, cũng không thể nào tưởng tượng mà hiểu."

Thời Cảnh Nham trầm mặc vài giây, không phản đối nữa, bước đến cạnh Thời Quang một lần nữa, "Qua nhà Úy tổng nhớ uống nhiều nước ấm." Cô chắc cũng không ngủ được.

"Nếu mệt mỏi quá thì cứ nghỉ ngơi trên sô pha một lát đi, sáng mai anh qua sớm đón em."

Thời Quang phản ứng chậm chạp, gật đầu, "Anh mau về nghỉ ngơi đi."

Đêm nay là giao thừa cô chỉ lo xem quà, quên nói với anh một câu: "Năm mới vui vẻ."

Thời Cảnh Nham đến bây giờ vẫn không có biện pháp tin rằng Úy Minh Hải chính là ba của Thời Quang, bất quá, anh cũng hy vọng vào điều đó.

Anh duỗi tay nhẹ nhàng ôm cô một cái: "Năm mới vui vẻ, mọi ý nguyện đều thành hiện thực." Có một người ba yêu thương em.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 27

Tp. HCM, 11/09/19

Editor: Xiao He

Bên ngoài quá lạnh, Thời Cảnh Nham cũng không muốn đứng ngoài trời thêm phút nào nữa, đưa Thời Quang lên trên xe.

Thời Quang mở cửa xe xuống, "Anh mau trở về đi." Cô lại vẫy vẫy tay với Mẫn Lộ, "Chị Văn Văn, bữa sau gặp, mơ đẹp nhé."

Thời Cảnh Nham duỗi tay muốn cài dây an toàn cho cô, kết quả chưa kịp vươn tới, Úy Minh Hải còn nhanh hơn so với anh, đã cài xong rồi.

Mẫn Lộ nhìn không nổi nữa, tiến lên vài bước kéo Thời Cảnh Nham lại, "Đi thôi nào."

Úy Minh Hải cũng không vội khởi động xe, chờ đợi một lúc, sợ tất cả chỉ là mơ, ông duỗi tay xoa đầu Thời Quang, vô cùng chân thật, ông mới cảm thấy yên tâm.

Lúc trước từng nằm mơ, trong giấc mơ ấy Thời Quang gọi ông là ba.

Ông sợ lần này lại là một giấc mơ, sau khi tỉnh dậy, vẫn chỉ mình ông trong căn biệt thự xa hoa nhưng lạnh lẽo ấy.

"Vừa nãy con nghĩ gì thế?" Úy Minh Hải cố gắng làm dịu bầu không khí, chủ động tìm đề tài nói chuyện với Thời Quang.

Phản ứng của Thời Quang đến bây giờ vẫn vô cùng chậm chạp, vài giây sau mới mở miệng: "Con không biết nữa, cái gì cũng không dám nghĩ." Đại não trống rỗng, thân thể lại chết lặng.

Úy Minh Hải thanh âm ôn hòa: "Con ngủ một lát đi, về đến nhà ba gọi con dậy."

Lúc này ngoài trời tuyết vô cùng lớn, Thời Quang cũng không muốn nói chuyện với Úy Minh Hải, cô tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Ngày đầu tiên của năm mới, tuy là đón nhận một tin vui thế nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy mất mát.

Cả đoạn đường này, đáng lí chỉ cần hai mươi phút là có thể về, thế nhưng Úy Minh Hải lại đi rất chậm.

Trong lòng ông hiện tại đang bị nỗi sợ chiếm giữ, sợ rằng Đào Đào không phải con gái ông.

Đi chậm mấy thì cũng về đến nơi cần về.

Tại biệt thự, đoàn người của thư kí Trần đã sớm đứng đó chờ.

Úy Minh Hải bước đến cạnh họ bắt tay từng người, "Ngại quá, hơn nửa đêm rồi còn làm phiền mọi người."

Thư kí Trần đã nói đại khái tình huống cho bọn họ biết, thế nên bọn họ cũng hiểu được tâm trạng lúc này của ông, ai cũng vậy, trong tình huống này sẽ vô cùng sốt ruột, hận không thể biết kết quả ngay lập tức.

Úy Minh Hải liền giới thiệu chính thức Thời Quang với thư kí Trần, "Con gọi chú Trần đi."

Thời Quang: "Chào chú Trần."

Thư kí Trần nhìn cả người Thời Quang một lúc, trước đây chỉ nghe nói là giống nhau thôi, không ngờ sẽ giống nhau tới mức này.

Ông cũng kích động giống như Úy Minh Hải, nói liên tục ba tiếng: "Cháu gái ngoan, cháu gái ngoan, cháu gái ngoan."

Trong lòng Úy Minh Hải đau khổ, ông hiểu, thế nhưng mấy năm nay cũng đành bất lực.

Giờ thì tốt rồi, tốt thật rồi.

Tiếp theo liền tiến hành lấy mẫu, thư kí Trần phân thành hai đội để kiểm tra nhiều mẫu.

Sau khi đoàn người của thư kí Trần rời đi, biệt thự trong nháy mắt lặng im.

Thời Quang cảm giác được có một tia áp lực, đây là loại áp lực mà cô tự tạo ra cho bản thân.

Úy Minh Hải muốn nói chuyện với Thời Quang một lát, thế nhưng lại sợ cô phản cảm bài xích ông, đành nói: " Ba dắt con đi xem phòng của mình, cái gì cũng có, con tắm rửa một chút rồi ngủ đi."

Kết quả giám định giữa trưa ngày mai mới có, giờ chờ đợi thì quá mệt mỏi.

Thời Quang cũng không biết chính xác mình có phải con gái của ông không, nếu đường đột ở trong phòng con gái ông như vậy thì không ổn, cô lắc đầu, "Con ở trên ghế sô pha nghỉ ngơi một lát được rồi."

Úy Minh Hải chuyện gì cũng nghe cô, cô nói cái gì chính là cái đó, chỉ cần cô vui là được.

Ông đứng dậy: "Con rửa mặt đi, trong ngăn tủ phía dưới bồn rửa tay có đồ dụng vệ sinh mới đó, để ba lấy khăn lông cho con."

Đi được vài bước, ông lại quay trở lại.

Ông lấy từ trong tủ có bao nhiêu đồ dùng vệ sinh cá nhân đều lấy ra, bàn chải đánh răng cũng mở ra sẵn, lấy nước bỏ vào li, sau đó lại lấy sẵn kem đánh răng cho cô.

Ở đây không có sữa rửa mặt của nữ sinh, Úy Minh Hải lại chạy vô phòng của Úy Lai ở trên lầu, ở trong đó có không ít mỹ phẩm chưa mở bao bì, ông không biết mỹ phẩm dưỡng da dùng như thế này, nên mỗi thứ đều cầm một chai đem xuống.

"Con tạm dùng trước, ngày mai ba liền mua cho thứ mới nhất, tốt nhất."

Ông để những mỹ phẩm dưỡng da đó trên bàn, lại lên lầu lấy khăn lông cho Thời Quang.

Thời Quang mơ hồ nhìn những mỹ phẩm dưỡng da đó, sữa rửa mặt cũng không muốn đụng vào.

Cô biết đây chắc chắn là đồ của Úy Lai, trong lòng vô tình bài xích.

Cô tìm một cục xà phòng, tạm tẩy trang trên mặt, khăn lông cũng không muốn dùng, để mặt khô tự nhiên, trên trán có mấy giọt nước theo mặt chảy xuống.

Nhìn bản thân trong gương, Thời Quang cảm giác vừa quen thuộc nhưng cũng thật xa lạ.

Cô nhìn khuôn mặt mình trong gương, nhìn trong ánh mắt, tìm kiếm hình dáng Úy Minh Hải trong ấy, lại nhận ra không giống ông chút nào, nhìn thêm lần nữa, lại cảm thấy thật ra cũng khá giống.

Cô cười cười tự giễu chính mình, chắc cô điên thật rồi.

Bên ngoài phòng khách, Úy Minh Hải tìm không thấy cô: "Đào Đào?"

"Tới liền." Thời Quang hoàn hồn, chạy nhanh ra ngoài.

Hiện tại cô không biết phải xưng hô với Úy Minh Hải như thế nào cho thích hợp, nên không dám xưng ho.

"Có đói bụng không? Ba làm điểm tâm cho con."

"Không đói bụng, mới đi ăn anh trai xong cũng khá no rồi, đi ăn trong nhà hàng của ngài."

"Hương vị thế nào?" Úy Minh Hải nói không nên lời, sắc mặt nhu hòa.

Thời Quang "Ăn ngon ạ."

Úy Minh Hải: "Mẹ con rất thích đồ ăn ở nhà hàng đó." Ông đem thảm lông trải ra cho cô, "Lại đây ngủ, đã bốn giờ rồi."

Lăn lộn một đêm, Thời Quang cũng kiệt sức, trước kia thức khuya đọc sách cũng không thấy mệt như vậy.

Chờ cô nằm xuống, Úy Minh Hải liền tắt đèn phòng khách, chỉ để lại đèn tưởng.

Thời Quang nằm xuống cũng không ngủ được, trong đầu miên man suy nghĩ.

"Đào Đào?" Úy Minh Hải nhỏ giọng kêu cô.

Thời Quang không trả lời, giả bộ ngủ rồi.

Úy Minh Hải không đi lên lầu, an vị bên cạnh chân của Thời Quang trên ghế sô pha, ánh mắt trước sau không rời cô.

Con gái vẫn còn sống, ông giơ tay là có thể với tới.

Cuộc đời đối xử với ông cũng không tệ, trải qua bao nhiêu sóng gió, rốt cuộc cũng trao cho ông lễ vật vô giá này.

Rạng sáng 5 giờ, Úy Minh Hải vẫn như cũ duy trì tư thế kia, tầm mắt vẫn luôn dừng trên mặt của Thời Quang, như thể nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Cả một đêm, ai cũng không ngủ nổi.

Mẫn Lộ ở trên giường cứ lăn qua lăn lại, giống y hệt cá chiên, không có chút nào giống như buồn ngủ, cô xoa xoa huyệt thái dương, tưởng rằng làm như vậy có thể dễ ngủ hơn, kết quả thiếu chút nữa đau chết, vẫn ngủ không được.

Ngày đầu năm mới, đối với cô mà nói, vui buồn lẫn lộn.

Vui vì tiểu khả ái rốt cuộc cũng có người yêu thương.

Buồn vì Úy Minh Hải đại khái sẽ không bao giờ suy nghĩ đến việc kết hôn.

Mọi hy vọng của cô đều theo đó mà tan biến.

Niềm vui hiện tại duy nhất của cô chính là, nếu cô không chiếm được Úy Minh Hải, vậy cũng không người phụ nữ nào có được ông.

Tự an ủi chính mình một lúc lâu, cô nhắm hai mắt lại.

...

Thời Quang không biết mình đã ngủ bao lâu, tỉnh lại mặt trời đã quá đầu rồi.

Cô vẫn luôn ở trong trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, lúc mới vừa mở mắt ra tưởng đó là giấc mộng của bản thân, chờ cô nhìn quanh bốn phía, phát hiện ra ở trong nhà của Úy Minh Hải, mới nhẹ nhõm thở ra.

Phòng khách im ắng, cũng không thấy Úy Minh Hải.

Thời Quang bò dậy, lấy điện thoại để trên bàn trà, đã mười giờ rưỡi.

Cô ngủ lâu như vậy?

Thời Quang vào toilet rửa mặt, cột hết tóc lên, cô tới gần gương, quầng thâm mắt vô cùng rõ.

Cô nhìn chính mình trong gương, hôm nay mới thật sự là sinh nhật của cô, cô sắp mười chín tuổi.

Thời Quang trở lại phòng khách, Úy Minh Hải từ trên lầu bước xuống, ông ở tỏng phòng khách ngồi hơn bốn tiếng, tinh thần hưng phấn một chút cũng không buồn ngủ.

Chờ đợi kết quả quá lâu, mà Thời Quang lai ngủ, ông liền nhìn chằm chằm đồng hồ.

Nhìn kim đồng hồ chuyển động từng vòng, trong lòng ông nhẩm đến được hơn hai trăm vòng.

"Sao con không ngủ thêm lát nữa?"

Thời Quang: "Không mệt lắm." Cô phát hiện khi Úy Minh Hải mặc đồ ở nhà nhìn càng hiền lành, không còn chút khí tức hắc ám nào.

Úy Minh Hải hỏi cô: "Muốn ăn cái gì? Ba nấu cho con ăn."

Thời Quang: "Con không đói bụng."

Úy Minh Hải: "Không đói bụng cũng phải ăn."

Hiện tại ông so với mấy tiếng trước bình tĩnh hơn rất nhiều, cũng đã khống chế được cảm xúc của mình, ông hỏi: "Sinh nhật con là ngày nào?"

Thời Quang: "Ngày mười sáu, bà Đào nhặt được con vào hôm đó, sinh nhật thực tế thì không biết."

Úy Minh Hải: "Về sau mỗi năm làm hai lần sinh nhật, ngày một làm một lần, ba đưa con về nhà, ngày mười sáu thêm một lần, con có thể qua nhà Thời gia."

Nói như thể cô chính là con gái của ông.

Úy Minh Hải đi đến phòng bếp, ý bảo Thời Quang: "Đi ăn với ba đi."

Thời Quang do dự một lát, vẫn đi theo ông qua đó.

Đã rất nhiều năm Úy Minh Hải không đụng vô bếp, tết Nguyên Đán mỗi năm ăn sinh nhật của con gái, trừ bỏ ăn bánh kem sinh nhật, thì ông chỉ ăn lẩu đơn giản, nguyên liệu nấu ăn cũng là đầu bếp chuẩn bị từ trước, ông hâm lại là có thể ăn rồi.

"Ba làm mì trường thọ cho con ăn."

Ông mặc tạp dề vào, bắt đầu tìm bột mì.

Thời Quang: "Cán bột rất phức tạp, chú sẽ làm sao?"

Úy Minh Hải: "Khi còn nhỏ món nào ba cũng làm, còn làm nông, hiện tại cuộc sống tốt rồi nên không nấu cơm nữa, bất quá cũng không làm khó được ba."

Ông lấy túi ra, chuẩn bị làm bột.

Úy Minh Hải bận việc, cũng xây dựng tâm lí với Thời Quang, "Sau khi nhận ba, con có gánh nặng tâm lí, ngày thường con chăm sóc ba mẹ bên kia thế nào cứ như cũ mà làm, kì nghỉ thì chạy qua hai bên, khi nào ba có thời gian thì qua thăm con."

Sau đó hỏi tình cảnh ba mẹ nuôi của cô, "Trong nhà chỉ có một mình con?"

Thời Quang lắc đầu: "Tám năm trước có thêm một cặp song sinh trai gái."

Úy Minh Hải: "Con ruột sao?"

"Dạ."

"Vậy ba mẹ nuôi đối xử với con tốt không?"

Nếu cô thật sự là con gái của ông?

Thời Quang không muốn ông thêm tự trách và khó chịu bản thân, liền nói dối: "Vẫn giống như trước kia."

Úy Minh Hải cảm thấy ổn rồi: "Vậy được." Ông nói: "Nhìn Thời Cảnh Nham với Thời Yến Lãng đối xử với con khá tốt, liền biết con ở Thời gia cũng thoải mái."

Lúc sau ông nói suy nghĩ của mình với cô, "Chờ kì nghỉ qua đi, ba đi Nam Kinh cảm tạ ba mẹ nuôi của con, nếu bọn họ tạm thời không chịu đưa hổ khẩu của con qua danh nghĩa của ba, vậy cũng được."

Ông đặc biệt lý giải: "Nếu là ba, nuôi một đứa con nhiều năm như vậy, cũng không nỡ."

Thời Quang hơi cuộn ngón tay lại, "À, hộ khẩu của con đang ở nhà ông bà nội, còn có, con cũng đã dọn về nhà ông bà, sau này quyết định phát triển ở Bắc Kinh, anh con nói mọi thứ đều chuyển về đây hết."

Lý do từ chối này thật khiến người khác không thể tin được, cô vội vàng giải thích: "Ngày Tết mọi người trong nhà đều tụ họp ở nhà ông bà, con cũng không cần phải trở về Nam Kinh, ba con mấy nay cũng bận, ngày thường không có thời gian đi thăm hỏi ông bà nội, nếu con ở nhà ông bà thì ba có thể về thăm ông bà nhiều hơn."

Úy Minh Hải lơ đãng, khuấy nước, thêm bột mì vào.

Thời Quang nói nhiều như vậy, điều mà ông chú ý nhất chính là, cô gọi Thời Nhất Thịnh là ba thật tự nhiên cũng thật thân thiết.

Sống hơn nửa đời người, thế nhưng ông còn cảm thấy ghen tị với người khác.

Úy Minh Hải nhìn cô: "Về sau gọi ta vài tiếng ba đi, đem mười chín năm qua bù đắp cho ba."

Thời Quang: " "

Vừa rồi biểu tình của ông không đúng lắm, cô tưởng ông cảm thấy cuộc sống trước kia của cô không sung sướng, hóa ra là vấn đề xưng hô.

Đang trò chuyện, nhạc chuông quen thuộc vang lên.

Úy Minh Hải không khỏi ngừng hô hấp, khẳng định là thư kí Trần gọi tới, xem ra đã có kết quả rồi.

Trên tay ông đều là bột mì, ông bảo Thời Quang: "Giúp ba nghe máy một chút."

Thời Quang từ trong túi ông lấy điện thoại ra, tên hiển thị là lão Trần, "Là chú Trần."

Úy Minh Hải: "Mở loa ngoài đi."

Thời Quang cũng vô cùng khẩn trương, nhấn hai lần mới có thể mở loa ngoài để nghe.

Âm thanh thư kí Trần kích động truyền đế: "Lão Úy à, có kết quả rồi, Thời Quang là con gái của ông, con gái ông đó, là con gái ruột đó."

Ông lặp đi lặp lại ba lần.

Lúc này, giữa bọn họ đã không còn mối quan hệ cấp trên và cấp dưới, chỉ còn lại tình bạn hữu bao năm, thế nên ông vô cùng vui mừng.

Giờ khắc này, phảng phất bao nỗi niềm.

Úy Minh Hải nhìn Thời Quang, cái gì cũng không nói, cứ như vậy mà nhìn cô.

Thời Quang cũng bị tin vui này làm cho hoàn hồn, cô cũng nhìn Úy Minh Hải, trước mắt là một mảnh mơ hồ.

Cô có nhà.

Rốt cuộc cô cũng biết mình là ai.

Úy Minh Hải vẫn nhìn cô, chờ đợi cô gọi ông một tiếng ba.

Cảm giác vừa rồi của Thời Quang như một bước nhảy vọt, hiện tại cũng tỉnh táo được.

Trong lòng sóng gió mãnh liệt, cô nỗ lực ổn định lại bản thân.

Nhưng không cách nào ổn định được.

Cô tắt máy, để điện thoại trên bàn, cũng không cảm thấy chỗ nào không đúng.

Úy Minh Hải chờ vài phút, vẫn chưa nghe được âm thanh ông mong mỏi đã lâu kia "ba"

Cũng phải cho cô thời gian để thích ứng, ông tự an ủi mình, sau đó tiếp tục nấu mì.

Lúc này đây, bột mì đảo liên tục, thực nhanh, cục bột cũng nhanh chóng vo thành một khối, còn không ít bột mì ở dưới đấy tô.

Úy Minh Hải hai tay đều dính bột mì, ông chuẩn bị đi rửa tay để bỏ thêm nước vào.

Thời Quang cầm lấy chén thủy tinh: "Ba, con lấy thêm nước."

Nói xong, cô xoay người nhanh chóng đi lấy nước, một bàn tay dùng sức ấn nơi trái tim, hoảng hốt không ngừng.

Đôi tay Úy Minh Hải khẽ run, câu nói kia của Thời Quang đã đánh thẳng vào trái tim ông.

Ông hít thật sau, sau đó dùng bàn tay chà chà nơi khóe mắt.

Đối với ông, âm thanh êm tai nhất trên đời này chính là tiếng gọi "Ba" của Đào Đào.

Tiếng gọi ấy tới muộn những mười chín năm.

Rốt cuộc, ông cũng chờ được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Tp.HCM, 12/09/19

Editor: Xiao He

Thời Cảnh Nham sau đó cũng nhận được điện thoại của thư kí Trần, so với trước kia thì giờ đây lúc ông nói chuyện có thêm một chút thành ý.

"Thời tổng, Đào Đào là con gái của Úy tổng, tôi sẽ gửi liền cho ngài một bản báo cáo kết quả."

Thời Cảnh Nham dừng nửa nhịp, "Phiền ông rồi."

Thư kí Trần "Đều là người một nhà cả, không cần khách sáo."

Tắt điện thoại, Thời Cảnh Nham ném điện thoại qua một bên, tiếp tục chạy bộ trên máy chạy bộ.

Hôm nay anh chỉ chạy hai mươi phút liền kết thúc, từ trên máy bước xuống, anh gọi cho Thời Quang hỏi khi nào qua đón được.

Đợi vài phút, Thời Quang cũng không gọi lại.

Lúc đầu cô nói phải đón Tết với cô, giờ lại không thấy cô, gọi điện cũng không, tin nhắn cũng không.

Ở với Úy Minh Hải bên đó, vui đến quên cả trời đất.

Không có lương tâm.

Từ phòng tập thể thao đi ra, Thời Cảnh Nham đi lên lầu bước vào phòng tắm rửa đơn giản.

Sau khi thay quần áo, anh theo bản năng cầm áo sơ mi màu đen kia.

Là Đào Đào chọn cho anh, đến giờ vẫn chưa mặc lần nào.

Xuống tới phòng khách, dì giúp việc hỏi anh "Cảnh Nham, muốn ăn cái gì?"

Thời Cảnh Nham "Không đói lắm, để lát nữa ăn chung với bữa trưa luôn."

Đêm qua anh không ngủ, lăn lộn đến sáu giờ sáng mới ngủ được một lát, vừa rồi thư kí Trần gọi tới, anh vừa mới dậy không lâu.

Ông nội nhìn khuôn mặt vô cảm của Thời Cảnh Nham, thời gian làm việc và nghỉ ngơi hôm nay cũng rất khác thường.

"Công ty có chuyện khó giải quyết sao?" Ông quan tâm hỏi.

Thời Cảnh Nham "Không phải."

"Ông nội." Hai tay anh đan vào nhau, dừng một lát, "Đào Đào tìm được ba rồi."

"Cái gì?"

Một người luôn bình tĩnh đối diện với bất ngờ như ông nội hôm nay cũng không giữ được sự kinh hãi, ông trố mắt, trấn tĩnh bản thân, cầm lấy kính viễn thị, "Con nói lại một lần nữa cho ông nghe."

Ông không dám tin vào những gì mình nghe thấy.

Thời Cảnh Nham "Đào Đào tìm thấy ba rồi, em ấy không phải bị cha mẹ vứt bỏ." Anh kể hết mọi chuyện nghe được từ Mẫn Lộ cho ông nội nghe hết một lần.

Ông liền kích động nói "Vậy tốt rồi, tốt quá rồi, bà Đào của con cũng an tâm rồi."

Từ đáy lòng cảm khái một câu "Lúc trước ông với bà con còn lo lắng, về sau lúc Đào Đào kết hôn, không có cha mẹ lên dẫn dắt con bé thì phải làm sao, giờ tìm thấy rồi, có ba rồi sẽ có người yêu thương con bé."

Cùng ông nội nói chuyện một lát, bà liền gọi hai người vào ăn cơm, Thời Quang vẫn chưa gọi lại.

Thời Cảnh Nham trực tiếp gọi lại vào máy cô một lần nữa, chuông vẫn vang, nhưng không có ai bắt máy.

Thời Quang với Úy Minh Hải đang ở trong phòng bếp cắt bột mì, Úy Minh Hải đã đem cục bột cán thành một lớp bánh thật mỏng, cảm thấy độ dày tương đối ổn, ông xếp mặt bánh chồng lên nhau thành nhiều tầng.

"Đào Đào, lại đây, ba dạy con cắt sợi mì."

Thời Quang "Khó không ạ?"

Úy Minh Hải "Còn dễ hơn so với toán học."

Thời Quang cười, "Đối với con mà nói, chắc còn khó hơn so với toán."

Mấy chục phút trôi qua, không khí giữa hai người cũng bình thường trở lại.

Úy Minh Hải cầm tay chỉ dạy cô, phía phòng khách hình như có tiếng nhạc truyền tới, "Đào Đào, có phải tiếng di động con hay không?"

Hai người tạm dừng nói chuyện, chú ý nghe động tĩnh phía bên kia, đúng là di động của cô.

"Để ba đi lấy." Úy Minh Hải đi rửa tay, tiến đến gần phòng khách.

Thời Quang nghiêm túc cắt sợi mì trong phòng bếp, cấu trúc bột không đồng nhất, thế nên chỉ có thể ăn tạm.

Úy Minh Hải cầm di động bước vào, "Là Thời Cảnh Nham." Ông cầm bát đi qua, để điện thoại bên tai của Thời Quang, bên kia nói tiếp.

"Sao em không nhắn tin lại cho anh?" Trong giọng nói của Thời Cảnh Nham rõ ràng nghe được ý bất mãn.

Thời Quang sau khi tinh dậy cũng không kiểm tra điện thoại, "Em trong phòng bếp nên không nghe được, anh ăn cơm chưa?"

Hỏi một đằng Thời Cảnh Nham trả lời một nẻo "Nói chuyện với chú tư chưa?"

Thời Quang "Em mới nhận được tin, vẫn chưa biết nói như thế nào."

"Để anh nói chuyện với chú ấy cho." Thời Cảnh Nham lại hỏi "Khi nào muốn trở về cứ gọi cho anh trước, anh đi đón em."

Úy Minh Hải dựa gần Thời Quang, Thời Cảnh Nham nói gì ông cũng nghe được, trực tiếp cầm điện thoại qua nói chuyện, "Là ta, Úy Minh Hải."

Thời Cảnh Nham giật mình, "Chào ngài, Úy tổng."

Úy Minh Hải "Về sau không cần khách sáo với ta như vậy."

Ông nói đến mục đích chính "Ta chỉ muốn thông báo với cậu một tiếng, mấy ngày này Đào Đào sẽ ở bên này với ta, ta muốn ở cạnh con bé, kết thúc kì nghỉ, ta sẽ đưa con bé về trường học."

Ba Đào Đào nói chuyện trực tiếp như vậy, ông muốn ở cạnh con gái mình mấy ngày, anh còn có thể nói gì được.

Thời Cảnh Nham "Làm phiền ngài rồi."

Thời Quang còn muốn nói chuyện thêm với Thời Cảnh Nham, lại ngại trước mặt Úy Minh Hải, không tiện tâm sự, liền từ bỏ.

Úy Minh Hải đặt điện thoại qua một bên, bắt đầu rửa rau, ông hỏi Thời Quang "Hôm nay sinh nhật con, muốn ăn món gì cứ nói với ba."

Ông tự hỏi tự đáp "Để ba nướng cánh gà cho con ăn."

Thời Quang gật đầu "Được ạ." Cô tiếp tục cắt sợi mì.

Bỗng nhớ ra hôm nay là sinh nhật cô, nhưng cũng là ngày giỗ của mẹ.

"Ba ơi."

"Sao vậy con?" Úy Minh Hải đang đọc hướng dẫn sử dụng lò nướng, trước giờ ông không có nhu cầu, nên không dùng.

Thời Quang nhìn ông "Mẹ đang ở Giang Huyện sao?"

Úy Minh Hải trầm mặc một chút "Ba đem mẹ về đây rồi, ở bên kia không ai nhớ thương bà ấy cả."

Thời Quang cắn môi, "Hôm nay chúng ta đi thăm mẹ đi."

Úy Minh Hải "Không cần đâu, chờ sinh nhật của bà ấy chúng ta đi thăm cũng được." Ông đã lừa dối mình nhiều năm như vậy, "Mẹ con không ra đi, vẫn luôn tồn tại trong trái tim của ba."

Phòng bếp an tĩnh lạ thường.

Ông nói "Sau này hôm nay chính là sinh nhật con, mẹ con nhất định suy nghĩ giống ba, hy vọng con luôn vui vẻ hạnh phúc, chờ sinh nhật con qua, chúng ta lại thăm mẹ."

Thanh âm Thời Quang khàn khàn, "Được ạ."

Úy Minh Hải "Nhiều năm như vậy, ba chỉ ăn sinh nhật của con và mẹ."

Đây là một chủ đề đau buồn, ông liền không nhắc nữa "Muốn ăn đồ ăn chay gì? ba chỉ biết xào khoai tay, với cà chua xào trứng."

Thời Quang "Con thích ăn hết."

Sợi mì cắt xong, vết cắt vô cùng thô, giá trị nhan sắc không thể nói nổi.

Bất quá Úy Minh Hải cảm thấy vậy đủ rồi, trước giờ cũng không cần cắt quá đẹp.

Một bàn đồ ăn Trung Quốc đơn giản, mì tự làm, hai bên còn có cánh gà nướng, Úy Minh Hải với Thời Quang bận rộn hơn một tiếng.

Úy Minh Hải xào sợi khoai tây xong, liền gắp trước một miếng đưa tới miệng Thời Quang "Nếm thử xem hương vị thế nào."

Ông trực tiếp đút cho con gái ăn.

Thời Quang hoảng hốt một chút mới tiếp nhận được, trong lòng có chút câu nệ, Úy Minh Hải trong tiềm thức cô đến giờ vẫn là chủ tịch của GK,chú út của Úy Lai, là một đối thủ cạnh tranh đen tối.

Giờ đột nhiên thành ba của cô, còn đối với cô sủng ái như vậy, cô cảm giác không chân thật.

"Nhạt không?" Úy Minh Hải hỏi.

Thời Quang lắc đầu, "Vừa đủ."

"Vậy con ăn thêm đi." Úy Minh Hải lại gắp thêm một miếng nữa đút cô.

Ông có một loại chấp niệm, muốn đem những điều không làm trong hai mươi năm kia bồi đắp lại, nếu là con gái ông từ nhỏ đã ở bên, ông nhất định sẽ nâng niu cô trong lòng bàn tay.

"Sau này mỗi tuần ba đều xuống bếp nấu cơm cho con ăn."

Thời Quang "Ba không bận sao?"

Úy Minh Hải "Không bận. Trước kia không muốn mình lúc nào rảnh rỗi, mỗi khi rảnh rỗi liền nhớ tới con và mẹ, chỉ có liều mạng vào công việc, hận không thể làm bản thân mệt chết."

Ông bưng đồ ăn ra bên ngoài phòng ăn.

Thời Quang muốn giúp đỡ, Úy Minh Hải không cho, "Không cần đâu, ba làm được."

Bọn họ vừa mới ngồi xuống, Úy Lam tới.

Úy Lam cũng cùng thời điểm của Thời Cảnh Nham mà biết được kết quả xét nghiệm ADN, cô đưa kết quả đưa phát cho mọi người trong nhà đọc.

Báo cáo này tựa như uy lực của mười tấn thuốc nổ, oanh tạc trong nhà không còn một ngọn cỏ.

Thím sáu không tin: Lam Lam, hôm nay không phải cá tháng tư, con đưa tin này ra, chú út biết được chút tâm tư này của con sẽ ghét bỏ đấy.

Trước mặt mọi người trong nhà, thím sáu luôn diễn sâu, vô cùng thân thiết với cô, luôn gọi cô là Lam Lam.

Cô đáp lại: Không, chính là tin đúng.

Bình thường mọi người trong nhà rất ít khi nói chuyện với nhau, hôm nay khó có dịp đồng lòng nghĩ có phải người Thời gia biết chuyện của chú út, bụng dạ khó lường, tìm người sửa giám định kết quả.

Không nghĩ tới chú út đáp lại: Là em tự tìm người giám định, Đào Đào vốn dĩ là con gái em, em đi làm xét nghiệm ADN là vì sợ người Thời gia không tin, hiểu lầm em trèo cao."

Trong nhóm yên tĩnh mấy giây, sau đó tất cả mọi người liền nháo nhào chúc mừng chú út, còn nói giờ trong nhà sẽ náo nhiệt hơn, có thêm một đứa cháu.

Nếu chỉ xem trong nhóm chat, mỗi một câu đều thâm tình, ai cũng kích động.

Thật ra, đang thủ thế bất động.

Úy Lam ở nhà phát ngốc hơn nửa tiếng đồng hồ, sau đó vô cửa hàng mua một bao lì xì mới, cô biết hôm nay là sinh nhật con gái của chú út, liền mang tới.

Nhìn chú út hiện giờ, cô thiếu chút nữa rớt cằm, hoảng hốt, còn tưởng chính mình nhìn nhầm.

Chú út mặc tạp dề, ống tay áo xắn lên cánh tay, bộ dáng sắc bén thường ngày kia không còn thấy bóng dáng, thương nhân quyết đoán sát phạt biến mất, lắc mình biến hóa, thành một hình tượng người ba ôn hòa.

Khí chất cả người cũng trở nên nhu hòa không ít.

Úy Minh Hải "Hôm nay không bận sao?"

Úy Lam hoàn hồn, cười cười "Bận mấy cũng đến để thăm em họ chứ." Cô đưa quà cho Thời Quang "Sinh nhật vui vẻ."

Úy Minh Hải thay Thời Quang nhận món quà kia, giới thiệu với Thời Quang "Đây là chị họ con, con gái của bác cả, Úy Lam, là luật sư."

Thời Quang cười đạm mạc "Cảm ơn chị."

Úy Lam ngồi xuống phía đối diện ở bàn ăn, "Sau này chính là người một nhà, không cần khách sáo với chị như thế."

Lúc này cô mới chú ý tới mâm cơm trên bàn, đây chắc là bữa cơm trưa đơn giản nhất mà chú út trước giờ ăn được, hương vị không biết thế nào, nhưng màu sắc, mùi hương, không thể bàn tới.

Ngay cả sợi mì trong chén chiều dài cũng không đồng nhất.

Nếu đem cất đĩa cánh gà nướng kia đi, thì chính là cơm canh đạm bạc.

Úy Lam "Hôm nay sinh nhật em họ, sao chú ăn tùy ý như vậy?"

Úy Minh Hải "Đều là chú nấu, có tùy ý thì cũng là tâm ý của chú."

Ông gắp một miếng cà chua cho Thời Quang "Nếm thử xem ba nấu có được không?"

Thời Quang ăn xong không khỏi nhíu mày, có chút mặn.

Úy Minh Hải nhìn biểu tình của cô, còn tưởng mình bỏ muối nhiều, tự mình gắp một miếng nếm thử, không mặn không nhạt, hỏi cô "Có phải ba làm

không hợp khẩu vị con không?"

Thời Quang thật thà nói "Có hơi mặn." Cô bình thường hay ăn cà chua xào trứng bỏ đường.

Úy Minh Hải nhanh chóng gắp món khác cho Thời Quang "Con ăn khoai xào đi, cái này không mặn."

Hiện tại Úy Minh hải đã đem cô trở thành đứa trẻ ba tuổi, cái gì cũng đút cho cô.

Thời Quang chỉ cà chua xào trứng "Lần sau ba xào nhớ bỏ thêm đường nha."

Úy Minh Hải dừng lại "Món này còn bỏ đường sao?" Ông cười cười "Quê quán chúng ta xào rau không bao giờ bỏ đường, ba cũng có thói quen đó, ba nhớ rồi, lần tới nhất đính sẽ nhớ."

Úy Lam kinh ngạc nhìn Úy Minh Hải, trên bàn cơm, đồ ăn chỉ cần ngọt một chút, chú út không bao giờ ăn.

Ngay cả nước trái cây, chú út cũng không uống.

Cô nhịn không được hỏi một câu "Chú út, không phải chú không thích ăn ngọt sao?"

Úy Minh Hải "Giờ thích rồi."

Úy Lam " "

Cô cười một nụ cười thật ảm đạm, không nói nữa.

Trên bàn ăn có một bó hồng mới, Úy Lam thuận tay túm một cánh hoa khô héo, ở đầu ngón tay sờ sờ thưởng thức, tầm mắt cô không tự giác nhìn về mặt Thời Quang.

Thời Quang cảm nhận được một ánh mắt đang đánh giá mình, cô ngẩng đầu, tầm mắt hai người đột nhiên không kịp chuẩn bị mà chạm vào nhau.

Nhìn trực diện chưa tới một giây, liền bất động thanh sắc rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Tp.HCM, 12/09/19

Editor: Xiao He

Suốt bữa ăn Úy Minh Hải không hề tập trung ăn cơm mà vẫn luôn gắp đồ ăn cho Thời Quang.

Úy Lam lại một lần nữa phải nhìn về Thời Quang, tựa như đang nghĩ tới chuyện gì.

Cô tới đây vì một chuyện nữa, "Đúng rồi, chú út, ba con nói hôm nay mọi người trong nhà cùng nhau ăn cơm, em họ đã trở về rồi, cần phải gặp mặt chút mừng một chút, vừa đúng lúc hôm nay lại là sinh nhật của em ấy.

Thời Quang đang ăn mì, đôi đũa bỗng dừng lại, cô nghiêng mắt nhìn về phía Úy Minh Hải.

Vừa rồi cô đối mắt với Úy Lam trong chốc lát, ánh mắt của Úy Lam không có chút thiện ý nào.

Úy Minh Hải "Được rồi, chú sẽ sắp xếp."

Trong lòng Thời Quang rất không thích việc ăn cơm chung với người nhà Úy gia, thế nhưng cô có thể hiểu Úy Minh Hải, hiện tại ông hận không thể thông báo cho cả thế giới biết ông có con rồi.

Vừa rồi trong phòng bếp, ông vẫn luôn nhìn điện thoại, là nhóm chat gia đình họ Úy, bọn họ ai cũng biết rồi.

Đối với Úy Minh Hải mà nói, bữa tiệc gặp mặt này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Úy Lam hỏi "Buổi tiệc sinh nhật này chú muốn tổ chức ở đâu, chú nói đi để con chuẩn bị."

Úy Minh Hải "Tổ chức ở nhà bà nội đi."

Nhà bà nội ở đối diện với tiểu khu nhà chú út, cách nhau chưa tới hai trăm mét.

Ngày thường bà nội đều ở chung nhà với dì giúp việc, trong nhà ngoại trừ hai phòng ngủ, thì các phòng còn lại đều được bà nội biến thành phòng làm việc và phòng chứa đồ.

Úy Lam thầm nghĩ, bữa tiệc này có thể sánh ngang với bữa ăn tụ họp đêm tất niên, trong nhà có hơn bốn mươi người, nhà bà nội cũng không có bàn ăn nào có thể chứa nổi nha.

"Nhà bà nội sợ không đủ, buổi tối chắc cả nhà đều tới đông đủ."

Úy Minh Hải "Trong phòng khách đặt thêm hai bàn, nếu không đủ nữa thì ngồi dưới đất."

Trong phòng ăn bỗng yên tĩnh.

Úy Lam mắt nhìn điện thoại, trong nhóm vẫn còn nói chuyện phiếm, đều là chuyện liên quan đến Thời Quang, cơ bản đều là những lời nói tâng bốc, cô đọc cũng không thấy thú vị.

Tắt màn hình, cô nói chuyện phiếm với Úy Minh Hải "Chú mua mì ở đâu mà chất lượng kém như vậy?" cọng nào cũng không giống nhau.

Úy Minh Hải "Chú nhào bột đó, Đào Đào cắt."

Úy Lam giật mình "Chú tự mình làm sao?"

Úy Minh Hải "Ừ." Ông lại tiếp tục gắp đồ ăn cho Thời Quang.

Úy Lam ngồi ở đây cũng không còn thú vị, cảm giác mình là người thừa.

Cô đứng dậy tạm biệt, nói qua nhà bà nội giúp đỡ.

Chờ Úy Lam đi rồi, Thời Quang mới hỏi Úy Minh Hải, "Trong nhà ba nhiều người vậy sao?" vừa rồi cô nghe Úy Lam nói, tổng cộng có hơn bốn mươi người, bằng với người nhà Thời gia.

Úy Minh Hải gật đầu, "Trong nhà ba là nhỏ nhất, ngoài ra còn có bốn người anh và ba người chị."

Thời Quang "Vậy lúc ăn tết chắc rất đông vui nhỉ?"

Úy Minh Hải "Bình thường cũng vui lắm." Buổi tiệc đêm nay, ông định tổ chức ở khách sạn, nhưng cảm thấy qua nhà bà nội thì có không khí hơn.

"Bà con chắc rất vui mừng lắm đó, ba chắc bà sẽ tự mình xuống bếp nấu đồ ăn ngon cho con."

Thời Quang hỏi "Có phải hôm nay bà vẫn đang ở tiệm may không?"

"Đúng vậy, đêm ba mươi đã cho bản thân nghỉ ngơi một ngày, những ngày còn lại đều không nghỉ ngơi." Nói xong Úy Minh Hải cười "Còn bận hơn so với ba."

Thời Quang tiếp tục nói chuyện với ba, "Tiệm may của bà không lấy nhiều tiền lắm." Lần trước cô sửa váy, tốn nhiều thời gian như vậy, bà chỉ lấy cô có mười lăm đồng.

Dựa vào đoạn đường mà cửa hàng đang thuê mặt bằng, có thể đoán kiếm được không bao nhiêu tiền.

Úy Minh Hải "Không kiếm tiền, có khi còn cho không, ba nói bà nâng giá cao lên, bà nói làm vậy lương tâm không chịu được, trước kia ở quê chúng ta, sửa một bộ quần áo mấy quan tiền, thay một cái khóa kéo mới một khối tiền."

Thời Quang cảm thấy "Tay nghề của bà rất tốt, giá cả có thể nâng lên một chút cũng ổn."

"Không sao đâu, cửa hàng này là để bà giết thời gian thôi, bà sợ ở nhà nhiều lại nhàm chán." Úy Minh Hải gắp cho Thời Quang một cánh gà, "Ăn thêm một cái đi."

Thời Quang đã ăn năm cái cánh gà, lắc đầu "Con ăn không nổi, còn nửa chén mì lận."

Úy Minh Hải "Có thể ăn thêm thì cứ ăn đi, nếu con ăn không hết thì đưa cho ba." Ông liền gắp hơn nửa số mì trong chén Thời Quang bỏ vào trong chén mình, nói cô "Gặm cánh gà đi."

Ông nói tiếp "Mẹ con cũng rất thích ăn đùi với cánh gà."

Đã rất lâu rồi, hơn hai mươi năm đã qua đi.

Có rất nhiều việc tuy nhỏ bé nhưng ông vẫn còn khắc ghi trong trí nhớ.

Thời Quang chua xót nói "Mẹ không thể ăn đùi gà đủ, con liền thay mẹ ăn."

Úy Minh Hải gắp một sợi mì bỏ vào trong miệng, chua xót ăn xong.

Ông chìm vào hồi ức, kể với Thời Quang về mẹ cô, "Khi chúng ta vừa mới vào đại học, cũng không có tiền, nhà mẹ con cũng nghèo, nhà ta cũng vậy, khi đó không có tiền để thường xuyên ăn đùi gà, thế nên buổi trưa ba không ăn món mặn, cách ngày liền mua được đùi gà cho mẹ con."

Buổi tối đưa đồ ăn khuya cho cô, mỗi đêm cô đều đọc sách đến hơn 12 giờ.

Khí đó cô ấy chỉ gặm hai phần ba đùi gà, sau đó liền bảo no ăn không nổi, ông liền ăn phần còn lại.

Sau này ông mới biết được, cô ấy là cố ý đưa ông ăn.

Sau tốt nghiệp, bọn họ liền dựa vào điều kiện sống ngày càng tốt, một ngày muốn ăn bao nhiêu đùi gà cũng được, thế nhưng không kéo dài được bao lâu.

Thời Quang nhìn ông "Có phải hồi trẻ ba khiến mẹ đau lòng không, nếu không thì tại sao mẹ lại không nói với ba chuyện của con."

Úy Minh Hải sợ con gái mình có khúc mắc, liền kể hết mọi chuyện xưa cũ cho cô "Ba không hề phản bội mẹ, lúc chia tay cũng không có tranh cãi, ba và mẹ đều là những con người có lý trí."

Chỉ là thời điểm lúc ấy ai cũng không muốn từ bỏ sự nghiệp đang dang dở, cô ấy không muốn xuất ngoại, trong nước sự nghiệp của cô đang phát triển rất tốt, nhưng ông một lòng muốn đi New York, hướng tới Wall Street.

Sau đó mâu thuẫn giữa hai người ngày càng nhiều hơn, tình cảm bốn năm cũng không thể níu kéo lại.

Lúc ấy quá trẻ tuổi, mới hai mươi hai tuổi, suy nghĩ lúc ấy vẫn còn bồng bột, mà hai người cũng không phải là người cảm tính.

Lời chia tay là cô ấy nói ra, sau chia tay cô ấy đi Thượng Hải thành lập công ty con, ông thì xuất ngoại.

Nếu lúc ấy cô ấy nói mình có thai rồi, ông nhất định sẽ ở lại kết hôn.

Thế nhưng cô kiêu ngạo như vậy, cũng không cam lòng dùng một đứa con trói buộc ông.

Úy Minh Hải lại gắp thêm một miếng, "Ba cùng mẹ lúc ấy chỉ lo cho bản thân, bất quá mẹ còn vĩ đại hơn so với ba, mẹ yêu con hơn cả bản thân mình."

Thời Quang trấn an Úy Minh Hải "Ba cũng vĩ đại, vẫn luôn nhớ về con và mẹ suốt bao nhiêu năm nay."

Úy Minh Hải xoa đầu cô, "Con ăn đi, để lát nữa lại nguội đấy."

Sau khi ăn xong, Úy Minh Hải gọi điện cho mẹ mình, nói sẽ dẫn Đào Đào đi qua cửa hàng gặp bà liền.

Mẹ ông "Mẹ đóng cửa về rồi, đang chuẩn bị nấu cơm tối cho hai đứa."

Úy Minh Hải "Lúc này vẫn chưa qua giờ ăn trưa đâu mẹ, không cần vội như vậy."

Mẹ ông cười "Là mẹ muốn mà, có làm tiếp cũng không có tâm trạng, mẹ đang nghĩ nên nấu món gì ngon cho Đào Đào, con bé khẳng định sống cũng không thiếu thốn gì."

Úy Minh Hải cũng không biết ngày thường Thời Quang thích ăn món gì, chỉ mới đi ăn nướng BBQ với cô một lần, biết cô thích ăn súp lơ với cánh gà thôi.

Ông đem điện thoại bỏ qua một bên hỏi Thời Quang "Bảo bối, buổi tối con muốn ăn món gì?"

Thời Quang ngồi trên sô pha xem tạp chí Úy Minh Hải hay đọc, tiếng gọi bảo bối này khiến cô không kịp phản ứng lại.

Lúc ngẩng đầu, cô mờ mịt chớp mắt.

Tưởng rằng là ảo giác của chính mình, bởi vì từ bảo bối này từ trong miệng Úy Minh Hải thoát ra, có chút kì lạ.

Úy Minh Hải từ phòng ăn bước qua, đem lời vừa nãy lặp lại lần nữa "Bảo bối, con muốn ăn gì để bà nội chuẩn bị cho con."

Hiện tại Thời Quang đã xác định được, đúng là kêu cô.

Cô nghĩ nghĩ, "Con muốn ăn đặc sản ở quê bà nội." Hẳn đây cũng là sở trường của bà nội.

Úy Minh Hải nói lại với mẹ mình "Cháu gái mẹ chưa từng ăn đặc sản quê nhà, mẹ suy nghĩ thử xem, đừng quá cay là được."

Tắt điện thoại, Úy Minh Hải tới ngồi bên cạnh Thời Quang, xoa đầu cô, "Biểu cảm của con vừa rồi là sao?" trên mặt cô đầy kinh ngạc, ánh mắt giật mình ông có thể thấy được.

Thời Quang "Không tin được cách xưng hô của ba, nên có chút không quen."

Úy Minh Hải nhìn cô "Con cứ nghĩ con là đứa bé năm sáu tuổi đi, rồi sẽ quen thôi."

Trước kia ông vô cùng hâm mộ việc cha mẹ nào cũng gọi con mình là bảo bối.

Úy gia cũng rất đông con cháu, mỗi lần tập trung ăn bữa cơm, cũng là thời khắc ông cảm thấy khổ sở nhất.

Đặc biệt là mẹ Úy Lai, khi Úy Lai còn nhỏ, lúc nào cũng bảo bối ơi, bảo bối à, lúc đó Úy Lai liền làm nũng cha mẹ cô, ông nhìn mà thèm khát.

Trước giờ ông không hề quan tâm vàng bạc châu bái, thế nhưng lại khao khát tình cha con không thể có được này, thật muốn giết chết ông mà.

Úy Minh Hải không nói chuyện đau buồn này nữa, hỏi cô "Con muốn đánh đàn không?"

Thời Quang "Muốn ạ."

"Cây đàn kia con đánh thử đi, đã để đó chín năm rồi." Úy Minh Hải năm lấy cổ tay cô dắt qua.

"Mua cho con sao?"

"Đúng vậy, lúc sinh nhật con mười tuổi, trước giờ cũng không có ai chạm vào, tối hôm qua Mẫn Lộ có đàn một chút, cô ấy không biết cây đàn này có ý nghĩa gì."

Lúc trước Thời Quang tưởng rằng cây đàn này là mua cho Úy Lai, cô ngồi trên ghế đàn vài nốt thử âm.

"Ba có đàn không ạ?"

Úy Minh Hải cười "Ngay cả nhạc phổ ba còn không biết, ngoài kiếm tiền giỏi ra, cái gì ba cũng không biết, khi còn nhỏ ở thôn quê nào có đàn đâu."

Úy Minh Hải trước giờ chưa tham gia một buổi hòa nhạc nào, cũng không nghe nhạc kịch, ông không có chút cảm hứng nào với âm nhạc, thế nên đối với nhạc cụ cũng không như vậy, nên không hề nghĩ tới.

Bản nhạc hôm nay Thời Quang đánh lên, ông vô cùng nghiêm túc cảm nhận, phảng phất như có thể lĩnh ngộ được ý nghĩa trong đó.

Một khúc đàn kết thúc, Úy Minh Hải còn muốn nghe.

Thời Quang nói ông "Ba muốn nghe bài gì con sẽ đánh bài đó."

Úy Minh Hải ngay cả tên bài cũng không thể nhớ, sau đó ông cười, "Thôi được rồi, ba nghe cũng không hiểu. Chúng ta lên lầu nghỉ trưa một lát đi, sau đó qua nhà bà nội."

"Phòng con ở lầu ba."

Hai người đi thang máy.

Trên vách thang máy in rõ hình bóng hai người, Thời Quang vẫn luôn nhìn, ngẩng đầu nhìn Úy Minh Hải "Ba cao như vậy, sao con không được di truyền chút nào?"

Cô nhón chân, so chiều cao với ba.

Úy Minh Hải đặt tay trên vai cô, "Không lùn."

Tới lầu ba rồi, hai người bước xuống thang máy.

Điều khiến Thời Quang phiền muộn chính là, về sau nếu muốn hôn Thời Cảnh Nham, cô nhón chân cũng không với tới, chiều cao của Thời Cảnh Nham và ba không khác nhau là mấy.

Úy Minh Hải "Con cao hơn mẹ đấy, mẹ con chỉ mới 1m63 thôi."

Hóa ra khuôn mặt không chỉ giống với mẹ, mà chiều cao cũng tương tự.

Thời Quang "Con còn muốn cao hơn, tốt nhất là cao thêm hai đến ba centimet."

Úy Minh Hải suy nghĩ một lát, "Hiện tại con mới mười chín, vẫn có thể cao nữa, về sau ba giúp con tập luyện kéo cơ, nói không chừng có thể cao tới 1m7."

Thời Quang cười, "Vậy phải mượn lời chúc của ba rồi."

Úy Minh Hải chọn cho Thời Quang phòng gần ông, những đồ vật mà các cô gái mười mấy tuổi thích đều có, xa hoa mộng ảo hiện diện trước mặt Thời Quang, khiến cô cứng lưỡi.

Thời Quang dạo quanh một vòng, không khỏi cảm khái "Thật giống như vào phòng công chúa vậy."

Úy Minh Hải "Con chính là công chúa của ba và mẹ."

Phong cách thiết kế của phòng này vẫn như tám năm trước, dựa vào phong cách công chúa mà làm, hiện tại đã không còn hợp với độ tuổi của Thời Quang.

"Con ở tạm vậy đi, chờ qua Tết ba lại sửa giúp con, đồ đạc cũng đổi đi."

Thời Quang liên tục xua tay, "Không cần đâu, vẫn tốt ạ." Vừa lúc bù đắp cho tuổi thơ khiếm khuyết của cô.

Lúc đó có nằm mơ cũng muốn có một căn phòng như vậy, bên trong tràn ngập là thú bông.

Úy Minh Hải cũng về phòng mình nghỉ ngơi, Thời Quang đóng cửa lại, trong phòng nháy mắt an tĩnh lại, nhìn căn phòng xa lạ thuộc về mình, cô vẫn cảm thấy không chân thật.

Cô không nằm trên giường ngủ trưa, mà ngồi xếp bằng trên mép giường, ghé vào mép giường, nhớ tới dáng vẻ của mẹ, nghĩ đến từng chi tiết nhỏ trong tình yêu giữa ba mẹ cô.

Từ giữa trưa đến giờ, ẩn nhẫn một khoảng thời gian lâu như vậy, cô rốt cuộc cũng không khống chế được, đột nhiên lệ rơi đầy mặt.

Không ai biết rằng, cô nhớ mẹ mình biết bao nhiêu.

Di động vang lên, là Thời Cảnh Nham gọi tới.

Thời Quang nhanh chóng đứng dậy tìm khăn giấy lau chùi đi nước mắt, nước mũi đã khô, lại hít vài hơi thật sau mới nghe điện thoại, "Anh."

Nói xong chữ này, Thời Cảnh Nham cũng không nghe ra khác lạ trong giọng cô, hỏi cô "Ăn cơm chưa em?"

"Rồi ạ." Cô vẫn trả lời ngắn gọn.

Cuộc điện thoại giữa trưa lúc nãy, bởi vì có Úy Minh Hải ở bên, có nhiều lời anh không tiện nói.

"Đang đâu vậy?" Lần này, anh hỏi rõ ràng.

Thời Quang không hiểu nghĩa trong câu của anh, "Ở chỗ ba mà, có gì không anh?"

Thời Cảnh Nham nghe ra được giọng cô có chút không đúng, nhíu mày "Em làm sao vậy?"

Thời Quang "Không có chuyện gì." Cô lau đi nước mắt.

Thời Cảnh Nham cũng không tiếp tục hỏi cô, chỉ hỏi "Đang ở một mình sao?"

Thời Quang hiểu ra, "Em đang ở trong phòng của mình, ba nói em ngủ trưa."

Cô nghe được thanh âm lật giấy tờ trong điện thoại, "Anh đang bận sao?"

"Ừ." Thời Cảnh Nham đang viết vài câu lên trang sách tặng cho người khác.

Hôm nay là sinh nhật cô, sau khi ăn cơm anh liền đi hiệu sách mua mấy quyển sách.

Trước kia khi đưa sách cho cô, anh đều viết vài câu trên trang đầu tiên.

Mỗi lần anh đều viết rất đơn giản, một hai câu cổ vũ cô.

Thời Quang lẳng lặng chờ anh làm xong việc, không sợ không nói câu nào, cô nghe được động tĩnh của anh bên kia nên cũng yên tâm.

Viết xong mấy quyển, Thời Cảnh Nham đóng sách lại, "Hôm nay Úy tổng có tổ chức sinh nhật cho em không?"

Thời Quang "Có ạ, cả nhà đều tới."

Thời Cảnh Nham vừa nghe mọi người Thời gia cũng tham gia, sợ cô không ứng phó nổi.

Dặn dò cô "Đến lúc đó em cứ đi bên cạnh Úy Minh Hải, thích ai thì cứ nói chuyện với họ vài câu, không thích thì không cần nói, không cần phải khiến bản thân thiệt thòi."

Thời Quang đáp lại "Em biết phải làm như thế nào mà."

Trong điện thoại chợt yên tĩnh vài giây.

Thanh âm trầm thấp của Thời Cảnh Nham truyền tới lần thứ hai "Mấy ngày này em phải ở nhà Úy tổng rồi, buổi tối dành chút thời gian để anh dẫn em đi lấy đồ qua."

Thời Quang cũng nhớ anh, mới một ngày không gặp như cách ba thu.

Cô giả vờ hỏi "Anh không bận sao?"

Thời Cảnh Nham "Không bận, em ngủ trưa đi."

"Anh à."

Cô gọi anh lại.

"Làm sao vậy?" Thời Cảnh Nham viết vào chỗ trống trên trang giấy, hai chữ viết ra là Thời Quang.

Thời Quang không sao cả, chỉ là muốn nói với anh thêm vài câu

Im lặng mãi cũng không được, cô đành phải nói chuyện.

"Hôm nay anh không tới công ty sao?"

"Hôm nay tuyết rơi, ở nhà cũng được, giống nhau thôi." Cả ngày hôm nay Thời Cảnh Nham vẫn chưa hút thuốc, anh không nghiện thuốc lá quá nặng, lâu lâu sẽ hút.

Anh giữ điếu thuốc trong miệng, sờ soạng bật lửa bước ra ngoài sân.

Tuyết vẫn còn rơi, bay lả tả, trước mắt là một bầu trời trắng xóa.

Cùm cụp, Thời Quang nghe được âm thanh của bật lửa.

"Anh đang hút thuốc à?"

"Ừ."

Trong miệng vẫn còn giữ điếu thuốc nên âm thanh phát ra có chút khàn khàn, còn có chút cảm giác lười biếng nhàn nhã.

Thời Quang không thích đàn ông hút thuốc, nhưng Thời Cảnh Nham là một ngoại lệ, chỉ khi anh mệt mỏi lúc ấy mới hút một điếu để có tinh thần, trên người vẫn không có mùi thuốc lá.

Cô nhớ ra "Anh nói chuyện với ba em rồi sao?"

Người ba cô đang nhắc tới chính là Thời Nhất Thịnh.

Thời Cảnh Nham "Gọi rồi."

Thời Quang không khỏi khẩn trương "Ba em nói sao?"

Thời Cảnh Nham "Vẫn chưa nói gì với anh, chỉ là rất vui vẻ, chú nói khi nào rảnh sẽ tới thăm em."

Thời Quang cũng không còn lời nào để nói nữa.

Giữa trưa ăn cơm xong anh liền nói lại tình hình bên này với chú tư, đúng như những gì anh dự đoán, chú tư sửng sốt một lúc lâu.

Chú tư chưa từng nghe nhiều chuyện liên quan đến thương trường, thế nên không biết nhiều về Úy Minh Hải, chú hỏi anh ba của Đào Đào là người như thế nào.

Anh hỏi lại chú ấy: "Vậy chú thấy thím tư là người như thế nào?"

Chú ấy nhất thời không nói nên lời, quát anh: "Nói chuyện đàng hoàng đi."

Không phải anh không cố gắng nói chuyện, những lời anh nói đều là sự thật, muốn đánh giá một người, có vô tình vô nghĩa hay không thì nhìn vào cách họ đối xử với con mình.

Chú tư cũng không nói nữa, anh hiểu tâm trạng của chú ấy.

Tuy vui mừng nhưng cũng đầy chua xót.

Đào Đào ở nhà bọn họ đã mười ba năm rồi, chú tư đối xử với Đào Đào rất chân thành, không hề có chút tình cảm giả tạo nào, bỗng nhiên cha ruột của Đào Đào xuất hiện, loại cảm xúc mất mát này không thể nào che giấu được.

Thế nhưng, Đào Đào vui là được.

Chú tư còn nói với anh: "Chờ chú sắp xếp công việc mấy nay ổn thỏa một chút, sẽ qua thăm ba của Đào Đào, nếu là một người không đáng tin, thì vẫn nên ở lại nhà chúng ta thì hơn."

Chú tư không quen biết Úy Minh Hải, anh liền nói với chú ấy: "Chú về nhà hỏi thím tư, thím ấy không thể nào không biết chuyện trên này, con của Úy Minh Hải, sao có thể ở lại nhà chúng ta?"

Một lúc rất lâu sau đó, chú ấy vẫn luôn trầm mặc.

Lát sau ông quyết định, ông phải tới Bắc Kinh để gặp mặt Úy Minh Hải.

Ngày nào tới thì ông không thể nói trước được.

Thời Quang hỏi lại một lần nữa "Ba không nói gì thật sao?"

Thời Cảnh Nham "Đấng nam nhi không nói nhiều lời, chú ấy có muốn nói chuyện cũng là nói với em."

Thời Quang vừa rồi gọi điện cho Thời Nhất Thịnh, thế nhưng thư kí lại nghe máy, nói ba đang họp, tối nay cô hãy gọi lại.

Điếu thuốc hút được một nửa, Thời Cảnh Nham dập điếu thuốc, về phòng.

"Em có tài khoản mua hàng trên mạng không?"

Thời Quang "Có ạ." Cô nghĩ "Có phải anh mua đồ gì không, để em mua giúp anh."

Thời Cảnh Nham "Đưa tài khoản với mật khẩu của em cho anh mượn đi, mượn ba ngày, khi nào em đi học thì đưa lại cho em, mật mã anh thay đổi một chút."

Thời Quang không chút nghi ngờ lời nói này của anh, "Em gửi cho anh liền."

Tắt máy, cô rất nhanh liền gửi tài khoản và mật khẩu qua.

Thời Cảnh Nham nhìn tài khoản của cô, shiguanggy*

*Shiguangy: shiguan nghĩa là Thời Quang, còn từ gy thì mình không rõ lắm.

Anh như đang suy nghĩ chuyện gì, anh tắt màn hình, lấy mấy quyển sách tặng cô đang để trên bàn bỏ vào túi xách tay, đồ hàng ngày của cô anh cũng không tiện đi lấy, liền xuống lầu tìm dì giúp việc.

Dì đang pha trà cho ông nội, Thời Cảnh Nham nói dì lấy đồ ngủ cho Thời Quang, lại đem theo một ít đồ trang điểm cho cô.

Ông nội hỏi anh "Con định làm gì?"

Thời Cảnh Nham "Buổi tối con đưa qua cho Đào Đào."

Ông nội quá quen Úy Minh Hải, gia cảnh của Úy Minh Hải, mua cái gì mà không được.

Một người ba khó khăn lắm mới tìm thấy con gái của mình, còn không phải muốn gì được đó sao.

Lúc này đây, chắc chắn không muốn ai qua làm phiền.

Ông vẫy vẫy tay "Không cần qua đâu, làm vậy giống như nhà chúng ta không an tâm, hơn nữa Úy Minh Hải là ba của Đào Đào, sao có thể để Đào Đào thiếu thốn được."

Dì giúp việc dừng bước chân, nhìn lão gia tử, lại nhìn Thời Cảnh Nham, rốt cuộc là có lấy hay không đây.

Trầm ngâm một lát, Thời Cảnh Nham nói với ông nội "Là Đào Đào gọi con nhờ đưa qua."

Nói xong, anh theo bản năng xoa xoa huyệt thái dương.

Không nghĩ tới sẽ có một ngày anh phải nói dối như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Tp.HCM, 14/09/19

Editor: Xiao He

Hôm nay tuyết rơi đầy trời, rơi cả ngày rồi nhưng vẫn chưa dừng, chưa đến 5 giờ chiều trời đã chập tối.

Buổi chiều Úy Minh Hải ngủ đến ba tiếng, đã mười năm rồi đây là giấc ngủ yên ổn nhất của ông.

Lần đầu tiên không hề mơ thấy ác mông.

Thời Quang ngủ không được, liền nằm trên ghế sô pha nghỉ ngơi một lát.

Úy Minh Hải đi lấy chìa khóa xe, ông muốn lái xe đi qua nhà mẹ mình.

Thời Quang biết nhà bà ở phía đối diện tiểu khi, đi bộ vài bước là tới rồi, sao phải lái xe?

"Mình đi bộ qua là được rồi ba."

Úy Minh Hải "Không được, bên ngoài tuyết nhiều lắm, sẽ lạnh."

Thời Quang "Tuyết cũng sẽ ngừng nhanh thôi, con không ngại." từ lạnh còn chưa kịp nói xong, đã bị Úy Minh Hải ngắt câu, "Vậy cũng không được."

Khoảng thời gian di chuyển quá ngắn, Thời Quang cảm giác như vừa mới ngồi trên xe đã phải xuống xe liền.

Nhà của bà nội ở lầu một, từ xa đã nhìn thấy thỉnh thoảng có người ra vào.

Mọi người trong nhà đều đã tới gần hết, ngoại trừ mấy người đang ở nước ngoài không thể trở về.

Trong nhóm chat cũng vô cùng náo nhiệt, đều hỏi sao giờ Úy Minh Hải vẫn chưa tới.

Sau khi Úy Minh Hải dừng xe liền nhắn: Tới rồi.

Ông nghiêng mặt hỏi ý kiến Thời Quang "Ba thêm con vào nhóm chat gia đình nhé."

Thời Quang theo bản năng liền cự tuyệt "Không cần đâu ạ."

Nói xong lại cảm thấy không ổn, vội vàng giải thích "Chờ con thân thuộc mọi người đã, nếu không lai khiến mọi người nói chuyện không thoải mái."

Úy Minh Hải gật đầu "Cũng đúng."

Ông cởi dây an toàn ra giúp Thời Quang, quay ra phía ghế ngồi ở sau lấy áo khoác lông vũ cho cô, "Mặc xong rồi hãy xuống xe."

Lúc Úy Minh Hải nhấn chuông cửa, Thời Quang không khỏi hồi hộp, cô theo bản năng ôm lấy cánh tay của Úy Minh Hải.

"Không cần khẩn trương vậy đâu, đều là người trong nhà cả." Úy Minh Hải dùng một tay khác vỗ nhẹ đầu cô, giảm cảm giác khẩn trương cho cô.

Úy Lam là người ra mở cửa, cô nhìn Thời Quang cười cười "Vào mau đi, ngoài trời lạnh lắm."

Nói chuyện vô cùng nhiệt tình.

Thời Quang "Không lạnh lắm."

Còn chưa vô nhà, cô đã nghe được âm thanh ồn ào ở bên trong.

Trước cửa giày bày la liệt, cũng may phòng khách lớn, miễn cưỡng có thể đủ ngồi.

Úy Minh Hải ôm lấy bả vai của Thời Quang đi vào trong, trong nhà còn tổ chức một lễ chào đón nhỏ, hoa tươi cùng với tiếng vỗ tay, giống như một buổi trao giải.

Bọn họ chỉ nghe nói Thời Quang rất xinh đẹp, không ngờ rằng còn đẹp hơn so với trong tưởng tượng của họ, đặc biệt là khí chất của cô, hơn hẳn mọi người trong nhà.

Mấy bé trai bốn năm tuổi vây quanh Thời Quang,"Chị ơi, cho chị nè." Trong tay mấy đứa nhóc là kẹo ngọt và sô cô la.

Úy Lam vỗ vỗ đầu mấy đứa cháu, "Không được gọi là chị nha, phải gọi là cô."

Thời Quang giờ mới biết, đây đều là con trai của hai anh họ của mình là anh hai và anh ba, anh cả vẫn chưa kết hôn, người đó là ai thì cô vẫn chưa biết, người vẫn chưa thấy đâu.

Đứa bé ương ngạnh nói "Là chị mà, ai xinh đẹp cũng là chị cả."

Nghe câu nói đó mọi người trong nhà ai cũng cười to.

Không khí trong nhà ban đầu rất kì lạ, sau lại bị mấy đứa bé làm dịu xuống.

Nhiều người như vậy, nhưng Thời Quang chỉ biết Úy Lam, mẹ Úy Lai và Úy Lai vẫn chưa tới.

Úy Lam giới thiệu mọi người trong nhà cho cô, thật sự quá đông người, Thời Quang chỉ có thể cố gắng nhớ tên và thân phận của mỗi người.

Vừa rồi bà nội vào phòng thay quần áo, giờ mới quay lại.

Thời Quang "Bà nội, bà còn nhớ cháu không?"

Bà lôi kéo tay cô, "Sao lại không nhớ chứ." Trong lòng cảm khái vô cùng, rồi lại không thể nói nên lời, nước mắt không kiềm nén lại được, "Bà đi làm đồ ăn cho con, xong ngay thôi."

Bà xoay người trở về phòng bếp, nước mắt rơi đầm đìa.

Thời Quang trong lòng hụt hẫng, muốn đi tới an ủi bà, lại bị Úy Minh Hải ngăn lại, "Để bà bình tĩnh là một chút đi, không sao đâu."

Úy Lam cũng nói "Bà đang vui vẻ đấy, chiều giờ khóc mấy lần rồi."

Thời Quang nhìn bóng dáng tập tễnh bước đi kia, cô biết, khi cô trở về, người thật sự vui vẻ chỉ có ba và bà nội.

Chuông cửa vang lên, lại có người tới nữa rồi.

"Em bò tới đây hả?" Úy Lam nửa cười nửa chọc.

Thời Quang quay mặt lại nhìn, người mới tới là một người đàn ông gần ba mươi tuổi.

Có hơi giống với ba Úy Minh hải, một đôi mắt sắc bén, ánh mắt sâu thẳm, khiến người khác không thể nào nắm bắt được.

Úy Lam giới thiệu cho Thời Quang "Đây là anh cả của em, Úy Phong."

"Chào anh." Thời Quang đứng gần với anh, cảm giác áp bức từ trong xương cốt của anh khiến cô cảm thấy rất giống Thời Cảnh Nham.

Úy Phong ôm nhẹ cô một cái, "Hoan nghênh em về nhà."

Sau đó nhẹ nhàng thả cô ra, lại chào hỏi với Úy Minh Hải "Chú út."

Hành động của anh khiến Thời Quang không kịp chuẩn bị.

Úy Minh Hải hỏi "Hôm nay vẫn tới công ty sao?"

Úy Phong "Buổi sáng không đi, buổi chiều có việc bận một chút."

Bữa tiệc hôm nay cũng không nói quá nhiều chuyện công việc, Úy Phong lên ban công hút thuốc với mấy người em họ.

Chuông cửa lại vang lên, là Úy Lai và mẹ mình mới tới.

Mẹ Úy Lai nhìn Thời Quang, nở một nụ cười giả tạo, "Sinh nhật vui vẻ." Đưa quà sinh nhật tặng cho Thời Quang.

"Cảm ơn." Thời Quang nói.

Chỉ là khách sáo đáp một câu, cũng không tiếp tục nói chuyện.

Không khí có chút xấu hổ.

Úy Minh Hải thuận tiện cầm món quà, nhìn con gái lắc lắc đầu, cũng không nói gì.

Khi Úy Lai bước vào, đôi mắt cũng chưa hề ngẩng lên, chỉ khi nói chuyện với Úy Minh Hải cô bé mới thay đổi sắc mặt "Chú út, năm mới vui vẻ, đại phát tài nha."

Úy Minh Hải "Giàu sang thì không cần đâu, chỉ cần con chăm chỉ học là được."

"Ai nha, chú út, không nói được một câu nào vui vẻ." Úy Lai ôm lấy cánh tay của Úy Minh Hải, làm nũng nói "Quà năm mới của con đâu rồi?"

Úy Minh Hải "Không có, năm nay chú không có thời gian mua."

Úy Lai bĩu môi "Cho chú nợ đấy."

Ở phòng bếp phía bên kia, bà nội gọi Úy Minh Hải qua, nói ông qua giúp bà.

Úy Minh Hải đáp lại, biết bà hẳn là có chuyện muốn nói với ông, ông quay đầu nói với Thời Quang "Đào Đào, con nói chuyện với mấy anh chị đi nhé, ba qua giúp bà nội nấu đồ ăn cho con."

Lúc Úy Minh Hải bước vô phòng bếp, mẹ Úy Lai liền ngồi xuống bên cạnh Thời Quang, "Trước kia con có đi dạy thêm, bác gái nói chuyện có hơi quá đáng. Về sau cũng là người một nhà, chuyện đó cũng là quá khứ rồi, cứ bỏ qua đi."

Đề tài này hiển nhiên phá hỏng bầu không khí, vốn dĩ khi bắt đầu trò chuyện đã rất kì cục rồi.

Thời Quang tựa như không nghe được, cầm một quả cam lên lột.

Những người khác cũng biểu tình khác nhau, nhưng không lên tiếng.

Thấy cô như vậy, sắc mặt mẹ Úy Lai liền trở nên khó coi, nhưng hôm nay không thích hợp, Úy Minh Hải còn ở đây, bà có tức mấy cũng phải nhịn, đứng dậy ngồi vào phòng ăn bên kia, nói chuyện với người chị dâu và em dâu.

Không khí trong phòng khách cứ nặng nề như vậy, không biết ai trong nhà lại chủ động tìm đề tài hỏi Thời Quang "Con học đại học chuyên ngành thiết kế thời trang à?"

Thời Quang gật đầu "Dạ."

"Không tồi, có tương lai."

Vốn dĩ cuộc nói chuyện rất nhẹ nhàng, kết quả Úy Lai lại nói thêm một câu "Thế là tiệm may của bà nội có người thừa kế rồi, về sau mọi người trong nhà cũng tiện sửa đồ hơn."

Úy Lai lười biếng dựa vào ghế sô pha, ăn quả hạch, nhướng mày nhìn về phía Thời Quang "Ai, nếu chị thiết kế tốt thì được đấy, về sau tôi sẽ suy xét thử thuê chị làm nhà thiết kế riêng của mình."

Thời Quang nhìn cô, gằn từng câu một "Úy Minh Hải còn chưa mời nổi tôi đâu, không tới lượt cô."

Úy Lai " "

Tức giận, nhưng nghẹn không trả lời được.

Trong phòng khách mọi người đều kinh ngạc nhìn Thời Quang, không nghĩ tới cô sẽ nổi giận trực tiếp như vậy, còn gọi thẳng tên ba của mình.

Lúc này Úy Phong hút thuốc xong bước vào, "Đang nói gì vậy?"

Có người đáp lại "Chuyện phiếm thôi."

Lúc sau bọn họ cố ý ngó lơ đề tài này.

Thời Quang nhận ra, những người có thân phận nhỏ trong nhà hình như rất sợ Úy Phong.

Trước lúc ăn cơm mẹ Úy Lai mới biết được con gái mình xém tí nữa là cãi nhau với Thời Quang, bà kéo Úy Lai vào phòng của bà nội, đóng cửa lại.

"Con không thể bớt kiếm chuyện phiền phức phải không?"

Bà bắt đầu dạy dỗ Úy Lai.

Úy Lai hừ một tiếng "Con thấy cô ta liền khó chịu, mẹ xem vừa rồi cô ta có thái độ gì với con."

Mẹ Úy Lai chọc chọc vào trán cô "Con yên lặng đi, chú út mới tìm được con gái, nếu còn gây chuyện với con bé kia thì người chịu thiệt cũng là con thôi."

Úy Lai không phục "Con không tin chú ấy sẽ mặc kệ con, chỉ cảm thấy bắt công, cô ta mới quen tiểu thúc được mấy năm, dựa vào cái gì mà có thể sống sung sướng dễ dàng như vậy?"

Mẹ Úy Lai bất đắc dĩ "Con không vui cũng phải chịu, mẹ nói cho con biết, về sau đừng kiếm chuyện trước mặt Thời Quang, con cứ lẳng lặng mà sống trong nhà chú út đi."

Bên ngoài có người gọi hai người ra ăn cơm.

Mẹ Úy Lai "Tới liền." Lại dặn dò Úy Lai, "Lời mẹ nói có nghe không?"

Vẻ mặt Úy Lai không kiên nhẫn "Nghe được."

Đồ ăn của mọi người đều là bên phía nhà hàng làm xong rồi gửi tới, chỉ riêng trước mặt Thời Quang đều là đồ mà bà nội đích thân làm, đã chuẩn bị từ buổi chiều rồi.

Những đồ ăn này cũng là lần đầu tiên Thời Quang ăn, tên cũng là lần đầu tiên nghe được.

Bà nội vẫn luôn gắp đồ ăn cho cô "Ăn nhiều một chút, con gầy quá."

Thời Quang cười "Con không thể mập đâu, mập rồi lại phải giảm béo."

Bà nội "Béo cũng đẹp." Hỏi cô "Ăn ngon không?"

Thời Quang liên tục gật đầu "Ăn ngon ạ, sau này con muốn ăn nữa."

Bà nội nghe xong rất thỏa mãn "Còn nhiều lắm, lát nữa nói ba con đem về bỏ vô tủ lạnh, để ngày mai con lấy ra ăn."

Úy Minh Hải cũng gắp đồ ăn cho cô, có khi còn bắt cô ăn.

Ông cầm một dĩa cà chua xào trứng đưa đến trước mặt cô, "Nếm thử xem món này ngon không, lúc nãy ba có bỏ thêm đường."

Úy Lam yên lặng nhìn mặt chú út, thật đúng là cố chấp.

Có Úy Minh Hải ở đây, trên bàn cơm cũng không còn cảm giác nặng nề nữa, bọn họ đều mời rượu Úy Minh Hải, Thời Quang cũng được hưởng lây ông, ai cũng sẽ mời cô một ly.

Ba không cho cô uống rượu, vô cùng chuyên nghiệp ép nước trái cây cho cô.

Trong bữa ăn, Úy Lam nhắc đến tên của Thời Quang "Tên này nghe rất hay, ai đặt vậy?"

Thời Quang "Là anh cả em, Thời Cảnh Nham."

Nói xong, Úy Phong nhìn về phía cô, rất nhanh liền thu hồi tầm mắt lại.

Úy Lam cười như không cười "Thật trùng hợp, chị cũng có dự án hợp tác với Thời Cảnh Nham." Sau đó đổi câu chuyện "Chú cũng nên đặt một cái tên cho em họ đi, lúc trước chú tốn không ít công sức để nghĩ tên mà."

Những người khác phụ họa "Sau này phải đổi thành họ Úy, Chắc chắn phải lấy tên khác."

Thời Quang không trả lời, nhìn về phía ba mình.

Úy Minh Hải "Không cần đổi, tên Thời Quang nghe cũng tốt. Em không để ý nhiều như vậy, một cái tên thôi mà, tên gì cũng là con gái em." Đề tài này cứ như vậy mà chấm dứt.

Tất cả mọi người đều nhận ra, Úy Minh Hải đang cố lấy lòng cô con gái này.

Hôm nay ăn cơm sớm, chưa tới 6 giờ đã bắt đầu, 8 giờ 1 phút liền xong rồi.

Lại hàn thuyên trong chốc lát, Úy Minh Hải nhận ra Thời Quang không thích ở đây, liền đề xuất "Thời tiết không tốt lắm, mọi người cũng về nhà sớm đi, em với Đào Đào đi về trước."

Mọi người trong nhà đều tranh thủ nói chuyện với Thời Quang, mời cô khi nào thì tới chơi nhà.

Thời Quang vì mặt mũi của Úy Minh Hải, cũng khách khí trả lời.

Di động vang lên, Thời Cảnh Nham nhắn tin cho cô: Khi nào xong việc, anh mang đồ qua cho em.

Thời Quang vội vàng chào tạm biệt mọi người trong nhà, vẫn chưa kịp nhắn lại.

Khi mọi người đã về hết rồi, Úy Lam giúp Thời Quang đem những món quà tối nay để lên xe của chú út, tổng lại có hơn ba mươi món quà lớn, bé.

Tối nay Úy Minh Hải uống không ít rượu vang đỏ, Úy Lam nói "Con giúp chú lái xe về nhé."

Úy Minh Hải "Không cần, con về đi, Đào Đào lái được rồi."

Thời Quang "Con không có bằng lái."

Úy Minh Hải "Nghỉ hè không thi sao?"

Thời Quang đành nói dối "Nóng quá, con sợ đen da."

Úy Minh Hải không hề hoài nghi tính chân thật trong lời nói của cô, lấy áo khoác lông vũ choàng lên cho cô "Không có cũng không sao, nhà mình có tài xế."

Tới bãi đậu xe bên ngoài, Thời Quang nhìn thấy Úy Phong, anh đang dựa trên cửa xe gọi điện thoại, áo khoác vắt trên khuỷu tay còn chưa kịp mặc.

Chỉ nghe anh nói "Ừ, mới vừa kết thúc. Được, lát nữa sẽ qua."

Úy Phong nhìn thấy mấy người Thời Quang, nói với bên kia "Cứ vậy đi." Chấm dứt cuộc nói chuyện, anh nhìn về phía Úy Minh Hải "Con về trước đây, hôm nay bạn con đãi tiệc."

Úy Minh Hải gật đầu, "Con đi đi."

Úy Phong lại nói với Thời Quang "Cuối tuần anh mời em ăn cơm." Anh click mở WeChat của mình, "Anh thêm em vào, cuối tuần lại liên lạc với em."

Lời mời này không thể từ chối, Thời Quang mở mã QR của mình đưa cho Úy Phong, Úy Phong vừa muốn quét mã, kết quả trên màn hình hiển thị một tin nhắn tới, Thời Cảnh Nham: Đúng rồi, cách xa Úy Phong một chút.

Thời Quang " "

Cô định lấy điện thoại lại, nhưng không kịp, Úy Phong đã nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Tp.HCM, 15/09/19

Editor: Xiao He

Thời Quang lớn chừng này tuổi rồi, nhưng đây chính là lần đầu tiên cô cảm thấy xấu hổ nhất.

Cô không hiểu vì sao Thời Cảnh Nham lại đột nhiên nhắn như vậy cho mình, lại nhắc cô tin đó, hiện tại cô cũng chưa nghĩ nhiều như vậy.

Trong cái khó ló ra cái khôn, cô nói "Anh trai em ghen tị đó, vừa rồi em nói với anh ấy, anh trai Úy Phong của em còn đẹp hơn anh nhiều."

Lời nói dối tuôn ra vô cùng trôi chảy, cô mặt không đỏ tâm không động nói.

Thời Quang nhận thấy, bản chất trong cô cũng có chút đen tối, có khả năng là do gen của Úy Minh Hải quá trội.

Những năm trước đây tính cách của cô bị kiềm hãm, hiện tại gặp được mấy người Úy gia này, trong nháy mắt như được giải phóng, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

Úy Phong đối diện với cô vài giây, thế nhưng không thể phân biệt được thật giả trong ánh mắt cô.

Anh cười cười "Thật thụ sủng nhược kinh, buổi tối cuối tuần anh mời em ăn cơm, ăn xong lại dắt em đi chơi."

Thời Quang khách sáo nói "Không phiền anh quá chứ?"

Úy Phong "Anh vẫn có thể dành ra được chút thời gian buổi tối dẫn em ra ngoài chơi."

Úy Minh Hải đóng cốp xe lại, "Hai đứa thêm WeChat của nhau thôi mà nói nhiều thế?"

Úy Phong "Đang thảo luận xem nên đi chơi ở đâu."

Thời Quang không nói nữa, bước lên xe, trước khi rời đi cô còn vẫy tay với Úy Phong.

Úy Minh Hải không nghĩ rằng Thời Quang giao tiếp với Úy Phong không hề có chút khoảng cách nào, tối nay cô nói chuyện với ai cũng hời hợt, giọng nói vô cùng lạnh nhạt, chỉ ngoại trừ Úy Phong.

"Con vừa nói chuyện gì với Úy Phong thế?"

Thời Quang "Nói xem ăn cái gì, chơi gì ạ, cuối tuần này anh cả muốn dẫn con ra ngoài đi chơi."

Úy Minh Hải tương đối yên tâm về Úy Phong, thế nên cũng không quản quá nhiều, thế nhưng với những người âm mưu đen tối, mờ mắt trước tiền bạc, ông sẽ không thèm để tâm tới.

Úy Lam nhìn qua gương chiếu hậu, tầm mắt tối tăm, chỉ mơ hồ có một hình bóng trong đó.

Sau khi về đến nhà, Úy Minh Hải cầm những món ăn mà mẹ mình đã chuẩn bị cho Thời Quang mang vào phòng bếp, nói với Thời Quang "Đào Đào, con với chị vào phòng khách nói chuyện đi."

Úy Lam không thể nói được cảm nhận lúc này của bản thân, trước kia cô xem nơi này là nhà của mình, qua lại tự nhiên, lúc này đây mọi thứ đều thay đổi, cô đã trở thành một vị khách rồi.

Phòng khách vô cùng im lặng, không khí có chút xấu hổ.

Úy Lam đánh vỡ sự im lặng, cười như có như không "Bỗng dưng giờ có thêm một người ba, có phải vẫn chưa quen gọi một tiếng ba đúng không?" cô nói "Nếu là chị chắc sẽ lạ lùng lắm."

Thời Quang hỏi lại "Ba ruột của mình tại sao lại cảm thấy xa lạ?"

Úy Lam không đoán được cô lại nói chuyện thẳng thắn như vậy, đành phải xuôi theo lời Thời Quang "Cũng phải." Cô uyển chuyển đổi đề tài "Em cứ như vậy nhận ba ruột, ba nuôi em hẳn không vui lắm, nuôi em chừng ấy năm cũng không nỡ."

Thời Quang vừa nãy ăn hơi nhiều, đặt một trái lựu trước mặt Úy Lam, cô cũng bốc vỏ một trái khác ăn để nhanh tiêu.

Cô không nhanh không chậm trả lời câu hỏi của Úy Lam "Ba em chắc chắn sẽ cảm thấy mất mát, thế nhưng ông chắc chắn sẽ vui mừng cho em, ông ấy rất thương em, những quyết định của em ông lúc nào cũng ủng hộ hết mình, cấp ba em muốn đi học mỹ thuật ông cũng đồng ý."

Quyết định lúc ấy của cô có lẽ là hơi tùy hứng.

Rõ ràng nếu cô quyết tâm thi đại học có thể xin ra nước ngoài học trường cao đẳng giỏi nhất, thế nhưng cô lại muốn học thiết kế.

Ba băn khoăn rất nhiều ngày, nói muốn học cũng được, thế nhưng thành tích các môn học không thể thụt lùi.

Sau đó ba liên hệ với bạn mình để tìm một thầy giáo dạy tốt nhất ở Nam Kinh để dạy bù qua video cho cô, mấy năm đó ngày nào cô cũng ngủ nhiều nhất là năm tiếng, có khi còn chưa tới.

Ba nói thời điểm này cực khổ không tính là gì, học sinh trường Thường Thăng Đằng người nào không phải học như vậy, Thời Cảnh Nham cũng không ngoại lệ.

Mấy năm nay cô đều cắn răng kiên trì nỗ lực đến giờ.

Thời Quang tiếp tục nói "Người trong Thời gia không giống như trong trí tưởng tượng của chị đâu, bao gồm cả ông nội em, trước đây từng hỏi em có muốn tìm cha mẹ ruột không, bọn họ tôn trọng quyết định của em, ngay từ đầu em cho rằng em chính là trẻ mồ côi, thế nên không muốn đi tìm, hiện tại biết được rằng tất cả chỉ là hiểu nhầm, thì sẽ không thể nào không nhận ba."

Nói đến đây Thời Quang cố ý tạm dừng, nhìn về phía Úy Lam "Cho dù có nhận ba, cũng sẽ không ảnh hưởng tới mối quan hệ giữa em và người nhà Thời gia, em đã lớn như vậy, có thể tự cân bằng giữa hai bên."

Khóe miệng cô bỗng nâng lên, cười nhẹ "Cảm ơn chị họ đã quan tâm."

Úy Lam "Về sau đừng khách sáo thế, người một nhà sao lại xa lạ vậy."

Lần đầu tiên âm thầm tranh chấp, Thời Quang chiếm được thắng lợi.

Úy Minh Hải từ phòng bếp bước ra, nhìn trái lựu đang được lột trên bàn, "Ba ép nước cho con uống nhé?"

Thời Quang "Cám ơn ba."

Úy Minh Hải hỏi Úy Lam có muốn uống không, Úy Lam xua tay, "Vừa rồi con uống không ít nước trái cây, hiện tại không uống nổi nửa, con ăn mấy viên là được rồi."

Úy Minh Hải cầm mấy trái lựu vào phòng bếp, làm nước ép trái cây cho Thời Quang.

Úy Lam không định làm cho mối quan hệ với Thời Quang trở nên căng thẳng, đến lúc đó khẳng định chú út sẽ khó xử, cô mở TV, hỏi ngày thường Thời Quang hay xem tiết mục gì.

Thời Quang "Em rất ít xem kịch, đều xem phim thôi."

Úy Lam chuyển đến kênh phim ảnh, không có ai có tâm tư để xem, cô liền tùy ý xem bộ phim lão phiến tử *

* Lão phiến tử: phần này mình không biết, có bạn nào biết thì comment giúp mình nhé, mình cảm ơn:)

Mới xem được vài phút, ngoài cửa truyền đến âm thanh, "Chú út ơi chú út."

Là âm thanh của Úy Lai.

Thời Quang cùng Úy Lam đồng thời quay đầu lại nhìn, Úy Lai đã bước vào tới nơi.

Úy Minh Hải cũng vừa lúc đi từ phòng bếp ra, nhìn thấy Úy Lai thì ấn đường nhíu lại.

"Chú út."

"Sao lại qua đây?"

"Con cãi nhau với mẹ, liền qua đây." Úy Lai nhìn thấy ly nước trái cây trong tay Úy Minh Hải, "Cảm ơn chú, có phải đoán được con sẽ qua nên ép nước cho con không?"

Úy Minh Hải không đưa cho cô "Đây là của chị con, lát nữa ép cho con ly khác."

Úy Lai bĩu môi, làm nũng nói "Chú bất công quá, có phải chú không thương con không? Con là nhỏ nhất mà chú quên rồi sao?"

Úy Minh Hải "Con chỉ nhỏ hơn Đào Đào mấy tháng, không hẳn là nhỏ."

Đào Đào sinh ngày 1/1, Úy Lai là 1/9, nhỏ hơn tám tháng.

Khóe mắt Úy Lai nhìn về phía Thời Quang, đầy khinh thường, dưới đáy lòng hừ một tiếng.

Thời Quang cũng nhàn nhạt nhìn cô, một chút sắc mặt tốt cũng không cho.

Tính tình cô không hề tốt, những lời châm chọc mỉa mai lúc học thêm Úy Lai nói, cô đều nhớ rõ.

Hiện tại còn muốn khi dễ cô, đừng mơ có cửa.

Úy Minh Hải đem ly nước trái cây đưa cho Thời Quang "Ba có bỏ chút đường, nếm thử xem có ngọt không?"

Úy Lai từ giữa trưa biết được Thời Quang là con gái của chú út, vẫn luôn bực bội đến giờ, đáy lòng đầy khó chịu.

Bác gái quản gia này, sao có thể lắc mình biến hóa liền trở thành con gái của chú út rồi.

Cô tới kéo cánh tay của Úy Minh Hải "Chú út ép nước trái cây cho con đi, con ăn no uống nước trái cây sẽ tiêu thực."

Hôm nay Úy Minh Hải rất vui, thế nên có ép nước cho cả nhà ông cũng bằng lòng.

"Con giúp chú lột lựu." Cô cầm mấy trái lựu đi vào phòng bếp với Úy Minh Hải.

Úy Lam nói với Thời Quang "Chú ấy vẫn luôn quan tâm tới mọi người, luôn xem con bé là con gái ruột, thế nên sủng vô pháp vô thiên, em với con bé khó tránh khỏi nảy ra mâu thuẫn, nếu chú ấy có thiên vị con bé, em cũng nên thông cảm."

Thời Quang "Việc này khá khó, em không phải là người có khả năng thông cảm cho người khác."

Úy Lai ở trong phòng bếp chưa tới một phút đã bị Úy Minh Hải đuổi ra ngoài, nói cô ở đó vướng chân vướng tay.

Cô ngồi xuống đối diện Thời Quang, hai chân bắt chéo, giống như trước kia, miệng lưỡi chua ngoa, "Đừng nghĩ rằng giờ trở thành người của Úy gia rồi thì liền không coi ai ra gì, kiêu căng ngạo mạn, cô nhiều nhất cũng chỉ như chúng tôi, chỉ là con gái của Úy gia, nhớ kĩ vị trí của bản thân."

Thời Quang nghiêng mặt, ánh mặt lạnh lùng nhìn Úy Lai từ trên xuống dưới, "Tôi liền tự nhớ vị trí của bản thân cho cô xem." Cô đặt ly nước lựu kia ở trên bàn, lớn tiếng về phía phòng bếp "Ba."

Úy Lai có điềm ngốc, không biết Thời Quang định là chuyện gì

Úy Lam nhìn Úy Lai, dưới đáy lòng a một tiếng.

Thời Quang cao giọng, gọi một tiếng nữa "Ba."

Úy Minh Hải bước ra "Con sao vậy?"

Thời Quang "Con không muốn uống nước ép lựu, con đưa Úy Lai là được rồi, ba không cần ép nữa đâu."

Úy Minh Hải "Cũng được, vậy con muốn uống cái gì ba ép lại cho con."

Thời Quang "Nước bắp ạ."

Úy Minh Hải "Để ba xem trong tủ lạnh có không, không có thì ba mua cho con."

Ông xoay người quay lại phòng bếp.

Úy Lai oán hận nhìn Thời Quang "Cô có ý gì? Không muốn uống thì đưa tôi?"

Giọng điệu Thời Quang không chút để ý "Sau này trong cái nhà này, chỉ có tôi mới được nói không, cô không có quyền ở đây."

Ngực Úy Lai phập phòng, nghiến răng nghiến lợi "Cô đợi mà xem, xem ai trụ đến cùng."

Úy Lam nhìn trên TV, nghe được lời nói như thiểu năng trí tuệ của Úy Lai được phát ra dõng dạc, cô lắc đầu.

Thời Quang không thèm liếc mắt nhìn Úy Lai một cái, đứng dậy đi vào phòng bếp.

Úy Minh Hải kiếm trong tủ lạnh cả buổi cũng không thấy bắp, ông không thích ăn bắp, khi còn nhỏ ăn đến ngán, đầu bếp nấu ăn cũng không bao giờ dùng bắp.

Ông tháo tạp dề xuống, "Giờ ba đi siêu thị mua bắp cho con."

Thời Quang không muốn ở nhà "Con đi với ba."

Úy Minh Hải không cho, nói bên ngoài lạnh lẽo.

Thời Quang kiên trì, "Không lạnh đâu, con đi chung với ba, vừa đi vừa trò chuyện cũng được."

Úy Minh Hải trong lòng rất vui, "Vậy con mặc ấm vào, đi chung với ba."

Úy Lam thức thời tạm biệt, "Chú cứ đi đi, con về nhà."

Úy Minh Hải gật đầu "Đi cẩn thận một chút."

Úy Lai còn giận dỗi ngồi đó, thế nhưng lại không dám nổi giận với Úy Minh Hải, "Chú đi đâu vậy?"

Úy Minh Hải "Dẫn Đào Đào đi siêu thị, sao con còn ở lại?"

Úy Lai "Tài xế đưa con qua, giờ con về nhà chắc chắn sẽ bị mẹ càm ràm mà chết, sách cũng không đọc vô, đêm nay con nên ở lại đây."

Cô đã sớm chuẩn bị đồ, cặp sách cũng mang tới.

"Con về phòng làm bài tập đây chú út."

Úy Minh Hải "Không phải chú nói con mấy hôm nay con về nhà ở rồi sao? Con gọi tài xế lại đi."

Úy Lai ủy khuất, hiện tại rốt cuộc cũng có lý do để nổi giận "Có phải chú cũng muốn đuổi con hay không? Con biết chú bất công, không thương con, mẹ con ghét bỏ con, hôm nay la mắng con cả một ngày, giờ chú cũng ghét bỏ con."

Nói xong, còn chảy cả nước mắt.

Úy Minh Hải " "

Ông vẫn chưa tới mức so đo với một đứa trẻ, cũng không vì chuyện này mà mất hứng, bất đắc dĩ nói "Được rồi, lên lầu làm bài tập đi."

Thời Quang mặc xong áo lông vũ, Úy Minh Hải quàng khăn cho cô, hỏi cô "Sao không quàng khăn?"

Một lúc sau, Thời Quang phun ra hai chữ "Vẫn ổn."

Úy Minh Hải cảm nhận được giọng nói của cô khá lạnh nhạt, "Bao tay con đâu?"

Thời Quang "Không có."

Úy Minh Hải nói cô, "Bỏ tay phải vào túi áo đi." Ông nắm tay trái của cô chặt trong lòng bàn tay, "Ba nắm tay con, tìm cảm giác con khi bé."

Thời Quang "Con cũng đã cao như vậy, không còn cảm giác lúc nhỏ nữa."

Úy Minh Hải "Có cao mấy trong mắt ba con vẫn là một đứa nhỏ."

Thời Quang không nói nữa.

Ra khỏi biệt thự, Úy Minh Hải tự trách nói "Là do ba không biết ứng xử, liên lụy tới con."

Ông nói không được, tự ông nói con gái mình đi làm cho cháu gái, kết quả lại không tốt đẹp.

Thời điểm cô bị bắt nạt, ông cũng chưa từng giúp đỡ cô, chỉ làm một người đi đường đứng xem.

Nhận con ruột quá bất ngờ, ai cũng không ngờ, thế nên ông nhất thời vẫn chưa xử lí tốt mối quan hệ trong nhà.

Úy Minh Hải cũng bất đắc dĩ, "Tính tình của con bé quá nhạy cảm, con bé cũng ở đây được nửa năm rồi, đột nhiên nói dọn đi như vậy, cũng sẽ ảnh hưởng tới tâm tình."

Ông thương lượng với Thời Quang "Năm tháng nữa thi đại học, chờ thi xong thì ba kêu con bé dọn đi được không?"

Thời Quang biết, cô là con gái ông, nhưng cũng không bằng cháu gái ruột, rốt cuộc là người nhà nhiều năm như vậy tình cảm thâm tình biết bao, giống như Úy Lam đã nói, Úy Minh Hải đã xem Úy Lai là con gái mà yêu thương.

Lúc còn dạy thêm ở đó, cô cũng nhìn thấy được.

Nếu là một người ba trong gia đình bình thường, cũng không đối xử với Úy Lai giống như Úy Minh Hải, muốn gì có đó, không hề có nguyên tắc.

Cô nhàn nhạt nói "Không có việc gì, dù sao con cũng không ở đây, để cô ấy ở đó đi."

Chân Úy Minh Hải định bước, lại dừng lại, nhìn cô "Cuối tuần con không trở lại đây sao?"

Thời Quang "Con bận lắm, học kỳ sau môn chuyên ngành rất nhiều, cuối tuần còn phải làm gia sư."

Tiếng nhạc vang lên, là bản quốc ngữ của bài hát kia.

Thời Quang vừa rút tay mình trong tay Úy Minh Hải về, cô lấy điện thoại ra, là Thời Nhất Thịnh gọi tới.

Cô mở máy nhấn nút nghe, "Con nghe ba."

Úy Minh Hải cảm giác lòng bàn tay trống rỗng, trong lòng cũng vậy.

Ông dời tầm mắt, nhìn về phía lùm cây của tiểu khu ven đường.

Bóng đêm buông xuống, tuyết đọng lại trên lùm cây ấy thật dày có thể thấy rõ, thậm chí có hơi chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 32

Tp,HCM, 17/09/19

Editor: Xiao He

Tiếng gọi ba này của Thời Quang như một nhát dao vào tim của Úy Minh Hải, cũng làm cho trái tim băng giá của Thời Nhất Thịnh giờ phút này tan chảy hẳn đi.

Thời Nhất Thịnh sợ Thời Quang có ba ruột rồi, sẽ không cùng ông thân thiết nữa.

Mặc dù Thời Quang không phải con ruột của ông, thế nhưng chỉ có Thời Quang mới khiến cho ông cảm nhận được niềm vui của việc làm cha.

Thời Nhất Thịnh hỏi:" Con đang ở đâu vậy Đào Đào?"

Thời Quang không biết mình bị làm sao, cô không nhắc đến Úy Minh Hải.

Cô nói: "Con đang ở ngoài."

Thời Nhất Thịnh: "Không phải tuyết đang rơi ở Bắc Kinh sao? Con ở ngoài không thấy lạnh sao?"

Thời Quang: "Không lạnh ạ, con mặc dày lắm." Cô nghe được trong điện thoại rất ồn ào: "Ba không ở nhà sao?"

Thời Nhất Thịnh: "Ừ, ba đang trên tàu cao tốc, 11 giờ rưỡi ba đến Bắc Kinh."

Ông nghe Tần Minh Nguyệt thông tin của Úy Minh Hải, biết trong nhà Úy Minh Hải rất phức tạp, khiến ông không thể nào yên lòng được, liền đi tới nhà ga mua vé sớm nhất để đi Bắc Kinh.

Lúc đó, Tần Minh Nguyệt nói ông như này: "Thời Nhất Thịnh, ông có bệnh phải không? Đi tới đó để nịnh bợ Úy Minh Hải!"

Ông không cần phải nịnh bợ ai, dù là người giàu nhất thế giới - Úy Minh Hải, ông cũng không để vào trong mắt, không quan tâm. Ông chỉ là không yên lòng về Đào Đào, sợ cô bị bắt nạt.

Thời Quang: "Vậy con với anh đi đón ba nhé."

Thời Nhất Thịnh cũng không cự tuyệt, ông cũng đã rất lâu rồi chưa gặp con gái: "Vậy được, lát nữa gặp, ba cúp máy đây."

"Lát nữa gặp lại ba."

Thật ra cô không cần tới nhà ga cũng được, là do cô không muốn ở lại nơi này, không muốn nhìn thấy Úy Lai.

Cũng không muốn nói chuyện với Úy Lam - một người âm hiểm nhưng lúc nào cũng giả vờ tốt bụng.

Quá mệt mỏi.

Hơn nữa hiện tại tâm tình cô rất không ổn.

Thời Quang nhấn tắt cuộc gọi, nhìn về phía Úy Minh Hải: "Nước bắp con không uống nữa." Để phân biệt rõ ràng, cô nói "Ba Thời hôm nay tới đây, có thể là vì chuyện của con, con sẽ đi với anh qua đó đón ông ấy."

Đáy lòng Úy Minh Hải cảm thấy mất mát, nhưng cũng không thể ngăn cản cô đi gặp cha nuôi, ông thương lượng với Thời Quang: "Vậy sáng sớm mai ba qua đón con, về sớm nói chuyện với ba đi."

Yết hầu của Thời Quang như nghẹn lại, "Con không về đâu, hồi chiều nằm trên giường, đổi chỗ ngủ nên ngủ không ngon, đau đầu."

Trước giờ Úy Minh Hải chưa từng tỏ thái độ nhún nhường như vậy, ông nói, "Nếu con ngủ không được, ba đọc sách cho con nghe, hồi con còn nhỏ vẫn chưa bù đắp được."

Thời Quang vẫn lắc đầu, trong lòng không rõ đang có cảm nhận gì.

Cô lập tức gọi điện cho Thời Cảnh Nham, anh rất nhanh đã nghe máy, hỏi cô: "Em ăn cơm chưa?"

"Em ăn rồi."

"Lát nữa anh đem đồ dùng cá nhân của em qua, khi nào gọi điện cho em."

Không biết như thế nào, khi nghe được giọng nói của Thời Cảnh Nham, mọi ủy khuất của cô đều tuôn trào, "Anh tới đón em ngay bây giờ đi."

Thời Cảnh Nham nghe được giọng nói của cô có chút khác lạ: "Em sao vậy, Đào Đào?"

Thời Quang không muốn anh lo lắng, tìm lý do: "Đi đón ba với em, ông đến Bắc Kinh lúc 11 giờ rưỡi."

Thời Cảnh Nham cũng không hỏi thêm nữa, "Anh tới liền đây, em đứng ở cửa tiểu khu chờ anh."

Thời Cảnh Nham cúp điện thoại, áo khoác cũng không mặc, giơ tay lấy chìa khóa xe liền xuống lầu.

Tuyết rơi cả một ngày rốt cuộc cũng ngừng, không khí trong trẻo không ít.

Thời Cảnh Nham hạ cửa xe xuống, gió lạnh trên nhánh cây đọng đầy tuyết tiến vào tỏng xe.

Hôm nay trên đường kẹt xe, vừa đi vừa dừng.

Cánh tay Thời Cảnh Nham khoác trên cửa sổ xe, một tay vịn tay lái, mặt không đổi nhìn đường phái trước mặt.

Điện thoại vang lên, anh ấn màn hình nhìn, không phải Đào Đào, là tin nhắn trong nhóm chat gia đình, anh cũng không đọc.

Trước giờ trong nhóm chưa từng náo nhiệt như vậy, hôm nay không ngừng ồn ào.

Chờ dừng đèn đỏ, Thời Cảnh Nham mở ra xem.

Đều là tin tức liên quan tới thân thế của Đào Đào, hóa ra thư ký Trần có nói với thím hai, mẹ của Thời Yến Lãng.

Úy Minh Hải đây là hận không nói cho mọi người trong Thời gia biết Đào Đào là con gái ông.

Thời Cảnh Nham tắt thông báo tin nhắn nhóm chat để miễn làm phiền mình, rời khỏi khung chat.

Thím hai nhắn tin riêng cho anh, gửi tin nhắn thoại tới: "Thím cảm thấy như mới vừa nằm mơ vậy, sao lại thành như vậy rồi?" Lúc thư kí Trần gọi cho bà, bà còn tưởng là ông ấy uống say.

Nghĩ lại thì thấy không đúng, thư kí Trần cũng không phải là người không đáng tin cậy.

Người có thể theo bên cạnh Úy Minh Hải hai mươi năm, cũng không phải là dạng người bình thường, ngay cả năng lực kiềm chế cũng không có.

Thế nhưng lần này thư kí Trần gọi điện cho bà, trạng thái đúng là không giống trước kia lắm, vô cùng kích động, còn nói về sau đều là người một nhà.

Thời Cảnh Nham tóm tắt lại mọi chuyện đơn giản với thím hai, lại nói: "Trước tiên đừng nói với Thời Yến Lãng."

Thím hai: "...Con ngốc à? Yến lãng có trong nhóm chat kia, sao có thể không biết?" vừa rồi bà có chút không yên lòng.

Thời Cảnh Nham nói với bà: "Vậy thím dặn Thời Yến Lãng đừng nói lung tung."

Thím hai: "Thím đã dặn thằng nhóc đó rồi."

Thời Cảnh Nham: "Con đang lái xe, lát về sẽ gọi lại cho thím sau."

Thím hai: "Tết nguyên đán mà con cũng không được nghỉ ngơi, được rồi, con đi từ từ thôi."

Thời Cảnh Nham: "Con đi đón Đào Đào."

"Đào Đào không phải đang ở với Úy Minh Hải sao?"

"Đúng vậy, con cũng không hiểu sao."

Tiếp đó, thím hai lại gửi tới: "Lúc Đào Đào nhận người thân, không biết đó là hạnh phúc hay là bất hạnh đối với con bé, mấy người Úy gia cũng không phải loại lương thiện gì."

Lúc nhỏ Đào Đào thật khiến người khác đau lòng, thím hai liền nói thêm vài câu: "Giờ Úy Minh Hải đang đắm chìm trong niềm vui tìm thấy con gái, chắc không có suy nghĩ khác đâu. Lại nói, Úy gia dù gì cũng là người nhà của ông ta, đánh gãy xương thì cũng còn gân cốt. Trước kia ông bị lừa như vậy, giờ còn có thể tin ai? Với ông ta mà nói, thời điểm quyết định chắc chắn sẽ tin người nhà hơn người ngoài, chí ít sẽ không hại ông ta."

Thời Cảnh Nham: "Con không chắc về điều đó."

Anh phải lái xe, thím hai cũng không nhắn lại nữa.

Hôm nay đường trơn, đoạn đường này có xe bị đụng, phía trước hai làn xe đều bị chặn lại.

Thời Cảnh Nham sợ Thời Quang sốt ruột, nhắn tin cho cô: Anh đang trên đường, có chút kẹt xe." Thời Quang không chú ý tới tin nhắn, trở lại biệt thự lúi ba lô của mình đeo trên lưng, cô không biết khi nào thì Thời Cảnh Nham tới, giờ liền đứng trước cửa tiểu khu chờ.

Ánh mắt Úy Minh Hải từ đầu đến cuối đều không rời khỏi Thời Quang, có thể cô không cảm nhận được, liền không để ý.

Hôm nay ông vẫn luôn ở trên thiên đường, hiện tại đột nhiên ngã xuống địa ngục.

Lúc đầu Thời Quang không muốn làm khó Úy Minh Hải, cô chỉ không muốn mình phải chịu thiệt, "Ba, sau này con..."

Có mấy lời nói ra thật sự tổn thương tình cảm, nhưng không nói không được.

Cô đối mặt với Úy Minh Hải: "Sau này con chỉ nhận người và bà là người thân của con, những người còn lại con đều không muốn quen biết."

Điều này khiến Úy Minh Hải không kịp thích ứng, "Đào Đào..." Ông cũng không biết phải nói gì.

Ông đều xem những lời cô nói nãy giờ chỉ là bị cảm xúc hóa, cô vẫn còn là con nít, bị Thời gia nuông chiều quen, mặc dù hiểu chuyện, cố gắng mấy thì cũng không thể tránh khỏi những lúc tùy hứng bản thân.

Ông tự giải thích, cũng không trách cô.

Thời Quang cũng không phủ nhận: "Con biết con làm vậy rất tùy hứng."

Nhưng cũng không giải thích lý do vì sao cô làm vậy.

Úy Minh âm thầm nhịn xuống khẩu khí, sự quật cường của cô là do di truyền, mẹ cô cũng mạnh mẽ như vậy, cô còn hơn cả mẹ mình, lúc này nói gì cũng không thể giải quyết được.

Ông đành nói sang chuyện khác: "Ngoài trời lạnh, khi nào Thời Cảnh Nham tới con hãy ra."

Thời Quang kiên trì: "Không lạnh, con đứng ngoài cửa chờ anh ấy."

Cô mặc không nhiều quần áo, trong nhà cũng không có đồ phù hợp với cô, Úy Minh Hải lên lầu tìm một cái áo khoác mặc lên cho cô, "Gió lớn lắm, dễ cảm lạnh."

Úy Minh Hải cùng Thời Quang đi tới cửa tiểu khu, ông muốn nắm tay cô, thế nhưng bàn tay của Thời Quang để trong túi áo khoác, không cho ông cơ hội nào.

Ông thỉnh thoảng nhìn qua Thời Quang, Thời Quang đều không phản ứng gì, giống như giữa hai người bọn họ có một bức tường chắn lại, tự động che giấu đi tín hiệu của ông.

Trên đương đi, Úy Minh Hải chủ động bắt chuyện, chọn đề tài mà cô cảm thấy hứng thú. "Vừa rồi con nói cuối tuần con đi làm gia sư, làm gia sư ở nhà sao? Đứa trẻ ấy học được không?"

Ông không biết, đây là đề tài Thời Quang không muốn nhắc tới nhất.

Thời Quang: "Rất tốt."

Úy Minh Hải: "Dạy đứa nhỏ mấy tuổi?"

"Bảy tuổi."

"Vậy thì tốt, đứa trẻ thích con là được."

Úy Minh Hải cũng lo lắng không biết đứa trẻ có nghịch quá quản không được không, "Nếu không ngoan thì cứ nghỉ đi, có thể tới thực tập ở công ty ba, ba cũng không cho con đi cửa sau đâu."

Thời Quang lắc đầu: "Không cần ạ."

Một đường đi tẻ ngắc tới cửa.

Gió lớn, Úy Minh Hải đứng ở đầu gió cản trở giá đông bắc cho cô.

"Sáng mai ba tới đón con."

Thời Quang lúc này mới nhìn Úy Minh Hải: "Tối nay ba Thời tới, ngày mai Thời gia chắc chắn đãi tiệc, con không thể đi."

Cô từ chối lần nữa.

Bờ môi Úy Minh Hải động đậy nhiều lần, yết hầu nghẹn lại: "Vậy con không nhớ ba sao?"

Thời Quang không trả lời, nghiêng đầu nhìn về phía đường lớn.

Sao cô lại không muốn chứ?

Chỉ là nhớ thì sao?

Ở bên này, chỉ toàn người ghét cô.

Không biết có phải do cô quá phận hay không, cô chỉ muốn tình thương người cha của Úy Minh Hải chỉ thuộc về cô, chính cô cũng ngạc nhiên, lòng tham chiếm hữu của cô hóa ra có thể mạnh như vậy.

Thế nhưng Úy Minh Hải lại không làm được điều đó, ông là một người đối xử vô cùng tốt với cháu gái mình, tốt với Úy Lam, tốt với Úy Lai, tốt đến mức trong lòng cô cảm thấy bất công, khiến cô ghen ghét.

Cô thừa nhận, cô ghen ghét.

Ghen ghét muốn chết.

Thế nhưng ghen đến lần này hết lần khác cũng vô dụng, bởi vì giữa Úy Minh Hải với Úy Lam và Úy Lai có tình cảm lâu năm như vậy, ông cũng đã quen coi các cô là con gái mà yêu thương.

Nếu nhẫn nhịn ông, mặc kệ Úy Lam Úy Lai, cô không làm được.

Hôm nay, mặc kệ là Úy Minh Hải, cô vẫn muốn đắm chìm trong ảo tưởng tình yêu của cha không thể nào kiềm chế, muốn liều mạng giữ lấy đối phương.

Nhưng hai người đều quên rằng, thật ra hai người không quá quen thuộc với nhau.

Khoảng cách không thể nào nhìn ra này, thật ra có rất nhiều chướng ngại.

Úy Minh Hải nhìn cô nãy giờ không nói gì, cũng không làm khó cô, "Khi nào con rảnh thì gọi cho ba, ba qua đón con."

Thời Quang đáp, "Dạ."

Có ô tô đi về hướng tiểu khu bên này, Thời Quang nhìn biển số xe, là xe của Thời Cảnh Nham.

Cô cởi áo khoác ra đưa cho Úy Minh hải: "Cảm ơn ạ."

Tiếng "cảm ơn" đầy khách sáo này đã khiến Úy Minh Hải bị đả kích một phen, trong lòng có nỗi khổ không thể nói nên lời.

Hôm nay Thời Cảnh Nham tự mình lái xe, không có tắt máy, liền đi xuống.

"Anh." Vừa nhìn thấy Thời Cảnh Nham, Thời Quang thật muốn bước tới ôm lấy anh, nhưng kiềm chế lại, nhịn xuống không ôm lấy anh.

Thời Cảnh Nham xoa tóc cô, "Sao em không vui vậy? Ai bắt nạt em rồi?"

Thời Quang: " "

Ba vẫn còn ở nơi này, anh nói thế liệu có được không?

Thời Cảnh Nham chính là cố ý nói cho Úy Minh Hải nghe, Úy Minh Hải nhạt nhẽo nhìn anh.

"Em lên xe đi." Thời Cảnh Nham mở cửa xe.

Thời Quang vẫy tay với Úy Minh Hải, "Ba, gặp sau."

Úy Minh Hải gật đầu, "Nhớ gọi điện cho ba." Ông còn muốn nhìn con gái thêm chút nữa, thế nhưng Thời Cảnh Nham đóng cửa xe lại.

Thời Cảnh Nham quay người, nói với Úy Minh Hải hai câu.

Úy Minh Hải không còn nhiệt tình như trước, hôm nay rất khách sáo, tràn đầy xa cách, "Làm phiền cháu rồi."

Giọng của Thời Cảnh Nham cũng nhạt nhẽo: "Không phiền đâu, đây là chuyện thường."

Không khí hôm nay có chút đối nghịch, đều âm thầm khiêu chiến.

Không tiếp tục nói lời vô nghĩa, hai người bắt tay nhau tạm biệt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Tp.HCM, 18/09/19

Editor: Xiao He

Úy Minh Hải một mực nhìn theo hình bóng chiếc ô tô đã đi xa, đèn sau cũng mơ hồ dần, ông mong rằng đây không phải là lần cuối cùng.

Đã nhiều năm như vậy, chỉ duy nhất Thời Quang mới có thể khiến cảm xúc của ông dao động như vậy.

Cô vui vẻ, ông còn vui vẻ hơn cô.

Cô không vui, ông cảm thấy còn khó chịu hơn.

Chạy về hướng biệt thự, ông gọi điện cho thư kí Trần.

Chưa đợi ông nói chuyện, thư kí Trần đã bắt đầu báo cáo: "Hôm nay trong công ty không có việc gì, mấy hôm nay ngày không cần tới công ty, tôi sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Úy Minh Hải: "Ngày mai tôi tới công ty."

Đào Đào không tới, ông ở nhà rảnh rỗi quá sẽ suy nghĩ lung tung.

Thư kí Trần nghi ngờ hai giây, "Ngài không muốn ở cùng Đào Đào nữa à?"

Không phải là không muốn, mà là ông bị từ chối.

Trong điện thoại im lặng, thư kí Trần ngay từ đầu đã không đợi Úy Minh Hải trả lời, ông suy đoán: "Sao vậy? Không phải ngài cãi nhau với Đào Đào đấy chứ?"

Úy Minh Hải trầm mặc một lát, trước mặt thư kí Trần ông không thể giấu diếm chuyện gì, ông thẳng thắn: "Cũng không hẳn là cãi nhau, tối hôm nay Lai Lai có tới, muốn ở lại đây, Đào Đào liền tìm lý do để trở về."

Còn về ba nuôi Thời Nhất Thịnh muốn tới đây, vậy cô không muốn gặp ông chỉ là cái cớ, lúc ấy trong ánh mắt cô có sự giãy dụa, ông nhìn mà không thể nói thành lời.

Ông hết lần này đến lần khác không biện pháp với cô.

Thư kí Trần biết chuyện Thời Quang làm gia sư cho Úy Lai, bất quá có một số chuyện ông không biết rõ lắm.

Hỏi: "Úy Lai lại lộ tính cách công chúa?"

Úy Minh Hải: "Không có."

Ông kể tóm gọn chuyện mẹ của Úy Lai sa thải Đào Đào, "Trong lòng Đào chắc chắn không hề thoải mái."

Chuyện sa thải của Đào Đào cũng không phải hoàn toàn do Úy Lai, ông không thể bởi vì những chuyện không vui trước mà giờ tính toán với cô bé, đêm hôm khuya khoắt đuổi một đứa nhỏ ra ngoài.

Thư kí Trần: "Ngài đứng giữa đúng là không dễ giải quyết."

Ông có thể hiểu được Úy Minh Hải, chuyện này cần phải cân nhắc suy nghĩ rất nhiều, không thể tùy hứng như một đứa trẻ, khi thích thì ở bên cạnh,

không thích liền đẩy ra thật xa.

Huống hồ mấy năm nay Úy Minh Hải, cũng thật sự coi Úy Lai là con gái mà yêu thương, chỉ cần Úy Lai muốn, mặc kệ đắt bao nhiêu, Úy Minh Hải đáp ứng ngay lập tức.

Hơn nữa những chuyện phát sinh trước đó, không ai ngờ rằng Thời Quang sẽ là con gái của Úy Minh Hải.

Một bên là con gái ruột vừa mới quen biết không lâu, một bên lại là cháu gái mình yêu thương nhiều năm.

Lòng bàn tay, mu bàn tay đều là thịt, ông nhất thời cũng không biết làm sao.

Thư kí Trần trấn an Úy Minh Hải: "Đây cũng không phải chuyện gì to lớn, Đào Đào vẫn còn nhỏ, từ nhỏ được Thời gia bảo bọc nuôi lớn, có chút tính khí cũng không phải rất bình thường sao? Nếu không có chút tính khí này, chuyện gì cũng có thể cân nhắc chu toàn như một người lớn vậy cũng không phải là chuyện tốt, đứa nhỏ thì nên có bộ dạng của một đứa nhỏ."

Ông nói đến mình: "Con gái của ta, nói giận liền giận, hôm sau liền bình thường lại. Tình cảm ruột thịt này, không giống làm ăn, nhìn vừa mất liền không giữ quy tắc, không vừa mắt liền rút vốn, người nhà không như vậy, ai..."

Thư kí Trần cũng đau đầu chuyện nhà Úy gia, nhưng làm sao bây giờ?

Úy Minh Hải vốn nhớ rất rõ những chuyện thân tình trước kia, lúc đó nhà nghèo, tiền ông học đại học cũng là mấy anh mấy chị cắn răng kiếm được, mấy năm nay mặc dù Úy Minh Hải đã sớm đem tất cả nợ nần ân oán trả lại, thế nhưng nợ tình cảm, sao có thể nói trả là trả?

Úy Minh Hải đi rất chậm, áo khoác mở, gió thổi vào ông cũng không biết lạnh.

Thư kí Trần nói: "Đợi ngày mai ngài nói chuyện thẳng thắn với Đào Đào, con bé sẽ hiểu ngài hơn."

Úy Minh Hải lúc này mới nói chuyện: "Tính cách của Đào Đào giống với mẹ của con bé, muốn giải thích rõ ràng, sợ khó."

Ông cũng không có ý định thỏa hiệp với Đào Đào, kia là cháu gái của ông, ông không nỡ.

Đã đến cửa nhà, Úy Minh Hải liền cúp điện thoại.

Úy Lai vừa vặn xuống lầu lấy nước, thật ra trên lầu có máy đun nước, cô chỉ là muốn xem chú út với Thời Quang đang làm gì, kết quả trong phòng khách lại không có ai, chú út vừa mới từ bên ngoài bước vào, sau lưng không có Thời Quang.

"Chị đâu rồi chú?" Cô đứng trước mặt Úy Minh Hải, miễn cưỡng gọi Thời Quang một tiếng chị.

Úy Minh Hải: "Về Thời gia rồi."

"Vậy sao." Úy Lai mừng thầm, xem ra cô đã thành công khiến cho Thời Quang tức giận bỏ đi.

Tốt nhất là cô ta đừng trở về nữa.

Chỉ là một đứa con nuôi thôi mà, thật đúng là tự cao tự đại.

Úy Lai về phòng liền báo cáo tình huống cho mẹ mình: Bà quản gia kia bị con làm cho tức giận bỏ đi rồi mẹ.

Mẹ Úy Lai nghe Thời Quang bị con mình làm cho tức giận, không vui mừng chút nào, ngược lại còn lo lắng, gọi điện thoại trực tiếp, "Xảy ra chuyện gì rồi?"

Úy Lai không đề cập tới chuyện gây lộn với Thời Quang, nếu cô nói sự thật, mẹ nhất định sẽ lải nhải tiếp với cô

Cô chỉ nói: "Con nhõng nhẽo với chú út, còn khóc, nói người la mắng con, ghét bỏ con, con muốn ở lại nhà chú ấy. Sau đó hình như Thời Quang không vui lắm, liền về Thời gia rồi."

Hóa ra là như vậy, tâm trạng của mẹ Úy Lai mới bình tĩnh lại.

Buổi tiệc tối nay, bà nhận thấy rõ, Úy Minh Hải là hận không thể nâng Thời Quang lên tận trời, đó mới thật sự là ngậm trong miệng sợ tan, nâng trong tay sợ rớt.

Nếu Lai Lai thật sự kiếm chuyện trước mặt Thời Quang, Úy Minh Hải chắc chắn sẽ hướng về phía con gái ruột.

Sau này Úy Minh Hải đối với Thời Quang như thế nào khó mà nói được, bây giờ vẫn còn nâng niu, vừa tìm thấy con gái, ai cũng sẽ móc tim móc phổi, hái sao hái trăng xuống.

Bà dặn Úy Lai lần nữa: "Con ở đó đừng gây chuyện trước mặt Thời Quang, tạm thời nhẫn nhịn một chút."

Úy Lai không chịu, "Cô ta chỉ là một đứa con nuôi! Dựa vào đâu mà con phải nhường nhịn cô ta?"

Mẹ Úy Lai: "Dù chỉ là con gái nuôi, thì đó cũng là ruột thịt của chú út con, con đừng giả vờ ngu ngốc, con nghe lời đi, nếu không chú ấy mặc kệ, không phải sẽ khó nói chuyện hơn sao?"

Úy Lai bực bội không lên tiếng, trong lòng không phục.

Mẹ Úy Lai phân tích điểm lợi hại trong mối quan hệ cho con gái hiểu: "Nếu con đắc tội với Thời Quang, bị đuổi ra ngoài, vậy sau này chú út có thể mặc kệ con, con phải học tập giống Úy Lam, có không thích thì cũng phải để trong lòng, nghe có hiểu chưa?"

Úy Lai: "Biết rồi, con biết rồi!" Thời Quang có bao nhiêu thói hư tật xấu, cô không tin, chú út có thể yêu thích lâu dài được!

Mẹ lại dặn cô nhanh học bài, làm bài tập nhanh chóng, không nên chọc chú út tức giận.

Tắt điện thoại, Úy Lai tiếp tục chơi game với bạn chơi, một đêm cô viết cũng không được mấy chữ.

Dưới lầu, đèn vẫn sáng.

Úy Minh Hải ngồi một mình trong phòng khách, trên bàn trà vẫn còn trái lựu Thời Quang chưa ăn hết, ông lột mấy hạt bỏ vào miệng, không nếm ra được chua ngọt.

Ông đem trái lựu còn thừa bỏ vào dĩa đựng trái cây, gửi cho mẹ Úy Lai một tin nhắn: Trưa mai một nhà anh chị đến nhà mẹ ăn cơm đi.

Mẹ Úy Lai: Anh trai em buổi trưa có hẹn, chị với Lai Lai bận rồi.

Bà hỏi: Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?

Úy Minh Hải: Nói chuyện mấy tháng sinh hoạt và chuyện học tập của Úy Lai.

Mẹ Úy Lai không nghĩ nhiều, nửa năm nay, Úy Minh Hải thường xuyên cùng cả nhà bà nói chuyện thành tích của Úy lai, còn có tật kén ăn của Úy Lai.

Cũng bởi vì Úy Lai kén ăn, có khi không ăn sáng, Úy Minh Hải đặc biệt mời chuyên gia dinh dưỡng phối dinh dưỡng bữa ăn, nói cấp ba học quá mệt, phải cân bằng dinh dưỡng mới có tinh thần học tập.

Bà vui vẻ, không nghĩ rằng Úy Minh Hải có con gái mà vẫn quan tâm tới Úy Lai như vậy.

Tranh thủ thời gian trả lời Úy Minh Hải: Được rồi, vừa đúng lúc ngày mai em phải dạy dỗ con bé thật tốt, thành tích tháng này cũng không tốt chút nào.

Úy Minh Hải chỉ nhắn: Vâng.

Liền rời khỏi khung chat.

Ông đổi tên WeChat của Thời Quang thành "Con gái bảo bối", nhìn chằm chằm ảnh chân dung của cô một lúc lâu, nhắn cho cô: Hôm nay ba không xử lí tốt, sau này không thế nữa, tha thứ cho ba một lần có được không?

Thời Quang nhìn màn hình, trong lòng tràn ngập chua xót.

Ở một mức độ nào đó mà nói thì cô với Úy Minh Hải đều là người đáng thương.

Những năm này Úy Minh Hải luôn sống trong quá khứ đầy áy náy, mà cô thì bị cha mẹ ruột vứt bỏ, không chỉ vậy mà còn bị vứt bỏ hai lần.

Ai cũng không tốt hơn ai.

Thời Quang hiện tại bình tĩnh không ít, ngồi trên xe Thời Cảnh Nham cũng không hỏi nhiều, sợ không cẩn thận động đến vết thương lòng của cô.

Đưa cho cô một cốc nước ấm, lại đưa cô một quyển sách để đọc.

Lật được vài trang, cô bình tĩnh trở lại.

Mặc dù lý trí đã trở về, nhưng cô vẫn không muốn nhượng bộ, đó là ranh giới cuối cùng của cô. Cô không muốn ở chung nhà với Úy Lai, chỉ cần thấy Úy Lai là bực mình.

Cô không định trả lời thẳng là có tha thứ cho ông không, hỏi một đằng, cô trả lời một nẻo: Tối nay con dắt ba đi ăn, con mới kiếm được tiền.

Úy Minh Hải biết cô mời ông ăn cơm, là trả ân tình, vì buổi trưa ông đã làm cho cô bữa cơm.

Cuối cùng vẫn là giống ông, tính cách hắc ám đó đều là di truyền, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, cô là điểm yếu của ông.

Không đi ăn cũng không được, không đi thì không thể gặp cô, đi còn có thể gặp một lần.

Ông trả lời: Chờ ba ăn cơm trưa xong thì đón con.

Thời Quang: " "

Buổi tối mới ăn cơm, buổi trưa đã gặp nhau rồi?

Cô không nỡ đả kích sự nhiệt tình của ông, đành nhắn lại: Dạ.

Thời Cảnh Nham nhìn cô gõ tin nhắn, "Chú tư tới đâu rồi?"

Thời Quang ngẩng đầu, "Không phải, em đang nói chuyện với ba, em mới nhận tiền lương tháng trước, tối mai mời ông ấy ăn cơm."

Thời Cảnh Nham lúc trước vội vàng bận rộn nhiều chuyện, quên mất cô vẫn còn làm gia sư.

Anh hỏi: "Vẫn còn muốn dạy Úy Lai sao?"

Thời Quang: "Em nghỉ rồi." Những chuyện khác cô cũng không kể lại.

Cô đột nhiên nhớ tới chuyện của Úy Phong, đến bây giờ vẫn không hiểu anh có ý gì.

"Anh với Úy Phong sao vậy?"

Thời Cảnh Nham: "Không sao cả."

Thời Quang thử thăm dò: "Có khúc mắc sao?"

"Tạm thời thì chưa."

"... "

Câu trả lời này thật có tính nghệ thuật.

Tạm thời chưa có, tức là sau này có thể sẽ có?

Thời Quang hỏi tiếp: "Tập đoàn GK với tập đoàn Thời Vũ có chung lĩnh vực cạnh tranh phải không?"

Trước kia cô chưa từng chú ý nhiều tới GK, vì Úy Minh Hải cô mới biết tập đoàn này, chỉ nghe được chuyên ngành sản xuất, cũng không rõ ràng lắm.

Thời Cảnh Nham tránh nói trọng điểm, chỉ nói sơ sơ: "Xí nghiệp lớn, đầu tư rất nhiều, cũng không ai biết khi nào sẽ hợp tác hay sẽ cạnh tranh trực diện."

Thời Quang không hiểu, cũng chỉ gật gật, tỏ vẻ cô hiểu chuyện.

Cô nghĩ ngợi, chờ khai giảng rồi, cô muốn chọn lại môn tài chính.

Có một học tỷ nói với cô, nếu không có những kiến thức cơ bản để lập nghiệp, thì không có nền móng vững chắc.

Sau này cô chắc chắn phải khởi nghiệp, quản trị, tài chính, cô cũng cần biết rõ một chút.

Nếu như không khởi nghiệp, cô cũng muốn tìm hiểu, để sau này có đề tài nói chuyện với Thời Cảnh Nham.

Một người đàn ông như anh, dạng phụ nữ nào mà chừng gặp qua?

Thế nhưng người phụ nữ có thể hấp dẫn được anh, nhất định phải có tiềm năng, mới có thể cộng hưởng hiểu được tâm hồn anh.

Thời Cảnh Nham nhìn cô bỗng nhiên trầm mặc, "Em đang nghĩ gì?"

Thời Quang nhìn trời: "Úy Phong rất lợi hại phải không? So với anh thì như thế nào?"

Thời Cảnh Nham không trả lời mà hỏi lại: "Em cảm thấy hứng thú với anh ta?"

Thời Quang: "..."

Em hứng thú với anh đó.

Cô trở lại vấn đề lúc nãy, "Đúng vậy, cuối tuần sau Úy Phong muốn mời em ăn cơm, em đồng ý rồi." Trong tình huống như vậy, cô phải đồng ý.

Từ chối, chắc chắn sẽ xấu hổ cho hai bên.

Thời Cảnh Nham không ngại cô với Úy Phong ở chung với nhau, dù gì cô với anh ta cũng có mối quan hệ người nhà với nhau, anh nhắc nhở một câu: "Em vẫn chưa hiểu rõ người nhà họ Úy, đừng nói chuyện quá nhiều với họ."

Đó là nói tới Úy Phong, còn có Úy Lam.

Tối nay cô không nghe nhầm thì Úy Lam trên bàn cơm có nhắc tới, cô ta có hợp tác với Thời Cảnh Nham.

"Anh với Úy Lam hợp tác à?"

Đầu tư AIO?

Thời Cảnh Nham: "Hiện tại anh là cổ đông của AIO."

Thời Cảnh Nham tưởng rằng cô sẽ hỏi những chuyện liên quan đến AIO, kết quả sự chú ý của cô lại là: "Anh với Úy Lam có thường xuyên gặp nhau không."

Thời Cảnh Nham: "...Không nhiều lắm, lâu lâu có quyết định quan trọng, cô ấy sẽ qua nói với anh."

Thời Quang muốn hỏi, lâu lâu đó rốt cuộc là bao lâu?

Một tháng một lần, hay là mấy tháng một lần.

Cô hâm mộ nhất chính là những người phụ nữ có thể nói chuyện kinh doanh với anh, có cảm giác hai người ngang hàng nhau, đó là ước mơ xa vời của cô, cô đang cố gắng đạt được.

Có rất nhiều câu hỏi, nhưng cô chỉ nói một câu: "Anh nói chuyện với Úy Lam ít thôi nhé."

Thời Cảnh Nham tập trung lái xe, không để ý tới biểu cảm của cô, "Sao vậy?"

Còn sao nữa chứ, cô ghen chứ sao.

Thời Quang nói: "Nói nhiều thì nói dại, nói nhiều người ta sẽ dễ dàng hiểu được trong lòng anh đang suy nghĩ gì. Người kinh doanh, kiêng kỵ nhất chính là bị người ta thấy được điểm yếu của mình."

Thời Cảnh Nham không nhịn được, cười lên, rất nhanh, anh thu hồi ý cười, dung túng cô: "Được rồi, anh nhớ kỹ."

Lúc Thời Quang nghiêng đầu nhìn anh, vừa đúng lúc anh cũng nhìn cô, ánh mắt rất sâu, mang theo một chút lười biếng như có như không.

Cô tranh thủ thời gian nhìn về phía trước kính chắn gió, trái tim đập hụt mấy nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Tp.HCM, 20/09/19

Editor: Xiao He

Lúc đến nhà ga chỉ mới mười giờ, Thời Cảnh Nham thấy Thời Quang đang đọc sách, dáng vẻ rất nhập tam, anh liền không quấy rầy cô, hạ ghế ngồi xuống, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Thời Quang không phải đang đọc sách, trước đó bị ánh mắt của Thời Cảnh Nham làm cho nhịp tim đập loạn xạ, đành phải cầm sách để che giấu.

Một trang sách mà cô đọc hơn mười phút, cô cũng không biết nội dung là gì, lại lật trang tiếp theo, không yên lòng, thỉnh thoảng liếc mắt lên nhìn Thời Cảnh Nham.

Không được bao lâu, cô phát hiện hai cánh tay của Thời Cảnh Nham rủ xuống, có vẻ ngủ rồi.

Cô quay mặt lại, rốt cuộc có thể đường đường chính chính nhìn lén anh.

Lúc này Thời Quang mới phát hiện khuôn mặt anh lộ vẻ mệt mỏi, chắc do tối qua ngủ không ngon, lại bận rộn cả một ngày hôm nay.

Cô nhìn về chỗ ngồi sau lưng, áo khoác của anh ở bên dưới áo khoác lông của cô.

Xoắn xuýt mấy giây, Thời Quang cầm lấy áo khoác lông của mình.

Đắp lên người anh, trái tim cô đập "bịch bịch" loạn xạ, xém tí nữa khẩn trương đến nỗi nhảy ra ngoài lồng ngực.

Cô cảm thấy mình có tật giật mình, sau khi đắp kín cho anh, Thời Quang tranh thủ thời gian nhắm mắt giả ngủ, tình huống này khi Thời Cảnh Nham tỉnh lại cô cũng sẽ không quá xấu hổ.

Thời Cảnh Nham bị âm thanh chuông báo thức làm cho tỉnh, sợ mình ngủ quên, anh đã đặt báo thức lúc 11 giờ 10.

Sau khi tỉnh dậy anh run lên một lát, trên áo lông có một mùi hương nhàn nhạt, cũng không biết là mùi nước hoa nào, lại xoay mặt nhìn về hướng ghế phụ.

Thời Quang đang tựa vào thành ghế ngủ thiếp đi, sách trong tay cũng rơi xuống chân.

Thời Cảnh Nham điều chỉnh lại chỗ ngồi, "Đào Đào, dậy đi, chú tư sắp đến rồi."

Anh đắp áo lông lên người cô: "Mặc áo khoác vào đi đón chú ấy nào."

Thời Quang giả bộ như vừa mới tỉnh ngủ dậy, xoa xoa mắt: "Nhanh vậy sao?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ."

Thời Quang khom lưng, nhặt sách bên chân lên.

Thật ra vừa nữa cô cố ý để quyển sách rơi xuống chân, để anh nghĩ rằng cô ngủ thiếp đi.

Thời Nhất Thịnh 11 giờ 30 mới tới, ông chỉ đi một mình.

Thời Quang nhận ra ông trong dòng người, cô bước tới chào mừng ông, "Ba."

Thời Nhất Thịnh ôm con gái, "Sao gầy như vậy?"

Thời Quang: "Giảm béo ạ."

"Con như vậy được rồi, giảm gì nữa?" Vừa nói chuyện, vừa đi về hướng bãi đỗ xe.

Trên đường về nhà, Thời Nhất Thịnh hỏi Thời Quang ở nhà Úy gia sao rồi?

Thời Quang chỉ nói những điều tốt đẹp, "Tốt ạ, hôm nay còn ăn sinh nhật."

Hóa ra sinh nhật cô là ngày 1, Thời Nhất Thịnh chưa kịp chuẩn bị quà cho cô, ông chuyển cho cô 3000 đồng, "Con thích gì thì mua đi."

Thời Cảnh Nham cố ý nói: "Chú không sợ thím tư kiểm tra chi tiêu của mình sao?"

Thời Nhất Thịnh: "... Con bớt ồn ào lại đi."

Thời Quang không nhận, "Ba tặng con hồng bao hai trăm được rồi, giờ con không thiếu tiền." Mấy tháng này cô kiếm được không ít tiền.

Thời Nhất Thịnh, "Ba biết con không thiếu, nhưng đây là tấm lòng của ba, con có tiền hay không cùng việc này không liên quan."

Thời Quang tranh thủ giải thích: "Ba hiểu lầm rồi, tiền là con kiếm được." Cô không nói mình đi làm thêm, chỉ nói dối: "Con đi thực tập, đây là lương công ty."

Thời Nhất Thịnh: "Vừa học vừa thực tập, con đừng khiến bản thân mệt quá."

Thời Quang nhận ra Thời Nhất Thịnh không giống những người khác, ông chỉ mãi lo lắng liệu cô có mệt không, ăn có no không, chăn liệu đã đắp kín chưa.

Sợ Thời Nhất Thịnh suy nghĩ nhiều, cô đành nhận 3000 đồng đó.

Thời Quang không muốn nhắc tới Tần Minh Nguyệt, nhưng lại sợ ông vì chuyện này mà cãi nhau với bà.

Cô hỏi: "Mẹ có biết ba tới Bắc Kinh không?"

Thời Nhất Thịnh: "Biết chứ." Ông cũng không nói thêm.

Mối quan hệ giữa Đào Đào và vợ, là nút thắt cả đời này không thể nào gỡ được.

Thật ra, ông cũng đáng trách.

Mấy năm trước nhận nuôi Đào Đào, ông vô tâm vô tư, một lòng mong muốn đi công tác, chỉ có chỉ huy tác chiến mới có thể đem lại cảm giác thành tựu cho ông.

Ở nhà, ông không hề can thiệp vào bất cứ chuyện gì.

Cho tới khi không ít hàng xóm cũ thường xuyến ở trước mặt ông nhắc nhở, Tần Minh Nguyệt đối xử với Đào Đào như thế nào, ông mới ý thức được, hóa ra ông lại là một người cha vô tâm, một người chồng vô trách nhiệm như vậy.

Ông không biết vì sao Tần Minh Nguyệt lại trở thành một con người như vậy, nhưng ít nhất trong đó hơn một nửa lí do là vì ông.

Ông cũng không biết tại sao Tần Minh Nguyệt lại gả cho ông.

Nói về gia thế, nhà Tần Minh Nguyệt không hề thua kém nhà ông.

Về tướng mạo, rất nhiều người theo đuổi Tần Minh Nguyệt.

Về năng lực, một năm Tần Minh Nguyệt kiếm được cũng bằng số tiền ông kiếm được cả một đời.

Nếu nói trách nhiệm sau khi cưới, có khi hơn mấy tháng ông đều không thể nào về nhà.

Chính vì ông thờ ơ mà khiến cho Tần Minh Nguyệt lo được lo mất.

Nói tới tình yêu, là ông khiến Tần Minh Nguyệt chịu thiệt thòi, thế nên luôn vô tình mà dung túng những gì bà ấy làm.

Việc chăm sóc Đào Đào, ông không phủ nhận, trong lòng ông vô cùng xấu hổ, là ông làm không tốt.

Tóm lại thì ông là một người chồng thất bại, một người cha đáng trách.

Lúc về đến nhà đã là rạng sáng, Thời Quang trở về căn phòng của mình, Thời Nhất Thịnh lúc này mới nói chuyện về Úy Minh Hải với Thời Cảnh Nham, "Tối mai chú phải về lại rồi, cuối năm bên kia quá bận, hận không thể phân thân, sáng mai cháu thay chú hẹn gặp Úy Minh Hải một chút, để chú gặp ông ấy nói chuyện."

Thời Cảnh Nham đưa cho Thời Nhất Thịnh một điếu thuốc, Thời Nhất Thịnh khoát tay không lấy, Thời Cảnh Nham cũng không lấy ra, thuốc lá nhét lại vào hộp.

Anh hỏi: "Chú định nói gì với Úy Minh Hải?"

Thời Nhất Thịnh: "Tùy tình hình."

Nhưng mà ông cũng có quyết định của mình, "Vẫn nên để Đào Đào ở bên này, chờ khi nào con bé với Úy Minh Hải và người nhà Úy gia có tình cảm rồi hãy chuyển qua đó cũng không muộn. Nếu để con bé ở với Úy Minh Hải quá dễ, ngày nào cũng phải tranh chấp với người nhà bên đó, thì lúc nào cũng nghĩ đến chuyện quay về, nhất định sẽ tổn thương hòa khí."

Thời Cảnh Nham gật đầu, "Con sẽ nói với Đào Đào."

Thời Nhất Thịnh: "Đến lúc đó con nói chuyện nhẹ nhàng với Đào Đào thôi, dù sao con bé vẫn còn nhỏ, rất nhiều chuyện đối nhân xử thế vẫn chưa thể hiểu hết được."

Thời Nhất Thịnh cũng không nói thêm nữa, mệt mỏi cả một đêm, ông về phòng nghỉ ngơi.

Lúc nãy Thời Cảnh Nham đã ngủ trong xe hơn một tiếng, giờ đây vô cùng tỉnh táo, anh về thư phòng tiếp tục làm việc.

Lúc Thời Quang đi tắm phát hiện mọi đồ dùng đều không thấy, cô đi tìm Thời Cảnh Nham: "Đồ dùng cá nhân của em anh để đâu rồi?"

Thời Cảnh Nham: "Sau cốp xe ấy, anh đi lấy cho em."

Thời Quang rõ ràng có thể tự lấy chìa khóa xe xuống lầu cầm lên nhưng cô không lên tiếng, đi cùng Thời Cảnh Nham xuống dưới.

Thời Cảnh Nham buộc miệng hỏi một câu: "Em đói bụng không?" Buổi tối nay người nhà họ Úy đông như vậy, cô chắc ăn không nhiều.

Thời Quang không đói chút nào, bà nội nấu cho cô rất nhiều món ăn quê, cô xém chút nữa bể bụng, bây giờ dạ dày cảm thấy hơi khó chịu.

Thế nhưng cô lại nói: "Đói ạ."

Lại nói tiếp: "Buổi tối ăn không no."

Nói xong, ở trong lòng cô hung hăng khinh bỉ mình một phen.

Thời Cảnh Nham: "Anh đi nấu bò bít tết cho em ăn."

"Anh biết nấu?"

"Không biết thì em ăn không?"

" "

Anh không biết làm em cũng ăn.

Chỉ cần là anh nấu.

Thời Quang đem túi hành lý cất vào phòng, rất nhanh liền xuống dưới lầu, cũng chầm chậm ung dung bước vào bếp.

Thời Cảnh Nham lấy bò bít tết trong tủ lạnh, anh nhớ rõ chú tư đã nói với anh, Đào Đào thích ăn bò bít tết bảy phần chín, không ăn tiêu đen, chỉ ăn sốt cà chua.

Thời Quang dựa vào tủ đựng ly, cô không nhìn miếng bít tết trong tay anh, mà đang nhìn đôi tay có khớp xương rõ ràng với những ngón tay thon dài.

Cô nói chuyện tán dóc với Thời Cảnh Nham câu được câu mất, từ miếng thịt bò không biết sao lại nói đến bữa tối dưới ánh nến, cô nhìn như vô tâm nói: "Anh từng ăn bữa tối dưới ánh nến chưa?"

Thời Cảnh Nham tìm dây tạp dề đeo vào, "Từng ăn một lần, cùng với Mẫn Lộ, người cô ấy hẹn không tới."

Thời Quang đột nhiên có chút đau lòng, Mẫn Lộ chắc là hẹn Úy Minh Hải, mà Úy Minh Hải lại thất hứa.

Bây giờ Úy Minh Hải là ba của cô, tình cảm trở nên hơi phức tạp, trong nội tâm cô không phân định rõ ràng, liền dứt khoát không suy nghĩ nữa.

Bò bít tết rất nhanh đổi màu, Thời Cảnh Nham dọn dao nĩa ra, hỏi Thời Quang có muốn uống rượu không.

Thời Quang cũng không dám uống rượu, sợ uống xong lại nói ra lời không nên, "Em ăn bít tết được rồi."

Cô lại hỏi: "Anh không ăn à?"

Thời Cảnh Nham: "Buổi tối anh ăn nhiều rồi." Anh giúp Thời Quang ngồi xuống, sau đó ngồi xuống đối diện Thời Quang, anh mở điện thoại, tắt hết đèn trong phòng khách dưới lầu.

Đèn phòng bếp tắt rồi, cuối cùng là đèn phòng khách.

Trong nháy mắt, mọi thứ trong nhà đen kịt một màu.

Thời Quang nghi hoặc: "Anh tắt đèn làm gì?"

Thời Cảnh Nham: "Tiết kiệm điện."

Thời Quang: "..."

Lúc này Thời Quang nghe được âm thanh "Cùm cụp.", là âm thanh của bật lửa.

Một ánh lửa nhỏ bé nhẹ nhàng thắp lên, chiếu sáng cả bàn ăn.

Dưới ánh sáng nhập nhòe, Thời Quang nhìn rõ bóng dáng của Thời Cảnh Nham, ánh mắt thâm thúy, cằm khiên nghỉ, thanh âm từ tính trầm thấp: "Trong nhà không có nến, cái bật lửa này phải chịu đựng một chút rồi."

Vừa rồi cô nhắc tới bữa tối dưới ánh nến, anh liền ghi nhớ trong lòng.

Thời Cảnh Nham duỗi tay đến trước mặt cô, chiếu sáng cho cô, cằm anh khẽ nhếch: "Ăn nhanh lên nào, để lát nữa lại nguội."

Thời Quang cố gắng khiến nhịp tim bình tĩnh lại, "Vâng." Cô nghe được giọng mình có chút khàn khàn.

Đây là món ăn ngon nhất mà cô từngăn, bữa tối dưới ánh nến lãng mạn nhất mà cô từng trải qua.

Thời Quang ăn hơn một nửa miếng bít tết, mới chậm rãi bình tĩnh lại, cô vẫn không dám nhìn Thời Cảnh Nham.

Thời Cảnh Nham phá vỡ trầm mặc, "Bò bít tết thế nào?"

Thời Quang hơi ngước mắt, ánh mắt như có như không liếc qua khuôn mặt anh, nhìn vào khoảng trống bên cạnh anh: "Ngon ạ." Lại hỏi anh: "Anh có muốn ăn thử không?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ." Ra hiệu cho cô: "Đưa miếng này cho anh là được rồi."

Thời Quang do dự hai giây, đây là cái nĩa cô đã dùng qua, thế nhưng cô vẫn đưa miếng bít tết nhỏ này đến bên miệng anh.

Ngọn lửa từ cái bật lửa hơi dao động do hai người nói chuyện, thỉnh thoảng lệch đến ngón tay anh, khá nóng tay, anh tạm thời dập tắt ánh nến.

Phòng ăn trong nháy mắt đen sì, mắt cô không thích ứng kịp, Thời Quang không nhìn rõ mặt Thời Cảnh Nham, cô hỏi: "Bật lửa hết dầu à?"

Thời Cảnh Nham: "Còn, nhưng dùng tiết kiệm thôi."

Thời Quang: "..."

Cô không thấy rõ miếng bít tết để cắt, Thời Cảnh Nham lại bật bật lửa, ánh lửa cô lại lần nữa chiếu lên bóng dáng hai người.

Lúc sau Thời Quang mới nhận ra, ngọn lửa này sẽ làm nóng ngón tay anh, "Không cần bật lửa đâu, em cảm nhận bầu không khí này một chút vậy được rồi."

Thời Cảnh Nham: "Em đừng nói thì ngọn lửa sẽ không động."

Anh không có ý định bật đèn.

Thời Quang không nói nữa, động tác cắt miếng thịt bò cũng nhanh hơn, một khối bít tết nhỏ chỉ nhai hai lần trong miệng liền nuốt, Thời Cảnh Nham nhìn cô: "Em gấp cái gì? Từ từ ăn thôi, không ai giành với em."

Thời Quang lần đầu tiên nói đùa với Thời Cảnh Nham: "Em sợ anh cướp đấy."

Thời Cảnh Nham cười, rất nhẹ.

Thời Quang bắt được nụ cười nhẹ nơi khóe miệng anh, rất ấm áp, rất mê người.

Tâm tình của cô chập chờn không yên như ánh lửa vậy, cứ liên tục nhảy loạn xạ, cô tưởng rằng chỉ cần một giây thôi cũng có thể ngạt thở.

Cho tới khi Thời Quang ăn xong toàn bộ miếng bít tết, Thời Cảnh Nham mới tắt bật lửa, bật toàn bộ đèn lên.

Anh không khỏi dùng móng tay bóp bóp ngón tay chạm gần ngọn lửa nhất, rất bỏng, chạm vào lại đau.

Thời Quang đứng dậy muốn thu dọn bàn ăn, bị Thời Cảnh Nham ngăn lại, nói cô lên lầu tắm rửa đi, anh bưng đĩa vào phòng bếp, ngón tay cái đặt dưới vòi nước một lúc rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35

Tp.HCM, 21/09/19

Editor: Xiao He

Thời Quang về phòng ôm gấu bông lớn dựa vào cửa sổ, nhìn công viên tĩnh lặng phía đối diện bần thần một lát.

Tối nay thịt bít tết có vị như thế nào?

Cô không cảm nhận được

Sốt cà chua có chua không?

Cô không nhớ.

Bữa tối dưới ánh nến thường dành cho những cặp đôi, vậy Thời Cảnh Nham đối với cô là... Nhất là ánh mắt ở trên xe.

Cô xoa đầu gấu lớn, chỉ hi vọng rằng không phải là tự mình đa tình.

Úy Minh Hải nhắn thêm một tin: Con ngủ đi Đào Đào, trưa mai ba qua đón con.

Trời vừa rạng sáng, sinh nhật cô cũng trôi qua rồi.

"Mẹ à, hôm nay con rất vui. Cả ba và con đều nhớ mẹ. Con yêu mẹ, ngủ ngon ạ."

Thời Quang hoàn hồn, buông gấu bông đi tắm rửa.

Áo ngủ và đồ dùng cá nhân của cô đều cô trong túi hành lý, vừa mở túi ra cô liền thấy vài cuốn sách mới mua.

Thời Quang đã quen với việc này, cầm sách lên lật tới trang đầu tiên, cô xem thử Thời Cảnh Nham viết cái gì.

Lần này không phải là cổ vũ cô học hành cho giỏi nữa, chỉ có bốn chữ đơn giản: Trời cao biển rộng.

Lật ra quyển thứ hai, là ca từ của bản quốc ngữ bài *Trời cao biển rộng*, cuốn thứ ba cũng vậy, nhưng khác ở chỗ đây là bản tiếng Quảng Đông.

Cô nhẹ vuốt ve nét chữ của anh, hóa ra anh cố ý nghe bài hát này.

Thời Quang còn ngạc nhiên phát hiện ra, năm nay anh kí tên:Thời Cảnh Nham. Trước giờ anh đều viết một chữ Anh trai.

Dòng suy nghĩ cứ chạy lung tung trong trí óc, Thời Quang mở đèn bàn, tìm cây bút, dưới dòng nhắn nhủ của anh viết lên một câu thơ: Vô biên quang cảnh nhất thời mới.

Dòng thơ ấy không chỉ có họ của hai người, mà còn có cả tên của cô và anh.

Khép sách lại, Thời Quang lại đi tìm Thời Cảnh Nham, cô chỉ muốn trước khi đi ngủ nhìn anh một chút.

Thời Cảnh Nham mới đi từ dưới lầu lên, bước lên lầu hai liền thấy Thời Quang đang đứng trước cửa thư phòng.

"Sao vậy?"

Thời Quang giật mình, cô đang lén lén lút lút nhìn vào thư phòng.

"A, không có gì ạ."

Cô bình tĩnh nói, "Em thấy sách rồi, cảm ơn anh."

Thời Cảnh Nham: "Ừ, em đi ngủ sớm đi, muộn quá rồi."

Thời Quang không vội, cô muốn cùng anh nói chuyện trên trời dưới đất, nói cả một đêm cũng được.

"Anh đang làm gì vậy?"

Thời Cảnh Nham có không ít công việc phải xử lí, "Một lát nữa anh mới ngủ."

Thời Quang vừa vặn có lý do, "Vậy em đến tủ sách của anh tìm mấy quyển tài chính nhé, kỳ sau có môn tự chọn là môn tài chính, em muốn tìm hiểu trước."

Thời Cảnh Nham cũng không suy nghĩ quá nhiều, nghĩ rằng cô đang cần tìm sách thật, "Trên giá sách đều là sách mấy năm trước, nếu em muốn xem thì mai qua phòng làm việc của anh rồi tìm, bên đó đều là sách tài chính mới nhất hàng năm đó."

Thời Quang: "...Kiến thức thì không cần phân mới cũ hay mới."

Cô nghĩ mình phản ứng nhanh như vậy có chút hơi quá.

Thời Cảnh Nham hiểu ý, cũng không nói nhiều nữa: "Vậy em cứ lựa đi." Anh đẩy cửa, để cho cô đi vào.

Thời Quang toại nguyện, thở phào.

Thời Cảnh Nham cũng không để ý cô, anh bắt đầu nhìn tài liệu.

Thời Quang không biết nên đọc quyển sách tài chính nào thì được, từ chỗ đang đứng nhìn lên, cô tùy ý rút ra một quyển.

Kết quả lại là bản tiếng Anh.

"Anh."

Cô quay người nhìn về phía Thời Cảnh Nham.

Thời Cảnh Nham không ngẩng đầu, "Sao em?"

Thời Quang: "Em mượn quyển này đọc nhé."

Thời Cảnh Nham lúc này mới nhìn qua, quyển sách này khá khó đọc, bên trong nhiều kiến thức chuyên ngành, lại toàn là tiếng Anh, cô đọc sợ cũng không hiểu hết.

"Khó đấy."

Thời Quang: "Chỗ nào không hiểu em qua hỏi anh."

Thời Cảnh Nham suy nghĩ mấy giây: "Cũng được, đến lúc đó anh dịch giúp em."

Thời Quang rất vừa ý, tiếp tục xem sách.

Cô chọn quyển tiếng Anh, nhìn qua còn là một quyển sách khá dày.

Thư phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng bàn phím, lâu lâu sẽ xen lẫn tiếng "Ào ào" lúc lật sách.

Mới không để ý mà đã đến ba giờ sáng rồi.

Thời Cảnh Nham đóng máy tính lại, hối thúc Thời Quang: "Ngủ đi Đào Đào."

Thời Quang ôm một chồng sách, "Anh ngủ ngon."

Tắm rửa xong nằm ở trên giường, Thời Quang vẫn không có chút bối rối nào.

Thế nhưng khi nghĩ tới Thời Cảnh Nham, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Giờ này tối hôm qua, cô và Thời Cảnh Nham từ tiệm cơm bước ra đi bộ trên đường.

Hai mươi bốn tiếng trôi qua, thân phận của cô biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nút thắt trong lòng cô rốt cuộc cũng được tháo gỡ, thế nhưng bên cạnh đó kéo theo rất nhiều phiền phức.

Nhắm mắt lại, trong đầu xuất hiện Úy Phong, Úy Lam, Úy Lai, mẹ Úy Lai, còn có rất nhiều người trong Úy gia mà cô không thể nào nhớ tên nổi.

Nghĩ đến những chuyện bực mình này, ý thức của cô vô hình mơ màng.

Cô tỉnh lại một lần nữa là do tiếng đập cửa đánh thức, "Đào Đào?"

"Dạ." Cô lên tiếng.

Âm thanh nhỏ chỉ có cô mới có thể nghe được.

"Đào Đào?" Thời Nhất Thịnh tiếp tục gõ cửa.

Thời Quang cố gắng mở mắt lên, "Ba cứ mở cửa đi, không khóa đâu ạ."

Thời Nhất Thịnh đẩy cửa bước vào, "Ba phải về đây, khi nào rảnh lại tới thăm con."

Thời Quang tỉnh táo một chút, "Sớm như vậy ba đã về rồi sao?" Không phải ông vì chuyện của cô nên mới tới sao? Sao chưa làm gì đã về rồi?

Thời Nhất Thịnh cười cười, "Con ngủ đến lú lẫn rồi à, hơn mười một giờ rồi. Ba gặp Úy Minh Hải rồi, tối nay ba còn có việc, giờ nhất định phải về."

Ông ngồi trên mép giường, đắp chăn cho cô, "Con ngủ tiếp đi."

Thời Quang đâu còn mơ ngủ nữa, "Hai người nói chuyện gì vậy?"

Thời Nhất Thịnh: "Nói chuyện tầm phào ấy mà."

Thời Quang biết ông không muốn nói, cô có hỏi cũng không có được đáp án.

Thời Nhất Thịnh không nói đến những chuyện mất vui, về Úy gia, về tình hình cô sau này, ông không nhắc đến một chữ.

Cằm ông khẽ nhếch, "Ngủ tiếp đi, ba đi ra trạm xe."

Thời Quang vừa muốn bước xuống giường, lại bị Thời Nhất Thịnh đè bả vai lại, "Anh con có ở nhà, để anh con đưa ba đi là được rồi."

Ông nhìn đồng hồ đeo tay, không thể chậm trễ hơn nữa.

"Có việc thì cứ gọi ba, nếu ba không tới được thì còn các anh." Ông xoa đầu Thời Quang, đứng dậy rời đi.

Ông luôn vội vàng, bận rộn như vậy.

Tiếng bước chân càng ngày càng xa, cho đến khi không còn nghe được nữa.

Hai tay Thời Quang ấn nhẹ con mắt, giữ một lúc.

Điện thoại vang lên, vẫn là Úy Minh Hải không quên nhắc nhở cô: Giờ ba qua đón con.

Úy Minh Hải cất điện thoại, chuẩn bị qua nhà mẹ mình, vừa rồi ngồi uống trà với Thời Nhất Thịnh, Úy Lai có nhắn tin cho ông, nói đã qua nhà bà nội, còn nói bà nội có nấu ăn, chụp mấy bức ảnh gửi cho ông.

Ông không ngờ sáng nay Thời Nhất Thịnh sẽ hẹn gặp mình, hai người nói chuyện với nhau hơn một tiếng đồng hồ, đều là những chuyện liên quan đến Đào Đào, nói một chút về nghề nghiệp sau này của cô.

Những chuyện trước kia, ông không có hỏi, cũng không muốn nghe chuyện giữa Đào Đào và Thời Nhất Thịnh chút nào, ông thừa nhận, ông ghen tị.

Cũng may, Thời Nhất Thịnh không nhắc tới.

Cuối cùng, Thời Nhất Thịnh đưa cho ông một trang giấy, phía trên ghi rất chi tiết thói quen sinh hoạt, những món ăn quen thuộc trong mỗi bữa cơm, còn có sở thích của cô.

Úy Minh hải tưởng tờ giấy này là của Tần Minh Nguyệt nhờ Thời Nhất Thịnh đưa cho ông, dù sao thì công việc của Thời Nhất Thịnh cũng không có nhiều thời gian cho gia đình.

Nói không chừng có khi mấy tháng đều không có thời gian về nhà một chuyến, càng không biết những gì Đào Đào thích ăn đều nhớ chi tiết, rõ ràng như vậy.

Úy Minh Hải không biết, những năm gần đây, người luôn ở bên cạnh Đào Đào chính là Thời Nhất Thịnh.

Chỉ cần Thời Nhất Thịnh rảnh rỗi, ông liền dành một nửa thời gian đó cho Đào Đào.

Dành hơn nửa ngày dắt cô ra ngoài chơi, sau đó ăn đồ yêu thích của cô, lại đi mua những bộ váy mà cô thích.

Mỗi lần đi dạo phố về, đều lẽ tranh cãi một trận với Tần Minh Nguyệt.

Sau này khi có cặp long phượng thai rồi, thời gian ông dành cho Đào Đào cũng không còn nhiều, thời gian ông dành cho Đào Đào cũng bằng thời gian dành cho hai đứa trẻ kia.

Bởi vì Tần Minh Nguyệt không chào đón Đào Đào, ông liền muốn bù đắp nhiều hơn cho cô.

Đào Đào lên cấp ba, cần học thêm môn chuyên ngành, học thêm trên trường, đều là ông chịu trách nhiệm, Tần Minh Nguyệt trước giờ đều không hỏi lấy một câu.

Bởi vì cấp ba Đào Đào quyết định học mỹ thuật, nên phải tìm thêm một giáo viên dạy kèm 1-1, hai năm đó tốn khá nhiều tiền, Tần Minh Nguyệt lúc nào cũng cãi nhau với ông.

Sau này vì để chi tiêu cho cuộc sống đại học, ông muốn đưa Đào Đào mỗi tháng 3000 đồng, Tần Minh Nguyệt liền làm lớn mọi chuyện lên.

Úy Minh Hải đem tờ giấy nhìn kĩ lại một lần, trí nhớ ông rất tốt, lại là chuyện liên qua đến Đào Đào, ông chỉ cần nhìn một lần liền nhớ kỹ.

Rất nhanh, ô tô dừng trước cửa nhà mẹ ông.

Úy Minh Hải gấp tờ giấy kia thật kĩ càng, đặt cẩn thận trong ví tiền.

Úy Lai nghe được tiếng ô tô, từ trong nhà chạy ra, "Chú út." Bước chân tung tăng, nhảy chân sáo đến bên Úy Minh Hải, kéo ông.

Cô đưa mắt nhìn vào trong xe, kỳ đà chướng mắt Thời Quang hôm nay không tới.

"Hôm nay chú không bận sao?"

Úy Minh Hải: "Sáng nay hẹn với con mà."

Úy Lai cười cười, "Vâng." Không có Thời Quang là được, cô rất ghét Thời Quang.

Hôm nay chỉ có bốn người là mẹ ông, ông, Úy Lai và mẹ Úy Lai ăn cơm.

Úy Lai ngồi bên cạnh Úy Minh Hải, ông thỉnh thoảng gắp đồ ăn cho cô.

Xưa nay ông không muốn chơi đoán ý với người nhà mình, nếu ông đã làm, không ai là đối thủ với ông.

Nhưng hôm nay không còn cách nào khác, nghĩ tới nghĩ lui cũng không có cách giải quyết nào tốt hơn.

Ông hỏi Úy Lai: "Ăn có ngon không?"

Úy Lai gật đầu, "Đồ ăn bà nội làm có thể so sánh với đầu bếp năm sao."

Úy Minh Hải thuận theo: "Là bà nội nấu ngon hay đầu bếp nhà chúng ta nấu ngon hơn?"

Úy Lai cũng không ngốc, ở trước mặt bà nội, cô không thể nói đầu bếp nấu ngon hơn, hơn nữa chú út lại là người hiếu thuận, cô dối lòng nói: "Đương nhiên là bà nấu ngon ạ, ăn mỗi ngày cũng không ngán."

Úy Minh Hải: "Vậy thì tốt rồi, vốn đang sợ con quen ăn nhà hàng rồi, ăn ở đây lại không quen."

Úy Lai không rõ, "A?"

Mẹ Úy Lai cũng ngước mắt nhìn Úy Minh Hải, bà luôn cảm thấy trong lời nói của Úy Minh Hải hôm nay có hàm ý gì đó.

Trong nội tâm bà ẩn ẩn bất an, nhưng lại tự trấn an bản thân không nên đoán mò.

Úy Minh Hải: "Hiện giờ có Đào Đào rồi, chú cũng không có nhiều sức lực để quan tâm đến Lai Lai, mấy tháng tới rất quan trọng, không thể lơ là."

Mẹ Úy Lai thở phào, hóa ra là nói bà qua biệt thự bên kia chăm sóc Úy Lai.

Coi như có không thích Thời Quang, bà cũng thể biểu hiện quá rõ trên mặt, nghĩ một đằng nói một nẻo: "Không có chuyện gì, chị sẽ chú ý đến con bé nhiều hơn là được, em cứ quan tâm đến Thời Quang đi."

Úy Minh Hải: "Tính tự giác của Lai Lai không cao, chị chỉ dựa vào điện thoại để theo dõi con bé cũng không được, sau này để Lai Lai ở bên mẹ đi, nhà anh chị cũng qua đây ở, em sẽ nói người thu dọn hai căn phòng, mọi người chịu đựng năm tháng này, trong nhà có đứa nhỏ thi đại học, người lớn phải hi sinh một chút cho đứa nhỏ."

Vừa mới nói xong, Úy Lai ngơ ngác, mẹ Úy Lai cũng trở tay không kịp.

Bà nội lườm lườn con trai mình mấy lần, hóa ra là có ý này, khó trách sáng sớm hôm nay liền gọi điện cho bà, nhờ bà hôm nay ở nà, làm mấy món ăn, buổi trưa Úy Minh Hải tới.

Úy Lai không chịu, ủy khuất: "Chú út, con vẫn muốn ở bên kia, con quen rồi."

Úy Minh Hải: "Phòng trong nhà bà nội cũng không tệ, nếu con không quen giường, chú liền nói người đem giường bên kia qua đây."

Úy Lai: "..."

Cô tức giận, nhất thời không nói được lời nào.

Mẹ Úy Lai dùng sức nắm đũa, ngón tay đều trắng bệch, bà không ngờ rằng Úy Minh Hải sẽ không chừa đường lui cho người khác như vậy, bà cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể nhìn con gái.

Sau khi Thời Quang đến biệt thự, từ thái độ của Thời Quang tối hôm ăn cơm ấy bà nhận được, chắc chắn sau này Thời Quang sẽ không cho phép Úy Minh Hải quan tâm nhiều đến Úy Lai.

Mà Úy Minh Hải là một người luôn cố gắng lấy lòng con gái, đương nhiên chuyện gì cũng sẽ nghe Thời Quang.

Đang ăn đồ ăn, nhưng bà lại ngỡ rằng mình đang ăn sáp.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 36

Tp.HCM, 25/09/19

Editor: Xiao He

Úy Lai biết chú út đang nói chuyện nghiêm túc, lúc này chỉ có thể dùng ngữ khí hờn dỗi để cho qua chuyện này.

Cô phát cáu: "Con mặc kệ, con chỉ muốn ở đấy thôi, bên này yên tĩnh, cách trang trí phòng cũng là phong cách của con, còn có sân nhà, vườn hoa, những thứ đó đều khiến tâm trạng con tốt hơn, có lợi cho việc học. Ở nhà bà nội, mỗi ngày mẹ đều nói bên tai con cả ngày, con không ở đâu."

Cô vẫn chưa nghĩ ra lý do vì sao mình không được ở bên đó, nhà bà nội với nhà chú út ở hai tiểu khu đối diện nhau, khoảng cách đến trường tương đối giống, cô không ngờ rằng chú ấy sẽ không cho mình ở lại.

Nói xong, Úy Lai bỏ đũa xuống, mắt đỏ ngầu, "Có phải chú không thích con đúng không? Con biết mà, bây giờ chú phân xử không công bằng, chú để con chuyển đi chắc là vì ghét con rồi."

Cô xoa xoa con mắt, nước mắt liên tục rơi xuống.

Úy Minh Hải có chút thở dài, cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Nhưng không còn cách khác.

Lòng người bao la, hiện giờ ông chỉ muốn nắm bắt được tình cảm của Đào Đào.

Ông đã khiến Đào Đào chịu thiệt thòi nhiều rồi, bỏ qua cô mười chín năm, mà sau mười chín năm này cô cũng đã trưởng thành, nên sau này có dùng mười chín năm nữa bù lại cũng không đủ.

Úy Lai bắt đầu lên án Thời Quang: "Chú út, Đào Đào chắc là không thích con, bắt người đuổi con đi phải không? Có phải chị ấy lại nói xấu con trước mặt chú không?"

Úy Minh Hải giải thích: "Không phải."

Ông nói thẳng vào trọng tâm: "Nhưng giữa hai người còn vì chuyện dạy thêm hôm bữa, Đào Đào bị mẹ con sa thải vô lý, sau này các con ở chung chắc chắn sẽ không thoải mái."

Ông nói tiếp: "Sáng nay chú có gặp cha nuôi của Đào Đào, cũng đã đồng ý với ông ấy không khiến Đào Đào bị ủy khuất, Đào Đào ở Thời gia được nuông chiều, có chút ương ngạnh, hai đứa ở chung nếu sau này cãi nhau, con bé sẽ không nhường con, để con chuyển đi là muốn tốt cho con, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến chuyện học tập."

Cảm thấy nước mắt của mình cũng không thể khiến chú út mềm lòng, cô liền bị cơn tức giận làm mất đi lý trí: "Được nuông chiều? Ai vậy? Chị ta vốn xấu xa, chắc chắn bắt người đuổi con đi, con chắc chắn."

Mẹ Úy Lai liên tục ngăn cản con mình: "Lai Lai, con đừng nói lung tung nữa."

Hiện Úy Lai không còn suy nghĩ được gì nữa, nước mắt chảy ròng, "Chú quá bất công rồi, chú không còn thương con nữa. Cái người Thời Quang kia có biết bao nhiêu ý đồ xấu xa chú không nhìn ra được hay sao? Nếu chị ta là người tốt thật sự, Thời gia có đối xử với chị ta như vậy không? Mẹ nuôi chị ta sẽ đánh chị ta? Sẽ không cho chị ta tiền sinh hoạt hàng tháng sao?"

Cô nghẹn ngào, càng nói càng ủy khuất: "Con vốn cảm thấy chị ta đáng thương, bình thường đối xử với con hung hăng như vậy, con liền hiểu được, không phải mẹ nuôi chị ta không tốt mà là chị ta quá kém cỏi, không được chào đón cũng là đáng đời!"

"Úy Lai!" Mẹ Úy Lai lớn tiếng quát con mình khi thấy sắc mặt của Úy Minh Hải thay đổi.

Úy Minh Hải lạnh lùng nói mẹ Úy Lai: "Chị đừng ngắt lời!" Sau đó nhìn về phía Úy Lai, "Con vừa nói cái gì? Cái gì mà đánh con bé? Không cho con bé tiền xài?"

Úy Lai cảm thấy tình thế nghiêm trọng, đặc biệt là ánh mắt mẹ mình, hận không thể đem cô quay trở lại bụng mình.

Cô không dám nói lại, "Không có gì, con nói bậy."

Úy Minh Hải nói hai chữ, âm thanh rất thấp, "Úy Lai."

Úy Lai chưa từng nhìn thấy ánh mắt của chú út như vậy bao giờ, lạnh lẽo khiến cho người khác sợ hãi, cô bị dọa đến quên khóc.

Úy Minh Hải: "Con không nói cũng được, suy nghĩ kĩ hậu quả của việc nói dối đi, chú chắc rằng con không chịu trách nhiệm nổi đâu."

Úy Lai biết, lúc này cô không thể trốn đi đâu được, nếu cô không nói ra, chú út cũng sẽ nhờ người đi điều tra, đến lúc đó chắc chắn chú sẽ không còn thích cô nữa.

Cô lau đi nước mắt, "Mẹ nuôi của chị ấy không hề thích chị ấy, từ nhỏ đã đánh đập chị, sau này trong nhà có cặp sinh đôi, mẹ chị ấy liền muốn đem cho chị ấy đi, không muốn nuôi nữa, xưa giờ cũng không bao giờ mua quần áo cho, chi phí đại học cũng chỉ cho mỗi tháng sáu trăm, cho nên chị ấy mới ra ngoài đi làm thêm."

Úy Minh Hải một lần nữa cảm thấy, trên đời này không có việc gì khiến ông đau đớn bằng việc ông biết tin người yêu qua đời, con gái thì chết yểu.

Thế nhưng những lời nói kia của Úy Lai, thật sự đã lăng trì trái tim ông từng chút từng chút một.

Ông buông đũa, đứng dậy rời đi.

Đi vài bước ông vẫn không quên dặn dò dì giúp việc trong nhà: "Dọn một căn phòng sẵn đi."

Mẹ Úy Minh Hải nhìn con trai mình thất thố như vậy, cũng ăn không nổi, mau đuổi theo ra ngoài, "Minh Hải, con đi đâu vậy?"

Úy Lai lau lau nước mắt, bắt đầu sợ hãi, đây là lần đầu tiên cô thấy chú út tức giận như vậy.

Mẹ Úy Lai khó thở ngồi ở dưới, trực tiếp dùng đôi đũa trong tay gõ vào đầu Úy Lai mấy lần: "Nuôi con mười tám năm thật tốn cơm mà! Nuôi con rồi con có làm chuyện gì nên hồn không!"

Úy Lai vừa khóc, lúc này nhìn cũng thật đau lòng, "Sao mẹ lại đánh con! Cũng không phải do con! Là do Thời Quang muốn đuổi con đi!"

Mẹ Úy Lai hận không thể đánh cô, "Khóc khóc khóc, cả ngày chỉ biết khóc, con ngoài khóc ra thì còn biết cái gì! Nhanh đi xin lỗi chú út đi, nói rằng không phải cố ý chọc nói Thời Quang như vậy! Không đi xin lỗi thì sau này con cũng đừng mong lấy được cổ phần trong công ty, một đồng cũng không được lấy!"

Bà bị tức giận mà tim cũng thấy đau, "Mẹ nuôi con được gì chứ?!"

Ngoài viện, mẹ Úy Minh Hải một mực đuổi theo ông đến bãi đỗ xe phía bên kia, bà thở hồng hộc.

Úy Minh Hải quay người: "Mẹ ra đi làm gì?"

Mẹ ông hơi thở không đều, vịn cửa xe, "Nếu sự thật giống như những gì Úy Lai nói, bây giờ con tức giận cũng vô dụng, mọi chuyện đều đã qua, còn có thể làm gì được? Mặc kệ như thế nào, cuối cùng Đào Đào vẫn ngay thẳng mà lớn lên, đạo đức cũng không lệch lạc, sau này chúng ta bù đắp con bé thật tốt là được."

Không phải là Úy Minh Hải tức giận, mà là đau lòng.

Cảm giác đau đớn này, người khác cũng không thể hiểu được.

Những năm này, ông mua cháu gái cháu trai biết bao nhiêu là nhà, là xe, thế nhưng với Đào Đào một bộ quần áo cũng là xa xỉ, một cái đầm mà còn phải đem đi sửa.

Ông tưởng rằng từ nhỏ cô đã được dạy phải biết tiết kiệm, liền không để trong lòng.

Úy Lai tùy tiện ra ngoài ăn bữa cơm cũng hơn sáu trăm đồng, còn Đào Đào thì sao? Hết lần này tới lần khác phải tới nhà ông làm thêm, nhận hai ngàn tiền sinh hoạt từ trong tay ông.

Cô cũng không phải là muốn chịu đựng bệnh công chúa của Úy Lai, cũng không phải đang rèn luyện bản thân, mà là vì phải đi kiếm tiền sinh hoạt cho bản thân.

Cô bị đánh, bị ghét bỏ, lúc bị đem cho, ông đang ở đâu?

Mẹ ông trấn an: "Mẹ nghĩ tích cực rằng, nếu không mẹ Đào Đào không thích con bé, không mua quần áo cho con bé, con bé sao có thể đi sửa váy? Sao phải đi làm công? Như vậy sao con có thể gặp được con bé?"

Úy Minh Hải thấp giọng nói: " Con tình nguyện tuổi thơ con bé có thể trải qua tốt đẹp."

Trong lòng ông buồn bực không tả được, "Mẹ trở về đi, ở ngoài lạnh."

Mẹ ông thở dài, lúc trước còn nghĩ rằng những năm qua Đào Đào sống rất tốt.

Úy Minh Hải ngồi trên xe rời đi, ông cũng không biết mình muốn đi đâu, phân phó tài xế, đi dạo xung quanh.

Tài xế không hiểu Úy Minh Hải đang bị sao, trước đây ông cũng lái xe đưa Úy Minh Hải tới trường học của Thời Quang đi dạo gần đó, chẳng có mục đích gì, nhưng chưa lần nào bắt gặp Thời Quang.

Giờ đây, ông vẫn theo thói quen liền lái tới trường đại học của Thời Quang.

11 giờ 30 Thời Quang mới bắt đầu ăn buổi sáng chung với buổi trưa.

Buổi sáng Thời Cảnh Nham tới công ty họp, buổi chiều cố ý sắp xếp lịch trống, hỏi cô: "Muốn đi đâu?"

Thời Quang: "Ba tới đón em rồi."

Thời Cảnh Nham quên mất hôm qua cô có nói với anh một lần, lúc ấy anh đang suy nghĩ chuyện khác, không để ý, "Đón em làm gì?"

Thời Quang nói chi tiết: "Em mới nhận tiền lương nên mời ba đi ăn." Chuyện ở chung với Úy Lai không thoải mái, cô cũng không nhắc với Thời Cảnh Nham.

Thời Cảnh Nham gật đầu, liền chuyển đề tài: "Vậy lúc nào mời anh?"

Thời Quang: "... Tối mai được không?"

"Được." Thời Cảnh Nham nhìn đồng hồ đeo tay, "Đi ra ngoài với anh một chuyến, trước ba giờ thì về."

Anh cầm chìa khóa với áo khoác ra ngoài.

Thời Quang phản ứng chậm nửa nhịp, chờ anh đi ra biệt thự, cô mới bắt đầu cầm bao tay với áo lông đi sát bên, "Đi đâu vậy anh?"

Thời Cảnh Nham ngồi vào trong xe, vừa vặn đóng cửa xe, không nghe thấy cô nói gì.

Thời Quang ngồi lên xe, Thời Cảnh Nham theo thói quen thắt dây an toàn cho cô, Thời Quang hỏi: "Mình đi đâu vậy?"

Thời Cảnh Nham: "Trung tâm thương mại."

Thời Quang "A" một tiếng, nghĩ rằng anh muốn mua quà cho ai đó.

Thời Cảnh Nham nhìn qua cô, "Anh muốn mua mấy áo sơ mi, mắt thẩm mỹ em không tệ, có thể lựa cho anh vài món."

Thời Quang lúc này mới phát hiện, áo sơ mi hôm nay anh mặc không giống với ngày thường, bình thường anh đa số mặc đồ trắng, hôm nay lại là màu đen.

Nhìn kỹ lại, còn không phải là áo cô mua sao?

Cô chậm chạp khen, "Nhìn đẹp đấy ạ."

Thời Cảnh Nham cười nhạt: "Không có chút khiêm tốn nào cả."

Thời Quang chột dạ, cũng không nói lại.

Cô ở trong lòng nói một câu: Em cũng không nói là áo sơ mi đẹp mà.

Bầu không khí vô cùng tốt đẹp, Thời Cảnh Nham liền nói cô những việc liên quan đến Úy Minh Hải, "Nếu bên kia vui vẻ thì cứ ở đó đi, không vui thì trở về bên này, dù sao thì căn phòng đó cũng là của em."

Dừng mấy giây, anh lại nói: "Ở Úy gia, không cần phải khiến mình oan ức trước bất kì ai, kể cả Úy Minh Hải. Mặc kệ gặp chuyện gì cũng không được giấu trong lòng, em còn có anh."

Giọng Thời Quang khàn khàn: "Dạ."

Còn có anh.

Chỉ ba chữ này, lại làm cô cảm động vô cùng.

Những năm trước đây khi cô được Thời Nhất Thịnh và Tần Minh Nguyệt nhận nuôi, ban đêm thường xuyên khó ngủ, lúc nào cũng tràn ngập suy nghĩ, mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng cô đã sớm thấu hiểu nhiều việc.

Biết nhìn sắc mặt của người khác, hiểu được phải làm gì mới không làm phiền người khác, thậm chí còn biết tìm cách lấy lòng người bên cạnh.

Lúc Tần Minh Nguyệt vui vẻ, cô sẽ nhỏ giọng gọi một tiếng mẹ ơi, Tần Minh Nguyệt thỉnh thoảng sẽ trả lời cô, chỉ vậy thôi nhưng có thể khiến cô vui cả một ngày.

Lúc cô bị ghét bỏ, cô sẽ cố gắng ở trong phòng không ra ngoài, như vậy sẽ không khiến Tần Minh Nguyệt khó chịu nữa.

Thời điểm cô sợ hãi vì bị đem đi, ở Thời gia, chỉ có Thời Nhất Thịnh đối tốt với cô, còn có Thời Cảnh Nham một mực quan tâm cô. Nếu thật sự bị đưa đi, cô thật sự không biết sau này sẽ chung sống với ai?

Những năm đó, ẩn nhẫn đã trở thành kỹ năng đặc thù của cô.

Nhưng bây giờ?

Khi người của Úy gia đối xử hờ hững với mình, cô liền phản ứng lại, quật cường, không chịu thỏa hiệp với Úy Minh Hải, tuy biết là làm khó ông nhưng cô cũng không hề nhường nhịn chút nào.

Cô trở nên cứng ngắc nóng nảy.

Chỉ bởi vì người đàn ông bên cạnh này, đã trở thành hậu phương vững chắc của cô.

Hiện tại cô rất chắc chắn, anh sẽ không bỏ mặc cô.

Thời Quang không dám nhìn Thời Cảnh Nham, luôn cố gắng nhìn bên ngoài cửa sổ xe.

Hôm nay bắt đầu có nắng, tuyết đọng trên những lùm cây ven đường cũng bắt đầu tan ra.

Thời Cảnh Nham chưa từng đi dạo phố, có mua đồ thì cũng đi thẳng đến cửa hàng mình cần thôi.

Nhãn hiệu áo sơ mi Thời Quang mua cho anh là lần đầu tiên anh mặc, trước giờ cũng chưa từng mua đồ của hãng này.

Anh định đi tới cửa hàng đó, nhưng nửa đường lại thay đổi chủ ý, vẫn là nên đi cửa hàng anh thường đi hơn.

Quản lý cửa hàng biết Thời Cảnh Nham, "Chào buổi trưa, Thời tổng."

Thời Cảnh Nham khẽ vuốt cằm, để cho Thời Quang giúp anh chọn vài món đồ, số đo của anh Thời Quang cũng rõ, anh chỉ cần ngồi yên tại khu ngồi chờ.

Trước đây đều là quản lý cửa hàng giúp Thời Cảnh Nham chọn đồ, đây là lần đầu tiên Thời Cảnh Nham dắt phụ nữ tới.

Thời Quang hôm nay buông xõa mái tóc dài của mình, lớn lên cũng rất yểu điệu, mọi người đều nghĩ cô là bạn gái của Thời Cảnh Nham.

Thời Quang dựa vào khiếu thẩm mỹ của mình chọn cho Thời Cảnh Nham ba bộ đồ, cô đưa cho Thời Cảnh Nham: "Được không anh?"

Thời Cảnh Nham gật đầu, để quản lý đem đi tới quầy tính tiền.

Quản lý cửa hàng vô cùng chuyên nghiệp khen Thời Quang liên tục, lại nói với Thời Cảnh Nham: "Bạn gái của ngài mắt nhìn thật tốt, những bộ quần áo này đều phù hợp với ngài."

Thời Cảnh Nham cũng không đáp lại, đứng dậy quẹt thẻ.

Thời Quang vẫn chờ Thời Cảnh Nham giải thích, kết quả anh không nói gì, cô cũng đành giả bộ vô tình cái gì cũng chưa nghe.

Ra khỏi trung tâm thương mại, Thời Quang nhịn không được nói, "Vừa rồi quản lý hiểu lầm, anh cũng không định giải thích sao?" Cô biết mình là được lợi mà còn khoe khoang.

Thời Cảnh Nham trả lời cô: "Cũng không phải người quen, nói nhiều để làm gì? Giải thích cũng không chắc bọn họ sẽ tin?"

Khi nghe cũng rất hợp lý.

Thời Quang phối hợp liền gật đầu.

Cô hơi nghiêng mặt về hướng khác, khóe miệng không khỏi giương lên.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Tp.HCM, 26/09/19

Editor: Xiao He

Lúc tới bãi đỗ xe, Thời Cảnh Nham rất tự nhiên đưa túi xách cho Thời Quang.

Thời Quang nhận lấy, ngón tay vô tình chạm vào tay anh.

Cũng không rõ là ngón tay ai đụng phải ai, tựa như không có cảm giác nào, rất nhanh liền biến mất.

Thời Quang túi mua đồ, cố gắng tìm chủ đề để làm dịu bầu không khí, "Trước kia ai là người hay mua đồ cho anh?"

Thời Cảnh Nham: "Mẹ anh."

Trong khoảng thời gian này mẹ anh không mua cho anh nữa, còn nhắn tin cho anh: Gần đây mẹ rất bận, ngay cả thời gian dạo phố cũng không có. Việc mua đồ cho con đành nhường lại cho con dâu vậy. Không cần cảm ơn mẹ ~~~~

Giờ anh không muốn nhìn thấy nhất chính là mặc kệ mẹ anh nhắn cái gì, đều sẽ tạo ra những chấn động không hề nhỏ.

Cái loại cảm giác này, quá quỷ dị.

Thời Cảnh Nham hỏi Thời Quang: "Cửa hàng kia em nhớ kỹ chưa?"

Thời Quang nhất thời quên mất ở tầng nào, thế nhưng nhãn hiệu thì cô nhớ, "Dạ."

Cô vẫn chờ anh nói tiếp, kết quả anh lại tỏ vẻ như không còn chuyện gì nữa.

Cô không biết có phải mình hiểu sai ý anh không, chủ động đề xuất, "Nếu sau này anh không có thời gian, em liền giúp anh mua là được rồi." Cô cảm giác rằng mình thể hiện quá rõ, lại nói thêm: "Nếu như bác gái cũng không quá rảnh."

Thời Cảnh Nham nói tiếp: "Mẹ anh không rảnh."

Nói xong liền tới trước xe rồi, Thời Quang cũng không nói nữa, bước nhanh tới ghế phụ.

Nội tâm của cô hôm nay vô cùng xáo động, đợt sau còn cao hơn đợt trước.

Chắc không phải là cô tự mình đa tình, cô nhận thấy Thời Cảnh Nham đang từng chút từng chút thể hiện rõ anh đối với cô không còn là tình thân nữa, mà cảm xúc nam nữ giữa hai người ngày càng mập mờ mãnh liệt hơn.

Từ ánh mắt tối hôm qua anh nhìn cô trên xe, cho tới những dòng chữ anh gửi trên sách, buổi tối dưới ánh nến, bị hiểu lầm là có bạn gái cũng không giải thích, còn để cô mua áo sơ mi cho mình.

Không đúng.

Cô khẳng định với bản thân mình một lần nữa.

Một giây sau, cô lại phủ nhận chính mình.

Có phải bởi vì tâm tư cô không trong sáng hay không, nên cảm thấy mọi người xung quanh cũng như vậy?

Ô tô khởi động liền lập tức chạy, Thời Quang luôn nhìn cửa kính chắn gió phía trước, lát sau lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, cô dứt khoát mở cửa sổ xe xuống một chút.

Gió lạnh thổi vào, tâm trạng rộn ràng lúc trước được áp chế không ít.

Thời Cảnh Nham nhìn qua, "Em không lạnh?"

Thời Quang cũng không quay đầu lại: "Lạnh mới có thể tĩnh tâm được."

Thời Cảnh Nham cũng không để ý cô nữa, để cô tự do.

Chưa tới hai phút, Thời Quang bị đông cứng chịu không nổi, tranh thủ đóng cửa sổ lại.

Cô nói: "Buổi sáng hai người gặp mặt, anh biết không?"

Hai người ba, anh cũng không biết xưng hô như thế nào cho đúng, đành dùng từ bọn họ thay thế.

Thời Cảnh Nham: "Là anh giúp chú tư hẹn, chính xác nói gì thì chú ấy không nói với anh."

Thời Quang gật gật đầu, xem ra cô không thể nào biết được, bởi vì Úy Minh Hải chắc chắn sẽ không nói với cô.

Trên đường từ trung tâm thương mại về nhà, Thời Quang nhận được điện thoại của Úy Minh Hải, Úy Minh Hải rất vất vả chịu đựng đến hai giờ rưỡi, tranh thủ gọi điện cho cô.

"Đào Đào con có đang ở nhà không? Ba qua đón con."

Thời Quang vô tình nhìn qua Thời Cảnh Nham, "Con không đang ở nhà."

Úy Minh Hải: "Đang ở ngoài sao?"

"Dạ."

"Đang ở chung với ai vậy?"

Lúc đầu Thời Quang định nói ở chung với anh trai, lời đến khóe miệng không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại đổi thành: "Con đang...ở chung với Thời Cảnh Nham."

Nói xong, cô liền dùng tay che mặt lại.

Trong lòng nhảy loạn, cô không biết Thời Cảnh Nham sẽ nghĩ gì.

Đây là lần đầu tiên Thời Cảnh Nham nghe Thời Quang gọi tên anh, chính cô cũng không nhận ra lúc cô gọi tên anh có bao nhiêu ôn nhu.

Khuấy động cả một hồ nước tĩnh.

Chỉ thay đổi cách gọi nhau thôi, thế nhưng lại khiến tình cảm mập mờ giữa hai người lại tỏa ra, tràn lan khắp cả xe.

Đối với việc thay đổi cách gọi này Úy Minh Hải cũng không để ý, chỉ hỏi cô mấy giờ về nhà?

Thời Quang: "Sắp rồi ạ."

Úy Minh Hải: "Ba xong việc rồi, ba giờ ba đứng ở cửa tiểu khu chờ con."

Cúp điện thoại, Thời Quang có chút bối rối.

Có thể là do có tật giật mình, cô không dám nhìn Thời Cảnh Nham, tùy tiện tìm một website lướt xe,.

Thời Cảnh Nham phá tan không gian trầm mặc, hỏi cô: "Ngày mai em định thế nào? Ở bên Úy tổng sao?"

Thời Quang: "Em không đi."

Úy Lai đang ở bên đó cô sẽ không qua, nửa giây cũng không muốn nhìn thấy Úy Lai.

Ngày mai là ngày nghỉ cuối cùng, hai ngày qua cô cũng không có tâm tình học bài, Thời Cảnh Nham đề nghị với cô: "Vậy mai em ở nhà ôn bài đi."

Thời Quang thốt ra: "Vậy còn anh?"

Thời Cảnh Nham: "Ngày mai anh không bận."

Hiện tại Thời Quang có thể hiểu ý ngầm trong câu nói của Thời Cảnh Nham nghĩa là ngày mai anh ở nhà.

"Tết anh được nghỉ mấy ngày?" Giờ cô không gọi anh là anh trai nữa.

Tiếng anh trai kia, thể nào trong lúc vô tình cũng sẽ khiến cho tình cảm bị kiềm hãm.

Cứ gọi thẳng tên anh, trong lòng cũng nhẹ nhõm, không có bất kỳ trói buộc gì.

Thời Cảnh Nham: "Khó mà nói."

Những năm trước ngoài đêm giao thừa và ngày mùng một đầu năm nghỉ hai ngày ra thì thời gian còn lại anh đều bận rộn.

Năm nay sắp xếp xong rồi, có khả năng sẽ thay đổi.

Hai người trên đường câu được câu không nói chuyện, Thời Quang rốt cuộc cũng không gọi anh là anh trai nữa, một mực dùng anh thay thế, lúc đầu rất khó chịu, thế nhưng nói một hồi cũng thấy tự nhiên lại. (*)

(*): Đoạn này từ anh mà Thời Quang dùng lúc đầu là từ 哥 (anh trai); còn từ anh lúc sau là 你 (bạn/người/anh...). Nhưng vì trong tiếng Việt thì lại không phân biệt rõ, nên từ anh sẽ trùng lặp giữa hai tình huống khiến không rõ nghĩa.

Trong khoảng thời gian đó, có một lần cô định gọi Thời Cảnh Nham một lần, thế nhưng sắp lên tiếng lại sợ.

Lúc đến cửa tiểu khu, Thời Quang muốn xuống xe chờ Úy Minh Hải.

Thời Cảnh Nham không cho, "Ngoài trời lạnh, vô nhà chờ đi."

Anh cũng không dừng xe, trực tiếp lái vô.

Đến nhà ông nội đã 2 giờ 40, còn chưa tới 20 phút nữa là ba cô tới.

Thời Quang đứng đối diện với gương trong phòng mình nửa ngày, cởi áo lông trên người, tìm một cái áo khoác màu nâu nhạt trong tủ quần áo.

Áo này là trước đây cô đi mua với bạn cùng phòng - Đường Mật, định tết sẽ mặc.

Cô đã bỏ ra hơn nửa tháng tiền lương để mua áo khoác này, lúc đầu không định mua mắc như vậy, lúc mặc thử, Đường Mật lắc đầu: "Đẹp thì đẹp đó, dù sao thì cậu mặc gì cũng đẹp, nhưng cái áo này quá trưởng thành rồi." Sau đó cô ấy cười: "Còn có chút gợi cảm."

Cũng bởi vì hai từ trưởng thành và gợi cảm từ trong miệng Đường Mật nói ra, cô liền quyết định mua về.

Đứng chung với Thời Cảnh Nham, cô không thể mặc đồ ngây thơ được.

Thay đổi trang phục, Thời Quang chuẩn bị đi ra cửa tiểu khu.

Quần áo chủ yếu là mặc cho Thời Cảnh Nham nhìn, cô cũng muốn gọi tên anh một lần nữa, liền đi qua thư phòng tìm anh.

Thời Quang gõ cửa, "Thời Cảnh Nham?"

Âm cuối của cô hơi run.

Thời Cảnh Nham ngẩng đầu, không khỏi bật cười, rõ ràng là cửa khép hờ, cô bước vào là được, hết lần này tới lần khác còn muốn gõ cửa.

Chút tâm tư nhỏ bé muốn gọi tên anh kia, anh sao lại không biết?

Thời Cảnh Nha cố ý không trả lời, từ trong ngăn kéo tìm một cái tai nghe, cắm vào điện thoại di động, giả bộ đang nghe điện thoại.

Thời Quang không nghe thấy tiếng đáp lại, lại gọi một tiếng: "Thời Cảnh Nham?" Lần này, cô không gõ cửa nữa.

Vài phút đồng hồ trôi qua, vẫn không có đồng hồ như cũ.

Thời Quang nhìn vào khe cửa, lại nhịn không được, tiếp tục gọi tên anh: "Thời Cảnh Nham?"

"Thời Cảnh Nham."

"Thời Cảnh Nham anh đang làm gì vậy?"

Gọi tên anh đến lần thứ sáu, Thời Quang tiếp tục gõ cửa, "Thời Cảnh Nham, em đi nha."

Thời Cảnh Nham cảm thấy đủ rồi, bỏ xuống một bên tai nghe, "Em vô đi."

Thời Quang lúc này mới đẩy cửa bước vào, liền nghe tiếng Thời Cảnh Nham nói chuyện qua tai nghe: "Nói chuyện sau." Sau đó còn nhấn trên điện thoại một chút.

Hóa ra đang nghe điện thoại, khó trách vừa rồi không nghe thấy cô gọi anh.

Thời Cảnh Nham nhìn Thời Quang đổi quần áo liền giật mình.

Giờ anh đang dùng ánh mắt của đàn ông nhìn một người phụ nữ, chỉ là thay đổi một bộ quần áo thôi, thế nhưng lại giống nhau biến thành một người khác, cô gái cố chấp quật cường như trưởng thành hơn.

Anh lặng lẽ nói: "Úy tổng tới?"

Thời Quang: "Chắc là tới sớm, em đi đây."

Thời Cảnh Nham khẽ vuốt cằm, lúc cô xoay người, anh lại nói thêm một câu: "Mặc ít như vậy không lạnh sao?"

Thời Quang quay đầu: "Vẫn chịu được ạ."

Ra ngoài chắc chắn sẽ lạnh, bất quá có lạnh cô cũng nguyện ý.

Tiếng bước chân dần rời xa, Thời Cảnh Nham nhìn chằm chằm hình bóng cô một lúc lâu, thu hồi lại suy nghĩ, tiếp tục xem tài liệu.

Mẫn Lộ gọi điện cho anh, hỏi anh: "Ở đâu vậy?"

"Nhà."

"Cậu không thể nói hơn hai chữ sao? Thật khiến người khác mệt mỏi mà."

Cô cúp máy.

Chưa đầy một phút sau, Mẫn Lộ đi qua đó, âm thanh dép lê kéo dài thật xa cũng có thể nghe thấy.

Cô chưa đi đến phòng, chân đẩy cửa ra, khoang tay dựa trên khung cửa.

"Tiểu đáng yêu sao lại ra ngoài rồi?"

Vừa rồi cô ngồi trên sân thượng nhà mình phơi nắng, nhìn xuống dưới xem thử, kết quả lại nhìn bóng lưng của Đào Đào, đang đi về hướng cửa tiểu khu.

Cái bóng lưng kia làm cô xem chút nữa nhận không ra, vẫn là nhờ ba lô mới nhận ra được.

Thời Cảnh Nham: "Úy Minh Hải tới đón em ấy."

Mẫn Lộ gật gật đầu. "Em ấy trở về lấy đồ à?"

Thời Cảnh Nham: "Không phải, tối hôm qua về rồi."

Mẫn Lộ liền giật mình, "Hả?"

"Chắc là có xích mích với người nhà bên đó."

"Có thể vui vẻ thì bình thường, những người bên kia toàn là..."

Mẫn Lộ thở dài, sau đó cũng không nói nữa, cô dùng dép lê cọ cọ trên sàn nhà, chính cô cũng không nhận ra, chữ cô viết chính là chữ Úy.

Thời Cảnh Nham nhìn cô, "Hôm nay không tới công ty sao?"

Mẫn Lộ vẫn tiếp tục nhìn xuống hai chân, "Mệt mỏi. Mấy tháng này chỉ có hai ngày nghỉ ngơi thôi."

Sau một lúc lâu.

"Tớ quyết định rồi, tớ từ bỏ."

"Tớ không thèm ông ấy nữa."

"Tuổi tác lớn như vậy, vì sao tớ lại mê chứ?"

"Cũng chỉ là một người đàn ông thôi."

Cô giống như đang độc thoại, nói rất nhiều.

Thời Cảnh Nham nhìn ra tâm trạng cô khá sa sút, không trêu chọc cô, yên lặng nghe cô phát tiết.

Mẫn Lộ: "Đáng lí tớ muốn tiếp tục kiên trì, thế nhưng lại sợ tiểu đáng yêu khó xử." Không có mấy ai sẽ muốn ba mình đi thêm bước nữa, kiếm một người yêu mới.

Đặc biệt là Đào Đào từ nhỏ đã thiếu tình yêu thương.

"Tối nay tớ đi xem mắt, bạn thân giới thiệu cho tớ một người, nghe nói không tồi."

Thời Cảnh Nham: "Không cần phải gượng ép bản thân như vậy."

Mẫn Lộ cười: "Tớ là người như vậy sao? Buông tay rồi thì sẽ chấp nhận thôi, sẽ không dây dưa không ngớt một cách vô nghĩa."

Cô đưa tay ra, chỉ một món đồ trên bàn anh.

Thuốc lá cùng bật lửa của Thời Cảnh Nham, Mẫn Lộ chỉ mới đốt khói, bật lửa liền rơi xuống đất, cô đá một cước, lại khom lưng nhặt lên.

Hôm nay Thời Cảnh Nham phá lệ, để cô phát tiết thoải mái, khói thuốc rơi xuống chỗ anh, anh cũng không nói.

Mẫn Lộ hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra.

Úy Minh Hải tựa như làn khói này, cô nắm không được, giữ cũng không giữ được.

Mười phút trước, cô đã làm một việc rất ngây thơ.

Cô nhắn cho Úy Minh Hải một tin, đầu tiên là một tấm hình, trong đó là một cốc hồng trà.

Úy Minh Hải trả lời:?

Chỉ có một dấu chấm hỏi.

Cô nói: Đây là ngài mua cho tiểu đáng yêu, cô bé cố ý đưa cho tôi, tôi lại không nỡ uống, cứ luôn để trong tủ lạnh, hôm nay mới lấy ra, không phải hương vị quen thuộc, Sau này tôi sẽ chỉ quan tâm bản thân, không tiếp tục dây dưa nữa, ngài cũng đối xử thật tốt với tiểu đáng yêu đi, cô bé cũng sống không dễ dàng.

Sau đó, Úy Minh Hải cũng không trả lời cô.

Sáu năm, rốt cuộc hôm nay cũng vẽ lên một dấu chấm hết.

Cô cố gắng nhả ra một vòng khói, hút liên tiếp ba điếu thuốc, nhưng vẫn không thể thành công.

Thời Cảnh Nham khép lại tài liệu, đứng dậy đi qua, lấy lại thuốc lá, "Đủ rồi đấy."

Mẫn Lộ quạt khói, "Đây là điếu cuối cùng."

Thời Cảnh Nham bán tin bán nghi: "Muốn cai thuốc sao?"

Mẫn Lộ gật đầu, nghe nói cai thuốc rất thống khổ, như vậy cô sẽ không có thời gian để suy nghĩ tới Úy Minh Hải.

Điếu thuốc trong tay cô mới cháy một nửa, một nửa còn lại cô trực tiếp nhấn vào gạt tàn, "Tớ đi đây, về nhà phải đắp mặt nạ, chuẩn bị tối nay ra mắt."

Từ trong nhà Thời Cảnh Nham bước ra, cô vô thức lấy điện thoại ra nhìn, vẫn không có tin nhắn trả lời, chắc chắn ông không định đáp lại rồi.

Loại yên lặng này, cô hiểu.

Ông cũng không thèm để ý, xưa giơ ông chưa bao giờ để ý tới suy nghĩ của cô.

Ý chí của ông vô cùng sắt đá, ngoại trừ mẹ Đào Đào, chắc cũng không còn ai có thể bước vào trái tim ông.

Vì sao ông không thể quay đầu chỉ một cái, nhìn cô một lần cũng được.

Úy Minh Hải nhìn chằm chằm tin nhắn của Mẫn Lộ cả buổi, cuối cùng ấn tắt màn hình điện thoại, dùng sức xoa xoa mi tâm.

Thời điểm ông quen biết Mẫn Lộ, lúc ấy cô mới 25 tuổi, rất nhanh liền tới sinh nhật 26, Mẫn Lộ là bạn thân của con gái bạn ông, lúc ông tới nhà bạn, Mẫn Lộ đúng lúc cũng ở đó.

Lúc ấy cô gọi ông một tiếng chú út, ánh mắt nhìn ông cũng đầy khiêu khích, mọi tâm tư suy nghĩ đều viết trên mặt.

Hơn sáu năm trôi qua, cô đã hơn 32 tuổi.

"Úy tổng, Đào Đào tới rồi." Tài xế nhắc ông.

Úy Minh Hải hoàn hồn, ngồi ngay ngắn lại, ông thấy con gái, đang bước nhanh ra cửa,, ông liền mở cửa bước xuống xe.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Tp.HCM, 27/09/19

Editor: Xiao He

Thời Quang ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Úy Minh Hải, hai tay của ông nắm lại,bàn tay không ngừng đóng mở, đại khái chính ông cũng không nhận ra bản thân mình đang khẩn trương cỡ nào.

Cô không thể nói rõ được cảm nhận của mình ngay lúc này, một người đàn ông vững chãi, uy nghiêm như núi Thái Sơn vậy mà giờ lại giống như một đứa nhỏ phạm lỗi, cứ bứt rứt bất an.

Bước chân cô nhanh hơn một chút, "Ba."

Úy Minh Hải đã bước tới, "Bảo vệ bên con khó quá, ba không vào được." Hai tay ông che lỗ tai cô lại, dùng sức xoa xoa, "Lạnh à?"

Thời Quang lắc đầu, Úy Minh Hải nắm tay cô, bàn tay cũng lạnh băng, "Sao không mặc ấm thêm một chút?"

"Con không lạnh." Âm thanh Thời Quang rõ ràng hơi nhỏ, thật ra cô lạnh muốn xỉu, nhưng nghĩ đến Thời Cảnh Nham có thể thấy được vẻ đẹp của cô, liền liều mạng một phen.

Vô trong xe, cảm giác ấm nóng dần trở lại.

Thời Quang cởi áo khoác ra, Úy Minh Hải thuận tay cầm lấy, ngón tay ông vuốt ve nhẹ cái áo, mặc dù ông không quá hiểu biết về thời trang, thế nhưng chỉ cần chạm vào chất vải ông cũng biết được đây chỉ là loại vải tầm thường.

Kiểu dáng cũng không tồi, nhưng không có cảm giác mềm mại.

"Đào Đào."

Thời Quang: "Dạ?" Lúc cô nhìn qua, Úy Minh Hải đã lấy ra một tấm thẻ hạng kim cương cho cô: "Thẻ chính đưa con, ba dùng thẻ phụ được rồi."

Thời Quang không nhận lấy: "Con không thiếu tiền, giờ con có thể tự mình kiếm được tiền."

Để chứng minh những lời bản thân nói là sự thật, cô nói: "Tiền sinh hoạt nửa năm nay đều là con tự mình kiếm được, còn dư rất nhiều." Cô chỉ cái áo khoác kia, "Đây là cũng là con dùng tiền lương mua."

Úy Minh Hải dùng sức nắm lấy tấm thẻ kia, sợ để lộ cảm xúc quá rõ ràng, mỗi chữ cô nói ra, đều như một con dao đâm vào tim ông, khiến ông đau không thể tả được.

Ông cố gắng che đi đau đớn của bản thân, "Con chỉ làm gia sư, sao có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?"

Thời Quang: "Ngoại trừ dạy thêm con còn làm việc khác, là họa sĩ, có lúc học tỷ sẽ giúp con, khi cần cũng sẽ gọi con."

Cô nói: "Chờ tháng sau cô nhận tiền lương tiếp, liền tặng quà cho ba và bà nội, con thật sự không thiếu tiền."

Úy Minh Hải nhìn ra ngoài xe, không còn gì để nói.

Ông vẫn lén lén bỏ thẻ vào túi áo khoác của cô, "Tiền con kiếm được chỉ đủ cho con tiêu vặt, đây là cho con mua đồ."

Thời Quang đưa tay chặn túi áo, không cho ông bỏ vào, "Con không muốn đâu ba." Giọng nói của cô không còn nhẹ nhàng như trước, thể hiện sự mất kiên nhẫn rõ ràng.

Úy Minh Hải nhìn cô: "Sao lại khách khí với? Không phải con nên xài tiền của ba sao? Tiền ba làm ra không cho con xài thì cho ai?"

Thời Quang: "Ba thương ai thì cứ đưa cho người đó xài, dù sao con cũng không cần."

Nếu như không có chuyện của Úy Lai, nếu ông đưa thẻ cô sẽ nhận lấy, mặc kệ có dùng hay không cô vẫn sẽ nhận, như vậy trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Thế nhưng vì Úy Lai, cô liền không muốn nhận bất kì thứ gì từ ông.

Muốn bỏ qua mọi chuyện, nhưng cô muốn cố gắng thỏa hợp với những chuyện này.

Đối với cô, nếu đã có thể giải quyết bằng tiền thì đó không gọi là vấn đề.

Nếu là vấn đề thật sự thì dù có dùng nhiều tiền cỡ nào cũng không thể giải quyết được.

Bầu không khí có chút cứng ngắc.

Úy Minh Hải luôn nhìn cô, trong đáy mắt của cô dâng đầy, khí chất quật cường mà ông quen thuộc rốt cuộc cũng xuất hiện, giống với mẹ cô như đúc.

Ông vô tri vô giác, giọng thấp xuống: "Ba không định dùng tiền mua chuộc con, Úy Lai đã chuyển qua nhà bà nội ở, có ba ở đây sẽ không khiến con chịu ủy khuất nữa."

Ông không tìm lý do cho bản thân nữa, nói xin lỗi với cô thêm một lần: "Thật xin lỗi, tối hôm qua ba khiến con khó xử rồi. Sau này, mặc kệ là ai, mặc kệ thời điểm nào, chỉ cần con có xích mích, ba sẽ luôn đứng về phía con."

Thời Quang dừng tay lại, không tin được nhìn Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải tiếp tục hứa hẹn: " Ba sẽ không đối xử hời hợt vô tình với con, đối với người khác có thể như vậy, nhưng sẽ không giờ đối với con. Sau này dù có xảy ra chuyện gì, mặc kệ là trong nhà hay ở ngoài, chỉ cần con muốn, thì cứ tùy hứng không cần quan tâm ai, mọi hậu quả để ba xử lí giúp con."

Thời Quang bị ông làm cho xúc động, ông đứng giữa cô và Úy Lai, thế nhưng lại bênh vực cô vô điều kiện, nhanh như vậy đã giải quyết xong mọi chuyện, sắp xếp ổn thỏa.

Từ đầu đến cuối cô để ý nhất chính là ông sẽ dung túng cho thái độ của Úy Lai.

Cách giáo dục ấy khiến cô khó chịu, rõ ràng cái gì ông cũng biết, biết Úy Lai là cháu gái ông, được ông yêu thương nhất, nên ông luôn cho qua.

Lúc ấy cô cũng không có quyền gì mà ganh tị, chỉ có thể hâm mộ Úy Lai vô cùng.

Nhưng ai mà không hi vọng ba mình chỉ yêu thương một mình mình, dung túng nuông chiều mình vô điều kiện?

Thời Quang không tiếp tục ngang bướng nữa, hòa hoãn không khí, "Đây là ba nói đó, mặc kệ con là gì tùy hứng ba cũng sẽ dọn dẹp hậu quả, đến lúc xảy ra chuyện rồi lại trở mặt, quay qua dạy dỗ con."

Úy Minh Hải: "Không đâu, không phải con muốn ba làm hậu thuẫn cho con sao?"

Ông không chỉ muốn làm một người cha tốt, còn muốn đem những tình thương mẹ mà cô đã mất đi từ nhỏ bù đắp lại hết thảy, ông không biết có thể làm được bao nhiêu, nhưng nhất định sẽ cố gắng hết mình.

Thời Quang nhận tấm thẻ kia: "Vậy con sẽ cho ba chút sĩ diện vậy."

Úy Minh Hải cười, tảng đá bị đè ép trong lòng rốt cuộc cũng được tháo xuống.

Dù có được nhiều của cải tiền bạc thì cũng không thể so sánh với thời khắc hạnh phúc này.

Ông biết Thời Quang cầm thẻ ông nhưng sẽ không dùng, chỉ là cầm tượng trưng, biểu hiện tha thứ cho ông.

"Tấm thẻ này nếu con không quẹt thì phí hàng năm, phí phạt rất cao."

Thời Quang: "Con ở trong trường không xài nhiều tiền như vậy."

Úy Minh Hải: "Cuối tuần con đi dạo với bạn học đi, mỗi lần đi mua nhiều một chút."

Không phải Thời Quang không định mua, nhưng từ nhỏ đã túng thiếu, có chút tiền chỉ muốn để dành, mua một bộ đồ mấy ngàn đồng liền cảm thấy đau như cắt da cắt thịt.

Trước khi nghỉ hè cô có đi dạo với Thời Yến Lãng mua quà cho mọi người trong nhà, dù không phải tiền của cô nhưng cô cũng đau lòng hết vài ngày, hơn 60 vạn, nửa ngày liền hết.

Cô cầm thẻ vỗ nhẹ nhẹ, nói với Úy Minh Hải: "Trong nhà con giáo dục rất nghiêm khắc, từ nhỏ phải biết tiết kiệm, ba thấy váy con rách rồi nhưng vẫn muốn đi sửa đấy. Con sẽ cố gắng xài vậy."

Cổ Úy Minh Hải như bị nghẹn, một câu cũng không nói được.

Con cháu Úy gia, tiền đều xài không đủ.

Con gái mình, có tiền nhưng lại không biết dùng vào việc gì.

Chủ đề này quá mức nặng nề, Úy Minh Hải cũng không tiếp tục nói tới.

Giờ đi ăn cơm vẫn còn sớm, ông dắt Thời Quang đi mua đồ dùng trong nhà.

Thời Quang vẫn chưa quen với chuyện này, "Ba muốn mua cái gì?"

Úy Minh Hải: "Dắt con đi xem tủ quần áo, ba đã dọn dẹp hai tầng một sảnh, cả hai đều là phòng thay đồ của con, tổng cộng có sáu phòng và một đại sảnh, để con tự thiết kế."

Ông lại đề nghị tiếp, "Thư kí có liên hệ với nhà thiết kế chuyên nghiệp, có thể chia thành phòng giữ quần áo bốn mùa, mỗi phòng đều trang trí phù hợp với từng mùa trong năm. Gian phòng trước đây của Úy Lai không phải con thấy rồi sao? Đó là hai phòng ngủ ghép lại, tương đối rộng, có thể cho con để túi, giày và đồ trang sức. Đại sảnh có thể thành phòng làm việc của con. Đây là tham khảo giúp con thôi, con thích thiết kế sao thì làm."

Quá bất ngờ, Thời Quang tưởng mình đang nằm mơ, "Hai tầng một sảnh?"

Úy Minh Hải, "Ừ."

Cô không thể tin được.

Sao có thể xài hết.

Xe ngừng lại rồi, Úy Minh Hải đưa áo khoác cho cô, "Mặc xong rồi hãy xuống." Tiếp tục đề tài trước đó, "Thư phòng của ba đã chuyển lên tầng ba, khuya về con liền có thể xem xét rồi thiết kế thử."

Thời Quang không kịp suy nghĩ, vội vàng mặc xong áo khoác rồi bước xuống.

Úy Minh Hải bước tới bên cạnh cô, choàng khăn quàng cô thật kĩ.

Thời Quang ngửa đầu nhìn ông, "Có phải ba Thời đã nói gì với ba không?" Cô hỏi thử.

Lại cảm thấy Thời Nhất Thịnh sẽ không nói đến chuyện lúc bé cô không có đồ để mặc, mặc kệ là vì Tần Minh Nguyệt hay sao, nhưng vẫn phải để ý tới suy nghĩ của Úy Minh Hải, Thời Nhất Thịnh chắc chắn không nói.

Úy Minh Hải tỏ vẻ như không có chuyện gì: "Thời Nhất Thịnh nói con học chuyên ngành ngày vì thích thời trang, ba là ba ruột không thể thua kém ba nuôi được, phòng giữ quần áo chắc chắn phải lớn hơn Thời gia."

Thời Quang không biết nói sao, nói thật thì chẳng khác nào dày vò tim ông.

Cô cười cười, "Phòng giữ đồ trước kia của con đúng là không nhỏ, rất nhiều váy công chúa chưa kịp mặc liền nhỏ rồi."

Úy Minh Hải chịu đựng cảm giác khó chịu tột cùng ấy: "Cho nên ba càng phải chuẩn bị một phòng giữ đồ tốt nhất cho con, sau này nếu con thiết kế quần áo, bộ nào ba cũng mua rồi đặt trung bày ở đây, tính thêm quần áo của con nữa, chắc cũng không đủ không gian rồi."

Nguyên một tầng làm phòng giữ quần áo quá lớn, Thời Quang vẫn cảm thấy không ổn, "Ba, làm nhiều phòng giữ đồ quá cũng không tốt, quá lãng phí rồi, cứ mua thêm mấy tủ quần áo đặt trong phòng ngủ con là được rồi."

Úy Minh Hải: "Không lãng phí, nếu mẹ con còn sống, bao nhiêu cũng không đủ, nói không chừng bà ấy còn để những phòng còn lại cho con để đồ trang điểm."

Ông nắm lấy tay cô, "Đi thôi, cửa hàng nào cũng dạo, nhìn xem thử con thích phong cách gì."

Thời Quang đuổi kịp bước chân của Úy Minh Hải, "Ba, con không còn nhỏ nữa, không cần phải nắm tay con đi."

Úy Minh Hải quay qua: "Thế nhưng ba lại mong rằng con bây giờ mới tám tuổi. Chín tuổi rồi ba liền có thể ôm con, cõng con còn có khiêng con." Không cần để ý ánh nhìn của người khác, không sợ bị chỉ trích.

Dù đó có là gánh nặng của ông, ông cũng sẽ không bạc đãi cô, sẽ không để cô ăn đói mặc rách.

Lúc cô dạy Úy Lai, ông luôn hâm mộ ba mẹ cô vô cùng, sao cô có thể ngoan ngoãn, nhu thuận hiểu chuyện như vậy, không hề có chút kiêu căng nào.

Giờ ông đã rõ, ngay cả làm nũng cô cũng không dám, nói gì tới kiêu căng.

Trong khu nội thất hơn hai tiếng, cửa hàng nào cũng vào xem, lúc Thời Quang gọi tiếng ba, chủ cửa hàng đều kinh ngạc nhìn về phía Úy Minh Hải.

Không ai nhận ra được Úy Minh Hải, nên không dám tin, sao lại có một người ba trẻ như vậy.

Cuối cùng, Thời Quang nhìn trúng mấy tủ quần áo, Úy Minh Hải lấy toàn bộ, mỗi một phòng để một loại khác nhau.

Từ gian đồ dùng trong nhà đi ra, Thời Quang cười nói: "Mọi người không ai tin người là ba con cả."

Úy Minh Hải: "Tính nhưng đứa con của bạn học ba thì con là lớn nhất, phần lớn đều chỉ mới học tới tiểu học."

Ông còn hai người bạn nữa, họ học xong tiến sĩ mới kết hôn, ba mươi lăm tuổi mới có con, con cái hiện tại chỉ có năm tuổi, điện thoại Thời Quang vang lên, là Thời Yến Lãng gọi tới.

Cô đã hai tuần rồi không gặp Thời Yến Lãng, cũng không biết gần đây hắn bận chuyện gì.

"Alo."

"Ừ." Âm thanh của đại gia phát ra rất có phong độ.

Thời Quang hỏi: "Chuyện gì?"

Thời Yến Lãng cũng không có việc gì, sờ sờ chóp mũi, "Ngày mai anh rảnh, muốn đi cố cung xem tuyết, em đi không? Nếu đi thì tiện đường anh đón em luôn."

Thời Quang: "...Hôm nay nắng to, tuyết có thể tan hết rồi."

Thời Yến Lãng phát hiện tiểu mít ướt thật khiến người khác mất hứng, thật tưởng rằng hắn rảnh quá nên làm loạn? Hắn tức giận nói: "Chính em cũng nói là có thể, đây cũng chưa chắc là tan mà đúng không?"

Thời Quang không thể nào nói chuyện tiếp với hắn, người này không bao giờ nắm được trọng điểm.

Thời Yến Lãng cũng không có tính nhẫn nại: "Em có đi chung không?"

Thời Quang không chút do dự: "Không đi, em ở nhà ôn bài."

Thời Yến Lãng: "Ôn tập em gái em ấy!" Nói xong liền cúp máy.

Thời Quang: "..."

Không hiểu nổi.

Có lẽ thời kỳ mãn kinh đến rồi.

Không, cô chắc chắn là thời kỳ mãn kinh tới rồi.

Úy Minh Hải không biết bên kia điện thoại là Thời Yến Lãng, chỉ mơ hồ nghe được giọng nam.

Ông hỏi: "Bạn trai à?"

Thời Quang lắc đầu: "Là Thời Yến Lãng."

Úy Minh Hải: "Ừ." Dừng một chút, ông lại hỏi: "Con có bạn trai chưa? Nếu có rồi, khi nào ba mời hai đứa ăn cơm."

Thời Quang cất điện thoại vô túi, hai tay ôm lấy cánh tay của ba, không trả lời mà hỏi lại: "Ba cho phép con yêu đương đúng không?"

Úy Minh Hải: "Nếu nam sinh kia tài giỏi, tại sao ba phải phản đối?" Sau đó lại nói đến bản thân: "Ba và mẹ con cũng là năm nhất hẹn hò."

Thời Quang hiếu kì: "Ba theo đuổi à?"

Úy Minh Hải cười nhạt, gật đầu.

Ông phát hiện ra cô cố ý chuyển đề tài: "Trả lời ba đi, có bạn trai hay chưa?"

Thời Quang: "Tạm thời thì chưa."

Úy Minh Hải hiểu được ý ngầm trong đó, "Nghĩa là có người thích rồi?"

Thời Quang cười cười, không thể nói chắc chắn, mà hỏi tiếp: "Ba cho con quen bạn trai bao nhiêu tuổi?"

Úy Minh Hải nghĩ rằng cô thích đàn anh lớn hơn mấy tuổi trong trường, ông nói: "Lớn hơn con năm tuổi trở xuống là được, lớn hơn thì không thể, nếu con thích người ba mươi tuổi, nói không chừng mấy năm tới so với ba còn già hơn."

Thời Quang: "..."

- ----------

Tác giả có lời muốn nói: Thời Cảnh Nham có nghe được không, ngươi bị chê già:))))

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Tp.HCM, 28/09/19

Editor: Xiao He

Đối với việc yêu đương của Thời Quang, Úy Minh Hải tuy tỏ vẻ là ủng hộ, nhưng thật ra ông lại vô cùng không thích điều này.

Nếu cô yêu đương rồi, thì đâu còn thời gian đi dạo phố, ăn cơm với ông?

Nói không chừng ngay cả gọi điện cho ông cô cũng cảm thấy phiền.

Đặc biệt còn là mối tình đầu, trong mắt trong tâm chỉ có đối phương, cha mẹ cũng không quan tâm, đều gạt qua một bên.

Úy Minh Hải vừa rồi vẫn chưa nghe được câu trả lời rõ ràng từ cô, ông tiếp tục hỏi: "Nam sinh kia theo đuổi con?"

Thời Quang lắc đầu, chờ tới khi Thời Cảnh Nham theo đuổi cô chắc mặt trời cũng mọc đằng tây.

Cô không có yêu cầu gì to lớn, chỉ mong rằng lúc cô tỏ tình, anh không từ chối là được rồi.

Nói tới chuyện tỏ tình, cô tạm thời vẫn chưa muốn đưa việc này vào danh sách quan trọng, vì trong lòng chưa chắc.

Úy Minh Hải cũng đoán được, cô là yêu đơn phương.

"Thôi quên đi, con không cần quan tâm tới nam sinh kia nữa đâu."

Thời Quang không hiểu gì hết, ngơ ngác nhìn Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải: "Không có mắt nhìn người gì cả, nghĩ sao không theo đuổi con, nam sinh như vậy chúng ta không cần."

Thời Quang: "..." Cô cười, "Ba đang bao che khuyết điểm đó."

Không phải vậy sao, trong mắt ông, ai có thể đối xử với con gái ông tốt được?

Hơn năm giờ, sắc trời dần tối.

Hôm nay Thời Quang bao ăn, cô hỏi ba muốn ăn gì.

Úy Minh Hải không quan trọng, con gái trả tiền, cho dù là một tô mì đều có thể ngon hơn cả sơn hào hải vị.

Thời Quang suy nghĩ thật lâu, lại đề nghị: "Chúng ta gọi bà nội đi ăn chung không ba?"

Úy Minh Hải suy nghĩ nói: "Bà nội con chưa chắc tới đâu, bình thường ai mời bà ra ngoài ăn, bà cũng từ chối, nói ở nhà ăn thanh đạm dễ chịu hơn."

Mẹ ông còn ngại lãng phí thời gian, nói thời gian ăn cơm ngoài tiệm cũng đủ cho bà sửa được mấy bộ quần áo.

Sinh nhật Úy Lai lần trước, ông gọi điện thúc giục nhiều lần, mẹ ông cũng không quan tâm.

Úy Minh Hải vừa nói xong cũng lấy di động ra gọi cho bà.

Mẹ ông vẫn vậy, nhạc chuông vang lên hơn nửa ngày mới nghe máy.

"Mẹ còn ở tiệm không?"

Bà nói: "Ừ, còn đang bận, có chuyện gì nói mau, không thì mẹ tắt máy."

Úy Minh Hải: "Cháu gái ngoan của mẹ được phát lương tháng, muốn mời con với mẹ ăn cơm."

Bà nội còn tưởng là Úy Lam, "Không đi, mẹ không đi đâu, không có thời gian, còn lãng phí tiền bạc, con nói với Lam Lam, có tiền cũng nên tiết kiệm đừng xài hoang phí."

Úy Minh Hải: "Là Đào Đào muốn mời mẹ ăn cơm."

Bà nội sững sờ, "Đào Đào à? Được, được, được, mẹ làm xong thì qua chỗ các con."

Mẹ mình đồng ý nhanh chóng như vậy Úy Minh Hải cũng bất ngờ.

Ông cười nói với Thời Quang: "Hiện tại trong lòng bà nội con đang xếp vị trí số một đấy."

Thời Quang: "Trước kia là của ai vậy ạ?"

Úy Minh Hải: "Là ba."

Ông là người mẹ thương nhất, là người mà mẹ lo lắng khôn nguôi.

Đến tiệm may, bà nội đang dọn lại bàn trà ở khu nghỉ ngơi cho khách, có nửa chén trà đang uống dở, trong cái gạt tàn thuốc còn hai tàn thuốc, trên bàn trà cũng có không ít hoa quả.

Úy Minh Hải thuận miệng hỏi một câu: "Buổi chiều ai tới vậy?"

Bà nội: "Nãy Úy Phong tiện đi ngang qua nên vào ngồi một lúc."

Úy Minh Hải đem hoa quả cất vào phòng nghỉ, bà nội bắt đầu thu dọn bàn làm việc.

Thời Quang cũng trợ giúp một phen, cô với bà nội có không ít chủ đề để nói chuyện, cứ nói đến vải vóc là không ngừng được.

Bà nội: "Sau này con có thiết kế quần áo, bà nội sẽ giúp con, bà vẫn còn có thể may thủ công được." Nói xong khóe mắt bà cũng giãn ra: "Người trẻ tuổi các con gọi là..."

Bà một tay vịn bàn làm việc, một tay khác đấm bóp eo.

"Gọi..."

Thời Quang hiểu ra bà nội muốn nói gì, "Thời trang."

Bà nội: "Đúng đúng đúng, gọi là thời trang."

Thời Quang cười yếu ớt: "Khi nào con nghỉ đông thì sẽ bắt đầu thiết kế ạ."

Úy Minh Hải yên lặng ngồi ở khu chờ nhìn mẹ mình và con gái, lấy di động ra quay lại khoảnh khắc này, quay được mười mấy phút, lại tìm góc thiệt đẹp chụp hai tấm hình.

Đây là lần đầu tiên ông đăng bài trên trang cá nhân, chỉ có ba từ đơn giản: Hai tổ tông.

Sau đó cũng đăng lên hai tấm hình.

Bạn bè trên mạng của Úy Minh Hải chỉ có bạn thời đại học, nhìn thấy ảnh chụp của Thời Quang, còn tưởng rằng mình hoa mắt, nhìn đi nhìn lại, rất chắc chắn, giống với mối tình đầu của Úy Minh Hải như một khuôn đúc ra.

Nhưng bọn họ nghe nói, đứa bé kia đã chết non.

Có bạn học không dám trực tiếp hỏi, đành uyển chuyển nói: Đây là cháu gái bạn à?

Úy Minh Hải: Đây là con gái của mình với cô ấy, còn sống, mới tìm thấy.

Bạn học trong lớp thấy hồi âm này của ông đều nhao nhao nhắn chúc mừng.

Thư kí Trần nhắn tin tới: Úy tổng chuẩn bị công khai Đào Đào sao?

Úy Minh Hải: Không cần cố gắng công khai, nhưng cũng không cần phải giấu.

Ít nhất bạn học và bạn bè xung quanh ông cũng phải biết, miễn cho tới lúc đi ra ngoài với Thời Quang bị người quen bắt gặp, sẽ hiểu lầm, trong lòng Thời Quang chắc chắn sẽ không thoải mái.

Không biết người bạn cũ nào của ông hỏi: Đây là cháu gái trong nhà nào?

Úy Minh Hải: Nhà mình, con gái mình.

Những người bạn còn lại đều liên tiếp:????

Úy Minh Hải nhắn một tin giải thích tất cả:

Con gái của mình và mối tình đầu, học đại học năm nhất, nhũ danh là Đào Đào.

Mười chín năm trước, bởi vì kế hoạch tương lai định hướng khác nhau nên hai người chia tay êm đẹp, tính cách cô ấy quá mạnh mẽ, lại không muốn làm chậm trễ việc mình ra nước ngoài, liền không nói mình đã có thai, lúc sinh con cô ấy xuất huyết quá nhiều nên không kịp cứu chữa.

Mười năm trước tớ mới biết được chuyện này, bà ngoại con bé nói cho mình, đứa bé ấy chết yểu.

Đây cũng là lý do mà mình luôn không muốn lấy vợ.

Không ngờ rằng đứa trẻ ấy vẫn còn sống, nhà bà ngoại ở vùng núi, quá nghèo, không nuôi nổi, liền đem đứa con bỏ đi, được một người phụ nữ tốt bụng nhận nuôi, sau này thì được Thời gia chính thức nuôi nấng.

Hôm qua, mình tìm thấy con gái.

Cám ơn mọi người đã quan tâm.

Những người biết chuyện lúc trước của Úy Minh Hải đều gọi điện cho ông, chỗ người bạn đó đang là ban đêm, nhưng biết tin lại hưng phấn quá mức, giữa đàn ông với nhau thật sự không có gì để tâm sự, nhưng lại không nhịn được, trực tiếp gọi qua cho ông.

Úy Minh Hải đứng dậy, ra ngoài cửa tiệm nghe máy.

Thời Quang còn đang nói chuyện phiếm với bà nội, không biết Úy Minh Hải đã đăng bài.

Bà nội quá thân quen với cháu gái, nói chuyện bắt đầu thoải mái: "Đào Đào, hay là đừng ra ngoài ăn, về nhà bà nội nấu cho hai đứa ăn."

Thời Quang: "Bà nội không cần thương xót cho ví tiền của con, chúng ta không ăn sang trọng đâu, ăn đơn giản, nhẹ nhàng là được rồi."

Bà nội: "Một người ăn hơn mấy trăm còn nói là không mắc? Ba người chúng ta ăn cũng tới một ngàn hai rồi." Nói xong bà vô cùng đau lòng.

Bà có chút thở dài: "Sinh nhật Úy Lai lần trước, bà mới biết được một bàn cũng bảy tám ngàn, dù có nhiều tiền cũng không thể tiêu hoang phí như vậy, bọn họ đều không thèm để ý đó là tiền của ba con, thật đúng là toàn những người ham hưởng thụ, thích hư vinh."

Bà lại nói tới chuyện trước kia: "Chắc con không biết, trước kia ba con nợ người khác mấy trăm triệu, bà không làm sao ba con có thể vượt qua được."

"Lúc ấy bà vẫn còn tiền, cho ba con một ít, lúc có tiền thì mấy trăm vạn xài cũng không thèm để ý, lúc nghèo túng thì một vạn cũng tìm không ra, không một ai cho mượn cả."

Bà lặng lẽ nói với Thời Quang: "Thật ra, tiệm của bà có thể kiếm ra tiền, nhưng bà đều không nói với bọn họ, bà chấp nhận, không kiếm ra tiền. Nhưng là bà vụng trộm để dành cho ba con. Bà sợ sau này mình không còn, ba con lại làm ăn thua lỗ, không ai thương ai quan tâm. Giờ thì tốt rồi, có con bà cũng yên tâm hơn."

Thời Quang nghe xong lòng chua xót, mặc kệ ba có lớn như thế nào, trong mắt của bà nội, vẫn luôn là một đứa trẻ.

Cô lại cảm thấy, thật ra ba rất may mắn, tuy khổ và mệt mỏi nhưng vẫn luôn có bà nội là chỗ dựa tinh thần cho ông dựa vào.

Rất nhiều năm sau này, trên khán đài buổi tiệc của thương hiệu TIME, có người hỏi cô, đêm nay ai là người đẹp nhất.

Cô được hỏi một đằng, trả lời một nẻo: Bà nội tôi.

Người phụ nữ tóc bạc trắng, dãi dầu sương gió, lưng còng xuống bước đi chậm rãi nhưng vô cùng hiền lành, lương thiện.

Bà nội nói nhiều chuyện như vậy, nhưng thật ra điều muốn bà muốn nói nhất là: "Ba con sống cũng không sung sướng gì, con cũng vậy, hai đứa đều số khổ cả..." Những chuyện đau khổ đã qua bà đều kể lại, để hai người có thể hiểu rõ nhau hơn, "Về sau con hãy quan tâm tới ba con nhiều lên nhé."

Thời Quang: "Bà nội, con nhớ rồi, bà cứ yên tâm."

Úy Minh Hải nghe điện thoại xong quay lại, "Xong chưa ạ?"

Bà nội: "Như vậy được rồi, mẹ vào trong thay đồ."

Bà nội đi vào gian phòng nghỉ ngơi ở giữa, Úy Minh Hải cầm áo khoác của Thời Quang đưa tới cho cô mặc vào, cài đai áo lại thật kĩ, trông vô cùng xinh đẹp, nhưng cũng mới lạ.

Thời Quang kinh ngạc: "Ba biết thắt nơ sao?"

Úy Minh Hải: "Ừ, trước đây thường buộc giúp mẹ con."

Thời Quang ngước mắt nhìn Úy Minh Hải, nếu lúc trước cả nhà họ không rời xa nhau thì tốt quá rồi.

Trang phục cô mặc xong rồi, bà nội vẫn chưa bước ra.

Thời Quang dựa vào Úy Minh Hải ngồi xuống, Úy Minh Hải liên lục trả lời tin nhắn, cô nhàm chán, liền bắt đầu lướt điện thoại, sau đó liền thấy bài đăng của Úy Minh Hải.

Thời Quang không nghĩ rằng ba mình sẽ thông báo nhanh như vậy, không hề che giấu thân phận của cô.

Cô bấm like cho bài viết ấy, sau đó lại cố gắng bình tĩnh lại tâm trạng của mình.

Úy Minh Hải thấy được thông báo của cô, nhìn qua: "Đang nghĩ gì vậy?"

Thời Quang thật thà lắc đầu, "Không biết."

Hai ngày này cảm xúc của cô vô cùng bất ổn, vừa vui sướng khi tìm thấy ba, nhưng lại không vui khi gặp người của Úy gia, thế nên không có thời gian suy nghĩ những chuyện khác.

Úy Minh Hải: "Thân thế của con không cần phải che giấu, con không cần phải quan tâm người khác nói gì, cũng không cần để ý đến những lời bàn tán sau lưng mình rằng con không phải là con của vợ chính thức, hay là con riêng."

Ông khẽ vuốt đầu cô, "Con chỉ cần nhớ rằng ba và mẹ đều yêu con bằng cả sinh mạng này. Ba chỉ có mình con, sau này sẽ không còn ai khác, cho nên con có là con ngoài giá thú hay không cũng không quan trọng."

Dừng mấy giây, Úy Minh Hải lại nói: "Ba không phải người tốt, nhưng ba chắc chắn rằng mình là một người ba tốt."

Thời Quang cười: "Con cảm thấy ba rất tốt."

Úy Minh Hải cũng cười, "Đó là bởi vì con vẫn chưa thấy được khoảng khắc ba xấu xa nhất."

Trong lúc nói chuyện, có hơn mười tin nhắn tới.

Bài đăng này đã gợi lên một làn sóng to gió lớn.

Không chỉ bạn bè của Úy Minh Hải bất ngờ mà ngay cả Úy Lam cũng vậy.

Úy Lam nghĩ rằng chú út sẽ suy tính thật kỹ càng, tìm cơ hội thích hợp để mọi người từ từ thích nghi với việc Thời Quang là con gái ông, hoặc là cứ để như vậy, sẽ không công khai ra ngoài.

Ai ngờ rằng sẽ thông báo trực tiếp như vậy.

Hôm nay Úy Lam rảnh rỗi, đến chỗ Úy Phong ngồi một lúc.

Úy Phong đang xem điện thoại, chắc chắn cũng đã thấy bài đăng của chú út/

Cô hỏi: "Thấy như thế nào?"

Úy Phong vẫn chưa nhìn thấy bài đăng thông báo kia, chỉ mới nhìn thấy hai tấm hình Úy Minh Hải đăng lên, lại nhắn lại: Bà nội và cháu gái đều xinh đẹp.

Anh tắt màn hình tin nhắn, hững hờ trả lời Úy Lam: "Như thế nào là như thế nào?"

Úy Lam: "Bài đăng kia em vẫn chưa thấy sao?"

"Thấy rồi."

"Em nhìn thấy cái gì?"

"Phong cách rất giống chú út."

Úy Phong trả lời tin nhắn, ngẩng đầu, "Nếu em tìm thấy con gái mình, em cũng sẽ như vậy."

Úy Lam không khống chế tốt cảm xúc của mình, trong lời nói mang theo nhiều khẩu khí: "Sau này chắc chắn rất phiền, còn không biết có bao nhiều người muốn nhiều chuyện, vừa rồi bạn chị có hỏi, nói chú ấy có con gái riêng sao?"

Người bạn đó còn vô ý trêu chọc cô một câu: Địa vị công chúa của cậu trong nhà có vẻ khó giữ được.

Điện thoại Úy Phong lại vang lên, mi tâm anh nhíu chặt, trả lời lại một câu: Đi, mình biết rồi, sao quên được.

Anh chuyển điện thoại về chế độ yên lặng, hỏi Úy Lam: "Chị vừa nói gì?"

Úy Lam: "...Không có gì."

Cô nhìn ra được Úy Phong không quan tâm tới việc này, cô càng ngày càng không hiểu người em trai này.

Cô không nói tới chuyện này nữa, "Nghe nói Úy Lai chuyển qua nhà bà nội ở nhà, còn gây xích mích với chú út cũng không sung sướng gì." Chi tiết cụ thể ra sao thì cô không biết, bà nội cũng không kể nhiều, Úy Phong cũng không để ý, đóng lại máy tính đứng dậy: "Buổi tối em có hẹn."

Úy Lam: "Tâm sự?"

Úy Phong: "Khôn phải, hẹn phụ nữ."

Úy Lam hỏi theo: "Ai vậy?"

Úy Phong dừng lại mấy giây, cuối cùng lại không trả lời.

"Sao lại ấp a ấp úng như vậy, rốt cuộc là ai nha?"

"Không biết."

Úy Lam mơ hồ nhìn anh, chờ hơn nửa ngày cũng không thấy anh đáp lại, "Không nói thì thôi!" Giờ cô cũng không có hứng thú với chuyện đời tư của anh.

Lúc đến nhà hàng, đã là 6 giờ 20, sớm 10 phút so với giờ hẹn, nhưng mà đối phương đã tới.

"Sớm vậy sao?"

Úy Phong ngồi xuống phía đối diện.

Mẫn Lộ nghe âm thanh có chút quen thuộc, bỗng nhiên ngẩng đầu, cô không dám tin nhìn Úy Phong, "Anh...không ngồi lộn chỗ đấy chứ?"

Cô với Úy Phong mặc dù không thân, nhưng cũng quen biết nhau, anh cũng biết cô thích Úy Minh Hải.

Úy Phong rót cho mình một lý trà, "Nếu cô là Mẫn Lộ, vậy thì tôi không có ngồi lộn chỗ."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Tp.HCM, 30/09/19

Editor: Xiao He

Mẫn Lộ ngơ ngác, mãi vẫn không dám tin, "Anh biết trước rồi sao?"

Việc xem mắt này là do bạn thân của Mẫn Lộ sắp xếp, cô có hỏi đối phương là ai, cô ấy nói gặp mặt rồi sẽ biết, nói trước mất vui, không nói sẽ tạo thêm niềm vui bất ngờ.

Niềm vui bất ngờ cái rắm ấy.

Cũng không biết trong não bạn thân cô chứa gì.

Úy Phong nhấp một ngụm trà, không đáp lại.

Mẫn Lộ: "Anh biết tôi sẽ đến sao?" Cô hỏi lại lần nữa.

Hơn nửa ngày, Úy Phong: "Ừ."

Cô buồn bực: "Vậy sao anh còn tới đây?"

Cô thích Úy Minh Hải, trong hội này ai mà không biết điều đó, anh biết rõ, còn tới.

Đây không phải là não bị úng nước thì là gì chứ?

Úy Phong: "Dù sao cũng muốn đi ăn, thêm một người cũng không quan trọng."

Anh cầm thấy thực đơn, chỉ mấy món mình thích ăn.

Anh nói vô cùng tiêu sái, giống như cô đang tự mình đa tình vậy.

Mẫn Lộ xoa xoa mi tâm, mấy ngày nay đầu óc rối bời, đau đầu.

Sớm biết bạn mình sẽ trêu chọc như vậy, không bằng cô ở nhà ngủ, thừa dịp vẫn chưa tới lúc cai thuốc, lại nhớ Úy Minh Hải thêm một ngày.

Ngày mai cô sẽ bắt đầu cai nghiện.

Khói.

Úy Minh Hải. (*)

(*) Chương trước có đề cập tới sự so sánh này.

Mẫn Lộ vẫn không hiểu tại sao Úy Phong lại muốn tới xem mắt với mình, cũng ai ép anh được, "Anh thiếu đồ ăn sao? Tại sao lại đi ăn chung với tôi?"

Úy Phong nhìn cô, "Thiếu."

Mẫn Lộ: "..."

Ánh sáng nhà hàng lờ mờ, cho dù có như vậy thì vẫn có người nhìn thấy hai người họ.

Lúc đầu, Thời Quang còn tưởng rằng mình nhìn nhầm, một bên mặt Mẫn Lộ đối diện với cô, cô thấy Úy Phong trước tiên, vô ý liền nhìn người ngồi đối diện anh, nào ngờ rằng lại là chị Văn Văn.

"Ăn cơm thôi." Úy Minh Hải thấy cô cứ thấp thỏm, liền đưa đồ ăn đến tận miệng cô.

Thời Quang thu tầm mắt lại, gắp đồ ăn ăn, "Tự con ăn được mà."

Bà nội chú ý tới cháu gái luôn nhìn về hướng đông bên kia, bà hỏi thêm: "Có phải người bên Thời gia cũng tới đây ăn cơm không? Con cứ qua chào hỏi đi, không sao đâu."

Úy Minh Hải ngước mắt nhìn: "Người Thời gia ở đây sao?"

Nói xong, ông vô thức nhìn về hướng bên kia.

Hình bóng của Úy Phong ông quá quen mắt rồi, một chút liền nhận ra, một bên mặt của Mẫn Lộ ông cũng không xa lạ gì.

Hai người quen nhau lúc nào vậy?

Bà nội ngồi hướng lưng về hai người bọn họ, không nhìn thấy, "Ai vậy?"

Úy Minh Hải: "Úy Phong."

Bà nội bỗng nhiên có chút kích động, "Có phải đang ngồi chung với một cô gái không?"

Úy Minh Hải gật đầu: "Đúng vậy."

Bà nội: "Vậy con đổi chỗ cho mẹ đi, hôm nay Tiểu Phong xem mắt, mẹ muốn xem cô gái ấy dáng dấp như thế nào."

Thời Quang xém chút nữa thì bị nghẹn, không khỏi liếc mắt nhìn ba mình.

"Xem mắt?" Con mắt Úy Minh Hải híp lại, lại nhìn bên kia thêm một chút.

Bà nội: "Đúng rồi, hồi chiều Tiểu Phong tới cửa tiệm ngồi một lát, mẹ lải nhải với thằng bé một lúc, nói khi nào thì đưa cháu dâu về, nó liền nói tối nay đi xem mắt, mẹ còn tưởng rằng nó lừa gạt mình, hóa ra là thật."

Bà nội kiên trì muốn đổi chỗ ngồi, Thời Quang nhìn ba vẫn không có động tĩnh, cô chủ động đổi vị trí với bà.

Thời Quang lấy điện thoại từ trong túi xách ra, có mấy lời không thể nói trước mặt bà nội được.

Cô gửi tin nhắn cho Úy Minh Hải: Ba, chị Văn Văn chắc không biết sẽ xem mắt với anh cả, chị ấy không phải là người như vậy, sẽ không phải vì không tới được với ba mà quay người tìm cháu ba đâu.

Úy Minh Hải: Ba biết.

Thời Quang: Đừng trách chị ấy.

Úy Minh Hải: Sẽ không.

Ông hỏi lại con gái: Con thích Mẫn Lộ vậy sao?

Thời Quang: Mặc kệ chị ấy với ba có chuyện gì, chị ấy luôn là chị Văn Văn của con, từ bé, từ lúc con sáu tuổi, chỉ có chị ấy với Thời Cảnh Nham tốt với con.

Úy Minh Hải cất điện thoại, gắp thức ăn cho Thời Quang: "Ăn nhiều một chút." Ông lại gắp cho mẹ mình một chút, có chút bất đắc dĩ: "Mẹ đừng nhìn nhiều quá."

Bà nội hơi nâng khóe miệng: "Mẹ thấy rất rõ, cô gái ấy thật xinh đẹp." Bà vỗ vỗ cánh tay của con trai: "Minh Hải, con thấy không? Cảm thấy thế nào?"

Úy Minh Hải thản nhiên nói: "Cũng được."

Ông cũng không tiếp tục nhìn bên đó.

Úy Phong đã sớm nhìn thấy bà nội bên hướng kia, anh không có nói với Mẫn Lộ.

Anh với Mẫn Lộ cũng không có đề tài gì để nói, hai người yên lặng ăn đồ ăn, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu để bầu không khí thoải mái hơn.

Úy Phong để đũa xuống, "Ăn được không?"

Mẫn Lộ ăn no rồi, "Nếu anh có chuyện thì cứ đi trước đi, tôi ngồi một chút."

Úy Phong: "Chú út của anh cũng ở đây, có muốn qua chào một tiếng không?"

Đũa trên tay Mẫn Lộ lắc một cái, đại não trong nháy mắt trống rỗng, tranh thủ quay mặt lại nhìn.

Cách đó mười mấy mét, khoảng mấy bàn ăn, một thảm cỏ thực vật, dưới ánh đèn lờ mờ, cô nhìn thấy Úy Minh Hải, vội vàng chưa kịp chuẩn bị, ông vừa vặn nhìn qua.

Cô vô tình nhìn vào đáy mắt ông.

Rất nhanh, Úy Minh Hải thu tầm mắt lại.

Mẫn Lộ từ từ, nhìn về phía Úy Phong, kích động: "Anh đã sớm thấy chú mình ở đây rồi có phải không?"

Úy Phong: "Nhà hàng là em đặt."

Mẫn Lộ xoa xoa mi tâm: "Thật xin lỗi."

Úy Phong ngồi với cô mấy phút, Mẫn Lộ bình tĩnh trở lại, cô cũng không cần phải qua chào Úy Minh Hải, dù sao cũng không còn quan hệ, không cần để ý tới suy nghĩ của ông.

Cô tính tiền rời đi, cũng không biết Úy Phong có đi gặp Úy Minh Hải hay không.

Mẫn Lộ không vội đi về nhà, ngồi một lúc ở vườn hoa của tiểu khu.

Gió đông bắc hướng thẳng về cô, một chút cảm giác cô cũng không cảm nhận được.

Điện thoại vang lên, là Thời Cảnh Nham.

"Buổi tối ăn cơm chưa?"

Mẫn Lộ: "Ăn rồi."

Thời Cảnh Nham: "Vậy sao còn húp gió thế?"

Mẫn Lộ ngẩng đầu, Thời Cảnh Nham đang một tay đút túi quần đứng ở trên sân thượng ở tầng hai nhìn qua.

Thời Cảnh Nham vừa rồi ra nghe điện thoại, ở xa xa liền thấy trên xích đu có người, chờ anh nói chuyện xong, Mẫn Lộ vẫn chưa rời đi.

Mẫn Lộ cúp điện thoại, đi qua nhà Thời Cảnh Nham.

Cô vẫn đứng tư thế giống lúc chiều, tựa vào khung cửa, một mực im lặng.

Cô không nói, Thời Cảnh Nham cũng lười hỏi, chỉ có mấy chuyện thôi, đều có liên quan đến Úy Minh Hải.

Mẫn Lộ đột nhiên mở miệng: "Biết tối nay tớ đi xem mắt với ai không?"

Thời Cảnh Nham cũng không bất ngờ nói: "Úy Phong?"

Mẫn Lộ nghĩ rằng: "Tiểu đáng yêu nói với cậu?"

Đứa bé vô lương tâm này, đi với Úy Minh Hải liền không nhắn tin gì, một chút thông báo cũng không có.

Thời Cảnh Nham: "Không phải."

Mẫn Lộ liền buồn bực, "Vậy sao cậu đoán được là Úy Phong?"

Thời Cảnh Nham: "Đoán, chẳng vì gì cả."

Mẫn Lộ mệt mỏi, định rút điếu thuốc, nhưng nghĩ đến lúc chiều mạnh miệng tuyên bố như thế nào, cô lại nhịn xuống.

Từ giờ, cai thuốc.

Cách xa Úy Minh Hải.

"Tớ về đây." Cô quay người rời đi.

Thời Cảnh Nham nhìn xem tài liệu, đây đều là thông tin của cháu gái cũng như cháu trai của Úy Minh Hải.

Đang nhìn xem, liền có tiếng bước chân tới gần, âm thanh dép lê kéo dài không hề nhỏ chút nào, tựa như là cố ý phát ra, anh tưởng Mẫn Lộ quay trở lại.

"Chỉ là một Úy Minh Hải thôi, cậu còn không từ bỏ được?"

Anh cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Không có tiếng trả lời.

Thời Cảnh Nham ngước mắt, mẹ Thời đánh vào người anh, "Tiếng bước chân của mẹ con còn không nhận ra?"

"Tối nay mẹ không bận sao?"

"Vẫn rảnh, mẹ tới xem con dâu của mẹ."

Thời Cảnh Nham: "... Mẹ nói nghe thật dễ dàng."

Mẹ Thời chế giễu nói: "Sao, con ngại ngùng à?"

Bà khoanh tay lại, ngồi xuống đối diện anh.

Vừa rồi ở dưới lầu, bà có hỏi qua dì giúp việc, Đào Đào ra ngoài từ chiều đến giờ vẫn chưa trở lại.

Bà hỏi: "Đào Đào đi chung với Úy Minh Hải sao?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ."

Mẹ Thời nhìn anh vẫn luôn đọc tài liệu, liền không nói quanh co nữa: "Nếu con quyết định ở cùng với Đào Đào, sau này sẽ vô cùng phiền toái đây, nguyên một cái Úy gí cũng đủ con mệt nhọc, đặc biệt là Úy Phong. Đây là tiếp theo, quan trọng nhất, Úy Minh Hải có đồng ý cho con ở chung với Đào Đào hay không vẫn chưa chắc, ông ta khẳng định không muốn tìm một người lớn tuổi như vậy cho Đào Đào."

Dừng lại một chút, bà nói một câu chân thành: "Khi biết Đào Đào là con gái của Úy Minh Hải, mẹ cũng không muốn con bước vào vũng nước đục này, thế nhưng mẹ tôn trọng quyết định của con, nếu con thích, mẹ ủng hộ vô điều kiện."

Mẹ Thời nói xong cũng rời đi, bà còn nhiều chuyện phải làm, mới chiến đấu một trận bên trên xong, lại tạt ngang qua đây nói hai câu với con trai.

Thời Cảnh Nham đem tài liệu xem hết một lực, những tin tức quan trọng anh đều ghi nhớ trong lòng, những tài liệu này có tất cả những bí mật vỡ nát tăm tối trong gia tộc.

Hôm nay Úy Minh Hải đăng bài công khai thân phận của Đào Đào, thím hai có nói chuyện với anh một lúc.

Thím hai: "Úy Minh Hải công khai cũng không sao, nhưng nội bộ tập đoàn GK sẽ vô cùng đặc sắc, sau này ai sẽ người cầm lái tập đoàn, hiện tại vẫn chưa rõ ràng."

Không chỉ mỗi tập đoàn GK xáo trộn, mà những người trong Úy gia cũng vậy.

Ban đầu đa số tài sản của Úy Minh Hải định sẽ để lại cho cháu trai và cháu gái có năng lực nhất, hiện tại thì không nói trước được, Úy gia, GK, chắc không còn yên ổn.

Đào Đào đứa bé này vận mệnh đã xác định là sẽ long đong, có ba ruột là Úy Minh Hải được không biết bao nhiêu người hâm mộ, không phải ai cũng có thể đoán được sự tình rõ ràng trong này."

Sau đó thím hai cười: "Nhưng không sao, Đào Đào có con."

Sau đó thím hai nói lại chuyện chính, tâm sự không ít.

"Thím không quen biết những đứa nhỏ trong Úy gia, chỉ từng biết Úy Phong."

Nếu nói Úy Minh Hải là lão hồ ly, đa mưu túc trí thì Úy Phong chính là là sói, dã tâm quá lớn.

Úy Minh Hải biết rằng nước quá trong thì không có cá, nhân tài phân tán, tài sản thương trường của ông to lớn như vậy, cần phải tìm một người có năng lực để ông truyền lại, Úy Phong chính là một trong số đó, hơn nữa Úy Phong lại vô cùng giống ông lúc còn trẻ, quyết đoán và thủ đoạn.

Sau này Úy Minh Hải tính như thế nào, không ai biết được, cũng không ai nhìn ra.

Nhiều năm như vậy, không ai có thể nhìn thấu ông ta, cho nên không ai thắng được ông ta..."

Đã mười giờ, Thời Cảnh Nham hỏi Thời Quang: Khi nào về?"

Thời Quang trả lời lại rất nhanh: Em đang xem phim với bà nội, đã lâu rồi bà chưa đi xem."

Thời Cảnh Nham: Ừ, xem xong thì về sớm thôi.

Thời Quang xoắn xuýt hết cả lên, vừa rồi ba có nói với cô, muốn tối nay cô về nhà với ông, trong nhà chỉ có một mình ông.

Phòng ốc vắng vẻ như vậy, chỉ mình ông ở đó, cô nghe xong liền mềm lòng, đành đồng ý.

Cô nhắn: Em...

Cô không biết Thời Cảnh Nham có thể hiểu hay không, lại nhắn một icon::(

Thời Cảnh Nham tỏ vẻ không hiểu: Phim xem không hay?

Thời Quang:...Không phải.

Tối hôm qua cô không định sẽ ở lại, vậy nên muốn anh qua đón cô, kết quả tối nay ba lại như vậy, không thể trở về.

Thời Cảnh Nham không muốn cô phải khó xử: Muốn quay về lấy đồ ngủ không?

Thời Quang: Có ạ.

Bên biệt thự kia vẫn chưa có quần áo cho cô mặc, áo ngủ cũng không có, những quần áo lúc trước mua cô không muốn mặc, có vẻ quá gượng ép.

Thời Cảnh Nham: Em xem đi.

Anh cầm một điếu thuốc với một cái gạt tàn ra sân thượng, anh chỉ hút một phần ba liền dập đi.

Gió lạnh không phân biệt phương hướng thổi qua bên này, anh đứng một lúc lâu mới trở về phòng bên trong.

Cho dù nghỉ, công việc vẫn xếp chồng như núi, Thời Cảnh Nham vào phòng tắm nước nóng, sau đó ra thư phòng tiếp tục làm việc.

Mãi cho tới 11 giờ 50, Thời Quang vẫn chưa trở lại.

Thời Cảnh Nham nhìn tài liệu đến mệt mỏi, xoa xoa mi tâm, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần.

Anh nghe được có động tĩnh dưới lầu, sau đó trên bậc thang vang lên âm thanh: "Thời Cảnh Nham." Thanh âm rất nhẹ.

Thời Cảnh Nham không kịp đóng cửa, anh giả bộ ngủ, như vậy cô có thể gọi tên anh thêm vài lần.

Anh cũng không hiểu, sao cô lại thích gọi tên anh như vậy, gọi đến nghiện.

"Thời Cảnh Nham."

"Thời Cảnh Nham."

Thời Quang đến gần mới thấy cửa thư phòng không có đóng, trong phòng có ánh đèn, Thời Cảnh Nham không ở bên trong sao?

Đến cửa, cô nhìn thấy người đang tựa vào ghế dựa.

Suy nghĩ một lúc, cô không đành đánh thức anh.

Thời Quang tới trước phòng mình tìm một cái chăn lông, cô nhón chân lên, sợ đánh thức anh.

Cẩn thận đắp kín chăn cho anh, anh vẫn không có phản ứng.

Cô nhìn mặt anh chằm chằm, cho tới bây giờ cô mới không có trở ngại mà nhìn anh kỹ như vậy, môi anh, cằm anh, mỗi một chỗ đều mê hoặc trí mạng.

Hô hấp của Thời Cảnh Nham đều đều, nhìn qua như đã ngủ sau.

Có thể do bóng đêm quá mê hoặc nhân tâm, cũng có thể do ma xui quỷ khiến.

Thời Quang cúi đầu, chậm rãi tới gần mặt anh.

Tim cô đập rộn ràng, rối loạn không thôi.

Sau đó con mắt nhắm lại, quyết định thật chắc chắn, nhẹ nhàng hôn trên môi anh một cái.

Thời Cảnh Nham sau khi bị hôn trộm có cử động một chút.

Thời Quang ngừng thở, sợ anh tỉnh lại, không ngờ rằng anh lại ngủ tiếp.

Trở lại phòng ngủ của mình, Thời Quang dùng sức ấn lấy trái tim mình, đập quá nhanh, kém chút nữa là ngạt thở.

Dì giúp việc đã sắp xếp xong vật dụng hàng ngày của cô, cô cầm túi du lịch lên nhanh chóng trốn đi.

Đi ngang qua thư phòng, Thời Quang không tự giác nhìn vào bên trong.

Thời Cảnh Nham vẫn giữ tư thế ngủ giống lúc trước, cô dừng lại bước chân, nếu cứ ngủ cả đêm như vậy sẽ cảm lạnh.

Cô nâng tay lên giữa không trung mấy giây, cuối cùng rơi trên cánh cửa, "Cốc cốc", "Thời Cảnh Nham."

Gõ đến mấy lần, hô hai tiếng, Thời Cảnh Nham mới có phản ứng.

Anh mở mắt ra, "Về rồi à?" Âm thanh khàn khàn trầm thấp.

Thời Quang có tật giật mình, ánh mắt không dám nhìn thẳng, "Dạ, ba đang chờ em, em đi đây." Từ đầu đến cuối, cô đều không dám đối mặt với anh.

Thời Cảnh Nham đem chăn lông để qua một bên, "Anh đưa em đi."

Nếu là trước kia, cô ước gì có thể ở bên cạnh anh thật lâu, nhưng lần này, "Không cần, anh đi nghỉ sớm đi." Thời Quang cự tuyệt rất thẳng thắn, mang theo túi xách nhanh chóng bước xuống lầu.

Thời Cảnh Nham đứng dậy bước ra sân thượng, Thời Quang đi rất nhanh, đã đến bên ngoài vườn hoa, cô vừa chạy vừa quay đầu lại lại, giống như sợ có người tìm cô tính sổ.

Anh cứ đưa mắt nhìn theo bóng lưng của cô, không chút chuyển biến, anh mắt còn rơi vào cuối con đường vắng vẻ.

Chỗ cô vừa hôn qua, vẫn còn vương chút hơi ấm.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Tp.HCM, 01/10/19

Editor: Xiao He

Một nụ hôn thôi lại khiến con tim Thời Quang rung động tới tận bây giờ.

Cô phát hiện rằng mình rất không có tiền đồ, cũng không phải là Thời Cảnh Nham chủ động hôn cô, cô kích động cái gì chứ.

Cô xoa nhẹ trái tim mình, muốn con tim đập chậm lại một chút.

Nhảy lên quá nhanh, có chút đau.

"Sao vậy?" Úy Minh Hải nhận ra cô có chút không bình thường.

Ông chuyển qua ngồi bên cạnh cô, "Có chỗ nào không thoải mái sao?"

Thời Quang lắc đầu, "Không có chuyện gì, vừa rồi chạy hơi nhanh."

"Con vội cái gì, ba cũng chưa đi mà."

"..."

Cô là vì Thời Cảnh Nham.

Úy Minh Hải vuốt lưng Thời Quang để cô nhuận khí.

Sau khi bình tĩnh lại, Thời Quang hỏi Úy Minh Hải, "Ba, anh cả nói gì với ba ở nhà hàng vậy?"

Sau khi bọn họ tính tiền rời đi, Úy Phong có đứng ở cửa chờ một lúc.

Ba để cho cô dìu bà nội ngồi vào trong xe, cố gắng không đụng tới bà.

Úy Minh Hải: "Mẫn Lộ mời anh con đi ăn cơm, nói nhớ để ý tới con nhiều hơn."

Thời Quang không tin, "Thật ạ, không gạt con đó chứ?"

Úy Minh Hải cũng không biết thật hay giả, Úy Phong nói với ông như vậy.

Úy Phong nói dối rất giỏi, nửa thật nửa giả.

Về phần sự thật ông cũng không muốn tìm hiểu quá nhiều.

Thời Quang nhìn Úy Minh Hải, "Ba."

Úy Minh Hải: "Con muốn hỏi cái gì?"

Thời Quang xoắn xuýt mấy giây, cuối cùng lắc đầu.

Cô không biết phải nói làm sao, tựa như không có gì để nói.

Úy Minh Hải ra hiệu cho cô, "Ngủ một chút đi, về đến nhà ba gọi con."

Thời Quang gật đầu, tựa lưng vào ghế ngồi híp mắt lại.

Úy Minh Hải nghiêng người, nhẹ nhàng nâng đầu cô, "Dựa vào vai ba này, con để cổ như vậy sẽ không thoải mái."

Thời Quang có chút không quen thân mật với ông như vậy, vẫn còn tồn tại chút cảm giác câu nệ.

Cô cũng muốn thân thiết với ông, nhưng trong lòng lại hơi e ngại.

Có thể là do thân phận của ông còn có khí phách quanh người, trong lúc vô tình sẽ khiến cô cảm thấy xa cách.

"Dựa vào ba gần một chút, con sẽ đỡ mệt mỏi hơn." Ngoài miệng Úy Minh Hải nói như vậy, lại hướng vai về phía cô một chút, chỉnh lại tư thế ngủ của cô sao cho thoải mái nhất.

"Như vậy tốt hơn chưa?"

Thời Quang: "Được ạ."

Cô tựa trên vai của ba, vùng vẫy mấy giây, sau đó ôm lấy cánh tay của ông, cả người đều rúc vào bên người ông.

Trước kia cô rất ngưỡng mộ Úy Lai, ngưỡng mộ cô ấy có người chú như vậy, ngưỡng mộ cô ấy có thể tự nhiên làm nũng với ông.

Cô không làm nũng được, từ nhỏ đã như vậy.

Thời Nhất Thịnh đối với cô khá tốt, có thể do thời gian ông ở nhà quá ít, mỗi khi thân thiết với nhau hơn, tình cảm cha con nồng ấm thêm, ông lại trở về quân đội.

Thời Nhất Thịnh là người hướng nội, không thể hiện tình cảm rõ ràng, không giống như Úy Minh Hải, mọi sự cưng chiều, yêu thương đều thể hiện qua lời nói.

"Ba."

"Sao vậy?"

Úy Minh Hải nghiêng mặt, một tay khác vuốt ve khuôn mặt cô, "Con làm sao?"

Giờ phút này, ông vô cùng hưởng thụ khoảng khắc giữa hai cha con, rốt cuộc cô cũng chịu làm nũng với ông một chút, tiếng gọi ba lúc nãy, chưa bao giờ ngọt ngào đến như vậy.

Thời Quang vô thức ôm chặt cánh tay ông thêm một chút, "Thật ra con rất ích kỷ."

Úy Minh Hải: "Ai mà không ích kỷ?"

Thời Quang lắc đầu, "Ý con không giống như ba nghĩ."

Úy Minh Hải: "Vậy con nói rõ cho ba hiểu đi."

Thời Quang lấy ngón tay út kéo lấy ống tay áo của ông, chuyện như vậy rất khó nói, nhưng nếu không nói ra, có khả năng ông sẽ không hiểu được.

"Ba có thể đối xử tốt với người nhà, nhưng đừng đối xử tốt hơn con được không? Ba là ba của con, đối xử với người khác quá tốt, con sẽ ghen nha."

Nói xong, cô chôn mặt vào vai của ông.

Thanh âm của cô rất nhẹ nhàng, nhưng từng chữ lại đập thật mạnh vào tim của ông.

Giọng Úy Minh Hải trầm hẳn, "Ba đã biết rồi."

Tâm trạng ông vô cùng khó chịu, rút cánh tay ra, ôm cô vào trong ngực.

Khi đã tới tiểu khu, tài xế cảm nhận được nếu dừng xe sẽ phá hư không khí, hiếm có dịp ông chủ và Thời Quang có thể nói chuyện chân thành với nhau như vậy.

Ông không quẹo vào hướng tiểu khu mà lái xe thêm hai vòng nữa.

Gần sáng, trên đường vắng vẻ, đi thêm một vòng nữa, lúc trở lại tiểu khu bên này đã hơn một giờ sáng.

Thời Quang đã thiếp đi sau đó, Úy Minh Hải thất thần nhìn ra ngoài xe, vậy mà ông lại không phát hiện xe đã chạy hai vòng ngoài đường.

Khi xe dừng lại, Úy Minh Hải nhẹ giọng đánh thức Thời Quang, "Về nhà rồi Đào Đào."

Thời Quang ngủ không sâu lắm, có tiếng động liền tỉnh giấc.

Mơ màng mấy giây, mới nhận ra còn ở trên xe.

"Mấy giờ rồi ba?"

Úy Minh Hải: "Gần hai giờ rồi."

Đoạn đường như vậy mà đi tới tận hai giờ?

Thời Quang mặc xong quần áo, "Trên đường kẹt xe à?"

Úy Minh Hải: "Chắc vậy."

Ông cũng không để ý lắm.

Hai ngày nay đồng hồ sinh học của Thời Quang vô cùng lộn xộn, không phân biệt ngày đêm.

Tối hôm qua gần bốn giờ sáng mới ngủ, đoán chừng đêm nay cũng phải ba giờ.

Úy Minh Hải giúp cô đem túi hành lý xách xuống, rất nặng.

"Con đem nhiều đồ vậy? Không phải đã nói chỉ mang đồ ngủ thôi sao, ngày mai đều mua đồ mới cho con."

Thời Quang: "Không nhiều đâu, bên trong toàn sách thôi."

Có sách tài liệu tham khảo của cô, còn có sách tiếng Anh mượn của Thời Cảnh Nham, cô đọc không hiểu, nhưng cũng mang theo, để ngày mai kiếm cớ nói chuyện với anh.

Úy Minh Hải ra trường đã nhiều năm, cũng quên mất khi nào bắt đầu kỳ nghỉ đại học.

"Khi nào thi xong? Ba dẫn con đi xem nghỉ phép."

Thời Quang: "Hai tuần nữa là thi xong rồi." Thế nhưng nếu nghỉ phép cô lại không muốn nghỉ, nếu đi được, thế chẳng phải rất lâu sẽ không nhìn thấy Thời Cảnh Nham hay sao?

"Kỳ nghỉ đông này con muốn đi thực tập."

Úy Minh Hải: "Không cần vội vậy đâu, đã lâu rồi ba không ra ngoài đi chơi, mười năm qua không có thời gian."

Hôm nay quá trễ rồi, không thích hợp để nói những chuyện này.

"Con nhanh tắm rửa rồi đi ngủ đi, chờ con thi xong chúng ta lại nói tiếp."

Tắm rửa xong, Thời Quang không buồn ngủ, cầm điện thoại xoắn xuýt nửa ngày, vẫn nhắn cho Thời Cảnh Nham một tin: Em về nhà rồi, ngủ ngon.

Vừa định gửi đi, cô lại xóa hai chữ "ngủ ngon" đi.

Nếu nhắn ngủ ngon, anh sẽ trả lời ngủ ngon lại, sau đó sẽ không nói chuyện nữa.

Cuối cùng, cô gửi bốn chữ: Em về nhà rồi.

Thời Cảnh Nham mới tắm xong, đang ở trên sân thượng hút thuốc.

Đây là điếu thứ tư của ngày hôm nay, anh phá luật.

Mẫn Lộ vừa rồi lại nghiện thuốc, đang ở trên sân thượng nhà cô hưởng gió đông bắc.

Trong lúc vô tình cô nhìn về tiểu khu ở đăng xa, chú ý thấy sân thượng nhà Thời Cảnh Nham có đốm lửa hồng lấp lóe, liền gọi điện cho anh, "Tớ là thất tình, không muốn sống nữa, đã gần ba giờ sáng rồi, cậu vì sao lại hút thuốc giải sầu vậy?"

Cô trêu ghẹo: "Sao vậy, tiểu đáng yêu có ba ruột rồi, không để ý tới cậu? Cậu ghen rồi?"

Sau đó cười trên nỗi đau của người khác: "Đáng đời!"

Thời Cảnh Nham: "Cậu còn thảm hơn tớ, trong lòng có phải đang khó chịu không? Nếu không khó chịu thì về phòng đi."

Mẫn Lộ: "Tớ không có cách nào bình tĩnh lại được, khi nào cậu bị tiểu đáng yêu bỏ rơi, tớ liền bình tĩnh được."

Thời Cảnh Nham híp mắt lại, nhìn về hướng cô, trực tiếp cúp điện thoại.

Mẫn Lộ cười, nói với qua: "Tớ với ông ấy kém nhau tám tuổi, cậu với tiểu vô tâm, chín tuổi." Cứ luôn ngâm nga khúc hát ấy.

Mẹ Mẫn Lộ đi qua phòng rửa tay, lại nghe giọng con gái mình, trong phòng đèn sáng rực, nhưng không có ai.

Bà tranh thủ khoác áo khoác bước ra, "Con đang làm gì vậy Văn Văn?" Bà nhìn thấy con gái mình nửa đêm trên sân thượng, bị dọa đến mất cả hồn.

"Con... Văn Văn à..." Mẹ cô nói năng lộn xộn, sợ con gái bị áp lực quá lớn, nên uất ức.

"Văn Văn à, sau này mẹ sẽ không hối con đi xem mắt nữa, con cứ sống tốt là được."

Mẫn Lộ nhìn thấy mẹ mình như vậy, không hiểu vì sao bà lại thế, cô chỉ ra đằng sau: "Con đang an ủi Thời Cảnh Nham, cậu ta bị bỏ rơi, đang buồn bực bên đó."

Mẹ cô xoa nhẹ trái tim, "Làm mẹ sợ muốn chết, vậy là tốt rồi, không phải con bị bỏ là được, bị đàn ông bỏ rơi thì sao chứ."

Mẫn Lộ: "..."

Đêm nay quá yên tĩnh, cuộc nói chuyện của hai người, Thời Cảnh Nham cũng nghe được vô cùng rõ ràng.

Thời Cảnh Nham dập tắt điếu thuốc, lúc này mới chú ý thấy có tin nhắn tới, anh trả lời: Chưa ngủ sao?

Thời Quang: Chuẩn bị ngủ, anh đang bận sao?

Thời Cảnh Nham: Không có. Nhớ đắp chăn kĩ.

Thời Quang: Dạ, ngủ ngon.

Nói chuyện với Thời Cảnh Nham vài câu, Thời Quang cũng không bối rối, tựa vào đầu giường bắt đầu đọc sách, cuốn sách mượn của Thời Cảnh Nham cô để một bên, một bên còn lại thì tra điện thoại.

Rất nhiều từ cô không quen, tra xong liền thuận tay lưu lại nghĩa tiếng Trung.

Úy Minh Hải gõ cửa bước vào, "Còn chưa ngủ sao?"

Thời Quang đang tra từ, không ngẩng đầu, "Lát nữa ạ, con chưa buồn ngủ."

Úy Minh Hải muốn ở cạnh con gái thêm một lúc, sợ quấy rầy cô đọc sách, ông liền qua phòng thư giãn dọn dẹp đồ chơi cô, có vài thứ cần lắp ráp, ông dựa vào hướng dẫn bắt đầu lắp vào.

Thời Quang tra từ quá nhập tâm, quên mất ba cô còn trong phòng, lúc ngẩng đầu lên, Úy Minh Hải đang ngồi xếp bằng trên thảm, nghiêm túc nghiên cứu đồ chơi cho cô, bên cạnh đã lắp xong được kha khá.

Những đồ chơi này hẳn là được mua khi cô còn bé, là quà sinh nhật của Úy Minh Hải.

Lúc ở trong xe, cô dựa vào ngực ông ngủ, chưa bao giờ cô yên giấc như vậy, trời sập cũng không sợ.

Rốt cuộc không cần lo lắng không có nhà, không cần lo lắng không nơi nương tựa, không ai quan tâm.

Cũng không cần sợ rằng Thời Cảnh Nham sẽ không yêu cô, hoặc là anh sẽ nghe lời ông ngoại anh cưới người khác, cô phải làm sao?

Bởi vì khi đó chắc chắn cô sẽ rời xa Thời gia, thật sự sẽ không còn ai là người thân nữa.

Mỗi đêm trước khi đi ngủ, cô đều sẽ nghĩ đến những chuyện phiền lòng này.

Có Úy Minh Hải rồi, cô đột nhiên không sợ nữa, mặc kệ ông có tiền hay không, mệt mỏi hay không, cô cũng có nhà để về, có người luôn quan tâm lo lắng cho cô.

Sau khi nhận Úy Minh Hải, cô vô tình không để ý nhiều nữa, tính cách cô cũng mạnh mẽ hơn, trước kia không có cách nào để phản kháng, chỉ có thể ẩn nhẫn.

Hiện tại, chỉ cần cô khó chịu liền phát tiết ra ngoài.

Rõ ràng ông cũng bất đắc dĩ.

"Ba." Thời Quang nhẹ giọng gọi ông.

Úy Minh Hải quay đầu, "Xem xong rồi sao?"

Ông đứng dậy, đắp chăn cho cô, "Nhanh đi ngủ đi."

Thời Quang để sách qua một bên, ngồi thẳng, nhẹ nhàng ôm Úy Minh Hải một cái, "Xin lỗi ba, mấy hôm nay đã khiến ba khó xử rồi."

Không có gì có thể làm ông thỏa mãn hơn một cái ôm của con gái mình.

"Không phiền đâu, đây là việc ba nên làm." Giọng Úy Minh Hải khàn khàn.

Ông nói với con gái, "Sau này chỉ cần con cảm thấy ba khiến con không vui, con hãy thể hiện ra, nói thẳng hoặc là phát cáu đều được, để ba hiểu được cảm xúc của con lúc đó."

Ông cũng không phủ nhận: "Những năm gần đây, ba đã quen đối tốt với Úy Lam và Úy Lai, sau này ba sẽ hạn chế một chút, chỉ làm đúng chức vụ một người chú, không quản nhiều như trước nữa."

Cứ nói chuyện như vậy cũng mệt rồi, Úy Minh Hải để gối dựa cô xuống, "Nằm xuống đắp kín chăn."

Cô không mùa đông phòng mình quá ấm, nói nóng quá sẽ mệt mỏi rã rời, đầu óc không tỉnh táo, ảnh hưởng tới hiệu quả học tập.

Đây là những gì Thời Nhất Thịnh viết trên giấy, ông nhớ kỹ, liền nói quản gia để nhiệt độ biệt thự tầm mười độ, không chênh lệch quá nhiều.

Mặc đồ ngủ mỏng manh, không đắp chăn vẫn có chút lạnh.

Thời Quang dựa vào đầu giường, lại cầm quyển sách kia.

Nói chuyện thẳng thắn với Úy Minh Hải một lúc, trong lòng cô thoải mái không ít.

Huyết thống là một điều rất kỳ diệu, một câu vô tình thôi, lại có thể chạm vào một mảnh mềm mại tận trong đáy lòng.

Úy Minh Hải nhìn quyển sách cô đang cầm, quyển này ông từng đọc qua, nội dung tương đối phức tạp, thạc sĩ tài chính mới có thể hiểu rõ nội dung bên trong.

Ông không để ý nói: "Con đang học tới trình độ này?"

Cô mới lên đại học nửa năm, lấy đâu ra thời gian mà đọc sách này?

Thời Quang ngước mắt, "Rất khó ạ?"

Cô mới đọc tờ đầu tiên, vẫn chưa đọc tới nội dung cụ thể.

Úy Minh Hải cầm sách ra lật, lật được vài trang, có chữ viết ghi chú của đàn ông, "Sách của Thời Cảnh Nham?"

Thời Quang: "Đúng ạ."

Úy Minh Hải: "Cậu ta đề cử cho con?"

"Không phải, con lấy đại thôi."

"Trước đây con đọc mấy quyển sách kinh tế rồi?"

Thời Quang nói rõ: "Đây là quyển đầu tiên."

Úy Minh Hải khép sách lại, "Đừng đọc nữa, con xem không hiểu đâu, lãng phí thời gian." Để sách xuống, ông qua thư phòng tìm mấy quyển sách đưa qua.

Bản tiếng Trung hay tiếng Anh đều có, "Con đọc bản tiếng Anh trước đi, vừa vặn học tiếng Anh, xem không hiểu thì so sánh với bản tiếng Trung."

Thời Quang thật sự muốn học thêm kiến thức về tài chính, Úy Minh Hải đề xuất cho cô rất chân thành, tạm cất những quyển sách của Thời Cảnh Nham đi, sau này lấy ra đọc sau.

Úy Minh Hải nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã gần ba giờ.

"Con ngủ sớm đi, đừng thức đêm quá."

Thời Quang: "Con không buồn ngủ lắm."

Úy Minh Hải lấy ra một quyển sách, "Con nằm đó, ba đọc cho con nghe, nếu nghe không hiểu thì ba giải thích cho con."

Thời Quang cười, "Con không phải con nít mà, sao còn muốn nghe truyện xưa chứ, ba mau ngủ đi, muộn rồi."

Úy Minh Hải cũng không buồn ngủ, hiện tại tinh lực vô cùng dồi dào, mấy ngày nay ông luôn trong trạng thái phấn khởi tỉnh táo, đọc sách cho cô tới hừng đông cũng không thành vấn đề.

Ông lấy gối dựa sau lưng Thời Quang rút ra để qua một bên, "Nằm xuống."

Tắt đèn, chỉ lưu lại đèn bàn.

Ông đọc bản tiếng Anh, phát âm kiểu Mỹ, tốc độ rất chậm, đọc xong ông lại phiên dịch ra.

Thời Quang híp mắt lại, cảm nhận tình thương của cha nhiều năm vậy mới nhận được.

Nếu như lúc trước ba và mẹ không rời xa nhau, cô hẳn là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời.

Thế nhưng cũng không nói trước được, nói không chừng nhìn mỗi ngày cũng chán, có lẽ cô cũng không giỏi giang như hiện tại, kết quả thi không tốt, cũng phải chịu sự trừng phạt của cha mẹ.

Giọng ba trầm thấp cứ quanh quẩn bên tai cô, bất tri bất giác, cô liền ngủ thiếp đi.

....

Hôm sau là ngày nghỉ tết nguyên đán cuối cùng.

Sáu giờ sáng Thời Quang đã dậy, hai ngày trước đều lãng phí thời gian, hôm nay phải bắt đầu ôn tập cho kì thi cuối kỳ.

Úy Minh Hải làm một bữa sáng đơn giản cho cô, ăn cơm xong cô lấy bài ra ôn tập, Úy Minh Hải không tới công ty, nhưng cũng không rảnh rỗi, luôn ở trong thư phòng xử lý công việc.

Úy Phong gọi điện tới cho ông, xin chỉ thị: "Chú út, chuyện liên quan tới đầu tư ngành hàng không, gặp sự cố."

Úy Minh Hải ngừng tay, "Có chuyện gì?"

Úy Phong: "Bên Thời Vũ cũng đang liên hệ với bên cấp cao của đối phương."

Bên ông đang định đầu tư cho một công ty hàng không nước ngoài, đối phương yêu cầu bên hợp tác rất cao, không phải có tiền là được.

Úy Minh Hải châm điếu thuốc, "Tin tức chính xác?"

Úy Phong: "Đúng ạ." Cũng không nói thêm.

Thời Vũ vốn là công ty của Thời Cảnh Nham, trong lúc mấu chốt như hiện tại, nói nhiều sẽ nói hớ.

Úy Minh Hải đứng dậy mở cửa sổ cho khói tản bớt đi, "Sao bây giờ con lại làm việc đầy do dự, dây dưa và dài dòng rồi? Còn công tư không phân minh."

Úy Phong: "Con đã biết."

Cúp điện thoại, trợ lý hỏi: "Ý của Úy tổng?"

Úy Phong: "Giống tôi."

Trợ lý hiểu rõ, GK muốn cạnh tranh vốn với Thời Vũ.

Úy Phong nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đã tắt như có gì suy nghĩ, Thời Cảnh Nham nhắn cho Thời Quang một tin, anh đến bây giờ đều nhớ rõ từng chữ: Đúng, cách xa Úy Phong một chút.

Trợ lý hỏi: "Buổi chiều có buổi họp hội đồng, Úy tổng có tham gia không?"

Úy Phong hoàn hồn: "Hội nghị lần này tôi chủ trì, Úy tổng không rảnh."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Tp.HCM, 02/10/19

Editor: Xiao He

Điếu thuốc Úy Minh Hải đang hút vẫn còn hơn một nửa, Thời Quang gõ cửa, "Ba?"

Ông lập tức dập khói, "Sau này con không cần gõ cửa."

Thời Quang đẩy cửa bước vào, ngửi thấy mùi khói, "Ba hút thuốc sao?"

Úy Minh Hải: "Sau này ba sẽ hạn chế lại."

Thời Quang nhìn cái bật lửa màu hồng phấn bằng nhựa trên bàn làm việc của ông.

Cô cầm trong tay nhìn một lúc, "Cái bật lửa này có ý nghĩa gì đúng không ạ?"

Úy Minh Hải: "Sao con lại hỏi như vậy?"

Thời Quang: "Có màu hồng, lại là loại rẻ nhất, nếu không mang ý nghĩa gì, ba sẽ không dùng loại này."

Úy Minh Hải cười: "Đây là bà nội con bán sĩ, mấy cái một hộp, màu gì cũng có."

Hóa ra là như vậy.

Cô còn tưởng là do mẹ tặng.

Úy Minh Hải đoán được cô đang nghĩ gì, "Mẹ con không cho ba hút thuốc." Sau này bởi vì quá đau lòng mà mất ngủ cả đêm nên bị nghiện thuốc.

Quá khứ toàn những chuyện đau lòng, ông cũng không muốn nhắc tới, hỏi cô: "Ôn bài xong chưa?"

"Vẫn chưa xong." Thời Quang đặt bật lửa lại trên bàn, "Buổi chiều con định về trường sớm một chút, học trong thư viện có không khí hơn."

Úy Minh Hải: "Ăn cơm xong ba đưa con về trường." Khi cô không ở nhà, buổi chiều có thể bắt đầu trang trí phòng giữ quần áo ở lầu hai, có thể hoàn thành xong sớm.

Ông thông báo cho thư ký Trần một tiếng, nhắc công ty nội thất buổi chiều ghé qua.

Sau nghỉ trưa, Thời Quang liền trở lại trường.

Những ngày sau đó cô luôn bận rộn khẩn trương ôn tập và thi cử, trong hơn mười ngày, cô mới chỉ gặp Úy Minh Hải một lần, Thời Cảnh Nham thì vẫn chưa.

Lễ Giáng sinh bên châu Âu vừa kết thúc, mọi người đều đi công tác, cùng một đất nước, nhưng lại không cùng một thành phố.

Từ sau ngày hôn trộm anh, lúc cô gọi điện cho Thời Cảnh Nham, luôn có cảm giác ngại ngùng không thể nói chuyện được, có khi nhớ lại lúc hôn trộm ấy lại lặng thầm bật cười.

Còn Úy Minh Hải, đều duy trì gọi điện thoại mỗi ngày cho cô bất kể là sớm hay muộn, tin nhắn không ít hơn ba mươi tin.

Hôm nay là ngày thi cử cuối cùng, thi xong hai môn cuối cùng của buổi sáng liền nghỉ đông.

Buổi sáng, Úy Minh Hải đúng giờ gọi điện tới, "Ăn cơm chưa?"

Thời Quang: "Con vừa ra cửa ký túc xá, chuẩn bị tới căn tin."

Úy Minh Hải: "Ừ, phải uống sữa bò nữa, con nhớ chưa?"

Thời Quang: "...Nhớ ạ."

Câu nói này cô đã nghe mười một ngày liên tục, một chữ cũng không thiếu.

Úy Minh Hải hiện đang ở Thượng Hải, lúc trưa đi gặp bạn, buổi chiều sẽ về Bắc Kinh, "Con về nhà ông bà trước đi, khi nào ba về Bắc Kinh sẽ qua đón con, buổi tối ba nấu cơm cho con."

Thời Quang đáp lại, "Được ạ, ba nhớ để ý sức khỏe, đừng gắng sức quá."

Úy Minh Hải: "Không có chuyện gì đâu."

Lại nói chuyện thêm vài câu mới tắt máy.

Đường Mật kéo Thời Quang, "Sao dạo này ba cậu bắt đầu dính người rồi?"

Thời Quang: "...Chắc do gần đây rảnh rỗi."

Đường Mật nghĩ rằng Thời Nhất Thịnh gọi điện cho cô mỗi ngày.

Hai môn cuối thi vào buổi sáng được tổ chức ở hai địa điểm là khu cô học và tầng bốn khu hai.

Lúc đổi trường thi, ở trên bậc thang Thời Quang gặp được Thời Yến Lãng, Thời Yến Lãng không chút lưu tình cầm sách gõ vào đầu cô, "Thi đạt tiêu chuẩn chưa?"

Thời Quang trợn trừng mắt một cái, đầu óc người này bị úng rồi sao.

Cô còn nhớ lần trước gọi điện cho nhau, câu cuối cùng hắn nói là ôn tập em gái em!

Thời Yến Lãng hỏi: "Mấy giờ em thi xong?" Buổi sáng hắn chỉ thi một môn, giờ chuẩn bị về ký túc xá.

Thời Quang: "Mười hai giờ."

"Vậy hôm nay anh làm người tốt, buổi trưa mua cơm cho em ăn."

"Không cần đâu, em bận rồi."

Thời Quang vẫy tay, đi lên lầu.

Đường Mật đi bên cạnh cẩn thận bước từng bước, xém chút nữa là bước hụt, may vịn kịp tay vịn trên cầu thang, "Ai nha mẹ ơi, làm tớ sợ muốn chết."

Thời Quang nhìn cô, "Hồn cậu bay đâu rồi?"

Đường Mật nhỏ giọng nói một câu, trong ngực anh họ cậu rồi.

Mi tâm Thời Yến Lãng sắp nhăn thành một đống, con mắt híp lại nhìn bóng lưng tiêu sái của tiểu mít ướt, vừa rồi Đường Mật cứ luôn quay lại nhìn hắn, hắn cũng không để ý.

Khẩu khí của tiểu mít ướt dạo này có phải hơi mạnh mẽ rồi không?

Rủ cô đi xem tuyết ở cố cung thì không rảnh!

Mua cơm trưa cho cô thì không cần!

Có ba ruột thì ghê gớm vậy sao!

Phò Hàn từ phòng vệ sinh bước ra, hắn cũng không biết bởi vì đi vệ sinh mà bỏ lỡ gặp Thời Quang.

"Cậu lại để ý ai vậy?" Cánh tay hắn duỗi ra, ôm lấy cổ Thời Yến Lãng.

Thời Yến Lãng đã nói một chứ: "Cút!"

Phó Hàn thật muốn đạp chết hắn, nhưng vẫn còn muốn làm em rể cậu ta nên chỉ có thể chịu đựng.

Buổi trưa Thời Quang muốn đi ăn trưa chung với Thời Cảnh Nham, nên sẽ không rảnh nói nhiều với Thời Yến Lãng.

Hôm nay Thời Cảnh Nham đi công tác trở về, tối hôm qua anh có nhắn tin cho cô, nói buổi trưa chờ cô thi xong thì qua trường đón cô về nhà.

Mười hai giờ, tiếng chuông kết thúc vang lên.

Học kỳ này chính thức kết thúc, kỳ nghỉ chính thức bắt đầu.

Hôm nay ba mẹ Đường Mật tới trường học đón cô, Đường Mật thu dọn hộp bút xong, lên tiếng gọi Thời Quang, chạy nhanh như gió ra tới cửa phòng học, thẳng tiến tới cổng trường.

Thời Quang lấy điện thoại di động ra nhìn, vẫn không có tin gì, chắc anh vẫn còn đang ở sân bay.

Trên lưng cô đeo balo, không nhanh không chậm đi về hướng ký túc xá.

Trên sân trường, âm thanh thắng xe, xe chạy đi cứ vang lên không dứt.

Điện thoại vang lên, Thời Quang còn tưởng là Thời Cảnh Nham, hóa ra lại là Úy Phong.

Mười ngày này bận thi cử, cô xém quên mất người anh Úy Phong này.

Mặc dù hôm tết nguyên đán có hẹn nhau đi ăn, thế nhưng sau đó Úy Phong lại có dự án, đi công tác, liền phải dời lại.

Úy Phong hỏi cô: Khi nào nghỉ? Dẫn em ra ngoài chơi.

Thời Quang: Hôm nay nghỉ, nhưng hai ngày tới em bận rồi.

Ngày mai là sinh nhật khác của cô, cô muốn tổ chức chung với Thời Cảnh Nham.

Úy Phong vốn dĩ định ngày mai dẫn cô ra ngoài, đành phải đổi thời gian: Vậy thứ sáu được không?

Thời Quang: Được ạ.

Lúc này cô mới nhớ hỏi: Anh đi công tác về rồi sao?

Úy Phong: Anh đang ở sân bay, ngày mai về Bắc Kinh.

"Đào Đào."

Âm thanh quen thuộc từ phía trước truyền tới.

Thời Quang đang muốn trả lời Úy Phong, nghe được tiếng gọi, cô bỗng ngẩng đầu lên.

Thời Cảnh Nham một tay cầm túi, một tay cầm điện thoại, đang đứng cạnh cửa ký túc xá.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi trắng, áo khoác màu đen, khiến cho những nữ sinh đi ngang qua đều phải liếc nhìn.

Trong thoáng chốc, Thời Quang còn tưởng mình đang nằm mơ.

Cô đã hơn mười ngày chưa thấy anh, lúc trước không hề có cảm giác nhớ nhung, nhưng sau khi thấy anh, cô cảm giác được mình vô cùng nhớ anh, mặc dù anh đang đứng ngay trước mặt.

Cô chạy thật nhanh, rất muốn nhào vào ngực anh, nhưng cuối cùng lại dừng ngay trước mặt anh.

"Anh tới lúc nào vậy? Sao không gọi điện cho em?"

Thời Cảnh Nham: "Vừa tới thôi." Câu thứ hai là: "Nhắn tin với ai thế? Không nhìn đường gì cả."

Thời Quang: "Úy Phong, anh ấy hẹn thứ sáu đi ăn chung."

Thời Cảnh Nham "Ừ" một tiếng, trên mặt không phân biệt buồn vui, ra hiệu cô lên lầu lấy đồ xuống.

Thời Quang không có nhiều đồ mang theo, chỉ lấy mấy bộ đồ đơn giản, ôm con gấu to bự xuống lầu.

Thời Cảnh Nham đang nghe điện thoại, chỉ nghe anh nói: "Hôm nay không rảnh."

Phía bên kia là mẹ anh, hỏi hôm nay anh có muốn về nhà ăn cơm không.

Mẹ Thời trêu chọc anh: "Nha, hẹn người yêu sao?"

Bà cũng không trông mong Thời Cảnh Nham có thể đường đường chính chính đáp lại, kết quả Thời Cảnh Nham lại đáp: "Đúng ạ."

Mẹ Thời liền giật mình, bà bận rộn từ trưa tới giờ, lúc này đầu hơi đau, cẩn thận suy nghĩ, bà rõ ràng nãy mình có nói là: Hẹn người yêu?

Anh trả lời: Đúng.

Mẹ Thời tỉnh táo hẳn ra, đem hết mọi công việc gác qua một bên, "Tỏ tình sao?"

Thời Cảnh Nham lần này không trả lời mà nói: "Đào Đào xuống rồi."

Mẹ Thời cười, "Thời Cảnh Nham, con đúng là muộn tao (*)"

(*) Ám chỉ những người trong nóng ngoài lạnh.

Thời Cảnh Nham: "..."

Mẹ Thời: "Buổi trưa hẹn người yêu đi ăn cơm, giờ thì Đào Đào xuống lầu, cho nên người con yêu chẳng khác nào là Đào Đào, con chính là muốn nói với mẹ, người trong lòng con là Đào Đào."

"Chậc chậc." Mẹ Thời tiếp tục trêu chọc: "Định khi nào tỏ tình? Mẹ giúp con chuẩn bị một phen."

Thời Cảnh Nham: "...Cúp đây."

Cất điện thoại, anh cầm lấy đồ từ tay Thời Quang, nhìn con gấu kia, là món quà hồi tết nguyên đán anh đưa cho cô, "Trong nhà không phải có một con rồi sao?"

Ở trong nhà có mười con, không giống với con này.

Thời Quang đành phải nói: "Mang qua nhà ba em."

Thời Cảnh Nham: "Đừng quên mang về."

Thời Quang: "..."

Loại người khó hiểu này, không ai có thể đối đáp nổi.

Thời Cảnh Nham hình như có chút bài xích với ba Úy Minh Hải.

Đương nhiên là ba cũng không thích Thời Cảnh Nham.

Mấy ngày trước ba gọi điện cho cô, đúng lúc cô đang nói chuyện với Thời Cảnh Nham, lúc kết thúc, ba gọi tới, "Gọi cho ai mà lâu như vậy?"

Cô: "Thời Cảnh Nham ạ."

Ba: "Điện thoại có phóng xạ, lần nhau con hạn chế lại."

Cô: "...Dạ."

Thật ra mỗi lần ông nói chuyện với cô còn lâu hơn cả Thời Cảnh Nham.

Thời Quang cứ nghĩ Thời Cảnh Nham sẽ mang cô về nhà, thế nhưng sau khi rời trường rẽ trái, ngược hướng về nhà hai người.

"Không về nhà ông nội sao?"

"Lát nữa về sau." Thời Cảnh Nham nghiêng mặt hỏi cô, "Nghỉ đông được mấy ngày?"

Thời Quang: "Khoảng một tháng." Cô không dám đối diện với anh, liền xoay mặt nhìn ngoài cửa sổ.

Bởi vì nụ hôn kia, cuối cùng cô không tự giác mà nhìn môi anh.

Cứ mãi như thế cũng không phải là biện pháp, tâm tư bé nhỏ này của cô quá rõ ràng.

Cô vắt hết óc, đột nhiên hỏi: "Anh có kính râm không?"

Thời Cảnh Nham: "Em hỏi kính râm làm gì?"

Thời Quang xoa xoa con mắt, "Mấy nay đều thức đêm đọc sách, mắt hơi nhạy cảm, nhìn ánh sáng có chút khó chịu."

Tài xế tưởng mắt Thời Quang nhạy cảm thật, lấy kính râm đặt trên gương xe ông mới tìm ra, chờ lúc đèn đỏ thì đưa cho Thời Quang, "Kính hơi lớn, con xài đỡ cái kính râm này đi."

Thời Quang cảm kích nhận lấy: "Cảm ơn chú."

Thời Quang cầm kính lên đeo thử một chút, quả thật có chút lớn, thế nhưng không ảnh hưởng, không rớt là được.

Ở trên xe cô không vội mang, khi đến nhà hàng ngồi xuống chuyện đầu tiên cô làm chính là lấy kính râm ra đeo lên.

Thời Cảnh Nham: "Ăn cơm còn mang sao?"

Thời Quang chỉ trên đầu, "Có ánh đèn, chói mắt em."

Cô ngồi đối diện Thời Cảnh Nham, như thế có thể quang minh chính đại nhìn lén anh.

Có kính râm che chắn, anh cũng không nhìn thấy được ánh mắt của cô.

Cô chống tay lên cằm, "Em chợp mắt một lúc, đồ ăn lên thì gọi em."

Thời Cảnh Nham nhìn cô: "Mệt mỏi vậy à?"

Thời Quang: "Ừm, em thức đêm đọc sách."

Thời Cảnh Nham biết cô đang nhìn anh, liền để mặc cô một lúc.

Mấy phút sau, anh đưa tay lấy kính mắt xuống, "Ăn cơm thôi."

Không có kính mắt che đi, Thời Quang không dám nhìn thẳng vào mặt anh.

Cô chuyển hứng thú qua đồ ăn, lại nghĩ đến làm sao có thể đột phá mối quan hệ với anh.

Con người luôn có lòng tham, được anh quan tâm nhưng vẫn muốn nhiều hơn.

Ôm, hôn...

Đột nhiên đũa cô trầm xuống, bị một đôi đũa khác chặn lại.

"Em gặp quả ớt làm gì?" Thời Cảnh Nham nhìn cô.

Thời Quang hoàn hồn, phát hiện mình đang kẹp một miếng ớt đỏ, nếu không phải anh cản lại, chắc giờ cô đã ăn vào miệng.

"Đang suy nghĩ đề thi hôm nay, có mấy bài không chắc đáp án."

Thời Cảnh Nham: "Ăn cơm thật ngon đi."

Anh gắp không ít đồ ăn bỏ vô chén cho cô, để đũa xuống, mở khuy áo ở cổ tay, đem tay áo xắn lên.

Thời Quang: "Anh nóng à?"

Thời Cảnh Nham: "Lột tôm."

"Nhìn cái gì đấy?" Mễ Dĩnh nhìn theo ánh mắt của Úy Lam hướng về phía sau.

Nói xong, cô cũng quay lại nhìn, là Thời Cảnh Nha,.

Mễ Dĩnh có quen Thời Cảnh Nham, nhưng không quá thân thiết.

Cô quay đầu, cười nói với Úy Lam: "Sao vậy, tìm tình yêu khác rồi sao? Coi trọng Thời Cảnh Nham rồi?"

Úy Lam đã có người mình thích, cho dù người kia đã kết hôn, cô vẫn không thể buông tay được, thế nên sao có thể thích người khác, cô nói: "Nhìn người đối diện anh ta."

Mễ Dĩnh vừa rồi không chú ý tới người ngồi đối diện Thời Cảnh Nham, cô quay lại lần nữa, chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của cô gái ấy, rất tinh xảo, cảm thấy khá quen, lại không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

"Cậu quen?" Cô hỏi Úy Lam.

Úy Lam nhấp một ngụm nước trái cây, "Đó là người lần trước cậu hỏi mình đấy."

Mễ Dĩnh hiểu ra, "Con riêng đó sao? Hèn gì tớ thấy quen."

Cũng đã hơn mười ngày, cô sớm quên tên gọi của cô bé ấy, "Em họ cậu gọi là gì ấy nhỉ?"

Úy Lam: "Thời Quang."

Mễ Dĩnh nhớ lại, Thời Quang được Thời gia nuôi dưỡng, "Em gái của Thời Cảnh Nham?"

Tiếng "Ừ" của Úy Lam vang lên, mắt lại nhìn về phía bên kia.

Không nghĩ rằng Thời Cảnh Nham còn có thể kiên nhẫn như vậy đối với một người em gái không có quan hệ máu mủ này, không chỉ gắp thức ăn, còn lột tôm, những việc như vậy đều là bạn trai làm cho bạn gái thôi mà?

Anh ta không biết chuyện này sao.

Nghĩ tới đó, cô bỗng nhíu mày.

Mễ Dĩnh thấy Úy Lam lại chú ý bên kia, cũng quay đầu lại nhìn.

Thời Cảnh Nham đúng lúc lột tôm đút cho Thời Quang một miếng, Thời Quang không thích ăn, lắc đầu.

Mễ Dĩnh quay đầu lại một lúc, xoa cổ đã mỏi nhừ: "Có chút nào giống anh em đâu chứ, rõ ràng chính là người yêu."Cằm cô nâng hướng về bên đó, "Không qua chào hỏi sao?"

Úy Lam thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói: "Không rảnh."

Mễ Dĩnh biết gần đây Úy Lam bực bội đều là vì Thời Quang.

Cũng khó trách, mọi thứ vốn đã an bài, ván đã đóng thuyền thuộc về cô, bỗng nhiên Thời Quang xuất hiện, tất cả đều là ẩn số.

Nếu là ai ở trong tình cảnh đó, chắc chắn đều sẽ mất cân bằng.

Thân thể cô nghiêng về phía trước, hạ giọng: "Không phải cậu nói người em họ này lúc trước ở nhà ba mẹ nuôi không được yêu thương sao?"

Úy Lam cũng là nghe cô sáu nói, không chắc đúng sai.

Mễ Dĩnh hỏi tiếp: "Có phải Thời Cảnh Nham đối xử với Thời Quang tốt nhất không?"

Úy Lam lắc đầu: "Cái này mình không rõ, nhưng chắc cũng không sai đâu."

Mễ Dĩnh chống cằm, suy nghĩ một lát: "Thời Cảnh Nham vẫn chưa có bạn gái à?"

Úy Lam: "Chưa có."

Mễ Dĩnh: "Vậy thì dễ rồi. Không phải cậu nhìn đứa em này không thuận mắt sao, cướp lấy sự quan tâm của cậu mà? Vậy cậu liền gậy ông đập lưng ông cô ta, một mũi tên trúng hai đích."

Đôi đũa trong tay Úy Lam hơi dừng lại, nhìn về phía Mễ Dĩnh.

Mễ Dĩnh: "Hai ngày này việc quan trọng nhất chính là đi xem mắt với Thời Cảnh Nham."

Úy Lam còn tưởng là kế sách gì hay ho: "Tớ không rảnh rỗi như vậy, hơn nữa, nếu nói tìm người để kết hôn, thì gia đình của Thời Cảnh Nham cũng chướng mắt tớ, tại sao tới phải tự chuốc nhục nhã như vậy."

Mễ Dĩnh hút nước trái cây, "Chỉ là đi xem thôi mà, không phải để xả giận sao."

Úy Lam như suy nghĩ tới điều gì: "Cậu có ý gì?"

Mễ Dĩnh cười cười, "Hiện tại Thời Quang để ý nhất chính là Thời Cảnh Nham và chú út của cậu, không phải trước đó chú cậu ngày nào cũng thúc cậu tìm bạn trai sao, cậu liền nói với chú ấy, cậu để ý Thời Cảnh Nham, để chú ấy giật dây tác hợp, chú ấy nhất định sẽ giúp cậu, đây chẳng phải là đâm một nhát vào tim Thời Quang hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43

Tp.HCM,03/10/19

Editor: Xiao He

Thời Cảnh Nham lột tất cả năm con tôm, Thời Cảnh Nham không đụng tới con nào, anh biết cô thích ăn thịt, nhưng không nghĩ rằng cô không hề ăn hải sản.

"Em cứ ăn như vậy sẽ không đủ dinh dưỡng." Anh lại đưa tôm qua.

Thời Quang nghiêng đầu né đi, cô thật sự không thích ăn, từ nhỏ đã không ăn rồi.

"Nếu không đủ chất, em sẽ ăn thêm rau củ với các sản phẩm từ đậu."

Sức ăn Thời Quang rất nhỏ, rất nhanh đã no rồi, cô bắt đầu chậm rãi ăn canh, chờ đợi Thời Cảnh Nham.

Không dám nhìn Thời Cảnh Nham, cô chỉ có thể lướt điện thoại, đột nhiên nhớ tới một chuyện, "Tài khoản Taobao của em anh sử dụng xong chưa?" Cô đang muốn lên mạng xem một quyển sách, còn muốn mua thêm quần áo.

Tiền lương dạy thêm tháng này được phát rồi, bộ quần áo cô thích rốt cuộc cũng có thể mua rồi.

Cái váy đó cô đã để trong giỏ hàng lâu rồi, nhưng vẫn không quyết tâm mua.

Thời Cảnh Nham: "Vẫn chưa dùng xong, ngày mai anh đưa cho em."

Anh định ba ngày nữa mới đưa, nhưng đã thay đổi lại rồi.

Thời Quang: "Anh cứ dùng đi, không vội đâu."

Ăn cơm xong, Thời Quang đi thanh toán, Thời Cảnh Nham cũng không giành tính tiền, mỗi lần đi ăn cơm cùng với cô, đều là cô trả.

Thời Cảnh Nham cầm áo khoác của cô đứng chờ ở cửa ra vào, Thời Quang một lúc sau mới ra tới, "Sao em lâu vậy?"

Thời Quang nói dối: "Em vô phòng rửa tay."

Lúc nãy cô gặp Úy Lam ở quầy tính tiền, nói chuyện vài câu, mất cả hứng, cô cũng không muốn nói chuyện này với Thời Cảnh Nham.

Hai người đi cùng nhau xuống lầu, Thời Cảnh Nham hỏi Thời Quang: "Buổi chiều tới phòng làm việc của anh không?"

Thời Quang lắc đầu: "Em về nhà ngủ bù đây, gần đây đều thức đêm học bài."

Thật ra cô cũng muốn đi, nhưng nếu tới đó rồi cô sẽ suy nghĩ lung tung, không chú ý đọc sách, cũng sẽ ảnh hưởng tới công việc của Thời Cảnh Nham.

Vẫn là thôi đi.

"Chạng vạng ba qua đón em."

Thời Cảnh Nham: "Đón em làm gì?"

Thời Quang: "...Ăn cơm đó, đã hơn mười ngày rồi ba không gặp em."

Một lúc sau, Thời Cảnh Nham "ừ" một tiếng, sau đó. "Mười một giờ tối anh đón em về, ngày mai ăn sinh nhật em."

Trong lòng Thời Quang ngọt ngào, đắc ý.

Giả vờ bình tĩnh giơ ngón OK về hướng anh.

Trước tiên Thời Cảnh Nham đưa Thời Quang về nhà ông nội, tới biệt thự rồi nhưng anh không vào mà đi tới công ty liền.

Đi công tác mười ngày, có rất nhiều hợp đồng cần anh kí tên.

Đang lúc bề bộn công việc, mẹ anh lại đến.

Văn phòng của mẹ anh ở trên lầu, bình thường nếu không có chuyện gì bà rất ít tới đây.

Mẹ Thời ngồi xuống đối diện anh, mỉm cười: "Gặp người thương rồi sao?"

Ánh mắt Thời Cảnh Nham luôn đặt trên tài liệu, không trả lời mà hỏi lại: "Mẹ có chuyện gì sao?"

Mẹ Thời cũng không trêu anh nữa, nói việc chính: "Chuyện liên quan đến hạng mục ngành hàng không, mẹ vừa mới biết, hóa ra tập đoàn GK cũng muốn chen vào."

Không chỉ có mục đích, mà còn cố ý gây khó dễ.

Hạng mục là Úy Phong phụ trách, trong khoảng thời gian này Úy Phong với Úy Minh Hải đều đang cố gắng liên hệ với cấp cao bên đó, có vẻ như cũng

tạo mối quan hệ.

Thời Cảnh Nham: "Chỉ chuyện này thôi sao?"

Mẹ Thời "a" một tiếng, "Chuyện lớn như vậy trong mắt con không quan trọng sao?"

Thời Cảnh Nham lật tiếp hợp đồng, tiếp tục nhìn, một lúc sau nói: "Con biết từ nửa tháng trước rồi."

Mẹ Thời: "Con tính sao?"

Thời Cảnh Nham điềm tĩnh: "Chưa có tính toán gì, Úy Phong sẽ không để con dễ dàng chiếm được."

Đương nhiên, anh cũng sẽ như vậy.

Mẹ Thời: "Con suy tính kỹ càng là được."

Thư ký gõ cửa bước vào, đưa cho Thời Cảnh Nham một túi xách, "Thời tổng, đây là túi cuối cùng."

Bên trong là một cái váy, đặt mua hồi tết nguyên đán, lúc ấy bởi vì thiếu hàng, nên giờ mới chuyển tới.

Chờ thư ký rời đi, mẹ Thời hỏi: "Con còn mua đồ trên mạng?"

Thời Cảnh Nham: "Ừm."

Mẹ Thời: "Mua gì vậy?"

Thời Cảnh Nham không trả lời, cầm túi đem vô phòng nghỉ ngơi cất.

Mẹ Thời hiếu kì, đi theo anh bước vô phòng nghỉ ngơi, vừa tới cửa, bà liền kinh ngạc: "Thời Cảnh Nham, con làm gì đây! Ông trời của tôi ơi, con biến chỗ này thành trạm chuyển phát nhanh à?"

Bao to bao nhỏ, có đến trăm túi trong phòng, phòng nghỉ vốn không lớn, trên ghế sa lon, trên mặt bàn, ở đâu cũng có, không có chỗ nào để đứng.

"Thời Cảnh Nham, con... Bị cái gì kích thích à?"

Tâm trạng mẹ Thời hiện tại vô cùng hoảng hốt.

Thời Cảnh Nham để cái túi trên tay chồng lên cạnh cửa, "Con mua cho Đào Đào."

Mẹ Thời: "..."

Nỗi lo lắng trong lòng bà rốt cuộc cũng buông xuống.

Bà không hiểu, "Con đến cửa hàng mua không được à, ít nhất con cũng trực tiếp thấy, hợp hay không cũng biết rõ. Con mua những thứ này, chưa chắc thích hợp với Đào Đào, tặng rồi sợ lại gây phản ứng ngược."

Thời Cảnh Nham: "Đều là cô ấy chọn."

Những gì bà biết được về Đào Đào thì chắc chắn những gì mà Đào Đào thích sẽ không nói với Thời Cảnh Nham, càng sẽ không để Thời Cảnh Nham mua cho mình.

Lúc trước Thời Cảnh Nham vì muốn mua đồ cho Đào Đào mà còn phải nhờ Thời Yến Lãng trợ giúp, bỏ ra hơn sáu mươi vạn mới mua cho Đào Đào được hơn một vạn.

Lần này mua nhiều như vậy, Đào Đào chắc chắn sẽ không nhận.

"Con gái đôi khi chỉ là thuận miệng nói thôi chưa chắc đã thật lòng mà thích."

Thời Cảnh Nham đóng cửa lại, "Đây đều là trong giỏ hàng của cô ấy."

Anh mua về toàn bộ.

Mẹ Thời không nói nữa, vui mừng từ tận đáy lòng, rốt cuộc con trai mình cũng chủ động, trước đây bà sợ anh sẽ không muốn yêu đương, định xem mắt rồi kết luôn, nếu vậy chắc chắn sẽ không thú vị.

Bà mở cửa phòng nghỉ ngơi ra, gọi video chat.

Thời Cảnh Nham nghe được âm thanh điện thoại của bà, "Mẹ định làm gì?" Anh đưa tay muốn cản lại, còn tưởng bà định nói chuyện video với Thời

Quang.

Mẹ Thời đẩy anh ra, "Mẹ muốn cho ba con thấy được mẹ ghen tị như thế nào."

Thời Cảnh Nham: "..."

Video vừa kết nối, "Chuyện gì mà phải gọi video vậy?" Ba Thời đang họp đành phải ra ngoài nghe máy.

Mẹ Thời hướng camera về phía một đống đồ, "Thấy chưa, có thấy không?"

Ống kính liên tục rung lắc, ba Thời không thể nhìn rõ đó là gì, trước mắt ông toàn là thùng và túi hàng, "Bà đang ở đâu vậy?"

Mẹ Thời: "Trong phòng nghỉ của con trai ông, đây đều là hàng chuyển phát đấy, con trai ông mua giùm cho bạn gái, tôi ghen tị, ông không định chuẩn bị bất ngờ gì cho tôi để tôi biến về thời thiếu nữ sao?"

Ba Thời: "..."

Trong màn hình ông còn thấy Thời Cảnh Nham đang há hốc miệng, nhưng lại giữ yên lặng.

Thời Cảnh Nham vô cùng đồng tình với ba mình, anh đóng cửa lại, để ba mình tiếp tục ăn nói khép nép cản trở sự cao hứng của vợ.

Năm phút sau, mẹ Thời từ phòng nghỉ bước ra.

Tâm trạng bà xem ra không tồi, bước chân nhẹ nhàng.

Đối với một chuyện xảy ra hôm nay Thời Cảnh Nham cũng không kinh ngạc mấy, mẹ anh là con gái út của ông ngoại, ngoài bà ra thì còn ba người anh trai, từ nhỏ bà đã được nuông chiều, giờ ba anh còn vô cùng dỗ dành bà.

Mẹ Thời điềm nhiên như không có chuyện gì mà hỏi: "Đều là quà sinh nhật cho Đào Đào sao?"

Thời Cảnh Nham: "Không phải tất cả."

Mẹ Thời cũng lười đoán, dù sao cũng là của Đào Đào hết.

Tối nay Diệp gia có người mời khách, chỉ cần ai ở Bắc Kinh thì đều phải qua đó.

Bà sợ Thời Cảnh Nham bận rộn sẽ quên, nhắc anh: "Sáu giờ tối đấy, đừng tới trễ."

Thời Cảnh Nham: "Tối nay con không có thời gian."

Mẹ Thời tưởng: "Có xã giao à?"

"Không có." Dừng một lúc, Thời Cảnh Nham nói: "Ngày mai là sinh nhật Đào Đào."

"?"

Mẹ Thời nghi hoặc nhìn con trai mình, ngày mai mới sinh nhật, vậy thì liên quan gì tới tiệc tối nay.

Bỗng nhiên, bà hiểu ý, cười, "Sao đây, đừng nói con định tỏ tình lúc 0 giờ đấy nhé?"

Lúc sau, Thời Cảnh Nham: "Đúng rồi."

Mẹ Thời: "..."

Bà nhìn chằm chằm con trai mình thật lâu, không phân được những lời anh nói là thật hay giả.

Thế nhưng nhiều túi mua hàng như vậy xem ra là thật rồi.

Điện thoại Thời Cảnh Nham vang lên, Thời Quang nhắn tới: Em đi từ nhà ông nội, ba nói tài xế qua đón em để tới sân bay đón ông.

Ngón tay Thời Cảnh Nham vuốt ve màn hình, Úy Minh Hải càng ngày càng có nhiều đòi hỏi, bây giờ còn muốn có người ra sân bay đón mình.

Thư ký lại gõ cửa, nói giám đốc của AIO là Úy Lam đã tới.

Mẹ Thời đứng lên, "Con đi đi." Đi được vài bước bà ngừng lại, bà mới nhớ ra Úy Lam là ai. "Sao con lại có quan hệ với Úy Lam rồi? Con không phải nên tránh xa người Úy gia sao?"

Thời Cảnh Nham bình tĩnh đáp: "Đào Đào cũng là người của Úy gia."

Mẹ Thời: "Nhưng như thế không giống, con bé không lớn lên trong hoàn cảnh mây mù chướng khí bên đó."

Bà nhắc lại, "Người phụ nữ Úy Lam này, nhìn qua tưởng vô hại, nhưng thật ra là giấu đao sự mềm yếu ấy, người xấu xa như vậy con nên có khoảng cách với cô ta, nếu không đến lúc bị lợi dụng cũng đừng hòng kêu oan, đặc biệt tiểu tổ tông nhà con còn vô cùng ghen đó."

Bên tai Thời Cảnh Nham bỗng nhiên văng vẳng lời dặn của Thời Quang với anh: Nói chuyện với Úy lam ít thôi.

Úy Lam tới cùng với Mẫn Lộ, trước đây đều là tự mình cô đến, hôm nay lại muốn kéo Mẫn Lộ đi cùng.

Hôm nay Mẫn Lộ vô cùng có sức sống, "Nói chuyện công việc Thời Cảnh Nham cũng không cho mình mặt mũi đâu, gọi mình tới cũng không có tác dụng gì."

Úy Lam cười cười, "Không sao, dù gì cũng có có mặt cậu, cũng sẽ hạn chế một chút."

Úy Lam bước tới văn phòng của Thời Cảnh Nham đã nhiều liền, đã quen thuộc nên không khách sáo nữa.

Hôm nay công việc của Thời Cảnh Nham rất nhiều, một số việc của ngày mai cũng phải làm xong trong hôm nay, ngày mai anh phải ăn sinh nhật với Thời Quang, buổi sáng không thể tới công ty.

Anh nhìn đồng hồ đeo tay một cái, "Chỉ có hai mươi phút."

Úy Lam: "..."

Vẫn được, giữa cô với anh là quan hệ đối tác, nếu không cô còn nghĩ rằng anh đang ra lệnh đuổi khách.

"Đủ rồi."

Úy Lam nói một chút về mục tiêu và tiến độ phát triển của công ty ở thị trường nước ngoài, kế tiếp là vấn đề liên quan đến thay đổi nhà thiết kế.

Bên công ty muốn phát triển đồ tình nhân, lại muốn đột phá phong cách thiết kế đồ tình nhân xưa cũ, nên chuẩn bị tuyển dụng sinh viên tại các trường học, sinh viên đều đang ở độ tuổi yêu đương, đối với đề tài này vô cũng nhạy cảm, có thể dễ dàng phát huy ý tưởng mới hơn.

Cụ thể vận hành như thế nào, Thời Cảnh Nham cũng không muốn quan tâm nhiều, anh chỉ tham dự vào việc quyết định các chiến lược cấp cao.

"Cô với Mẫn Lộ căn cứ vào đó mà quyết đi."

Úy lam: "Anh có người nào thích hợp không?"

Cô tưởng Thời Cảnh Nham sẽ nói để Thời Quang thử xem, nào ngờ anh lại từ chối thẳng thắn, "Không có."

Úy Lam khống chế thời gian gặp mặt trong khoảng mười tám phút, nói thêm nữa sẽ không có ấn tượng tốt, cô đứng dậy tạm biệt, nói có chuyện gì thì sẽ liên lạc với anh qua điện thoại.

Mẫn Lộ không đi về với Úy Lam, cô một mình ở lại văn phòng Thời Cảnh Nham vài phút.

"Sinh nhật ngày mai của tiểu đáng yêu tổ chức ở đâu?"

"Nhà ông nội."

"Vậy được."

Cô vẫn còn một món quà chưa tặng Thời Quang.

Trên bàn của Thời Cảnh Nham có điếu thuốc, cô cầm lấy để trên tay chơi.

"Muốn hút thì hút đi."

Mẫn Lộ không hút, hơi xoay xoay, khói tỏa ra khắp bàn, "Tớ đi đây."

Xuống dưới lầu, Úy Lam đang chờ cô.

"Cậu với người như Thời Cảnh Nham sao có thể thành bạn vậy? Hơn nửa ngày không nói một câu, nhưng nói câu nào cũng khiến người khác nghẹn chết." Úy Lam nửa đùa nửa thật nói.

Sau đó vòng vo hỏi: "Anh ta đối với những người khác đều như vậy sao?"

Mẫn Lộ: "Cũng không khác mấy." Cô lại cố ý nói thêm một câu: "Thế nhưng Đào Đào lại là ngoại lệ, từ nhỏ Đào Đào đã ỷ lại vào cậu ta, nên cậu ta rất

dung túng cho Đào Đào."

Cô nói như vậy là muốn nói cho Úy Lam biết đừng khi dễ Thời Quang, nếu không Thời Cảnh Nham sẽ không tha cho cô ta.

Úy Lam cười cười, cũng không nói lại.

Thời Quang ỷ lại vào Thời Cảnh Nham như thế, vậy thì càng tốt.

Cô không về công ty với Mẫn Lộ, đi qua GK luôn.

Trên đường, Úy Lam nhắn tin cho Úy Minh Hải: Chú út, tối nay con qua văn phòng chú nhé.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Tp.HCM, 05/10/19

Editor: Xiao He

Lúc này Úy Minh Hải đang ở trên máu nay, ông rút ngắn lịch trình, về trước thời hạn hai tiếng.

Khác với những lần đi công tác trước đây, lần công tác này ông một lòng chỉ muốn quay về.

Trước đây thư kí Trần có nói đùa với ông, có lẽ là do ông làm cha rồi nên khác.

Ông thật sự coi Thời Quang là đứa nhỏ mới sinh, lúc nào cũng muốn ở bên cạnh cô.

Thư kí Trần nhắc nhở: "Ông cứ kè kè bên cạnh cô bé như vậy thì sao cô bé nói chuyện yêu đương được."

Úy Minh Hải khinh thường: "Giờ vẫn còn nhỏ, chưa cần yêu đương đâu."

Thư kí Trần: "...chờ tới khi tốt nghiệp rồi, cái gì cũng sẽ thay đổi, lúc ấy mới thấy rằng trường học tốt biết bao nhiêu." Có thể do đã lớn tuổi, trải qua nhiều việc rồi thế nên ông rút ra được rất nhiều bài học.

Tình cảm tuổi học trò đơn thuần như vậy, trong sáng đến mức chỉ cần một câu dỗ ngon dỗ ngọt liền tưởng chừng như có thể bên nhau đến thiên hoang địa lão.

Mấy ngày trước con gái có gọi điện cho ông, "Ba, con đang thích một bạn trai cùng lớp."

Con gái ông mới chỉ mười sáu tuổi, vừa mới lên lớp 10.

Ông hỏi con: "Cậu ta rất đẹp trai à?"

Con gái: "Đẹp ạ, học cũng giỏi nữa."

Ông nói: "Thích thì theo đuổi đi, không chừng có thể bắt được đấy."

Con gái: "Không đâu, con thích nhưng để trong lòng là được rồi."

Úy Minh Hải nghe xong, nhìn thư ki Trần, "Con gái nói những chuyện này cho ông nghe sao?"

Thư kí Trần gật đầu, "Bởi vì tôi tôn trọng con bé, thế nên chuyện gì con bé cũng tâm sự với tôi, thế nhưng giữa nó về mẹ lại không như vậy, mẹ con bé quản quá nhiều chuyện, làm gì cũng muốn con bé đứng đầu."

Úy Minh Hải lâm vào trầm tư, nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Máy bay xuyên qua những tầng mây, trong ánh mắt ngập tràn sắc trắng xóa.

Ông sẽ điều chỉnh lại bản thân, sẽ không gượng ép con quá nhiều.

Những năm gần đây, ông đối với những đứa cháu đều rất tốt, toàn là dung túng và cưng chiều, bọn họ muốn gì ông đều đồng ý tất.

Ông không đủ kiên nhẫn, càng không có thời gian để ý đến những suy nghĩ trong lòng bọn họ.

Úy Minh Hải quay lại, "Hiện tại chăm sóc một đứa nhỏ còn khó hơn làm kinh doanh."

Thư kí Trần cười: "Đúng vậy, đầu tư và đàm phán không được chỉ cần hẹn lại sẽ tốt, nhưng nếu giáo dục hài tử lệch lạc, tính cách không có giáo dưỡng, giống như một mũi tên đã bắn đi không thể hồi lại."

Một tiếng sau, máy bay đáp xuống.

Bước đến sảnh, Thời Quang đã sớm đứng chờ ở đó.

Chiều cao Úy Minh Hải rất dễ thấy, cô liếc mắt liền thấy ông.

"Ba."

Úy Minh Hải bước đến gần đem cô ôm vào lòng, "Có lạnh không?"

"Không ạ."

Úy Minh Hải hỏi: "Có nhớ ba không?"

Thời Quang: "...Nhớ ạ."

Mỗi ngày điện thoại đều bị tin nhắn oanh tạc, cô không hề có cảm giác ông đang đi công tác.

Hiện tại cô đã hiểu được cảm giác của Đường Mật, lúc mới khai giảng, mỗi ngày Đường Mật đều nghe rất nhiều cuộc điện thoại, trả lời rất nhiều tin nhắn, đều là ba của cô ấy.

Đường Mật than thở, nói phiền quá.

Cô lại nghĩ rằng Đường Mật ở trong phúc mà không biết hưởng, có ba ruột quan tâm tốt biết bao nhiêu.

Đổi thành hiện tại, cô chắc chắn sẽ không nói vậy với Đường Mật nữa.

Bước vô xe, Úy Minh Hải hỏi cô buổi chiều có việc gì không, ông không cần đến công ty, đã hoàn thành xong hết trên máy bay, buổi chiều có thể bên cạnh cô.

Thời Quang nghĩ đến sinh nhật ngày mai, cô muốn mọi thứ thật hoàn hảo.

Cô giơ tay: "Con muốn sơn móng tay."

Úy Minh Hải không hiểu: "Móng tay đang đẹp tại sao phải tô vẽ lên?"

Thời Quang cười: "Ba thật không có mắt thẩm mỹ."

Ngoài miệng Úy Minh Hải nói vậy nhưng vẫn thỏa mãn yêu cầu của con gái: "Để ba đưa con đi, ba ở trong xe chờ con."

Thời Quang: "Vậy chán lắm, hay ba về nhà trước đi?"

Đối với Úy Minh Hải mà nói, ở cùng với con gái là niềm vui lớn nhất của ông, nếu như mẹ Thời Quang còn sống, bà chắc chắn sẽ đi cùng với con gái.

"Con biết chỗ nào làm móng chưa?"

Thời Quang mở tài khoản WeChat đã lưu trước đó, lúc trước Mẫn Lộ có giới thiệu cho cô một tiệm, đều là phong cách đơn giản thanh lịch của cô, cô liền lưu lại, lúc tìm ra, báo địa chỉ cho tài xế.

Úy Minh Hải đưa Thời Quang đến cửa tiệm, bên trong toàn là con gái, ông dừng lại trước cửa.

Dù là nhân viên của tiệm hay là khách hàng đều bị Úy Minh Hải hấp dẫn ánh mắt, mọi người sửng sốt vài giây, suýt nữa thì quên tiếp đón Thời Quang.

Úy Minh Hải: "Làm xong thì gọi cho ba."

Thời Quang vẫy tay: "Lát gặp lại ba ạ."

Một tiếng gọi ba này mọi người đều nghi ngờ nhìn hai người, nhìn thế nào cũng không giống hai cha con.

Nếu nhìn từ bên ngoài, Úy Minh Hải thật sự không giống một người có con lớn như Thời Quang.

Những năm gần đây, mỗi ngày ông đều duy trì luyện tập thân thể, thế nên không hề có thân hình bụng bia của tuổi bốn mươi, dáng người được giữ vô cùng tốt, thần thái khí chất đều là đỉnh cao.

Nhìn qua cũng chỉ như mới hơn ba mươi tuổi.

Úy Minh Hải quay người rời đi, trong cửa tiệm cũng khôi phục lại trạng thái bình thường.

Nhân viên cửa tiệm vẫn không dám tin, nhỏ giọng hỏi: "Sao ba em lại trẻ như vậy?"

Thời Quang: "Kết hôn sớm ạ."

"Thảo nào."

Trong lúc đó, Thời Quang chụp mấy bức hình gửi cho Úy Minh Hải: Ba thấy hình nào đẹp nhất.

Cô cảm thấy mắt thẩm mỹ của ba không khác Úy Minh Hải là mấy.

Úy Minh Hải nghiêm túc góp ý cho Thời Quang, nói ảnh thứ hai đẹp mắt.

Thời Quang ngắm một lúc lâu, mới quyết định chọn kiểu tươi mát nhã nhặn.

Úy Minh Hải hỏi, "Có phải đang yêu đương không?" Con gái quan tâm đến vẻ ngoài, trước đây Đào Đào đều chỉ muốn học hành, giờ lại muốn chăm chút cho bản thân, có thể là yêu rồi.

Ông hỏi tiếp: "Nam sinh kia theo đuổi con rồi?"

Thời Quang lắc đầu, "Không có."

Hiện tại cô không dám nói với ba, người cô thích là Thời Cảnh Nham, cô vẫn chưa xác định được thái độ của Úy Minh Hải đối với Thời Cảnh Nham là gì.

Trước mắt phải thăm dò, ba rất hờ hững với Thời Cảnh Nham, còn lại Thời Cảnh Nham có ấn tượng không tốt với ba.

Úy Minh Hải không nói chuyện này nữa, hỏi cô buổi tối muốn ăn gì, có muốn đi xem phim không, có thể đưa nãi nãi đi chung.

Thời Quang: "Con muốn ăn bò bít tết nhưng con không đi xem phim được."

Úy Minh Hải: "Sao vậy?"

Thời Quang: "Buổi tối Thời Cảnh tới đón con, ngày mai sẽ ăn sinh nhật ở nhà ông nội."

Úy Minh Hải: "Muộn như vậy còn tới đón, cậu ta không biết mệt?"

Thời Quang: "..."

Sau đó Úy Minh Hải cũng không nói thêm, dù sao lúc trước ông cũng hứa với cô, sinh nhật ngày mười sáu cô sẽ tổ chức ở bên Thời gia.

Lúc trên máy bay, thư kí Trần cũng nói với ông, đừng quản quá nghiêm, nếu cứ kè kè bên cạnh, con cái sẽ cảm thấy phiền chán.

Lúc về đến nhà, Úy Minh Hải xuống bếp làm bò bít tết cho cô, còn phối món ăn.

Thời Quang cầm một quyển sách tài chính, ngồi trong phòng bếp với ba.

Úy Minh Hải nhìn cô mấy lần, cô lại xem sách quá tập trung, không nhận ra được ánh mắt ông.

"Nam sinh kia học tài chính sao?"

Nếu không sao cô phải liều mạng đọc những loại sách khô khan này, ngày nghỉ đầu tiên cũng không thả lỏng chút nào.

Thời Quang: "Dạ."

Úy Minh Hải đề nghị: "Khi nào khai giảng thì dẫn ba đi gặp cậu ta đi."

Lúc này Thời Quang mới ngẩng đầu, trả lời cho có: "Để nói sau đi ạ, mọi chuyện còn chưa rõ ràng."

Úy Minh Hải khui một chai rượu vang, rót nửa li cho con gái, ông cũng rót một li cho mình.

Không quên dặn dò Thời Quang: "Sau này ngoại trừ lúc có ba bên cạnh, còn lại không được phép uống rượu."

Lời này Thời Cảnh Nham cũng từng nói với cô.

Úy Minh Hải bắt đầu cắt bò bít tết, nguyên một khối bò bít tết được cắt rất gọn gàng, để trên nĩa, đưa đến trước mặt Thời Quang.

Thời Quang bây giờ đều áo đến thì đưa tay, cơm đến thì há miệng, chỉ cần ở cạnh Úy Minh Hải, cô không cần phải động tay làm việc gì.

"Sinh nhật ba làm ngày âm lịch hay dương lịch ạ?"

Úy Minh Hải: "Bà nội con chỉ nhớ sinh nhật âm lịch của ba thôi."

Thời Quang gật đầu, sinh nhật âm lịch của ba sắp tới rồi, là ngày hai mươi tám tháng chạp.

Đợi ngày mai xong xuôi, cô sẽ suy nghĩ xem nên tặng quà gì.

Đang lúc ăn, thì có khách không mời mà tới.

Úy Lam đột nhiên xuất hiện, Thời Quang rất không thoải mái.

Lần trước tới, không hề báo trước một tiếng, liền trực tiếp tới, lúc ấy cô cũng giật mình.

Bây giờ vẫn vậy.

Cho dù có bảo vệ, thì ít nhất cũng nên nhấn chuông cửa chứ, để người trong nhà cũng chuẩn bị tâm lý.

Bất thình lình, trong phòng khách đột nhiên có người bước vào.

Có thể ba quen rồi, nhưng cô thì không, cô cảm thấy không có chút riêng tư gì.

Úy Minh Hải: "Hôm nay không bận sao?"

"Nghe nói chú mới đi công tác về, con tới thăm một chút." Lúc chiều cô có qua GK chờ chú út, sau đó chú cũng không trả lời tin nhắn của cô, có thể do nhiều tin quá nên chú ấy không đọc được.

Cô tới văn phòng thì gặp thư kí Trần, ông ấy nói chú út đang đi với con gái.

Cô hiện tại rất khó có thể tin được, một người cuồng công việc như chút út, sao có thể trở thành người sợ con gái rồi.

Úy Minh Hải: "Ăn cơm chưa?"

Úy Lam: "Ăn rồi ạ." Cô nhìn Thời Quang cười nhạt một tiếng: "Nghỉ rồi sao?"

Thời Quang: "Ừm."

Thời Quang tiếp tục ăn bò bít tết.

Úy Lam ngồi xuống bàn ăn, cô tỏ vẻ rất do dự, tựa như không biết bắt đầu từ đâu.

Úy Minh Hải đã nhận ra, hỏi cô: "Sao vậy?"

Úy Lam có chút thở dài, chống cằm: "Con vì chuyện hôn nhân mà buồn phiền."

Úy Minh Hải: "Hiếm khi thấy con nhận ra được tuổi mình cũng không nhỏ, tìm một người nào đó ổn định thì kết hôn đi, để lâu cũng không phải là cách."

Úy Lam vuốt vuốt thẻ ra vào trong tay, nói nhỏ, "Chú thấy Thời Cảnh Nham thế nào?"

Thời Quang ngẩng đầu lên, còi báo động trong lòng vang to.

Sao đột nhiên lại nhắc tới Thời Cảnh Nham? Trước đó đang nói tới buồn phiền vì chuyện hôn nhân mà.

Thời Quang có một dự cảm không tốt, trong mắt tràn ngập cõi lòng.

Úy Minh Hải dừng việc cắt bò bít tết, không trả lời mà hỏi lại: "Sao vậy, coi trọng Thời Cảnh Nham rồi?"

Úy Lam không nói rõ ràng, chỉ nói: "Không phải đang có dự án hợp tác chung với anh ấy sao, tiếp xúc với nhau nhiều, cảm thấy anh ấy khác với những gì con tưởng tượng, chỉ là điều kiện của anh ấy quá hoàn hảo, con cũng buồn lòng, không mở miệng được."

Thời Quang dừng sức nắm chặt ly rượu trong tay, nhấp một hớp lớn rượu vang đỏ.

Úy Minh Hải hiểu rõ ý của Úy Lam, cô là muốn ông giật dây tác hợp, như vậy nếu như cuối cùng không thành thì cô cũng sẽ không cảm thấy thất bại.

Ông cũng tương đối hài lòng với Thời Cảnh Nham, về gia đình hay năng lực cá nhân đều tốt, dù điều kiện gia đình của Úy Lam không thể so sánh với Thời gia, không thể nói là môn đăng hộ đối, thế nhưng ông ở đây.

Nếu nói thật, của hồi môn sau này ông sẽ cho Úy Lam chính là cổ phần của GK, như vậy cô ở Thời gia cũng sẽ không chịu thiệt.

Ông đồng ý, "Được rồi, hôm nào chú hẹn với Thời Cảnh Nham, dẫn con đi chung."

Úy Lam cười cười, "Vẫn là chú hiểu con nhất." Cô liếc mắt nhìn qua Thời Quang, sắc mặt Thời Quang đã cứng đờ, môi cũng bị cắn đỏ lên.

Xem ra bạn thân cô Mễ Dĩnh đã đoán đúng, Thời Quang yêu thầm Thời Cảnh Nham.

Úy Lam đã đạt được mục đích tới đây, cô cầm túi xách, định chào tạm biệt, "Chú út, con đi đây, hai người cứ ăn đi, con còn bận nhiều việc."

Úy Minh Hải gật đầu, "Đi đường cẩn thận."

Thời Quang đột nhiên đặt ly rượu xuống, "Chị họ." Cô định gọi thẳng tên họ của Úy Lam, thế nhưng lời đến khóe miệng lại miễn cưỡng đổi thành chị họ.

Cô nhìn trực diện Úy Lam: "Chị thích anh tôi được bao lâu?"

Úy Lam khẽ giật mình, sau đó mỉm cười, "Hơn mấy tháng, sao vậy? Em định làm bà mối giúp chị à?"

Ánh mắt Thời Quang vô tình, cô nhất thời không đoán được đến cùng là Úy Lam thật sự thích Thời Cảnh Nham hay là có mục đích khác.

Cũng mặc kệ mục đích của chị ta là gì, nếu ba cô giúp hai người họ, cô không quan tâm có thành công không, nếu sau này cô với Thời Cảnh Nham qua lại với nhau, như vậy sẽ mang tiếng đoạt người yêu của chị họ.

Đến lúc đó, sợ là có mười cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Thời Quang nhìn về phía Úy Minh Hải, "Ba không thể giúp hai người họ xem mắt."

Úy Minh Hải không hiểu: "Hả?"

Úy Lam không lên tiếng, không chớp mắt nhìn cô.

Thời Quang không tự giác mà nắm lấy ly rượu, dùng sức quá mức, ngón tay cũng đỏ lên: "Bởi vì con thích Thời Cảnh Nham, còn sớm hơn cả Úy Lam, con không có quyền ngăn cả chị Úy Lam thích ai, thế nhưng ba đừng can thiệp vào."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Tp.HCM, 07/10/19

Editor: Xiao He

Bầu không khí yên tĩnh, thời gian như ngừng lại, một cảm giác ngạt thở như bao trùm cả bầu không khí.

Úy Lam không ngờ rằng Thời Quang sẽ không để ý mọi thứ, mặc kệ mọi thứ trở mặt với cô.

Thế nhưng vậy cũng tốt, chú út bắt buộc phải đưa ra lựa chọn.

Nếu chú ấy hướng về cô, như vậy có thể chắc chắn mối quan hệ giữa ông và Thời Quang sẽ xuất hiện một vết nứt, mà vết nứt này sẽ không thể nào hàn gắn lại được.

Nếu chú ấy hướng về Thời Quang, thì chú ấy sẽ cảm thấy cô chịu thiệt, dù sao cũng là cô mở miệng trước, nói là cô để ý Thời Cảnh Nham, sau đó Thời Quang lại muốn tranh giành với cô.

Chú ấy cảm thấy áy náy đương nhiên sẽ bù đắp lại cho cô, trong lòng Thời Quang chắc chắn sẽ không thoải mái.

Mặc kệ như thế nào, phần thắng đều thuộc về cô.

Úy Lam ra vẻ hào phóng, "Thời Quang, em chỉ là có cảm giác ỷ lại vào Thời Cảnh Nham thôi, là tình cảm mà em gái dành cho anh trai, chị sẽ không giành anh trai với em, cứ cho là sau này chị ở chung với anh ấy, nhưng anh ấy vẫn là người thân của em, sẽ vẫn đối xử tốt với em như trước, chị cũng vậy."

Thời Quang cầm cái nĩa dùng sức chọc và khối thịt bò bít tết nhỏ trước mặt, không biểu cảm nhìn Úy Lam, "Tôi vẫn chưa ngu ngốc đến mức không phân biệt được tình anh em và tình yêu nam nữ."

Úy Minh Hải luôn không tỏ thái độ, không chút biến động, ưu nhã cắt miếng bò bít tết.

Dù là Thời Quang hay Úy Lam - một người đã làm việc nhiều năm với ông, cũng không thể nhìn thấu được suy nghĩ của ông lúc này.

Úy Lam không đáp tiếp lời của Thời Quang, bây giờ nói câu gì cũng không thích hợp, tốt nhất là im lặng.

Quả bóng rắc rối này nên đẩy cho chú út, như vậy sẽ biết rõ được ông nghĩ gì.

Thời Quang li rượu chỉ còn sót lại một ít rượu đỏ một hơi uống cạn, sau đó cũng không nói gì.

Trong tình huống này, nói nhiều sẽ nói hớ, cô không thể để mình ở trong tình huống bất lợi.

Úy Minh Hải tiếp tục cắn miếng bò, ngước mắt nhìn về phía Thời Quang: "Mỗi ngày con đều mất hồn mất vía, hở một tí là chạy qua nhà ông nội, chỉ vì muốn đi gặp Thời Cảnh Nham?"

Thời Quang bực bội trong lòng, liếc xéo ông một chút, trả lời: "Vậy thì sao ạ?."

Ngón cái Úy Lam vuốt ve tấm thẻ ra vào, không tự chủ được mà hơi dùng sức.

Trước kia cô cảm thấy Úy Lai vô cùng ngang ngược, bây giờ mới biết, Úy Lai còn kém xa so với Thời Quang.

Úy Lai tuy không coi ai ra gì, thế nhưng đó chỉ là những biểu hiện ở phía sau lưng chú út, nếu đứng trước mặt chú ấy, Úy Lai sẽ luôn thể hiện sự ngoan hiền của mình.

Còn Thời Quang, sự tùy hứng của cô là bản chất bên trong, vô cùng cường thế ngạo mạn, lại khiến người khác không thể làm gì, nếu cô không vui, thì cho dù là người thân cô cũng không quan tâm.

Úy Minh Hải không để ý tới sự tức giận của con gái, nhẹ hỏi: "Đọc sách tài chính cũng vì cậu ta?"

"Dạ." Giọng Thời Quang vẫn vô cảm như trước, cô nhìn móng tay của mình, hiếm có khi chủ động nói: "Sơn móng tay cũng vậy."

Úy Minh Hải ăn miếng bít tết cuối cùng trong đĩa, cầm lấy khăn ăn lau miệng.

"Nếu không phải hôm nay chị con nhắc tới cậu ta, ba xem thử con còn có thể giấu ba được bao lâu."

Trực giác của Úy Lam cảm nhận được chú út đang tỏ rõ lập trường của ông.

Tuy không nói rõ ràng nhưng thái độ của ông đã thể hiện điều đó.

Cô không cần vì Thời Cảnh Nham - một người cô không thích mà khiến bản thân lâm vào thế khó.

"Nếu em họ đã thích Thời Cảnh Nham lâu đến như vậy thì con sẽ không nhắc tới nữa, cũng không cần vì một người đàn ông mà tình chị em lại tan vỡ."

Cô lấy lui làm tiếng: "Hơn nữa, con đối với Thời Cảnh Nham cũng không phải là cảm giác yêu tới chết đi sống lại, không gả không được, chỉ là cảm thấy hứng thú mà thôi."

Không đâm trúng tim của Thời Quang, cô xin lỗi chú ấy một tiếng cũng không lỗ.

Cô thức thời tạm biệt, "Con về đây chú út."

Úy Minh Hải đứng dậy, "Chú tiễn con."

Còn chưa để ông kịp bước đi, Thời Quang nắm lấy cánh tay ông, dùng hết sức mà kéo lại.

Úy Minh Hải không kịp phòng bị, liền ngã ngồi trên ghế, ông giật mình, một tay đỡ lấy mép bàn.

Thời Quang: "Ba ăn chút trái cây đi, con tiễn chị ấy."

Úy Minh Hải ngồi vững lại, Úy Lam tưởng chú ấy sẽ ngăn Thời Quang lại, nào ngời chú ấy nói: "Có gì cứ nói thẳng ra, cứ chỉ trách oán trách nhau cũng không giải quyết được vấn đề gì."

Úy Lam không biết lời này ông đang nói với ai, có thể là Thời Quang, cũng có thể là với cô.

Trước kia bạn bè của cô luôn nói, một người đàn ông như chú út vô cùng mê người, nhưng không đoán được lòng ông. Cô lại khinh thường, cảm thấy ông rất tốt, không hề cao thâm khó lường như vậy.

Hiện tại đã nhận ra, cô cảm thấy chú út đơn giản chỉ bởi vì những chuyện của cô không ảnh hưởng đến lợi ích của chú ấy, cho nên có thể nhìn rõ ông.

Nhưng bây giờ không giống vậy, cô không thể hiểu nổi.

Trong viện rất yên tĩnh, trong bụi cỏ lóe ra từng ánh đèn nhỏ xinh đẹp, lộng lẫy xa hoa.

Úy Lam nhớ rất rõ, trước kia không có những bóng đèn này.

Mới đầu cô chỉ đoán đại khái được tám chín phần, hiện tại nhìn tình cảnh như vậy, Úy Lam rất bất ngờ.

Cô khoanh tay, không nói lời nào nhìn Thời Quang.

Thời Quang cao hơn Úy Lam một chút, thế nên dễ dàng chiếm lợi thế hơn.

Hiện tại Thời Quang bình tĩnh lại, suy nghĩ thật cẩn thận lại mọi chuyện, giật mình hiểu ra.

Cô nhìn Úy Lam, nhẹ giọng, giống như đang nói về chuyện của một ai xa lạ: "Chuyện hôm nay ở nhà hàng, gặp được tôi và Thời Cảnh Nham, nên chị mới có dự tính tới đây tối nay phải không?"

Lúc đứng ở quầy thu ngân, hai người chỉ đơn giản chào hỏi nhau.

Cô cảm nhận được rõ ràng người phụ nữ Mễ Dĩnh kia, vô cùng đối địch với cô, trong ánh mắt tràn ngập sự khinh thường khi nhìn cô, cô biết Mễ Dĩnh khinh thường thân phận con riêng của cô.

Nhưng không quan trọng.

Cô cũng không sống vì người khác.

Úy Lam cười giả lả, "Em còn nhỏ tuổi, sao có thể ăn nói lung tung như vậy?"

Giọng nói Úy Lam bình tĩnh, không khỏi mang theo chút nhẹ nhàng, "Khi em nói em thích Thời Cảnh Nham, chị cũng không hề nghi ngờ rằng em có phải đang ghét chị nên cố ý cản trở chuyện này hay không."

Dừng một chút, "Chị cảm thấy đó là không cần thiết, thích chính là thích, đàn ông mà chị để ý tới không tầm thường, em thích cũng không có gì là lạ."

Thời Quang cười, trong ánh mắt tràn ngập sự lạnh lẽo.

Giữa Úy Lam và Úy Lai khác nhau lớn nhất chính là Úy Lam xưa nay sẽ không khiến các mối quan hệ trở nên căng thẳng, rõ ràng là một chuyện gây sự, nhưng lời chị ta nói lại nhẹ nhàng, khiến người khác không thể nào kiếm chuyện được.

Người phụ nữ khẩu phật tâm xà này, không dễ đối phó.

Đêm nay gió lớn, trên những nhánh cây phát ra tiếng sưu sưu sưu.

Thời Quang khép áo khoác chặt lại, nói theo những lời trước đó của Úy Lam: "Vậy tôi phải cảm ơn chị họ rồi, nhìn chị vì tình chị em khăn khít, ngay cả người mình thích cũng nhường cho tôi, phần ân huệ này thật cảm động trời đất."

Nói xong, cô cố ý dừng lại, sau đó gằn từng chữ: "Tôi nhất định sẽ nhớ thật kĩ lời của chị, hôm nào sẽ báo đáp lại sau."

Úy Lam chậm rãi, "Khách sáo rồi, người một nhà không cần câu nệ như vậy."

Thời Quang tiếp tục diễn trò với Úy Lam: "Một người đàn ông thôi mà, hôm nay khiến chị thiệt thòi rồi, hôm nào tôi mời khách, mời tiệc thì không có tiền rồi, thế nhưng nước trái cây thì vẫn có thể trả được."

Khóe miệng cô nâng lên một nụ cười vô hại: "Chị họ, chị thích uống nước trái cây gì?"

Úy Lam nhìn Thời Quang mấy giây, nhất thời không đoán ra được suy nghĩ của cô.

Úy Lam cười nhạt, "Nước gì cũng được, chị không kén chọn trái cây."

Thời Quang: "Nói đến trái cây, trước kia bạn học tôi có đánh giá tôi nhìn khá giống trái hồng mềm, nhưng thật ra lại là trái sầu riêng, tính tình rất thối (*), lại còn có gai đâm người khác."

(*) tình tình khó chịu.

Sắc mặt Úy Lam càng ngày càng lạnh nhạt, không nói gì.

Thời Quang mỉm cười: "Chị ngủ ngon, mơ đẹp nhé."

Cô quay người trở về biệt thự.

Úy Lam nhìn bóng lưng mà suy nghĩ, Thời Quang vào trong nhà, Úy Lam cũng mở cửa xe ngồi vào.

Thời Quang đi tới phòng bếp tìm Úy Minh Hải, Úy Minh Hải đang lau bàn ăn, giờ trong nhà hai người dì giúp việc cũng có ngày nghỉ, chỉ cần Thời Quang trở về, ông liền cho bọn họ nghỉ.

Úy Minh Hải nghe tiếng bước chân, cũng không quay lại, "Úy Lam về rồi?"

Thời Quang: "Dạ." Cô thuận tay cầm một trái cà chua trên bàn, nhưng sợ chua nên cô không ăn.

Úy Minh Hải cất dĩa còn đọng nước trên kệ, cầm khăn lau tay, lúc này mới có thời gian nhìn cô, "Muốn ăn sao?"

Thời Quang nhìn xuống rũ mí mắt, không nói gì.

Úy Minh Hải cầm trái cà chua, "Ba bỏ đường vào trộn cho con ăn, như vậy sẽ không còn chua nữa."

Ông cầm trái cà chua đi rửa rồi gọt vỏ.

Thời Quang bước thêm nửa bước tới gần ông, tựa vào tủ đựng ly, "Sao ba không hỏi con với chị ấy nói chuyện gì? Ba không tò mò sao?"

Úy Minh Hải: "Nếu con muốn nói thì sẽ nói cho ba biết, nếu không muốn nói, ba hỏi cũng không hay lắm." Ông cắt cà chua thành những bông hoa, sau đó rải đường lên.

"Nếm thử xem có ngon hay không."

Ông kẹp một miếng đút cho cô.

Lúc còn nhỏ Thời Quang rất thích ăn món này, bà Đào thường xuyên làm cho cô ăn, lúc ăn xong dưới đáy chén sẽ có nước cà chua vừa chua vừa ngọt, rất ngon.

Cô ăn một miếng, vẫn là hương vị trước kia.

Thời Quang không nói gì về chuyện Úy Lam, mà hỏi Úy Minh Hải, "Ba đánh giá Úy Lam là người như thế nào? Con muốn nghe những lời thật lòng, đúng trọng tâm ấy."

Cô nắm tay đặt ở nơi trái tim của Úy Minh Hải, "Nếu nói dối, ba sẽ mất đi sự tin tưởng của con gái ba."

Úy Minh Hải cười cười, "Yên tâm, ngoại trừ những lời nói dối có thiện ý, ba sẽ không nói dối với con."

Về phần đánh giá Úy Lam như thế nào, ông cũng không nói chi tiết.

Đánh giá từ một phía thì cũng không có ý nghĩa, điều ông muốn nói với Thời Quang chính là: "Sau này chờ con ra trường rồi, không cần biết là con tự lập hay đến làm cho ba, khi làm việc với người khác, con phải học được cách xử sự khéo léo của Úy Lam, lấy lui làm tiến, một câu chỉ nên nói một phần ý nghĩa, giữ lại mấy phần, mới có thể chuyện gì cũng đạt được, trong lòng con hiểu rõ không."

Ông lại kẹp một miếng cà chua cho Thời Quang.

"Ai cũng có mặt nạ của riêng mình, những lời nói thật thật giả giả không thể nào xác định rõ được, nếu con cứ nghĩ thế giới này phải trắng đen rõ ràng, như vậy nhất định là tự tìm khó, lo sợ mệt mỏi.

Trên thế giới thật giả bất phân này, nếu con có thể hiểu rõ mọi chuyện, biết lúc nào người khác nói thật, lúc nào nói giả, như vậy thành công sẽ cách con không còn xa nữa."

Thời Quang trừng mắt nhìn, nuốt xuống miếng cà chua chua chua ngọt ngọt, "Ba là đang dạy điều xấu cho con đấy."

Úy Minh Hải: "Không còn cách nào khác, ai bảo ba là ba con."

Thời Quang cười cười, "Con cũng không được chọn."

Úy Minh Hải cũng ăn một miếng cà chua, ông còn chọn một miếng đầy đường trắng, trước kia ông chưa từng ăn kẹo, bây giờ ăn cũng được.

Ông nói vào chuyện chính: " Rốt cuộc vì sao con lại để ý Thời Cảnh Nham chứ?"

Thời Quang nhìn ông mấy giây, được hỏi một đằng nhưng trả lời một nẻo: "Ba chỉ cần nói ba có đồng ý hay không thôi."

Úy Minh Hải bất đắc dĩ thở dài, "Nếu không phải tối nay Lam Lam nói con bé thích Thời Cảnh Nham thì ba sẽ nói với con, ba không thể đồng ý, Thời Cảnh Nham lớn hơn con tận chín tuổi, không thích hợp."

Điều ông buồn bực chính là, "Nếu ba phản đối chuyện con với Thời Cảnh Nham, con chắc chắn sẽ quy cho ba một tội danh, nói ba thương Úy Lam hơn, phản đối con vì muốn hợp tác cho Úy Lam và Thời Cảnh Nham."

Ông bây giờ chỉ có thể làm người câm ăn hoàng liên.(*)

(*) Mình không rõ ý nghĩa câu này, nhưng đoán là phải cam chịu sự việc đó.

Thời Quang trừng ông, con mắt nhắm lại, "Cuối cùng ba có đồng ý hay không đây? Nhất định phải nói, đồng ý, hoặc là không đồng ý."

Úy Minh Hải: "Con, đứa nhỏ này, nhất định ép ba phải không?"

Nói xong, ông bị chính mình làm cho tức cười.

Thời Quang cũng cười, "Trước đây ba không hề ghét Thời Cảnh Nham như vậy mà? Có phải ba đã sớm cảm giác được tình cảm con dành cho anh ấy không giống như ba nghĩ?"

Úy Minh Hải nói thật: "Ba không nghĩ nhiều như vậy, chỉ nghĩ cậu ta thay Thời Nhất Thịnh che chở cho con, sợ ba đối xử tệ với con." Ngày nào cũng giành con gái với ông, ông thấy cũng phiền chán.

Thời Quang: "Vậy bây giờ thì sao?"

Úy Minh Hải: "Càng ngày càng không vừa mắt."

Thời Quang: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Tp.HCM, 08/10/19

Editor: Xiao He

Úy Minh Hải không thích Thời Cảnh Nham là thật, không liên quan đến tài năng của anh, chỉ là ông nhìn Thời Cảnh Nham không thuận mắt, đây là thành kiến.

Ông tiếp tục đút cà chua cho Thời Quang, "Người con chọn, chỉ cần con thích là được, không cần phải để ý tới suy nghĩ của ba."

Thời Quang: "Nếu ba không phải ba ruột của con thì còn lâu con mới hỏi ba ấy, cũng không thèm quan tâm tới suy nghĩ của ba."

Đối với cô mà nói, Úy Minh Hải và Thời Cảnh Nham đều là những người quan trọng trong cuộc đời cô, cô hi vọng rằng hai người có thể hòa thuận ở chung với nhau.

Không thì ít nhất cũng đừng bắt đầu ghét nhau...

Thời Quang kéo cánh tay của Úy Minh Hải, giờ cô đã học được cách làm nũng, đây cũng là do công sức mỗi ngày Úy Minh Hải đều nhắn tin cho cô, khiến tình cảm cha con ngày càng nồng nhiệt.

"Ba."

Úy Minh Hải không có phản ứng, giả bộ như không nghe thấy, đổi đôi đũa trong tay thành cái thìa nhỏ, múc một muỗng nước cà chua cho co: "Nước này còn ngon hơn cà chua."

Thời Quang nghiêng đầu tránh đi, "Ba nghe con nói đã, nói xong con sẽ uống."

Úy Minh Hải không có biện pháp với con gái bướng bỉnh, "Nói đi."

Thời Quang: "Lúc ở trước mặt con, ba có thể đối xử với Thời Cảnh Nham tốt chút được không?"

Úy Minh Hải: "Vậy ở trước mặt ba con cũng đừng quá thiên vị Thời Cảnh Nham có được không?"

Đôi mắt Thời Quang nhắm lại, "Mẹ con chắc chắn sẽ thích Thời Cảnh Nham."

Úy Minh Hải đưa muỗng nước cà chua tới bên miệng cô, "Đừng lấy mẹ con ra để ép ba, vô dụng thôi. Nếu mẹ con vẫn còn, ba và mẹ chắc sẽ tranh cãi rất nhiều về chuyện hôn nhân đại sự của con."

Ông rút tờ khăn giấy ra lau miệng cho con gái, "Con cứ thoải mái đi, ba sẽ không chia rẽ hai đứa, sẽ giữ thể diện cho con."

Thời Quang: "...Con phải cảm ơn ba rồi." Cô trợn mắt trừng ông một cái.

Úy Minh Hải cười, vỗ đầu cô, "Đến phòng khách xem tivi đi." Ông ăn nốt số cà chua còn lại trong chén, sau đó liền đem đi rửa.

Thời Quang không có tâm tư xem tivi, ngẩn người nhìn chằm chằm màn hình TV.

Hôm nay Úy Lam cũng đã khiến cô cảnh tỉnh, có một số việc không thể chờ, như thế kế hoạch sẽ mãi mãi không có chút tiến triển nào, càng chờ đợi thì mọi chuyện càng phức tạp.

Không có Úy Lam, cũng sẽ có những người phụ nữ khác yêu thích Thời Cảnh Nham, nói không chừng cũng sẽ nhờ tới người lớn trong nhà để mai mối giúp.

Úy Minh Hải bước ra từ phòng bếp, ngồi xem TV với cô, thấy cô cứ thấp thỏm, ông cũng không vạch trần, "Phim gì vậy?"

Thời Quang cố ý nói: "Ba tốt và ba xấu."

Úy Minh Hải dùng sức xoa đầu cô, "Đừng không biết lớn nhỏ như vậy."

Giờ mới chỉ hơn tám giờ, Thời Quang đã muốn trở về nhà ông nội, hôm nay cô muốn làm một chuyện trọng đại, nên muốn về sớm để chuẩn bị một chút.

Cô giả vờ ngáp một cái, duỗi người, mặt mày ủ rũ dựa vào người Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải nhìn qua: "Mệt mỏi sao?"

Thời Quang híp mắt, "Dạ, mấy hôm nay chỉ ngủ hơn bốn tiếng, lúc đi thi không thấy mệt, bây giờ quá yên tĩnh nên thấy hơi mệt."

Cô hỏi: "Ba bình thường cũng sinh hoạt như vậy sao?"

Úy Minh Hải cố ý nói: "Ba ngủ càng ít thì càng có tinh thần, điểm này con nên di truyền từ ba mới đúng."

Thời Quang: "..."

Hai người đều bật cười.

Úy Minh Hải vuốt nhẹ lưng cô, "Con là con gái ba, trong lòng suy nghĩ gì, ba đều có thể biết được. Giờ ba sẽ làm một người ba tốt, thông báo cho con một tin, lần sau đừng nói dối trước mặt ba."

Thời Quang ngẩng đầu, "Ba nhìn ra được ai đang nói dối sao?"

Úy Minh Hải: "Phải tùy vào tâm trạng của ba, còn phải xem thử ba có để ý hay không, nếu không muốn quan tâm, ba sẽ không tốn nhiều tâm tư như vậy, có nói dối hay không thì có liên quan gì tới ba?"

Thời Quang liền không muốn diễn trò trước mặt ông, dù sao cũng bị ông nhận ra thôi.

Cô ngồi xuống, "Ba, giờ con muốn về nhà ông nội."

Úy Minh Hải nhìn đồng hồ đeo tay, "Không phải con nói Thời Cảnh Nham mười một giờ tới đón con hay sao? Lúc này mới mấy giờ? Con về sớm như vậy làm gì?"

Ông hỏi liên tiếp mấy câu.

Thời Quang cầm lấy đồng hồ trên cánh tay của ông, đặt trong tay chơi đùa, một lát sau, đeo lên lại cho ông, "Ba nhìn xem, bây giờ là mấy giờ rồi?"

Úy Minh Hải nhìn thử, cô chỉnh đồng hồ đến 11 giờ 30 rồi.

Ông rất bất đắc dĩ: "Con không muốn ở cùng với ba sao?"

Thời Quang: "Đây là hai chuyện khác nhau." Sau đó nhỏ giọng nói một câu: "Không phải ba từng nói, loại cảm giác một ngày không gặp như cách cả ba năm, ba hiểu mà?"

Úy Minh Hải: "Không phải con mới đi ăn trưa với Thời Cảnh Nham sao? Đây là một ngày không gặp?"

Thời Quang phản bác: "Từ buổi trưa đến giờ cũng đã tám tiếng, tính bình quân, đó cũng gọi là cách ba thu không gặp rồi."

Cả một đêm Úy Minh Hải đều bị cô làm cho tức cười,đẻ con gái đúng là tự làm khổ bản thân mà, chính là tự trừng phạt chính mình.

"Con mặc quần áo đi, ba đưa con qua."

Ông đứng dậy, đi trên lầu tìm một cái áo khoác dày.

Thời Quang thuận miệng hỏi một câu: "Ba lạnh sao?"

Úy Minh Hải: "Ừ, vốn tưởng rằng có một tiểu áo bông, không cần mặc áo khoác dày, nào ngờ tiểu áo bông ấy lòng dạ lại hiểm đọc, không chống lạnh được."

Thời Quang cười ha ha mấy tiếng, cô không ngờ rằng ba mình sẽ hài hước như vậy.

Cô kéo cánh tay của ba, nói chắc chắn: "Nghỉ đông này con sẽ ở bên cạnh ba, không có việc gì sẽ tới công ty làm phiền ba."

Úy Minh Hải: "Con đang vẽ một miếng bánh ảo tưởng cho ba ăn tạm sao?"

Thời Quang: "Hồi giờ con chưa từng thử, hôm nay muốn vẽ xem sao."

Úy Minh Hải tự lái xe đưa Thời Quang về nhà ông nội, bận rộn một đêm ông cũng không thấy phiền, quay đầu đi tới công ty.

Chỉ cần Thời Quang không ở bên cạnh, ông liền vô cùng tỉnh táo và lý trí.

Nhắn voice chat cho thư kí Trần: Nếu ông còn công ty chưa về thì chờ tôi qua đấy."

Lúc Thời Quang về đến nhà, ông bà nội đã sớm đi nghỉ, chỉ có hai dì giúp việc đang dọn dẹp phòng ăn.

"Hai dì vẫn chưa ngủ sao?"

Một dì trả lời: "Ngày mai trong nhà có khách tới, chúng ta chuẩn bị một chút."

Sinh nhật cô ngày mai sẽ tổ chức ở nhà, bởi vì không phải cuối tuần, cô nghĩ rằng chỉ có ông bà nội và Thời Cảnh Nham, nhiều thêm một người cũng chỉ là Thời Yến Lãng, những người còn lại cuối năm đều bận bịu.

"Ai tới nữa vậy?"

Dì: "Rất nhiều, ông chủ nói vậy, dì cũng không rõ, thế nhưng ông có nói đổi thành bàn ăn dành cho hai mươi người."

Thời Quang gật đầu, cầm một bình sữa chua trong tủ lạnh đi lên lầu.

Buổi tối uống một li rượu đỏ, giờ có chút chóng mặt.

Cô vừa đi vừa nhắn tin cho Thời Cảnh Nham: Làm gì vậy?

Chỉ có ba chữ, trong lòng cô giống như mới được rót nước đường vậy.

Thời Cảnh Nham: Ở công ty, nếu em mệt thì nghỉ ngơi trước đi, mười một giờ anh qua.

Thời Quang: Không cần đâu, em đang ở nhà ông bà nội.

Lại hỏi: Mấy giờ anh về?

Thời Cảnh Nham: Khoảng mười một giờ rưỡi, khả năng phải đến khuya.

Thời Quang trở về phòng ngủ, cũng không có bật đèn, nhìn căn nhà đối diện tối đen một lúc lâu.

Suy nghĩ cả đêm, đầu xém chút nữa thì nổ tung, cô vẫn chưa nghĩ ra được cách nào.

Tỏ tình trực tiếp với anh... Có dọa anh quá không?

Nếu muốn tỏ tình thì phải nói sao?

Thời Cảnh Nham, em thích anh từ lâu rồi.

Thời Cảnh Nham, thật ra, em đối với anh...

Thời Cảnh Nham, anh có nghĩ sẽ tìm một người bạn gái giống em hay không?

Thời Cảnh Nham, điều ước sinh nhật năm nay của em chính là tìm một người bạn trai giống anh.

Thời Quang xoa xoa huyệt thái dương, rượu đỏ phát huy tác dụng, đầu óc mơ hồ, suy nghĩ cứ lộn xộn cả lên, một chút cảm giác cũng không có.

Cô đóng rèm cửa lại, bật đèn, cầm quần áo, quyết định đi ngâm bồn.

Thất thần trong phòng tắm hơn nửa giờ, vẫn chưa thể nghĩ ra được câu tỏ tình nào tốt.

Bước ra phòng tắm, đèn phòng khá chói mắt, Thời Quang tắt đèn, cũng không mở màn cửa, căn phòng trong nháy mắt tối hù.

Cô nằm trên thân của con gấu bự, không có cách nào hoàn hảo.

Nhìn điện thoại lần nữa, đã mười giờ rưỡi.

Còn một tiếng nữa anh sẽ trở về.

Mở điện thoại ra, cô mở nhạc, để giúp mình bình tĩnh lại.

Bài hát cứ hát đi hát lại năm lần, cô vẫn chưa thể nghĩ ra gì, thế nhưng đã không còn cảm giác nôn nóng bất an lúc đầu.

Bài hát mang cô trở về tuổi thơ, những ngày tháng có Thời Cảnh Nham, những kỉ niệm ấy cô đều nhớ.

Những bất hạnh thuở bé, chỉ vì có anh, tựa như không còn đau khổ nữa.

Thời Quang hoàn hồn, mặc áo khoác xuống lầu, rượu vang lần trước uống chung với Thời Cảnh Nham vẫn còn trong tủ rượu.

Trong phòng khách không có người, dì giúp việc đều đã trở về phòng.

Cô đi tìm một li rượu đế cao, đổ đầy nửa li.

Lúc đầu định rót một li, nhưng lại sợ uống nhiều quá ngủ quên thì hỏng việc.

Hút một hơi thật sau, cô ngửa đầu, một hơi uống hết nửa li rượu, xém chút nữa thì bị nghẹn.

Nửa tiếng sau, phản ứng với cồn, nồng độ cồn của rượu này còn mạnh hơn so với rượu của ba.

Thời Quang tìm WeChat của Thời Cảnh Nham, bắt đầu gõ chữ:

Lúc còn bé, em muốn giống họ với anh.

Sau này mọi chuyện cũng giống nguyện vọng của em.

Nhưng sau đó em lại ghét cảm giác mình cùng họ với nhau.

Gõ xong, ngón tay để trên phím "Gửi đi" màu xanh lục, thế nhưng lại chậm chạp do dự.

Thời Quang, dũng khí của ngươi đi đâu cả rồi.

Nếu không tỏ tình thì Thời Cảnh Nham sẽ là của người khác.

Ngón tay cô run một cái, nhấn gửi đi.

Một phút trôi qua, Thời Cảnh Nham không trả lời.

Thời Quang khẩn trương đến mức không thể hít thở nổi, sợ Thời Cảnh Nham không hiểu ý mình lại nói thêm một câu: Có muốn biết vì sao em ghét cùng họ với anh không?

Như vậy cũng đủ rõ ràng rồi nhỉ?

Sau khi gửi đi, Thời Quang nhìn chằm chằm màn hình, yên lặng chờ Thời Cảnh Nham trả lời.

Ánh sáng màn hình dần dần tối lại, từ đầu đến cuối không có hồi âm.

Căn phòng đen như mực, có thể nghe rõ được tiếng trái tim đập khẩn trương.

Cô thật muốn kéo anh vào danh sách đen, từ giờ sẽ không thấy nữa.

Thời Cảnh Nham đang trên đường về nhà, từ công ty bước ra liền nhận được điện thoại của mẹ mình, đến giờ vẫn chưa nói xong, nên không thấy tin nhắn của Thời Quang.

Mẹ Thời còn hưng phấn hơn cả con trai mình, "Ài, con định tỏ tình thế nào? Nói mẹ nghe thử đi, mẹ có thể biết được Đào Đào có cảm động không."

Thời Cảnh Nham xoa mi tâm, "Mẹ có thể cúp máy chưa?"

Mẹ Thời uy hiếp nói: "Con dám sao, nếu con dám cúp điện thoại, mẹ liền gọi điện cho Đào Đào, nói mẹ không đồng ý cho hai đứa quen nhau."

Thời Cảnh Nham: "..."

Anh đổi chủ đề, "Ba con đâu rồi?"

Mẹ Thời: "Đang bận lựa xe cho mẹ rồi, không rảnh nói chuyện với con."

Bà lại nhớ ra, "Có mua hoa không? Nhẫn nữa?"

Thời Cảnh Nham có một cảm giác bất lực không nói nên lời, "Mẹ à, con không đi cầu hôn."

Mẹ Thời: "Đầu tiên nên mua cho con bé một nhẫn đấy, chọn loại có giá tiền thích hợp cho sinh viên đeo, như vậy khi những đứa con trai khác nhìn vào liền biết con bé có bạn trai rồi."

Ngón tay Thời Cảnh Nham gõ không có tiết tấu gì vào cửa sổ xe, một lúc sau, "Dạ."

Mẹ Thời rất đắc ý: "Sao nào, thời điểm quan trọng như vậy còn phải nhờ mẹ sao?"

Ô tô đã cua vào trong viện, Thời Cảnh Nham: "Con tới nhà rồi, cúp đây."

Mẹ Thời: "Hi vọng con đừng bị từ chối, từ chối cũng không sao, tỏ tình thêm mấy lần cũng được."

Bà rốt cuộc cũng cúp máy.

Mỗi lần nói chuyện phiếm với mẹ mình, Thời Cảnh Nham cảm thấy còn mệt hơn so với đi đàm phán.

Vừa định cất điện thoại, nhìn thấy thông báo có tin nhắn mới, anh ấn mở ra, là tin nhắn của Thời Quang, nhìn lại thời gian, là hai mươi phút trước.

Thời Cảnh Nham mở cửa bước xuống xe, áo khoác cũng không kịp cầm, bước chân vội vã về biệt thự.

Hơn hai mươi phút trôi qua, không biết cô cảm thấy dày vò cỡ nào.

Rất nhanh đã tới tầng hai, anh leo cầu thang quá nhanh, hơi thở lúc này có chút dồn dập.

Vốn đang lo lắng, thế nhưng nhìn đến hình bóng quật cường đang đứng trước của phòng anh, anh lại bật cười.

Thời Quang không đợi anh trả lời nữa, mượn cớ say rượu, bước ra ngoài, đứng trước cửa phòng ngủ của anh, nếu anh có cho cô một câu trả lời thích đáng, cô liền không cho anh vào.

Mặc kệ là đồng ý hay từ chối, cô chỉ muốn một đáp án rõ ràng.

Nếu anh từ chối, cô sẽ giả bộ say rượu làm càn, ngày mai tỉnh lại sẽ làm như không có chuyện gì xảy ra.

Cô đều suy nghĩ thật kỹ đường lui cho mình.

Thời Quang mặc dù có chút choáng, nhưng vẫn chưa say, cô biết mình đang làm gì.

"Anh có nhận được tin nhắn không?"

Thời Cảnh Nham đến gần, khẽ vuốt cằm.

Ý cười trên khóe miệng anh vẫn chưa tản đi, trong lúc cười mang theo ba phần lười biếng, bảy phần cưng chiều.

Thời Quang bởi vì khẩn trương mà không dám nhìn mặt anh, cũng không thấy được sự nhu hòa trong ánh mắt anh, ngón tay cô hơi co lại, dùng hết toàn bộ dũng khí có được, "Vậy anh có muốn biết hay không, vì cái gì mà em..."

Thời Cảnh Nham chặn lời cô: "Không muốn biết."

Thời Quang: "..."

Thời Cảnh Nham bước lên vài bước, cách cô chỉ còn nửa bước, lúc Thời Quang còn chưa kịp đau buồn, anh khom lưng, liền ôm lấy cô, "Anh tỏ tình trước."

Thời Quang không có trọng tâm, liền tranh thủ ôm cổ anh.

Anh ôm cô chặt như vậy, hai người áp sát vào nhau.

Cô quên cả hô hấp, nhìn chằm chằm vào mặt anh, trước mắt là một mảnh hư vô, đại não cũng trống không.

Thời Cảnh Nham ôm cô bước vào phòng ngủ của anh, dùng chân khép cửa lại.

Anh quay người, đem cô dựa vào ván cửa, anh không đủ sức để cứ ôm cô như vậy, vỗ vỗ chân cô, "Vịn anh."

Lúc này Thời Quang mới có phản ứng, cô không nằm mơ, đây cũng không phải là ảo giác do say rượu, cô đang nằm trong ngực Thời Cảnh Nham, phản ứng của cô chậm nửa nhịp, hai chân bám trên hông anh, cố sức ôm lấy.

Thế nhưng tư thế này... quá mập mờ rồi.

Tai Thời Quang phiếm hồng, lỗ tai hơi nóng.

Sau đó Thời Cảnh Nham không nói gì, một mực nhìn vào mắt cô, Thời Quang không khỏi tránh mắt nhìn chỗ khác, liếc sang bên cạnh, nhìn sang một bên vách tường.

Nửa phút sau, Thời Cảnh Nham giải thích: "Lúc này mẹ gọi điện cho anh, lúc đến nhà mới thấy tin nhắn của em."

Thời Quang co quắp, mím mím môi, lại gật nhẹ đầu, đã hiểu rồi.

Bầu không khí mập mờ lúc đầu lại bị một tiếng chuông phá vỡ, tiếng chuông này không phải tiếng chuông điện thoại của anh, anh đổi rồi sao?

Đây là chuông báo 0 giờ.

Thời Cảnh Nham nóng hổi hôn vào môi cô, nhỏ giọng nói một câu: "Sinh nhật vui vẻ."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Tp.HCM, 09/10/19

Editor: Xiao He

Hôm nay siêu ngọt nhaaaaaa >.<

Thời Quang nhất thời bối rối, ngượng ngùng, không dám nhìn thẳng vào mặt Thời Cảnh Nham, liền đem mặt giấu vào cổ anh, trái tim như ngừng đập.

Anh đích thân tỏ tình với cô trước, chuyện này đối với cô giống như vượt qua muôn trùng sóng to gió lớn.

Khi mở mắt ra, trời trong gió nhẹ, năm tháng trôi êm đềm.

Sau đó, bình tĩnh cùng nhau trải qua những ngày tháng dài đằng đẵng ấy.

Tựa như một giấc mộng.

Nhưng cô lại không say.

Thời Cảnh Nham đang ôm cô, mới vừa nãy còn hôn nhẹ cô.

Xung quanh đều ngập tràn mùi hương mát lạnh của anh, đem cô vây kín không chút kẽ hở.

"Thời Cảnh Nham." Cô gọi tên anh.

Thời Cảnh Nham dùng cằm vuốt ve trán cô, "Em không phải đang mơ đâu."

Cô an tâm trở lại.

Thời Quang vẫn không dám nhìn anh, dùng sức siết chặt lấy, bám lấy cổ anh.

Cô thật hi vọng rằng khoảng thời gian này có thể dừng lại, vĩnh hằng trong nháy mắt.

Một lúc sau, Thời Cảnh Nham nhìn cô vẫn luôn im lặng, "Đào Đào..." Lại bị Thời Quang cắt đứt, "Anh đừng thả em xuống, cứ ôm em trước đã, khi nào em nói thả, lúc ấy anh hãy buông em xuống, cứ nghe theo em là được."

Thời Cảnh Nham cười nhạt, "Ừ."

"Thời Cảnh Nham."

"Nói đi, anh nghe."

"Không phải anh muốn tỏ tình với em sao?" Mặt cô chôn trong cổ anh, lúc nói chuyện giọng man mác buồn, "Nếu anh không nói vậy, thì còn để em đợi đến bao giờ?"

Sau đó nói tiếp: "Anh tắt đèn đi, chói quá, anh không biết mắt em sợ ánh sáng sao?"

Thời Cảnh Nham: "..." Cô lại bắt đầu gây sự rồi.

Anh đưa một cánh tay, tắt đèn phòng ngủ đi.

Trong phòng liền tối đen như mực, dù có đối diện nhau cũng không thể nào nhìn rõ.

Lúc nãy Thời Cảnh Nham đứng ở kia ôm cô, hôn cô, thật giống tỏ tình.

Thế nhưng suy nghĩ kĩ lại, căn bản là không đúng, không có chút thành ý nào cả.

Thời Quang không đợi được tỏ tình, biết anh là một người trầm tĩnh, sẽ không giống với những thanh niên mười tám, mười chín tuổi, có thể nói lời yêu đương như văn được.

Lúc này cô mới ngẩng đầu, "Vậy em nói hai câu đi, phao chuyên dẫn ngọc (*)."

(*) Mình không hiểu ý này, bạn nào biết thì giúp mình với nhé.

Thời Cảnh Nham bật cười, rõ ràng là cô khẩn trương muốn chết, còn giả bộ bình tĩnh cố gắng làm dịu bầu không khí, anh ngậm lấy môi cô, giữa răng và môi cô còn vương mùi hương của rượu vang.

Anh tạm thời buông tha cho đôi môi của cô, hôn nhẹ khóe môi cô.

"Uống bao nhiêu rượu?"

Thời Quang: "Nửa ly."

Nụ hôn anh rơi xuống môi dưới của cô, động tác lúc mới đầu rất nhẹ.

Giống như chuồn chuồn lướt nước.

Đợi cô từ từ thả lỏng, bắt đầu biết cách đáp lại anh, anh lại khiến nụ hôn trở nên sâu sắc hơn.

Đầu lưỡi quấn nhau, đáy lòng Thời Quang khẽ run.

Cô rên nhẹ một "ừm" như có như không, tay Thời Cảnh Nham đặt bên hông cô ôm chặt một chút, một cánh tay khác chống đỡ gáy cô, ngăn chặn miệng cô, tiến quân thần tốc.

Đột nhiên lại hôn sâu khiến Thời Quang không thể nào điều khiển được sức lực.

Thời Cảnh Nham cảm giác được hơi thở cô bất ổn, hô hấp thậm chí hơi khó khăn, anh không hôn mạnh mẽ như lúc trước nữa, chậm rãi nhu hòa.

Hôn mệt mỏi, Thời Quang ghé đầu vào vai anh há miệng thở dốc, tim đập loạn, tựa như vừa mới chạy 800m xong.

"Thời Cảnh Nham, anh thích em từ khi nào vậy? Là tình cảm nam nữ ấy."

Thời Cảnh Nham nói không cần suy nghĩ, "Lần đầu tiên em uống say." Trước đó anh không hề suy nghĩ đến như thế nào gọi tình yêu.

Tối đó cô uống say, ở trên cầu thang, anh hứa với cô: Chờ em có bạn trai rồi anh sẽ nghĩ đến hôn nhân.

Lúc nói ra lời đó, anh không nhận ra được cảm xúc của bản thân, anh đang nghĩ, bạn trai cô sẽ như thế nào, nếu sau này đối xử với cô không tốt thì sao?

Cũng nghĩ rằng, nếu anh có bạn gái rồi thì còn thời gian để quan tâm cô sao?

Sau đó cô lại say mà mắt lờ đờ nhìn anh: Vậy em không tìm bạn trai nữa.

Những cảm xúc lúc ấy, đều được anh cảm nhận được rõ nét.

Thời Quang ở cổ anh thở ra một hơi, "Em nhận ra sớm hơn anh một chút."

Giọng cô nhẹ nhàng, "Lúc anh nắm tay em bước qua đường, em đột nhiên liền... Sau đó em mở loa thật lớn như vậy, nghĩ rằng do em suy nghĩ quá nhiều, không nên có suy nghĩ ấy trong đầu."

Lúc cô nói chuyện có chút lộn xộn, "Trước đó em cũng không biết, dù sao thì...Em vẫn luôn thích anh, khi còn bé, không biết yêu là gì, nhưng với em, anh khác những người còn lại."

"Lúc em còn ở nhà bà Đào, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy anh, buổi tối em ngồi chơi xích đu, thật ra không phải là muốn chơi, chỉ là muốn chờ anh tan học trở về, muốn tận mắt nhìn thấy anh."

"Ban đầu anh với em không thân, em cũng không dám gọi anh là anh trai, em sợ anh ghét bỏ em."

"Trước đây anh có hỏi em, sau khi em tới Nam Kinh, vì sao mỗi lần anh gọi điện cho em, em chỉ nói hai câu liền tắt máy, không phải em không muốn nói chuyện với anh, em chỉ sợ nói sẽ buồn bã."

Thời Cảnh Nham cúi đầu, tìm môi cô lại tiếp tục hôn lên đó.

Lần này Thời Quang không thẳng lưng, chỉ nghiêng đầu ở đầu vai anh, hơi ngửa đầu, mặc anh làm càn.

Thỉnh thoảng, cô sẽ cắn môi anh hai lần.

Sau đó, hai người lại tiếp tục hôn sau.

Hơn mười phút sau nụ hôn này mới kết thúc.

Thời Quang hỏi anh: "Anh có muốn tắm không?"

Thời Cảnh Nham: "Ôm thêm chút nữa cũng được."

Thời Quang cũng không muốn xuống, nên cứ tiếp tục ôm như vậy.

Cô hôn khóe môi anh thêm mấy lần, "Nơi này đã sớm là của em." Sau đó cười.

Thời Cảnh Nham biết vì sao cô cười, nơi đó là chỗ hôm bữa cô hôn trộm.

Nhìn cô giả vờ ngốc nghếch, anh cũng không vạch trần cô.

Thời Cảnh Nham ôm cô ngồi xuống ghế sa lon, thả hai chân cô xuống, Thời Quang nằm nghiêng trong ngực anh, cô níu lấy cổ anh xuống, đưa môi mình tới.

Thời Cảnh Nham hôn xuống, hai người lại quấn quýt với nhau.

Cả hai đều cảm thấy nãy giờ mới mấy phút trôi qua, thế nhưng đã nửa tiếng từ khi Thời Cảnh Nham trở về.

Thời Quang cảm giác nếu cứ hôn tiếp có khả năng sẽ không kiềm chế được.

Cô tránh ra khỏi ngực anh, ngồi xuống bên cạnh, dựa vào anh, "Hôm nay em ở nhà ăn cơm với ba, Úy Lam có ghé qua."

Cô nhắc đến chuyện tối nay.

Thời Cảnh Nham: "Làm khó em sao?"

Thời Quang gật đầu, "Cũng có thể xem như vậy." Cô nhìn một bên mặt của anh, "Có liên quan đến anh."

"Anh sao?" Anh đón nhìn ánh mắt của cô.

"Ừm, Úy Lam nhờ ba em tác hợp cho hai người, giúp Úy Lam mai mối."

Thời Cảnh Nham: "Sau đó?"

Thời Quang: "Em nói em thích anh, ba em sẽ không can thiệp nữa."

Thời Cảnh Nham nhìn cô chăm chăm thật lâu, cô nói nhẹ nhàng như vậy, nhưng khó chịu như thế nào chỉ mình cô hiểu, anh nghiêng người điều chỉnh tư thế ngồi, ôm cô vào lòng.

Từ nhỏ cô đã nhát gan khiếp đảm,không biết cô đã mạnh mẽ lí luận gì với Úy Minh Hải, thế nhưng hôm nay cô chủ động tỏ tình đã nằm ngoài dự liệu của anh.

Anh thấp giọng nói hai chữ bên tai cô, "Cảm ơn."

Thật ra, người nên nói lời cảm ơn nên là cô.

Nếu không phải nửa năm nay anh từng chút một dùng hành động để từ từ đi vào tâm cô, như vậy cô sẽ không nhận ra được tình cảm của mình với anh, cũng sẽ không có dũng khí đi tỏ tình.

Thời Quang ngẩng đầu, "Sau này ngoại trừ lúc phải nói chuyện công việc, anh không được nói chuyện nhiều hơn nửa chữ với Úy Lam."

Thời Cảnh Nham: "Anh sẽ xử lý tốt chuyện này."

Anh đột nhiên nhớ tới, "Vẫn chưa tặng quà cho em."

Vừa rồi chỉ lo hôn, lúc tỏ tình rồi lại quên tặng quà.

Thời Quang cười giảo hoạt, "Tặng anh cho em là được rồi."

Thời Cảnh Nham lấy một hộp trang sức từ trong túi áo khoác ra, là một sợi dây chuyền.

Mặt dây chuyền có hình hoa hồng, ở giữa khảm một viên hồng ngọc.

Thời Cảnh Nham đi đến sau lưng cô, giúp cô đeo lên, "Tặng hoa hồng cho em thì không tiện."

Ở trường thì bạn học hỏi, cầm về nhà ông bà nội cũng bị hỏi.

Anh liền quyết tặng cô sợi dây chuyền mặt hoa hồng này, tìm người mua một viên bảo thạch rồi nhờ chế tác dây chuyền theo yêu cầu, hai tháng trước đi công tác, lần này mới có thể lấy được.

Thời Quang: "Quá đắt rồi."

Thời Cảnh Nham: "Kiếm tiền không phải để xài sao?"

Thời Quang đưa tay sờ mặt dây chuyền, hoa hồng được làm đặc biệt tinh xảo, ở giữa viên ngọc ở giữa được mài giũa rất chi tiết, cô tranh thủ bỏ vào trong túi áo,

Thời Quang quay người, kiễng chân hôn trên cằm anh một cái, "Ngủ ngon."

Thời Cảnh Nham cúi đầu, hôn vào môi cô.

Thời Quang thuận thế ôm cổ anh, Thời Cảnh Nham nhận ra cô không muốn rời đi, anh khom lưng ôm cô lại, "Không mệt sao?"

Thời Quang lắc đầu, đến hừng đông cũng không mệt.

Thời Cảnh Nham ôm cô đến phòng, đặt cô trên giường, "Không mệt cũng phải ngủ, ngày mai phải dạy sớm đấy." Ngày mai là sinh nhật cô, nói không chừng sáng mai mọi người trong nhà đã tới rồi.

Thời Quang không thả anh đi, lại hôn.

Cánh tay dài của Thời Cảnh Nham duỗi ra, tắt đèn trong phòng, chỉ có một ánh sáng lọt qua khe cửa, hai tay anh đỡ dưới đầu cô, đầu lưỡi đẩy hàm răng cô mở ra, công thành chiếm đất.

Bờ môi Thời Quang đều tê dại, Thời Cảnh Nham mới buông cô ra.

Đóng cửa lại, Thời Quang cảm thấy mình say thật rồi.

Thời Cảnh Nham trở lại phòng ngủ, ngồi trên ghế sa lon một lúc, đèn phòng cũng không mở, mơ màng suy nghĩ.

Tiếng điện thoại vang lên, là Thời Quang.

Anh nghe máy, "Sao vậy?"

Thanh âm lộ ra vẻ khàn khàn gợi cảm.

Thời Quang: "Nhớ anh."

Trong bóng tối, âm thanh ấy vô cùng mê hoặc người khác.

Thời Cảnh Nham chống cằm, trầm mặc một lát, "Anh tắm rửa xong rồi qua với em một lúc."

Cúp điện thoại, Thời Cảnh Nham đi tắm vòi hoa sen.

Cửa phòng Thời Quang không khóa, anh gõ cửa, "Đào Đào?" Sau đó đẩy cửa đi vào.

Người trên giường bởi vì rượu mà đã sớm ngủ rồi.

Thời Cảnh Nham đem tay cô bỏ vào trong chăn, hôn trên trán cô một cái rồi mới rời đi.

Hai giờ sáng, Thời Cảnh Nham không ngủ được, xuống lầu rót nửa ly rượu vang, một mình ngồi uống rượu tại quầy bar, hương vị rượu vang giống với mùi trong miệng Thời Quang.

Hôm sau.

Lúc Thời Quang tỉnh lại không dám mở mắt, sợ rằng chỉ là giấc mộng.

Cô tranh thủ sờ mặt dây chuyền trên cổ, mới cảm thấy đây thực tại.

Lại sờ lên môi, tối hôm qua hôn nhiều, bây giờ vẫn còn có chút đau.

Hôm nay thời gian trang điểm còn lâu gấp đôi bình thường, lớp trang điểm càng tinh xảo hơn, lúc tô son môi, tay cô hơi ngừng lại, cuối cùng cất son đi.

Hôm nay cô mặc một cái váy dài phong cách thu đông, đơn giản nhưng không mất phần ưu nhã.

Chuẩn bị kỹ càng, cô đi qua phòng bên cạnh tìm Thời Cảnh Nham.

Vẫn giống như trước kia, cô gõ vài cái lên cửa, "Thời Cảnh Nham."

Tối hôm qua mượn rượu làm càn nên cô to gan, một mực nồng nhiệt với anh, hôm nay lại có chút sợ sệt.

Trong lúc chờ anh mở cửa, cô bình tĩnh điều chỉnh nhịp thở.

Thời Cảnh Nham vừa mặc áo sơ mi, vừa cài cúc áo vừa mở cửa.

Lúc cửa mở ra, anh vẫn còn ba cái cúc áo trên chưa cài.

Thời Quang nhìn thấy lồng ngực rắn chắc của anh, có chút mở mang tầm mắt, tóc anh hơi ẩm, "Anh mới chạy xong à?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ." Hơn sáu giờ anh đã dạy rồi.

Anh liếc nhìn về móng tay cô, "Sơn khi nào vậy?"

Thời Quang cũng nhìn móng tay, "Tối hôm qua, quên cho anh xem rồi." Cô giơ móng tay cho anh nhìn, "Thế nào?"

Thời Cảnh Nham nắn thử, "Rửa tay có rơi ra không?"

Thời Quang tranh thủ rút tay về, "Anh đừng như vậy, phá hỏng rồi em bắt đền anh."

Thời Cảnh Nham cười, một tay vòng ra sau lưng cô, kéo cô vào lòng.

Thời Quang vũng vẫy mấy giây, đánh liều ôm anh bằng hai tay.

Trong nhà cô chỉ đi dép lê, thế nên chỉ cao tới bả vai anh, không thể nhón hôn anh được.

Cô ngửa đầu, buồn bực nói: "Em nhất định phải cao lên."

Thời Cảnh Nham: "Không cần." Anh cúi người, cúi xuống hôn cô, trước tiên chạm chạm môi cô, sau đó bắt đầu đẩy mở môi cô, bắt đầu gặm nhấm môi cô.

Thời Quang híp mắt lại, không tự chủ kiễng chân lên, phối hợp với anh, khi thì ôn hòa, khi thì cường thế cướp đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48

Tp.HCM, 11/10/19

Editor: Xiao He

Sáng sớm ánh nắng nhẹ nhàng chiếu xuống bên cửa sổ, hành lang tầng hai gần cửa sổ tràn ngập ánh nắng ở bên trong.

Hai người ôm lấy nhau, hôn quên mình.

Thời Quang cứ ngửa cổ, cổ không khỏi hơi mỏi.

Cô hôn môi anh, "Anh có mệt không?"

Thời Cảnh Nham hỏi lại: "Em mệt sao?"

Thời Quang: "Ừ."

Thời Cảnh Nham xoa cổ cô, "Tới phòng em đi."

Thời Quang không có ý định bước đi, đưa tay.

Thời Cảnh Nham ôm lấy cô, hai chân Thời Quang rất tự giác trèo lên eo anh, ôm cổ anh rồi lại bắt đầu hôn, lần này quyền chủ động là ở cô, Thời Cảnh Nham để cô tùy ý hôn.

Phương pháp dẫn đi không đúng, thế nên vô cùng chọc người.

Trong phòng Thời Quang có một bàn đọc sách, độ cao phù hợp, Thời Cảnh Nham để cô trên đó.

Từ ngoài hành lang cho tới phòng ngủ, nụ hôn của cô vẫn chưa dừng lại.

Cô ngồi trên bàn sách, Thời Cảnh Nham ngồi trên ghế, cô cao hơn Thời Cảnh Nham một chút, như vậy lúc hôn sẽ không thấy mệt.

Thời Quang như bị mê hoặc, hôn hơn hai mươi phút vẫn chưa thấy đủ.

Thời Cảnh Nham vuốt ve môi cô, "Không thể hôn nữa."

Thời Quang: "Có phải sưng rồi không?"

"Vẫn ổn, nhìn không thấy đâu."

Thời Quang từ trên bàn đứng xuống, ngồi lên đùi anh, dựa vào ngực anh, "Ngày đầu tiên của mối tình đầu, anh thấy nên từ từ sẽ tốt phải không?"

Hiện tại cô một chút cũng không muốn rời khỏi anh.

"Hôm nay anh không bận sao?"

"Buổi sáng không bận, buổi chiều phải tới công ty, em đi với anh."

Mọi món quà anh đều để trong phòng nghỉ, tiện thể buổi chiều đưa cô qua đó mở quà.

Thời Quang nhìn đồng hồ đeo tay của anh, đã tám giờ.

"Xuống dưới ăn điểm tâm đi, ăn xong anh làm việc của anh."

Cô không thể lúc nào cũng ở bên cạnh anh, anh còn nhiều chuyện phải làm như vậy.

Thời Cảnh Nham, "Thời gian buổi sáng đều là của em."

Thời Quang cười, "Sau này mỗi tuần đều có thể dành nửa ngày cho em sao?"

Thời Cảnh Nham cũng không thể hứa hẹn chắc chắn, "Sẽ cố gắng." Anh nói: "Nếu anh bận, em tới công ty tìm anh."

Thời Quang chỉnh lại mái tóc và quần áo, bước xuống lầu cùng anh.

Ông bà nội đang ăn điểm tâm, nói chuyện với nhau, Thời Quang dựa vào Thời Cảnh Nham ngồi xuống.

Chủ đề là sinh nhật hôm nay, ông nội nói: "Đào Đào, hôm nay ông định gọi ba con tới, từ lúc con nhận ba đến giờ chúng ta vẫn chưa cùng nhau ăn cơm, liền tranh thủ dịp này luôn đi."

Thời Quang rất sẵn lòng, ba hẳn cũng vui vẻ, trước đây ông nói muốn đi Nam Kinh cảm ơn ba mẹ nuôi của cô, sau đó ba Thời lại tới Bắc Kinh, cũng không biết hai người nói gì với nhau.

Mặc dù ba có tiền, thế nhưng với địa vị của Thời gia, dù có nhiều tiền hơn cũng không thể đạt được, mấy người bác của cô không phải cứ muốn gặp là gặp được.

Cô không biết thái độ trước đó của ông nội như thế nào, vừa đúng lúc phải thi, nên vẫn chưa hỏi.

Cô nói: "Ăn cơm xong con sẽ gọi cho ba."

Thời Cảnh Nham mở miệng: "Nếu Úy tổng tới đến lúc đó sẽ không đủ chỗ ngồi."

Ông bà nội: "..."

Ông nội không tin nổi, câu nói ngu ngốc này lại có thể từ miệng đứa cháu ông yêu thích nhất nói ra, "Con say rồi phải không?"

Ông đưa ánh mắt ám chỉ cho Thời Cảnh Nham, Đào Đào vẫn còn ngồi ở đây, đừng khiến cô cảm thấy khó xử vậy.

Thời Quang không cảm thấy kỳ lạ chút nào, bởi vì ba cũng ghét Thời Cảnh Nham không che giấu chút nào.

Trước đây cô cũng hiểu, hiện tại đã biết, đều do tranh giành tình cảm cả thôi.

Cô không quan tâm, hai người không thể nào đánh nhau được, chỉ là nhìn nhau thấy ghét mà thôi.

Thời Cảnh Nham lột một quả trứng luộc, anh giữ lại lòng đỏ trứng, lòng trắng trứng đưa cho Thời Quang, cô không ăn lòng đỏ trứng, kể cả trứng ốp la cũng không ăn.

Ông bà nội đều nghĩ anh làm vậy là để xin lỗi, cũng không hề suy nghĩ nhiều.

Thời Quang giả bộ, "Cám ơn anh, em tự làm được."

Dưới mặt bàn, cô đã sớm để chân lên đùi anh.

Ông nội vừa mới bị Thời Cảnh Nham chọc tức, quên nói với Thời Quang, "Đào Đào, không cần con gọi, để ông chủ động." Thời Quang lễ phép gật đầu, "Được ạ."

Ăn cơm xong, ông nội liền tới thư phòng của mình.

Thời Quang ngồi trong phòng khác một lúc, cầm tờ báo của ông nội giả bộ đọc, chờ tới khi bà nội và dì giúp việc ra ngoài tản bộ, cô buông tờ báo xuống đi lên lầu.

Thời Cảnh Nham đang đọc sách trong thư phòng, trên bàn sách chất một chồng cao.

"Thời tổng?"

Thời Quang đứng ở cửa cười.

Thời Cảnh Nham tiếp tục lật sách, "Anh tưởng em đọc báo đến nhập tâm rồi chứ."

Thời Quang: "Còn không phải em sợ bà nội nghĩ nhiều sao."

Cô đi tới, dựa vào lưng Thời Cảnh Nham, "Đọc gì vậy?" Cô lật trang bìa ra xem, quyển sách này nhìn khá quen mắt, "Ba cũng có."

Sách nhập môn tài chính.

"Cho em?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ."

Anh khép sách lại, "Chỗ nào không hiểu thì hỏi anh."

Thời Quang: "Em hỏi ba em được rồi, mỗi ngày anh đều bận rộn, làm gì có thời gian giúp em."

Cô đi đến trước mặt anh, ngồi xuống đùi anh, đếm tổng cộng có tám quyển.

"Học kỳ này em có thể hiểu toàn bộ rồi."

Thời Cảnh Nham: "Khó đấy."

Thời Quang: "Không sao đâu, dù sao em cũng có thầy giáo." Còn có tình yêu làm động lực.

Cô lật đến tờ đầu tiên, bắt đầu đọc, "Hay anh giảng cho em nghe đi."

Chưa tới mười phút, Thời Quang cũng không có tâm trạng, cả người đều lười biếng dựa vào ngực anh, cô cầm lấy hai tay anh vòng qua eo ôm cô.

Cô nhìn qua, liền thấy cổ áo sơ mi của anh, lại nhìn lên trên một chút, hầu kết vô cùng gợi cảm.

Thời Cảnh Nham hỏi cô, "Nhìn gì vậy?"

"Không có gì." Cô trở tay xoa cổ áo anh, "Vẫn là cảm giác giống như nằm mơ."

Thời Cảnh Nham cúi đầu, hôn nhẹ trên môi cô sau đó cắn một cái.

Thời Quang kêu "tê" một tiếng đau, "Anh nhẹ thôi."

Thời Cảnh Nham lật sách đến trang vừa nãy, "Xem tiếp đi." Lại hỏi cô: "Có phải muốn bắt đầu kinh doanh nên mới đọc những thứ này không?"

Thời Quang cũng không giấu diếm, "Dạ."

"Em có đủ điều kiện rồi, nên muốn nhanh chóng lập nghiệp."

"Thế nhưng có thể em không hiểu lắm."

Trình độ thiết kế bình thường, quản trị thì không được.

Trước kia cô cảm thấy bản thân rất tốt đẹp, chờ tới khi tiếp xúc với nhiều người ưu tú khác, cô mới cảm thấy mình không có nhiều ưu điểm như mình nghĩ.

Thời Cảnh Nham nghiêm túc đề nghị với cô: "Em không hiểu thì có thể mời đội ngũ chuyên nghiệp quản lý, thiết kế đoàn đội, trong lúc ấy thì em học hỏi kinh nghiệm cũng như kỹ năng của họ, nếu ở trường em không học được những điều ấy."

Thời Quang lo lắng: "Nói không chừng sẽ khiến công ty rối ren thêm."

Thời Cảnh Nham: "Mặc kệ cuối cùng công ty trở nên như thế nào, không sao, chí ít trong lòng em cũng có phần nền, nếu em chờ tốt nghiệp rồi mới khởi nghiệp, vậy phải dành ra mấy năm để tìm tòi nghiên cứu, khi đó em sẽ bị áp lực rất lớn."

Anh ví dụ, "Khởi nghiệp không phải cứ em muốn là được, tài chính, nhân sự, thị trường mới là điểm mấu chốt. Em nhìn Úy Lam sao, cô ấy là luật sư, cũng không biết thiết kế, thế nhưng lại điều hành AIO rất tốt."

Thời Quang trầm mặc một lát, "Úy Lam có thể khiến AIO thành công như thế chắc chắn có công lao của ba em, nếu không có hậu trường là GK thì cô ấy làm gì có đủ tiềm lực tài chính."

Thời Cảnh Nham nhìn cô: "Không phải em có anh sao?"

Thời Quang cười, "Đúng vậy."

Nói đến khởi nghiệp, cô liền nghiêm túc nghĩ đến công ty, "Nên gọi như thế nào? Không biết tên Thời Quang đã bị đăng kí chưa."

Thời Cảnh Nham: "Đều đăng kí rồi."

Thời Quang liền giật mình, "Em không biết, em vẫn chưa từng nhìn thấy thương hiệu này mà." Tên công ty kinh doanh cô không biết, thế những thương hiệu thời trang nữ thì chưa có.

Thời Cảnh Nham: "Anh đăng kí. Món quà sinh nhật ngày mười sáu của em là tên thương hiệu TIME, công ty thời trang Thời Quang."

Thời Quang nhìn anh ấy giây, bỗng nhiên quay mặt qua chỗ khác, "Anh... Làm sao..."

Cô không nói nên lời, "Thời Cảnh Nham, anh cứ..." Cô âm thầm hít một hơi thật sau.

Thời Cảnh Nham: "Đưa công ty cho em không phải để em cảm động rơi nước mắt, về sau kiếm thật nhiều tiền để cho anh tiêu xài đấy."

Dưới lầu truyền tới tiếng động, có người gọi cô.

"Đào Đào?"

"Tiểu đáng yêu."

Là Mẫn Lộ.

Thời Quang từ trên đùi Thời Cảnh Nham đứng lên, lật đến giữa sách, tìm cây bút nhét vào trong tay Thời Cảnh Nham, "Giả bộ giảng bài cho em đi."

Mẫn Lộ bước tới trên lầu: "Đào Đào?"

Thời Quang: "Chị Văn Văn, em ở thư phòng."

Trong tay Mẫn Lộ là quà sinh nhật, nhìn hai người nghiêm túc trong thư phòng, luôn cảm thấy có gì đó rất quái lạ, nhưng không thể nói ra được chỗ nào không đúng.

"Sinh nhật vui vẻ nhé."

Thời Quang: "Em cảm ơn."

Cô mở giấy gói quà ra, ngây người mấy giây.

Cái váy này quá ảo diệu, là một váy dạ hội cao cấp, còn có gắn rất nhiều kim cương lập lòe trên đó.

"Trước kia em cũng mơ thấy một cái váy giống như vậy."

Mẫn Lộ khoanh tay, dựa vào khung cửa, cười nhẹ: "Là chị tự thiết kế nha."

Thời Quang bước tới một bước, nhẹ nhàng ôm lấy Mẫn Lộ, "Cám ơn chị Văn Văn."

Thời Cảnh Nham cầm lấy cái cốc, lấy cớ đi lấy nước dưới lầu.

Trong thư phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, nói chuyện cũng cảm thấy dễ dàng hơn nhiều.

Thời Quang nhìn Mẫn Lộ, từ đầu đến cuối cô nợ chị ấy một câu: "Em xin lỗi chị Văn Văn."

Mẫn Lộ nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô, "Không cần phải nói lời xin lỗi với chị, em không sai, nếu em không tim không phối tác hợp cho chị với ba em, thì thế mới gọi là vô lương tâm, em nhìn mẹ em vì em mà ngay cả mạng sống cũng không cần. Nếu ba mẹ em li hôn, không có tình cảm, mẹ em có cuộc sống mới, mà em không giúp đỡ chị, thì có thể chị sẽ trách em một chút. Chuyện này không thể trách em, nếu chị là em cũng sẽ làm như vậy."

Cô lại xoa khuôn mặt Thời Quang, "Hôm nay là sinh nhật em, là ngày vui. Thật ra nếu có em giúp đỡ, chị với ba em cũng sẽ không có kết quả, trong trái tim ông ấy từ đầu đến cuối đều là hình bóng mẹ em."

Thời Quang: "Vậy còn chị? Sau này phải làm sao bây?"

Mẫn Lộ nghĩ nghĩ, "Tìm người kết hôn, chắc cũng một khoảng thời gian nữa. Ba em luôn là chấp niệm của chị, nhất định phải đạt được, nếu muốn buông tay cần một khoảng thời gian, thế nhưng vẫn có thể làm được."

Mẫn Lộ cười, "Chị cai thuốc rồi, đã mười ngày rồi chưa hút, thấy chị ghê không?"

Thời Quang nghe xong trong lòng chua xót, cô đổi chủ đề, "Chị với Úy Phong như thế nào rồi?"

Mẫn Lộ: "Do bạn thân không có đầu óc của chị, giới thiệu đối tượng hẹn hò cho chị, ba của bạn thân chị là bạn tốt của ba em, tết năm nay cả nhà bọn họ sẽ tới Bắc Kinh thăm em đấy."

Thời Quang chưa từng nghe ba cô nhắc tới, thế nhưng cô chú ý tới điểm: "Chị nói bạn chị như vậy, chị ấy không tức giận à?"

Mẫn Lộ cười, "Đây là nhận xét của ba em, chỉ là một tiểu tổ tông thích tiêu tiền, gật đầu mà không cần não."

Thời Quang: "..."

Mẫn Lộ xoa đầu cô, "Sinh nhật vui vẻ, em mãi là tiểu đáng yêu của chị."

Mẫn Lộ muốn tới công ty thế nên không thể nán lại lâu.

Bóng lưng ấy vẫn tiêu sái như trước kia.

Trong lòng đau đớn như thế nào chỉ có cô ấy biết.

Thời Quang cứ nhìn theo bóng lưng cô cho tới khi chiếc xe thể thao màu đỏ xua bụi mà đi.

Trở lại thư phòng, Thời Quang cầm lấy cái váy trở lại phòng ngủ, đứng trước gương, cô đặt cái váy lên ướm thử trên người, giữa cô và công chúa, chỉ cách nhau mỗi cái váy này.

Cô cẩn thận từng li từng tí đem váy treo trong tủ quần áo, cái váy này, cô mặc trong buổi tối kết hôn sẽ rất phù hợp.

Thời Cảnh Nham lên lầu, tới thư phòng không thấy Thời Quang, "Đào Đào?"

Thời Quang hoàn hồn, "Ở đây ạ."

Cô đóng cửa quần áo lại, tới thư phòng.

Thời Cảnh Nham hỏi: "Váy thế nào?"

Thời Quang: "Thích lắm ạ."

Thời Cảnh Nham thuận miệng nói: "Vậy hôm nay mặc đi, đúng lúc sinh nhật."

Thời Quang lắc đầu, "Em muốn mặc vào ngày hôn lễ."

Thời Cảnh Nham: "Ngày kết hôn mặc áo cưới rồi."

Thời Quang: "Ngày đó cô dâu phải đổi trang trang phục, em liền mặc cái váy đó."

Cô bỗng nhiên cười, cảm thấy mình nghĩ quá nhiều, hiện tại cô mới mười chín tuổi.

Lúc mười giờ rưỡi, mọi người trong nhà lần lượt tới.

Thời Quang xuống lầu, Thời đại gia lúc này đang bắt chéo chân ăn quả hạch.

Nhìn thấy cô, ánh mắt hắn híp lại, tỏ vẻ rất khó chịu.

Thời Quang trừng lại, không biết người này mắc bệnh gì.

Thời Yến Lãng đưa một bao quả hạch cho cô, hắng giọng, "Ở chung với Úy gia như thế nào? Anh tốt hơn những người đó phải không?"

Thời Quang: "...Cũng bình thường."

Thời Yến Lãng xém chút nữa thì bị nghẹn chết, quả thực là chó cắn Lữ Động Tân.

Cô thật sự cho rằng anh ăn nhiều chết no, nếu không phải ba mẹ nói chuyện trên trời dưới đất về người Úy gia, hắn còn lâu mới xen vào chuyện người khác.

Chờ cô trở lại thành một tiểu mít ướt, lúc đó mới biết hắn tốt như thế nào.

Vợ bác cả và vợ bác hai cũng tới, đều mua quà cho cô.

Mẹ Thời ngồi xuống bên cạnh Thời Quang, nói chuyện mấy câu, không hiểu sao lại nói tới chuyện yêu đương rồi, mẹ Thời cười, "Đào Đào à, có bạn trai chưa con?"

Thời Quang vô thức lắc đầu, "Chưa ạ."

Mẹ Thời cười sâu hơn, "Bác rất thích con, trước kia con là người của Thời gia, thật không dễ, giờ tốt rồi, con đã tìm thấy ba. Nếu đã không có bạn trai thì đừng tìm nữa, sau này tới nhà bác, làm vợ cho Cảnh Nham nhà chúng ta được không?"

Vợ bác hai cũng cười, "Bác thấy được đấy."

Thời Quang: "..."

Hù chết cô.

Đây là như thế nào?

Thời Yến Lãng không chịu, "Mẹ, hai người say rồi phải không? Em ấy là em con!"

Nếu gả cho Thời Cảnh Nham thật...Vậy không phải hắn phải gọi tiểu mít ướt là....

Không được!

Kiên quyết không cho phép!

Đang nói chuyện, Úy Minh Hải tới, đề tài này cứ như vậy mà chấm dứt.

Úy Minh Hải có gọi điện cho ông nội mấy lần, nhưng đây là lần gặp đầu tiên, mẹ Thời Yến Lãng và mẹ Thời Cảnh Nham ông đều quá quen rồi, còn lại chỉ biết thôi.

Bắt chuyện vài câu, ngồi trong phòng khách nói chuyện.

Vừa rồi Thời Cảnh Nham nghe điện thoại trên lầu, lúc này mới xuống.

Bầu không khí trong phòng khí có chút vi diệu, chỉ có Thời Quang cảm nhận được.

Thời Cảnh Nham khách sáo gật đầu chào Úy Minh Hải, "Úy tổng."

Úy Minh Hải khẽ vuốt cằm, "Hôm nay không đi làm sao?"

Thời Cảnh Nham: "Sinh nhật Đào Đào nên không đi."

Ở trước mặt người ngoài, hai người cũng để lại cho đối phương chút mặt mũi.

Hơn nữa mẹ Thời và mẹ Thời Yến Lãng lại biết điều khiển bầu không khí nên cuộc nói chuyện cũng khá tốt.

Gần mười hai giờ, mọi người trong nhà đã tới đầy đủ.

Tiệc của Thời gia cho tới bây giờ cũng không chú trọng quá nhiều, muốn ngồi đâu thì ngồi, cho dù hôm nay có Úy Minh Hải, ông nội cũng không coi Úy Minh Hải là người ngoài, "Sau này con cứ xem đây là nhà giống Đào Đào là được."

Bên cạnh Úy Minh Hải có chỗ trống, ông gọi Thời Quang, "Đào Đào, ngồi bên cạnh ba này."

Mà đúng lúc Thời Cảnh Nham cũng gọi cô, "Đào Đào, lại đây."

Hai người tựa như trùng hợp mà gọi cùng lúc.

Mẹ Thời phản ứng nhanh, tranh thủ đẩy ba Thời qua đó, "Ông không phải muốn uống rượu sao, vậy uống hai chén với Úy tổng đi, hai người cũng có nhiều chủ đề chung."

Bà kéo Thời Quang qua, "Qua chỗ anh con đi, người trẻ nên ngồi chung với nhau."

Úy Minh Hải: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Tp.HCM, 12/10/19

Editor: Xiao He

Úy Minh Hải nhìn về phía Thời Cảnh Nham, Thời Cảnh Nham cũng đúng lúc nhìn về hướng ông, ánh mắt hai người giao nhau trong một giây, nhàn nhạt nhìn nhau gật đầu một cái.

Sau khi ngồi xuống, Thời Quang nhắn cho Thời Cảnh Nham một tin nhắn: Lá gan anh không nhỏ nha, dám chống lại ba vợ tương lai.

Thời Cảnh Nham: Thời gian sau này còn nhiều.

Thời Quang: Yên tâm, mặc kệ sau này hai người có xích mích như thế nào, em đều sẽ hướng về anh, thể hiện lập trường vô cùng vững vàng và kiên định:)

Thời Cảnh Nham: Sau này đừng sinh con gái cho anh, giống như em thì có làm được chuyện gì đâu?

Thời Quang cười, dẫm cái chân của anh ở dưới bàn một cái, ánh mắt khiêu khích nhìn anh.

Trên mặt viết rõ ràng, "Em vô dụng chỗ nào?"

Thời Cảnh Nham cười cười, cứ nhìn cô.

Thời Quang hạ giọng: "Anh đây là được lợi mà còn khoe khoang."

Đùa giỡn ầm ĩ một lúc, cô mới chú ý tới câu sinh con gái kia... Cô sờ mặt vuốt nhẹ gò má, khá nóng.

Thời Cảnh Nham điềm nhiên như không có việc gì hỏi cô: "Uống chút gì đó không?"

Thời Quang: "Rượu vang ạ."

Buổi chiều phải tới văn phòng anh, có thể mượn rượu để làm phiền anh rồi.

Ngồi chéo đối diện hai người, Úy Minh Hải đang nói chuyện với ba Thời rất ăn ý, thật ra bọn họ là hai vòng tròn riêng biệt.

Thế nhưng với một số chuyện cách nhìn nhận của hai người không hẹn mà hợp ý nhau.

Mẹ Thời mang bánh ngọt lên, không lớn, chỉ có mười hai centimet, mọi người trong nhà đều không thích ăn đồ ngọt, nên bà chỉ đặt một cái nhỏ.

"Tuy cái bánh này hơi xấu xí một chút, nhưng đây là bác có góp phần chuẩn bị một chút." Bà cười, đưa bánh ngọt đến trước mặt Thời Quang.

Nói xong, bà đẩy Thời Cảnh Nham đang nhíu mày.

Thời Quang thụ sủng nhược kinh, "Cám ơn bác ạ."

Mẹ Thời: "Người một nhà cả, không cần nói lời cảm ơn với bác."

Thời Cảnh Nham đốt nến, để cô cầu nguyện.

Điều ước trước đó của Thời Quang đã thành hiện thực, mong ước duy nhất hiện giờ của cô chính mối quan hệ giữa ba và Thời Cảnh Nham không căng thẳng nữa.

Mỗi người đều ăn một miếng bánh nhỏ, vô cùng ý tứ, chỉ có Úy Minh Hải, ăn một miếng lớn, trước đây ông cực kì không thích đồ ăn ngọt.

Thế nhưng cái bánh sinh nhật này của con gái ông ăn hoài cũng không thấy ngán.

Bữa tiệc này diễn ra vô cùng tốt đẹp, chủ đề nói chuyện liên quan đến chuyện ăn tết và nghỉ đông.

Bây giờ người rảnh rỗi nhất trong nhà chính là Thời Yến Lãng và Thời Quang, được nghỉ tầm một tháng, mà những người còn lại cuối năm lại là thời điểm bận rộn nhất.

Bà nội nói: "Yến Lãng, con cũng đừng chơi game suốt ngày, hỏng hết cả mắt, con với Đào Đào tranh thủ lúc nghỉ đông dắt nhau ra ngoài chơi đi, chờ đến

lúc con đi làm rồi, sẽ không còn thời gian đi chơi nữa đâu, có tiền cũng không có thời gian mà tiêu, con nhìn anh cả con đấy."

Thời Yến Lãng trả lời "Dạ." lấy lệ, hờ hững gặm chân gà, mắt híp liệu, nhìn tiểu mít ướt.

Muốn đi chơi với tiểu mít ướt, anh phải vô cùng cẩn thận, cho dù làm trâu làm ngựa cô cũng không trả lời, nói không chừng ngày nào cô cũng tỏ thái độ với anh.

Ông nội hỏi: "Sau nghỉ đông có nhận dự án nào không? Nếu không bận bịu thì con với Đào Đào đăng kí đi chơi ở phía nam đi, mùa này ở phía nam đang là mùa hạ, vừa đúng lúc, nếu không phải thân thể ông không tốt, ông đã cùng bà nội đi với hai đứa rồi. Hai anh em trước đây cũng chơi với nhau có thể chăm sóc lẫn nhau."

Thời Cảnh Nham nói chen vào: "Thằng nhóc ấy còn chưa chăm sóc tốt cho chính mình thì có thể chăm sóc cho ai được?"

Thời Yến Lãng không phục, lúc váy của tiểu mít ướt hư là ai tìm tiệm may cho cô?

Là hắn!

Tiểu mít ướt không không có quần áo là ai vắt hết óc chi tiêu hết sáu mươi vạn để mua cho cô được một vạn tiền quần áo?

Là hắn!

Lúc tiểu mít ướt có lớp buổi trưa, là ai mua cơm đưa tới cho cô?

Vẫn là hắn!

Chưa đợi hắn mở miệng, ánh mắt lạnh như băng của Thời Cảnh Nham liền nhìn qua, giống gió lạnh Siberia thổi tới, khiến cho mọi lời nói từ trong miệng hắn phải quay ngược trở về.

Úy Minh Hải nói theo, hỏi Thời Quang: "Đào Đào có muốn đi không?"

Thời Quang cũng muốn đi, thế nhưng kì nghỉ đông năm nay cô không muốn đi, mới yêu nhau, cô vẫn muốn dính Thời Cảnh Nham.

"Sang năm đi ạ."

Thời Yến Lãng cũng cười hì hì: "Nếu năm sau thì con có thể đi được, năm nay thời gian của con có chút căng, vẫn còn nhiều dự án nhỏ trong tay, qua hết năm nay phải giao cho người ta rồi."

Úy Minh Hải nhớ Thời Yến Lãng học năm ba, nghe nói thường xuyên làm dự án với bạn học, còn nhỏ nhưng rất có tiếng tăm.

Ông hỏi Thời Yến Lãng: "Dưới trướng GK có một công ty, gần đây đang có dự định làm một cái app, nếu các cháu có hứng thú chú sẽ giới thiệu hạng mục này cho."

Thời Yến Lãng không có chút khách khí nào, đứng lên kính Úy Minh Hải một ly: "Cảm ơn chú đã nâng đỡ."

Nhận được dự án của GK không chắc kiếm được nhiều tiền, nhưng bởi vì yêu cầu của bọn họ cao, nhiều điều kiện, thế nhưng dự án này không như vậy, nhóm nhỏ của hắn và Phó Hàn cần phải có những dự án tốt như thế làm nền.

Vừa đúng lúc Phó Hàn có cơ hội gặp mặt ba vợ tương lai một chút, lỡ đâu được ba vợ để mắt tới?

Vợ bác hai nhếch cằm nhìn Thời Yến Lãng, "Ai, quỷ keo kiệt, nếu kiếm được tiền, phải mua quà cho chúng ta đấy, đến lúc đó đừng keo kiệt, vắt chày ra nước."

Mẹ Thời nhìn về phía Thời Yến Lãng: "Vậy phải mua cho Đào Đào hai món rồi, hôm nay là sinh nhật con bé, dính lấy chút may mắn nào."

Vợ bác hai cười nói với con mình: "Vậy mẹ cũng phải có hai phần, mẹ sinh con khó khăn cỡ nào."

Mỗi người một câu, làm nóng bầu không khí.

Sau bữa ăn, mọi người ngồi với nhau một lúc, buổi chiều ai cũng bận rộn chuyện riêng, ông nội cũng để cho mọi người về sớm một chút.

Úy Minh Hải muốn về công ty, ông qua kia tìm Thời Quang.

Từ tối hôm qua đến giờ ông vẫn chưa nói quá hai câu với con gái, lúc ăn cơm trưa cũng bị mẹ của Thời Cảnh Nham ngăn chặn, ông có không thể nào gắp đồ ăn cho cô, luôn cảm giác thiếu thiếu gì đó.

Cũng không biết bắt đầu từ bao giờ, mọi sinh hoạt của ông đều gắn liền với cô.

Thời Quang đang đứng trước đàn dương cầm trong phòng khách nói chuyện với Thời Cảnh Nham, thỉnh thoảng còn tùy ý nhấn vài phím đàn.

Úy Minh Hải đứng cách đó vài mét gọi cô, "Đào Đào."

Thời Quang đưa mắt nhìn Thời Cảnh Nham, "Tới rồi."

Úy Minh Hải bước tới vén tóc con gái ra sau tai, chỉnh sửa thật đẹp, "Mặc áo khoác vào rồi chào ông bà nội đi, buổi chiều tới công ty với ba."

Thời Quang chần chờ nửa giây: "Chiều nay con có việc rồi."

Úy Minh Hải nhìn cô: "Chuyện gì?"

Thời Quang xoắn xuýt mấy giây, sau đó nghiêm túc nói: "Cùng Thời Cảnh Nham nói chuyện đầu tư, con chuẩn bị lập nghiệp, nên tâm sự với anh ấy một chút."

Úy Minh Hải nhìn chằm chằm con gái mình một lúc, tiểu nói dối.

Có đứa con gái không được gì, có tình yêu liền quên mất ba mẹ không còn gì.

Ông không để ý sự thẹn thùng của cô, "Vậy tối nay nhớ về nhà sớm, phòng giữ quần áo của con sắp xong rồi, xem thử cần chỉnh sửa gì nữa không."

Thời Quang gật đầu, "Gặp ba sau."

Mọi người lần lượt rời đi, trong nhà yên tĩnh lại.

Ông bà nội tuổi tác đã cao, buổi trưa quá bận rộn, thế nên hơi mệt, trở về phòng nghỉ ngơi trước rồi.

Thời Cảnh Nham giúp Thời Quang đem quà để trên lầu, hai giờ rưỡi anh mới đi, "Em ngủ một lát đi, khi nào dậy sẽ nói tài xế đưa em qua."

Thời Quang nhỏ giọng nói: "Tới chỗ anh nghỉ trưa cũng được mà."

Thời Cảnh Nham "Ừ.", khiến cô vui vẻ, cô vẫn chưa thấy phòng nghỉ của anh, thế nên không thể ngủ được, trong lòng phấn khích không tả nổi.

Thời Quang quay lại phòng ngủ, thay đồ khác, mặc váy khiến anh không ôm cô được, lề mà lề mề cũng không tiện.

Cô tìm một cái quần ôm, mặc thêm một áo thun, khoác ngoài một cái áo khoác màu kem.

Lúc hôn xõa tóc rất vướng víu, cô đành cột hờ tóc lại.

"Đào Đào? Chuẩn bị xong chưa?" Thời Cảnh Nham gõ cửa.

Thời Quang: "Xong rồi." Cô thoa son môi, cầm túi ra mở cửa.

Thời Cảnh Nham cảm giác cô có chút gì đó khác lạ, lại nhìn kỹ môi cô, tô son môi.

Thời Quang hai tay ôm lấy cổ anh, "Có đẹp không?"

Thời Cảnh Nham: "Nhìn được đấy."

Ngón tay anh nhẹ nhàng chạm môi cô, hỏi: "Đây là màu gì?"

Thời Quang: "Màu hồng phấn."

Hôm nay là lần đầu tiên xài thử.

Đường Mật giới thiệu cho cô, nói cô có làn da trắng sứ, nên nhất định có thể sử dụng màu sắc này dễ hơn người khác.

Cô do dự thật lâu mới mua, sau đó thử một chút, đúng là khá đẹp.

Thời Quang ôm cổ anh, "Rốt cuộc là có đẹp không?"

Thời Cảnh Nham chạm mặt cô, cúi đầu hôn lên, lần này hôn rất nhẹ, nhanh chóng buông cô ra, "Nếu em không đi sẽ trễ đấy."

Buổi sáng trong nhà vẫn còn dì giúp việc, Thời Quang cố gắng duy trì khoảng cách với Thời Cảnh Nham, không nhanh không chậm đi sau lưng anh bước xuống.

Thời Cảnh Nham quay đầu nhìn cô, "Khi nào rảnh em hẹn Mẫn Lộ đi, chuyển tên công ty qua tên em, sau này kí hợp đồng cũng tiện hơn."

Lúc này Thời Quang mới bước nhanh tới, sóng vai với anh, tranh thử lúc dì giúp việc không để ý, cô ngoắc ngón tay với anh, trên mặt rất nghiêm túc nói

chuyện, "Cổ đông là em sao?"

Thời Cảnh Nham hỏi lại: "Không phải sao? Em cần một người đại diện pháp lý à?"

Thời Quang cười cười, nhỏ giọng nói: "Anh tặng em đều muốn."

Khi đang nói chuyện nghiêm túc cô có thể uyển chuyển nói qua một chuyện vui vẻ khác, "Chờ công ty hoạt động bình thường bắt đầu kinh doanh rồi, em sẽ đối đầu với Úy Lam."

Người như Úy Lam, trong bông có kim, lời nói toàn giấu dao trong đấy, không dễ để đối phó.

Mặc kệ gặp chuyện gì, cô ta đều nhẹ nhàng nói một câu, không quan trọng là ai đều khiến người khác nghĩ rằng đánh vào một quả hồng mềm, thế nhưng không thể nào có thể làm hại được cô ta.

Thời Cảnh Nham: "Không có Úy Lam, em cũng sẽ có đối thủ cạnh tranh khác, không nên chỉ vừa nghe thấy tên Úy Lam liền buông bỏ vũ khí trong tay. Em bây giờ cần quan trọng nhất là tìm kiếm người tài, thành lập một đoàn đội tốt."

Thời Quang: "Dạ."

Thế nhưng điều quan trọng nhất cô vẫn chưa có.

Người có thể nguyện ý gia nhập đầu tiên chắc chỉ có Đường Mật.

Mấy đàn chị học giỏi trong trường không biết có hứng thú không.

Bộ phận quản lý, cô có thể đi hỏi ý kiến Thời đại gia với Phó Hàn, dù sao thì bọn họ cũng làm việc nhiều năm, quen biết nhiều công ty lớn.

Thời Cảnh Nham: "Giai đoạn bắt đầu anh sẽ không xen vào, để em tự lực, sau này cần tiền thì cứ tìm anh, nhưng phải đưa ra bản kế hoạch của dự án."

Thời Quang liếc xéo, đánh giá anh, "Đây là chuyện công à?"

Thời Cảnh Nham: "Công việc chính là việc công, phải tự cố gắng, nhưng mà tiền của anh đều là của em."

Thời Quang quay đầu nhìn một chút, trong nhà không thấy dì giúp việc, cô nhịn không được, ở trên mặt anh hôn một cái.

Ngồi trên xe, Thời Quang đem chân gác lên người Thời Cảnh Nham, lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Đường Mật: Cho cậu biết một tin.

Đường Mật nhắn một cái icon tới, Thời Quang liền nói thẳng vào vấn đề, đem chuyện muốn lập nghiệp với kế hoạch mở công ty nói cho cô ấy, lại hỏi: Mời cậu là phó tổng được không?

Đường Mật: Phó tổng tập đoàn?

Thời Quang: Ừ, kiêm trợ lý tổng giám đốc, kiêm quản lý bộ phận hành chính, còn kiêm công việc quét dọn công ty, hiện tại cậu làm hết:)

Đường Mật gửi một icon đánh cô tơi bời, trở lại chuyện chính: Muốn lập nghiệp thiệt à?

Thời Quang: Ừ, kì nghỉ đông tớ sẽ ở nhà tính toán thật kĩ, khi nào khai giảng tớ lại thương lượng với cậu, được không?

Đường Mật: Nhất định nha, tiền lì xì mười chín năm tớ đều đầu tư cho cậu.

Cô quan tâm nhất là: Cậu không tìm anh họ cậu chia cổ phần sao?:D

Thời Quang: Sẽ hỏi thử, về phần có mời được không, thì khó nói trước, chưa chắc anh ấy đã đồng ý, lúc khai giảng mình sẽ nói chuyện, đến lúc đó sẽ dẫn cậu theo:)

Đường Mật phát ra mấy icon yêu thương, cô giống như Thời Quang, đều có thể vừa nói chuyện nghiêm túc vừa có thể trêu chọc đối phương: Đúng rồi, cậu có muốn liên hệ với chị Nam Địch không? Không phải cậu rất thích cách thiết kế của chị ấy sao?

Trước kia Thời Quang ở ký túc xá có nhắc tới, nếu sau này có cơ hội, rất muốn hợp tác với Nam Địch.

Nam Địch hiện nay đã năm bốn, dung mạo xinh đẹp, thành tích cũng tốt, trong gia đình khá giả, là nữ thần của đông đảo đàn anh khóa trên, có thể là do ánh mắt quá cao, nên vẫn chưa có bạn trai.

Đối với những sinh viên năm nhất như Thời Quang, Nam Địch luôn là thần tượng của các cô.

Thời Quang cũng từng nghĩ tới việc hợp tác với Nam Địch, thế nhưng cô không thân với Nam Địch, chỉ quen biết khá thân với các bạn chung ký túc xá với Nam Địch.

Các chị đều nói Nam Địch cũng là một mỹ nhân lạnh lùng giống như cô.

Ngoài trừ người thân và bạn bè thì trong mắt những người khác, hai người đều lạnh lùng giống nhau, tạo cảm giác xa cách.

Cô trả lời: Mắt nhìn Nam Địch khá cao, khẳng định sẽ không vừa mắt công ty mới thành lập của tớ, nếu có chọn cũng không chọn những công ty nhỏ.

Đường Mật: Cũng chưa chắc, dù sao thì nhà chị ấy cũng không thiếu tiền, biết đâu chị ấy đồng ý cùng lập nghiệp với cậu thì sao? Hơn nữa, ban đầu công ty cậu cũng không giống với các công ty nhỏ khác. Lúc khai giảng có rất nhiều công ty tuyển dụng, nếu cô ấy chưa quyết định chọn công ty nào, cậu có thể nhờ các chị trong ký túc xá giúp đỡ mà.

Thời Quang: Được rồi, khi nào rảnh tớ sẽ tìm mấy chị ấy nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Tp.HCM, 14/10/19

Editor: Xiao He

Đây là lần thứ hai Thời Quang đến văn phòng của Thời Cảnh Nham, lần đầu tiên tới là lúc khai giảng, khi ấy cô vẫn còn nghĩ đến chuyện "tướng phu thê" thì lại cảm thấy mình bị điên rồi.

Hiện tại anh đã là bạn trai cô.

Chỉ hai chữ "Bạn trai" này thôi đã khiến tim cô đập rộn ràng không kiềm chế được.

Thời Cảnh Nham vội vàng đi họp, chỉ vào phòng nghỉ, "Em vào đó ngủ đi, đồ đạc bên trong đều là của em."

Thời Quang không suy nghĩ nhiều, trong phòng nghỉ thì ngoài giường, ghế sô pha, tủ quần áo thì cũng không còn cái gì khác.

Cô còn tưởng rằng ý của Thời Cảnh Nham chính là giường thuộc về cô.

Thời Cảnh Nham cầm máy tính đi tới phòng họp, trong phòng chỉ còn lại Thời Quang, cô cũng không nhìn xung quanh, đi thẳng tới phòng nghỉ, vừa mở cửa, cô liền giật mình.

Suy nghĩ đầu tiên khi nhìn thấy cảnh trước mắt mình cô còn nghĩ đây là nhà kho.

Bên tai cô vang lên câu nói khi nãy "Đồ đạc bên trong đều là của em."

Cô cũng không biết bên trong túi có gì, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng quý trọng.

Cảm giác đứng giữa một đống quà tặng giống với ước mơ lúc nhỏ được mặc váy công chúa của cô, đã nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng có người làm cho cô.

Nhiều túi như vậy, hẳn anh đã cố gắng tích góp rất nhiều.

Anh có chút bệnh sạch sẽ, trong phòng ngủ của mình nhất định không thể có chút dơ nào, nhưng bây giờ giữa phòng nghỉ này, tựa như một chỗ để đồ, khắp nơi đều là loạn thất bát tao, toàn là mùi thùng giấy cùng với mùi băng dính.

Thời Quang khép cửa lại, thuận tay mở một cái túi gần cửa, Thời Cảnh Nham còn chu đáo chuẩn bị cho cô một con dao rọc giấy cùng một đôi bao tay để mở đồ.

Lúc mở túi ra, cô không tin được mà nhìn vào cái váy, đây là cái váy mà cô định mua mà.

Trước đó trang web bán hàng luôn không có chương trình khuyến mãi, đây lại là mẫu thu đông mới nhất của năm nay, nên không có chiết khấu, tiền trong tay cô lại không dư dả, đành để dành mua sau.

Anh mượn tài khoản Taobao của cô, đừng nói là đã mua hết đồ trong giỏ hàng của cô rồi nhé?

Thời Quang tranh thủ tìm mở một cái túi khác, cũng là một bộ đồ cô yêu thích nữa.

Cô phải dành ba tiếng mới có thể mở hết đống đồ trong phòng, ngón tay mỏi nhừ, bao tay màu trắng cũng bị ngả màu.

Ngoại trừ đồ trong giỏ hàng, anh cũng mua thêm cho cô không đồ cùng loại và kiểu dáng.

Ở ngoài văn phòng, Thời Cảnh Nham đã sớm trở về.

Lúc Thời Quang bước ra ngoài phòng nghỉ, anh đang một tay cầm túi, nhìn ra ngoài sổ mà nghe điện thoại.

Trời đã tối hẳn, bên ngoài là một biển đèn, sáng chói lóa.

Cửa sổ được thiết kế sát đất, mơ hồ có thể trông thấy hình bóng của Thời Quang đang chậm rãi tới gần.

Thời Cảnh Nham cũng không quay đầu, tiếp tục nói chuyện, "Ừ, đúng, đến nơi thì gọi cho tôi."

Thời Quang nhìn anh kết thúc cuộc điện thoại, cô từ phía sau chăm chú ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh, mặt dán vào lưng anh.

Lưng Thời Cảnh Nham cứng lại mấy giây, cảm giác tê dại truyền khắp toàn thân.

"Em mở quà xong rồi."

"Nhìn đồ thật cảm thấy thế nào?"

"Đều thích ạ."

Cô không biết giữa đồ thật và hình ảnh trên web có giống nhau hay không, hiện giờ cô không có cách nào điều chỉnh được tâm trạng của bản thân.

Thời Cảnh Nham để cô ôm như vậy một lúc, sau đó Thời Quang chuyển tới đứng trước người anh, ngửa đầu ngắm nhìn anh, không nói gì, cứ như vậy mà nhìn anh chăm chú.

Thời Cảnh Nham có thể hiểu được ánh mắt cô bây giờ, chỉ có lúc muốn hôn cô mới có ánh mắt như vậy.

Cô với không tới, anh cúi đầu xích lại gần hơn.

Thời Quang nắm lấy cổ áo sơ mi của anh, hơi nhau hòa quyện lẫn nhau có chút dồn dập, gấp gáp đặc biệt rõ ràng.

Cô híp mắt lại, rất ăn ý, cô hé miệng ngậm lấy môi trên của anh, Thời Cảnh Nham vừa vặn chạm vào môi dưới của cô, nhẹ nhàng mút vào, sau đó cô hôn môi dưới của Thời Cảnh Nham, anh liền nhiệt tình hôn lại môi trên của cô.

Hai người liên tục lặp lại trò chơi đuổi bắt này.

Thời Quang không kiềm nén được sự xúc động.

Thời Cảnh Nham ôm cô thật chặt trong lồng ngực, càng ôm càng chặt.

Phía trên cửa kính sát đát, hiện rõ hai hình bóng đang ôm nhau triền miên mãnh liệt.

Thời Quang hôn mệt mỏi rồi, buông đôi môi anh ra.

Vừa mới buông ra, trong lòng lại cảm thấy trống vắng, cô lại dán môi lên lại.

Chỉ như vậy cô mới cảm thấy không còn trống trải trong lòng nữa.

Cô học cách hôn sâu mà hôm qua anh hôn cô, đầu lưỡi đẩy hàm răng anh, tiếp tục công cuộc thăm dò tìm kiếm của mình.

Cô không tiếp tục mút môi nữa, nhưng điều ấy lại khiến hô hấp của anh vô cùng rối loạn.

Thời Cảnh Nham một tay nắm lấy eo cô, tay còn lại nắm lấy cằm cô, mút lưỡi cô, sau đó nụ hôn càng thêm nồng nhiệt sâu sắc hơn.

Thời Quang chưa từng nghĩ rằng một cái hôn có thể kích thích đến vậy.

Lúc dừng lại, hơi thở bất ổn.

Cô nằm sấp trong lòng ngực Thời Cảnh Nham, ngửa đầu liền nhìn thấy một bên mặt lạnh lùng của anh, trước đó cô không thể nào tưởng tượng được một người đàn ông như vậy khi ôn nhu sẽ có bộ dạng như thế nào.

Lúc khai giảng năm nhất, cho dù những năm trước anh rất quan tâm tới cô, thế nhưng cô vẫn cảm giác được khí thế bức người của anh. Sự lạnh lùng băng giá này khiến người khác không dễ dàng lại gần.

Nhưng bây giờ, anh lại dung túng và chiều chuộng cô, có nói ra chắc cũng không ai tin được.

Điện thoại Thời Cảnh Nham vang lên, anh tự nhiên bắt máy, nói: "Ba phút sau tôi xuống dưới sảnh."

Không biết đối phương nói gì, anh nói: "Không cần, tôi tự xuống."

Thời Quang đứng dậy, "Anh có hẹn à?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ." Cũng không giải thích gì.

Thời Quang tưởng anh muốn ra ngoài đi đàm phán, "Anh đi mau đi, em chờ ba tới đón."

Thời Cảnh Nham: "Không vội, mấy phút nữa hay đi."

Anh đi đến trước bàn làm việc, cầm lấy một tờ giấy, "Trước khi anh trở về cô gắng giải mấy đề này đi."

Anh đưa tờ giấy cho cô, "Đáp án viết sau câu hỏi là được."

Thời Quang ngước mắt nhìn, đề toán này rất phức tạp, "Đây là cái gì?"

Thời Cảnh Nham không trả lời trực tiếp, "Anh làm đề này hết mười một phút, làm thử xem có thể nhanh hơn anh không."

Lúc đầu Thời Quang rất không có hứng thú, nghe anh nói như thế, cô tranh thủ chút thời gian, cầm bắt lên liền bắt đầu tính giờ.

Thời Cảnh Nham cầm thẻ ra vào lên, không mặc áo khoác, liền đi xuống lầu.

Hôm nay trong văn phòng thư ký không còn ai tăng ca, sau khi tan họp anh đã cho mọi người về trước.

Lúc Thời Cảnh Nham xuống dưới sảnh, nhân viên chuyển phát nhanh đã đứng ở đó từ lâu.

Trước đó bảo vệ không tin lời của anh chuyển phát nhanh, anh ta nói có một người là ông Thời Cảnh Nham đặt hoa hồng, bảo vệ lại cảm thấy nếu Thời tổng có muốn đặt hoa, thì cũng là thư kí nhận giúp.

Khi nhìn thấy Thời Cảnh Nham từ thang máy bước tới bên đó, bảo vệ mới hốt hoảng một chút.

Trước đó Thời Cảnh Nham cũng không có ý định tặng hoa, bởi vì hoa kiểu gì cũng sẽ tàn.

Buổi trưa hôm nay ở nhà ông nội, mẹ có hỏi anh, lúc tỏ tình tặng gì?

Anh cũng ăn ngay nói thật, tặng dây chuyền.

Mẹ: Chỉ vậy thôi? Không có hoa tươi à?

Sau đó mẹ mới nói với anh, con gái hay phụ nữ ai cũng vậy, ngoại trừ những người dị ứng với phấn hoa, không ai là không thích người đàn ông của mình tặng hoa cho họ.

Tặng hoa hồng là tốt nhất, vừa có thể thu hút được ánh mắt của những người yêu hoa còn có thể bắt được tâm của phụ nữ.

Con nhìn mẹ hơn năm mươi tuổi, chỉ cần ba con tặng một bó hoa hồng thật lớn vào lễ tình nhân, mẹ có thể vui mừng cả một tối.

Trước kia không biết ba con nghe ai nói, tặng hoa tươi không bằng tặng một chậu hoa, có thể chống phóng xạ lại còn để được lâu, lúc mẹ nhận được chậu hoa xương rồng hận không thể ném lên đầu ba con.

Ai cần một chậu hoa chứ?

Nếu muốn chậu hoa bà đã tự mua rồi, cần gì đàn ông các người mua.

Thời Cảnh Nham trở lại văn phòng, Thời Quang vẫn còn cắm đầu vào làm bài.

Cô cầm bút nhẹ nhàng chống cằm, còn một câu hỏi cuối vẫn chưa giải ra được.

Bỗng nhiên nghe được một mùi thơm rất nồng nà, cô quay mặt lại, hơn nửa ngày cũng không nói được câu nào.

Niềm hạnh phúc và sự vui sướng tới quá đột ngột, cô liền nghèo từ, không thể diễn tả được cảm xúc của mình ngay lúc này.

Thời Cảnh Nham đưa hoa tới cho cô, "Cầm qua nhà ông bà nội không tiện, em có thể để ở nhà Úy tổng." Dù sao Úy Minh Hải cũng biết mối quan hệ giữa hai người, không cần thiết phải che giấu.

Thời Quang ngửi hoa, "Bao nhiêu đóa vậy?"

Thời Cảnh Nham: "116 đóa." Là số ngày sinh nhật của cô.

Thời Quang cẩn thận đặt hoa lên bàn, giơ hai tay hướng đến anh, "Lại đây."

Thời Cảnh Nham cúi người, Thời Quang tại chỗ mà cô hôn trộm hôn bữa hôn thêm một lần nữa, "Em yêu anh." Nói xong, nhịp tim cô đập vô cùng mạnh mẽ.

"Anh không thể cứ khiến em hạnh phúc mãi như vậy, em cứ cảm thấy mình lâng lâng như ở trên mây."

Thời Cảnh Nham hỏi: "Giải hết câu hỏi chưa?"

Thời Quang thu lại suy nghĩ, "Đợi em một phút, có đáp án liền đây."

Anh không nhúc nhích, ngồi bên cạnh nhìn cô làm bài.

Thời gian tí tách chảy xuôi, hai phút trôi qua, Thời Quang mới làm xong kết quả.

Cô đóng nắp bút lại, "Anh xem thử đi, đáp án đúng hay chưa?"

Thời Cảnh Nham chỉ liếc nhìn một cái, "Ừ." Nhìn cô vẫn chưa hiểu ra được ngụ ý của anh khi kêu cô giải đề, anh đành phải nhắc nhở, "Có phải em cảm thấy những đáp án này có gì đó hơi lạ không?"

Thời Quang nhìn đáp án tờ giấy, không cảm thấy có gì không đúng cả, chỉ toàn là con số, vị trí sắp xếp cũng giống nhau, đề thứ nhất là 5, thứ hai là 2, thứ ba lại là 0.

Nhìn tới đó, cô bỗng nhiên mỉm cười, nhìn anh, cô cảm động vô cùng.

Đáp án của bảy câu hỏi mà anh đặt ra khi sắp cạnh nhau sẽ là: 5201314 (Anh yêu em một đời một kiếp).

Lúc nãy cô vẫn chưa nhận ra được hàm ý này.

Hóa ra tờ giấy này còn đáng quý hơn cả bó hoa hồng đỏ mà anh tặng cho cô.

Thời Cảnh Nham nhẹ nhàng ôm lấy cô, "Những câu này anh không thể nào nói ra được, cũng không biết làm cách nào để thể hiện ra, chỉ cần em hiểu trong lòng anh nghĩ gì là được rồi."

Tối hôm qua khi lúc anh hôn cô, anh định sẽ tỏ tình, nào biết được điều cô cần lại là một lời thề hẹn.

Với tình hình lúc ấy, thông thường mà nói anh sẽ không thể nào thổ lộ được.

Thời Quang đem mặt chôn trong ngực anh, dùng sức dựa vào ngực anh.

Thời Cảnh Nham nhẹ nhàng vuốt lưng cô, đợi cô thả lỏng cảm xúc, "Đừng cọ qua cọ lại nữa, son môi hồng phấn của em đều dính lên áo sơ mi của anh rồi."

Thời Quang nín khóc mỉm cười, "Bẩn rồi thì em đền anh một cái khác."

Sau khi bình tĩnh lại, cô ngẩng đầu, "Để chuẩn bị câu nói này hẳn anh đã chuẩn bị rất lâu?"

Thời Cảnh Nham gật đầu, "Ừ."

Thời Quang cắn nhẹ môi anh, lại mút một chút mới buông ra, "Anh không thể ra đề bài nào dễ hơn sao? May mà em chăm chỉ học hành, nếu không cũng không thể biết được anh đang tỏ tình đâu."

Thời Cảnh Nham: "Cho dù em học không tốt, anh cũng sẽ giúp em."

Thời Quang cười, đẩy anh ra, cất tờ giấy ấy vào trong túi.

Nhạc chuông điện thoại reo lên, Úy Minh Hải gọi điện tới cho cô, "Ba đang đứng dưới Thời Vũ."

Ông tự mình đến đón cô về nhà, Thời Quang: "Con xuống liền đây."

Thời Cảnh Nham hỏi: "Úy tổng sao?"

Thời Quang: "Dạ."

Thời Cảnh Nham cũng không nói gì, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc cho cô, "Ngày mai anh phải đi Hồng Kông, ở bên đó vài hôm, ngày năm mới về."

Thời Quang không nỡ: "Không phải mới đi công tác về sao?"

Thời Cảnh Nham: "Bên kia có việc."

Vốn dĩ anh sẽ bay từ nước Anh qua thẳng Hồng Kông, nhưng bởi vì muốn tổ chức sinh nhật với cô, anh liền thay đổi lịch trình, hôm qua bay tới Bắc Kinh, ngày mai lại đi Hồng Kông.

Thời Quang chỉnh lại quần áo, ôm hoa tươi, những món quà trong phòng nghỉ cô không thể nào cầm được, "Khi nào anh đi công tác về em tới cầm về."

Thời Cảnh Nham: "Anh đem về nhà ông nội hết cho em."

Tài khoản Taobao anh không cần nữa, nói mật mã cho cô, để cô tự mình đổi lại.

Anh hỏi thêm một câu: "Tên tài khoản của em có ý nghĩa gì vậy?"

Thời Quang cười yếu ớt: "Anh đoán xem?"

Cũng không cần đoán, anh hiểu được.

Xuống dưới lầu, Thời Quang không muốn Thời Cảnh Nham đưa cô ra ngoài, cô vẫy tay, "Anh đừng thức đêm, về nhà sớm đi."

Bên ngoài cao ốc, xe của Úy Minh Hải chậm rãi tiến tới.

Hôm nay ông lái xe mui trần, Thời Quang ngồi đằng sau, cô cẩn thận từng li từng tí che chở hoa trong tay, không quên nói với Úy Minh Hải: "Ba cẩn thận một chút, đừng đụng vào hoa của con, ba đền không nổi đâu."

Úy Minh Hải: "..."

Hơn nửa ngày cũng không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51

Tp.HCM, 15/10/19

Editor: Xiao He

Hương hoa hồng tràn ngập trong xen, trên những cánh hoa hồng còn óng ánh những giọt nước.

Thời Quang dùng đầu ngón tay gảy giọt nước, lành lạnh.

Úy Minh Hải nhìn biểu cảm say mê của con gái mình, trong chớp, ông nhói lòng một cái, sau đó ông luôn nhìn bó hoa hồng kia đến xuất thần.

Thời Quang bỗng nhiên ngẩng đầu hỏi ông: "Sao ba không hỏi ai tặng hoa cho con?"

Úy Minh Hải: "Còn có thể là ai nữa?"

Thời Quang nhận ra ông không hề hào hứng, thậm chí có chút sa sút, loại cảm giác này không phải là thành kiến hay ghen ghét với Thời Cảnh Nham.

Cô nhẹ nhàng gọi ông thêm lần nữa: "Ba?"

Ánh mắt Úy Minh Hải nhìn đóa hoa thu hồi lại, "Hả?"

"Sao vậy ạ?"

"Không có gì."

Úy Minh Hải đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve cánh hoa, an tĩnh một lát, nói với Thời Quang: "Ngày sinh nhật của ba, chúng ta cùng nhau đi thăm mẹ con đi."

Thời Quang gật đầu, "Sáng hôm đó chúng ta liền đi, nói cho mẹ biết là sinh nhật ba."

Thật ra cô muốn tới thăm mẹ sớm hơn, nhưng sợ ba buồn lòng, cô vẫn chưa dám nhắc tới.

Thời Quang giật mình nhận ra, thái độ khó hiểu của ba là do nhìn hoa mà nhớ tới mẹ, cô hỏi: "Mẹ cũng thích hoa hồng tươi ạ?"

Giọng Úy Minh Hải khàn khàn: "Ừ."

Hẳn là thích.

Trước đây cô ấy nói với ông, cô dị ứng với phấn hoa.

Nhưng vừa rồi, ký ức ông hiển ra vô cùng rõ ràng, lúc ông tặng hoa cho cô ấy, biểu cảm khi cô nhận đóa hoa giống Đào Đào như đúc.

Đó là lễ tình nhân đầu tiên hai người ở cạnh nhau, bình thường ông cũng không tặng gì cho cô ấy.

Tặng một bó hai mươi mốt đóa hoa hồng, hai mươi năm trước, đối với gia đình ông mà nói, quá xa xỉ, thế nhưng ông vẫn quyết tâm mua.

Đêm nhận được bó hoa hồng, hai người định đi ăn tối, cũng không phải nơi mắc tiền gì, chỉ muốn mời cô đi ăn bò bít tết, loại rẻ tiền nhất, cô ấy lại từ chối.

Cô ấy nói mình không đói, chỉ muốn ông cõng đi vài vòng quanh sân trường.

Từ sân trường trở về ký túc xá, trên đường về cô ấy đều nhìn đóa hoa mà mỉm cười nhẹ nhàng.

Bó hoa ấy cô luôn để bên bệ cửa sổ, cho tới khi héo tàn, cô lại đem phơi khô những cánh hoa lại, còn dùng để làm kẹp sách.

Trước lễ tình nhân năm thứ hai, cô bỗng nhiên nói với ông, về sau đừng tốn tiền như vậy, cô bị dị ứng với phấn hoa, cô nói điều ấy rất tự nhiên.

Ông liền tin là thật.

Bây giờ nghĩ lại, cô ấy là đang tiết kiệm tiền giúp ông.

Bởi vì lúc ấy ông đang làm công kiếm tiền để giúp mẹ, còn phải tích góp trả tiền học phí và tiền sinh hoạt.

Thời Quang đến gần Úy Minh Hải một chút, "Ba, khi nào đi thăm mẹ chúng ta liền mua thật nhiều hoa cho bà."

Úy Minh Hải thoát khỏi hồi ức, ông điều chỉnh cảm xúc rất nhanh, "Ừ, ba mua hoa hồng, con mua hoa cẩm chướng, tiền lương con còn không?"

Thời Quang: "Còn ạ, nhiều lắm."

Sau đó đổi chủ đề, nói nhẹ nhàng, "Sinh nhật ba định tổ chức ở đâu? Con đãi ba."

Úy Minh Hải không thích ăn ở bên ngoài, rất nhiều món không hợp khẩu vị của ông, "Tổ chức ở nhà đi."

Điện thoại Thời Quang vang lên, là Thời Cảnh Nham gọi tới.

Ánh mắt cô vô ý mà nhìn Úy Minh Hải, lúc này mới nhấn nút trả lời.

"Alo."

Thời Cảnh Nham: "Về tới nhà chưa?"

"Vẫn chưa tới." Thời Quang đưa mắt nhìn những ngôi nhà bên ngoài cửa sổ, "Mấy phút nữa tới rồi." Hỏi, "Anh xong chưa?"

"Sắp xong rồi."

Thời Cảnh Nham đang thu dọn lại phòng nghỉ, vừa rồi gọi mấy người bảo vệ tới giúp anh, đem những món quà kia bỏ vào trong xe, bìa carton với giỏ hàng đều bỏ đi.

"Anh mang quà về cho em."

Thời Quan ngọt ngào trả lời: "Dạ, chờ khi nào quay lại nhà ông nội em lại mở ra xem."

Thời Cảnh Nham nhìn phòng nghỉ một vòng, không bỏ sót thứ gì, đóng cửa lại, "Ngày mai anh bay chuyến một giờ, có muốn tiễn anh không?"

Thời Quang không hề nghĩ ngợi, thốt ra, "Muốn ạ."

Thời Cảnh Nham: "Sáng mai anh tới đón em."

Úy Minh Hải còn ngồi bên cạnh, cô không tiện nói những câu nũng nịu ngọt ngào với Thời Cảnh Nham, rất nhanh cô liền cúp điện thoại.

Úy Minh Hải: "Ngày mai con lại ra ngoài nữa à?"

Thời Quang gật đầu, lại lắc đầu, "Cũng không phải, con đi đưa anh ấy ra sân bay rồi về liền." Sau đó cười giả lả: "Buổi chiều con tới công ty tìm ba chơi."

Úy Minh Hải nhíu mày, "Thời Cảnh Nham từ khi nào có giá như vậy? Đã đi công tác rồi còn muốn người khác đi đưa đón mình."

Thời Quang: "..."

Cô rất muốn nói lại một câu, không phải con cũng ra sân bay đón ba à.

Tối mai cô không bận gì, chuẩn bị hẹn gặp Thời đại gia nói chuyện thành lập công ty, cô cảm nhận được hắn không có chút hứng thú nào.

Cô lấy điện thoại di động ra, ôm hoa không tiện nhắn tin.

"Ầy, con cho ba một cái vinh dự, ba ôm cẩn thận một chút, nếu có cánh hoa nào rơi con bắt đền ba." Cô đưa bó hoa vào trong ngực của Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải, "Khi nào xuống xe ba tìm chỗ nào đó quăng đi."

Thời Quang cười, "Ba dám."

Cô nói, "Con nhắn tin cho Thời Yến Lãng, hẹn anh ấy tối mai đi ăn cơm."

Vừa nói, chữ cũng gõ xong: [Tối mai anh rảnh không?]

Úy Minh Hải cũng nói về chuyện chính, "Có chuyện gì?"

Thời Quang: "Dạ, con muốn lập nghiệp, muốn kêu gọi anh ấy."

Thời đại gia trả lời: [Mời ăn cơm thì rảnh.]

Thời Quang: [Cho anh chọn địa điểm, gửi địa chỉ cho em là được.]

Thời Yến Lãng nhìn thấy tin nhắn, chuẩn bị tối mai làm thịt tiểu mít ướt.

Úy Minh Hải hỏi: "Chuẩn bị làm gì vậy? Công ty thời trang à?"

"Dạ." Thời Quang cất điện thoại.

Lúc trước Úy Minh Hải có đầu tư cho công ty AIO của Úy Lam, lúc đó ông cũng đưa ra không ít ý kiến, người ngoài chỉ thấy được thành công của AIO, nhưng lại không biết con đường đi đó chông gai cỡ nào.

Hiện tại nếu muốn tiến vào thị trường thời trang, có khả năng sẽ bị chậm phát triển.

Thị trường thời trang nữ đang ở trong trạng thái bão hòa, chiếm thị phần lớn là các công ty thời trang lớn, muốn ở trong đó kiếm được một miếng bánh ngon, rất khó khăn.

"Con không định nhờ AIO trợ giúp sao?" Ông đưa ra đề nghị.

Thời Quang hỏi lại, "Trợ giúp như thế nào ạ?"

Úy Minh Hải: "Nếu con muôn, ba có thể cho con cổ phần, con sẽ trở thành cổ đông của AIO, như vậy sẽ phát huy được tiềm năng thiết kế của con, sáng tạo một bộ phận thiết kế theo phong cách và nhãn hiệu của con."

Thời Quang từ chối ngay, "Dù có thiết kế theo phong cách của mình, đó cũng thuộc về thương hiệu AIO, con không định phát triển như vậy."

Úy Minh Hải khẽ nhếch cằm, ra hiệu cô nói suy nghĩ của mình.

Thời Quang: "Con muốn có thương hiệu thời trang riêng của mình, tên tiếng trung gọi là Thời Quang, tiếng anh là Time. Thời Cảnh Nham đã tặng con món quà này, con muốn phát triển nó thật tốt."

Có lẽ cô không nhất định sẽ thành công.

Nhưng cũng có thể rất nhiều năm sau sẽ trở nên nổi tiếng.

Dù sao cô vẫn còn nhiều thời gian, hiện tại mới chỉ mười chín tuổi.

Dù là mười một năm, thì khi đó cô cũng chỉ mới ba mươi tuổi.

Nếu là trước kia, Úy Minh Hải chắc chắn sẽ không ủng hộ cô làm chuyện này, không cần phải đổi cả thanh xuân một cách lãng phí để rồi có thể sẽ phải bồi thường một đống tiền cho hạng mục đề ra.

Nhưng lời nói của thư kí Trần đã làm thay đổi suy nghĩ của ông.

"Được rồi, nếu cần tài trợ về mặt tài chính, con phải làm tốt bản kế hoạch dự án, phải liên hệ người để hẹn với ba, nói không chừng ba có thể coi trọng dự án này."

Thời Quang trêu ghẹo: "Sao ạ? Không phải ba chắc chắn sẽ đầu tư sao? Không cho ba đầu tư ba lại ăn không ngon, ngủ không yên thì sao?"

Úy Minh Hải cười, "Đầu óc ba vẫn còn minh mẫn."

Ông nói rõ ràng trước với cô: "Nếu con đã muốn đường đường chính chính lập nghiệp, muốn cảm nhận được cảm giác thành công thực sự, như vậy ba sẽ phân ưu rõ ràng, trước khi dự án của con chưa có tiền đề chắc chắn, ba sẽ không lấy tiền đổ xuống sông xuống biển. Ba có thể mua một cái năm trăm vạn cho con, nhưng không nhất định sẽ đầu tư cho con năm trăm vạn."

Nói đến váy, Úy Minh Hải mới nhớ ra, ông mở di động ra tìm album ảnh đưa cho cô, "Con nhìn váy đi, tháng sau sẽ tới."

Thời Quang: "Sao trước đó ba không nói với con? Mắc như vậy, lỡ con không thích thì không phải là lãng phí sao?"

Úy Minh Hải: "Quần áo sang trọng ai lại nhìn kiểu dáng? Không phải chỉ cần nhìn thương hiệu và giá cả là được sao?"

Thời Quang: "..."

Cô nhận lấy lướt xem hình ảnh, trước đó chỉ có mấy mẫu, kéo đến cuối mới phát hiện gần mấy chục tấm, "Ba mua hết sao?"

Úy Minh Hải: "Ừ."

Đây đều là mẫu của bộ sưu tập xuân hạ, thích hợp với cô, ông đều lấy.

Thời Quang ngồi thẳng dậy, cầm lấy một chai nước soda vặn ra, uống hơn nửa chai để bình tĩnh lại.

Úy Minh hải: "Sau này hàng năm con đều nên dành chút thời gian, đi dạo tuần lễ thời trang với Mẫn Lộ, giao tiếp với một số nhà thiết kế ưu tú, nếu con chỉ giới hạn vòng tròn quan hệ của con, rất khó đánh vào thị trường quốc tế."

Thời Quang gật đầu, "Con sẽ lên kế hoạch thật tốt."

Nhắc đến Mẫn Lộ, cô hỏi Úy Minh Hải, lần này mua nhiều đồ như vậy có phải ông đã nhờ Mẫn Lộ giúp đỡ không?

Úy Minh Hải: "Không phải, nhờ con gái bạn ba, là bạn thân của Mẫn Lộ."

Người bạn kia của ba, chị Văn Văn có nói với cô, còn nói mùa xuân năm nay muốn tới Bắc Kinh thăm cô.

Cô nói: "Chị Văn Văn cũng tặng con một cái váy được đặt riêng, là chị ấy tự tay thiết kế."

Úy Minh Hải biết cái váy ấy, cũng từng thấy qua.

Lần này ông đi công tác hơn mười ngày, ngoại trừ thương vụ, ông còn dành hai ngày ra để đi thăm trụ sở của thương hiệu này, người đón tiếp ông chính là tổng giám đốc thương hiệu, cũng là bạn thân nhiều năm của Mẫn Lộ.

Khi thấy cái váy đó, ông nói muốn đặt cho con gái mình một cái.

Vị tổng giám đốc ấy nhún vai xin lỗi, cười nói: Cái váy này là số lượng giới hạn, toàn cầu chỉ có một cái, không bán.

Còn nói, đây là Mẫn Lộ thiết kế cho một công chúa nhỏ.

Cái váy ấy từ lúc bắt đầu thiết kế cho tới khi hoàn thành mất hơn mấy tháng liền.

Về phần Mẫn Lộ, nói về tình cảm, hai người đúng là không có duyên phận.

Ngoài điểm ấy ra thì cô chính là người mà cả đời này ông luôn cảm kích.

Thời Quang thở dài, "Chị Văn Văn gặp được ba, liền không thể bình tĩnh được."

Chỉ mong sau này, chị ấy sẽ gặp được một người yêu chị ấy bằng cả sinh mạng.

Ô tô rẽ vào cổng biệt thự, trước khi xuống xe, Thời Quang nói đùa với Úy Minh Hải một lần nữa, "Nếu ba dám quăng, con liền bỏ nhà đi trốn."

Úy Minh Hải: "Con không nhắc thì ba xém quên mất, vậy con còn không tranh thủ tới giữ ba lại?"

Thời Quang cười, sau khi xuống xe, chạy qua phía bên Úy Minh Hải, mở cửa xe, còn bày ra một bộ dáng công chúa lễ phép, "Phụ vương đại nhân yêu dấu, mời người."

Úy Minh Hải một tay ôm hoa, tay còn lại xoa đầu cô, từ lúc sinh ra đến giờ ông chưa từng vui sướng đến như vậy.

Đèn đuốc trong phòng khách sáng trưng, trên ghế sa lon co ro một người.

Úy Minh Hải bước chân hơi dừng lại, Thời Quang cũng nhìn thấy.

Là Úy Lai, cô nằm ngủ thiếp trên ghế sa lon, không hề đóng cửa.

Bảo vệ không biết trong nhà xảy ra những chuyện gì, Úy Lai cũng quen với bảo vệ, bình thường ra vào cũng không ai quản.

Úy Minh Hải nhìn về phía Thời Quang, Thời Quang vừa vặn cũng quay đầu nhìn sang, ánh mắt hai người đối đầu.

"Ba không biết con bé tới đây."

Thời Quang không nói gì, tâm trạng tốt cả một đêm cũng không còn.

Úy Minh Hải đi qua, "Lai Lai."

Úy Lai trong thoáng chốc nghe được có người gọi tên mình, bỗng nhiên mở mắt, "Chú út." Cô tranh thủ ngồi dậy, "Sao giờ chú mới về vậy?"

Cô cũng chưa từng nhìn qua Thời Quang một chút.

Úy Minh Hải: "Con nằm ở chỗ này không sợ cảm lạnh sao?"

Bởi vì Đào Đào không thích trong nhà quá nóng, nên nhiệt độ trong nhà đều để ở mức mười độ.

Úy Lai bĩu môi, từ buổi trưa hôm đó đến giờ, đã hơn mười ngày trôi qua, cô vẫn còn ủy khuất đến giờ, "Không phải con chờ chú sao, chờ lâu quá liền ngủ quên mất, con muốn xin lỗi chú, xin lỗi xong con liền quay lại nhà bà nội."

Úy Minh Hải hiện tại không cần lời xin lỗi, chỉ muốn nhanh chóng đưa cô về cho mẹ mình bên kia.

Ông sợ Đào Đào không vui vẻ, lại muốn bỏ đi.

"Mặc áo khoác vào, chú đưa con qua nhà bà nội." Úy Minh Hải đưa áo khoác lông cho cô, ông ôm hoa tươi, bước nhanh lên lầu.

Thời Quang chạy hơn nửa cầu thang, ông bước mấy bậc thang một lần, rất nhanh liền đuổi lên trên.

Thời Quang không vui vẻ sẽ viết toàn bộ trên mặt, trước kia còn che giấu một chút, hiện tại không hề quan tâm đến cảm nghĩ của Úy Minh Hải chút nào.

Tới tầng ba, Úy Minh Hải nói với cô: "Sau này đừng leo cầu thang nữa, đi thang máy đi."

Thời Quang không nói gì, đến cửa phòng ngủ, cô ngừng chân quay người, không có ý định bước vào.

Cũng không nói chuyện, cứ im lặng như vậy mà nhìn Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải: "Ba đưa Úy Lai về nhà bà nội con."

Thời Quang lúc này mới cầm lấy hoa trong tay ông, quay người bước vào phòng ngủ, "Phanh" một tiếng, đóng cửa phòng ngủ lại.

Úy Minh Hải: "..."

Ông cười bất đắc dĩ, dáng vẻ tức giận của cô giống mẹ như đúc, lúc giận dỗi rồi không thèm nhìn ai.

Úy Lai còn chờ dưới lầu, ông tranh thủ đi xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 52

Tp.HCM, 16/10/19

Editor: Xiao He

Chưa bao giờ Úy Lai ngoan ngoãn như hôm nay, lúc Úy Minh Hải xuống dưới lầu, cô đã mặc áo khoác xong xuôi, đứng chờ ở cửa.

"Không cần chú đưa con đi đâu, con nói với chú mấy câu xong sẽ về."

Úy Minh Hải cũng có mấy lời muốn nói với cô, cằm hơi nhếch lên, "Đi thôi."

Ra khỏi biệt thự, Úy Lai theo thói quen ôm lấy cánh tay của Úy Minh Hải.

Cô không tới để lấy lòng Thời Quang, chỉ sợ chú út không vui vẻ, sẽ tiếp tục không quan tâm tới cô.

Từ bữa cơm không vui đó ở nhà bà nội trở về, chú út đã nhiều ngày không qua nhà bà nội, càng không gọi điện hỏi thăm tình hình học tập của cô.

Cô gọi điện cho thư kí Trần, ông ấy nói chú út vừa mới đi công tác trở về, cô làm xong bài tập tối nay liền qua đây ngồi chờ.

Nào biết được còn nhìn thấy bà quản gia kia, thật là mất hứng.

Úy Minh Hải không lên tiếng, chờ cô nói chuyện.

Úy Lai mở miệng liền cất giọng nghẹn ngào: "Con xin lỗi chú út. Con biết trưa đó con có nói mấy lời khó nghe, con chỉ là..."

"Con chính là ghen tị, ghen tị với Thời Quang, bình thường con đều ở đây, lúc nào chú cũng chiều con, hiện tại không còn như vậy nữa, trong lòng con rất khó chịu."

Cô cắn môi: "Chú út, con không cố ý, chỉ là không thể khống chế tốt cảm xúc bản thân, chú đừng giận con nữa có được không?"

"Trong khoảng thời gian này, con không có tâm trạng học tập, ngày nào mẹ cũng mắng con, nói con vô dụng."

Úy Minh Hải chưa đến mức nổi giận với một đứa trẻ, cảm xúc hiện tại của Úy Lai ông cũng có thể hiểu được, dù sao cũng do ông mới khiến cô trở thành như bây giờ.

"Lai Lai, không phải chú không thương con, chỉ là hiện tại chú đã tìm thấy con gái của mình, như vậy sẽ không thể san sẻ tình thương như trước kia được."

Úy Lai ủy khuất, "Chú thương con nhưng sao vẫn đuổi con đi? Con biết chú có con gái, sẽ không đối xử tốt với con như trước, nhưng chú là chú út của con mà."

Nói xong, nước mắt cô liền chảy xuống.

Trong lòng Úy Minh Hải cũng không thoải mái, dù sao ông cũng nhìn cô từ nhỏ đến lớn, trước giờ ông vẫn không thể chịu được khi nhìn thấy nước mắt cô.

"Đừng khóc nữa." Ông đưa tay lau nước mắt cho cô.

Nước mắt Úy Lai càng rơi dữ dội hơn, làm sao cũng không thể dừng được.

Mười mấy ngày trôi qua, cuộc sống của cô không hề dễ dàng.

Mỗi ngày mẹ đều không cho cô sắc mặt tốt, câu nói nhiều nhất chính là: Con nói xem con có thể làm được gì!

Tan học về nhà, cô đều trông mong bà nội có thể đóng cửa tiệm sớm một chút, như thế trong nhà mới có thể yên tĩnh một chút.

Trước mặt bà nội, mẹ cô cũng sẽ bớt nóng giận hơn, cũng không tranh cãi với ba nữa.

Mẹ không chỉ nhìn cô không vừa mắt, mà nhìn đến ba cũng thấy khó chịu.

Ba cô và chú út là hai kiểu người khác nhau, ba cô học tập bình thường, năng lực bình thường, cái gì cũng bình thường, luôn cố gắng làm công việc hậu cần trong công ty chú út.

Trong khoảng thời gian này mẹ cô liên tục phàn nàn, nói cô không cố gắng cạnh tranh, còn nói mặc kệ là Úy Phong hay Úy Lam, chú út đều cho cổ phần trong công ty, các anh các chị trong nhà khi kết hon đều được chú út tặng phòng và xe."

Vậy cô thì sao?

Sau này chắc chắn sẽ không có phần của cô.

Úy Lai càng nghĩ càng buồn lòng, khóc đến không thể kiềm chế, "Con cảm thấy con là một người dư thừa, mẹ con không thích con, bây giờ chú cũng vậy."

Úy Minh Hải lau nước mắt cho cô, đợi cô bình tĩnh lại mới nói chuyện với cô.

Có một số việc, không thể nào đáp ứng toàn vẹn cùng lúc được.

Cho dù là ông, cũng không thể công bằng được.

Ông đành phải dỗ dành Úy Lai: "Mẹ con tuy đối xử tốt với con của cậu con, nhưng không thể nào sánh với con được, nếu có một ngày mẹ con đặt con ở vị trí sau em họ con, không phải lúc nào cũng bênh vực con, mà lại bênh vực em họ, thì con sẽ cảm thấy như thế nào?"

Úy Lai há hốc miệng, không thể tìm được lý do nào để phản bác.

Úy Minh Hải sờ đầu cô, giọng điệu hòa giải nói với cô: "Con không chỉ có tình thương của chú, con còn ba mẹ, thế nhưng Đào Đào lại không có mẹ, chỉ còn mỗi chú, thời gian Đào Đào ở Thời gia đã trải qua những gì con cũng biết mà. Chú không chỉ muốn bù đắp lại tình thương của cha, còn muốn cho con gái chú nhận được tình thương của mẹ nữa."

Cảm xúc của Úy Lai vẫn đầy kích động, "Nên tóm lại, sau này chú chỉ quan tâm mỗi Thời Quang, sẽ không để ý những chuyện khác có phải hay không?"

Mới nói xong câu đó, nước mắt cô lại rơi xuống.

Úy Minh Hải nhẫn nại nói với cô, "Đào Đào là con của chú, chú quan tâm con bé là điều đương nhiên, giống như tình cảm giữa ba mẹ đối với con vậy."

Ông bỗng nói, "Về phần đối xử với con so với những đứa nhỏ khác, chú vẫn sẽ giống với ba mẹ con, luôn phân biệt thứ tự rõ ràng, không thể nào không quan tâm."

Ông nhìn Úy Lai: "Không phải con cũng nói chú là chú út của con sao? Sao có thể bỏ mặc con?"

Úy Lai nhận ra cô không thể nói lại chú út, lý luận gì ông cũng có thể đối lại.

Hôm đó tại nhà bà nội, sau khi chú út đi, cô bị mẹ mắng đến buổi trưa.

Mẹ nói, sau này nếu không chiếm được cổ phần công ty cũng đáng đời cô, đều do cô làm.

Dù sao thì tất cả mọi lỗi lầm đều do cô.

Rất nhanh liền tới khu nhà bà nội.

Úy Lai bây giờ không dám nói xấu Thời Quang, chỉ có thể ủy khuất uyển chuyển hỏi, "Chú út, sau này có phải con không thể tới nhà chú nữa hay không?"

Thật ra cô muốn hỏi, có phải vì đứa con riêng mà ông không quan tâm đến người nhà họ Úy nữa không?

Úy Minh Hải cười bất đắc dĩ: "Đào Đào không vô lý đến vậy."

Trong lòng Úy Lai hừ một tiếng, mấp máy môi.

Đến cửa viện, Úy Minh Hải dừng bước lại, "Chuẩn bị thi cuối kỳ phải không?"

Úy Lai gật đầu, "Còn một tuần nữa, con sẽ cố gắng thi thật tốt. " Cô nói: "Sẽ thi xong trước sinh nhật chú, như vậy con có thể tham dự rồi."

Úy Minh Hải khẽ vuốt cằm, "Đi vào đi, ngủ sớm một chút."

Úy Lai vẫy tay với Úy Minh Hải, "Chú đi từ từ thôi."

Cô đi được vài bước lại quay đầu lại, "Đúng rồi chú út, quà năm mới con còn chưa có đâu, chờ thi xong con lại đi tìm chú đòi quà."

Nói xong, cô mở cửa đi vào nhà.

Lúc Úy Minh Hải về tới nhà, Thời Quang đang cắt tỉa mấy cành hoa, đặt một bình hoa pha lê cạnh cửa sổ, cô đã bỏ sẵn nước trong đó.

Nhìn một màn này, ông giật mình tưởng như cô đang dần biến mất.

"Để ba làm chung với con." Ông tới thư phòng tìm một cái kéo.

Từ đầu đến cuối Thời Quang không để ý tới ông, mí mắt cũng chưa hề ngước lên.

"Mẹ con cũng thích rất thích cắm hoa." Úy Minh Hải chủ động tìm đề tài nói chuyện với cô.

Thời Quang không muốn nghe ông nói, giật mình thất thần một lát, tiếp tục tỉa cành hoa.

Hơn một tiếng sau, bó hoa hồng đỏ tươi đã được cắt tỉa gọn gàng bỏ vào trong bình hoa, Úy Minh Hải thúc giục cô đi tắm sớm, ông bắt đầu dọn dẹp cành lá còn thừa trong phòng.

Chờ dọn dẹp phòng xong, Thời Quang tắm rửa xong bước ra từ phòng tắm.

Thời Cảnh Nham gửi tin nhắn cho cô: [Em đi ngủ sớm đi, bảy giờ sáng mai anh tới đón em.]

Thời Quang: [Dạ, sao anh chưa ngủ?]

Thời Cảnh Nham: [Giờ anh ngủ đây.]

Úy Minh Hải đem trưng những bình hoa kia, kéo rèm cửa lên.

Ông ngồi ở mép giường, "Vẫn chưa ngủ sao?" Sau đó kéo chăn lên, đắp thật kĩ cho cô, kết quả một giây sau, bị Thời Quang đá một cái bay ra ngoài.

Úy Minh Hải: "..."

Ông không tức giận, ngược lại cười vui vẻ.

Nhìn cô giận dỗi như trẻ con, ông như tìm được hạnh phúc của người làm cha.

Trước kia bất kể là ai, Úy Lai nũng nịu hay Úy Lam tài giỏi, cho tới bây giờ vẫn chưa có ai dám nổi giận trước mặt ông, quá lắm chỉ là lúc Úy Lai giận dỗi chút ít, nhưng cũng nhõng nhẽo, nhăn mặt một ít, không có ai giống Đào Đào.

Trước kia không để ý bây giờ ông mới nhận ra dù cô có không quan tâm ông, hay mất kiên nhẫn ông cũng chưa hề tức giận.

Cả đời này ông chỉ muốn lấy lòng hai người, đó là mẹ Đào Đào và Đào Đào.

Thời Quang đặt báo thức, để điện thoại qua một bên.

Trên tủ đầu giường Úy Minh Hải có chuẩn bị nước ấm và sữa chua cho cô.

Cô cầm ly nước trong tay, đổ chút nước vào lòng bàn tay.

Úy Minh Hải không hiểu: "Con đổ ra làm gì?"

Thời Quang dùng ngón tay chấm vài giọt dưới mắt, "Ba thấy không? Con cũng biết nước mắt cá sấu đó, lần sau nếu ba còn chọc giận con, con liền khóc thật cho mà xem."

Úy Minh Hải hiểu rõ, nước mắt cá sấu là ý chỉ Úy Lai.

Thời Quang tắt đèn trong phòng, mở đèn ngủ lên, cầm một quyển sách đưa cho Úy Minh Hải: "Ba đọc cho con nghe đi." Cô ngáp một cái, nằm xuống.

Úy Minh Hải mới đọc chưa tới ba trang, Thời Quang liền ngủ mất, tối hôm qua lo bày tỏ tình cảm của mình, nên cả đêm cô không ngủ ngon được.

Khép sách lại, Úy Minh Hải cúi người hôn một cái trên trán cô, "Ngủ ngon."

Tắt đèn, ông đóng cửa lại rời đi.

Trở lại phòng ngủ, ông cầm lấy khung ảnh trên tủ đầu giường, là ảnh chụp chung của ông và mẹ Đào Đào.

"Con gái em thật biết cách giày vò người khác hơn cả em."

Ông nhìn chằm chằm khung ảnh trong tay một lúc, lát sau cầm theo điếu thuốc và bật lửa đi ra ngoài.

Ngày thứ hai, sáu giờ Thời Quang đã dậy rồi.

Trang điểm rồi lựa chọn trang phục cũng hơn nửa tiếng, áo khoác hôm nay cô lựa vẫn là cái áo có phong cách trưởng thành kia.

Trong tủ treo những bộ đồ được ba lựa chọn, đều thiên về phong cách trưởng thành, rất hợp ý cô.

Hôm nay cô chọn son môi màu cam, vô cùng phù hợp với tổng thể trang phục.

Chỉnh sửa mọi thứ thật tốt, đã 6 giờ 40.

Thời Quang cầm túi lên, vội vàng chạy xuống lầu.

Úy Minh Hải đã dậy từ sớm, mới vừa chạy bộ và bơi lội xong, đang làm ở trong phòng bếp làm bữa sáng cho Thời Quang.

"Dậy rồi à?"

Tối hôm qua Thời Quang giận dỗi, sáng nay liền quên hết tất cả mọi chuyện.

"Dạ, chào buổi sáng ba."

Úy Minh Hải: "Rửa tay ăn sáng đi."

Thời Quang đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay, "Không kịp nữa rồi, Thời Cảnh Nham đang chờ con ở ngoài. Con đi đây."

Úy Minh Hải: "Nhất định phải ăn bữa sáng." Ông cầm lấy một cái hộp, "Ba bỏ vào đây để con ăn trên đường." Ông nướng bánh mì cho cô, lại chiên gà, để rau xà lách và nước cà chua lên đó, làm thành một cái hamburger đơn giản.

"Phải uống sữa bò nữa." Ông bỏ đồ ăn vào hộp, sau đó bỏ thêm một hộp sữa bò.

Thời Quang cầm hộp lên liền đi, "Gặp ba sau."

Úy Minh Hải nhìn cô chạy mà gọi với theo: "Đó là buổi sáng của con đó."

Ý bóng gió của ông chính là không được cho Thời Cảnh Nham ăn.

Hôm nay Thời Quang mang giày cao gót, mặc dù chỉ cao có 5cm, thế nhưng đi trên đường vẫn có chút khó khăn, nên cũng không dám đi quá nhanh.

Cô sợ Thời Cảnh Nham chờ sốt ruột, cho nên nhắn tin cho anh: [Em đang ra.]

Thời Cảnh Nham: [Không vội, vẫn còn nhiều thời gian.]

Thời Quang mở máy ảnh trong điện thoại, soi thử, kiểu tóc. lớp make-up, quần áo vẫn còn ổn.

Cô lại cố ý nhìn son môi một chút, son môi cũng đầy đủ chưa trôi.

Đồ trang điểm trong nhà đều là ba nói người chuẩn bị cho cô, đây là lần đầu tiên cô sử dụng thương hiệu son môi này, cũng là lần đầu tiên sử dụng màu son này.

Cũng không tệ lắm, tôn được bờ môi óng ánh đầy đặn.

Bước đến cửa, Thời Quang cất di động vào túi xách.

Hôm nay gió cũng không nhỏ, lạnh thấu xương, trời u u ám ám.

Thời Cảnh Nham dựa vào một bên cửa xe, thấy được hình bóng cô, anh liền bước tới.

Đi tới trước mặt anh, Thời Quang mới chạy chậm vào trong ngực anh.

Thời Cảnh Nham đón được cô, "Chậm một chút."

Cô ngửa đầu, "Anh có thấy em khác gì không?"

Thời Cảnh Nham cười nhạt: "Cao hơn."

Thời Quang: "Còn có gì nữa?"

Ngón cái của Thời Cảnh Nham vuốt nhẹ ở khóe môi cô, "Hôm nay lại tô son màu gì vậy?"

Thời Quang: "Tên cụ thể thì em không rõ." Cho dù mang thêm đôi giày cao gót 5cm, cô vẫn không thể hôn được anh, phải nhón chân một chút.

Thời Cảnh Nham cúi đầu, sợ hôn trôi son môi cô, thế nên anh rất nhẹ nhàng, hôn nhẹ hai lần trên môi cô.

Bên ngoài gió lớn, Thời Cảnh Nham mở cửa xe giúp cô ngồi lên.

Thời Quang hỏi anh: "Anh đến đây từ sớm rồi phải không? Ăn sáng chưa?"

Thời Cảnh Nham: "Đến sân bay anh sẽ ăn, bây giờ cũng chưa đói."

Thời Cảnh Nham mở túi ra, "Em mang bữa sáng cho anh." Đem hamburger và cả sữa bò đều đưa cho anh.

- ----------

Lời của tác giả:

Lúc này ở trong nhà của Úy Minh Hải, ông đang gom góp nhặt từng mảnh vỡ của tim mình lên, đi tìm keo 502, sau khi dính thật chắc rồi mới có thể miễn cưỡng kéo dài tính mạng.

Lời của editor:

Tác giả thật mặn:)))))))

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Tp.HCM, 18/10/19

Editor: Xiao He

Thời Cảnh Nham vốn định không ăn, đây là bữa sáng mà Úy Minh Hải chuẩn bị cho Đào Đào, anh vẫn tự biết rằng Úy Minh Hải nhìn anh không thuận mắt, không thể nào sẽ chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh.

Thời Quang thúc giục anh: "Anh ăn nhanh đi không lại nguội."

Sợ anh suy nghĩ nhiều, cô nói: "Em ăn ở nhà trước rồi, đây là phần của ba em, em bỏ vô hộp liền cầm đi."

Thời Cảnh Nham: "..." Anh nhìn vào mắt của cô, "Em ăn rồi? Thật?"

Thời Quang giơ ba ngón tay lên bảo đảm nói: "Thật mà, em mà chưa ăn ba em sẽ không cho em ra đường đâu."

Thời Cảnh Nham tin là thật, mở túi đựng bánh hamburger, Thời Quang cắm ống hút vào hộp sữa bò cho anh, "Hương vị thế nào? Ba em làm cả một buổi sáng đó."

Thời Cảnh Nham gật đầu: "Được."

Không ngờ tay nghề nấu ăn của Úy Minh Hải cũng khá lắm.

Thời Quang cười, "Để sau này ba em thử nấu cơm cho chúng ta ăn."

Vậy chắc anh chỉ có thể nhìn mà thôi.

Điện thoại Thời Cảnh Nham vang lên, là Úy Lam gọi tới, anh đang ăn sáng nên không nghe điện thoại.

Thời Quang cũng nhìn thấy tên người gọi hiện lên, không khỏi nhíu mày, "Mới sáng sớm cô ấy gọi điện cho anh làm gì?"

Thời Cảnh Nham cũng không rõ lắm: "Chắc là chuyện của AIO."

Thời Quang thật không hiểu, công ty Thời Vũ của anh đầu tư hơn trăm dự án, mấy trăm công ty, vì sao một công ty không có sức hấp dẫn như AIO lại cần phải báo cáo công việc trực tiếp với anh chứ?

"Sao anh lại để ý tới AIO nhiều vậy?"

Thời Cảnh Nham: "Bởi vì sau này chắc chắn em sẽ cạnh tranh trực tiếp với AIO, phó tổng giám đốc Thời Vũ không biết mối quan hệ phức tạp giữa em và Úy Lam, nếu như biết cũng sẽ không để ý nhiều như anh."

Thời Cảnh Nham ăn xong bữa sáng, dọn dẹp mọi thứ xong mới nói với cô, "Nếu là chuyện vô bổ, anh sẽ không đầu tư nhiều tiền như vậy, dự án này kiếm được nhiều tiền, làm ăn cũng không phải là chơi một trò chơi, sao có thể tùy ý theo cảm xúc, lấy việc tư lẫn vào việc công, nếu làm như thế, vậy thì sau này có ai dám hợp tác với công ty Thời Vũ của chúng ta nữa?"

Anh nói: "Cứ để Úy Lam kiếm tiền thay em như vậy có gì không tốt?"

Cũng đúng.

AIO đúng là một công ty có tiềm lực, một dự án đầu tư tốt như vậy không nhất thiết phải phá hư.

Sau này khi cô và Thời Cảnh Nham kết hôn rồi, tiền hoa hồng cho cổ đông đương nhiên sẽ để cho cô xài rồi.

Cằm cô khẽ nhếch lên: "Tiền kiếm được từ AIO đưa em đi, sau này em kiếm lại tiền đưa cho anh xài."

Thời Cảnh Nham cười cười, nghe lời cô rồi mới nói: "Sau này công ty TIME của em có cạnh tranh với Úy Lam cũng là chuyện bình thường, không có AIO, em cũng sẽ có đối thủ cạnh tranh khác. Bất quá tâm tư của Úy Lam không đơn giản, bây giờ nếu em xích mích với cô ấy, thì không đơn giản là cạnh tranh thương trường nữa mà còn tác động tới Úy Minh Hải."

Anh phải đề phòng chuyện Úy Lam cố tình đả kích Thời Quang, bình thường cạnh tranh rất có lợi cho việc kích thích kinh doanh, thế nhưng nếu âm thầm đả kích có thể hủy hoại tài năng và tự tin của một người.

Thời Cảnh Nham ra hiệu Thời Quang đừng lên tiếng, anh gọi cho Úy Lam.

Lúc này Úy Lam đã tới công ty, đêm hôm trước gặp phải khó khăn ở nhà chú út, lại được biết mối quan hệ không đơn giản của Thời Quang và Thời Cảnh Nham, nguy hiểm nhất là Thời Cảnh Nham lại là cổ đông lớn nhất của AIO, còn trong hội đồng quản trị, thế nên anh đều biết mọi quyết định kinh doanh của công ty.

Mà Thời Quang lại học thiết kế, lỡ sau này anh đưa cổ phần AIO anh đang nắm giữ chuyển về cho Thời Quang, như vậy Thời Quang sẽ là cổ đông của AIO, không phải sẽ khiến cô tức chết hay sao?

Lao tâm khổ tứ để kinh doanh công ty, tự nhiên Thời Quang lại được lợi.

Nếu như Thời Quang muốn đi vào AIO, chắc chắn sẽ thành lập một đội thiết kế cho riêng mình, cô đoán không sai, đội thiết kế này chắc chắn sẽ lấy phong cách thiết kế thanh xuân, tươi trẻ.

Cô vốn định chờ tới khi các trường đại học khai giảng sẽ tuyển dụng, bây giờ sợ không kịp, liền tìm người quen liên hệ trường học thiết kế của Thời Quang để tuyển dụng người tài.

Trước tiên cô thành lập một đội nhỏ, chuyên thiết kế đồ nữ ở độ tuổi 18-25.

Nếu như Thời Quang tiến vào AIO, cô sẽ không cho Thời Quang một cơ hội nào để thể hiện.

Bên cạnh đó, nếu Thời Quang thành lập công ty, thì đội nhóm thiết kế mà cô thành lập cũng sẽ chèn ép được Thời Quang, như thế sẽ không cho Thời Quang không gian nào để phát triển.

Úy Lam nghe điện thoại, "Thời tổng, có thể dành mười phút được không? Em muốn báo cáo công việc với anh."

Thời Cảnh Nham: "Được, cô nói đi."

Úy Lam: "Hôm tới nói chuyện trong văn phòng anh, có một số vấn đề liên quan đến điều chỉnh nhà thiết kế."

Phía bên nhân sự hôm qua đã liên hệ tới các trường để tìm kiếm các sinh viên ưu tú, ở các trường học có tổng cộng tám khoa thiết kế đang giảng dạy, những học sinh ưu tú của năm hai và năm ba cũng chọn được mấy người, định sẽ cho bọn họ làm từ vị trí trợ lý thực tập đi lên.

Úy Lam nói: "Em lập tức nói bên đó gửi CV qua cho anh xem thử."

Trước giờ Thời Cảnh Nham không quan tâm đến những chuyện này, lần này Úy Lam chủ động đề xuất, hẳn cô cũng có dự định trong đó, anh cũng không từ chối.

Rất nhanh, Thời Cảnh Nham nhận được mail.

Thời Quang không biết lúc nãy anh nói gì với Úy Lam, liên quan tới chuyện cơ mật của công ty, cô tò mò quá nhiều cũng không tốt, như thế sẽ khiến cho Thời Cảnh Nham khó xử.

Cô mở điện thoại lên, tùy tiện đọc tin tức một chút.

Thời Cảnh Nham xem CV hết một lượt, nói với Thời Quang: "Mấy người lọi hại sắp tốt nghiệp ở trường em đều bị Úy Lam giành lấy hết rồi."

Thời Quang xoay mặt, liền nhìn thấy CV trên màn hình điện thoại anh, là Nam Địch.

Không chỉ có người đẹp lạnh lùng Nam Địch, còn có mấy chị cùng ký túc xá với Nam Địch mà cô khá thân, cũng đã bị AIO thu rồi.

Hiện giờ cô không quá lo lắng, cũng chưa chắc Nam Địch muốn cùng cô phát triển một công ty nhỏ không.

Còn nữa, công ty cô chỉ vừa mới bắt đầu, chỉ là một công ty thiết kế trang phục bình thường, không có cách nào cạnh tranh với AIO, AIO có tiếng, đãi ngộ tốt, ai cũng sẽ cân nhắc đến AIO.

Thời Cảnh Nham hiểu rõ ý của Úy Lam là gì, Thời Quang muốn lập nghiệp điều đầu tiên chắc chắn sẽ thành lập đội thiết kế với những người xung quanh cô, Úy Lam đang đi trước một bước.

"Úy Lam có lẽ đoán ra em sắp mở công ty, thế nên đả kích vào tâm lý của em trước."

Thời Quang: "Cô ấy chắc chắn là đi nghe ngóng tin ở trường học, bình thường em có quan hệ tốt với ai, liền biết được những chuyện em nói với bọn họ."

Từ giờ, bạn bè của cô đều trở thành "kẻ địch" rồi.

Thật ra không chỉ có Nam Địch và mấy chị, cả Đường Mật cũng nhận tin vui từ AIO.

Bởi vì được nghỉ nên Đường Mật liền về nhà, bên đó gọi tới điện thoại bàn nhà cô.

Lúc đầu là giáo viên cố vấn gọi điện cho cô, nói nhân sự bên phía AIO sẽ liên hệ với cô, liên quan tới chuyện thực tập, đây là cơ hội hiếm có, nhất định phải nắm chắc.

Tám giờ tối nhân viên AIO gọi điện tới cho ba mẹ Đường Mật.

Nói là lấy được phương thức liên lạc từ phía nhà trường, cảm thấy cô vẫn còn nhỏ, nên cần phải giúp phụ huynh hiểu rõ trước, do phụ huynh cũng có thể tác động đến hợp đồng một chút.

Khi ấy mọi người trong nhà đang xem tiết mục giải trí, mẹ Đường không dám tin, chỉ nghĩ là hợp đồng thực tập một ngày giữa trường học và công ty, nào biết được được sinh viên năm nhất chỉ có hai bảng danh sách, Đường Mật là một trong số đó.

Nhân viên AIO nói, mặc dù tác phẩm của AIO có chút theo lối mòn, nhưng vẫn có phong cách riêng, mới lạ. Thế nên bên đó quyết định mời cô đến để bồi dưỡng.

Chỉ cần cuối tuần Đường Mật tới công ty là được, công việc bình thường đều là chốt đơn hàng, lượng công việc không lớn, sẽ không ảnh hưởng đến việc học tập của cô, hơn nữa tòa nhà làm việc của AIO cách trường học của cô không xa, cũng thuận tiện.

Thế nhưng tiền lương thực tập mỗi tháng không cao, chỉ 1500.

Mẹ Đường không quan tâm tiền nhiều hay ít, đây là cơ hội không dễ gì có được.

Bà với ba Đường đều ở trong làm trong nhà nước, chức vụ rất nhỏ, không hề có mối quan hệ nào ở Bắc Kinh, cũng không thể tìm một công việc tốt cho con gái.

Sau khi con gái tốt nghiệp chắc sẽ không quay trở lại quê nhà, bây giờ có một việc làm tốt như vậy, hai người mừng rỡ không thôi.

AIO là thương hiệu thời trang nữ cao cấp, mẹ Đường luôn là hội viên của AIO, bây giờ càng hi vọng con mình có thể thực tập trong đó, sau khi tốt nghiệp có thể đi làm chính thức ở AIO.

Mấy ngày trước mẹ Đường có xem tin tức, AIO đã tìm được rất nhiều nhà đầu tư bỏ vốn vào, chuẩn bị xâm nhập thị trường quốc tế.

Nhân viên AIO nói, sẽ gửi hợp đồng với mail của Đường Mật, nếu quyết định rồi liền đưa hợp đồng đã ký tới trụ sở của AIO, lần này bên phía công ty kí kết với rất nhiều sinh viên sắp tốt nghiệp, thế nên công ty sẽ tranh thủ đẩy nhanh quá trình kí kết hợp đồng trước khi tết âm lịch tới.

Mẹ Đường không cần suy nghĩ nhiều liền đồng ý, nói rằng ngày mai gửi liền.

Đường Mật thấy mẹ cúp điện thoại rồi mới lên tiếng, "Mẹ, mẹ vẫn chưa hỏi ý kiến con mà, sao lại đồng ý rồi?"

Cô hiện tại không vui chút nào.

Mẹ Đường sờ trán con gái mình, "Con ngốc rồi à? Bây giờ trong nước không có thương hiệu nào có thể sánh được với AIO? Dù sao mẹ cũng không đồng ý cho con ra nước ngoài, khi con gặp khó khăn mẹ và ba không thể lập tức bay ra nước ngoài giúp con được, giờ con cứ ở Bắc Kinh đi, ba mẹ không cần con kiếm được nhiều tiền, chỉ cần tự nuôi sống bản thân là được rồi."

Mẹ Đường ra hiệu với ba Đường Mật: "Ông đi in hợp đồng ra cho con gái xem đi."

Đường Mật đã thấy một mail mới trong hòm thư, trên máy tính luôn đăng nhập sẵn tài khoảng QQ của cô.

Đường Mật dụ dỗ ba mình, "Ba đợi một chút." Cô nói với mẹ mình: "Con chưa muốn đi thực tập."

Mẹ Đường nhíu mày: "Vậy con muốn làm gì? Sống phóng túng? Cũng không bắt con cả tuần đều phải tới công ty, chỉ cần cuối tuần qua đó một chút, không phải bình thường con cũng rảnh rỗi sao?"

Đường Mật cắn môi, "Con muốn thành lập công ty với bạn."

Mẹ Đường vung tay lên, "Con dẹp ngay suy nghĩ đó đi, giờ còn muốn mở công ty, con có dùng não mà suy nghĩ hay không? Đừng suy nghĩ viễn vông nữa, lo mà đi làm đi."

Ba Đường nói chuyện nhẹ nhàng nhưng thực tế hơn, "Con muốn mở công ty nhưng ba mẹ lại không có đủ tài chính để ủng hộ con, ba và mẹ còn định đem bán một phòng trong nhà, để giúp con cọc tiền mua một căn nhà ở Bắc Kinh, hàng tháng ba mẹ sẽ trả góp, sau này con cũng đỡ áp lực hơn, về phần công ty, ba không ủng hộ, nhiều công ty khởi nghiệp như vậy, có mấy cái thành công chứ?"

Đường Mật giải thích: "Con không cần xuất tiền ra, trong nhà Thời Quang có tiền, con chỉ cần bỏ ra năng lực thôi."

Mẹ Đường: "Người ta có tiền và gia thế, cho dù không thành công, cũng sẽ ra nước ngoài để được đào tạo chuyên nghiệp, người nhà bên đó đã sớm suy nghĩ kỹ càng rồi, còn con? Chờ tốt nghiệp rồi đường ai nấy đi, ai lo cho con? Đường Mật, con có thể tỉnh táo lại hay không? Ngây thơ cũng không thể có cơm mà ăn."

Bà nâng cằm lên, ra hiệu cho ba Đường: "Ông đi đóng dấu hợp đồng đi, tối nay kí, ngày mai tôi tranh thủ mang tới đơn vị gửi qua đó."

Tối đó, Đường Mật với ba mẹ nói chuyện không hề vui vẻ, ba mẹ kiên trì muốn cô đi thực tập ở AIO, sau này có thể kiếm được việc làm tại công ty đó.

Từ nhỏ tới lớn, ba đều dung túng cho mọi mong muốn của cô, nhưng lần này, ba lại thuận theo mẹ cô, nhất định không muốn cô tự mình khởi nghiệp.

Mẹ Đường đưa tờ giấy cần ký cho cô, "Con ký trước đi, sau này nếu công ty bạn học con phát triển tốt, con qua đó trợ giúp cũng không muộn, bây giờ con kinh nghiệm không có, tác phẩm cũng không, qua đó thì giúp đỡ được cái gì?"

Đường Mật hiểu được suy nghĩ của ba mẹ, hai người chỉ là lo lắng cho tương lai sau này của cô.

Nhưng cô cũng có ước mơ của mình, mà ước mơ này không được ba mẹ công nhận, chưa bắt đầu đã phải kết thúc.

Cô quyết định ký, đối phó với ba mẹ mình trước, chờ thực tập được một thời gian liền xin từ chức, qua giúp Thời Quang.

Mẹ Đường và ba Đường không nói với cho Đường Mật biết, hợp đồng thực tập này có một điều kiện.

Bên phía công ty AIO trong thời kỳ bồi dưỡng thiết kế chuyên sau sẽ có lương thực tập.

Thế nhưng sau khi tốt nghiệp Đường Mật phải phục vụ cho công ty bốn năm, hết kỳ hạn hợp đồng bốn năm, có thể lựa chọn tiếp tục ở lại AIO hoặc đi làm ở chỗ khác.

Làm việc trong công ty bốn năm, tiền lương cũng tương đối cao, so với những nghề khác thì tốt hơn không ít.

Nếu trong thời hạn quy định mà làm trái hợp đồng, sẽ phải bồi thường phí vi phạm hợp đồng.

Đây là một điều khoản bình thường trong hợp đồng, công ty không thể nào bồi dưỡng không công cho cô bốn năm, kết quả sau khi tốt nghiệp cô liền đi tới công ty khác để nhận được lợi ích tốt hơn.

Mẹ Đường chờ Đường Mật ký xong tờ hợp đồng đó liền cầm vô phòng hai người, miễn cho con gái nhìn đến phần sau của điều khoản trong hợp đồng.

Hôm qua Đường Mật buồn phiền hết cả một đêm, sáng hôm nay mẹ đã cầm hợp đồng tới đơn vị, cô cảm thấy giấu diếm cũng không phải biện pháp, cô không muốn vì chuyện này mà cô với Thời Quang có xích mích.

Liền nhắn tin cho Thời Quang, kể đơn giản mọi việc.

Sau đó cam đoan: [Yên tâm đi Đào Đào, tớ sẽ giúp cậu, cả đời cũng không rời khỏi cậu (tim)]

Thời Quang trái lại an ủi Đường Mật: [Cô chú đúng đấy, nếu ủng hộ cậu từ bỏ AIO, để tự cậu chơi đùa lung tung, như vậy mới là không suy nghĩ cho cậu. Đừng vì việc này mà cãi nhau không vui với ba mẹ, tết sắp tới rồi, vui vẻ lên đi.]

Thật sự là nhà dột còn gặp mưa.(*)

(*) Nghĩa giống với câu đã nghèo còn mắc cái eo.

Thời Cảnh Nham: "Không sao đâu, nhìn em cứ như bị tuyệt xử phùng sinh(*) vậy."

(*) Nghĩa là triệt đường sống.

Anh đóng ứng dụng nhắn tin lại, cầm lấy tay cô nắm trong lòng bàn tay.

Thời Quang nhìn anh cười cười, "Chút chuyện gì này sao có thể cản được em, em là Úy Minh Hải phiên bản thăng cấp 5.0, không thể phá hủy."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Tp.HCM, 19/10/19

Editor: Xiao He

Bởi vì mail của Úy Lam, tin nhắn của Đường Mật, mà đáng lý một buổi sáng đẹp đẽ lại bị bao phủ một màn sương mù.

Làm giảm đi phong cảnh.

Thời Quang cảm giác mình bị lột trần trước mặt Úy Lam, không còn một chút bí mật nào, mọi suy nghĩ trong lòng cô đều bị cô ta theo dõi sát sao, thậm chí tương lai mấy năm sau này của cô đều bị Úy Lam phá hỏng.

Chỉ trong một ngày, Úy Lam đã làm rối ren hết mọi kế hoạch của cô.

Thời Cảnh Nham dùng sức nắm tay Thời Quang, không lừa mình dối người mà trấn an cô, cố gắng giải thích rõ ràng một số chuyện cho cô hiểu rõ, "Em đã quyết định mở công ty, sau này sẽ còn gặp những tình huống còn trắc trở và khó khăn hơn so với bây giờ."

Sau đó nhắc đến Úy Lam: "Cô ấy lớn hơn em mười mấy tuổi, được rèn luyện trên thương trường nhiều năm, lại có Úy Minh Hải trợ giúp, không dễ dàng đối phó như em nghĩ."

Trước đây chuyên ngành của Úy Lam chính là tài chính, về sau còn học thêm pháp luật, thế nên rất quen thuộc với thị trường, lúc Úy Minh Hải quản lý công ty, Úy Lam đều tham gia.

Cách xử lý công việc của Úy Lam không quá mãnh liệt, có khả năng nắm giữ toàn cục, lại quyết đoán và thủ đoạn, không thể bắt bẻ.

"Nếu Úy tổng trọng dụng cô ấy như thế, chắc chắn cô ấy có chỗ hơn người."

Thời Quang trầm mặc một lát, "Không nói đến chị ấy nữa."

Ở chung một chỗ với anh, cô không muốn tâm tình mình khó chịu thêm nữa.

Cô đổi chủ đề, ấn mở album ảnh trong điện thoại, "Anh xem những bông hoa này đi."

Thời Cảnh Nham: "Em cắm sao?"

"Ừm, đặt mười một bông trong một bình hoa, có phải nhìn rất hoành tráng phải không?" Thời Quang phóng to ảnh chụp lên, buổi sáng cô còn cố gắng phun nước lên cánh hoa, nên trong tấm ảnh có thể thấy rõ những giọt nước óng ánh còn đọng trên từng cánh hoa.

Thời Cảnh Nham kéo cô ôm vào trong ngực, sợ mấy nay trong lòng cô có chuyện phiền lòng, "Tối nay anh không bận, em lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho anh."

Thời Quang cười, "Có thể em sẽ bận, nhưng sẽ cố sắp xếp."

Cô để điện thoại qua một bên, ôm lấy cổ anh.

Vừa rồi hai người nói tới chuyện mở công ty, tài xế đã sớm kéo cửa sổ ngăn cách lên, lúc này đã sớm phân cách thành hai thế giới.

Thời Cảnh Nham nhìn cô chăm chú, không nói chuyện, vẫn chuyên chú mà nhìn cô.

Thời Quang thích anh cứ như vậy mà nhìn, ánh mắt anh sâu thẳm như có thể hút hồn cô vào trong đó.

Thời Cảnh Nham nắm lấy cằm cô, ngón cái sờ sờ môi cô, "Son môi có dễ trôi không?"

Thời Quang: "Anh hôn thử không phải sẽ biết hay sao?"

Vừa dứt lời, đôi môi ấm áp của anh liền tiến tới.

Sợ trôi son môi của cô, anh chỉ vừa chạm vào liền rời đi, sau đó hôn cằm cô một chút, lại hôn trên vành tai cô, ngậm một lúc, Thời Quang bất ngờ, trong lòng vừa mềm vừa tê vừa có chút ngứa, cô vô tình cúi mình vào ngực anh.

Xung quanh toàn là khí tức dụ hoặc mê người của anh, nhịp tim cô càng bất ổn hơn.

Thời Quang không biết một người lãnh đạm ít ham muốn như anh có thể bình tĩnh nổi hay không, nhưng cô biết, khi cô dựa vào anh, trái tim cô đập loạn xạ cả lên.

Thời Quang dựa vào ngực anh, "Em muốn ngủ một lúc." Muốn ở trong lòng anh mà ngủ một lúc.

Thời Cảnh Nham không hôn nữa, hỏi cô: "Tối hôm qua ngủ không ngon à?"

Giọng điệu Thời Quang "Ừm" mơ hồ có chút không rõ, cô không thể nào nói dối được.

Một lát sau, Thời Quang không phát ra âm thanh nào nữa, Thời Cảnh Nham nghĩ rằng cô đã thiếp đi rồi, nào ngờ cô lại nói một câu: "Thời Cảnh Nham."

"Sao vậy?" Anh cúi đầu nhìn cô.

Thời Quang: "Lúc anh về, em sẽ ra sân bay đón anh."

"Ừ, đến lúc đó sẽ báo trước chuyến bay cho em." Anh nhẹ nhàng vuốt lưng cô, "Ngủ tiếp đi."

Thời Quang cũng không mệt lắm, chẳng qua là lưu luyến ngực anh.

Nằm im được hai mươi mấy phút, cô có chút giãy nhẹ, giả bộ mới tỉnh ngủ dậy.

"Chưa tới sân bay à?"

"Sắp rồi."

Thời Quang hỏi anh: "Tết này anh có lịch trình gì chưa?"

Thời Cảnh Nham tùy ý cô, anh chỉ cần xử lý công việc xong sớm là được, "Em muốn đi đâu, anh đi với em."

Thời Quang cười, "Muốn đi căn phòng bên trái trên tầng hai của nhà ông nội."

Thời Cảnh Nham: "..."

Đó là phòng ngủ của anh.

Anh sờ sờ tai cô, "Có chút tham vọng đấy."

Thời Quang: "Đó là mong muốn lớn nhất của em."

Cô không muốn đi đâu cả, chỉ muốn ở làm ổ trong ngực anh ở phòng ngủ, cùng anh hôn nhau mãi như vậy.

Đến sân bây, Thời Cảnh Nham mặc áo khoác xuống xe, Thời Quang tranh thủ bước xuống xe.

Tài xế lấy vali xuống, sau đó ngồi lại lên xe nhưng không khởi động.

Thời Quang nói với Thời Cảnh Nham: "Không thể dừng xe ở đây lâu, anh nói tài xế kiếm chỗ đậu xe đi, lát nữa em qua đó sau."

Thời Cảnh Nham không có ý để cô đưa vào, ôm cô một cái, "Em lên xe đi, tới Hồng Kông anh gọi điện cho em."

Thời Quang không vui, "Em muốn tiễn anh tới bên cửa an ninh mà."

Thời Cảnh Nham không cho, "Một mình em đi về anh không yên tâm."

Thời Quang dở khóc dở cười, "Em cũng không phải con nít, có gì mà không yên tâm chứ."

Thời Cảnh Nham mở cửa xe, nhìn cô đứng đó, đành phải uy hiếp: "Nếu em không nghe lời, sau này không cho em tiễn nữa, cũng không cho em tới đón anh."

Thời Quang: "...Anh chờ đó, anh trở về xem em làm thế nào xử lý anh." Vừa nói vừa liếc anh vài lần.

Thời Cảnh Nham cười, cúi đầu hôn cô một chút, dỗ dành cô: "Lên xe đi."

Thời Quang: "Anh đi công tác một mình sao?"

Thời Cảnh Nham: "Thư ký và trợ lý ngồi ở xe khác."

Thời Quang lưu luyến ở trên xe, vẫy tay với anh."

Rõ ràng là tới để đưa anh đi, đến cuối cùng lại là anh nhìn cô rời đi trước.

Thời Quang dựa vào lưng ghế ngồi, luôn không tự giác được mà vào chỗ ngồi bên phải, trống rỗng, trong xe giống như chỉ còn lưu lại mùi hương của anh.

Rất nhạt, như có như không.

Tài xế hỏi cô, lát nữa muốn đi đâu.

Thời Quang suy nghĩ, "Chở con tới GK đi."

Buổi sáng Úy Minh Hải ở công ty, vừa họp hội nghị qua video, mười một giờ Chủ tịch Thời ghé qua nói chuyện công việc, còn chút thời gian trống ở giữa, vừa đúng lúc Úy Lam ghé qua.

Úy Lam tới vì chuyện hợp đồng pháp vụ, sau đó quyết định đi dạo một chút, nào ngờ hôm nay chú út lại ở văn phòng.

Đi chung với cô còn có Nam Địch, trợ lý mới của cô.

Hôm nay là ngày đầu tiên Nam Địch tới báo danh ở công ty, sau khi nhận chức có thể trở về, qua năm mới đi làm thêm, ai ngờ bà chủ Úy Lam gọi điện cho cô, muốn dẫn cô đi gặp khách hàng.

Lúc Nam Địch nhận chức, bên nhân sự có nói cô kiêm luôn chức trợ lý của Úy Lam.

Lúc ấy Nam Địch thụ sủng nhược kinh, cảm thấy không thể nào tin được.

Phía nhân sự giải thích: Úy tổng không cần người chuyên nghiệp, bình thường luôn bận rộn, có nhiều chuyện không có thời gian tìm hiểu, cô ấy không thiếu trợ lý hành chính, chỉ thiếu một trợ lý hiểu về thiết kế thời trang.

Những nhà thiết kế khác trong công ty đều không phù hợp, mà cô, dù là tuổi tác, hình tượng, hay là năng lực cá nhân đều phù hợp với những yêu cầu đưa ra.

Nam Địch hiểu được, cô chỉ vừa mới tốt nghiệp, khi nhận công việc chỉ là một tờ giấy trắng, bà chủ thích dẫn theo kiểu trợ lý như vậy, có thể dễ dàng khống chế.

Nam Địch lần đầu tiên bước vào một văn phòng quản lý cấp cao xa hoa như vậy, trong nhà cô có mở một công ty nhỏ, chỉ có mười mấy nhân viên, văn phòng của ba không thể nào so sánh được với nơi này.

Cô gặp được Úy Minh Hải trong truyền thuyết, trước đó cũng tò mò, thế nhưng trên mạng lại không có ảnh chụp rõ ràng.

Không nghĩ tới ở ngoài đời lại còn trẻ như vậy, khí thế cũng mạnh mẽ.

Úy Lam vào văn phòng của Úy Minh Hải luôn ở trong trạng thái buông lỏng nhất, "Trước đó còn tưởng rằng chú không ở trong công ty, con gặp thư ký Trần trong thang máy, ông ấy nói sáng nay chú có tới công ty."

Úy Minh Hải: "Chú không ở công ty thì đi đâu?"

Úy Lam cười: "Thư ký Trần nói chú bây giờ đã là bảo mẫu siêu cấp rồi."

Úy Minh Hải chưa từng thấy Nam Địch, nhìn cô tuổi cũng không quá lớn, tưởng là luật sư thực tập mới tuyển của văn phòng luật Úy Lam, ra hiệu cho Nam Địch ngồi xuống, "Không cần căng thẳng."

Úy Lam giới thiệu, "Đây là nhà thiết kế mới của AIO, Nam Địch, cũng là trợ lý của con, sáng nay con dẫn cô ấy đi gặp khách hàng."

Nam Địch không kiêu ngạo cũng không tự ti: "Chào Chủ tịch Uý."

Úy Minh Hải khẽ vuốt cằm, ra hiệu cho cô ngồi.

Di động ông vang lên, là Thời Quang gọi tới, "Chủ tịch Uý, con đang ở sảnh công ty GK của ba đó."

Úy Minh Hải: "Con còn biết trở về?" Mặc dù oán trách, thế nhưng câu tiếp theo lại là: "Ba nói thư ký Trần xuống dưới đón con."

Chấm dứt cuộc trò chuyện, ông lập tức gọi cho thư ký Trần.

Úy Lam phát hiện, chỉ khi nói chuyện với Thời Quang, trong mắt chú út mới không che giấu được ôn nhu.

Sau khi thư ký Trần đón Thời Quang, liền mang cô tới văn phòng của Úy Minh Hải.

Ông không biết Úy Lam cũng ở đây, sáng nay Úy Minh Hải cũng không có cuộc hẹn nào, ông nói với Thời Quang: "Con tới văn phòng của Úy tổng đi."

Thời Quang: "Bây giờ ba con không bận sao?"

Thư ký Trần nhìn đồng hồ đeo tay, "Lúc này chưa vội."

Thời Quang gõ cửa, nhỏ giọng nói: "Lão sói xám, mở cửa đi nào."

Úy Minh Hải tự mình tới mở cửa, thanh âm cô gọi được lặp đi lặp lại nhiều lần, lúc ông mở cửa liền nghe được, vỗ nhẹ đầu cô, "Đừng không biết lớn nhỏ như vậy, nếu ba là sói, con cũng không tốt đẹp gì."

Thời Quang cười, "Con vốn không tốt đẹp gì, tâm tư tối thui tối hù."

Cô không chú ý tới chỗ tiếp khách, kéo tay Úy Minh hải, "Trưa nay chúng ta đi nhà ăn ăn đi, chỗ có bán cơm ấy."

Úy Minh Hải nhìn cô, "Hamburger của ba đâu?"

Thời Quang: "..." Cô chỉ vào dạ dày mình: "Ở đây ạ."

Úy Lam không hiểu hai người họ đang nói gì, đứng dậy đi trước, "Chú nói chuyện với em ấy đi, con về công ty trước đây, tạm biệt ạ."

Đột nhiên xuất hiện giọng nói, Thời Quang giật mình, nhìn về hướng đó, sau đó lại trố mắt.

Nam Địch?

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng không kỳ lạ chút nào, Nam Địch đã được AIO nhận rồi.

Không ngờ được hành động của Úy Lam lại nhanh vậy, đã bắt đầu dắt theo Nam Địch.

Cô với Nam Địch không quen biết, chỉ là khi ăn ở căn tin sẽ thấy nhau, cô lại quen với mấy chị cùng ký túc xá với Nam Địch, nên sẽ ăn cơm chung một bàn.

Cô gật đầu chào Nam Địch.

Nam Địch hiển nhiên không thể nói gì chỉ khiếp sợ, chậm nửa nhịp mới cười với cô một cái.

Úy Minh Hải hỏi Thời Quang: "Hai người quen nhau sao?"

Thời Quang: "Dạ, là đàn chị chung trường."

Úy Minh Hải cũng không quan tâm, không có gì là lạ khi hai người biết nhau, người Úy Lam tuyển chắc cũng không tệ.

Điều ông quan tâm hiện tại chính là, "Có phải đói bụng rồi không?"

Úy Lam: "..."

Đề tài chuyển nhanh đến mức đột ngột, không hề liên quan tới nhau chút nào.

Cô dẫn Nam Địch chào tạm biệt rồi rời đi.

"Đói bụng chưa?" Chờ cửa đóng lại, Úy Minh Hải hỏi lại lần nữa.

Thời Quang: "Có một chút ạ, sức ăn con bây giờ lớn rồi, một cái hamburger không đủ lấp đầy bao tử."

Úy Minh Hải cũng không muốn vạch trần cô, cái hamburger ông làm chắc chắn đã bị Thời Cảnh Nham ăn rồi.

Nhưng bây giờ mới mười giờ bốn mươi, đồ ăn ở nhà ăn cũng không ngon lắm, mười một giờ ông còn phải đợi lấy báo cáo công việc của công ty bên kia.

Ông nhếch cằm hướng về phòng nghỉ, "Con đi rửa tay đi, ba tìm đồ ăn cho con."

Thời Quang: "Không cần phiền toái vậy đâu ba, con cũng không đói lắm."

Úy Minh Hải không thèm nghe cô nói, đi tới khu làm việc của thư ký bên ngoài.

Mấy thư ký nữ không biết ông chủ ra ngoài để giao việc gì, đều đứng lên, "Chủ tịch Uý."

Úy Minh Hải mở miệng liền hỏi: "Mọi người có đồ ăn vặt không? Cho tôi mượn một chút."

Thư ký: "..."

Trong nháy mắt mơ hồ.

Ông chủ có ý gì đây?

Mọi người liếc nhìn nhau, xoắn xuýt hết cả lên, rốt cuộc nên nói là có hay không?

Công ty quy định, trong giờ làm việc không được phép ăn vặt.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55

Tp.HCM, 21/10/19

Editor: Xiao He

Thời Quang vào phòng nghỉ rửa tay, lại bị khung hình đặt trên tủ đầu giường của Úy Minh Hải hấp dẫn.

Trong khung hình là tấm ảnh chụp chung của ba và mẹ, mẹ đang dựa vào vai của ba.

Ngày mới nhận ba, Úy Minh hải đã cho cô xem vài tấm hình của mẹ, thế nhưng tấm ảnh chụp chung này cô lại chưa từng thấy bao giờ.

Bên cạnh tấm ảnh đó là hình cô đứng ở cửa biệt thự tổng viện, không biết ông đã chụp cô lúc nào.

Có tiếng đập cửa, "Đào Đào? Con xong chưa?" Úy Minh Hải đứng ở ngoài gọi cô.

"Xong rồi ạ." Thời Quang bỏ khung ảnh xuống, đi vào phòng rửa tay.

Úy Minh Hải đẩy cửa bước vào, trong bồn rửa tay còn tiếng nước chảy, "Thấy ảnh rồi sao?" Trong phòng cũng không có gì, chỉ có mỗi tấm hình đó là có thể thu hút được cô.

"Dạ." Thời Quang đã rửa tay xong.

Cô chỉ vào tủ đầu giường, "Để hai khung hình thì hơi nhiều, chuyển một cái để ở tủ bên kia đi ạ."

Úy Minh Hải: "Cứ để chung một chỗ đi."

Một nhà ba người của ông cả đời này không thể nào chụp chung một khung hình, cứ để như vậy xem như là ảnh chụp gia đình.

"Ra ngoài ăn chút gì đi." Ông lại đưa mắt nhìn hai tấm hình đó, nắm tay Thời Quang kéo ra ngoài.

Thời Quang không nhắc lại chuyện tấm ảnh nữa, "Có gì ăn vậy ạ?"

"Đồ ăn vặt."

"Ba lấy đâu ra vậy?"

"Mượn của mấy thư ký."

"..."

Úy Minh Hải lấy mấy đồ ăn vặt lấy được từ bên thư ký đưa hết cho cô, thịt khô, trái cây sấy, bánh quy, sô cô la, rong biển...tổng cộng hơn mười loại.

Thời Quang khui một túi trái cây sấy ra ăn, mùi vị không tệ, "Công ty của ba cho ăn vặt à?"

Úy Minh Hải: "Trong quy định không được ăn được ăn lúc đi làm, nhưng ngày nào bọn họ chả ăn."

Thời Quang cười, "Ba cũng biết sao?"

Úy Minh Hải đi rót một ly nước cho cô, "Dùng đầu óc suy nghĩ một chút liền ra." Tuy nhiên trước giờ ông cũng không quản những chuyện này, chỉ cần không ăn trước mặt ông là được.

Thời Quang lấy một miếng xoài khô đưa tới miệng ba, ra hiệu ông nếm thử, nói về chuyện quy định công ty: "Giống như trong trường học không cho phép trốn học, nhưng vẫn có vài học sinh không nghe lời vậy."

Úy Minh Hải hỏi: "Con từng trốn rồi sao?"

Thời Quang gật đầu, từng trốn một lần, cô có một môn tự chọn buổi tối, vừa đúng lúc tối đó trên trường có buổi tọa đàm với người nổi tiếng, cô liền trốn học đi qua đó nghe thử.

Nói đến tọa đàm danh nhân, Úy Minh Hải: "Ăn tết xong trường con khai giảng, ba có một buổi tọa đàm ở trường con." Bên phía nhà trường trước đó có mời ông, nhưng thư ký Trần đều từ chối hết.

Trước đó không lâu, ông quyên tiền cho trường cũ một lần nữa, lần này còn nhiều hơn so với những lần trước, ông lại được mời một lần nữa, thư ký Trần đành đồng ý.

Thời Quang bỏ đồ ăn vặt xuống, cảm thấy vô cùng hứng thư, "Chủ đề buổi tọa đàm là gì vậy ba?"

Úy Minh Hải: "Cũng không phải chủ đề gì mới lạ, chủ yếu là tâm sự những chuyện mà trong sách vở không dạy qua." Đến lúc đó ông sẽ nói một chút về chủ đề khởi nghiệp mà cô quan tâm đến.

Thời Quang: "Đến lúc đó con sẽ tới cổ vũ cho ba, làm người nghe chăm chú nhất."

Úy Minh Hải tưởng thật.

Rất nhanh đã tới mười một giờ, giám đốc bên kia đã sớm tới đây.

Thời Quang ôm đồ ăn vặt đi vào bên trong phòng nghỉ, vừa ăn sô cô la, nhìn chằm chằm về phía khung ảnh, sau đó cô cầm điện thoại chụp lại tấm ảnh chung của ba mẹ mình.

Nhìn ảnh chụp một lúc, cô nhắn tin cho Mẫn Lộ, [Chị Văn Văn, chị còn hình em lúc nhỏ không? Không cần là bản gốc cũng được.]

Mẫn Lộ buông tài liệu trong tay, đóng màn hình máy tính lại, cầm điện thoại ra ngoài.

Vừa tới cửa bộ phận thiết kế, liền bắt gặp Úy Lam và Nam Địch, Nam Địch vừa mới được thuê vào, thế nhưng lại không thuộc quyền quản lý của cô, cứ trực tiếp báo cáo công việc cho Úy Lam.

Những nhân viên mới tới nhận chức không ít, cô chỉ ấn tượng với Nam Địch, lòng dạ khá sâu, dù sao cô cũng chưa tiếp xúc nhiều nên cũng chưa rõ.

Úy Lam cười cười, "Định ra ngoài sao?"

Mẫn Lộ chỉ vào điện thoại, "Đi trả lời điện thoại."

Nam Địch chào Mẫn Lộ, "Giám đốc Mẫn, sau này xin giúp đỡ nhiều hơn."

Mẫn Lộ cười nhạt một tiếng, "Hi vọng cô cũng vậy."

Úy Lam đi sát cạnh Nam Địch: "Bình thường Mẫn Lộ tùy vào tâm trạng mà có thái độ tốt hay xấu với người khác, nói nhiều hay ít cũng vậy, trong nhà có quyền lực, điều kiện cô ấy khá tốt, hơn nữa thanh mai trúc mã của cô ấy chính là cổ đông thứ hai của AIO, Thời Cảnh Nham, hiện giờ Thời tổng đang đi công tác ở Hồng Kông, khi nào anh ấy trở về, tôi đưa cô qua đó nhìn tôn đại Phật kia một chút."

Nam Địch nhìn Úy Lam: "Thời Cảnh Nham? Là Thời tổng của Thời Vũ đó sao?"

Úy Lam gật đầu, "Đúng vậy, không phải hôm nay cô thấy chú út của tôi rồi sao? Thời Cảnh Nham cũng giống với chú út vậy, khí chất không khác bao nhiêu."

Cô dẫn Nam Địch tới bộ phận thiết kế, bàn giao vài việc cho Nam Địch: "Đi theo học hỏi Mẫn Lộ một ít, mới vừa vào làm bị ức hiếp cũng là chuyện bình thường, công ty nào cũng có quy định và phân cấp chức vụ, đúng sai như thế nào cô phải tự hiểu lấy."

Nam Địch: "Cảm ơn Úy tổng."

Cầm Úy Lam khẽ nhếch, ra hiệu cô đi vào, cô quay người bước đi.

Mặc dù bây giờ Mẫn Lộ đã cai thuốc, thế nhưng lúc thèm hút cô cũng thấy khó chị, cô cầm điếu thuốc lên chơi, gọi điện cho Thời Quang.

"Sao lại muốn tìm ảnh hồi nhỏ vậy?"

Thời Quang không nói mình đang xem ảnh ba mẹ, tùy tiện tìm một cái cớ, "Đang lướt diễn đàn, thấy có người khoe ảnh lúc bé lại nhận ra em không có tấm nào."

Hồi nhỏ bà Đào cũng không chụp nhiều ảnh cho cô, chỉ có Mẫn Lộ nhiệt tình lúc nào cũng chụp cho cô, đều là hình ở cảnh vườn hoa trong viện.

Hiện giờ cô không còn nhớ hình dáng lúc nhỏ của mình như thế nào nữa, nghe nói dù lớn rồi nhưng cô vẫn mang những nét của lúc bé.

Mẫn Lộ nghiêm túc suy nghĩ: "Trong một quyển sách cũ của chị có lưu một tấm thì phải, nếu em không vội thì tối về chị tìm cho em."

Thời Quang: "Không vội ạ."

Mẫn Lộ biết Thời Cảnh Nham đi công tác, không thể về kịp trong một hai ngày, cô hỏi Thời Quang, tối mai có muốn ra ngoài đi chơi với cô một chút không.

Tối mai là thứ sáu, Thời Quang áy náy nói: "Mai không được rồi, em phải đi ăn cơm chung với Úy Phong."

Người đàn ông đầu óc có vấn đề kia, Mẫn Lộ cảm thấy đi ăn chung với Úy Phong khiến cô vô cùng mất hứng.

Từ sau lần ra mắt đó, cô vẫn chưa gặp lại Úy Phong, trước kia thỉnh thoảng cô vẫn sẽ thỉnh thoảng nhìn thấy Úy Phong, bởi vì giữa hai người có nhiều bạn chung, thế nhưng gần đây lại chưa từng thấy mặt nhau.

Mẫn Lộ thổi thổi làn khói, "Vậy em đi ăn với Úy Phong xong, kêu anh ấy đưa em qua chỗ hội sở chị hay tới đi, giới thiệu cho em vài siêu mẫu, bình thường bọn họ đều bận rộn vô cùng, tuần lễ thời trang vừa kết thúc, liền rảnh rỗi được mấy ngày."

Thời Quang lại chú ý tới câu siêu mẫu, "Có phải bọn họ rất cao không? Hôm đó em có nên mang theo giày cao gót không, em sợ phải ngước cổ lên nói chuyện với bọn họ."

Mẫn Lộ: "...Bảo bối, em là tìm kiếm cảm hứng thiết kế, không phải đi đọ chân dài." Cô cao một mét bảy, đứng trước mặt bạn bè, luôn có cảm giác như chim non nép vào người.

Thời Quang: "Phong cách thiết kế tầm thường của em, sao có thể lọt vào mắt xanh của các chị ấy."

Mẫn Lộ động viên cô, "Tầm thường gì chứ, yên tâm đi, sẽ có ngày những thiết kế của em làm lóa mắt bọn họ."

Mẫn Lộ còn phải quay lại làm việc, nói tào lao mấy câu liền vội vàng cúp máy.

Thời Quang đem sắp xếp lại những công việc gần đây, nhận ra được mình rất bận.

Tối nay muốn ăn cơm với Thời Yến Lãng, tối mai lại đi với Úy Phong, sau khi ăn xong còn phải đi gặp bạn bè của Mẫn Lộ, sau đó còn cần chuẩn bị quà sinh nhật cho ba.

Thời Quang nhắn tin cho Thời Cảnh Nham: [Em đánh son màu hồng đẹp, hay màu cam quýt đẹp hơn? Đáp máy bay trả lời sớm nha:)]

Thời Cảnh Nham đáp máy bay cũng chưa trả lời, anh gặp được bạn tốt là Hàn Bái ở cổng sân bay.

Lần này anh tới để tham gia một hội nghị tài chính, thuận tiện đi gặp một khách hàng, Hàn Bái cũng tới để họp.

Để cho tiện nói chuyện, hai người ngồi chung một chiếc xe quay về khách sạn.

Nói đến dự án hợp tác ngành hàng không, Hàn Bái hỏi: "Cậu là muốn đối đầu với Úy Minh Hải sao?"

Thời Cảnh Nham: "Là ông ấy muốn đối đầu với mình."

Hàn Bái trêu ghẹo anh, "Cậu đây là không muốn lấy vợ sao?"

Chuyện của Thời Cảnh Nham và Thời Quang, bạn bè đều đã biết gần hết, anh cũng không có che giấu, ngoại trừ người trong nhà.

Tư tưởng của ông bà nội vẫn còn bảo thủ, vẫn cần cho bọn họ thời gian để thích nghi, nếu hai người biết mối quan hệ của anh với Đào Đào, đoán chừng sẽ tìm cách ngăn cản.

Chú tư cũng vậy, chắc hẳn không thể nào chấp nhận, dù sao Đào Đào cũng nhỏ hơn anh rất nhiều.

Hàn Bái nói tới: "Nhóm chat đang chuẩn bị đuổi cậu ra ngoài đấy."

Bọn họ có một nhóm bạn thân trên WeChat, trước đây không biết ai lại đặt tên cho nhóm, gọi là "Nhóm những chàng trai độc thân đào hoa."

Thời Cảnh Nham liếc xéo Hàn Bái: "Các cậu rảnh rỗi quá đúng không?"

Hàn Bái: "Không phải ý của mình mình, ngoài cậu ra, tất cả mọi người đều đồng ý, cậu làm vai vế của mọi người đảo lộn hết cả."

Sau này khi Thời Cảnh Nham kết hôn với Thời Quang, liền gọi Úy Minh Hải là ba, đương nhiên bọn họ cũng phải gọi Thời Cảnh Nham một tiếng chú.

Lúc đầu bọn họ không nhỏ hơn Úy Minh Hải bao nhiêu, miễn cưỡng có thể coi là ngang hàng, kết quả bây giờ ai cũng chậm hơn Úy Minh Hải một đứa con, ai cũng không bằng.

Hàn Bái cười nói: "Chủ nhóm chuẩn bị kick cậu ra rồi, đang cân nhắc để cho Úy Minh Hải vào, về sau cậu gọi tụi mình một tiếng chú, tớ cảm thấy như vậy khá tốt."

Thời Cảnh Nham: "..."

Anh chỉ hướng cửa xe, "Bớt nói nhảm đi, coi chừng bị đuổi xuống đấy."

Đùa giỡn đủ rồi, tiếp tục nói đến chuyện Úy Minh hải.

Thời Cảnh Nham hỏi Hàn Bái: "Lần trước đối phó với Úy Minh Hải, có cảm giác gì?"

Có vài lần Hàn Bái phải đối đầu trực tiếp với Úy Minh Hải trên thương trường, nguyên nhân đều do vợ của hắn, vợ hắn cạnh tranh với Úy Minh Hải thất bại, hắn đành phải đi thu nhập cục diện rối rắm.

Cuộc đối đầu ấy kéo dài gần một năm, tốn thời gian lẫn lực lượng, hai bên đều tốn không ít tiền.

Muốn nói có cảm nghĩ gì sao?

"Cạnh tranh trên thương trường là chuyện thường, thế nhưng không nên đối đầu trực tiếp với Úy Minh Hải, kết quả thắng hay thua đều phải phụ thuộc vào tâm tình của ông ta."

Nói đến Úy Minh Hải, Hàn Bái lại nghĩ tới một chuyện, khoảng thời gian trước, có người bạn gặp được Úy Minh Hải trong buổi tối từ thiện, trong bữa tiệc không hiểu sao lại nói đến chuyện liên quan đến con cái.

Úy Minh Hải mới nói được ba câu lại nhắc tới con gái bảo bối của mình, chỉ cần nói đến món ăn yêu thích của con gái, ông có thể trò chuyện đến nửa ngày.

Bạn Hàn Bái nói đùa: Úy tổng, rốt cuộc ông cũng có điểm yếu rồi.

Úy Minh Hải cười, tuyệt không che giấu: Không khác là mấy.

Hàn Bái nói với Thời Cảnh Nham: "Bây giờ cậu muốn giành lấy hạng mục từ tay người ta, lại muốn bắt cóc cô công chúa nhỏ được người ta nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa kia, Úy Minh Hải sẽ bỏ qua cho cậu sao?"

Thời Cảnh Nham nhàn nhạt trả lời: "Mình nhìn Đào Đào lớn lên từ nhỏ tới giờ."

Anh lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện báo cho Thời Quang một tiếng, anh đã tới Hồng Kông.

Nào biết cô đã nhắn tin cho anh, hỏi anh: [Em đánh son màu hồng đẹp, hay là màu cam quýt đẹp hơn? Đáp máy bay trả lời sớm nha.]

Thời Cảnh Nham đưa màn hình di động tới cho Hàn Bái xem: "Gặp phải tình huống như vậy, cậu sẽ trả lời vợ mình như thế nào?"

Đây không phải là một câu hỏi đơn giản, trả lời không hợp ý có thể mất mạng như chơi.

Hàn Bái chỉ cho anh một chiêu, "Cậu cứ trả lời như vậy, màu hồng phấn thích hợp với nhan sắc em, màu cam quýt lại hợp với khí chất của em, đều hợp

mắt anh cả."

Thời Cảnh Nham suy nghĩ hai giây, vẫn là dựa theo ý của Hàn Bái mà trả lời Thời Quang.

Vừa gõ chữ vừa nói chuyện với Hàn Bái: "Nếu hỏi đến màu khác, thì nên trả lời sao cho thích hợp?"

Hàn Bái: "Tùy ý mà nói, khuôn mặt, kiểu tóc, màu mắt, màu da, tính cách, chiều cao,... không phải có rất nhiều thứ để nói hay sao?"

Hàn Bái nói thật, "Dù sao cậu cũng nên nhớ kỹ, đừng nói thích hết, phụ nữ sẽ nói cậu đang lừa dối họ. Cũng đừng nói cái gì cũng không hợp, cô ấy tự mua, khẳng định phải thích thì mới mua, cậu mà nói không đẹp, cô ấy sẽ cười hì hì, nhưng sau đó sẽ tìm cách làm thế nào để giày vò cậu, khiến cậu bị giày vò đến chết mà không biết lý do."

Thời Cảnh Nham cười, "Cậu dày dặn kinh nghiệm thật đấy."

Hàn Bái ho nhẹ hai tiếng, cũng không đáp lại.

Thời Cảnh Nham rất nhanh liền nhận được tin nhắn trả lời của Thời Quang: [Đường Mật cũng nói em hợp với màu hồng phấn, em cũng thích màu cam quýt ấy.] sau đó lại cho thêm hai cái icon hôn hôn.

Sau đó lại gửi thêm một tin: [Trong nhà vẫn còn mấy chục thỏi son môi, nhãn hiệu khác biệt, màu sắc cũng khác, tối về em đều thử hết, anh giúp em xem cái nào đẹp mắt nhất.]

Thời Cảnh Nham: "..."

Khuôn mặt, kiểu tóc, màu mắt, màu da, tính cách, chiều cao, bây giờ chỉ có sáu ý để khen cô, chỉ đáp ứng được sáu màu thôi, còn những màu khác thì khen như thế nào?

Anh chỉ chỉ màn hình di động, nói với Hàn Bái: "Cậu giúp tớ suy nghĩ đi, buổi tối tớ không tiện liên lạc."

Hàn Bái nhất thời cũng không nghĩ được nhiều như vậy, "Không phải bây giờ Úy Minh Hải vừa là ba vừa là mẹ sai? Buổi tối Đào Đào có hỏi cậu, cậu liền nói đang bận nói chuyện với mình, nói cô ấy tìm Úy Minh Hải hỏi thử, đẩy hết trách nhiệm qua cho Úy Minh Hải không phải tốt nhất sao?"

Thời Cảnh Nham: "..."

Có vẻ chỉ có thể dùng cách này.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tp.HCM, 22/10/19

Editor: Xiao He

Thời Quang đang đi dạo trong siêu thị, chỉ lo cúi đầu nhắn tin với Thời Cảnh Nham, đi tới đi lui liền lạc mất Úy Minh Hải, Úy Minh Hải định hỏi cô muốn uống nước trái cây nào, xoay người lại liền không thấy ai.

Khóe miệng Thời Quang mỉm cười, cứ luôn cúi đầu gõ chữ, từ từ đi theo đằng sau một đôi vợ chồng trung niên.

Úy Minh Hải để xe đẩy qua một bên, nhanh chân kéo cô lại: "Con có thể để ý xung quanh một chút hay không?"

Thời Quang ngẩng đầu, cô theo nhầm người, người đàn ông trung niên phía trước không phải ba cô.

Cô cười ngượng ngùng, "Con đang thử ba một chút thôi, xem thử ba có để ý tới con không, ba xem giờ ba mới phát hiện lạc mất con."

Úy Minh Hải dùng sức xoa đầu cô, "Cưỡng từ đoạt lý."(*)

(*) Nghĩa là không có lý nói thành có lý.

Ông nắm tay cô dẫn tới khu hoa quả tươi, nghiêng mặt nói với cô: "Con lên mạng mua cho ba một cái dây dẫn con nhỏ đi, lần sau đi siêu thị ba dẫn con

đi khỏi lạc

Ảnh minh họa (Nguồn: babi.vn)

Thời Quang bật cười, "Ba đừng khiến con xấu hổ nữa.", sau đó liền giả bộ nghiêm túc nói: "Con vừa mới đọc tin tức nên mới không để ý xung quanh thôi."

Cô cất điện thoại vào, không nói chuyện phiếm với Thời Cảnh Nham nữa.

Úy Minh Hải tiếp tục chọn trái cây, chọn những loại tươi mới đều mua về cho cô, sau đó lại qua khu rau củ quả bên kia, Thời Quang hỏi ba: "Ba còn muốn mua đồ ăn sao?"

Úy Minh Hải: "Mua thêm vài trái bắp (ngô), về nhà ép nước cho con, lần trước con vẫn chưa được uống."

Thời Quang dùng sức ôm lấy cánh tay của ba, chuyện xảy ra đã lâu như vậy nhưng ông vẫn còn nhớ.

Lần đó bởi vì Úy Lai, cô không muốn uống nước lựu, liền nói với Úy Minh Hải muốn uống nước bắp, sau đó liền chia tay trong không vui, cô đi thẳng về nhà ông bà nội.

Chọn bắp xong rồi, hai người lại đi dạo qua khu đồ ăn vặt.

Úy Minh Hải còn nhớ ông mượn khá nhiều đồ ăn vặt của phòng thư ký, mỗi thứ đều lấy một túi.

"Con muốn ăn cái gì thì cứ lấy đi."

Thời Quang lắc đầu, "Không ăn đâu, không tốt cho da."

Không ăn đồ ăn vặt còn có thể giảm béo, như vậy Thời Cảnh Nham ôm cô cũng không cần dùng quá nhiều sức.

Úy Minh Hải không ép cô, đồ ăn vặt trong phòng làm việc cô mới ăn một chút, sô cô la còn nửa thanh, những thứ khác vẫn còn nguyên.

Lúc xếp hàng tính tiền, Thời Quang thỉnh thoảng sẽ nhón chân một chút, so chiều cao với Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải kéo cô đứng phía trước mình, sợ xe đẩy của người khác đụng phải cô.

Ông nhìn con gái: "Muốn cao hơn sao không uống sữa bò đi."

Thời Quang mang vẻ mặt vô tội: "Con uống mà, ngày nào cũng uống."

Úy Minh Hải vẫn chưa thể quên được chuyện cũ: "Sáng nay có không?"

Hôm nay đúng là chưa uống, hamburger và sữa bò đều đưa cho Thời Cảnh Nham.

Nhưng mà Thời Quang sẽ không thừa nhận, mặt cô không thay đổi biểu cảm gật đầu, "Có uống mà."

Úy Minh Hải cười: "Đứa nhỏ nói dối sẽ không cao nổi."

Thời Quang: "..."

Cô tức hổn hển đánh nhẹ ba mấy lần.

Úy Minh Hải luôn mỉm cười.

Lúc tính tiền, Úy Minh Hải muốn chia thành hai túi mang về, một túi để đựng đồ ăn vặt, túi còn lại là trái cây và rau củ.

Thời Quang muốn giúp mang một túi cho ông, Úy Minh Hải không cho, ông tự cầm hết tất cả.

"Ba, chiều nay con không tới công ty ba đâu."

"Có hẹn với bạn à?"

"Không, con về nhà." Về nhà làm quà sinh nhật.

Từ siêu thị đi ra, phải đi ngang qua trụ sở GK, Úy Minh Hải xuống xe, để tài xế đưa Thời Quang về nhà, ông không quên dặn cô: "Con về nhà ngủ một lát đi, đừng lúc nào cũng nhìn vào điện thoại."

Thời Quang biết lời này của ba có thâm ý bên trong, làm gì cũng được, nhưng không được nhắn tin quá lâu với Thời Cảnh Nham.

Úy Minh Hải vẫn như bình thường, mặc một áo sơ mi màu đậm, áo khoác màu đen, chỉ khác biệt một chút là túi đồ ăn vặt trong tay ông, sau đó ông đi vào công ty.

Hình ảnh ấy vô cùng không hài hòa.

Lúc này phòng thư ký đang bận tối mày tối mặt, bọn họ không có chú ý tới Úy Minh Hải.

Cho tới khi ông bước tới gần, có một người nhìn thấy ông, tranh thủ đứng dậy chào, "Chủ tịch Uý.""

Úy Minh Hải khẽ vuốt cằm, ông bỏ túi đồ ăn vặt ở trên bàn làm việc, "Sau này có thể đường đường chính chính mà ăn cơm, nhưng mấy món này thì ăn ít thôi."

Giọng điệu giống với người cha đang nói với con mình.

Hơn nửa ngày phòng thư ký không thể hiểu được, liên tục gật đầu, "Đã biết, Chủ tịch."

Úy Minh Hải quay người rời đi, đi vào phòng tổng giám đốc.

Mấy thư ký cứ đưa mắt nhìn theo bóng lưng của ông, hóa ra một người hắc ám như vậy cũng có sắc thái khác, hôm nay trên người Chủ tịch có chút sức sống hơn mọi ngày, vô cùng nhiệt tình.

Úy Minh Hải bận rộn đến trưa, hôm nay tan tầm như mọi người, những việc còn lại đều mang về nhà giải quyết.

Thư ký Trần liền được giải thoát theo, ông chủ về nhà, ông cũng có thể về nhà đúng giờ, con gái nhìn có chút không quen, sau đó lo lắng hỏi: Có phải ba phạm lỗi gì nên công ty buông thả ba không?

Ông giải thích hơn nửa ngày, con gái mới miễn cưỡng tin tưởng.

Mấy hôm nay ông đều dành thời gian cho con gái nhiều hơn những năm nay gộp lại, cũng không phải không có việc làm, chỉ là chờ con gái ngủ rồi, ông lại tiếp tục tăng ca.

Úy Minh Hải có lẽ cũng giống ông đi.

Hôm đó vợ ông vô tình mở video lúc con gái hai tuổi, ông cảm thấy như đã trải qua mấy đời.

Chỉ lơ đãng một cái, vài chục năm cũng đã trôi qua.

Úy Minh Hải đi đến cửa tiểu khu liền dừng lại, một ngày đã gần trôi qua, tiệm may của mẹ ông vẫn còn mở cửa, ông đi qua xem thử.

"Sao mẹ còn chưa dọn cửa hàng vậy? Trời lạnh, mẹ nên về sớm một chút."

Mẹ ông ngẩng đầu, còn tưởng đã chín giờ, tranh thủ nhìn lên đồng hồ treo tường, mới sáu giờ, "Sao hôm nay con đi làm về sớm vậy?"

Úy Minh Hải: "Đào Đào đang ở nhà một mình."

Mẹ ông bận rộn nên quên, buổi chiều Đào Đào có qua đây ngồi một lúc, sau đó nói có việc nên về sớm.

Bà vẫy vẫy tay, "Con về nhà sớm đi."

Úy Minh Hải cũng không vội vàng, ngồi nói chuyện với mẹ mình một lúc.

Sau đó hỏi tới Úy Lai, "Lai Lai có nghe lời không ạ? Có làm phiền tới mẹ không?"

Mẹ ông: "Vẫn ổn, khi mẹ về nhà con bé cũng đi nghỉ rồi."

Đương nhiên, đôi khi cũng ồn ào một lúc.

Chỉ cần mẹ Úy Lai có ở nhà, trong nhà liền không thể nào yên tĩnh được, sau đó bà quyết định tối muộn mới về, nghe con dâu và con trai cãi lộn bà cũng thấy phiền.

Hai ngày này mẹ Úy Lai đi công tác, trong nhà thanh tịnh không ít.

Mẹ Úy Minh Hải hỏi về sinh nhật ông, "Năm nay là năm đầu tiên Đào Đào trở về, con định làm ở nhà hay tổ chức bên ngoài?"

Úy Minh Hải: "Làm ở nhà đi."

Mẹ ông: "Vậy được, để mẹ nói mấy đứa, đến lúc đó qua nhà con."

Anh cả và anh hai đã sớm hỏi, sinh nhật tổ chức ở đâu, để tới trước chuẩn bị.

Dì giúp việc tới đưa cơm cho mẹ ông, Úy Minh Hải liền rời khỏi tiệm may.

Đến tiểu khu, có một ô tô lái tới đối diện ông.

Đây là giao lộ, nên hai xe đi rất chậm.

Thời Quang hạ cửa xe xuống, "Ba."

Úy Minh Hải: "Con đi đâu vậy?"

Thời Quang: "Con có hẹn đi ăn với Thời Yến Lãng, ba quên rồi sao?"

Ông đúng là quên thật, chỉ lo trông mong trở về với cô.

Úy Minh Hải: "Về sớm một chút."

Thời Quang vẫy tay, gió lớn, cô nhanh chóng đóng cửa sổ lại.

Tối nay Thời Yến Lãng đặt bàn ở nhà hàng Pháp, nói đã lâu rồi chưa ăn đồ ăn Pháp.

Nơi này vượt qua dự định của cô, đáng lý cô định mời hắn ăn bò bít tết hoặc là đi ăn lẩu gì đó, hai người ăn khoảng hai ba trăm tiền không hơn.

Nhưng nếu nói đến đồ ăn Pháp, hơi vượt mức rồi.

Tới phòng đặt, trên mặt Thời Quang viết, cô không đủ tiền.

Thời Yến Lãng ngó lơ, chọn món gì đắt một chút.

Chọn xong rồi, khép thực đơn lại.

Hắn hỏi Thời Quang: "Đối xử tốt chắc chắn có mưu đồ, nói đi, muốn anh giúp gì?"

Quả thật là biết bắt nạt người, vẫn chưa có ăn đâu, cứ thẳng thắn như vậy cũng được hay sao.

Thời Quang cũng không quanh co lòng vòng nữa, "Em muốn mở công ty, anh có thấy hứng thú hay không?"

Thời Yến Lãng chống cằm, nhìn cô chằm chằm nửa phút, "Nghiêm túc sao?"

Thời Quang hỏi lại: "Em từng nói đùa với anh sao?"

Thời Yến Lãng gật đầu, nghiêm túc nói vài câu: "Nói em tự mở công ty, em phải chuẩn bị tâm lý, bao nhiêu khổ phải tự chịu, không chắc chắn sẽ thành công. Anh biết em không thiếu tiền, nhưng nếu thất bại về mặt tinh thần, em sẽ chịu không nổi."

Muốn điều hành một công ty tốt, chỉ nỗ lực không là không đủ.

Dù là năng lực, cơ hội, hay vận khí đều không thể thiếu cái nào được.

Hắn nói mình có thể trợ giúp cô một chút, "Trang web công ty của em, cùng với những phần mềm kinh doanh có thể giao cho anh, những cái khác anh không thể giúp em, ví dụ như, làm sao để khai thác và phát triển thị trường, cái này phải dựa vào chính em, anh và em khác ngành nghề, nên anh không hiểu rõ được thị trường thời trang."

Thời Quang lấy nước thay rượu, chạm vào ly của anh, "Hợp tác vui vẻ."

Làm anh em nhiều năm như vậy, đây là lần duy nhất hai người nhất tâm bình khí (*) ở chung như vậy.

(*) Nghĩa là một lòng hòa thuận.

Thời Yến Lãng nói đến chuyện quan trọng liền nghiêm túc hẳn lên, hỏi cô: "Địa điểm làm việc đã định thuê ở đâu chưa? Tốt nhất nên tìm một nơi gần trường học một chút, như vậy cũng tiện cho em hơn."

Thời Quang cũng đang suy nghĩ, định mấy hôm nữa đi dạo xung quanh trường học xem thử.

Thời Yến Lãng đột nhiên nhớ tới, "Em tới hỏi ba của Đào Đào xem thử, lúc trước khi cậu ta tốt nghiệp cũng mở công ty rất nhanh liền nghèo chết, tiền thuê văn phòng cũng khá căng thẳng, sau này khi ổn định hơn, hiện tại tòa nhà đó cũng là công ty của bọn họ, em tới hỏi xem còn dư văn phòng nào không, em thuê dùng trước đi."

Đào Đào chính là bạn nhỏ lớp một mà cô đang dạy kèm.

Thời Quang hỏi: "Tòa nhà của công ty ba Đào Đào có cho người ngoài thuê sao?"

Thời Yến Lãng nhớ Phó Hàn từng nói, sau này muốn thuê một tầng trong tòa nhà của đàn anh, như vậy nhận dự án cũng dễ dàng hơn, người khác muốn tới trực tiếp thì cũng có thể tìm tới, phòng thí nghiệm trong trường học cũng không thuận tiện bằng.

Thời Quang: "Vậy ngày mai em tới công ty anh ấy một chuyến, nếu như có, em liền thuê liền."

Món khai vị rất nhanh được mang lên, hai người vừa ăn vừa nhỏ giọng nói, đều là chuyện liên quan đến khởi nghiệp.

Lúc ăn xong tính tiền, Thời Quang hận không thể chém chết Thời Yến Lãng, ăn hết một tháng tiền lương của cô.

Thời Yến Lãng buồn bực chính là, hắn vẫn còn chưa... ăn no.

Trong tay bọn họ đang làm một hạng mục, lúc vận hành thì xuất hiện bug, hắn với Phó Hàn nhịn đói làm suốt cả đêm, bận tới mười một giờ trưa mới xử lý xong.

Về đến nhà hắn mệt mỏi không có sức lực mà tắm, nằm trên ghế sa lon ngủ quên mất, ngủ tới năm giờ rưỡi, bắt đầu tắm rửa liền tới đây ăn tối.

Mệt mỏi một ngày một đêm, không ăn chút nào, những đồ ăn vừa nãy không đủ nhét đầy bao tử của hắn.

"Đi ăn khuya không?" Hắn không khởi động xe liền, hỏi Thời Quang.

Thời Quang: "...Không phải anh vừa mới ăn xong sao?!"

Thời Yến Lãng: "Từ trên lầu đi xuống bãi đỗ xe tiêu hóa hết không được sao? Giảng giải cho em cả một tối như vậy, tế bào não không biết đói sao?"

"Tìm một quán ăn chua cay đi, ăn thêm chút nữa." Chính hắn tự quyết định.

Thời Quang không đói bụng, chỉ là cùng hắn đi ăn tiếp.

Thời Yến Lãng rất keo kiệt, mấy chục đồng tiền hắn cũng không muốn bỏ ra, để Thời Quang xếp hàng chọn món ăn cho hắn, hắn đi tìm chỗ ngồi, tiệm này buôn bán vô cùng tốt, khuya như vậy mà người tới vẫn rất nhiều.

Chỉ còn một cái bàn có hai chỗ ngồi, đáng lý có bốn chỗ, nhưng ngồi một bên là đôi tình nhân, loại quán ăn nhanh này, ngồi chung là chuyện bình thường, hắn cầm đũa và đồ uống qua đó ngồi.

Tối nay Úy Lai đi ăn khuya với bạn trai, ba mẹ không có ở nhà, cô liền nhanh chóng trốn đi chơi, nhà hàng lớn không dám đi, sợ gặp phải người trong nhà, cuối cùng lựa một quán ăn nhỏ.

Bên cạnh bạn trai ngồi thêm một người, cô nhìn nhiều thêm vài lần, nếu ở trong trường các cô, khẳng định được rất nhiều người để ý, nhưng ngại bạn trai còn ngồi đối diện, cô liền thu tầm mắt lại.

Thời Yến Lãng ngồi xuống liền bắt đầu chơi game, không để ý tới ai.

Không lâu sau, Thời Quang bưng một phần xiên chua cay tới, bình thường cô đi đường cũng không nhìn người xung quanh, càng không ngờ rằng Úy Lai sẽ xuất hiện ở đây, đi thẳng tới chỗ Thời Yến Lãng.

Đi đến trước bàn ăn, cô mới nhìn thấy Úy Lai.

Đúng lúc Úy Lai cũng ngẩng đầu, sắc mặt kinh ngạc, rất nhanh đã kiềm nén lại.

Thật sự là trốn không thoát.

Thời Quang nhìn quán ăn một vòng, không còn chỗ nào, đằng sau cô vẫn còn người đang chờ chỗ, đành phải ngồi tạm nơi này.

Cũng may cô không ăn, đây đều là của Thời Yến Lãng.

Thời Yến Lãng chơi một ván xong, cất điện thoại vào.

"Anh đang đoán, có phải em tranh thủ lúc anh chơi game chuẩn bị cho anh cay chết không?"

Úy Lai nhìn về hai người, người đàn ông kia là bạn trai của bà quản gia?

Một người như vậy, dựa vào cái gì mà có thể tìm bạn trai đẹp như thế?

Cô chán ghét liếc nhìn Thời Quang, "Có một số người, tốt nhất là giấu kín đuôi mình một chút, đừng có mà lộ ý đồ xấu xa, nếu không đừng trách tôi không khách khí."

Chuyện cô yêu sớm, trong nhà không ai biết cả.

Còn chưa đợi Thời Quang trả lời, Thời Yến Lãng đã nói trước, "Cô là ai vậy?" Giọng điệu rất không vui.

Bạn trai Úy Lai cũng nhìn Úy Lai, "Sao vậy?"

Úy Lai: "Chỉ nói về một đứa con riêng thôi."

Sau đó, cô nhìn về Thời Yến Lãng: "Chắc anh không biết bạn gái anh thật ra là một người bụng đầy tâm cơ, chỉ là một đứa con riêng thôi. Tìm bạn gái không nên tìm người có vẻ ngoài xinh đẹp, tốt nhất nên hiểu rõ nhân phẩm của cô ta."

Thời Yến Lãng vừa cầm lấy đũa, trực tiếp ném tới trước mặt Úy Lai, đũa vung ra nước chua cay liền bắn về phía Úy Lai, mỡ văng đến trên người cô.

Từ "con riêng" kia, đã chạm tới ranh giới cuối cùng của anh.

Mắt Thời Yến Lãng híp lại, lạnh lùng nhìn Úy Lai: "Con mẹ nó, cô đang nói gì vậy, cô dám lặp lại lần nữa không!"

Úy Lai có chút ngỡ ngàng, trừng mắt nhìn, sửng sốt đến độ một chữ cũng không nói được.

Thời Yến Lãng: "Cô họ Úy đúng không?"

Úy Lai cố gắng bình tĩnh, "Thì sao nào?"

Thời Yến Lãng xắn ống tay áo lên, "Sao à? Cô nói sao à? Tôi là anh họ của Thời Quang, không thể chịu được người khi dễ em gái tôi."

Hắn gằn từng chữ: "Tôi không đánh con gái, thế nhưng ngoại trừ cháu gái của Úy Minh Hải."

Úy Lai: "..."

Cô cũng không tin, đây là nơi công cộng, hắn có thể đánh cô thật sao?

Lúc đầu Thời Quang không đói bụng, hiện tại muốn ăn thêm một chút, cầm một cái chân gà lên gặm.

Bạn trai Úy Lai cảm thấy chuyện bắt đầu huyên náo lớn lên, hắn thấp hơn Thời Yến Lãng một cái đầu, không phải đối thủ để đánh nhau, bị thương về nhau không có cách nào để giải thích.

Hắn cũng không có tâm tư ăn nữa, cầm cặp sách lên, bất mãn nói với Úy Lai: "Em bớt tranh cãi đi, không ai nói em câm điếc cả, đi, còn đứng ngây ở đó làm gì!"

Úy Lai nghẹn mà chết, không nghĩ tới trước mặt bà quản gia cô lại mất mặt như vậy, nhưng mà ai biết được Thời Yến Lãng có thể đánh cô thật hay không.

Cô cầm túi lên, oán hận mà rời đi.

Thời Yến Lãng thả tay áo xuống, hỏi Thời Quang, "Đó là ai vậy?"

Thời Quang: "Là con gái của anh sáu ba em, Úy Lai."

Thời Yến Lãng nhìn cô: "Bình thường cô ta cũng ăn hiếp em như vậy sao?"

Thời Quang dừng một chút mới nói: "Em không thèm so đo, không ai có thể khi dễ em, đối phó với loại người không có đầu óc như vậy, đánh chửi cũng vô dụng, chỉ có thể nhất thời, không thể nhớ lâu được, sau này em tìm một cơ hội thật tốt để trừng trị cô ta, để cô ta biết thế nào gọi là gia giáo."

Thời Yến Lãng yên tâm, không chịu thiệt là được, "Em không cần phải bận tâm đến loại người như vậy, không xứng đáng làm người thân của em, em còn khách sáo làm gì?"

Thời Quang "Ừm" một tiếng, tiếp tục gặm chân gà.

Thời Yến Lãng nhếch cằm lên, "Lấy cho anh đôi đũa đi, không thấy anh không có sao."

Thời Quang: "Không rảnh, anh tự đi đi."

Thời Yến Lãng: "..."

Nhóc mít ướt này đúng là giống với hạt vừng đen trong bánh, vô cùng đen tối xấu xa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Tp.HCM, 23/10/19

Editor: Xiao He

Thời Yến Lãng cầm đũa, bắt đầu ăn, vừa ăn vừa thở, nhóc mít ướt kia là đang hận không thể khiến hắn ăn cay mà chết, sao có thể bỏ nhiều ớt như vậy.

"Úy Lai kia, có phải ở trong nhà rất hay kiếm chuyện phải không?"

Thời Quang: "Ừm."

Thời Yến Lãng: "Anh đi trị cái người ngang ngược đó giúp em."

Nói xong, bỗng nhiên hắn nhớ tới, lúc mới khai giảng cô có đi làm gia sư cho cháu gái của Úy Minh Hải, hình như học cấp ba, nếu đoán không sai thì chính là Úy Lai.

"Em có phải làm gia sư cho..."

Chưa đợi anh nói xong, Thời Quang: "Đúng vậy."

Thời Yến Lãng chọn một món ăn màu hồng bỏ vào miệng, lúc trước Thời Quang có nói, không muốn làm gia sư cho nhà Úy Minh Hải nữa, bởi vì thành tích cháu gái ông không thể tiến bộ được nữa, có ý định du học, nên không mời gia sư nữa.

Hắn liền tin chuyện này.

"Bây giờ Úy Minh Hải là ba em rồi, cô ta vẫn còn phách lối như vậy, trước kia chắc còn ngang ngược hơn vậy nhiều? Có gây khó dễ cho em không?"

Ngón tay Thời Quang chỉ trên bàn, "Khi ăn không nói chuyện."

Thời Yến Lãng ngẩng đầu nhìn cô một chút, đầu lưỡi chạm vào hàm răng, sau đó một lúc mới nói: "Nghe nói Úy Minh Hải vô cùng cưng chiều mấy đứa cháu gái của mình, nếu có người làm khó em, em đừng giống như khi nhỏ, lúc nào cũng âm thầm chịu đựng, cứ nói với anh và anh cả."

Nói xong, hắn cắm đầu ăn đồ ăn của mình.

Thời Quang không nói chuyện, nhìn ra ngoài cửa sổ của quán ăn.

Trên cửa sổ mờ một lớp sương trắng thật mỏng, hình ảnh bên ngoài vô cùng mơ hồ.

Ngoài cửa hàng, Úy Lai đang tức giận, không thể bình tĩnh được, rống lên với bạn trai: "Vừa rồi sao anh lại lớn tiếng với em trước mặt đứa con riêng kia! Em vô cùng mất mặt, anh có biết điều đó không!"

Vừa nói vừa kéo lấy đồng phục của bạn trai, tựa như phát điên mà đánh hắn.

Bạn trai cô cũng không lên tiếng, hai phút trôi qua, cô vẫn như vậy mà trút giận, ai đi ngang qua cũng phải liếc nhìn.

Hắn không thể nhịn được nữa: "Em cảm thấy đủ chưa?"

Úy Lai càng ủy khuất, nước mắt liên tục rơi xuống, "Anh lớn tiếng như vậy làm gì!"

Bạn trai Úy Lai gọi xe tới, hắn đi thẳng qua đó, không thèm nói với Úy Lai.

Úy Lai biết tính cách bạn trai mình, từ trước đến giờ đều là cô lớn tiếng với hắn.

Cô lau nước mắt đi, hai người đều ngồi hai bên, ai cũng không để ý tới bạn.

Điện thoại Úy Lai vang lên, là mẹ cô gọi tới, cô tranh thủ tắt máy, sợ mẹ gọi vô điện thoại bàn trong nhà, cô nhắn tin cho bà: [Con đang ở nhà chú út, lát nữa về nhà bà nội gọi lại cho mẹ sau.]

Mẹ Úy Lai nghe con gái đang ở nhà Úy Minh Hải, liền không nói gì, dặn dò cô: [Ngoan ngoãn nghe lời chú út đi, không nên kiếm chuyện với Thời Quang, nếu không sau này cửa nhà chú ấy con cũng không vào được.]

Úy Lai không nhịn được nhắn: [Con biết rồi, không nói đâu.]

Cô có thẻ ra vào khu nhà chú út, hơn nữa cửa ra vào cũng có lưu dấu vân tay của cô.

Chú ấy sẽ không vì thiên vị bà quản gia kia mà không cho cô vô nhà.

Nghĩ đến bà quản gia kia, cô liền thấy khó thở.

Cái gì mà anh họ với chả không anh họ, đều là mắt mù cả rồi, không thấy rõ mưu đồ của bà quản gia kia sao.

"Ài." Úy Lai không nhịn được, bắt chuyện với bạn trai.

Bạn trai cô không ngẩng đầu, đang cắm tai nghe chơi game.

Úy Lai nắm lấy cánh tay hắn khoác vào, nào biết một giây sau hắn liền dùng sức đẩy xuống.

Sắc mặt Úy Lai thay đổi liên tục, lúc trước hắn có chơi game cô cũng có thể dựa vào hắn, chưa bao giờ hắn tỏ thái độ như vậy.

"Anh làm sao vậy?"

Bạn trai cô vẫn không nói chuyện.

Úy Lai chịu đựng ủy khuất, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chợt nhớ tới quần áo bị nước sốt làm dơ rồi, cô mở đèn pin điện thoại ra soi thử, trên váy len màu trắng có mất giọt nước màu cam chướng mắt, đều là nước sốt ớt, không biết có thể rửa sạch hay không.

Đây là lần đầu tiên cô mặc cái váy len này, vì buổi hẹn hò này mà cô đã đứng thật lâu để chọn đồ, bình thường trong trường đều phải mặc đồng phục, hôm nay thật khó khăn mới có thể mặc đồ đẹp được.

Cố gắng ăn mặc thật xuất sắc, tỉ mỉ chuẩn bị như vậy nào ngờ sẽ xui xẻo như vậy.

Váy này rất đắt, là trang phục thu đông chú út tặng cho hôm sinh nhật năm nay.

Xe taxi dừng trước tiểu khu nhà bà nội, Úy Lai đặt tay trên chốt cửa, quay người lại nhìn về phía bạn trai mình, "Anh không định tiễn em sao?"

Lúc này bạn trai mới trợn mắt nhìn cô, "Em mau về làm bài tập đi!"

Úy Lai "hừ" một tiếng, phanh một tiếng đóng cửa lại.

Đèn xe taxi hóa thành hai đốm đỏ mờ nhạt đi xa dần, cô mới thu hồi tầm mắt, trong lòng vẫn như cũ không thể bình tĩnh được, cứ lo lắng bà quản gia sẽ với chú út cô đang yêu sớm.

Lỡ như đến lúc đó mẹ cô mà biết, ngày tháng tốt đẹp của cô liền biến mất, nói không chừng còn bị lột mất một lớp da.

Lo lắng nên cô đi qua nhà chú út.

Úy Minh Hải vừa xử lý xong công việc, lúc này đang ở trong phòng bếp rửa trái cây và rau củ quả, hồi trưa đi siêu thị mua hơn mười loại rau củ, trái cây, ông trưng trên rổ một loạt.

"Chú út? Chú út ơi?" Úy Lai đứng trong phòng khách gọi với trên lầu.

Úy Minh Hải còn tưởng mình nghe nhầm, quay đầu lại nhìn về bên phía phòng khách, đúng là Úy Lai thật.

Điều ông sợ nhất bây giờ chính Thời Quang và Úy Lai bắt gặp phải nhau, một người thì ủy khuất, một người thì tức giận, làm ông đứng giữa vô cùng khó xử, trước kia khi gặp đối thủ cạnh tranh, ông cũng chưa hề phiền não như vậy.

Chuyện của mấy đứa nhỏ, người lớn cũng không thể làm gì, lại không thể nào bắt các cô xử sự như người lớn được.

"Chú út."

"Ở đây."

Thanh âm từ phía sau truyền tới, Úy Lai giật mình, "Chú út, chú đang làm gì trong bếp vậy?"

Úy Minh Hải: "Rửa trái cây."

Khẳng định là lại làm cho bà quản gia kia ăn, trước kia cô chưa hề được yêu thương như vậy, không ngờ chú út lại muốn lấy lòng bà quản gia kia đến vậy.

Úy Lai bước vào phòng bếp, trên mặt tràn đầy ủy khuất, "Chú..."

"Trời lạnh sao còn qua đây?" Úy Minh Hải đang đứng đó gọt xoài.

Úy Lai dựa vào bên người Úy Minh Hải, cúi đầu không nói gì.

Úy Minh Hải liếc nhìn cô, "Mẹ con lại la mắng con nữa sao?"

"Không phải." Nước mắt Úy Lai lại trào dâng trên khóe mắt, "Chú út, con tới tìm chú phân xử."

"Sao vậy?" Úy Minh Hải gọt một trái xoài, hỏi cô có ăn không.

Bây giờ Úy Lai không có tâm trạng để ăn gì, lắc đầu, sau đó chỉ vào cái váy lên trên người, "Chú nhìn này."

Úy Minh Hải nhìn được mấy vết màu và mỡ đông lại trên váy cô.

"Chỉ vì chuyện này?"

Ông có ấn tượng với cái váy này, vào sinh nhật mười tám tuổi của cô, ngoại trừ cái váy thiết kế riêng mặc hôm đó, ông còn cho cô mua thêm vài trang phục thu đông khác.

Lúc mua cái váy này mẹ cô còn nói, màu trắng tuy đẹp nhưng lại nhanh bẩn, thế nhưng Úy Lai lại nhất quyết muốn cái màu trắng này.

"Cầm đi giặt đi, chắc là có thể rửa được. Nếu giặt không sạch, chú lại mua cho con cái mới, không phải còn thiếu con một món quà năm mới sao?"

Úy Lai buồn buồn, "Không phải chuyện này."

Úy Minh Hải nhìn cô một cái, không hiểu đứa nhỏ này đang suy nghĩ gì, "Vậy là chuyện gì?"

Úy Lai cúi đầu, "Hôm nay lúc con đi ăn đồ xiên, bị anh họ của Thời Quang cố tình làm bẩn, anh ta ném đũa vào trong chén con, còn muốn đánh con nữa."

Úy Minh Hải nhíu mày, "Nói rõ ràng."

Úy Lai kể lại mọi chuyện cho ông nghe, dĩ nhiên không phải hoàn toàn là những chuyện đã xảy ra, là phiên bản của cô.

"Bên cạnh lớp con có một bạn nam thích con, hôm nay tỏ tình với con, con không thích cậu ấy, nhưng không muốn làm cậu ấy buồn, đụng chạm tự tôn.

Sắp tới sẽ thi tốt nghiệp cấp ba, con sợ nếu con từ chối sẽ ảnh hưởng đến việc học của cậu ấy, liền hẹn cậu ấy đi ăn cơm.

Sau đó uyển chuyển nói, trong nhà con quản rất nghiêm, nếu mẹ con biết con yêu sớm sẽ đánh chết con, lúc con còn học cấp ba không muốn nhắc tới chuyện này.

Kết quả mới nói được một nửa, Thời Quang với anh họ chị ấy liền bước tới, ngồi chung bàn với tụi con.

Có thể do lòng dạ con hẹp hòi, con cảm giác được Thời Quang không thích con, chị ấy nói coi chừng chị nói với mẹ con, đến lúc đó con có giải thích thế nào cũng không ai tin.

Chú cũng biết mà, mẹ con có nói nếu con yêu sớm sẽ đánh gãy chân con, con sợ lắm, liền nói với Thời Quang, không được nói lung tung với người trong nhà, con sẽ nhường nhịn chị ấy.

Thời Quang không muốn nghe con nói, câu nào nói ra cũng toàn là châm chọc và khiêu khích, con hoảng lên liền lớn tiếng một chút với chị ấy.

Lúc đầu chỉ có con với chị ấy cãi nhau thôi thì không có gì to lớn, chỉ là người nhà chị ấy cũng giống vậy, chị ấy không thích con, nên anh chị ấy cũng không thích con, nào ngờ anh họ chị ấy liền quăng đũa, nói không chịu được khi có người khi dễ em anh ấy.

Sau đó anh ta còn mắng mấy câu tục tĩu, còn muốn đánh con."

Cô cắn môi, "Con vẫn chưa ăn cơm, liền qua đi."

Úy Lai nói liên tục không hết lời, Úy Minh Hải gọt xoài thật cẩn thận, lại bắt đầu rửa ô mai.

Phòng bếp rất yên tĩnh, Úy Lai không biết chú út đang suy nghĩ gì, cũng không dám nói gì nữa.

Rửa sạch ô mai rồi, Úy Lai cố gắng làm dịu bầu không khí: "Chua không ạ? Con muốn ăn mấy trái."

Úy Minh Hải đưa vài trái cho cô, lúc sau mới nói đến chuyện kia, "Chuyện giữa bọn trẻ các con, đối với chú chỉ là những chuyện vặt vãnh, nếu là trước kia, chú sẽ không kiên nhẫn lắng nghe như vậy."

Úy Lai: "Nhưng đối với con đây là một chuyện vô cùng lớn."

Cho nên, ông liền nhẫn nại nghe cô nói.

Dù sao cũng cần một khoảng thời gian mới có thể trưởng thành được.

Ông lại cho Úy Lai vài trái ô mai, "Khi nào Đào Đào về chú sẽ nói chuyện với con bé."

Trong lòng Úy Lai rất vui vẻ, thế nhưng vẫn tỏ vẻ khó chịu trên mặt.

Cô quệt miệng, "Chắc chắn chị ấy sẽ không thừa nhận đâu, con nói còn không lại chị ấy."

Úy Minh Hải chuyển chủ đề, "Làm bài xong chưa?"

Úy Lai lắc đầu, "Bây giờ con về nhà làm."

Úy Minh Hải: "Vậy con nhanh về đi." Lại dặn cô, "Còn mấy tháng nữa là thi đại học rồi, xử lý ổn thỏa mấy chuyện yêu sớm của con đi."

Úy Lai rất nghe lời liền đồng ý, "Chú yên tâm đi, con sẽ không phân tâm đâu."

Úy Minh Hải cũng không đưa cô về, để bảo vệ dẫn cô qua tiểu khu đối diện.

Sau khi Úy Lai rời đi, ông liền gọi một cuộc điện thoại.

Ba Úy Lai thấy là dãy số của Úy Minh Hải, ra hiệu cho mấy người đang đánh bài im lặng một chút, "Tôi đi nghe điện thoại."

Bọn hắn cười, còn tưởng là mẹ Úy Lai gọi tới kiểm tra.

Ba Úy Lai nhấn nút nghe, "Anh nghe, Minh Hải." Chỉ có mình ông, ông đều gọi thẳng tên của Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải nghe được bầu không khí yên tĩnh lạ thường ở bên kia, "Đang đâu vậy?"

Ba Úy Lai: "À, đang ở nhà hàng chứ đâu, trong phòng đông người, anh ra ngoài rồi." Hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Úy Minh Hải nói thẳng: "Có thời gian thì nên quan tâm đến chuyện học hành của Úy Lai đi, trong lòng con bé suy nghĩ gì, anh biết được bao nhiêu?"

Ba Úy Lai ho khan, không có trả lời.

Úy Minh Hải: "Không đánh mạt chược anh không chịu được sao!"

Ba Úy Lai: "..."

Nghẹn họng trân trối, sao Úy Minh Hải có thể đoán ra được?

Bình thường chỉ cần không quá bận, ông liền đánh mạt chược với mấy người bạn, cũng không cá cược, chơi rất nhỏ, chỉ đơn giản là giết thời gian.

Cuối tuần không đi câu cá, nhưng một phút cũng không muốn ở nhà, trong nhà vợ ông cứ lải nhải không ngừng, ông cảm thấy rất phiền.

Ông không có mong muốn gì lớn lao, chỉ cần bình yên mà tồn tại là được.

Hơn nữa, tài sản của ông ở Bắc Kinh xem như cũng đủ tiêu xài.

Úy Minh Hải mua cho gia đình ông hai căn nhà, một căn ở khu trung tâm, căn đó trong khu phát triển, lúc đó không mắc lắm, thế nhưng bây giờ giá cả lại tăng lên gấp mấy lần, có thể nói lại tăng cao ngất ngưởng.

Hiện tại căn này đang cho thuê, vì là ở vị trí tốt, thế nên tiền đặt cọc và tiền thuê mỗi tháng đều cao hơn tiền lương một người kiếm được.

Có nhà, có xe, còn có chút tiền tiết kiệm, sao còn phải mệt mỏi như vậy làm gì.

Có thể vợ ông không chịu được, lúc nào cũng muốn so đo với người khác.

Mấy hôm trước, vợ còn nói với ông, sau này liền ở chỗ của mẹ, căn mới mua kia cũng cho thuê luôn, sau này căn của mẹ cũng là của bọn họ.

Ông nói vợ ông đừng cứ tham lam như vậy, đây là bất động sản của Úy Minh Hải, hai người chỉ có một đứa con là Úy Lai, hai nhà là đủ rồi, cứ nghĩ nhiều như vậy có thấy mệt mỏi hay không.

Vợ ông nhất quyết đối đầu với ông, về nhà liền lải nhải không ngừng, hai ngày nay bà đi công tác, ông liền đi chơi với nhóm bạn của mình.

Ba Úy Lai không thừa nhận mình đang đánh mạt chược, chỉ nói: "Được rồi, sau này anh sẽ cố gắng ít đi xã giao hơn, ở nhà lo lắng cho Úy Lai nhiều hơn."

Dù sao cũng là anh trai, lớn hơn Úy Minh Hải vài tuổi, có mấy lời cũng không thể nói quá nặng, Úy Minh Hải "ừ" một tiếng, hỏi câu cuối: "Tối nay thắng hay thua rồi?"

Ba Úy Lai nhắm mắt nói: "Thắng...một trăm hai."

Úy Minh Hải: "Ừ, chuyển hết cho em đi."

Ba Úy Lai: "..."

Hai phút sau, Úy Minh Hải nhận được một bao đỏ, ông mở ra, là 125 đồng.

Người anh này của ông vô cùng thật thà, năm đồng cũng không giữ lại.

Đặt di động qua một bên, Úy Minh Hải tiếp tục rửa trái cây, rửa sạch ô mai, ông rửa cherry, sau này làm nước trái cây với salad.

Trái ô mai nào dài, không đẹp mắt, ông liền lựa ra tự ăn lấy, chỉ để lại những quả đẹp nhất bỏ vào đĩa trái cây.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Tp.HCM, 24/10/19

Editor: Xiao He

_____

Lời editor: Sắp tới mình sẽ đi Đà Lạt, bạn nào từng đi rồi có thể giới thiệu cho mình những quán cà phê/ trà xinh xinh ở đó được không? Mình cảm ơn nha ❤□❤□❤□

_____

Sau khi rời khỏi quán ăn, Thời Quang với Thời Yến Lãng đi dạo một vòng quanh tòa nhà của công ty ba Đào Đào, vị trí vị trí ở đó rất phù hợp, cách trường học của hai người không xa.

"Quyết thôi, em sẽ thuê ở đây." Cô nói với Thời Yến Lãng.

Thời Yến Lãng cũng khá thích vị trí này: "Nếu còn dư văn phòng nào thì anh với Phó Hàn sẽ thương lượng một chút, cũng nhanh tay thuê liền, như thế chúng ta hợp tác cũng thuận lợi hơn."

Tâm trạng sa sút cả một ngày của Thời Quang rốt cuộc cũng vui hơn được một chút, sáng nay vì Úy Lam mà cô buồn phiền tới tận bây giờ.

"Lát nữa ghé nhà ông nội một chút đi, em lấy vài món đồ."

Thời Yến Lãng: "Lấy gì vậy?"

Thời Quang: "Giấy vẽ với bút vẽ chuyên dụng của em."

Để chuẩn bị quà cho ba cô cần phải dùng những thứ ấy, tiện thể cô lấy cái váy hôm bữa chị Văn Văn tặng đem qua bên chỗ ba để, hai phòng để quần áo bên đó được thiết kế rất chuyên nghiệp, sau này lại có người chăm sóc nữa.

Quay lại nhà ông nội, ông bà nội đã sớm đi nghỉ, chỉ còn mỗi dì giúp việc bận rộn, chào hỏi một chút, Thời Quang liền đi lên lầu, cô không định ở lại lâu, lấy đồ xong liền bước xuống lầu.

"Đây là gì vậy?" Thời Yến Lãng rướn cổ nhìn cái túi trong tay cô.

"Váy đó, quà sinh nhật chị Văn Văn tặng em."

"Khoan đã, nhìn cũng thấy tầm thường mà, còn không đẹp bằng mấy bộ đồ anh mua cho em hôm khai giảng."

"..."

Thời Quang cẩn thận nhìn hắn, rõ ràng không thể thấy rõ cái váy, lại có thể nói những lời xạo sự như vậy, thế nhưng cô cũng không giận dỗi.

Thời Yến Lãng đưa cô tới cửa tiểu khu, nhưng vì không có thẻ ra vào, nên xe không vào được.

"Khu nhà em mà em không có thẻ sao?" Thời Yến Lãng buồn bực nói.

Không biết vì tâm lý gì, có thể là đụng chạm đến lòng tự trọng của cô, cũng có thể do sợ hắn lo lắng, Thời Quang giả vờ giả vịt tìm trong túi xách của mình, "Em quên mang rồi."

Thật ra cô không có, Úy Minh Hải chắc đã quên đưa cho cô rồi.

Trước giờ cô chưa từng vào khu này một mình, đều có tài xế đưa đón.

"Không sao đâu, anh để em xuống ở đây được rồi."

Thời Yến Lãng biết khu này phải có thẻ quẹt mới vào được, "Vậy còn em? Không phải em nói hôm nay dì giúp việc nghỉ rồi sao? Gọi điện cho ba em đi? Nếu ba em không ở nhà thì sao? Trời lạnh như vậy, em sẽ sớm lạnh chết thôi."

Thời Quang: "Không sao đâu, em gọi cho bảo vệ ở nhà em, bọn họ quen với bảo vệ cổng bên này."

Thời Yến Lãng trừng mắt nhìn cô, "Nhà em còn có bảo vệ riêng sao?"

Thời Quang gật đầu, "Trực liên tục hai mươi bốn giờ."

Cho dù như vậy, Thời Yến Lãng cũng không vội vã quay đầu đi, chỉ tới khi bảo vệ cho Thời Quang đi vào, hắn mới lái xe rời đi.

Thời Quang đi dọc theo con đường nhỏ dẫn về nhà mình, thỉnh thoảng nhìn về phía lùm cây tối đen phía trước, vô tình nhìn thấy ánh đèn đường vàng ấm áp, màu vàng ấy tựa như mặt trời giữa đêm lạnh lẽo này.

Cô cầm điện thoại ra gọi điện cho Thời Cảnh Nham, bước đi không nhanh không chậm trở về biệt thự.

Thời Cảnh Nham đang dự một buổi tiệc rượu, những chiếc cốc nâng lên nâng xuống giao thoa lẫn nhau, thật thật giả giả, đúng lúc anh mệt mỏi vì phải ứng phó với những người xung quanh, tiếng chuông điện thoại vang lên, anh áy náy nói một tiếng với mọi người, đi ra ngoài nghe điện thoại.

"Đang bận sao?"

"Không bận, chỉ là tối nay có một buổi tiệc rượu."

"Có phải gặp rất nhiều người đẹp hay không?"

Thời Cảnh Nham: "Anh không để ý, chỉ chú ý nói chuyện với Hàn Bái thôi."

"Anh chờ một chút."

Tay quá lạnh, Thời Quang đẩy túi đựng váy và túi đựng dụng cụ vẽ của mình lên khuỷu tay, lại áp điện thoại vào tai.

"Xong rồi."

Thời Cảnh Nham nghe được giọng cô nhỏ hơn lúc trước, có cảm giác xung quanh rất thông thoáng, "Đang ở ngoài sao?"

Thời Quang: "Dạ, mới đi nói chuyện hợp tác với Thời Yến Lãng, vừa về thôi."

Thời Cảnh Nham cười nhạt, khi cô nói tới chuyện mở công ty có cảm giác không hợp lý chút nào, nhưng lại cảm nhận được cô đã trưởng thành rồi.

"Thế nào rồi?" Anh nghiêm túc hỏi.

Thời Quang: "Tạm ổn, không ngờ rằng anh ấy đồng ý gộp chung cổ phần, phụ trách mảng công nghệ, những chuyện còn lại, sau khi quay lại trường em sẽ phụ trách."

Cô thuật lại kế hoạch sơ lược cho anh nghe.

"Không nói chuyện công việc nữa." Cô đã tới cửa biệt thự, "Anh không quay lại bữa tiệc sao?"

Thời Cảnh Nham: "Cũng sắp kết thúc rồi, anh chuẩn bị về khách sạn đây."

Thời Quang nhất thời không biết nói gì, trong điện thoại im lặng mấy giây.

"Sao vậy?"

"Không sao, loa bên em không tốt thôi." Cô tùy ý tìm một đề nói, liền nhắc tới chuyện son môi: "Về nhà em sẽ thử son, sau đó chụp hình cho anh xem."

Thời Cảnh Nham đang nghĩ cách làm sao để từ chối cô, đúng lúc bên cạnh vang lên tiếng của một người: "Tìm cậu hơn nửa ngày, còn tưởng cậu đi về rồi."

Cô gái này mặc một bộ lễ phục dạ hội màu xanh lam, vô cùng xinh đẹp đang bước tới gần, trong tay còn cầm một ly rượu vang.

Thời Quang cũng nghe thấy, "Bạn anh à?"

Thời Cảnh Nham không nhìn cô gái bên kia nữa, "Bạn của Mẫn Lộ, con gái bạn của ba em, Tả Thụy."

Tả Thụy lười biếng dựa vào một bên lan can, không khỏi nhìn chằm chằm Thời Cảnh Nham, tinh ý phỏng đoán câu nói kia, liền hiểu ra, bên kia điện thoại chắc là Thời Quang, con gái mới tìm thấy của chú Úy.

Thời Quang: "Vậy anh bận việc đi, tối nay em gọi sau."

Thời Cảnh Nham không quên việc cô muốn thử màu son, nói với cô: "Anh còn phải nói chuyện với chủ tịch Tả, không biết bao giờ mới xong, Úy tổng không có ở nhà sao?"

Tả Thụy nhập một ngụm rượu vang, không khỏi nhíu mày, ba cô không ở Hồng Kông mà, định nói chuyện thế nào?

Thời Quang tưởng Thời Cảnh Nham muốn ba cô giới thiệu chủ tịch Tả cho anh biết một chút, "Anh chờ em chút, em sắp tới nhà rồi."

Thời Cảnh Nham: " Anh không muốn gặp Úy tổng, không phải muốn thử son sao? Thử xong liền nhờ Úy tổng xem hộ em đi, mắt thẩm mỹ của ông ấy rất tốt."

Giọng Thời Quang trầm xuống, "Không muốn, em chỉ muốn anh giúp em thôi, có phải anh không thích không? Em cảm giác anh đang tìm cớ né tránh em."

Thời Cảnh Nham nhỏ giọng nói: "Không có."

Thời Quang: "Vậy em tin anh, khi nào anh về em sẽ mang những thỏi son ba mua đều mang về nhà ông nội, bên nhà ông cũng có hơn mười thỏi, đến lúc đó loại nào em cũng thử cho anh xem."

Thời Cảnh Nham: "..."

Ý kiến của Hàn Bái thật ngu ngốc, không có tác dụng gì cả.

Đang định đẩy việc này qua cho Úy Minh Hải, ai ngờ chính mình lại bị gậy ông đập lưng ông.

Nói chuyện xong rồi, Tả Thụy giơ ly rượu lên, yếu ớt nói: "Cậu mà cũng nói dối rồi sao, ba mình đâu có ở Hồng Kông, cậu nói chuyện với ông ấy như thế nào?"

Thời Cảnh Nham không trả lời câu hỏi của cô, hỏi: "Tới khi nào vậy?" Cả buổi tối cũng không thấy được bóng của cô.

Tả Thụy dựa vào lan can, nhìn về cảng Victoria phồn hoa kia đến xuất thần, sau đó mới trả lời Thời Cảnh Nham, "Đi được một đoạn thì quay về thay váy khác."

Ban đầu cô định mặc một cái váy thật gợi cảm, sau đó lại cảm thấy bản thân thực nực cười, lại về nhà thay một cái váy khác đơn giản hơn.

Cô thích Hàn Bái, thế nhưng Hàn Bái không có cảm giác với cô, bây giờ Hàn Bái đã kết hôn rồi, tại sao cô lại phải tự chuốc nhục nhã, ăn mặc xinh đẹp để làm gì?

Hắn cũng không nhìn cô thêm một phút nào.

Những người theo đuổi cô, có thể xếp hàng dài đến tận cảng Victoria bên kia.

"Cuối tuần này mình đi Bắc Kinh, khi nào cậu về? Đến lúc đó mình đi chung với cậu." Tả Thụy đột nhiên hỏi.

Thời Cảnh Nham: "Chưa biết được."

Tả Thụy: "Vậy mình chờ điện thoại của cậu."

Thời Cảnh Nham thuận miệng hỏi một câu: "Cậu tới Bắc Kinh làm gì?"

Tả Thụy cười: "Mình lừa Úy Phong được một con xe thể thao số lượng giới hạn, bây giờ định lấy ra hóng gió một chút."

Thời Cảnh Nham: "Cậu mà cũng có thể lừa được Úy Phong sao?"

Tả Thụy: "Là anh ta nhờ vả bà đây."

Cô cười, uống một ngụm rượu vang, kìm nén buồn bực trong lòng, liền vẫy tay với anh: "Về đi, nhớ gọi mình trước một ngày."

Thời Cảnh Nham đứng bên cạnh cửa sổ một lát, lấy điếu thuốc ra, lại nhớ tới tầng này cấm hút thuốc, anh cất điếu thuốc lại.

Tiệc rượu sắp kết thúc, khách mời lần lượt rời đi, những người quen biết nhau sẽ di chuyển qua nơi khác để tiếp tục tụ tập.

Thời Cảnh Nham không đi chung với bọn họ, tìm cớ để trở về khách sạn.

Anh uống một lý cà phê, mở ra mail, có rất nhiều thư vẫn chưa đọc.

Văn kiện cần anh xét duyệt chồng chất như núi.

Vừa nhấn nút mở thư đầu tiên, còn chưa kịp đọc, tin nhắn của mẹ liền hiện lên: [Tin nóng, hội nghị tham dự cấp cao trong công ty đều bỏ phiếu đồng ý rồi, con tạo áp lực không nhỏ đâu.]

Đây là chuyện liên quan đến dự án hợp tác với ngành hàng không, hôm nay là xét duyệt dự án, bên phía hội đồng quản trị đều đã đồng ý rồi.

Tỷ lệ đầu tư thành công cho dự án này mới chỉ đạt một nửa, một nửa còn lại là do Úy Phong bên kia.

Thời Cảnh Nham: [Con nắm chắc mà mẹ, mẹ ngủ sớm đi.]

Bỏ điện thoại xuống, anh lại cầm lên, hỏi Thời Quang: [Em ngủ chưa?"

Thời Quang đang ở trong phòng khách nói chuyện phiếm với Úy Minh Hải, bầu không khí không tốt cũng chẳng xấu, cô không thể chịu đựng được, tin nhắn Thời Cảnh Nham gửi tới, cô cũng không trả lời lại liền.

"Ba cảm thấy chuyện này như thế nào?"

Lúc nãy Úy Minh Hải có hỏi cô chuyện ở quán ăn, ông muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cô không ngờ Úy Lai sẽ đi kể mọi chuyện trước như vậy.

Úy Minh Hải bưng một đĩa trái cây lên, cô ăn xong một miếng, Úy Minh Hải lại đưa cho cô thêm một miếng nữa.

Nhắc tới chuyện hôm nay: "Lai Lai chỉ tùy hứng thôi, lúc nói chuyện không suy nghĩ quá nhiều." Nói xong, ông cười: "Con cũng không bị ức hiếp gì quá nhiều, sau này ở bên ngoài cố gắng đừng cãi nhau như vậy."

Thời Quang ăn một miếng ô mai, miếng này rất chua, nhưng vẫn ráng nuốt xuống.

Cô đối diện với Úy Minh Hải, "Tùy hứng với không có giáo dục là hai chuyện khác nhau, ba đừng dùng tùy hứng trong trường hợp này, không phù hợp."

Úy Minh Hải nhìn trong mắt cô đang kiềm chế cảm xúc chán ghét, "Lai Lai nói gì với con vậy?"

Thời Quang thản nhiên nói: "Rất nhiều, nhưng con không có nhiều thời gian rảnh rỗi để nhớ tất cả những gì cô ta nói, nhân lúc nói đến chuyện này mong ba có thể chuyển lời với cô ta, con có là con riêng hay con rơi đi chăng nữa, thì cũng là do ba không nỗ lực thể hiện hết trách nhiệm của mình."

Sắc mặt Úy Minh Hải biến đổi, xoa nhẹ tóc cô, "Chờ con bé thi cuối kỳ xong, ba tìm con bé nói chuyện."

"Sau đó thì sao?" Thời Quang nhìn Úy Minh Hải.

Úy Minh Hải: "Để con bé tới xin lỗi con."

Thời Quang: "Không cần, con không cần lời xin lỗi giả dối của cô ta."

Úy Minh Hải đưa một trái cherry vào miệng cô, "Vậy nói ý của con đi, con muốn giải quyết như thế nào?"

Thời Quang dứt khoát nói thẳng: "Sau này ba có thể mặc kệ cô ta hay không?"

Yêu cầu này của cô khiến Úy Minh Hải không thể đối phó lại kịp.

Thời Quang nhìn thái độ trầm mặc của Úy Minh Hải liền biết, ông thẹn với lòng, không thể làm được.

Trên thương trường ông là một người sắt đá không từ thủ đoạn nào, thế nhưng đối với người nhà, cho tới bây giờ ông đều không thể nào phân định rạch ròi được.

Úy Minh Hải không muốn nhìn thấy nước mắt của con gái, liền ăn ngay nói thật: "Ba với bác sáu con, không chênh lệch tuổi tác là bao nhiêu, bác ấy lớn hơn ba ba tuổi, từ nhỏ mối quan hệ của hai người đã rất tốt, cái gì bác ấy cũng nhường cho ba, bác ấy không giỏi những chuyện này, sau này Úy Lai lên đại học, hoặc tìm công việc, bác ấy tới tìm ba, ba biết ăn nói làm sao?"

Thời Quang không muốn nghe những lời đó, cũng không muốn nghe đáp án này của ông.

Cô cầm một trái dâu đưa cho ông, "Ba ăn thử đi, mùi vị khá ngon, không nói đến cô ta nữa, mất cả hứng." Cô nói tiếp: "Ba cảm thấy như thế nào gọi là tình thân?"

Tình thân quá phức tạp, đó là tình cảm với con cái, tình cảm với ba mẹ, tình nghĩa phu thê, tình anh chị em, mỗi nhà mỗi vẻ, không phải chỉ nói vài câu là có thể hiểu được.

Úy Minh Hải biết con gái oán trách ông, cô còn nhỏ, chỉ có thể nhẫn nại nói cho hiểu rõ, "Tình thân có khi không đơn giản như những gì chúng ta nghĩ, không ai ngu ngốc cả, hơn nữa không ai có thể bắt nạt người khác.

Thế nhưng có một số thời điểm không thể đối xử quá tuyệt tình như người ngoài, chỉ có thể nhẫn nhịn."

Thời Quang hỏi: "Lúc nào mới gọi là lúc tồi tệ trong tình thân?"

Úy Minh Hải từ từ tìm từ ngữ thích hợp: "Là khi con biết được khuyết điểm của bọn họ, thậm chí có những lúc họ còn khiến con bị tổn thương, nhưng cuối cùng vì rất nhiều lý do, chúng ta vẫn lựa chọn bao dung, không thể buông bỏ tình cảm này được."

Đây là nhận thức về tình cảm gia đình của những người Trung Quốc, đại đa số đều suy nghĩ như vậy, nhưng cũng có những ngoại lệ.

Thời Quang nói tiếp lời ông: "Trước kia con sẽ không hiểu được cách suy nghĩ này, bây giờ ngẫm lại, đúng là có những lúc như vậy."

Giống như ông đối với Úy Lai và Úy Lam.

Nhiều năm sống chung như vậy, bọn họ làm sai chuyện gì, cho dù sai lầm đó có to lớn như thế nào, ông vẫn luôn tha thứ cho họ.

Giống như Thời Yến Lãng đối với cô vậy.

Bình thường luôn có dáng vẻ của một đại gia, ép buộc cô đủ điều, nhưng vào thời điểm quan trọng, hắn vẫn luôn cố gắng che chở cô hết sức có thể.

Tình thân rốt cuộc là gì?

Có khi cùng huyết thống nhưng có khi lại không.

Tối nay, trong quán ăn kia, còn có đoạn đường ngắn ngủi từ cổng tiểu khu đến cửa biệt thự, cô đã suy nghĩ rất nhiều, sau đó mới hiểu được, cô cảm thấy mình như trưởng thành trong nháy mắt.

Trước đây cô tính toán chi ly, chỉ hi vọng Úy Minh Hải đối xử tốt với mình cô, khi không được như mong muốn, cô vì vậy mà mất cân bằng, buồn rầu quá mức, thậm chí đau lòng.

Giống như lúc cô sáu bảy tuổi, luôn khát khao nhận được sự chú ý của Tần Minh Nguyệt, lúc gọi mẹ để lấy lòng, nếu Tần Minh Nguyệt vô tình đáp một tiếng, cô có thể vui vẻ cả một ngày.

Sau đó, cô không còn muốn loại chấp niệm này nữa.

Lớn như vậy rồi, cô chỉ hèn mọn cầu xin tình thương của hai người.

Một là Tần Minh Nguyệt, người còn lại chính là Úy Minh Hải.

Lúc cô mười tuổi, trong nhà có rất nhiều em họ, khi Tần Minh Nguyệt muốn đưa cô đi, cô liền không ảo tưởng đến tình mẹ nữa, dù sao cũng không phải là mẹ cô.

Sau đó khi mười chín tuổi, hôm đó trong xe, dựa vào vai Úy Minh Hải nói một câu: Ba là người ba ruột duy nhất của con, nếu đối xử với người khác quá tốt, con sẽ ghen tỵ đó.

Úy Minh Hải không thể nào hiểu được, khi nói câu đó là cô đã dùng hết tự tôn và dũng khí của bản thân như thế nào.

Mới nửa tháng trôi qua, cô của bây giờ nhìn lại mình của ngày xưa, cảm thấy mình thật ngây thơ, cứ như một đứa trẻ chín tuổi, chỉ vì tình yêu của ba, mà tranh giành với người khác.

Có khi, làm một đứa trẻ cũng rất tốt, bởi vì sẽ có người dung túng cho mình.

Thế nhưng tại sao cứ phải trưởng thành.

Vậy trưởng thành là như thế nào?

Có lẽ là khi bạn cố gắng để lấy được sự chú ý của người khác, nhưng không bao giờ được đáp lại, sau đó không còn hi vọng quá nhiều nữa, cho tới một ngày bỗng nhiên mong muốn ấy trở nên nhạt nhòa đi, từ từ mà bỏ đi khát khao ấy.

Trưởng thành không liên quan tới tuổi tác, người trẻ tuổi cũng có thể nhận ra điều đó sớm thôi, sau đó lại nhẹ nhàng buông bỏ.

Giống như tình cảm bây giờ của cô với Úy Minh Hải, không còn đòi hỏi quá nhiều như lúc ban đầu nữa.

Úy Minh Hải nhìn cô thất thần, lại lấy thêm một trái cherry đưa tới miệng cô, "Tối nay nói chuyện với Thời Yến Lãng sao rồi?" Ông kiếm chuyện khác để nói tới, tìm đề tài để khiến cô vui vẻ hơn.

Thời Quang: "Tốt ạ, anh ấy đồng ý gộp cổ phần rồi."

Cô không muốn nói chuyện với Úy Minh Hải nữa, lắc lắc điện thoại, cười nói: "Con muốn gọi điện cho Thời Cảnh Nham rồi."

Úy Minh Hải xoa đầu cô, "Đứa nhỏ vô tâm, bớt nói lại, điện thoại có phóng xạ đấy." Ông bỏ dĩa trái cây xuống, trở lại thư phòng trên lầu.

Thời Quang phát ngốc nhìn phòng khách một lúc, sau đó gọi điện cho Thời Cảnh Nham, "Anh xong việc chưa?"

Thời Cảnh Nham: "Anh đang bận, nhưng không sao."

Anh để điện thoại trên bàn, mở loa ngoài ra, vừa nói chuyện với cô vừa xử lý văn kiện, "Buổi tối uống một ly rượu vang, em nói chuyện cho anh đỡ mệt mỏi đi."

Thời Quang hỏi: "Có phải còn rất nhiều văn kiện không?"

"Ừ." Xử lý xong một văn kiện, anh mở tới cái thứ hai, văn kiện này chỉ cần anh đồng ý xét duyệt là được, làm rất nhanh, mở tới cái thứ ba.

Thời Quang nghe được âm thanh bàn phím ở bên kia, thỉnh thoảng còn có tiếng click chuột.

"Hồi trước anh uống rượu thì sẽ làm cách nào để giải rượu?"

"Đi ngủ một giấc trước, đặt báo thức, tới nửa đêm thì thức dậy xử lý công việc."

"Có phải rất mệt mỏi hay không?"

"Vẫn ổn, anh quen rồi."

Thời Cảnh Nham nói: "Chờ sau này em mở công ty rồi, chắc chắn còn bận hơn cả anh, nhất là thời điểm mới bắt đầu, cái gì cũng phải tự mình làm, ngay cả thời gian ngủ nghỉ cũng không có."

Anh nghe tiếng cô đang ăn đồ ăn, "Đang ăn gì vậy?"

Thời Quang: "Ô mai ạ."

Sau đó điện thoại chìm vào im lặng, chỉ có tiếng âm thanh gõ bàn phím.

Thời Cảnh Nham nói chuyện với cô vô cùng đứt quãng, lúc anh tập trung xử lý văn kiện không thể nói chuyện với cô, chỉ có lúc xét duyệt văn kiện mới

có thể nói cô được một hai câu.

Cho dù nửa ngày chỉ nói được một câu, trong lòng Thời Quang cũng an tâm rồi.

Tâm trạng của cô mấy hôm nay tựa như ngồi trên tàu siêu tốc, lúc lên lúc xuống.

Hết chuyện Úy Lam, lại tới Úy Lai, cứ thay nhau mà nhào tới.

Không chỉ vậy cô còn phải thể hiện mình vẻ mặt vui vẻ và thoải mái của mình trước mặt Úy Minh Hải để ông không phải khó xử.

Cô cũng mê màng, không biết làm thế là đúng, hay là sai.

"Đào Đào?" Thời Cảnh Nham xử lý xong văn kiện mới nhớ nãy giờ không nói với cô câu nào.

Thời Quang hoàn hồn, "Em đây, không có chuyện gì đâu, anh cứ làm đi, em đang đọc sách." Cô nghiêng mình, tùy tiện lấy trên bàn trà một quyển sách ra lật.

"Em đi ngủ sớm đi, mai anh gọi cho em."

"Không vội đâu, bây giờ em không đi học, mấy giờ đi ngủ cũng được."

Lúc Úy Minh Hải làm xong đã là rạng sáng, không ngờ đèn trong phòng khách vẫn còn sáng, ông xuống lầu, "Đào Đào?"

Thời Quang che loa nghe của điện thoại, nhìn về phía Úy Minh Hải: "Sao ba còn chưa ngủ ạ?"

Úy Minh Hải không trả lời cô mà hỏi lại: "Con nhìn bây giờ là mấy giờ rồi?"

Thời Quang: "Vừa rồi Thời Cảnh Nham bận việc, con với anh ấy mới nói chuyện với nhau có mấy phút thôi."

Úy Minh Hải: "Nói dối sẽ không cao được đâu."

Thời Quang: "...."

Cô không nũng nịu, quấy rối ông giống như trước nữa.

Úy Minh Hải vào phòng bếp hâm nóng một ly sữa bò cho cô, hối cô đi ngủ.

Thời Quang ứng phó ngoài miệng: "Con uống sau ly này sẽ đi ngủ."

Cô bưng ly sữa bò về phòng ngủ, điện thoại rất nhanh đã hết pin, cô lại cắm sạc vào.

Thời Cảnh Nham nghe được tiếng cô đóng cửa, "Ngủ đi, em đừng thức khuya."

Thời Quang còn muốn chờ tới khi anh làm xong, "Muốn nói chuyện tiếp với anh thôi."

Câu nói này có uy lực mạnh mẽ hơn tất cả những lời nói khác, Thời Cảnh Nham cũng không hối cô nữa.

Từ hơn mười hai giờ, Thời Quang nói chuyện liên tục với Thời Cảnh Nham đến hai giờ rưỡi.

Thời Cảnh Nham uống hai ly cà phê, lại có Thời Quang nói chuyện với anh, cuối cùng cũng xử lý xong công việc hôm nay.

"Xong rồi à?" Thời Quang nghe được tiếng tắt máy tính từ phía bên kia.

"Ừ."

Thời Cảnh Nham lúc này lại vô cùng tỉnh táo, không có chút buồn ngủ nào, anh hỏi Thời Quang, muốn đi ngủ hay nói chuyện với anh tiếp?

Thời Quang: "Muốn nói với anh vài câu." Cô nói: "Em còn dư chút năng lượng."

Thời Cảnh Nham: "Không cần biết có bao nhiêu, đều phải sử dụng trên người anh này."

"Anh đợi em một chút." Thời Quang tắt đèn phòng ngủ, dựa vào đầu giường.

Trong phòng tối đen không thể thấy được năm ngón tay, những suy nghĩ chân thực liền không thể nào giữ lại trong lòng nữa.

"Thời Cảnh Nham."

"Anh đây." Anh lấy một chai nước trong tủ lạnh.

"Mấy ngày nghỉ tết, anh có thể qua nhà đón em không, nói với ba là anh muốn dẫn em đi du lịch được không?"

Động tác vặn nắp bình của Thời Cảnh Nham hơi ngừng lại, "Ai bắt nạt em rồi?"

"Ai dám bắt nạt em cơ chứ?"

"Vậy em bị làm sao thế?"

Thời Cảnh Nham để chai nước soda qua một bên, không uống nữa.

Ngón tay Thời Quang vô thức nắm lấy một góc chăn, "Lúc ăn Tết em không muốn tiếp xúc với người nhà họ Úy, đều là những tình cảm giả dối, rất nhàm chán, nhưng em lại không muốn ba khó xử, anh hiểu ý em không?"

Thời Cảnh Nham: "Anh hiểu."

Anh biết chắc chắn là còn một lý do khác, chỉ là cô không muốn nói mà thôi.

Từ cuộc điện thoại cô gọi tới trong tiệc rượu lúc nãy, anh đã nhận ra được tâm trạng cô không vui.

Thời Quang nói tiếp: "Hiện tại áp lực của em rất lớn, em chỉ vừa có ý định mở công ty, Úy Lam liền chặt hết đường sống của em, em đành phải tìm cách vượt qua.

Hiện tại em không có kinh nghiệm gì, muốn cạnh tranh với Úy Lam, cảm giác khó như lên trời, em không muốn những chuyện này khiến mình bị phân tâm.

Em nhận ra được mình không thể nào giống anh được, trước giờ anh không bao giờ để những chuyện râu ria ấy trong lòng, em thì luôn bị chúng ảnh hưởng.

Chờ sinh nhật ba qua đi, hôm sau anh liền qua đón em đi."

Thời Cảnh Nham cũng tắt đèn trong phòng, mượn ánh sáng từ màn hình điện thoại, kéo rèm cửa sổ ra, bên kia Thời Quang tối như mực, bên anh lại thấy cảnh đêm rực rỡ của Hồng Kông.

"Năm sau cũng không muốn ở bên chỗ Úy tổng sao?" Anh hỏi.

Thời Quang trầm mặc mấy giây: "Không về đâu."

Sợ Thời Cảnh Nham lo lắng, cô đành nói: "Đến lúc đó chắc em rất bận rộn, không phải anh vừa mới nói sao, lúc em mở công ty, không phải còn bận hơn anh sao? Nói không chừng không có thời gian mà ngủ, sao có thể về nhà được?"

Cảm thấy chưa ổn, cô cố gắng để giọng mình thoải mái nhất có thể: "Sau này em sẽ cố gắng để dành một ít thời gian đi ăn cơm với ba, nhưng chắc không có thời gian để về nhà."

Thời Cảnh Nham cũng không hỏi nhiều, "Sinh nhật Úy tổng ngày mấy vậy?"

Thời Quang: "Sinh nhật âm lịch là ngày hai mươi tám tháng mười hai, sắp tới rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Tp.HCM, 26/10/19

Editor: Xiao He

Tối thứ sáu, Thời Quang hẹn Úy Phong đi ăn tối, Úy Phong gửi địa chỉ cho cô, là nhà hàng mà lần trước Úy Phong với Mẫn Lộ xem mắt bị bọn họ bắt gặp.

Trước khi Thời Quang ra cửa, Úy Minh Hải vừa đúng lúc trở về từ công ty, nhìn cô mặc quần áo chỉnh tề, "Con lại ra ngoài à?" Ông nhấn mạnh từ "lại".

"Dạ, con đi ăn tối với anh Úy Phong." Thời Quang đeo ba lô trên vai, "Gặp ba sau."

Úy Minh Hải nắm lấy ba lô của cô, nhíu mày: "Hai đứa hẹn nhau lúc nào vậy?"

Thời Quang mới đi vài bước đã bị kéo lại, hình như cô quên nói với ông, "Hẹn lâu rồi, từ hôm bữa ăn cơm ở nhà bà nội đó, lúc ở bãi đỗ xe, ba nhớ không?"

Nhớ chứ.

Úy Minh Hải buồn bực là, "Đã lâu như vậy rồi mà chưa gặp nhau lần nào sao?"

Thời Quang lắc đầu: "Vẫn chưa ạ."

Hôm nay Úy Minh Hải tan làm sớm để về nhà với cô, sáng nay nói cô tới công ty với ông, cô không chịu đi, nói trong nhà có việc bận rồi.

Ông không biết là cô bận chuyện gì, thế nhưng cũng không ép cô quá nhiều.

"Ba đi ăn chung với hai đứa." Ông buông ba lô của cô ra, đi lấy áo khoác của mình thì bị Thời Quang ngăn lại: "...Ba là người lớn mà, đi chung lại khiến không khí không thoải mái."

Cô cười nhẹ, "Ba ở nhà làm việc thật tốt đi nha."

Vẫy tay với ông, "Tối nay chắc con sẽ về trễ."

Úy Minh Hải nhìn bóng lưng của cô, phảng phất giống như cô đang giang đôi cánh của bản thân, chuẩn bị bay tới bầu trời của cô, ông không thể nào níu giữ được.

Tiếng ô tô trong viện cũng dần dần đi xa, chỉ còn lại yên tĩnh.

Ông ngồi trên sa lon một lúc, cô không còn dính lấy ông như lúc trước nữa, điều này khiến ông mất hết cả tinh thần.

Lúc Thời Quang tới nhà hàng, Úy Phong đã tới trước rồi, vẫn ngồi ở chỗ hôm bữa anh với Mẫn Lộ ngồi.

"Anh kết bạn với cái bàn này rồi à?" Cô cười nói.

Úy Phong duỗi thẳng hai chân, tựa nửa người trên ghế ngồi, cười như không cười, "Bây giờ người trẻ tụi em đều nói chuyện như vây sao?"

Thời Quang rót cho mình một ly nước, "Anh với em ngang hàng mà, không phải con nít."

"Trong mắt anh, em cũng giống như Lai Lai vậy, đều là những đứa trẻ." Cằm anh khẽ nhếch, ra hiệu cô rót cho anh một ly.

Thời Quang đưa ly nước vừa rót cho anh, nhắc đến Úy Lai, cô liền không muốn nói chuyện nữa.

Nhìn bộ dáng mệt mỏi của anh, cô hỏi, "Gần đây rất bận sao?"

Úy Phong: "Ừ."

Anh giống như Thời Cảnh Nham vậy, không bao giờ muốn nói nhiều lời, cô cũng không hỏi tiếp, cũng không khách sáo với anh, tự mình cầm lấy thực đơn gọi món.

"Hình như mấy em họ đều rất sợ anh." Cô tán gẫu vài câu với anh.

Úy Phong nhấp mấy ngụm trà, nửa đùa nửa thật, "Vậy còn em?"

Thời Quang không ngẩng đầu: "Em tùy lúc thôi."

Úy Phong nhìn cô thêm vài lần, sau đó cười, "Em cứ nói thẳng ra là em không sợ anh được rồi."

Nói chuyện với người thông minh cũng có điểm tốt, anh ta sẽ biết khi nào cấp cho bạn một bậc thang để bạn đi xuống.

Thời Quang chỉ mấy món ăn yêu thích của mình, sau đó đưa thực đơn cho anh, Úy Phong không cầm lấy, "Khẩu vị của anh với chú út khá giống nhau, em chọn vài món là được rồi."

Thời Quang: "Khẩu vị của ba giống em."

Úy Phong: "..." Anh cười, "Đây là đang bắt nạt anh à?"

Thời Quang lại gọi thêm hai món, đưa thực đơn cho nhân viên phục vụ.

Ngồi cùng với Úy Phong, trong đầu cô không tự giác liền nhớ tới lời dặn dò của Thời Cảnh Nham với cô, cách xa Úy Phong một chút.

Nhưng bây giờ, cô phát hiện ra những người trong Úy gia, chỉ có mỗi anh mới đem lại cảm giác an toàn và thoải mái cho cô, anh không nói nhiều, không hỏi nhiều, cũng không nói những lời sáo rỗng.

"Hôm đó sao anh lại mời em đi ăn? Chúng ta không quen nhau mà."

Cô chống cằm, cả người đều buông lỏng, nghĩ gì nói đó.

Úy Phong nói một câu: "Yêu ai yêu cả đường đi."

Thời Quang cười, trêu ghẹo anh: "Nếu ba em mà nghe thấy, không biết sẽ cảm động tới mức nào."

Úy Phong cười cười nhưng không nói gì, cũng không giải thích thêm.

"Em có định đi đâu chơi không?"

Thời Quang lắc đầu: "Chưa biết nữa, em không rành Bắc Kinh lắm."

Úy Phong: "Thời Cảnh Nham chưa dắt em đi đâu chơi sao?""

"Chưa nữa, bình thường em đều bận rộn."

"...Còn bận hơn cả Thời tổng sao?"

"Cũng không khác nhau là mấy." Cô cười.

"Em bận làm gì?" Úy Phong cũng bắt đầu nói chuyện phiếm với cô, vô cùng thoải mái và nhẹ nhàng.

Thời Quang: "Đọc sách, dạy thêm,... dù sao đều liên quan tới tiền cả."

Úy Phong biết trước kia cô sinh hoạt khá túng thiếu, đều phải tự mình kiếm tiền để trang trải, nói đến đề tài tiền bạc anh liền không tò mò đào sâu thêm nữa, "Sao lại quyết định học chuyên ngành thiết kế thời trang vậy?"

Thời Quang: "Để mua quần áo đẹp mà không cần đến tiền."

Úy Phong: "..."

Lúc này Thời Quang mới rót cho mình một ly nước, hỏi anh còn muốn uống nữa hay không, Úy Phong đưa ly nước qua để cô rót.

"Lúc đợi đồ ăn rất nhàm chán, anh có muốn chơi trò nói thật không?" Cô đề xuất.

Úy Phong: "Có quy tắc gì không?"

Thời Quang: "Không có, chỉ là hai người thay nhau đặt câu hỏi, không muốn nói có thể bỏ qua, nhưng nếu trả lời phải nói lời thật lòng."

Cô cười, "Em bắt đầu trước."

Úy Phong biết cô đang đào hố cho anh, ai bảo anh lớn hơn cô, liền tùy ý cô, ra hiệu cô hỏi.

Thời Quang nhìn anh, "Anh thích Mẫn Lộ?"

Úy Phong: "..."

Thời Quang cười giảo hoạt, "Xem ra trực giác của em rất chuẩn."

Sắc mặt Úy Phong trầm tĩnh, tựa như cười nhưng lại không cười: "Anh có nói anh thích cô ấy sao?"

Thời Quang: "Đứa trẻ khẩu thị tâm phi (*) sẽ không có được tình yêu đâu."

(*) Miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo.

Úy Phong: "..."

Anh bị nghẹn không nói thành lời.

Món ăn được bưng lên, Thời Quang đưa đũa cho anh, "Khi ăn không nói, em đã quen với quy tắc này của Thời gia, trò chơi kia chúng ta chơi tới đây dừng được rồi, thật có lỗi với anh nha."

Úy Phong: "Anh còn chưa hỏi đâu, em đã bắt đầu chơi xấu rồi à?"

Thời Quang chỉ đũa, nhường anh gắp trước.

Mấy phút sau, Thời Quang cúi đầu ăn cơm, một chữ cũng không nói, sau đó lại đột nhiên lên tiếng, "Chị Văn Văn cai thuốc rồi, quyết định không hút nữa."

Úy Phong dừng đũa một chút, sau đó tiếp tục gắp đồ ăn đưa vào miệng.

Thời Quang: "Chị ấy đã ba mươi hai rồi, nói không chừng một ngày nào đó lại đột nhiên tìm đại một người để kết hôn."

"Món này ăn ngon lắm, anh thử đi." Cô đẩy một đĩa đồ ăn tới trước mặt Úy Phong.

"Đưa em món kia đi, em với không tới."

Sau đó lại im lặng một lát.

"Chị ấy nhìn bên ngoài có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng bên trong thật ra còn ngây thơ hơn cả em."

"Là một người rất yếu đuối, nhưng lại không muốn người khác nhìn thấy."

Thời Quang nói đứt quãng, Úy Phong cũng không nói chen ngang.

Ăn cơm xong, Úy Phong tính tiền, hỏi cô: "Anh dẫn em đi dạo Bắc Kinh nhé? Cảnh đêm khá đẹp đó."

Thời Quang quên nói với anh: "Chị Văn Văn dặn anh đưa em tới hội sở."

"Cô ấy biết anh đi ăn tối với em à?" Úy Phong vuốt ve chìa khóa xe.

Thời Quang gật đầu: "Dạ."

Trên đường đi, Thời Quang câu được câu không nói chuyện với Úy Phong, nói mười câu thì hết chín câu là nói chuyện tầm phào.

Anh với Thời Cảnh Nham là đối thủ cạnh tranh, việc công ty không tiện hỏi nhiều.

Nói đến chuyện tình cảm, Mẫn Lộ là cái vẩy ngược của anh, không thể hỏi tới, huống hồ giữa anh và Mẫn Lộ vẫn còn ba cô kẹt ở giữa, thế nên càng không thể nói tới, chỉ có thể nói chuyện tào lao, "Lái xe khó không anh?"

Úy Phong hỏi lại: "Chưa có bằng lái sao?"

"Vẫn chưa ạ."

"Nghỉ hè em đi thi đi."

"Đắt không anh?"

"..." Úy Phong cười, vừa bực mình lại vừa buồn cười, cảm thấy nói chuyện với cô cũng không tệ lắm, nhưng với điều kiện lúc đó cô không đào hố hoặc không giận với anh.

Đến bên dưới hội sở, Úy Phong do dự một lúc, vẫn mở cửa xuống xe, đưa Thời Quang lên trên.

Trong phòng âm thanh vui cười không ngừng, vẫn ồn, không tính là chướng khí mù mịt.

Úy Phong nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy nét cười rạng rỡ của người con gái kia, chắc đang thắng bài, cô không đánh nữa, đưa vị trí đó cho người bên cạnh.

Mẫn Lộ ngẩng đầu lên liền thấy Úy Phong, đằng sau là tiểu đáng yêu.

"Chị đang định ra ngoài gọi điện hỏi em đang ở đâu." Cô bước tới nói với Thời Quang, sau đó gật đầu chào Úy Phong một cách khách sáo.

Ngoại trừ lần xem mắt kia, giữa hai người không có chút quen thuộc nào.

Bởi vì Úy Minh Hải nên hai người mới quen biết nhau.

Úy Phong nhìn thấy mấy người quen, qua đó chào hỏi một tiếng.

Mẫn Lộ dẫn Thời Quang vào bên trong, giới thiệu cho cô vài người mẫu nổi tiếng, đứng xa Úy Phong, cô mới hỏi: "Em có nói chuyện gì với Úy Phong

không?"

Thời Quang gật đầu, "Có ạ."

"Đầu óc anh ta mưu mô lắm đó, về sau cách xa anh ta một chút."

"...Mưu mô cỡ nào ạ?"

Biết người cô thích là chú út của anh ta, vậy mà còn đi xem mắt với cô, không phải mưu mô thì là gì?

Trước giờ Thời Quang chỉ thấy những người mẫu này qua tin tức giải trí, hôm nay mới được tiếp xúc gần gũi như vậy, cảm thấy bọn họ ở ngoài đời còn thần thái hơn cả trên video.

"Hôm nay chị cố ý mời bọn họ tới đây là để cho em tìm thấy cảm hứng của mình, trang phục của em nếu mặc trên người bọn họ sẽ cực kì hiệu quả, em cứ từ từ suy nghĩ. Nếu em chưa rõ, còn muốn tìm hiểu thêm, cứ tùy tiện hỏi, các cô ấy sẽ nói với em những suy nghĩ chân thật nhất."

Thời Quang không có ngôn từ nào có thể bày tỏ được lòng biết ơn này của cô với Mẫn Lộ.

Mẫn Lộ còn có chuyện phải giải quyết, "Em nói chuyện với mấy cô ấy đi, chị nói vài câu với Úy Phong, sẽ quay lại sớm thôi."

Úy Phong đang đánh bài bên kia, có người đưa điếu thuốc cho anh, anh không châm lửa, chỉ cầm xoay xoay trên đầu ngón tay.

Úy Phong nhìn Mẫn Lộ mấy giây, đặt thuốc lá ở trên bàn, nhận ly rượu, theo cô đi ra ngoài.

"Anh có ý gì vậy? Sao lại đưa xe cho Tả Thụy rồi? Trò chơi này anh chơi hơi lớn rồi đấy? Kết quả cuối cùng cũng không tốt đẹp đâu." Mẫn Lộ cầm ly rượu, nhìn anh chằm chằm.

Úy Phong cũng nhìn cô, còn chuyên tâm hơn ánh nhìn của cô.

"Anh biết rõ tôi thích Úy Minh Hải."

Úy Phong vẫn không nói lời nào, hầu kết cử động mấy lần.

Ánh đèn hành lang chiếu đến gò má của anh, khiến cho hình dáng khuôn mặt anh càng trở nên anh tuấn lạnh lẽo, góc cạnh rõ ràng.

Mẫn Lộ cảm thấy mình đang bị lừa, cô không phải là đối thủ khi đối mặt với anh, không thể nào chống đỡ được ánh mắt tăm tối lạnh lùng ấy, cô hơi ngửa đầu, uống một hớp rượu nhỏ.

Giọng Úy Phong trầm thấp, chỉ nói một câu: "Nhớ đưa Đào Đào về nhà sớm." Anh giơ tay, đoạt lấy ly rượu trong tay cô, xoay người rời đi.

Mẫn Lộ nhìn hành lang đã vắng vẻ một lúc lâu, thu tầm mắt lại, cô đưa lưng về phía cửa sổ, đầu tựa vào cửa sổ pha lê, ngửa cổ nhìn ánh đèn treo tường mờ ảo, nhưng lại vô cùng chướng mắt.

Hội họp hơn nửa đêm mới giải tán, Mẫn Lộ lái xe đưa Thời Quang trở về.

Con đường này cô đã đi qua rất nhiều lần, quen thuộc đến không thể nào quen thuộc hơn.

Đến gần hơn, cô phát hiện trái tim cứ vô thức đập rộn ràng cả lên.

Cô đưa Thời Quang đến cổng biệt thự, vốn định dừng ở cửa ra vào, cố gắng có thể nhìn Úy Minh Hải một chút nhưng lại quyết định từ bỏ.

Lúc quay đầu rời đi, Mẫn Lộ luôn nhìn căn biệt thự qua kính chiếu hậu, càng ngày càng xa, đến cuối cùng chỉ còn lại những ánh đèn bé nhỏ.

Thời Quang về đến nhà, Úy Minh Hải đang ở trong phòng khách đợi cô, "Sao về muộn như vậy?"

"Con đi chơi một lát." Thời Quang ngáp một cái, "Sao ba chưa ngủ vậy?"

"Chuẩn bị đi ngủ rồi, ba hâm sữa bò cho con." Úy Minh Hải vào phòng bếp làm nóng sữa cho cô, cô muốn cao hơn, thế nên tối nào ông cũng làm một ly sữa cho cô uống.

Thời Quang không đi lên lầu, đứng trên hành lang chờ.

Đối với cô, tình trạng ở chung này chỉ còn trong trạng thái đếm ngược.

Cô cũng không thể xác định được, nên buông tay hay là giữ lấy.

Úy Minh Hải bước ra từ phòng bếp, nắm tay cô lên lầu, "Sao mấy hôm nay không làm nũng với ba nữa?"

Thời Quang cười: "Con lớn rồi mà."

Úy Minh Hải nhìn ánh mắt cô, cô đang cười, nếu nói đây là lời nói dối thì ông lại không cảm thấy vậy, ông nhìn thấy trong mắt cô có một loại cảm xúc không thể nào nói rõ được, ông liền không cảm nhận được cảm xúc trong lòng lúc này.

"Mấy hôm trước con còn ầm ĩ, sao muốn lớn liền lớn được?" Vô ý thức, ông lại nắm chặt tay cô thêm một chút, cảm giác chỉ cần ông nới lỏng cô liền bay đi thật xa.

Thời Quang: "Rất nhanh con cũng sẽ lớn thôi."

Giọng điệu cô tuy nhẹ nhưng rất rõ ràng, trong phòng khách rộng lớn trống trải như vậy lại có cảm giác vang lại.

Ngừng một lúc, cô nói: "Con còn muốn làm một bà chủ mà, nếu vẫn là con nít thì sao có thể quản lý được."

Úy Minh Hải vẫn như trước, muốn đọc sách cho cô nghe, Thời Quang lại không muốn, "Ba, con muốn gọi điện cho Thời Cảnh Nham, lúc nữa sợ mệt quá ngủ quên lại không gọi được."

Úy Minh Hải chỉ có thể miễn cưỡng, nội tâm vô cùng bất lực, ông vỗ nhẹ đầu cô, "Ngủ sớm một chút nhé."

Thời Quang cười nhạt, "Ba ngủ ngon nha."

Đóng cửa lại, Thời Quang cũng không gọi điện cho Thời Cảnh Nham, cô đang cố gắng hoàn thành quà sinh nhật cho Úy Minh Hải, thế nhưng muốn vẽ được thật chi tiết, thì lại không tìm ra cảm giác.

Hôm nay cô đã lãng phí năm bức tranh, cuối cùng cũng không lau sạch, chỉ có thể vứt đi.

Ba giờ sáng, vẫn không có chút tiến triển nào, tờ giấy trong tay cuối cùng cũng không thể xài tới được.

Cô vẽ tranh trong ba năm qua, nhưng đây lại là thất bại duy nhất.

Món quà sinh nhật này, chắc phải bỏ qua thôi.

Nhìn khuôn viên biệt thự tối đen, Thời Quang kéo rèm cửa lại, cất giấy vẽ và bút đi, quyết định không vẽ nữa.

Nằm dài trên giường, cô ôm con gấu bông vào ngực, như vậy mới cảm thấy yên tâm.

Trong đầu vẫn còn suy nghĩ đến món quà sinh nhật kia, chưa bao giờ cô cảm thấy thất bại như vậy, với trình độ hội họa của cô mà nói, cho dù nhìn bầu vẽ gáo, cũng không nên tệ như vậy.

Có thể vẽ đi vẽ lại, nhưng gương mặt của ông cô không thể mường tượng ra mà vẽ được.

Buổi tối trên đường về nhà, cô hỏi Mẫn Lộ: "Chị Văn Văn, chị có từng gặp trường hợp, chị muốn vẽ một sự vật rõ ràng ngay trước mắt, thế nhưng làm cách nào cũng không thể vẽ được không?"

Mẫn Lộ không hiểu rõ được câu hỏi của cô, thế nên chỉ trả lời tổng quát: "Bởi vì trong lòng em đang bài xích sự vật ấy, thậm chí là chán ghét, thế nên em không có cảm xúc để vẽ ra được, không thể nào truyền linh hồn của bản thân vào bản vẽ được."

Cô không nói cho Mẫn Lộ biết, bức tranh mà cô vẽ mãi không được chính là chân dung cha ruột cô Úy Minh Hải....

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 60

Tp.HCM, 28/10/19

Editor: Xiao He

Vào những tháng cuối năm, Bắc Kinh lại có tuyết rơi.

Một ngày đã trôi qua, đến tối tuyết vẫn chưa ngừng rơi.

Thời Yến Lãng nhắn tin cho Thời Quang: [Ngày mai có muốn đi xem tuyết ở cố cung không? Anh xem dự báo thời tuyết rồi, mai không có nắng, tuyết

không tan được đâu!]

Hắn muốn rửa sạch nỗi nhục trước đây, phải chứng minh được đầu óc hắn không có vấn đề.

Thời Quang: [Mai em không đi được, sinh nhật ba em.]

Thời Yến Lãng: [Úy Minh Hải là đang quyết tâm đối đầu với anh à.]

Thời Quang: "..."

Hôm sau.

Thời Quang dậy sớm hơn so với bình thường, cô trang điểm nhẹ, mặc thêm một cái áo khoác mà cô nghĩ mẹ mình sẽ thích, lại choàng thêm một cái khăn choàng cổ.

Úy Minh Hải cũng đi lên lầu, ông gõ cửa phòng Thời Quang, "Đào Đào, xong chưa con? Chúng ta còn phải đi mua hoa."

Thời Quang mở cửa, cầm một hộp quà tinh xảo trong tay, "Chúc ba sinh nhật vui vẻ."

Đã lâu rồi Úy Minh Hải chưa từng vui như hôm nay, ông cười, nhận lấy hộp quà, ôm con gái một cái, "Cám ơn con." Ông không chờ nổi mà mở hộp, "Con tặng gì vậy?" Vừa mở giấy gói quà ông vừa hỏi.

Thời Quang: "Ba tự mình xem thử đi."

Là một cái hộp quẹt.

Hôm qua cô đi tới trung tâm thương mại để mua quà, muốn tìm một món quà sang trọng một chút, thế nhưng tiền lương trong thẻ không đủ, tối đó đi ăn với Thời Yến Lãng đã tiêu mất mấy ngàn rồi.

Nếu lấy tiền của người khác mua quà thì không thành tâm lắm, cô liền mua một cái hộp quẹt.

Úy Minh Hải không thiếu thứ gì cả, dù con gái có tặng một tờ giấy trắng, ông cũng cảm thấy đó là một tác phẩm nghệ thuật vô giá.

"Lấy tiền lương con mua à?"

"Dạ, sau này có nhiều tiền con sẽ mua cho ba món quá khác tốt hơn."

"Cái này cũng tốt rồi." Ông lật đi lật lại cái bật lửa trong tay nhìn vô cùng chăm chú, giống như đó là một thứ gì đó rất trân quý.

"Đi thăm mẹ con nào." Úy Minh Hải bỏ bật lửa vào trong túi, "Ba mang tới khoe với mẹ con, nói là con tặng cho ba."

Thời Quang cười, nắm tay ông xuống lầu.

Úy Minh Hải mua một bó chín mươi chín đóa hoa hồng, Thời Quang thì mua hoa cẩm chướng.

Nếu như mẹ cô vẫn còn sống, hôm nay sẽ là một ngày vô cùng vui vẻ.

Trên mộ phủ một lớp tuyết đọng rất dày, Thời Quang và ba cùng nhau dọn tuyết thật sạch sẽ.

Cô nhìn phần danh phận "Vợ" trên bia mộ, liền cảm thấy đau lòng vì phần tình cảm sâu sắc của ba đối với mẹ.

Úy Minh Hải khuỵu gối xuống, ngón tay ông nhẹ nhàng chạm vào tên của bà, trong lòng có rất nhiều lời muốn nói, nói rằng, đã tìm thấy con gái rồi, dáng dấp vô cùng giống mẹ, tính tình cũng y chang.

Sau đó, ông như nghẹn lời, muôn vàn từ ngữ trong đầu dường như bị chặn lại ngay cổ họng.

"Mẹ, hôm nay là sinh nhật của ba, con bí mật nói với mẹ một chuyện, trên tủ đầu giường của ba luôn để tấm ảnh chụp chung của hai người, ba chỉ thích mẹ mà thôi."

"Đúng rồi, mẹ, con có người yêu rồi, nhưng hình như ba lại không thích Thời Cảnh Nham lắm."

Úy Minh Hải: "..."

"Gần đây ba rất khoa trương, còn nói sẽ vì chuyện hôn nhân của con mà ầm ĩ với mẹ một trận, mẹ vào trong mộng của ông ấy mà bênh vực con đi, nếu giành được thắng lợi rồi mẹ phải nói với con đấy."

"Con rất nhớ mẹ."

Bàn tay của Úy Minh Hải nhẹ nhàng vuốt đầu con gái, "Còn muốn nói gì với mẹ nữa không?"

Thời Quang: "Những chuyện còn lại con giữ trong lòng, chắc chắn mẹ sẽ hiểu được."

Hai người đứng đó một lúc lâu mới rời đi.

Ngồi trong xe, Thời Quang cùng ba nói về chuyện của mẹ, bỗng dưng hỏi tới cách xưng hô của mẹ, "Nếu như không tìm thấy con, ba định sẽ đơn độc một mình như vậy đến già sao?"

Úy Minh Hải: "Nếu kết hôn rồi thì sau này sao ba có thể chăm sóc mẹ con được?"

Thời Quang dựa trên bả vai ông, "Những năm qua, ba có cô đơn không?"

Úy Minh Hải lắc đầu, ông không cảm nhận được sự cô đơn bởi vì trong lòng ông luôn có vợ và con gái. Tuy không đơn độc nhưng ông lại vô cùng khổ sở, những lúc nhớ hai mẹ con, loại cảm xúc nhớ mong thống khổ ấy, giống như có người dùng sức bóp nát trái tim ông vậy.

Đau thấu tim gan.

Mỗi ngày nhắm mắt lại, đều thấy hình bóng hai người hiện lên trong giấc mơ, ông nhớ bọn họ càng nhiều thì trong mộng càng xuất hiện nhiều hơn.

Khó chịu nhất chính là ông mơ thấy mình lúc còn học Đại học, ôm thật chặt cô ấy trong vòng tay, nhưng khi tỉnh lại, trong lồng ngực lại trống rỗng.

Ông nắm tay Thời Quang thật chặt, "Nếu sau này con muốn đi du học nước ngoài, ba sẽ đi theo với con."

Thời Quang: "Con đã lớn rồi."

Úy Minh Hải vẫn nói câu kia: "Lớn thì sao nào, đối với ba con luôn là một đứa nhỏ."

Thời Quang cười nhạt, "Làm một đứa bé thì có gì tốt, lòng chiếm hữu rất mạnh, không nghe lời, lại tùy hứng, dù ba có giảng đạo lý như thế nào thì cũng không thèm nghe lời."

Ngừng một chút, "Bây giờ con đã lớn rồi, có thể tự chăm sóc cho bản thân mình."

Úy Minh Hải quay mặt qua nhìn cô, mà Thời Quang lại nhìn ra ngoài cửa xe.

Đến biệt thự, Úy Minh Hải nhỏ giọng đánh thức Thời Quang: "Tới rồi Đào Đào." Trên đường đi cô đều dựa vào vai ông mà ngủ, nói dậy sớm quá nên buồn ngủ.

Ông cảm giác được, cô chỉ là không muốn nói chuyện với ông, mới lấy lý do này.

Thời Quang mở mắt ra, "Nhanh vậy ạ?"

Trong viện đã đậu đầy xe, nên xe của hai người chỉ có thể để ở ngoài cửa.

Trong biệt thự vô cùng nhộn nhịp, tiếng những đứa nhỏ đùa giỡn với nhau, còn có tiếng cười nói của người lớn, thêm vào đó là tiếng nhạc trên TV.

Thời Quang rất không thích bầu không khí này, cảm giác giống như không phải về nhà, mà là tới làm khách nhà người khác.

"Sáng nay chú đi đâu vậy? Điện thoại cũng không mang theo."

Lúc Úy Lam tới không thấy chú út đâu, gọi điện cho ông, kết quả lại thấy điện thoại ông ở trên bàn trà.

Úy Minh Hải: "Đi thăm mẹ của Đào Đào."

Ông vỗ nhẹ đầu Thời Quang, để cô qua bên kia chào hỏi mọi người.

Thời Quang chào hỏi mọi người trong nhà, ngoại trừ Uý Lai và mẹ cô ta, cô không muốn để mắt tới.

Hôm nay cùng nhau ăn sinh nhật của Úy Minh Hải, thế nên Thời Quang sẽ giữ mặt mũi cho Úy Minh Hải, mặc dù có xảy ra chuyện gì cô cũng sẽ nhẫn nhịn, chỉ muốn ông vui vẻ thêm một chút.

Chắc chắn đây là sinh nhật vui vẻ nhất của Úy Minh Hải trong mười năm trở lại đây.

Trong bữa tiệc mọi người đều nói đến chuyện gia đình, nói đến họ hàng thân thích xung quanh, Thời Quang không quen bọn họ, thế nên không tham gia vào, yên lặng dùng bữa.

Úy Minh Hải lột tôm cho Thời Quang, "Con ăn một miếng đi."

Thời Quang lắc đầu, "Không ăn đâu."

"Hôm nay là sinh nhật của ba."

"..."

Trước kia dù Thời Cảnh Nham có bắt cô ăn, cô cũng không ăn.

Thời Quang há miệng, ăn con tôm kia.

Không biết ai nhắc tới Úy Lai: "Lai Lai, thi cuối kỳ lần này sao rồi?"

Mẹ Úy Lai trả lời, "Cũng như cũ thôi."

Úy Lai cười cười, "So với trước thì có tiến bộ hơn, lúc trước thi không bao giờ đứng dưới top 3 từ dưới đếm lên cả."

Úy Lai không quan tâm mình học hành thua kém người khác, chỉ cần biết gia thế mình hơn người là được.

Sau đó chuyển chủ đề, "Bây giờ con đứng trên mười người rồi, sự tiến bộ này cần được thưởng nha."

Tiếp đó, cô nhìn về phía Úy Minh Hải: "Chú phải thưởng cho con đó, như vậy thì sau khi khai giảng con sẽ có động lực hơn."

Úy Minh Hải: "Ừ."

Úy Lai: "Vậy con sẽ suy nghĩ thật món quà mà mình muốn, nghĩ ra rồi con sẽ nói với chú."

Nói xong, cô liếc mắt qua nhìn Thời Quang, Thời Quang đang cúi đầu dùng bữa, tựa như không quan tâm đến những chuyện diễn ra xung quanh mình.

A, đồ giả tạo.

Cô biết, trong lòng Thời Quang chắc chắn đang tức giận muốn chết.

Sau bữa ăn, mọi người tụ họp trong phòng khách chia thành hai nhóm để đánh bài.

Hôm nay là ngày hai mươi tám âm lịch, đa phần mọi người đều đã nghỉ tết, liền ở lâu chơi thêm một lúc.

Hôm nay Úy Minh Hải vô cùng cao hứng, cũng chơi vài ván.

Thời Quang tới gần ông nhỏ giọng nói: "Ba, con về phòng con đây."

Úy Minh Hải: "Giúp ba xem bài đi."

Thời Quang không muốn làm ông mất hứng, ai biểu hôm nay là sinh nhật ông chứ, cô kéo ghế ngồi xuống bên cạnh ông, thật ra cô không hiểu mọi người đang chơi như thế nào.

Buồn bực ngán ngẩm, trong lúc vô tình cô nhìn về phía bên kia sô pha, mấy người cô với một vài người chị họ đang nói chuyện phiếm, không thấy Úy Lai, cô cũng không suy nghĩ nhiều, tưởng là Úy Lai đã tìm cớ để ra ngoài đi chơi với bạn trai rồi.

Đúng lúc này, trên cầu thang truyền xuống tiếng nũng nịu đầy bất mãn, "Chú út thật bất công, sao có thể để trống hai tầng làm thành phòng giữ quần áo như công chúa như vậy, con cũng muốn. Đúng rồi, chú tặng con món quà giống vậy đi, chú không cần đi mua đâu, cái váy này cũng được rồi, cảm giác không tồi."

Từng cái váy trong phòng giữ đồ cô đều thích, thế nhưng cái váy này là đặc biệt nhất, cô liền mặc thử, quả nhiên đẹp tuyệt vời.

Cô đã mặc trên người rồi, cô không tin bà quản gia kia còn có thể bắt cô cởi ra được.

Thời Quang nghe tiếng liền quay đầu lại, đầu óc "ong" một tiếng, trong chớp mắt, toàn thân đều run lên.

"Cô cởi cái váy đó ra ngay lập tức cho tôi!" Cô hét một câu về hướng Úy Lai, chỉ một câu như vậy thôi cũng khiến cô cảm thấy cổ họng mình thật đau, chính cô cũng không nghĩ bản thân sẽ tức giận như vậy.

Tất cả mọi người đều bất ngờ, kinh ngạc nhìn về Thời Quang, sau đó lại nhìn Úy Lai.

"Thời Quang, có chuyện gì thì từ từ nói chuyện, không nên to tiếng như vậy." Mẹ Úy Lai kiềm nén sự tức giận, hôm nay là sinh nhật Úy Minh Hải, bà sợ làm hỏng chuyện, nếu là bình thường, ai mà dám nói năng lớn tiếng như vậy với bà, bà đã sớm đứng lên dạy dỗ một trận rồi.

Sau đó bà xoay người nhìn về phía Úy Lai, "Con, đứa nhỏ này, con đang làm gì vậy chứ!"

Thời Quang bị tức giận đến nhũn cả người, sau lưng đổ một tầng mồ hôi, ngồi bất động ở đó không thể đứng lên được.

Úy Lai vô cùng bất bình, bắt đầu giận dỗi với cô: "Cởi thì cởi, có một cái váy thôi mà, chị có cần mắng chửi người khác vậy không, cũng là đồ chú út mua thôi mà!"

Úy Minh Hải nhận ra cái váy mà Úy Lai đang mặc chính là váy được thiết kế riêng do chính Mẫn Lộ làm cho Đào Đào.

"Ai nói với cô đó là do Úy Minh Hải mua! Cô cởi ngay!" Hai chân Thời Quang không còn mềm nhũn như trước nữa, đứng lên đi về hướng cầu thang, giống như muốn bước tới xé rách Úy Lai vậy.

Úy Minh Hải ném bài đi, gọi một tiếng "Đào Đào" níu kéo cô lại. Ông sợ cô không kiểm soát được bản thân mà làm ra những hành động quá khích, nếu đánh nhau trên cầu thang, hai đứa nhỏ đều có thể bị thương.

Ông lạnh lùng nói với Úy Lai: "Úy Lai, nhanh thay ra!"

Thời Quang cố gắng thoát ra khỏi vòng tay của Úy Minh Hải, thế nhưng do ông ôm quá chặt, cô không thể thoát được, "Ba bỏ con ra! Vì cái gì mà cô ta có thể tùy tiện mặc đồ của con! Vì sao chứ! Đó là quà chị Văn Văn tặng con! Các người đi hết đi! Đi hết cho tôi!" "Các người" trong miệng cô chính là những cô cháu gái của Úy Minh Hải.

"ĐÀO ĐÀO!" Úy Minh Hải nhịn không được, rống lên một tiếng, ông không phải là muốn la mắng cô, chỉ là muốn cô bình tĩnh lại một chút.

Dù sao trong nhà nhiều người như vậy đều tới để ăn sinh nhật ông, sao cô có thể đuổi bọn họ về được.

Không chỉ mình Thời Quang, toàn bộ phòng khách đều im ắng hẳn đi.

Thời Quang không tin, bất động mà trợn mắt nhìn ông.

Cô nhìn chằm chằm mặt Úy Minh Hải, cô rất muốn quay về một phút trước đó, hi vọng tiếng rống hồi nãy không phải là của ông.

Úy Minh Hải nắm lấy hai vai cô, "Đào Đào, ba..."

"Ông không phải ba tôi." Thời Quang hất tay ông ra, lui lại hai bước.

Úy Phong bước tới, vừa rồi anh đứng hút thuốc ở trong sân, liền nghe trong phòng có tiếng ồn ào.

"Sao vậy?" Anh nhìn đầu tóc tán loạn của Thời Quang, trên trán toàn là mồ hôi, nhưng biểu cảm lại vô hồn.

Thời Quang nhìn Úy Phong, không thể nào kiềm chế được sự ủy khuất trong lòng, nước mắt liền chảy xuống như những viên ngọc rơi vỡ vụn, "Cái váy đó là chị Văn Văn làm cho em, bị Úy Lai làm hỏng rồi, em muốn để dành mặc vào hôn lễ của mình, anh không hiểu được cái váy đó quan trọng với em như thế nào đâu."

Tay Úy Minh Hải khẽ run, muốn bước lên ôm cô một cái, thế nhưng đôi chân không nghe lời cứ mãi đứng yên ở đấy.

Úy Phong bước qua, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, "Không sao đâu, có gì anh nói Mẫn Lộ làm cho em vài cái váy khác đẹp hơn nhiều."

"Nhưng sẽ không giống cái váy này, không thể nào giống vậy được." Thời Quang quay đầu, hít sâu một hơi, "Em có thể nhờ anh một chuyện được không, anh đưa em qua nhà ông nội đi, đồ đạc em hơi nhiều, đi một chuyến sợ không đem hết được."

Úy Phong không trả lời liền mà nhìn về phía Úy Minh Hải, trầm mặc mấy giây, sau đó gật đầu, "Anh lên lầu với em."

"Đào Đào..." Úy Minh Hải mới gọi một tiếng, đã bị Thời Quang đánh gãy, "Ông không cần nói gì nữa đâu, bây giờ tôi đã biết không phải mẹ không yêu tôi, mà ngược lại, vậy là đủ rồi." Cô quay người đi lên lầu.

Trên cầu thang, Úy Lai đã thay quần áo bước xuống, mẹ Úy Lai thấy tình hình lúc này vô cùng bất lợi, bà liền đi đến cạnh Úy Lai, sợ Thời Quang thật sự đánh Úy Lai.

Lúc bước qua nhau, mẹ Úy Lai bảo vệ Úy Lai trong vòng tay của mình, nhưng mà Thời Quang lại không thèm nhìn hai người một chút nào.

Thời Quang đi lên lầu hai, cô không muốn cầm lại chiếc váy kia nữa, thế nhưng lại là váy mà chị Văn Văn tặng, không thể bỏ đi.

Cô tìm một cái túi, xếp váy bỏ vào trong.

Úy Phong chưa an ủi người khác bao giờ, chỉ có thể vỗ nhẹ vai cô an ủi.

Ở dưới lầu, phòng khách yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Mọi người nhìn nhau, nếu bây giờ đi thì không thích hợp lắm, chỉ có thể ở lại, nhưng cảm giác như ngồi bàn chông vậy.

Biểu hiện của Úy Lai giống như chưa hề làm sai bất cứ chuyện gì, bình tĩnh lột trái quýt ra ăn.

Lần này chắc chắn bà quản gia đã bị cô làm cho tức chết đi rồi, sẽ không quay lại nữa, đúng ý của cô.

Mẹ Úy Lai thấy con mình trong tình huống bây giờ mà còn có thể ăn được, liền giật lấy, ánh mắt ra hiệu cô thành thật một chút.

Úy Minh Hải không nói lời nào, từ đầu đến cuối chỉ đứng bên cạnh cầu thang, hai tay nắm chặt nhìn lên trên, ông đang chờ Thời Quang.

Úy Lam bước qua, "Hay con qua tiệm tìm bà nội nhé, để bà nói chuyện với Thời Quang một lúc, biết đâu em ấy sẽ nghe lời bà nội đấy."

Úy Minh Hải không nói gì, ông căn bản là không nghe được những lời này của Úy Lam.

Rất nhanh sau đó Thời Quang từ trên lầu đi xuống.

Úy Phong giúp cô cầm một cái vali, còn có cái túi đựng váy của Mẫn Lộ.

Một tay cô ôm con gấu bông, tay còn lại ôm đóa hoa hồng đã khô một nửa, giấy gói hoa hồng cô vẫn chưa bỏ đi, bây giờ vừa vặn có thể dùng được.

Úy Minh Hải nhìn Thời Quang, như bị nghẹn ở cổ họng, ông không cảm nhận được bất cứ điều gì, cảm xúc của ông chưa bao giờ mãnh liệt như lúc này.

Thời Quang dừng bước, lúc này cô đã bình tĩnh trở lại.

Cô nhận ra, đối với Úy Minh Hải mà nói, có rất nhiều thứ mà ông không thể nào buông tay được, cô chỉ là một người có cùng dòng máu với ông mà thôi, mà Úy Lai lại là đứa bé mà ông đã chăm sóc nuôi nấng hơn mười tám năm, có thể nói Úy lai giống như con gái ruột của ông vậy.

Do dù là đúng hay sai thì đối với ông, Úy Lai luôn là người đúng.

Dù đã nhận ba được một khoảng thời gian, những cảm xúc vui sướng, kích động, cảm giác tìm lại được gia đình mà cô nghĩ rằng mình không bao giờ có khi gặp Úy Minh Hải, tất cả đều đã bình lặng trở lại giống như ban đầu.

Điều cô muốn chỉ có một, đó chính là ông yêu thương chính con người cô, dù là biểu hiện hay thái độ nào, một cách vô điều kiện.

Nhưng ông lại không thể nào cho cô điều ấy được.

Vốn cô không nên tới đây, làm ảnh hưởng tới trật tự êm đềm ban đầu, cô nên trở về vị trí của mình, như vậy mọi vấn đề đều được giải quyết dễ dàng hơn.

Suy nghĩ thông suốt, cô liền không lo âu, buồn bã nữa.

Hầu kết Úy Minh Hải chuyển động, "Đào Đào, ba sai rồi, đều là lỗi của ba."

Thời Quang lắc đầu: "Ông không sai. Chú Úy, rất xin lỗi, đã khiến chú và người nhà có một buổi sinh nhật không vui rồi."

Cô không còn lời nào để nói nữa, dừng một lát, liền cất bước rời đi.

Ngồi trong xe, Úy Phong cũng không vội khởi động xe, để cô bình tĩnh một lát, anh mới hỏi, "Em muốn đi đâu?"

Thời Quang hoàn hồn: "Anh tìm một khách sạn rồi để em ở đó là được rồi, em tìm một căn phòng nghỉ ngơi trước, tối nay Thời Cảnh Nham có thể sẽ về tới Bắc Kinh, đến lúc em về nhà ông nội với anh ấy."

Úy Phong: "Qua chỗ anh đi, chỉ có mình anh thôi, không có người khác đâu."

Thời Quang sợ làm phiền anh, "Không cần vậy đâu anh."

Úy Phong không nghe lời cô, liền lái xe về chung cư của mình.

Sau đó Thời Quang cũng không nói chuyện nữa, từ đầu đến cuối đều nhìn ngoài xe.

Xe rất nhanh đã rời khỏi khu biệt thự.

Nơi mà cô từng xem là nhà, đã biến mất đằng sau tấm kính rồi.

Cô vẫn là cô, tên là Thời Quang, Thời Quang của Thời Cảnh Nham.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61

Tp.HCM, 29/10/19

Editor: Xiao He

Sau khi xe Úy Phong rời đi, bầu không khí trong biệt thự vô cùng yên tĩnh đến bất thường.

Sòng bài tản ra, không còn tiếng nói chuyện và âm thanh tách quả hạch nữa.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Úy Minh Hải, không ai dám lên tiếng.

Từ đầu đến cuối Úy Minh Hải đều đứng bên cạnh cầu thang không hề nhúc nhích, ánh mắt nhìn về phía cửa ra vào không còn bóng người.

Chính ở nơi này, ông đã lớn tiếng với con gái mình.

Tiếng quát lớn ấy, đã tạo ra một vết nứt sâu không thấy đáy giữa mối quan hệ của ông và Đào Đào, đẩy cha con hai người về hai bên khe nứt, không thể nào thấy được nhau.

Trong lúc này chỉ mỗi Úy Lam dám bước lên nói chuyện, "Chú đừng lo lắng, cho em ấy một chút thời gian để bình tĩnh lại, rồi em ấy cũng hiểu được tấm lòng của chú thôi."

Ánh mắt Úy Minh Hải cứ nhìn về căn phòng trống rỗng tràn ngập bi thương ấy.

Lát sau, ông mới nói: "Đều trở về cả đi."

Lúc này mọi người trong nhà mới dám phát ra tiếng động, mặc áo khoác của mình và xách túi bước đi.

Úy Minh Hải không cần ai an ủi, mà cũng không ai có thể an ủi được chính ông lúc này, ai cũng hiểu rõ con người Úy Minh hải, thời điểm ông im lặng cũng chính là lúc ông không muốn mọi người xung quanh nhiều lời với mình.

Mẹ Úy Lai không ngờ Thời Quang sẽ phản ứng kịch liệt với Úy Minh Hải như vậy, chặt đứt mối quan hệ của hai người, biệt thự sang trọng không thèm ở, người ba này cũng không cần, chỉ gọi một tiếng "chú".

Bà không biết Úy Minh Hải đang suy nghĩ gì ngay lúc này, là áy náy với Thời Quang, hay con tim đã đóng băng rồi.

"Xin lỗi chú út con đi." Bà liếc mắt nhìn Úy Lai một cái.

Úy Lai không nhúc nhích, ánh mắt cự tuyệt, cô không muốn đi

Bình thường cô chỉ dám làm nũng khi ông vui vẻ mà thôi, bây giờ ánh mắt và thái độ của Úy Minh Hải nhìn cô như vậy, khiến cô vô cùng sợ hãi, tê cả da đầu.

Úy Lam không đi, dự định ở lại chăm sóc chú út.

Cô lấy thẻ ra vào trong túi ra, "Chắc em ấy còn chưa quen với hình thức ở chung của nhà chúng ta, dù gì thì em ấy cũng ở Thời gia đã lâu, rất khó để thay đổi thói quen, chú đừng ép em ấy quá, lúc cần nhường nhịn thì nên cố gắng chiều theo em ấy, sau này khi tụi con tới sẽ nhờ bác quản gia mở cửa giúp."

Úy Minh Hải chấn động, ông đã quên đưa thẻ ra vào cổng cho Đào Đào rồi, cũng không hề lưu dấu vân tay của cô.

Úy Lam cầm tấm thẻ đưa cho Úy Minh Hải, thật ra cô cũng không biết Úy Minh Hải sẽ tỏ thái độ gì, sẽ lấy lại, hay tiếp tục để cô giữ thẻ.

Mẹ Úy Lai liếc nhìn Úy Lam, a, chuyện tốt nào cũng bị cô ta dành lấy hết rồi.

Úy Minh Hải không cầm lấy, chỉ nói bốn từ: "Đưa quản gia đi."

Úy Lam sững lại, nhưng vẫn tỏ thái độ ôn hòa như cũ, "Được ạ."

Cô không hề ngần ngại, gọi cho quản gia, đưa thẻ ngay trước mặt chú út.

Quản gia không hiểu rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì, cũng không hỏi nhiều, nhận lấy thẻ ra vào trong tay Úy Lam vô cùng thoải mái, mẹ Úy Lai không tình nguyện, nhưng cũng ráng tỏ vẻ bình thường, bà mỉm cười với quản gia nói: "Hôm nay Úy Lai để quên thẻ ở nhà rồi, để bữa nào con bé đem qua đưa cũng được."

Úy Lai ngẩng đầu nhìn mẹ mình, cô luôn mang theo bên người mà.

Thế nhưng cô không có ý định đưa lại thẻ, nên cũng không nói gì.

Bữa nào là một thời gian không hề xác định, thế nên cô không cần phải vội vã.

Úy Minh Hải thản nhiên nói: "Không cần đưa đâu."

Úy Lam, mẹ Úy Lai, còn có những người còn lại trong nhà, đều ngỡ ngàng nhìn Úy Minh Hải.

Sự bất công này có phải thể hiện hơi rõ ràng rồi không?

Hai người cháu Úy Minh Hải thương nhất chính là Úy Lam và Úy Lai, thế nhưng đối với Úy Lai ông lại dành nhiều tình thương hơn cả, trong nhà ai cũng biết, nhưng bởi vì Úy Lai nhỏ nhất trong nhà, mà mối quan hệ giữa chú sáu và Úy Minh Hải lại vô cùng tốt, thế nên cho dù có ý kiến gì cũng chỉ dám để trong lòng.

Khóe miệng Úy Lai cong cong, liếc mắt nhìn Úy Lam vô cùng đắc ý.

Chú út đối xử với cô khác với mọi người trong nhà, cô với chú ấy đã ở chung nhiều năm như vậy, tình cảm sâu sắc ấy không ai có thể sánh bằng.

Úy Minh Hải nói câu tiếp theo: "Dù gì thì tấm thẻ ra vào kia cũng sắp hết hiệu lực rồi."

Người khác có thể không hiểu, thế nhưng quản gia lại hiểu ý nghĩa trong câu nói của Úy Minh Hải, không thể nào lấy được thẻ trong tay Úy Lai, Úy Lai là trẻ con, chỉ cần con bé không muốn đưa thì cho dù làm cách nào cũng không thể nào cầm về được.

Quản gia liền tranh thủ câu nói của Úy Minh Hải mà tìm cớ: "Gần đây hệ thống an ninh của khu biệt thự này cũng cần nâng cấp rồi, nên sẽ thay đổi toàn bộ thẻ ra vào."

Sắc mặt mẹ Úy Lai biến đổi, bây giờ nói lời nào cũng không có ý nghĩa nữa, điều cần nhất bây giờ chính là tranh thủ tình cảm của Úy Minh Hải, "Vậy thì phải đổi liền rồi, để lát nữa chị đưa qua cho, Lai Lai đúng là không biết phân biệt tốt xấu, phòng của người khác mà cũng tùy tiện bước vào."

Bây giờ không chỉ là thẻ ra vào, mà sợ là toàn bộ hệ thống vân tay cũng sẽ thiết lập lại hết.

Úy Minh Hải không muốn nói với bọn họ nữa, đi thẳng lên lầu.

Ông không có ý muốn chỉ trích bất kỳ một ai, mọi lỗi lầm đều bắt nguồn từ ông.

Lúc thư ký Trần nhận được điện thoại của Úy Minh Hải, ông đang đi dạo siêu thị mua đồ tết với vợ và con gái, Úy Minh Hải muốn ông tới biệt thự một chuyến, ông liền đồng ý.

Cúp máy, thư ký Trần rất áy náy mà nhìn hai mẹ con bà.

Con gái ông không che giấu được sự mất mát ở trong ánh mắt, đã nhiều năm trôi qua, đây là lần đầu tiên ba đi siêu thị mua đồ tết với hai mẹ con cô, trước đây mỗi năm tết đến, ông đều bận rộn tới tận đêm ba mươi, điện thoại vang lên không ngừng nghỉ.

Hai mẹ con ở đây được ăn tết hạnh phúc, thì ở nửa bán cầu còn lại, ba lại vùi đầu trong đống công việc, mãi mãi cũng không thể nào xử lý hết được, điện thoại cũng nghe không xuể.

Thế nhưng cô trao cho ông một cái ôm ấm áp: "Ba đi nhanh đi, nếu có đi xã giao thì uống ít rượu thôi nhé."

Thư ký Trần ghi nhớ lời dặn của con gái, ông làm tới cấp bậc này rồi, chưa từng có ai dặn dò ông chuyện này.

Vợ ông chỉ hỏi một câu: "Hôm nay không phải sinh nhật Úy Minh Hải à, sao ông ấy không ở cùng với con gái đi?"

Thư ký Trần trầm ngâm một lát, lắc đầu, "Đào Đào không ở đó nữa, trở về Thời gia rồi."

Vợ ông cũng không hỏi lý do, chỉ nói: "Rời đi cũng chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi, một cái gia đình như vậy ai có thể chịu nổi chứ? Về phương diện làm ăn, ông ấy đúng là vô cùng hoàn hảo, có thể cân bằng được lợi ích của các bên, lại vừa chiếm được rất nhiều lợi ích cho bản thân, thế nhưng trong ứng xử gia đình thì lại không như vậy, nếu Đào Đào chỉ muốn tiền của ông ấy, thì mọi chuyện quá dễ dàng rồi, nhưng hết lần đến lần khác thứ mà đứa trẻ ấy thiếu lại không phải là tiền."

"Không nói tới ông ấy nữa, ông mau đi đi."

Trên đường đi thư ký Trần đều suy nghĩ, ngoại trừ giỏi kiếm tiền ra thì Úy Minh Hải còn biết gì nữa chứ? Nghĩ cả nửa ngày cũng không thể tìm ra được.

Biệt thự lại khôi phục lại bầu không khí trước kia, vắng vẻ và quạnh quẽ.

Lúc thư ký Trần tới nơi, hai chân Úy Minh Hải đang buông thõng, thất thần dựa trên ghế sa lon, trên bàn trà để một ly cà phê đã sớm nguội lạnh, một

ngụm cũng chưa hề uống.

"Xảy ra chuyện gì rồi?" Thư ký Trần ngồi xuống đối diện ông.

Úy Minh Hải: "Tôi là một người ba vô cùng thất bại."

Thư ký Trần ngẫm nghĩ, bây giờ ông mới biết à.

Khi ở trên máy bay ông đã nhắc đến điều ấy rất nhiều lần, không phải ông can thiệp quá nhiều, chỉ là ông muốn Úy Minh Hải thật lòng quan tâm mà tìm hiểu con người Đào Đào, hiểu và tôn trọng cô.

"Đào Đào không gọi tôi là ba nữa, chỉ gọi tôi một tiếng chú Úy."

Khi nghe được câu nói đó tim ông như bị ai móc ra vậy.

Thư ký Trần sững sờ, nghiêm trọng vậy sao?

Ông chỉ nghĩ là Đào Đào giận dỗi với Úy Lai, sau đó mới bỏ đi.

"Con bé như vậy là oán trách tôi đến mức nào chứ."

"Đời này tôi chỉ bội ước đúng một lần duy nhất, nhưng lại là bội ước với chính con gái mình." Ông hứa hẹn với cô rất nhiều thứ, nào là mặc kệ thời điểm nào, ông sẽ luôn đứng về phía cô, bênh vực cô.

Thế nhưng tất cả đều chỉ là lời nói suông.

Thư ký Trần nắm hai tay lại, vô cùng bất đắc dĩ, "Có nhiều người lớn cũng suy nghĩ như vậy, cảm thấy đều là con cái của mình, cho dù có khiến con bé thiệt thòi một chút cũng không sao, dù sao cũng là ruột thịt. Nếu một đứa trẻ bị thiệt thòi như vậy, chắc chắn cũng sẽ bỏ qua và nhanh chóng quên đi, không còn bất mãn với ba mẹ mình nữa. Thế nhưng ông lại không giống với bọn họ, người ta vừa có công sinh lại có công dưỡng, nên con cái có tha thứ cho họ cũng là một điều dễ dàng, ông thì khác, chỉ có công sinh, lại không hề nuôi nấng con bé trưởng thành."

Những lời nói sắc bén như vậy, nếu không nói thì sẽ không có cách nào khiến cho Úy Minh Hải hiểu ra vấn đề mình đang gặp phải được.

Thư ký Trần dừng vài giây, vẫn nói thật lòng mình, "Nói cách khác, ông không nuôi nấng cô bé từ nhỏ, thế nên sự quan tâm cũng như đau lòng của ông vô cùng nhỏ nhoi, không thấu đến tận tâm can."

Câu nói này đã trực tiếp đâm vào vết thương trong lòng Úy Minh Hải.

Ông không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể nào phản bác được.

Thư ký Trần vẫn tiếp tục nói: "Nếu những chuyện này xảy ra với Úy Lai, lúc con bé khóc rống lên như vậy, trước mặt người lớn trong nhà, ông sao có thể lớn tiếng với con bé như vậy được, nhưng với Đào Đào, ông lại không có tình cảm sâu sắc như vậy, nên trong lúc vô tình ông lại thiên vị Úy Lai hơn.

Không chỉ thiên vị Úy Lai, mà còn cảm thấy Đào Đào sao có thể không hiểu chuyện như thế? Sao không hề hiểu cho người ba bất đắc dĩ này?

Giống như trong nhà có hai đứa trẻ, đứa lớn thì ở với ông bà nội, lớn lên mà không có ba mẹ bên cạnh nên không hề thân thiết với gia đình, một năm gặp nhau không được mấy lần, đứa thứ hai lại được ba mẹ chăm sóc từ nhỏ tới lớn, đến tuổi đi học đứa lớn mới quay trở về với gia đình.

Hai vợ chồng cảm thấy có lỗi với con lớn, muốn cố gắng để bù đắp lại, điều đó lại làm cho đứa thứ hai không hài lòng, cảm thấy thiệt thòi vô cùng, nó sẽ cảm thấy đứa lớn kia là người lạ xâm nhập vào nhà, chiếm hết những thứ vốn là của mình.

Hai vợ chồng ngẫm lại, trước đây đứa thứ hai đã được nuông chiều đến như vậy, bây giờ lại chịu thiệt thòi như thế, nên đều cố gắng nhường nhịn con nhỏ, cho dù đứa nhỏ có làm loạn đến cỡ nào cũng chịu đựng, cảm thấy là vì chuyện kia nên mới trở nên như vậy.

Lúc hai đứa nhỏ xảy ra mâu thuẫn, trong lòng không tự giác sẽ thiên vị đứa thứ hai hơn. Sẽ vô tình mà oán trách con lớn, sao có thể không hiểu chuyện như vậy?

Vậy là có yêu đứa lớn hay không?

Đương nhiên là yêu, đều là con cái do mình dứt ruột đẻ ra cả.

Thế nhưng yêu bao nhiêu?

Không thể nói chính xác được.

Bởi vì không cần phải cố gắng chăm sóc, thế nên không có bao nhiêu phần tình thân.

Có nhiều khi, chúng ta tha thứ cho người thân, thật ra không phải là tha thứ cho chính họ, mà chính là tha thứ cho những nỗ lực và tâm huyết mà mình đã

hao tâm tổn sức."

Thư ký Trần lấy danh phận là bạn bè lâu năm, còn lấy thân phận là một người cha, mà nói ra những lời từ tận trong đáy lòng mình cho Úy Minh Hải nghe.

Úy Minh Hải một mực trầm mặc không nói, sau đó cầm ly cà phê đã nguội lạnh lên uống.

Thư ký Trần nhắc tới con gái của mình, "Con gái tôi nhiều khi cũng rất bướng bỉnh, những lúc con bé làm sai, tôi sẽ không bao giờ la mắng mà chỉ ôm con bé một cái, cùng nhau phân tích những lỗi sai ấy. Như vậy sau này con bé sẽ không phạm phải những sai lầm cũ, tôi cảm thấy một cái ôm còn mạnh mẽ hơn bất kì đòn roi nào, cho nên con bé cũng không còn đối nghịch với tôi nữa."

Nói xong, bỗng nhiên ông cười, "Rốt cuộc tôi cũng có cơ hội dạy cho ông một bài học."

Trên công ty, ở phương diện kinh doanh, đều là Úy Minh Hải chỉ dạy cho ông, đương nhiên là ông được lợi không ít.

Úy Minh Hải bưng lý cà phê trống không lên, bỗng nhiên nhìn về phía thư ký Trần, "Ngoại trừ biết kiếm tiền ra thì tôi còn biết gì chứ?"

Thư ký Trần: "Thật trùng hợp, trên đường đi tới đây tôi cũng nghĩ tới việc này, nhưng đến bây giờ vẫn chưa nghĩ ra được."

Ngón tay Úy Minh Hải vuốt ve dọc theo ly cà phê, "Đào Đào và mẹ con bé đều cảm thấy thất vọng về tôi rồi."

Hai người đều cảm thấy ông không yêu thương bọn họ, sao có thể như vậy được?

Thư ký Trần: "Vết rách giữa ông và Đào Đào không phải chỉ một hai câu là có thể hàn gắn được, lần trước con bé nguyện ý quay lại là đã cho ông một cơ hội rồi."

Sao Úy Minh Hải có thể không biết được, cô sẽ không chừa mặt mũi cho ai bao giờ, một câu "chú Úy" kia đã thể hiện lên quyết tâm của cô, không muốn nhận người ba này nữa.

Ông không nói đến chuyện trong nhà nữa, hỏi thư ký Trần: "Có mang tài liệu đến không?"

Thư ký Trần đưa vài tập hồ sơ cho Úy Minh Hải, bên trong là bản kế hoạch của vài hạng mục, còn có vài văn kiện cần Úy Minh Hải ký vào.

Đáng lý sau mùa xuân mới cần giải quyết, lúc Úy Minh Hải gọi tới đã nói ông mang tới đây hết.

Ông ra hiệu thư ký Trần: "Ông về nhà đi, không còn chuyện gì nữa đâu."

Thư ký Trần há hốc miệng, lời đến khóe miệng nhưng lại nuốt xuống.

Có một số việc, nói không cũng không đủ, phải tự mình trải qua mới có thể lĩnh ngộ được.

Sau khi thư ký Trần rời đi, Úy Minh Hải đi tới thư phòng trên lầu.

Mười lăm phút trôi qua, ánh mắt ông từ đầu đến cuối đều nhìn vào dòng đầu tiên trong trang giấy.

Ông xoa xoa mi tâm, không nào có được tinh thần như trước kia, tập trung hoàn toàn vô công việc.

Trước khi có Đào Đào, không ai có thể làm ảnh hưởng tới tâm trí của ông được.

Úy Minh Hải cầm hộp thuốc, rút một điếu thuốc ra ngậm trong miệng, theo thói quen cầm lấy bật lửa nhựa ở trên bàn, lại nhớ tới món quà mà con gái đã tặng mình.

Cái bật lửa ấy còn ở trong túi áo khoác, ông xuống dưới lầu cầm lên.

Cái bật lửa rất xinh đẹp, màu xanh đậm.

Cả một sáng chỉ lo vui mừng, không để ý kĩ món quà, lúc này mới phát hiện trên bật lửa có một dòng chữ nhỏ, "Ba hút thuốc ít thôi nha."

Hóa ra mua bật lửa không phải để ông dễ dàng hút thuốc hơn, mà là để nhắc nhở ông hút ít lại.

Úy Minh Hải rút điếu thuốc ra cầm trong lòng bàn tay, sau đó ném vào thùng rác.

Hôm nay không có tâm trạng, ông không về thư phòng nữa mà đi qua phòng ngủ của Thời Quang.

Căn phòng đã trở lại dáng vẻ như lúc chưa có người ở.

Vết tích duy nhất của Thời Quang còn trong phòng chính là những quyển sách ở trên bàn trà, là những quyển ông tìm cho cô, cô không mang theo, sắp xếp gọn gàng để ở đấy.

Úy Minh Hải bước tới gần, không chỉ có sách, còn có một tấm thẻ đen mà ông từng đưa cho cô, cô chưa từng dùng tới, cũng trả lại cho ông.

Đây là muốn hoàn toàn phân rõ giới hạn với ông.

Úy Minh Hải dùng sức cầm lấy cái thẻ, móng tay lộ ra ba loại màu sắc: hồng phấn, trắng và đỏ.

Ngồi một lúc lâu, ông gửi tin nhắn cho Thời Quang: [Đào Đào, có thể tha thứ cho ba một lần nữa không? Một lần cuối cùng.]

Cô đã cho cơ hội, thế nhưng người không biết nắm giữ cơ hội đó lại là ông.

Thời Quang đang ở trong nhà của Úy Phong, không có việc gì làm, ngồi ngẩn người trên sô pha.

Nhà Úy Phong rất sạch sẽ, sạch sẽ đến mức cái gì cũng không có, trong tủ lạnh ngoại trừ mấy bình nước ra thì không còn gì nữa.

Sau khi về tới nhà, Úy Phong đi về phòng mình, nói buổi trưa uống rượu nên có chút mệt, về phòng ngủ một lát, để TV lại cho cô xem, cô biết, anh muốn cho cô không gian để bình tĩnh lại.

Bởi vì buổi trưa anh không hề uống rượu.

Thời Quang nhắn tin trả lời Úy Minh Hải: [Chú Úy, sau này đừng nên liên lạc với nhau nữa, lãng phí thời gian và tình cảm của đôi bên.] Cô không hề phủ nhận, câu nói này đang thể hiện cảm xúc của cô bây giờ.

Hai mươi mốt chữ, ba dấu câu, giống như hai mươi bốn thanh đao, cùng nhau cắm trên trái tim ông.

Úy Minh Hải giả vờ như không thấy, xóa bỏ tin nhắn của cô, tiếp tục nói: [Người ba yêu thương nhất chính là con.] Nhưng tin nhắn này lại không thể chuyển đi được, một dấu chấm than màu đỏ hiện lên, biểu tượng này còn đau đớn hơn cả hai mươi bốn thanh đao khi nãy.

Ông đã không còn là bạn bè của cô nữa, bị cô xóa mất rồi.

Úy Minh Hải tỉnh táo lại, hơn mười phút sau, vẫn ngồi bất động ở chỗ đấy, toàn thân như bị rút sạch sinh khí.

Bị từ chối cùng bất lực, đau khổ, còn có sự tuyệt vọng tột cùng, những loại cảm xúc này ông đều được trải nghiệm hết một lần.

Mà Đào Đào, phải cảm nhận tất cả những điều ấy từ nhỏ đến lớn.

Cổ họng ông như bị ai bóp lại, một cảm giác ngạt thở bỗng nhiên tràn tới, rất lâu không thể nào bình thường lại được.

Úy Minh Hải vẫn để chồng sách và tấm thẻ kia ở chỗ đó.

Lúc này ông vô cùng thèm hút một điếu thuốc.

Trong phòng không có gạt tàn, ông liền gẩy thuốc trong thùng rác, trong đó chỉ có rất nhiều giấy, ông nhìn thấy được nét vẽ cổ tay, mà cái đồng hồ trên cổ tay ấy ông lại vô cùng quen thuộc.

Nhìn tay trái mình một chút, đồng hồ trên bức vẽ rất giống với đồng hồ trên tay ông lúc này.

Nhanh chóng dập tắt điếu thuốc trên bàn trà, ông nhặt lấy tất cả giấy trong thùng rác ra, mở bức tranh ông vừa nhìn thấy.

Người trên giấy vẽ chính là ông, quần áo, áo sơ mi, cà vạt, thậm chí là kiểu tóc, đều là ông, nhưng toàn bộ khuôn mặt lại trống không, vẫn còn vết tích tẩy xóa trên đó, mà không chỉ tẩy một lần.

Ông mở tiếp một tờ giấy khác, cũng không khác nhau mấy.

Mở ra bức cuối cùng, đập vào mắt ông chính là hình ảnh của mẹ Đào Đào, ông trố mắt.

Cô vẽ sinh động như thật, bà đang nghiêng đầu một chút, nhìn về trước nở nụ cười, trong mắt tràn ngập sự cưng chiều, người đứng cạnh chính là ông, nửa ôm lấy bà trong lồng ngực, nhưng khuôn mặt ông vẫn trống rỗng như cũ.

Trên bức tranh còn có một hình ảnh khác, là một bé gái năm, sáu tuổi đang ngồi chơi xích đu, mặc váy công chúa màu trắng, thắt bím tóc rất đẹp, quay đầu nhìn bọn họ cười thật tươi.

Hình dáng đáng yêu như thiên thần này chính là bộ dáng lúc nhỏ của Đào Đào.

Ông vẫn nhớ, hôm nghỉ ngơi trong văn phòng của ông, Đào Đào luôn nhìn vào ảnh chụp trên đầu giường, chắc vậy nên muốn vẽ một tấm ảnh gia đình tặng ông.

Bức tranh này chắc là bản thảo đầu tiên cả cô, nhưng mãi vẫn không thể vẽ được dáng hình ông, thế nên vẽ thêm vài tấm nữa, cố gắng vẽ ông, sau đó vẽ tiếp cô và mẹ.

Có thể là vẽ từng bức từng bức một, nhưng cuối cùng vẫn không thành công.

Cô không thể nào vẽ, không phải do dáng vẻ ông khó, mà là do có liên quan đến dáng hình tình yêu của ba trong tâm trí cô.

Bức vẽ này chắc là khao khát khi còn bé của cô.

Kết quả lại bị người ba này phá hủy tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Tp.HCM, 30/10/19

Editor: Xiao He

Lúc Thời Quang quyết định kéo Úy Minh Hải vào blacklist, trong tâm cô cũng vô cùng đau đớn, cảm giác xé rách cả con tim.

Nếu nói không yêu, không còn lưu luyến ông thì là giả, nhưng bây giờ cô không muốn nhìn thấy ông nữa.

Tâm trạng giãy dụa, xoắn xuýt, oán trách, vừa yêu vừa hận, tất cả đều xoay vòng cô ngay lúc này.

Cô chưa từng hận ai bao giờ, cả kể Tần Minh Nguyệt, Úy Minh Hải là người đầu tiên cô oán hận như vậy.

"Sao em không mở TV lên xem?" Úy Phong bước ra từ trong phòng ngủ, anh đã ngủ hơn hai tiếng, thế nhưng cô vẫn giữ nguyên tư thế như lúc ban đầu, ngẩn người cầm điện thoại.

Thời Quang hoàn hồn, nhàn nhạt kéo khóe miếng, "Xem mệt người lắm."

Điều khiển từ xa vẫn ở vị trí cũ, cô chưa hề động vào.

Úy Phong không nói gì, đi vào phòng bếp, trong tủ lạnh chỉ còn hai chai nước, anh vặn một chai đưa cho Thời Quang, "Mùa đông uống nước lạnh là tuyệt vời nhất."

Thời Quang không muốn: "Thời Cảnh Nham không cho em uống nước đá vào mùa đông."

Úy Phong cười, "Chuyện gì em cũng nghe lời anh ta nhỉ." Anh mở chai nước còn lại ra uống.

Mấy tiếng trôi qua, cô cũng đã bình tĩnh trở lại, lúc này Úy Phong mới dám nói đến chuyện buổi trưa với cô, "Cứ làm ầm ĩ lên như vậy cũng không sao, để cho chú anh biết tính cách em, sau này ông ấy sẽ không dám chọc giận em nữa." Sau đó nói nhẹ nhàng: "Dù sao hôm nay cũng là sinh nhật ông ấy, em về nhà chăm sóc ba đi." Anh chân thành khuyên cô.

Thời Quang không muốn nghe lời anh, chỉ lắc đầu.

Úy Phong biết tính cô ương ngạnh, không hề thua kém chú út chút nào, mà cũng có khi chú út còn không phải đối thủ của cô.

Hôm nay anh dẫn cô đi, chắc chắn trong lòng chú ấy đã ghi hận anh rồi, nhưng cũng không sao, tết sắp tới rồi, nếu cô muốn trở về Thời gia thật thì tết năm nay của chú út có vẻ không bình yên nữa rồi.

"Em cứ quay về tìm cách làm khó chú ấy đi, em bỏ đi như vậy không phải là bỏ qua cho ông ấy quá dễ dàng rồi sao?"

Thời Quang vẫn im lặng, xoa xoa lỗ tai của con gấu bông lớn.

Úy Phong nhìn cô cứ ôm con gấu từ trưa đến giờ, "Mẫn Lộ tặng em à?"

Thời Quang: "Thời Cảnh Nham tặng em."

Lại là Thời Cảnh Nham.

Úy Phong cười cười, mỗi lần nhắc tới Thời Cảnh Nhâm, cô đều gọi thẳng tên họ của anh ta vô cùng đàng hoàng và tự nhiên, trước giờ chưa bao giờ gọi một tiếng "anh".

Phòng khách yên tĩnh trong phút chốc, Úy Phong lại chưa bao giờ an ủi người khác, mà chuyện trong nhà anh cũng không hiểu rõ, thế nên chỉ có thể khuyên nhủ, "Giữa hai cha con không nên có khoảng cách như vậy, em về nhà náo loạn một trận cho thoải mái đi, ngày mai liền quên hết mọi chuyện là ổn rồi."

Thời Quang nhìn anh: "Con nhà người khác cũng phải khóc nháo lên để tranh giành tình thương của cha mẹ sao anh?"

Úy Phong không nói gì, anh biết đó là một câu hỏi không có câu trả lời, không câu trả lời nào có thể thỏa mãn được cô.

Ánh mắt Thời Quang lại nhìn vào con gấu bông, "Em kéo đen tài khoản WeChat của Úy Minh Hải rồi, anh không cần khuyên nhủ nữa đâu." Dừng một chút, "Cám ơn anh."

Úy Phong giương ngón tay cái về phía cô, "Em là người đầu tiên dám cho chú ấy vào blacklist đó." Anh uống hết một chai nước, đứng dậy, "Đi thôi, anh dẫn em ra ngoài ăn."

Thời Quang bây giờ không muốn ăn gì cả, "Anh đi ăn đi, em chờ Thời Cảnh Nham."

Úy Phong sao có thể để cô ở nhà một mình được, anh cũng không quá đói, đi vào thư phòng tìm hai quyển sách, đưa cho cô một quyển.

Anh hờ hững nhìn quyển sách, cũng không biết đang đọc gì.

Nghiêng đầu nhìn Thời Quang, cô cũng đang thất thần nhìn quyển sách.

Anh không quấy rầy cô, lật tiếp một trang nữa.

Gần chạng vạng tối, Thời Quang nhắn tin cho Thời Cảnh Nham: [Mấy giờ anh tới?]

Thời Cảnh Nham đã sớm về tới Bắc Kinh, buổi trưa liền tới công ty, hôm nay là sinh nhật Úy Minh Hải, anh cũng không nói cô tới sân bay đón mình.

[Anh về rồi, đang ở công ty, mai sẽ qua đó đón em.]

Thời Quang nghe anh đang ở công ty, liền gửi định vị qua cho anh, [Giờ anh qua đón em đi.]

Thời Cảnh Nham: [Đây là đâu vậy?]

Thời Quang: [Nhà của Úy Phong.]

Cô không giấu diếm, [Em cãi nhau với Úy Minh Hải rồi.]

Thời Cảnh Nham cũng không hỏi nhiều: [Chờ anh, anh qua đó liền đây.] Máy tính cũng không kịp tắt, anh cầm áo khoác, vừa đi vừa mặc vào.

Đi ngang qua văn phòng thư ký, thư ký nhìn dáng vẻ bước đi vội vàng của anh liền hỏi, "Thời tổng muốn ra ngoài ạ?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ, lát nữa tắt máy tính giúp tôi."

Thư ký nhìn đồng hồ đeo tay, đã bốn giờ năm mươi, nhắc nhở anh: "Thời tổng có một cuộc hẹn lúc 5 giờ với Úy tổng bên công ty AIO, có cần tôi lùi thời gian hẹn lại không hay là?"

Thời Cảnh Nham suýt nữa thì quên mất, hôm nay Úy Lam tới là để thảo luận về vấn đề đội ngũ thiết kế và vài hạng mục trong công việc, "Để phó giám đốc làm việc với bên đó đi." Anh nhanh chân rời đi.

Xuống dưới hầm gửi xe, tài xế đã sớm khởi động xe cho anh.

Vừa đúng lúc có một chiếc xe việt dã từ đối diện chạy tới, xe chưa kịp dừng lại thì cửa sổ xe ở ghế ngồi đằng sau đã hạ xuống, "Thời tổng." Khi Thời Cảnh Nham đang mở cửa bước vào thì Úy Lam đã lên tiếng gọi anh.

Thời Cảnh Nham quay người, gật đầu chào, "Cô cứ làm việc với phó giám đốc đi, thư ký của tôi đã sắp xếp xong rồi."

Úy Lam xuống xe bước tới,hôm nay Nam Địch đi chung với cô.

Nam Địch bước ra từ một cửa khác, cô biết Thời Cảnh Nham, từng đọc không ít tin tức về anh thông qua các video và tạp chí kinh tế tài chính, thế nhưng đây là lần đầu tiên được thấy người thật ngoài đời như vậy.

Khí chất cao lãnh cường thế đến mức cô đứng từ xa vẫn cảm nhận được sự áp lực không hề nhẹ.

Úy Lam định giới thiệu Nam Địch một chút, kết quả Thời Cảnh Nham đã ngồi lên xe, "Xin lỗi không thể tiếp chuyện được." Sau đó đóng cửa xe lại.

Khi ô tô đã rời đi, Nam Địch vô thức quay đầu lại nhìn.

Úy Lam nhìn cô như đang nghĩ tới chuyện gì, sau đó cười cười, "Có phải cô đang cảm thấy anh ấy rất giống chú út của tôi đúng không?"

Nam Địch: "Không khác nhau là mấy." Sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Úy Lam không nói về chủ đề này nữa, "Đi nào, tìm phó giám đốc nói chuyện thôi." Hai người đi về phía thang máy.

Thời Cảnh Nham nói địa chỉ cho tài xế, sau đó lại nói với Tả Thụy, tối nay không rảnh để mời bọn họ ăn tối, bảo cô với Mẫn Lộ cứ tự do tiêu xài đi, anh sẽ trả tiền.

Tả Thụy cười ha hả: [Thật yêu sự hào phóng mãnh liệt này của cậu, để bữa nào chị giới cho cậu vài cô bạn gái nhé.]

Thời Cảnh Nham không so đo cách xưng hô với cô, trả lời: [Có rồi.]

Tả Thụy: [Mình không tin! Sao mình lại không biết? Ai vậy?]

Thời Cảnh Nham: [Đào Đào.]

Tả Thụy: "..."

Tin tức quá mức kinh hãi rồi, cô liền gọi điện tới, không dám tin, "Cậu không sợ Úy Minh Hải chặt cậu à?"

Khuỷu tay Thời Cảnh Nham chống trên thành cửa sổ, thản nhiên nói: "Ai chặt ai còn chưa biết đâu."

Tả Thụy đang hút thuốc, phun ra từng vòng khói nhỏ, "Cậu bớt ngông cuồng lại đi, Thời Cảnh Nham, cậu còn nhớ mình họ gì không?"

"Không nói chuyện nữa." Thời Cảnh Nham liền tắt máy.

Tả Thụy: "Cậu muốn..." Sau đó, không còn sau đó nữa.

Lần đầu tiên trong đời cô bị người khác tắt máy ngang như vậy, cô không nhịn được mà chửi tục, tên nhóc này muốn chết rồi.

Thời Cảnh Nham luôn nhìn chằm chằm vào tin nhắn của Thời Quang: Em cãi nhau với Úy Minh Hải rồi.

Lúc cô vui vẻ ở bên Úy Minh Hải, anh cảm nhận được cô như một đứa trẻ vậy.

Một người đơn giản như vậy, cô sẽ không bao giờ giận dỗi vô lý cả.

Tới khi vào tiểu khu của Úy Phong, anh không vô được, liền gọi điện cho Thời Quang.

Thời Quang: "Em ra cửa liền đây." Cô không rõ từ công ty anh qua đây mất bao lâu, đáng lý nên xuống sớm hơn.

Úy Phong cầm theo vali của cô, anh không hiểu vì sao cô lại nâng niu đóa hồng đã sắp héo tàn kia làm gì, không có gì đẹp cả.

Thời Quang nhìn thấy Thời Cảnh Nham, vốn cô đã bình tĩnh rồi, nhưng khi thấy anh, mọi ủy khuất từ sáng tới giờ đều ùn ùn kéo tới, còn mạnh mẽ hơn cả lúc trưa.

Cô bước nhanh, cơ hồ là chạy chậm đến bên cạnh anh.

Trong ngực còn có hoa hồng và con gấu bông thế nên Thời Cảnh Nham không ôm vào lòng được, đưa tay vuốt mái tóc cô lại thật gọn gàng, ôn hòa nhìn cô, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt cô.

Một ánh mắt, một động tác như vậy thôi cũng đủ thắng cả thiên ngôn vạn ngữ.

Úy Phong đi tới, bước chân thong thả.

Bình thường dù có đối phó với nhau như thế nào, thì trong khoảng khắc này, Thời Cảnh Nham vẫn buông xuống tất cả mọi thù địch, chủ động nắm tay chào hỏi Úy Phong, "Cám ơn anh, làm phiền anh hôm nay rồi."

Úy Phong đương nhiên sẽ chừa mặt mũi cho Thời Cảnh Nham, "Người một nhà cả mà." Sau đó đưa vali của Thời Quang.

Úy Phong nhìn về phía Thời Quang: "Về nhà ngủ một giấc thật ngon đi, có chuyện gì cần tâm sự với anh thì cứ gọi điện nhé."

Thời Quang vô cùng biết ơn nên cũng không khách sáo với anh nữa, "Anh mau lên nhà đi."

Úy Phong và Thời Cảnh Nham nhìn nhau gật đầu một cái, cũng không nhiều lời nữa.

Chờ Úy Phong rời đi, Thời Cảnh Nham cầm lấy hoa trong ngực Thời Quang, "Sau này sẽ mua bó khác cho em, vứt bó này đi thôi."

"Không được."

Thời Cảnh Nham: "Vậy thì giữ lại."

Anh cất mọi thứ vào sau cốp xe, nói tài xế về trước đi.

Thời Quang nhìn ô tô khởi động rời đi, "Chúng ta không đi xe về à?"

Thời Cảnh Nham: "Anh đi dạo với em một chút."

Ô tô đi xa, hình bóng Úy Phong cũng biến mất trong màn đêm, anh nắm lấy bàn tay cô, ôm chặt cô vào người, "Sao không nói sớm với anh?"

Thời Quang không nhìn anh, dựa đầu vào ngực anh: "Em tưởng anh đang ở Hồng Kông." Sợ ảnh hưởng tới công việc của anh.

Thời Cảnh Nham cũng không hỏi cô chuyện gì đã xảy ra nữa, cúi đầu hôn lên tai cô.

Hai tay cô chui vào trong áo khoác, ôm lấy eo anh.

Nằm sấp trong ngực anh thì cho dù trời có sập cũng cảm thấy an toàn.

"Có thể nói cho anh biết chuyện giữa em và người Úy gia không?" Thời Cảnh Nham thận trọng hỏi.

Thời Quang ở trong ngực anh vô cùng khó chịu, sau đó mới kể mọi chuyện ra, một chút cũng không giữ lại.

"Chuyện như vậy sao em không nói anh mà lại chịu đựng một mình?"

Nói xong Thời Cảnh Nham mới nhận ra ngữ khí của anh hơi nặng nề, hôn cô một chút, "Buồn như vậy mà không kể ra."

Một lát sau.

"Thời Cảnh Nham."

"Sao em?"

Thanh âm anh trầm thấp, hơi thở ấm áp phả vào trong tai cô.

Thời Quang: "Sau này, lỡ như em có cãi nhau với anh, chẳng may không cẩn thận mà nói lời chia tay, anh cũng đừng tưởng đó là thật, dù có tức giận cũng không được phép bỏ đi."

Thời Cảnh Nham hôn vào gò má cô, "Đến lúc đó anh sẽ giả câm giả điếc."

Thời Quang cười, ngửa cổ, cắn môi anh, "Anh đồng ý với em rồi đấy."

Thời Cảnh Nham gật đầu, lời hứa với cô, anh nhất định sẽ làm được.

Đợi cô bình tĩnh trở lại, Thời Cảnh Nham nắm lấy tay cô bỏ vào trong túi áo khoác, hai người đi bộ về hướng nhà ông bà nội.

Thời Quang vẫn chưa quen thuộc với đường xá xung quanh, hỏi anh đi bao lâu mới tới.

Thời Cảnh Nham: "Nhanh thì hai tiếng."

Vậy được rồi, có thể nói chuyện với anh lâu một chút.

"Em tưởng anh sẽ trách móc Úy Minh Hải trước chứ." Thời Quang nghiêng mặt nhìn anh.

Thời Cảnh Nham: "Nếu là người khác chắc chắn anh sẽ không nương tay đâu." Nhưng đây lại là Úy Minh Hải, là người cô rất quan tâm, Úy Minh Hải mà bị người khác làm khó thì người đau khổ nhất chính là cô.

Anh không phải đang nể mặt Úy Minh Hải, chỉ là không muốn tình cảm mà cô một mực trân trọng lại lần nữa vỡ nát.

Lần này Thời Quang dùng sức nắm lấy bàn tay anh rất chặt.

Đây là lần thứ ba cô đi bộ về với Thời Cảnh Nham, lần đầu tiên chính là buổi tối đi ăn đồ nướng, cô nói dối là mình ăn quá no, ngày ấy cũng gặp được Úy Minh Hải.

Bắt gặp giai điệu vô cùng quen thuộc, cô quay đầu liền bắt gặp ánh mắt của Úy Minh Hải, đó loại cảm giác chua xót mà cô không thể nào quên được.

Lúc đó hai người chỉ là người xa lạ, cô lại vô cùng ngưỡng mộ cháu gái của ông.

Lần thứ hai, là đêm giao thừa, Thời Cảnh Nham chúc mừng sinh nhật cô, hôm ấy, cô vẫn nhìn thấy Úy Minh Hải.

Khi đó, ông nói, Đào Đào, ba là ba con.

Sáu từ ấy chính là những từ ngữ ấm áp nhất mà cô từng nghe trong mười chín năm qua.

Và đây là lần thứ ba, Thời Cảnh Nham dẫn cô về nhà, vẫn có liên quan đến Úy Minh Hải, tình cảm cha con ấy đã bị dã tâm hèn mọn của những người trong gia đình ông đâm thành trăm ngàn lỗ rồi, nhưng Thời Cảnh Nham vẫn không từ bỏ, cẩn thận quan tâm chữa trị cho cô từng chút một.

"Muốn ăn gì không?" Thời Cảnh Nham nắm lấy bàn tay cô, đem suy nghĩ của cô kéo trở về.

Thời Quang liền nói, "Muốn ăn sủi cảo."

Thời Cảnh Nham: "Vậy về nhà ông nội ăn, trong tủ lạnh có nhiều lắm." Từ khi cô nói bánh sủi cảo nhân tam tiên rất ngon thì trong tủ lạnh lúc nào cũng đầy ắp.

Nghĩ đến việc quay về nhà ông nội, Thời Quang không khỏi buồn phiền, nếu ăn tết không quay lại nhà Úy Minh Hải, ông nội chắc chắn sẽ hỏi, ba cũng vậy, nếu cô nói đang căng thẳng với Úy Minh Hải, ba sẽ càng lo lắng hơn.

Thời Cảnh Nham thấy cô đang không yên lòng, đoán được cô đang suy nghĩ gì, "Đến lúc đó nói thẳng với ông nội là được, không giấu mãi được đâu, tết tới Úy Minh Hải cũng sẽ sang đây chúc năm mới ông nội thôi."

Thời Quang rầu rĩ nói: "Bây giờ em chưa muốn nhìn thấy ông ấy."

Thời Cảnh Nham: "Chỉ sợ là không nhìn không được."

Thời Quang nhìn anh, "Ý anh là sao?"

Thời Cảnh Nham: "Úy Lai và mẹ cô ta chắc chắn phải xin lỗi em, việc này không thể thương lượng được, người của Úy gia nhất định sẽ quay về đây ăn tết, tối đêm ba mươi, ăn cơm tất niên xong anh sẽ dẫn em qua đó."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 63

Tp.HCM, 01/11/19

Editor: Xiao He

Thời Quang không đồng ý, cho dù muốn mẹ con Úy Lai xin lỗi, thì cũng nên là cô đi tìm hai người đó.

Cô không muốn để Thời Cảnh Nham dính vào chuyện này, tranh chấp với hai mẹ con trước đông người như vậy quá làm mất hình tượng của anh.

"Chuyện này em sẽ tự mình giải quyết."

Sắc mặt Thời Cảnh Nham rất lạnh: "Phải nói, không thương lượng nữa."

Thời Quang chắn trước người anh, hai người đều dừng bước, cô nhìn anh, ánh mắt vô cùng kiên định:"Không được, việc này anh phải nghe theo em, anh yên tâm, em sẽ không để mình chịu thiệt đâu."

Thời Cảnh Nham: "Cho anh một lý do để anh nghe theo em đi."

Thời Quang không thể tìm ra được lý do nào hợp lý để thỏa hiệp với anh, bởi vì anh không làm điều này cho anh, mà chỉ muốn xả giận giúp cô mà thôi.

Cô không thể bình tĩnh mà nghĩ tới bữa cơm tất niên sắp tới, Úy Phong chắc cũng sẽ ở nhà bà nội, đến lúc đó mà thấy cảnh Thời Cảnh Nham cãi nhau với một người phụ nữ trung niên... Hình ảnh đấy thật không dám nghĩ tới nữa.

Mặc dù trước đây anh có vì cô mà cãi nhau với Tần Minh Nguyệt, nhưng hai tình huống không hề giống nhau, hơn nữa mẹ Úy Lai và Tần Minh Nguyệt đều có hai thân phận khác nhau.

Dù thế nào đi nữa thì Tần Minh Nguyệt sẽ không khóc lóc om sòm, còn mẹ Úy Lai thì cô không dám nói trước.

Đến lúc đó lỡ nói với nhau những lời quá khó nghe, sẽ không dễ dàng mà bỏ qua cho nhau nữa.

Thời Cảnh Nham cầm lấy hai tay cô, ủ ấm cho cô, "Anh đã quyết rồi, không thay đổi nữa."

Thời Quang rút tay mình ra, đành phải ôm anh làm nũng: "Nghe em một lần thôi, sau này chuyện gì cũng sẽ làm theo ý anh. Em sẽ không thèm nói chuyện với những người vô lý nữa, quá hạ thấp giá trị bản thân."

Chóp mũi cô bị lạnh mà ửng đỏ, Thời Cảnh Nham cúi đầu hôn một cái, "Lúc anh là Thời tổng, cũng có giá trị bản thân, thế nên luôn phải duy trì hình tượng của mình; nhưng đã là bạn trai em rồi thì sẽ không màng đến những chuyện vớ vẩn ấy nữa. So với việc em bị ủy khuất thì phong độ và mắt mũi không là gì đối với anh cả."

Anh choàng khăn quàng cổ của cô lại thật cẩn thận, "Gió lớn, đừng nói nữa, nếu không lại hít phải gió lạnh vào bụng."

Thời Quang vẫn còn đắm chìm trong câu nói kia của anh: Là bạn trai em rồi thì sẽ không màng đến những chuyện vớ vẩn ấy nữa. So với việc em bị ủy khuất thì phong độ và mặt mũi không là gì đối với anh cả.

Cô ôm anh không buông tay, có một câu mà cô rất muốn nói với anh, "Chỉ một câu này của anh thôi cũng khiến em cảm thấy thỏa mãn hơn câu xin lỗi kia rồi."

Thời Cảnh Nham ánh mắt âm u sâu thẳm nhìn cô, "Anh thấy vậy là chưa đủ."

Việc này không thể thương lượng nữa, anh kéo khăn quàng cổ lên, che hơn nửa khuôn mặt cô lại, "Đi thôi, nếu cứ theo tốc độ của em, chắc tới sáng mai hai ta cũng chưa về tới nhà."

Thời Quang bị Thời Cảnh Nham dắt tay đi về phía trước, cô không yên lòng, chắc anh vẫn chưa thấy mẹ Úy Lai, không hề giống với những người mà anh từng gặp gỡ.

"Mẹ Úy Lai có thể đem trắng nói thành đen, bẻ cong lời nói của người khác."

Thời Cảnh Nham: "Anh sẽ có biện pháp của mình, đừng quan tâm nữa."

Điện thoại di động vang lên, là Úy Minh Hải gọi tới.

Anh nhìn Thời Quang một chút, cô đang chìm trong suy nghĩ của bản thân nên không chú ý tới anh.

Anh không nghe điện thoại, chỉ nhắn tin: [Có chuyện gì?]

Úy Minh Hải: [Bây giờ Đào Đào sao rồi?"

Thời Cảnh Nham hỏi ngược một câu: [Ông nói thử xem!]

Úy Minh Hải: [Hai ngày này làm phiền cậu quan tâm tới con bé nhiều hơn, ăn tết xong tôi sẽ qua đó thăm con bé. Trong khoảng thời gian gần đây lúc nào Đào Đào cũng muốn mình cao hơn, buổi tối cậu giúp con bé luyện tập xà đơn để giãn cơ một chút, lại pha thêm một ly sữa bò ấm uống trước khi đi ngủ giúp tôi.] Úy Minh Hải không nói với Thời Cảnh Nham nữa, ông biết rõ Thời Cảnh Nham không muốn nói chuyện với ông.

Ông gọi điện cho thư ký Trần, "Năm sau tìm giúp tôi một giáo viên dạy kèm mỹ thuật."

Thư ký Trần tưởng tìm cho Thời Quang, "Trình độ của Đào Đào còn cần phụ đạo sao?"

Úy Minh Hải: "Dạy tôi."

Thư ký Trần: "...Ông nghĩ gì mà lại muốn học vẽ vậy?"

Úy Minh Hải không lên tiếng, trầm mặc một lúc, thư ký Trần cũng không hỏi rõ ngọn nguồn nữa, đồng ý nói, "Được rồi, ngày mai tôi sẽ sắp xếp." Điều ông lo lắng chính là, "Ông có thời gian học sao? Đây không phải là chuyện học một lần là xong đâu."

Úy Minh Hải: "Có thể dành ra một chút thời gian."

Cùng lắm là mỗi ngày ngủ ít hơn hai tiếng mà thôi.

Màn đêm buông xuống, ánh đèn sáng lên chiếu xuống bãi cỏ trong khuôn viên.

Ông đứng cạnh cửa sổ, hoang mang nhìn về khuôn viên đối diện.

Đào Đào thích trang trí, ông liền nói quản gia thay đổi thành kiểu dáng và màu sắc mà cô yêu thích.

Trong phòng ngủ có một khung ảnh của cô, chính là lúc cô đứng giữa ánh đèn trong khuôn viên, ông đã lén chụp lại.

Trong nhà quá yên tĩnh, đứng trong thư phòng ở tầng ba mà như có thể được động tĩnh ở trong phòng bếp.

Đúng giờ này hôm trước, ông còn đứng trong phòng bếp chuẩn bị đồ ăn tối cho cô, tiện làm salad và trái cây.

Trong căn biệt thự vốn chỉ có ông và Đào Đào, nhưng hai người vẫn thỉnh thoảng đùa giỡn với nhau, đặc biệt là Đào Đào, sự lạnh lẽo trong căn nhà vì sự tồn tại của cô mà trở nên náo nhiệt hẳn, xua tan không khí lạnh giá và cô đơn.

Bây giờ, rõ ràng quản gia, đầu bếp và người giúp việc đều ở đây, nhiều người như vậy, nhưng ông lại thấy quạnh quẽ không tả được.

Thời Cảnh Nham đưa tin nhắn nãy giờ với Úy Minh Hải cho Thời Quang xem.

Thời Quang tưởng là tin tức gì thú vị, hóa ra lại là tin nhắn của Úy Minh Hải.

Cô quay mặt ra chỗ khác, "Em không muốn xem."

Thật ra, cô đã nhìn thấy nội dung trong đó.

Thời Cảnh Nham biết cô đã thấy, anh cất điện thoại vào, không nói gì nữa, nắm tay cô tiếp tục đi về phía trước.

Cô cãi nhau kịch liệt với Úy Minh Hải như vậy là bởi vì cô quá mức để ý.

Nếu nói cô trẻ con thì cũng không đúng.

Cô trưởng thành quá nhanh, lại rất hiểu chuyện.

Lúc anh tranh cãi với thím tư, cô cũng khó chịu, nhưng không làm hành động gì quá đáng, số liên lạc WeChat của thím tư cô vẫn còn giữ đến giờ.

Mà với Úy Minh Hải, cô lại cứ lo được lo mất.

Nếu tối hôm ấy cô để anh đưa về nhà ông nội sớm, thì sáng ngày hôm sau nếu Úy Minh Hải xin lỗi, có thể cô sẽ tha thứ mọi chuyện, mọi buồn phiền khó chịu lúc trước đều sẽ quên hết, sau đó sẽ quay về với ông.

Tính cách kiêu ngạo mẫn cảm nhưng lại vô cùng cố chấp ấy của cô, sẽ không bao giờ hạ mình đi cầu xin tình thương của một người xa lạ.

Thế nên trong lòng cô Úy Minh Hải không giống với tất cả mọi người.

Đoạn đường này đi hết hai tiếng rưỡi, gần 8h30 mới tới nhà.

Vào cổng biệt thự, Thời Quang hỏi ý Thời Cảnh Nham: "Em nói với ông nội như thế nào bây giờ?"

Thời Cảnh Nham: "Không quan trọng đâu, tài xế đã đưa đồ của em về nhà rồi, ông bà nội sẽ hiểu chuyện gì đang xảy ra." Lại nói thêm một câu: "Nếu có hỏi, anh sẽ trả lời."

Thời Quang cười: "Cám ơn anh trai."

Thời Cảnh Nham: "..."

Anh không quen với cách xưng hô này của cô chút nào, vỗ nhẹ đầu cô hai lần, "Sau này không được gọi như vậy nữa."

Nói xong, đem cô ôm vào lồng ngực.

Hai người chỉ đứng cách biệt thự hơn mười mét, mặc dù sắc trời đã tối, nhưng lỡ có người đi qua nhìn thấy thì phải làm sao bây giờ?

"Anh làm gì thế." Cô đẩy anh.

Thời Cảnh Nham cầm hai tay cô vòng ra sau lưng anh, "Nhớ rõ chưa?"

Thời Quang liên tục gật đầu, "Em nhớ mà, thật sự đó."

Thời Cảnh Nham cắn môi cô một chút, sau đó mới buông cô ra.

Cái hôn này đối với cô mà nói vô cùng kinh tâm động phách (*).

(*) Nghĩa: Mất hồn mất vía.

Bên trong tiểu khu này toàn là hàng xóm cũ, bị nhìn thấy thì xong rồi.

Mọi người xung quanh đều biết cô với Thời Cảnh Nham là anh em họ, tuổi tác còn cách nhau xa như vậy.

Về đến nhà, ông bà nội vẫn chưa ngủ, đang xem kênh hí kịch.

"Ở ngoài lạnh không?" Bà nội hạ nhỏ volume TV lại.

"Cũng được, đi bộ một chút là nóng người rồi ạ." Thời Quang cởi áo khoác, thuận tay nhận lấy áo khoác của Thời Cảnh Nham, anh cố ý bóp tay cô một chút.

Cô trợn mắt nhìn anh một cái, sau đó treo áo lên.

"Sao ông bà còn chưa ngủ vậy ạ?" Thời Quang qua đó ngồi, trong lòng còn đang nghĩ cách làm sao để giải thích hợp lý.

Ông nội bỏ kính lão xuống, ông không hỏi Thời Quang, mà hỏi Thời Cảnh Nham: "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ai dám bắt nạt Đào Đào?"

Thời Cảnh Nham kể lại mọi chuyện một cách đơn giản, thế nhưng không bỏ qua một chi tiết quan trọng nào.

Lúc này ông nội mới nhìn về Thời Quang: "Khi con nhóc kia khi dễ con sao con không đánh trả lại?"

Thời Quang: "..."

Cô rất bất ngờ khi ông nội là một người bao che khuyết điểm như vậy.

Bà nội tiếp lời, "Hôm bữa Yến Lãng trở về có nói, xém chút nữa thì nó đã muốn đánh con nhóc đó rồi, lúc ấy bà liền muốn gọi điện kêu con quay về, đừng ở bên đó nữa, nhưng ông nội con lại không cho, nói để con bồi dưỡng tình cảm với Úy Minh Hải một chút, chỉ là chuyện hai đứa nhỏ cãi lộn, không thể gây ảnh hưởng tới hòa khí của người lớn, vì chuyện đó mà bà tức giận với ông con hơn nửa ngày."

Trong giọng nói của bà lúc này vẫn còn mang theo khẩu khí tức giận không hề nhẹ.

"Bà Đào Đào khó khăn biết mấy, lúc đó bà ấy cũng đã hơn tám mươi, sức khỏe cũng không tốt, nhưng đã cố gắng để chăm sóc con đến năm sáu tuổi, sau khi con đi Nam Kinh, Thời Nhất Thịnh cũng đã dành hết tâm tư để nuôi dạy con tốt như vậy, bà không thể để người khác bắt nạt con được."

Hốc mắt Thời Quang nóng lên, mọi lo lắng của cô từng chút từng chút một như được phá bỏ.

Trước đó cô còn lo lắng, suy nghĩ rất nhiều, không ngờ ông bà nội lại không hề quan tâm đến chuyện ấy.

Thời Cảnh Nham xoa đầu cô, lại nhẹ nhàng xoa nhẹ mắt cô, động tác vô cùng thân mật, thế nhưng ông bà nội không suy nghĩ nhiều đến điều này.

Bà nội hỏi: "Con nhóc kia tên Úy Lai phải không?"

Thời Cảnh Nham gật đầu: "Đúng ạ."

Bà nội nói ra suy nghĩ của mình, "Còn hai ngày nữa là ăn tết rồi, chờ Tần Minh Nguyệt từ Nam Kinh tới đây, bà sẽ nói mẹ con đi tìm con bé Úy Lai kia."

Thời Cảnh Nham cười, vô cùng bất đắc dĩ, "Bà nội, bà tức đến hồ đồ rồi phải không? Thím tư mà lại nói chuyện với mẹ Úy Lai sao?"

Bà nội: "Không phải Minh Nguyệt thì còn ai nữa? Nhà chúng ta ngoài thím tư có thể cãi nhau lại nói chuyện vô lý thì ai còn có thể nữa?"

Thời Cảnh Nham: "..."

Thời Quang: "..."

Ông nội cũng bất đắc dĩ, "Được rồi, bà lại nói chuyện hoang đường rồi."

Bà nội không phục: "Sao lại là tôi nói chuyện hoang đường? Nhất định phải để Minh Nguyệt đi tâm sự với mẹ Úy Lai, chuyện con cái không phải chuyện nhỏ. Tôi còn không thèm quan tâm đến thể diện của bản thân, chỉ sợ con cháu mình bị chịu thiệt thòi, sao bọn họ còn để ý chút thể diện nhỏ nhoi đó làm gì? Người ta không thèm quan tâm đến cháu mình, ông còn lo trước lo sau, đây không phải là ngốc à?"

Ông nội há hốc miệng, lại không thể nào phản bác được.

Bà nội chỉ cái túi để trên ghế sô pha, "Chuyện cái váy này không thể bỏ qua được, bên đó đúng là không coi nhà chúng ta ra gì, muốn làm sao thì làm à?"

Bà cầm váy ra nhìn một chút, càng nghĩ càng giận, "Quần áo bình thường mình mặc, nếu bị người khác tùy tiện lấy đi mặc, đều không thể nào bình tĩnh được, đừng nói là váy để mặc lúc kết hôn."

Quan trọng là Mẫn Lộ đã dành rất nhiều thời gian và sức lực, lại phải dùng rất nhiều mối quan hệ của bản thân mới có thể làm ra cái váy này.

"Sao lại có thể làm ra một chuyện không có giáo dục như vậy, đã mười tám tuổi rồi, đâu nhỏ nữa?"

Bà nội quyết định: "Bà sẽ gọi điện cho Minh Nguyệt, dù nói thế nào thì hiện tại vẫn là mẹ trên giấy tờ của Đào Đào, ra mặt thay con bé đúng là không thể thích hợp hơn. Con cái nhà mình chịu thiệt thòi, để Minh Nguyệt là mẹ đi chất vấn, sẽ không ai nói lại được."

Thời Quang không muốn khiến mọi chuyện rắc rối như vậy, cô cũng biết, Tần Minh Nguyệt không thể nào ra mặt cho cô, "Bà nội, chuyện này con với anh cả giải quyết được rồi, bà không cần lo lắng nữa đâu."

Thời Cảnh Nham cũng phụ họa: "Bà nội, không cần phiền người khác đâu, tự con có thể giải quyết được."

Bà nội phất tay, "Bà gọi cho Minh Nguyệt, nếu mẹ con không giữ thể diện cho bà thì bà tự đi qua Úy gia, con là trẻ nhỏ, đi qua không có phân lượng."

Chợt, bà nội vỗ đùi một cái, có chủ ý, "Như vậy đi, bà để Tần Minh Nguyệt đi chung với bà, chỉ nói là đi thăm hỏi bà nội Úy gia, Minh Nguyệt sẽ không thể nào từ chối bà được."

Trước đây ông nội không muốn mối quan hệ với Úy gia quá căng thẳng, dù sao thì Đào Đào cũng không thể đoạn tuyệt quan hệ với Úy Minh Hải, từ nhỏ cô đã muốn có một mái ấm của riêng mình, hơn nữa Úy Minh Hải cũng chưa làm chuyện gì quá đáng.

Thế nhưng nếu không lấy lại thể diện cho Đào Đào thì sau này ở bên Úy gia sẽ vô cùng khó khăn.

Ông suy nghĩ, liền nói với bà nội, "Vậy bà liền vận dụng hết mối quan hệ của mình với vợ của thằng tư đi, coi như là gia tăng tình cảm giữa hai nhà, thân phận hai mẹ con qua đó sẽ có tiếng nói hơn, để cho nhà bên đó biết Đào Đào qua đó ở là vì giữ thể diện cho Úy Minh Hải, không phải là thật lòng muốn bám víu vào nhà bên đó, vậy nên nếu muốn khi dễ Đào Đào cũng phải suy nghĩ thật kĩ gia thế phía sau của Đào Đào."

Về phần vợ của thằng tư, đến lúc đó cho dù không nói câu nào, thì ngồi đó cũng có tác dụng rồi.

Ông nội lại đề nghị với bà nội: "Bà qua đó cứ nói những câu tôi dặn là được rồi, còn muốn chất vấn chuyện bữa tiệc, vẫn nên để cho Thời Cảnh Nham, hai mẹ con bà mà qua đó ồn ào với nhà bên đó cũng không tốt, làm mất thân phận, nói không chừng lại giống như một quyền đánh vào bông, không có tác dụng gì, điều chúng ta cần không phải là một câu xin lỗi hời hợt."

Bà nội gật đầu: "Được, cứ làm theo lời ông nói đi, tôi sẽ đi qua đó thăm hỏi bà nội bên Úy gia, không nói chuyện thất lễ."

Sau khi thỏa thuận ổn thỏa, bà nội lại hỏi Thời Cảnh Nham: "Khi nào thì đi? Mùng ba hay mùng bốn?"

Thời Cảnh Nham vốn định đi vào đêm ba mươi tết, nhưng vì có bà nội nữa, thì không thể đi ngày đó được, "Sáng mùng một đầu năm qua đó chúc tết, vừa đúng lúc mọi người của Úy gia đều ở nhà bà nội Úy."

Ông nội cảm thấy không ổn: "Đầu năm qua à, không tốt lắm."

Thời Cảnh Nham: "Có gì mà không tốt ạ?"

Đều đã bị người ta khi dễ, anh sẽ không để những thứ gọi là tiêu chuẩn đạo đức ràng buộc mình, lại khiến người trong nhà chịu thiệt thòi.

Đối với Đào Đào mà nói, sinh nhật Úy Minh Hải là một ngày vô cùng quan trọng, kết quả Úy Lai thì thế nào?

Cô ta dám chọn ngày đó để khiêu khích Đào Đào, dưới tình huống như vậy, nếu là người lớn trong nhà đứng ra khuyên nhủ, phân xử công bằng, lo lắng an ủi Đào Đào, thì Đào Đào sẽ không bỏ đi một mạch như vậy.

Tất cả những người trong căn nhà đó, ai cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Bây giờ còn muốn anh quan tâm tới cảm xúc và suy nghĩ của bọn họ làm gì?

Thời Cảnh Nham quay mặt nhìn Thời Quang, nước mắt cô dâng đầy trong khóe mắt, anh đưa một cái khăn tay qua, lại đẩy thùng rác ra trước mặt cô.

Thời Quang: "..."

Bỗng nhiên nín khóc mà cười.

Cô tranh thủ quay mặt qua chỗ khác, người này thật đáng ghét mà.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Tp.HCM, 02/11/19

Editor: Xiao He

Hành động của ông bà nội đã đánh đổ hình tượng của hai người trong tâm trí cô.

Thời Quang chưa bao giờ nghĩ mọi chuyện sẽ diễn ra như thế này, cô không phải là cháu gái ruột của hai người, nhưng bọn họ vẫn cho cô một chỗ dựa vững chắc, khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp trong lòng.

Cô vẫn còn nhớ rõ ngày đầu tiên tới Bắc Kinh, lúc Thời Cảnh Nham chất vấn ba cô và Tần Minh Nguyệt, ông bà nội cũng không nói gì.

Cô còn tưởng ông bà thiên vị Thời Cảnh Nham, dung túng cho mọi hành động anh làm.

Bây giờ nghĩ lại, đúng là không phải.

Bàn bạc xong xuôi, ông bà nội liền trở về phòng.

Thời Quang ngơ ngẩn một lúc lâu, chưa thể nào bình tĩnh lại được.

Thời Cảnh Nham đưa tay lau vệt nước mắt trên mặt cô, "Khóc nữa sẽ trôi hết lớp trang điểm đó."

Thời Quang vô ý thức trốn tránh, "Trong nhà có người mà." Cô nhỏ giọng cảnh cáo anh.

Thời Cảnh Nham: "Em đừng chột dạ như thế thì sẽ không ai chú ý tới." Cằm anh khẽ nhếch, "Lên lầu đi em." Anh cầm đồ của cô, kéo cô lên lầu.

Lên tới tầng hai, Thời Cảnh Nham hỏi cô, "Tối nay ở đây à?"

Thời Quang không hiểu, không ở đây thì ở đâu được nữa.

Đã quyết định làm căng với Úy Minh Hải, là phải làm tới cùng, sẽ không yếu mềm như lần trước nữa, vừa hết giận đã trở về.

"Em không về đó đâu."

Thời Cảnh Nham: "Ý anh không phải vậy."

Thời Quang nhìn anh, lúc này hai người đang đứng trước cửa phòng Thời Cảnh Nham, anh dừng bước, giữ đồ của cô trong tay.

Thời Quang có ngốc mấy thì cũng hiểu ra được, cô chưa chuẩn bị tâm lý mà, hơn nữa bây giờ cô không có tâm tình làm việc khác, như thế sẽ làm trải nghiệm không đạt hiệu quả.

Thời Cảnh Nham: "Em nghĩ nhiều rồi."

Thời Quang: "...Em nghĩ gì chứ?" Cô chớp mắt một cái, lại nhìn anh.

Thời Cảnh Nham cười cười, quay lại chuyện chính, "Anh sợ em buổi tối suy nghĩ lung tung, nên đem chăn em qua đây, anh ngủ trên ghế sô pha, nếu em không ngủ được thì nói chuyện với anh."

Thời Quang không thể tìm ra được lý do nào để từ chối: "Tùy anh vậy."

Tối nay Thời Cảnh Nham không đùa giỡn với cô, "Vậy em về phòng tắm rửa trước đi, anh ôm chăn của em qua đây."

Bây giờ không có ai lên tầng hai, cô hôn nhẹ trên môi Thời Cảnh Nham một cái.

Thời Cảnh Nham đem chăn gối bỏ trên ghế salon, trải chăn mền của cô trên giường thật cẩn thận.

Sắp xếp xong mọi thứ, anh đi qua thư phòng.

Lúc Úy Minh Hải và Đào Đào mới nhận là người thân, anh đã nói thư ký tìm hiểu những chuyện liên quan đến Úy gia, đặc biệt là Úy Lam, Úy Phong, còn có gia đình Úy Lai.

Bởi vì Úy Lai ở trong nhà Úy Minh Hải, vì Úy Lai mà Úy Minh Hải đã tự mình liên hệ với anh, nói muốn tìm gia sư cho Úy Lai, anh có thể nhìn ra được Úy Minh Hải vô cùng quan tâm đến cô cháu gái này.

Buổi tối hôm sinh nhật Úy Lai, anh liền nhận ra đó là một cô bé vô lễ và ngạo mạn, trực giác của anh cho biết, sau này Đào Đào sẽ không thể nào ở chung với cô ta được, liền tìm hiểu về nhà Úy Lai kĩ một chút.

Nào biết được lại có đất dụng võ.

Thế nhưng vẫn còn thiếu rất nhiều, anh gọi điện và giao phó mọi việc thật kỹ càng cho thư ký.

"Thời Cảnh Nham." Thời Quang đứng ở ngoài cửa gọi anh.

"Vào đi." Thời Cảnh Nham đóng máy tính lại.

Thời Quang đã tắm rửa xong, thay quần áo ngủ, cột nửa tóc lên.

Cô lúc để mặt mộc còn đẹp hơn so với khi trang điểm.

"Anh chưa ngủ à?" Thời Quang không bước vào, chỉ dựa vào cánh cửa mà nói.

Thời Cảnh Nham: "Em muốn ăn sủi cảo không?" Buổi trưa cô ăn không được bao nhiêu, tối lại không ăn cơm, từ lúc hai giờ rưỡi đến giờ chắc chắn rất đói bụng rồi.

Thời Quang: "Muốn ạ."

"Để anh đi nấu sủi cảo cho em." Thời Cảnh Nham tắt đèn trong thư phòng, anh nói Thời Quang đứng trước cửa chờ một chút, liền đi vào phòng ngủ, rất nhanh, liền bước ra, trong tay cầm một món quà nhỏ.

Thời Quang cười, "Anh nghĩ gì mà chọn món quà này vậy?"

Đây là một con gấu búp bê nhỏ, rất đáng yêu.

Trên váy của con búp bê còn thêu một chữ "TIME"

Thời Cảnh Nham: "Em mang theo con gấu nhỏ này bên người sẽ tiện hơn." Con gấu kia quá lớn, không dễ để mang theo bên mình, "Con gấu kia em đem qua ký túc xá đi."

Thời Quang xoa bóp mặt con gấu nhỏ, nghiêng đầu nhìn anh, "Anh biết tên con gấu kia là gì không?"

Thời Cảnh Nham: "Time?"

Thời Quang lắc đầu, nói ra từng chữ từng cái một.

Thời Cảnh Nham từ từ hiểu ra, là "shitingyan", tên viết tắt của anh, anh bật cười.

Mọi người trong nhà đều đã nghỉ ngơi, phòng bếp chỉ còn lại hai người bọn họ.

Thời Quang dựa vào bàn ăn, thảnh thơi nhìn anh đun nước hấp sủi cảo.

"Anh biết nấu món gì vậy?"

Thời Cảnh Nham: "Bò bít tết với sủi cảo."

"Còn những món khác thì sao?"

"Vẫn chưa học cách nấu."

"Em cũng vậy." Thời Quang nói, "Sau này em sẽ học rồi nấu cho anh ăn."

Thời Cảnh Nham: "Vậy em học nhanh một chút, đừng đợi đến năm tám mươi chín mươi tuổi, đi không được rồi mới nhớ để học."

Thời Quang bật cười, "Em mà kém cỏi như vậy sao?"

Thời Cảnh Nham: "Khó mà nói."

Anh bỏ vài miếng bánh bỏ vào trong nồi hấp, dùng sức hơi mạnh, nên có vài cái bị nứt vỏ, cả một nồi toàn là nhân bánh tam tiên.

Thời Quang: "Chắc nước súp sủi cảo này uống rất ngon nhỉ."

Đây là lần đầu tiên anh nấu sủi cảo, trước đây toàn nhìn dì giúp việc nấu, còn nghĩ vô cùng đơn giản, nhưng hóa ra tự mình nấu thì lại khó khăn như vậy.

Anh không quan tâm nhiều, từ từ rồi cũng sẽ quen thôi.

"Đúng rồi, lần trước em có nhìn thấy Nam Địch trong văn phòng của Úy Minh Hải." Thời Quang sợ Thời Cảnh Nham không biết Nam Địch là ai, nhắc cho anh nhớ: "Chính là một đàn chị khóa trên của em, một cô gái rất xinh đẹp, lần trước anh có thấy CV của chị ấy rồi đấy."

Thời Cảnh Nham: "Anh nhớ rồi. Hôm nay có gặp được nhau."

Thời Quang liền giật mình: "Hả? Ở đâu vậy? Anh qua AIO à?"

"Không, hôm nay Úy Lam dẫn cô ấy tới Thời Vũ."

Sau khi quen tay rồi, Thời Cảnh Nham tìm đĩa bỏ sủi cảo ra.

Thời Quang hỏi: "Anh thấy Nam Địch như thế nào?"

Thời Cảnh Nham nhìn cô, không trả lời lại ngay.

Đây là một câu hỏi vô cùng nguy hiểm.

Nếu nói không đẹp, cô sẽ nói là anh trả lời qua loa, bởi vì cô nhìn thấy rất xinh đẹp.

Nếu anh nói đẹp thì cô sẽ ghen.

Thời Quang túm lấy tạp dề của anh, "Sao anh không trả lời em, anh cũng thấy cô ấy xinh đẹp phải không?"

Thời Cảnh Nham: "Anh trả lời thế nào cũng không hợp ý em được, anh có thể im lặng hay không?"

Thời Quang: "..." Cô cười, "Không được."

Sau đó cam đoan, "Anh cứ trả lời thật là được, em cam đoan sẽ không tức giận đâu."

Bên tai Thời Cảnh Nham bỗng vang lên tiếng nhắc nhở hữu nghị của Hàn Bái, lúc phụ nữ hứa hẹn mình sẽ không tức giận, tuyệt đối đừng coi đó là thật, chắc chắn bọn họ sẽ ghen tuông không kiềm chế được.

Thời Cảnh Nham không muốn tâm trạng cô buồn thêm chút nào, anh cúi người, hôn môi cô, lần hôn môi này không hề nhẹ nhàng mà lại vô cùng cường thế, mang tính xâm lược.

"Em không cần phải ghen tỵ với bất cứ ai, dù là Nam Địch, lúc anh đi làm chắc chắn sẽ gặp những người phụ nữ khác, cho dù là dáng dấp xinh đẹp nhất cũng sẽ không lọt vào tầm mắt anh được, chứ đừng nói là đi vào trong lòng anh."

Thời Quang cũng cảm thấy bản thân vô cùng kỳ quái, anh nói anh đã gặp Nam Địch, chẳng biết tại sao, cô lại lên cơn ghen tuông vô cớ.

Không muốn nói tiếp chủ đề này nữa, hôn anh một cái, liền bỏ qua.

"Ăn sủi cảo đi." Thời Cảnh Nham cầm bát đũa, bưng dĩa sủi cáo tới phòng ăn.

Những miếng sủi cảo này nhìn vẫn còn ổn, nhưng khi cắn vào bên trong, toàn bộ đều là nước, bỏng cả đầu lưỡi.

Thời Cảnh Nham: "Sủi cảo không gói kỹ mới như vậy đấy."

Anh không muốn thừa nhận là do anh không biết nấu đâu.

Buồn bã hết cả chiều tối liền vì dĩa sủi cảo này mà vui vẻ hơn hẳn.

Tất cả đều nhờ vào ông bà nội, nhờ vào cái ôm hôn của anh, cũng nhờ vào chú gấu nhỏ ấy, lại thêm dĩa sủi cảo không tính là đẹp đẽ này.

Ăn cơm xong, rửa mặt nhẹ nhàng, Thời Quang đi vào phòng của Thời Cảnh Nham, sợ cô thẹn thùng, Thời Cảnh Nham cầm đồ ngủ đi xuống phòng tắm dưới lầu tắm rửa.

Điện thoại vang lên, là một tin nhắn tới, [Có thể nói với ba một câu thôi được không? Ba rất nhớ con.] WeChat bị kéo đen rồi thế nên ông chỉ có thể dùng điện thoại để nhắn tin qua.

Thời Quang ảo não ném di động qua bên kia giường, đem chăn che kín đỉnh đầu.

Cô chưa gặp ai mà đáng ghét như Úy Minh Hải cả.

Lúc Thời Cảnh Nham bước vào, Thời Quang vẫn còn đang buồn bực trong chăn.

Anh suy nghĩ mấy giây, sau đó tắt đèn, căn phòng tối đen, anh nhấn mở màn hình điện thoại, mượn ánh sáng yếu ớt từ màn hình đi đến ghế sô pha.

Anh biết cô vẫn chưa ngủ, chắc lại vì chuyện của Úy Minh Hải mà buồn phiền.

Căn phòng rất yên ắng, tiếng kéo chăn hay xoay người đều có thể nghe rõ ràng.

Thời Quang kéo chăn xuống, lộ mặt ra ngoài, trước mắt một mảnh tối đen.

"Thời Cảnh Nham?" Cô nhẹ giọng gọi anh.

"Tỉnh?"

"Em không buồn ngủ."

Trầm mặc một lát, "Anh có thể ôm em một lúc không?"

Thời Cảnh Nham chần chờ trong chốc lát, vẫn là đứng dậy tới bên giường.

Ôm anh rồi Thời Quang liền cảm thấy vô cùng an tâm.

Thời Cảnh Nham đưa cánh tay cho cô gối đầu lên đó, ôm cô vào trong ngực, "Ngủ đi."

Thời Quang đem mặt chôn trong ngực anh, ngửi mùi hương dễ chịu trên cơ thể anh, cả người đều yên tĩnh lại, thật muốn nhanh đến tuổi pháp lý để kết hôn, như vậy có thể ôm anh ngủ mỗi ngày rồi.

"Thời Cảnh Nham."

"Sao em?"

Thời Cảnh Nham xích lại gần bên tai cô, bờ môi ấm áp dính sát vào tai cô khẽ nhếch, tê tê dại dại.

Thật ra Thời Quang cũng không có gì để nói với Thời Cảnh Nham, sau đó híp mắt lại, cô ngủ lúc nào cũng không hề hay biết, cả một buổi tối cô chưa hề an ổn như vậy.

Giao thừa tới rất nhanh.

Hai ngày này vô cùng lạnh lẽo, từng đám mây dày đặc hẳn lên, tuyết rơi ngập cả thành phố.

Thời khắc giao thừa ở Thời gia là thời điểm ít náo nhiệt nhất, bởi vì những người bác có chức vụ đặc thù không thể nào về đón giao thừa được, ba Thời Nhất Thịnh cũng vậy, chỉ có Tần Minh Nguyệt dẫn theo hai đứa nhỏ quay về thăm ông bà nội một chút.

Đã gần nửa năm Thời Quang chưa gặp hai đứa nhỏ lì lợm kia, cảm giác hai đứa lớn lên không ít.

"Người chị vô tâm này, sao chị không về nhà? Thành phố lớn nhiều thú vui như vậy nên chị không muốn về đúng không?" Em trai nhảy lên lưng cô kêu gào.

"Chị à, sao chị to gan như vậy, ngày nghỉ cũng không trở về, coi chừng bị ba đánh đó, chị không nhớ ba, không nhớ tụi em sao?" Em gái sờ sờ tóc cô.

"Sao trong phòng chị cũng không còn quyển sách nào nữa?"

"Thật chán ghét mà, chị cũng không về nhà chơi với tụi em."

Hai đứa còn nhỏ, Thời Quang cũng không nói nhiều, chỉ giải thích: "Học Đại học rất bận rộn, ngày nào cũng bị hành chết."

"Em muốn chơi điện thoại của chị." Em trai xòe tay ra xin.

Động tác của em gái nhanh hơn một chút, muốn lấy đồ trong tay Thời Quang, em trai liền không cho, "Là anh hỏi mượn chị ấy trước mà, em làm gì vậy?"

"Ai lấy trước thì chơi thôi."

Hai đứa liền bắt đầu cãi nhau làm ầm cả lên, tiếp đó liền động tay động chân giành nhau, ai cũng không nhường ai.

Sau đó âm thanh quát lớn tiếng của Tần Minh Nguyệt như vang vọng khắp biệt thự, hai đứa con không đứa nào thèm nghe, giả bộ như gió thoảng bên tai.

Thời Quang đã sớm quen với tình huống như vậy, cầm báo của ông nội lên đọc.

Tần Minh Nguyệt vẫn lạnh nhạt, không quan tâm cô như trước kia.

Cô gặp lại Tần Minh Nguyệt nhưng trong lòng không còn chút gợn sóng nào, có lẽ đã chết tâm rồi.

Dù sao thì tiếng gọi mẹ đầu tiên của cô cũng dành cho bà ấy, cũng là người cô mà cô mong muốn giành được nhiều tình cảm nhất.

Lúc đầu Tần Minh Nguyệt không định về ăn tết ở Bắc Kinh, nhưng hôm qua mẹ chồng có gọi cho bà, nói muốn bà qua giúp một chút, đi với mẹ qua chúc tết Úy gia.

Bà định từ chối, thế nhưng mẹ chồng lại không cho bà cơ hội mở lời, nói tiếp: Nếu con không rảnh thì mẹ chờ Nhất Thịnh được nghỉ rồi cùng nhau qua đó cũng được, để Nhất Thịnh đi với mẹ.

Nếu để Thời Nhất Thịnh qua Úy gia, thì với tính tình của ông ấy mà biết Thời Quang chịu ủy khuất như thế nào, chắc chắn sẽ ồn ào một phen, quậy xong còn dắt Thời Quang về nhà, sau đó không cho quay về Úy gia nữa.

Bà không muốn xen vào chuyện của Thời Quang, cũng không muốn cô quay về, chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý với mẹ chồng.

Mẹ còn nói, đến lúc đó sẽ để bà "tâm sự" thật tốt với mẹ Úy Lai...

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65

Tp.HCM, 14/11/19

Editor: Xiao He

Vừa nghe nói mùng một đầu năm sẽ qua Úy gia chúc tết, mẹ Thời và vợ bác Hai cũng muốn đi theo.

Vợ bác Hai còn sợ chưa đủ náo nhiệt, hỏi con trai mình, "Yến Lãng, muốn đi chung với mẹ hay không? Mẹ cảm thấy chỉ có mình con mới có thể chèn ép được Úy Lai thôi, trọng trách này phải dành cho con mới được."

Thời Yến Lãng nằm dài cả người chơi game trên ghế sô pha, im lặng một lúc mới trả lời một tiếng "Dạ."

Ông nội xua tay, "Được rồi, mọi người đừng quậy nữa."

Mẹ Thời nói: "Cái này đâu thể gọi là quậy được đâu ba, đây gọi là lễ nghĩa ngày tết mà."

Ai ai cũng tranh nhau để đi, chỉ có Tần Minh Nguyệt ước gì được đợi ở nhà.

Bà không chỉ qua đó chúc tết không, mẹ chồng còn giao cho một nhiệm vụ, tối hôm qua gọi bà vô thư phòng, đưa một đống tài liệu cho bà xem, sau khi xem xong thì bà cũng hiểu rõ được đôi phần.

Những tài liệu này đều đã được Thời Cảnh Nham nhờ người khác tìm hiểu được.

Hơn tám giờ bà nội liền gọi điện cho bà nội Úy ở bên kia, nói rằng Đào Đào đã nhận cha một thời gian lâu như vậy rồi nhưng hai nhà vẫn chưa gặp mặt bao giờ, hôm nay vừa đúng lúc qua đó chúc tết luôn.

Bà nội Úy thụ sủng nhược kinh, nhưng cũng cảm nhận được mọi chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Đúng hẹn, chín giờ sáng, mọi người liền bắt đầu xuất phát từ Thời gia.

Bà nội không cho mẹ Thời và vợ bác Hai đi chung, để hai người ở lại tiếp đón khách khứa với ông nội, hôm nay là mùng một, nhất định sẽ có rất đông họ hàng và hàng xóm xung quanh tới chúc tết.

Tuy nhiên Thời Yến Lãng vẫn đi chung với mọi người, hắn muốn ngồi chung xe với Thời Cảnh Nham và Thời Quang, nhưng vừa đụng tay vào chốt cửa, bên trong liền khóa cửa lại.

"Có ý gì vậy!" Mắt hắn híp lại, nhìn người ở trong xe qua lớp cửa kính.

Thời Cảnh Nham hạ cửa sổ xe xuống, "Ngồi chung xe với bà nội đi."

Thời Yến Lãng: "..."

Sắc mặt hắn đều xanh lè cả rồi, nhưng Thời Cảnh Nham vẫn không cho tài xế mở cửa ra, hắn chỉ có thể tức giận mà rời đi.

Ô tô khởi động, Thời Cảnh Nham cầm tay Thời Quang, đan mười ngón tay lại với nhau.

Trong lòng Thời Quang vô cùng lo lắng, cô nói, "Lỡ mọi chuyện ầm ĩ lên thì làm sao bây giờ?"

Thời Cảnh Nham: "Thím tư như vậy, ai dám lộn xộn với thím ấy chứ? Mẹ Úy Lai gặp thím ấy cũng sợ hết hồn."

Thời Quang: "..."

Thời Cảnh Nham biết cô lo lắng chuyện gì, trấn an cô: "Yên tâm đi, bà nội có chừng mực, sẽ chừa lại một đường lui cho bà nội Úy, người ngoài nhìn vô cũng nghĩ là hai nhà chúc tết nhau mà thôi."

Thời Quang không nói nữa, nhìn ra ngoài xe.

Con đường quen thuộc, đường phố quen thuộc, tiểu khu quen thuộc, nhưng bây giờ lại chỉ là người dưng.

0 giờ tối hôm qua, Úy Minh Hải có gọi điện cho cô, cô không nghe máy, khó khăn mà trải qua một đêm.

Mùa xuân năm nay của cô vẫn u ám, mờ mịt, không chút sắc màu như những năm trước đây.

Từ đầu đến cuối cô đều không thể vượt qua được vết thương trong lòng, trước mặt mọi người Úy gia, ngay trước mặt Úy Lai, ông lại lớn tiếng trách mắng cô như vậy.

Khi mọi người trong nhà họ Úy biết bà nội Thời muốn qua đây chúc tết liền khiếp sợ không thôi.

Thân phận của bà Thời không hề tầm thường, vậy mà bà lại chủ động qua bên đây?

Bà nội Úy: "Bà ấy nói vợ của đứa con thứ tư của bà ấy cũng tới."

Con trai thứ tư của Thời gia, cũng chính là cha mẹ nuôi của Thời Quang.

Úy Lam hạ giọng, "Bọn họ có ý gì đây?" Cô hỏi Úy Phong ngồi bên cạnh.

Úy Phong đang xem điện thoại, không để ý lời cô nói: "Chuyện gì?"

Úy Lam bất mãn liếc nhìn anh, "Em có thể quan tâm tới người khác khi nói chuyện với họ không?" Sau đó cướp điện thoại của anh, tắt màn hình.

"Lửa cháy tới nơi rồi, em còn có tâm tư mà chơi sao."

Úy Phong: "Chuyện gì xảy ra?"

Úy Lam lặp lại những lời bà nội vừa nói cho anh nghe, hỏi anh cảm thấy thế nào.

Úy Phong dừng một lát, "Mùng một tới chúc tết thì có ý gì chứ?"

Úy Lam lười nói chuyện với anh, cũng không biết tâm tư anh đang ở nơi nào, ngoài nói chuyện công việc với anh thì không thể nói chuyện gì khác được nữa, nói chuyện mà mất cả hứng.

"Không phải ba mẹ nuôi của đứa con riêng kia không thích chị ta sao mẹ? Sao giờ cũng tới?" Úy Lai cắn hạt dưa, không hề cố kị một ai mà gọi Thời Quang là con riêng.

Mẹ Úy Lai trừng cô một chút, ra hiệu bà nội còn ngồi bên kia, bảo cô nói nhỏ lại.

Úy Lai lười biếng dựa vào ghế sô pha, không hề thu liễm lại, "Sự thật là vậy mà."

Mùa xuân này trôi qua vô cùng thoải mái, bà quản gia kia cũng không ở lại đây, không còn ai khiến cô ngứa mắt, khiến cô phiền lòng nữa.

Không bao lâu sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Úy Lai nhíu mày, "Không có thẻ mà cũng có thể vào tới đây sao?" Bọn họ chưa hề gọi điện thoại tới nói người Úy gia ra cửa đưa vào.

Úy Lam liếc mắt nhìn Úy Lai, ngu ngốc, biển số xe bà nội Thời ngồi chính là thẻ ra vào vạn năng.

Mọi người trong Thời gia sống vô cùng giản dị, nghe nói, ông bà Thời gia ra ngoài chỉ toàn đi bộ, cho dù là đồ ăn trong nhà cũng là tự mình đi mua.

Hôm nay thể hiện như vậy, chắc chắn tới đây không chỉ là để chúc Tết không.

Có lẽ, không hề mang thiện chí mà tới đây.

Bà nội Úy tự mình ra mở cửa, hôm nay bà mặc một bộ quần áo mới, tóc cũng được chải chuốt vô cùng kĩ càng, trong thâm tâm bà vô cùng rõ ràng rằng lần gặp này chắc chắn bên Thời gia không hề vui vẻ.

"Bà nội, chúc mừng năm mới." Thời Quang đứng ở phía trước.

"Đào Đào, chúc con năm mới hạnh phúc, mau vào nhà đi."

Thời Quang giới thiệu mọi người một lượt với nhau, ai ai cũng nhiệt tình chào hỏi, cùng nhau vào nhà.

Úy Lam bình tĩnh châm trà nước, bưng trái cây và các loại hạt đặt lên bàn trà.

Bà nội Thời tuy đã lớn tuổi, nhưng trong từng cái giơ tay nhấc chân đều thể hiển rõ sự ưu nhã, cũng không kém phần uy nghiêm.

Còn Tần Minh Nguyệt, cho dù là diện mạo hay khí chất đều xuất sắc hơn cả người bình thường, sự kiêu ngạo của bà xuất phát từ bản tính bên trong.

"Mời dì uống trà ạ." Úy Lam đưa ly trà cho bà.

Giọng điệu Tần Minh Nguyệt rất nhạt: "Cảm ơn." Mí mắt cũng không thèm nhấc lên, bà không thèm để những người khác vào trong tầm mắt của mình, dù gì bà cũng đã quen không để ý tới suy nghĩ của người khác về mình.

Úy Phong nhìn thấy Thời Quang mới đứng dậy, hai người nắm tay nhau nhưng không nói lời nào.

"Chúc anh năm mới vui vẻ, sớm gặp được người mình yêu." Thời Quang cười yếu ớt nói với Úy Phong.

Úy Phong xoa xoa đầu cô, anh hiểu rõ ý trong lời nói của cô, "Đành hi vọng vào lời chúc này của em vậy."

Sau khi chào hỏi xong xuôi, tất cả mọi người đều ngồi xuống, không có từ nào có thể diễn tả được bầu không khí vi diệu lúc này.

Tần Minh Nguyệt ngồi đối diện mẹ Úy Lai, từ đầu đến cuối bà không hề ngẩng mặt lên, cũng không quan tâm ai ngồi đối diện mình.

Mẹ Úy Lai thì ngược lại, vẫn âm thầm đánh giá Tần Minh Nguyệt, không ngờ rằng cũng xấp xỉ tuổi với bà, nhưng lại được bảo dưỡng tốt đến như vậy.

Úy Lai ngẩng đầu lên liền đối diện trực tiếp với ánh mắt của Thời Yến Lãng, trên mặt hắn như viết lên dòng chữ "Ông đây tới là để đánh cô.", cô quay mặt qua chỗ khác, có chút chột dạ.

Bà nội Thời đến chúc tết, hắn đến đây ồn ào cái gì chứ!

Phía bên kia, hai người lớn tuổi đang nói chuyện vô cùng vui vẻ, bầu không khí từ từ dịu xuống.

Mọi người trong Úy gia căn bản đều đã tới đông đủ, chỉ không thấy mỗi Úy Minh Hải.

Bà nội Úy đã gọi điện cho ông nhiều lần, nhưng không ai nghe máy.

Cũng đã bảo Úy Lam qua biệt thự tìm ông, nhưng không có thẻ ra vào, gọi điện cho quản gia, ông ấy lại nói ai cũng nghỉ tết hết rồi, trong nhà chỉ còn mỗi Úy tổng.

Điện thoại gọi không được, lại không thể vào biệt thự, đành phải từ bỏ.

Úy Minh Hải vừa mới rời giường, tối hôm qua tới hừng đông ông mới ngủ được, tổng cộng chưa ngủ được ba tiếng.

Điện thoại để chế độ yên lặng, nên không nghe thấy người gọi tới.

Sau khi tắm nước lạnh đầu óc ông mới tỉnh táo một chút.

Thời gian ngủ ngắn như vậy nhưng ông còn nằm mơ được.

Giấc mơ này giống với giấc mơ đầu tiên nhìn thấy Đào Đào, trong mơ Đào Đào gọi ông là ba, ông ôm lấy cô một lúc lại thấy trong ngực trống không, sau đó liền bừng tỉnh.

Ông thay một bộ quần áo, chuẩn bị đi qua nhà mẹ mình, sau đó lại qua Thời gia chúc tết.

Trong điện thoại có không ít cuộc gọi nhỡ, ông gọi lại một cuộc.

Mẹ ông nghe máy rất nhanh, "Minh Hải, con vừa mới dậy đúng không? Qua đây nhanh lên, bà nội Đào Đào với mẹ con bé đều tới đây rồi, Đào Đào cũng vậy."

Úy Minh Hải khẽ giật mình, không kịp phản ứng, mẹ Đào Đào chính là Tần Minh Nguyệt, nhưng điều này không quan trọng, ông chỉ quan tâm rằng, Đào

Đào tới đây.

"Con qua đó liền."

Ông chỉ muốn nhìn thấy Thời Quang, nhưng cũng không chắc Thời Quang sẽ muốn nhìn thấy ông.

Lúc Thời Quang đến nhà bà nội không thấy Úy Minh Hải mới thở phào nhẹ nhõm, nào biết được ông đang qua đây.

Giờ phút này, yêu hận xen lẫn.

Bây giờ cô mới cảm nhận được, nỗi đau mà cho cha mẹ mang lại cho mình còn đau đớn vạn lần nỗi đau tình yêu đôi lứa, càng khiến người ta tuyệt vọng cùng cực.

Sau khi Úy Minh Hải bước vào, bầu không khí lại căng thẳng thêm một lần nữa.

Lúc mẹ ông giới thiệu tới Tần Minh Nguyệt, sắc mặt ông vô cùng lạnh lùng, ánh mắt hung ác nham hiểm, tuy nhiên vẫn khách sáo chào hỏi nhau, bắt tay chào hỏi: "Chào cô, tôi là ba của Đào Đào."

Nào ngờ Tần Minh Nguyệt chỉ "Ừ" một tiếng rồi thôi, cũng không nhìn ông, ngó lơ hành động bắt tay chào hỏi của ông, bà nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà.

Cuộc nói chuyện vô cùng giằng co, cũng lạnh giá như băng.

Trong phòng khách nhiều người Úy gia như vậy, nhưng ngoại trừ Úy Phong thì những người còn lại đều không dám hít thở mạnh, ngay cả Úy Lam cũng lén lút lau mồ hôi.

Nói đến phách lối, Tần Minh Nguyệt đứng thứ hai, chắc chắn sẽ không có ai đứng đầu.

Thời Quang đã sớm tập mãi thành thói quen, ngoại trừ tính toán chi li với Thời Nhất Thịnh, và nhún nhường mọi người trong Thời gia một chút, thì những người còn lại, chỉ cần bà thấy ngứa mắt sẽ không thèm quan tâm đến, chẳng cần biết người đó là ai.

Bởi vì từ nhỏ bà đã có gia thế hơn người, năng lực bản thân lại vô cùng tài giỏi.

Ái ngại hôm nay tiếp khách ở nhà mình, Tần Minh Nguyệt lại là khách, còn có bà nội Thời ở đây, Úy Minh Hải không nói nữa, gật nhẹ đầu chào Thời Cảnh Nham

Sau khi nói chuyện một lúc, Úy Minh Hải muốn ngồi bên cạnh Đào Đào, nhưng bên trái cô là Thời Cảnh Nham, bên phải lại là tay ghế sô pha, không còn chỗ nào, mà Thời Cảnh Nham chắc chắn sẽ không nhường chỗ cho ông.

Mọi người Úy gia đều yên lặng nhìn Úy Minh Hải, ông đi vào phòng ăn tìm một cái ghế dựa, đặt bên cạnh ghế sô pha, ngồi sát bên Thời Quang.

Bà nội Thời và bà nội Úy nói chuyện được một lúc, vốn không quen biết, sau khi cảm thấy cuộc trò chuyện bắt đầu tẻ nhạt dần, bà nhìn Tần Minh Nguyệt, Tần Minh Nguyệt liền hiểu rõ.

Bà nội Thời cười nói với bà nội Úy: "Nghe Đào Đào nói, tay nghề của bà rất khéo, những bộ sườn xám do chính tay bà làm ra đều có thể đem đi triển lãm, thật trùng hợp tôi cũng đang muốn may một bộ sườn xám."

Bà nội Úy được khen thì vô cùng ngại ngùng, liền dẫn bà nội Thời vào phòng làm việc của mình, nói nếu thích màu sắc và kiểu dáng nào thì cứ nói, bà sẽ làm may cho.

Hai người lớn tuổi không còn ở phòng khách nữa, nói chuyện cũng dễ dàng hơn.

Tần Minh Nguyệt vỗ vỗ Thời Yến Lãng, "Đổi chỗ với Đào Đào đi."

Thời Yến Lãng: "Được ạ, con làm liền đây, thím tư đừng đánh con nữa, tay con muốn gãy rồi, xém chút nữa còn tưởng mình sắp chết rồi ấy." Hắn đang tập trung chơi game.

Úy Minh Hải là người buồn bực nhất, ông vừa mới ngồi xuống, chưa kịp nói câu nào với Đào Đào.

Tần Minh Nguyệt nghiêng mặt, "Đào Đào, con qua đây."

Thời Quang cũng sửng sốt, nhưng vẫn nghe lời bà qua đó ngồi.

Tần Minh Nguyệt khẽ nhếch cằm, "Ai là vợ bác sáu của con?"

Trong lòng mẹ Úy Lai "Lộp bộp" một chút, không biết Tần Minh Nguyệt muốn làm gì, ấn tượng mà Tần Minh Nguyệt để lại cho bà chỉ trong bốn từ, không hề hiền lành.

Bà chào hỏi trước: "Chào mẹ Đào Đào, tôi chính là bác con bé."

Tần Minh Nguyệt khẽ gật đầu, "Chào bà."

Sau đó, bà liền đổi chủ đề, khiến mọi người trong phòng khách không kịp phản ứng.

Tần Minh Nguyệt cười khẽ một tiếng, trong nụ cười cũng tràn đầy lãnh ý, "Tôi biết anh cả của bà." Bà chỉ biết, không hề quen thuộc.

Nghe Tần Minh Nguyệt nói biết đến danh tiếng của anh trai mình. Mẹ Úy Lai thở phào, hóa ra là người quen, hai người làm thân với nhau lại càng tốt rồi.

Úy Lai nhả vỏ hạt dẻ cười trong miệng, nhíu mày nhìn về phía Thời Quang.

Vốn dĩ Thời Quang cũng không chú ý tới Úy Lai, Thời Cảnh Nham tách vỏ hạt thông bỏ vào trong lòng bàn tay cô, hai người nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

Mẹ Úy Lai có nghe đồng nghiệp nói với mình, gia thế cha mẹ nuôi của Thời Quang không hề tầm thường, bà liền lôi kéo làm quen: "Anh trai tôi cũng đang nghỉ dưỡng ở Bắc Kinh, khi nào bà rảnh, chúng ta hẹn nhau một bữa đi."

Tần Minh Nguyệt lại nhấp một ngụm trà, "Tôi không nhớ rõ được ông ta là ai."

Mẹ Úy Lai: "..."

Những người còn lại giả ngơ nhìn nhau.

Úy Minh Hải lãnh đạm liếc nhìn Tần Minh Nguyệt, tựa như có chuyện cần suy nghĩ.

Tần Minh Nguyệt đặt li trà xuống, nhìn mẹ Úy Lai: "Người lãnh đạo quản lý bộ phận của anh trai bà là cấp dưới của ba tôi, mấy ngày trước có nói rằng năm nay sẽ thay đổi bộ máy công ty, những người không đủ năng lực đáp ứng đều sẽ bị loại bỏ."

Sắc mặt mẹ Úy Lai thay đổi liên tục, bà ngỡ ngàng, không phải Tần Minh Nguyệt không quan tâm Thời Quang sao, sao bây giờ lại thay đổi chóng mặt như vậy?

Đây không phải là đang công khai ám chỉ công việc của anh trai bà khó mà giữ được hay sao?

Cũng không phải là ám chỉ, mà là uy hiếp trắng trợn mới đúng.

Thật ra thì Tần Minh Nguyệt cũng không rõ ai đang quản lý bộ phận bên đó, cũng không phải là cấp dưới của ba bà, dù sao thì mẹ Úy Lai cũng không thể nào biết được mạng lưới quan hệ nhà họ Tần của bà.

Mạng lưới quan hệ của Tần gia vô cùng phức tạp, ngay cả bà cũng không nắm rõ chứ đừng nói là người ngoài.

Tần Minh Nguyệt vẫn chưa nói hết, bà nói từ từ từng đoạn một, chậm rãi đả kích tinh thần mẹ Úy Lai.

Bà tiếp tục nói, nhưng lần này đổi sang đề tài khác, "Lúc đầu tôi không hề quan tâm đến những chuyện này, thế nhưng vừa nghe nói là họ hàng của người nhà Đào Đào, tôi liền để tâm tới một chút, đến lúc đó sẽ nói với Thời Nhất Thịnh đi chung với tôi, mời cấp dưới của ba nói chuyện một chút, dù gì cũng là họ hàng, sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ."

Bà cười nhạt, "Tôi nói vậy có đúng không hả mẹ Úy Lai?"

Sắc mặt mẹ Úy Lai lúc trắng lúc xanh thay đổi liên tục, bà miễn cưỡng kéo ra một nụ cười, "Vâng vâng vâng, vậy thì làm phiền hai người rồi."

Bà không ngờ Tần Minh Nguyệt lại có thể uy hiếp người khác một cách đường hoàng, ngang nhiên như vậy, uy hiếp xong cũng không để cho người ta có thời gian để tức giận, không chỉ không thể tức giận, còn phải gắng gượng mang một khuôn mặt tươi cười đáp lễ, tạ ơn bọn họ.

Lúc này, Tần Minh Nguyệt giống như một thỏi nam châm, thu hút hết tầm mắt của mọi người trong phòng khách.

Tần Minh Nguyệt giống như chợt nhớ tới chuyện gì: "Đúng rồi, không nhắc tới Thời Nhất Thịnh thì tôi suýt nữa quên mất, nghe nói Đào Đào nhà chúng tôi không hiểu chuyện, gây lộn với Úy Lai nhà các người, phải không?"

Đằng sau hai chữ kia, có chút lạnh.

Mẹ Úy Lai vô cùng lo lắng, vẫn phải ráng tươi cười, "Đều là tranh chấp giữa mấy đứa nhỏ, không có chuyện gì, thật sự không có chuyện gì."

Tần Minh Nguyệt yếu ớt nói: "Tuy nói chuyện của mấy đứa nhỏ là chuyện nhỏ, nhưng vẫn khá ồn ào, nói không chừng lại ảnh hưởng tới mối quan hệ của người lớn trong đó, đặc biệt là Thời Nhất Thịnh nhà chúng tôi, là một người vô cùng bao che khuyết điểm, ông ấy vẫn chưa biết chuyện lần này, nếu biết được con gái cưng của mình bị bắt nạt đến mức khóc lóc phải quay về nhà ông nội, chắc chắn sẽ tới đập nát cửa nhà mất."

Mẹ Úy Lai: "..."

Ngay cả cười bà cũng cười không nổi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Tp.HCM, 15/11/19

Editor: Xiao He

Tần Minh Nguyệt ưu nhã nhấc li trà lên, nhấp vài ngụm thấm giọng, lại nói tiếp: "Tôi sợ nhất chính là lúc Thời Nhất Thịnh tức giận, đến lúc đó lại không quan tâm tới chuyện của anh trai của bà, cho nên tôi đâu dám nói chuyện này cho ông ấy biết, tôi phải tới đây để làm rõ mọi chuyện trước đã."

Nếu li nước cầm trong tay mẹ Úy Lai lúc này là li nhựa chắc chắn đã bị bóp dẹp rồi.

Tần Minh Nguyệt nhắc tới Thời Nhất Thịnh, "Tính cách ông nhà tôi vô cùng thẳng thắn, nhớ lúc Đào Đào còn học cấp hai, có một lần tan học về nhà, hai con mắt đỏ bừng, trùng hợp hôm ấy Thời Nhất Thịnh lại ở nhà, hỏi Đào Đào đã xảy ra chuyện gì, Đào Đào im lặng một lúc lâu mới dám nói, trong lớp có người nói con bé là đứa bé bị bỏ đi, còn bị bạn bè trêu chọc rằng chắc là con gái ngoài dã thú nên mới bị ném đi, không ai cần đến."

Năm chữ con gái ngoài dã thú này như một nhát dao đâm thẳng vào trái tim Úy Minh Hải.

Thời Quang nhìn Tần Minh Nguyệt, cấp hai cô học có xảy ra chuyện như vậy sao?

Bạn bè trong lớp của cô đều rất tốt, không ai nói xấu gì cô cả, từ nhỏ đến lớn, chỉ duy nhất mỗi Úy Lai gọi cô là con riêng thôi.

Tần Minh Nguyệt dừng nửa phút, tiếp tục kể câu chuyện khi ấy, "Chuyện hôm đó khiến Thời Nhất Thịnh vô cùng tức giận, cả đêm đều ngủ không ngon, sáng hôm sau liền tới cổng trường học thật sớm, nhất định phải chờ gặp được phụ huynh của hai đứa bé kia, bắt hai đứa nhỏ ấy phải xin lỗi Đào Đào, hai cô bé ấy không muốn xin lỗi, ngay cả phụ huynh cũng ngang bướng không chịu, ông ấy liền chẳng thèm nói nữa mà trực tiếp lao vào đánh hai vị phụ huynh ấy luôn, tiền bồi thường thuốc men lần ấy nhà chúng tôi phải chịu hơn mười vạn."

Bà kể đoạn này chủ yếu là để Úy Minh Hải nghe, vốn dĩ bà không muốn kể ra, nhưng sợ Thời Cảnh Nham không cho.

Nói xong, Tần Minh Nguyệt nhìn về phía Úy Minh Hải, lúc này mới cho Úy Minh Hải một cái sắc mặt tốt, "Úy tổng, lần trước ông nhận lại Đào Đào, nửa đêm Thời Nhất Thịnh liền chạy tới Bắc Kinh, sáng hôm sau hẹn gặp ông ngay có phải không?"

Úy Minh Hải khẽ vuốt cằm, "Đúng vậy."

Tần Minh Nguyệt nhàn nhạt thu tầm mắt lại, tiếp tục nhìn mẹ Úy Lai: "Nhiệt độ mấy bữa tết nguyên đán ấy bỗng nhiên giảm đột ngột, cặp long phượng thai trong nhà đều phát sốt, ông ấy nói không có thời gian để xin nghỉ phép về nhà, thế nhưng chỉ cần là chuyện liên quan đến Đào Đào, ông ấy không hề trì hoãn chút nào cho dù chỉ là một phút, tối đó ông ấy cố gắng bắt một chuyến tàu để tới Bắc Kinh vì sợ con gái mình vô một môi trường mới lại bị ủy khuất."

Đến bây giờ Thời Quang vẫn còn nhớ rõ, tối đó Thời Nhất Thịnh gọi điện vô cùng lo lắng cho cô, sợ cô bị ức hiếp.

Rõ ràng ông mệt mỏi như vậy nhưng sáng sớm hôm sau liền đi gặp Úy Minh Hải.

Không biết ông nói gì với Úy Minh Hải, sau đó lại vội vàng trở về Nam Kinh.

Tình thương cha mà ông dành cho cô mấy năm nay luôn rất vội vàng, toàn là những hành động nhỏ bé.

Thế nhưng chính những hành động ấy lại khiến con tim cô như mềm hẳn đi.

Tần Minh Nguyệt tiếp tục nói chuyện với mẹ Úy Lai: "Thời Nhất Thịnh vô cùng cưng chiều Đào Đào, đến mức tôi nhìn còn phải ghen tị, cho nên tôi không thể nào thân thiện với con bé được."

Thật thật giả giả xen kẽ, nhưng đây chính là lời nói thật lòng của bà, không hề giả dối chút nào.

Bà che giấu cảm xúc dư thừa lại, tiếp tục dựng chuyện: "Lúc Đào Đào mới lên Đại học, có lần khóc lóc gọi điện về cho ba, vừa khóc vừa nói cảm thấy bản thân rất thất bại, làm gia sư cho một học sinh cấp ba mà cũng bị đuổi việc, đuổi thì cũng thôi đi, kết quả."

Nói tới đây, bà cố ý dừng lại, nhẹ nhàng thổi nhẹ vào li trà.

Thời Quang khẽ giật mình, đến tận bây giờ cô vẫn chưa nói chuyện làm gia sư cho ba biết, bữa ăn tối đêm giao thừa Thời Yến Lãng có hỏi han cô vài câu, cô mới kể với hắn.

Nói đến làm gia sư, mọi người trong Úy gia đều biết, học sinh mà Thời Quang kèm cặp chính là Úy Lai, sau đó tất cả ánh mắt đều nhìn về phía mẹ Úy Lai.

Trước đó Thời Cảnh Nham không biết vì sao Thời Quang không làm công việc này nữa, hạt thông trong tay đã lột vỏ xong hết rồi, nhưng lại không đưa cô, im lặng nhìn cô chằm chằm.

Thời Quang nghiêng đầu, không nhìn anh.

Li trà trong tay Tần Minh Nguyệt đã cạn đáy rồi, bà đứng dậy, rót đầy li nước trở lại.

Thời gian Tần Minh Nguyệt dừng lại không nhiều, lại nói tiếp: "Kết quả không biết mẹ đứa bé kia nghe ai nói Đào Đào là con nuôi, còn biết tôi rất khắt khe với con bé, sau đó còn gọi điện cho Đào Đào, nói ra những từ ngữ vô cùng ác độc không thể tưởng tượng nổi.

Không chỉ bà mẹ đó, còn có con gái của bà ta, mỗi lần học kèm đều làm khó Đào Đào, có thể tưởng tượng được lời nói có biết bao cay nghiệt.

Chúng tôi nuôi dạy Đào Đào rất tốt, không thèm chấp nhặt với đứa nhỏ kia, nào biết có một số người được một tấc lại muốn tiến lên một thước, ngông cuồng làm sao, còn tưởng cả Bắc Kinh này đều là nhà của bọn họ hay sao?

A, đúng rồi, nghe nói đứa bé ấy có một người chú, hình như có mở một công ty nhỏ."

Mọi người trong Úy gia: "..."

Tập đoàn của Úy Minh Hải trị giá trăm tỷ, vậy mà qua lời nói của bà liền trở thành một công ty nhỏ không đáng nhắc tới.

Bỗng nhiên Thời Quang hít khí lạnh, lúc ăn hạt thông liền bị cắn trúng đầu lưỡi.

Cô nhìn về phía Thời Yến Lãng, hóa ra mấy hôm nay hỏi cô chuyện Úy Lai chính là vì muốn bênh vực cô.

Thời Yến Lãng tránh đi ánh mắt của cô, sờ sờ chóp mũi, giả bộ như không có chuyện gì tiếp tục chơi game.

Hắn không ngờ thím tư sẽ dựng lên một câu chuyện xuất sắc như vậy, đưa cho bà một chút tài liệu, bà có thể xây dựng một câu chuyện cẩu huyết, hấp dẫn như một bộ phim.

Tần Minh Nguyệt nói dối không chút ngập ngừng, nói tiếp: "Đứa bé kia nói, dù sao một nửa cổ phần công ty chú út đều là của con bé, sẽ để bản thân chịu thiệt thòi một chút mà để ý tới Đào Đào, nếu con bé cao hứng sẽ cho Đào Đào một công việc kiếm sống."

Nói xong, bà "A" một tiếng.

Thanh âm rất nhẹ, nhưng lại thể hiện đầy đủ sự khinh thường và khinh miệt trong lời nói.

"Cho dù tôi có không thích Đào Đào, thế nhưng ba mẹ tôi luôn coi Đào Đào là cháu ngoại ruột của mình, đã sớm trải ra một con đường đầy hoa cho con bé, làm gì tới phiên một đứa nhóc không biết trời cao đất rộng ban phát cho một công việc?"

Mặt Úy Lai đen thui, nắm chặt lấy bàn tay, bóp chặt đến nỗi quên mất cả đau đớn.

Mọi kiêu ngạo của bản thân đều bị chà đạp dưới chân của người khác.

Thời Quang nhẹ nhàng cắn hạt thông, nhắc tới ông bà ngoại ở Nam Kinh, đúng là đối xử với cô vô cùng tốt, không vì cô là con nuôi, hay Tần Minh Nguyệt không thích cô mà đối xử bất công với cô, so với những đứa cháu khác trong nhà, ông bà ngoại luôn quan tâm cô hơn một chút.

Tần Minh Nguyệt uống mấy ngụm trà, suy nghĩ tiếp kịch bản, "Thời Nhất Thịnh nghe con gái khóc lóc kể lại mọi chuyện, thế nhưng điều khiến ông ấy tức giận nhất chính là thân thế của con gái mình bị người khác coi như một trò đùa.

Thứ sáu tuần ấy ông ấy liền chạy tới Bắc Kinh, muốn tìm mẹ cô bé kia nói chuyện rõ ràng, đứa bé kia mới cấp ba còn nhỏ tuổi thì coi như không cố ý nói vậy đi, sẽ bỏ qua coi như không có chuyện gì, thế nhưng một người lớn cũng đã bốn mươi năm mươi tuổi, ăn cơm nhiều năm như vậy mà cũng không có tác dụng gì.

Tới khi Thời Nhất Thịnh tới Bắc Kinh, Đào Đào lại không muốn ba mình cãi nhau với người khác, liền không nói làm gia sư ở đâu hay làm cho ai.

Thời Nhất Thịnh không còn cách nào khác chỉ có thể an ủi con gái một chút, rồi quay trở về."

Lời nói vừa kết thúc, bầu không khí trong phòng khách hoàn toàn thay đổi

Mẹ Úy Lai khó chịu nhấp một ngụm trà, khổ không tả được, hết lần này đến lần khác có nỗi khổ mà không nói được, bởi vì Tần Minh Nguyệt cũng không chỉ đích danh đó là ai.

Một li trà, Tần Minh Nguyệt đã uống được một phần ba, bà nhìn mẹ Úy Lai cười cười, trong giọng nói mang theo một chút áy náy: "Bà thấy tôi có vô dụng hay không, không thể khiến ba Đào Đào lắng nghe lời nói bản thân, nếu không sẽ cãi nhau cả ngày trời."

Sau đó lại chuyển hướng: "Rốt cuộc giữa Đào Đào và Úy Lai xảy ra chuyện gì vậy? Tôi có hỏi qua Đào Đào, nhưng cũng không thể nghe lời nói từ một phía được, mượn cơ hội hôm nay, người lớn chúng ta nói chuyện với nhau đi, miễn cho vì một hiểu lầm không đáng có mà xa cách nhau."

Sắc mặt mẹ Úy Lai đã trắng bệch, bà không ngờ Tần Minh Nguyệt nhìn vẻ ngoài mềm mại như vậy mà nói câu nào cũng đầy dao găm, mỗi một con dao đều đâm vào điểm yếu của bà, bà cảm thấy có một ánh mắt lạnh thấu xương đang nhìn chằm chằm mình, còn hung ác hơn cả Tần Minh Nguyệt.

Úy Minh Hải sờ túi áo, có thuốc lá, ông liền đứng dậy rời đi.

"Mẹ Úy Lai?" Tần Minh Nguyệt gọi một tiếng.

Mẹ Úy Lai hoàn hồn, "Chuyện giữa mấy đứa nhỏ thôi, về nhà tôi sẽ dạy dỗ lại Úy Lai thật tốt, sau này hai đứa nhỏ sẽ hòa thuận sống chung với nhau ấy mà."

Tần Minh Nguyệt cười cười: "Mẹ Úy Lai à, không thể trách oan con cái được đâu, nên làm rõ ràng mọi chuyện, nếu không phải Đào Đào ương bướng không chịu quay trở về, tôi cũng không cố chấp đến vậy, nếu là Đào Đào sai, hôm nay con bé nhất định sẽ xin lỗi Úy Lai."

Trong lời nói này có một tầng ý tứ khác, Úy Lai nhất định phải xin lỗi Đào Đào.

Mẹ Úy Lai tránh nặng tìm nhẹ, "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là hôm sinh nhật chú út con bé, Úy Lai mặc váy của Thời Quang, sau đó hai đứa liền cãi nhau một chút ấy mà."

Nói ra cũng không quá vô lý, bà cũng tranh thủ bổ sung: "Về nhà tôi cũng đã răn dạy lại Úy Lai rồi."

Tần Minh Nguyệt gật gật đầu, "Tôi còn tưởng Đào Đào nói dối chứ, con bé nói người khác tự ý lấy váy của con bé mặc vào, tôi không tin, nhà nào mà lại dạy dỗ con cái mình như vậy chứ. Hai đứa nhỏ ở nhà tôi cũng vậy, xưa nay chưa bao giờ tự ý đụng chạm bất kỳ đồ vật nào trong phòng Đào Đào."

Bà nghĩ được ý gì liền nói ý đó, đêm nay phá kỷ lục trước giờ của bà, trước kia dù có cãi nhau với Thời Nhất Thịnh cũng chưa từng nói nhiều đến như vậy.

Sau đó bà nhìn về phía Thời Yến Lãng, "Đúng rồi, Thời Yến Lãng, bữa con đi ăn chung với Đào Đào cũng có xích mích với Úy Lai có phải không?"

Thời Yến Lãng vẫn còn đang chơi game, "Đúng ạ, lúc ấy Úy Lai đang đi ăn với bạn trai mình, tụi con trùng hợp ngồi chung một bàn, Úy Lai nói Đào Đào là con riêng, con nhịn không được, xém chút nữa thì đánh người rồi."

Hắn hững hờ trả lời, chỉ lo chơi game.

Úy Lai cắn môi, "Anh nói bậy bạ gì vậy, bạn trai gì chứ!"

Thời Yến Lãng dừng tay, không chơi game nữa, "Lúc đó cô thi không tốt, kết quả chỉ đứng thứ ba từ dưới đếm lên, không vì yêu đương nên mới như vậy sao? Tôi nói sai chỗ nào?"

Úy Lai: "Nói bậy, không hề có chuyện đó!" Cô tức hổn hển.

Mẹ Úy Lai nhìn chằm chằm mặt con gái mình, Úy Lai có nói dối hay không, bà có thể phân biệt được, lúc này đây, rõ ràng Úy Lai không có đầy đủ chứng cứ, nếu thật sự cô không làm chuyện đó, đã sớm đứng lên cãi lại rồi.

Mẹ Úy Lai tức giận đến đau tim, hận không thể một cước đạp chết Úy Lai, không ngờ cô lại dám yêu sớm.

Tần Minh Nguyệt nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian chênh lệch không nhiều, bà nói: "Mẹ Úy Lai có phải đã hiểu rõ ràng mọi chuyện rồi không, có nên nói con mình tới xin lỗi Đào Đào không?"

Úy Lai cảm thấy chuyện ngày hôm nay không thể cho qua được rồi, cô vô thức cầu cứu chú út, thế nhưng chú ấy không ở trong phòng khách, nhìn qua cửa sổ lớn, cô thấy chú út đang hút thuốc trong sân.

Khói mù lượn lờ, một làn gió thổi qua làm tỏa đi hết cả.

Úy Minh Hải nhìn bật lửa trong tay, "Ba hút thuốc ít thôi nha."

Những lời nói tựa như không có ý nghĩa gì của Tần Minh Nguyệt đều đã đâm thẳng vào trái tim ông.

Trong phòng.

Mẹ Úy Lai bị nhiều cặp mắt nhiều chuyện nhìn chằm chằm như vậy, lại đuối lý không thể nói lại, mấu chốt còn ở câu nói uy hiếp ban nãy của Tần Minh Nguyệt vẫn còn đọng lại trong tai bà.

Khó chịu lại bị áp lực và bất đắc dĩ, phải chịu đựng phẫn nộ trong lòng, đành phải tự mình kiểm điểm trước, nói bản thân thất trách, không biết dạy dỗ con cái.

Vỗ vỗ Úy Lai, "Chuyện này cũng là con không đúng, xin lỗi chị con đi."

Mắt Úy Lai đỏ ngầu, cô chưa bao giờ chịu uất ức như vậy.

Cô biết, nếu cô không xin lỗi, cuộc sống sau này sẽ vô cùng khó khăn, bờ môi xém nữa thì bị cắn nát, thật vất vả nói ra ba chữ: "Thật xin lỗi."

Thời Quang không ngẩng đầu, ăn hết hạt thông mà Thời Cảnh Nham đã tách ra sẵn cho mình.

Lời xin lỗi này, cô vốn không cần.

Không bao lâu sau, bà nội bước ra khỏi phòng làm việc, "Chúng ta về thôi, còn phải qua chúc tết những nhà khác nữa."

Tần Minh Nguyệt đứng dậy, "Được ạ."

Bà lướt qua những người trong Úy gia, trên người lộ ra khí chất cường thế cùng lạnh lẽo, khiến cho người khác run sợ.

Thời Quang cũng đứng dậy đi theo, cô phát hiện vốn dĩ hôm nay cô không cần nói câu nào.

Thời Cảnh Nham vừa rồi cứ ngồi tách hạt thông, rút khăn giấy ướt ra lau lau tay, anh vẫn ngồi im không nhúc nhích, nói với Thời Quang: "Lát nữa em đi chung xe về với anh."

Thời Quang nhìn anh mấy giây, hiểu ra, tạm thời anh vẫn chưa đi.

Cô đã đứng lên lại ngồi xuống.

Bà nội với Tần Minh Nguyệt và Thời Yến Lãng chào tạm biệt rời đi.

Những người trong Úy gia có muôn vàn sắc thái, lo lắng không thôi, thỉnh thoảng nhìn vào mắt nhau.

Thời Cảnh Nham đứng dậy, lấy tập hồ sơ để lên bàn trà, đặt trước mặt mẹ Úy Lai.

Mẹ Úy Lai không hiểu gì, nhìn về phía Thời Cảnh Nham, mặt anh không biểu cảm, ánh mặt lạnh lẽo.

"Đây là cái gì?" Nói xong, bà cầm lên.

Hai chân Thời Cảnh Nham vắt chéo, dựa vào ghế sô pha, không nói gì.

Mẹ Úy Lai mở ra, tay hơi dừng lại.

Là tài liệu về hai người anh trai và một người chị của bà, còn có một cột tổng hợp tất cả công việc của mọi người trong nhà, Thời Cảnh Nham đều dùng bút đỏ đánh dấu lại.

Bà bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Thời Cảnh Nham: "Không phải đã xin lỗi rồi sao?"

Khinh người quá đáng, đều là dựa vào quyền thế cả thôi.

Bờ môi Thời Cảnh Nham mím chặt thành một đường, lát sau mới nói, "Xin lỗi là xong?" Cằm anh khẽ nhếch, "Trang cuối cùng là giá của cái váy."

Mẹ Úy Lai nhanh chóng lật ra trang cuối cùng, lúc này ba của Úy Lai cũng ngồi bên cạnh, những câu nói vừa rồi của Tần Minh Nguyệt ông cũng không thể nào nói lại, biết được nhà mình đuối lý.

Ông nhìn đến giá trị của cái váy, tức giận không thôi: "Năm trăm vạn? Đây là váy làm từ kim cương sao?"

Thời Cảnh Nham: "Ông nói đúng rồi, cái váy này được khảm kim cương."

Mẫn Lộ có một viên kim cương, khi ấy cô đã tìm một thợ lành nghề mà phân tách ra.

Anh nhìn lướt qua Úy Lai, "Nếu không có kim cương sao có thể gọi là váy công chúa? Con gái ông sẽ để ý tới sao?"

Úy Lai cúi đầu không nói gì, đúng thật bởi vì trên đó có kim cương nên cô mới thích nhất.

Không chỉ Úy Lai, ngay cả Úy Lam lần đầu tiên thấy cái váy đó cũng vô cùng kinh ngạc.

Những cái váy mấy chục vạn được thiết kế riêng kia đều không thể so sánh với cái váy này.

Thời Cảnh Nham không muốn lãng phí thời gian, nói thẳng: "Hai trăm vạn, một đồng cũng không thể thiếu. Đương nhiên, nếu các người muốn đền bù một cái váy khác cũng được, thế nhưng phải giống y đúc cái váy này."

Mẹ Úy Lai nắm chặt tờ giấy trong tay, âm thanh "Ào ào" phát ra, nghiên răng nghiến lợi: "Thời Cảnh Nham, cậu là đang đe dọa sao?"

Sắc mặt Thời Cảnh Nham không thay đổi: "Bà cảm thấy là như vậy thì đó chính là như vậy." Anh nói tiếp: "Hai trăm vạn, bà đưa đến viện mồ côi, trước mùng tám, tôi nhất định phải thấy bằng chứng chuyển khoản của các người."

Anh nói chậm rãi từng chữ, "Có những chuyện không phải hai trăm vạn là có thể giải quyết tất cả."

Nói xong, anh đứng dậy, cầm lấy áo khoác của Thời Quang, nắm chặt lấy tay cô rời đi.

Thời Cảnh Nham vừa rời đi, phòng khách liền ồn ào hẳn.

Trong viện, Úy Minh Hải đang nói chuyện với mẹ mình, cũng là cố ý chờ đợi Thời Quang, mẹ ông vỗ vỗ vào bờ vai ông, sau đó quay người nói chuyện với Thời Quang, "Đào Đào, trưa nay ở lại ăn cơm với bà nội đi."

Thời Quang lắc đầu, "Con phải về, trong nhà còn có họ hàng, khi nào con rảnh sẽ qua cửa hàng thăm bà nội."

Bà nội thở dài, bà biết nói gì cũng không thể thay đổi được quyết định của cô.

Thời Quang ôm bà một cái, "Bà nội năm mới vui vẻ, mạnh khỏe."

Bà nội cũng ôm cô một cái, "Cháu ngoan."

Bà nội không nỡ nhưng cũng không nói gì, đi vào nhà, trong viện yên tĩnh lại.

"Đào Đào." Úy Minh Hải đến gần, đưa ra một bao lì xì màu đỏ, "Ba cho con tiền mừng tuổi, không nhiều lắm, con cầm đi." Nhét bao lì xì vào túi cô, đè tay lại không cho cô động vào.

Thời Cảnh Nham cưng chiều xoa đầu cô, lên xe trước.

Thời Quang cũng không cố gắng trả lại bao lì xì, có nhiều thứ, nên nhẹ nhàng cho qua.

Trước kia là Tần Minh Nguyệt, bây giờ là Úy Minh Hải.

Những chấp niệm cũng như hèn mọn van xin của cô cũng nên buông xuống rồi.

Cô nhìn Úy Minh Hải: "Cám ơn ba. Ba cũng bảo trọng nhé, sau này... tự chăm sóc bản thân, con cũng vậy."

Cô nhẹ nhàng ôm Úy Minh Hải, sau đó không quay lại nhìn ông, quay lưng rời đi.

Di động Thời Quang vang lên, là Thời Nhất Thịnh gọi cho cô, cô hít sâu một hơi, tạm thời không nghe máy.

Ô tô chậm rãi khởi động, rời đi.

Úy Minh Hải cũng có cuộc điện thoại, là thư ký Trần gọi tới, ông không nghe máy, cứ nhìn theo chiếc ô tô đang dần rời xa.

Tựa như vẫn còn nghe được bài hát trời cao biển rộng bản quốc ngữ của cô.

"Dù sao nhiều người cũng từng đau thương như vậy, tôi sao không thể buông xuống quật cường, tôi cũng có thể buông bỏ tất cả mà, rồi nhất định sẽ trở thành đôi cánh đẹp nhất bầu trời này."

Lúc đó nhạc chuông điện thoại ông cũng vang lên, là bản tiếng Quảng Đông.

"Tha thứ cho anh cả đời không bị trói buộc, tư do yêu đương, nhưng cũng sợ sẽ có một ngày mắc sai lầm..."

Hai bài hát, cứ văng vẳng vang lên bên tai ông.

Trong khi đó xe của Thời Cảnh Nham sớm đã biến mất phía cuối con đường rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67

Tp.HCM, 16/11/19

Editor: Xiao He

Trước Tết Nguyên Tiêu một ngày, trời trong gió nhẹ.

Ánh nắng buổi sáng sớm rải đầy khắp cả vườn hoa, Thời Quang ngồi trên xích đu chậm rãi đu đưa, ánh mắt thất thần không biết đang nhìn tới nơi nào rồi.

Hai tiếng "tích tích" vang lên, Thời Quang giật mình, tỉnh táo trở lại.

"Sáng sớm em ngồi đây không lạnh sao?" Mẫn Lỗ từ trên xe bước xuống.

Thời Quang cười cười: "Em chịu được mà, sao giờ chị mới đi làm vậy?"

Mẫn Lộ: "Năm giờ sáng nay mới về tới nhà, chị nằm nghỉ một lát." Tết năm nay cô không dám ở nhà, sợ mẹ mình càm ràm cả ngày mất.

Mẹ cô nói chuyện mà không giữ lời, nhớ buổi tối hôm đó cô nói chuyện với Thời Cảnh Nham, bà sợ cô nghĩ quẩn, liền nói sẽ không hối cô kết hôn nữa.

Cô lại ngây thơ tin vào lời nói đó.

Kết quả một tuần sau, mẹ lại bắt đầu nhắc khéo: Văn Văn à, mẹ có một người bạn lâu năm muốn giới thiệu cho con...

Sau đó nói liên tục hơn nửa tiếng.

Lúc ăn tết thể nào cũng hội họp đông đủ cô dì chú bác khắp cả nước về, chắc chắn sẽ không thiếu người muốn giới thiệu đối tượng cho cô, cô lại sợ phiền phức, liền quyết định đi du lịch nước ngoài với Tả Thụy.

Vốn dĩ mùng mười đã trở về rồi, nhưng không ngờ bên kia lại có tuyết lớn nên chuyến bay bị hoãn lại.

Cô ngáp một cái, khoanh tay, dựa trên khung xích đu, "Em vừa suy nghĩ ngẩn ngơ gì vậy?"

Thời Quang cũng không giấu diếm: "Em đang suy nghĩ về bản kế hoạch cho dự án."

"Thật à, em trưởng thành rồi đấy." Mẫn Lộ cười, sờ sờ đầu cô, "Đúng là không quen, chị vẫn nghĩ rằng em hãy còn là một đứa trẻ, nhóc bé con của chị."

Bé con ấy đã lớn rồi, cô lại già thêm.

Lần gần đây nhất gặp Đào Đào còn ngồi chơi xích đu đã là chuyện của mười ba năm trước.

Lúc ấy cô vừa mới thất tình, khi ấy cô vẫn còn rất trẻ.

Thời Quang nhìn đồng hồ đeo tay, cũng đã gần chín giờ, nhắc nhở Mẫn Lộ: "Chị chưa đi sao? Sắp muộn rồi đấy."

Mẫn Lộ: "Chị chưa bao giờ được thưởng chuyên cần cả, một tuần đi trễ hết năm ngày rồi."

Thời Quang: "...Chị đi làm không nghiêm túc gì cả."

"Ha ha." Mẫn Lộ nói: "Chị vốn như vậy mà, đó là vấn đề của thời niên thiếu." Buổi tối cô mới có cảm hứng sáng tạo, có rất nhiều bản thảo được cô thiết kế vào đêm khuya, tới sáng cô lại ngủ bù.

Trước giờ Úy Lam không quan tâm đến chuyện của cô, chỉ cần hoàn thành công việc là được.

Đương nhiên là Úy Lam có muốn quản cũng không quản được.

Mẫn Lộ hơi đói, chuẩn bị đi ăn rồi mới tới công ty, "Hôm nay có rảnh không tới công ty chị chơi?"

Thời Quang: "Em có việc rồi, trưa nay phải ra ga tàu đón ba em."

Mẫn Lộ tưởng ba mà Thời Quang nhắc tới là Úy Minh Hải, "Ba em đúng là càng ngày càng cao giá, hận không thể ở bên cạnh em cả ngày à."

Mẫn Lộ không biết cô cãi nhau với Úy Minh Hải, Mẫn Lộ đã chăm chút tỉ mỉ làm ra chiếc váy kia như vậy, nếu nói với cô ấy là váy hỏng rồi, chắc chắn sẽ khiến cô ấy vô cùng đau lòng.

Chỉ có thể giấu thôi, để cô ấy vui được bao nhiêu ngày thì cứ vui.

"Không phải đón Úy Minh Hải."

Mẫn Lộ, "Chú tư tới à?"

"Đúng vậy, lúc ăn tết ông ấy bận việc, bây giờ mới tới được."

Lúc tới chúc tết ở nhà bà nội Úy vào mùng một tết, Thời Nhất Thịnh có nói với cô, ăn tết xong sẽ lại tới thăm cô.

Sau đó Thời Nhất Thịnh có hỏi cô, ở chỗ Úy Minh Hải như thế nào? Có vui vẻ không?

Cô nói: Rất tốt.

Di động Mẫn Lộ run lên, cô xoa xoa huyệt thái dương, lấy di động trong túi áo khoác ra, là Úy Phong, [Sao bây giờ chưa tới công ty? Lúc nào mới tới?]

Mẫn Lộ: [??] [Anh nhắn nhầm sao?]

Úy Phong: [Anh nhắn cho Mẫn Lộ.]

Mẫn Lộ: "..."

Cô hỏi: [Có chuyện gì?]

Úy Phong: [Anh đang ở AIO, tìm em có chút việc.] Một lúc sau cũng không nói rõ là chuyện gì, Mẫn Lộ cất điện thoại, nói với Thời Quang: "Em ngồi chơi một lát đi, chị đi làm đây."

Thời Quang vẫy tay chào cô, lại ngồi chơi xích đu tiếp, suy nghĩ thêm về bản kế hoạch của mình.

Cô tưởng rằng thời tiết lạnh giá có thể khiến đầu óc tỉnh táo minh mẫn thêm, nhưng ngồi cả buổi trời, vẫn không thể nghĩ ra được gì.

Không khí mùa đông vô cùng tiêu điều và hoang vu nhưng cũng không thể ngăn chặn được ưu thương trong lòng.

Thời Quang đứng dậy, quay trở về biệt thự.

Đường Mật gọi điện tới cho cô, "Hey, chúc mừng năm mới."

Thời Quang nghe được âm thanh ồn ào phía bên kia, "Đang dạo phố à?"

Đường Mật: "Không phải, mình vừa tới Bắc Kinh."

Hai phút trước, cô mới ngồi lên xe taxi, chưa kịp điều chỉnh hơi thở đã gọi điện cho Thời Quang.

Thời Quang nhíu mày: "Cậu lên sớm như vậy làm gì thế?"

Còn mười ngày nữa các cô mới khai giảng, lúc này sợ không mấy sinh viên trong trường.

"Ký túc xá chỉ có mình cậu thôi, buổi tối ở một mình cậu không sợ sao?"

Đường Mật thở dài: "Cũng không còn cách nào khác mà."

Cô có hỏi rồi, dì quản lý có nói đã có mấy sinh viên ở tầng trên với cô tới rồi.

"Không sao đâu, mấy chị khóa trên cũng tới rồi mà." Bởi vì bọn họ cũng giống với cô, đều phải đi thực tập.

Thời Quang hỏi lại lần nữa, "Cậu tới sớm làm gì vậy?"

Đường Mật buồn bực nói: "Hôm qua phía nhân sự của AIO có thông báo mới, bảo ngày mai tới tập trung để đào tạo trước." Chi tiết cụ thể cũng chưa nhắc tới, chỉ thông báo chín giờ rưỡi sáng mai tập trung ở công ty.

Cô nhận ra AIO đang làm quá lên, tuy nhiên, với góc nhìn khác thì cũng coi như là một công ty có trách nhiệm với thực tập sinh.

Phía nhân sự của AIO có thành lập một nhóm, bao gồm mười quản lý thực tập sinh, vừa thuộc trường học của cô, cũng thuộc các trường học thiết kế khác, bởi vì đều là những sinh viên trẻ, mới chỉ mười tám mười chín tuổi, đều phải chú tâm tới vấn đề an toàn, mỗi lần bọn họ đi thực tập hoặc là đi hỗ trợ tuần lễ thời trang, cũng sẽ báo cáo lại cho phụ huynh một tiếng.

Nếu được kết quả tốt, có thể mời các quản lý ấy đi tham dự event của công ty.

Nhưng công việc của mấy vị quản lý này không hề dễ dàng, bởi vì thường xuyên thông báo về những chuyến đi làm việc ở thành phố khác của các thực

tập sinh, mà những vị phụ huynh ở nhà lại không hề yên lòng chút nào, hận không thể được báo cáo liên tục hai mươi tư giờ mỗi ngày.

Ba mẹ cô rất vui vẻ, nhưng người buồn nhất lại là cô, nếu cô lén lút từ chức, mấy giây sau chắc chắn ba mẹ sẽ biết được tin đó, bởi vì lúc đó sẽ bị loại khỏi đội...

Thời Quang không ngờ Úy Lam sẽ làm việc quyết đoán như vậy, đối với một đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn như cô lại không chừa một chỗ trống nào.

Lần tuyển dụng này AIO ký được với không ít sinh viên sắp tốt nghiệp, hơn nữa lại ký được với không ít thực tập sinh của trường học, tuy thành tích học tập của bọn họ không tốt lắm, thế nhưng lại rất có năng lực thiết kế.

AIO hội tụ rất nhiều nhà thiết kế nổi tiếng trên cả nước, thậm chí là quốc tế, môi trường làm việc tại AIO vô cùng tốt, hiếm có công ty trong nước nào có thể so sánh nổi.

Trong khoảng thời gian này Thời Quang luôn nghiên cứu lịch sử phát triển của AIO, phong cách quản lý đặc biệt rất giống với Úy Minh Hải.

Chính vì thế nên chỉ trong vài năm AIO mới có thể nhanh chóng chiếm lấy 35% thị trường thời trang nữ cả nước.

Năm ngoái, không chỉ chỉ số kinh doanh tăng ngoạn mục, mà số lượng cửa hàng của công ty cũng tăng đến con số 80, hơn nữa tất cả các cửa hàng đều trực thuộc quyền quản lý của công ty, rất khó để có thể quản lý một số lượng lớn cửa hàng trực tiếp như vậy, thế nên đây chính là một thành công của công ty.

Đường Mật không thể ngừng áy náy, "Đào Đào, tớ một lòng hướng về cậu."

Thời Quang đang thất thần bỗng nhiên cười, "Cậu nhất định phải là của tớ, trước tiên cậu cứ làm việc bên đó thật chăm chỉ đi, chờ tớ xây dựng công ty thật vững chắc rồi lại mời cậu về."

Đường Mật không hiểu rõ lắm về hợp đồng của mình với AIO, "Hình như đó là vị phạm hợp đồng thì phải?" Sau khi hợp đồng đã được đóng mộc xong xuôi hết rồi cô mới được đọc thật kĩ nội dung chi tiết bên trong.

Hóa ra ba mẹ đã lừa dối cô.

Thời Quang: "Chỉ cần bên tớ ổn định đi vào quỹ đạo kinh doanh, thì muốn mời cậu về vẫn được, không hề trái với điều khoản trong hợp đồng."

Mặc dù Thời Quang có gia thế, thế những sau lưng tổng giám đốc AIO cũng không hề đơn giản, Đường Mật nói với Thời Quang: "Giám đốc của chúng tớ gọi là Úy Lam, chắc cậu không biết đâu, thế nhưng chắc chắn đã nghe tới tên chú út của cô ấy, gọi là Úy Minh Hải, chính là chủ tịch tập đoàn GK."

Thời Quang: "Úy Minh Hải là ba của mình, chuyện của cậu là một vấn đề đơn giản thôi."

Đường Mật cười ha ha, cô nghĩ là Thời Quang đang chọc cười để cô vui vẻ hơn, nên cũng hùa theo: "Úy Minh Hải cũng là ba của mình, ba Úy."

Thời Quang: "..." Cô bất đắc dĩ nói: "Mình không nói giỡn với cậu, Úy Minh Hải là ba ruột của mình, mình được Thời gia nhận nuôi."

Đường Mật đã điều tra thông tin cá nhân của Úy Minh Hải, mặc dù không có ảnh chụp, thế nhưng vẫn có chút thông tin, ông đã bốn mươi tuổi, còn chưa lập gia đình.

Cô đột nhiên cảm thấy trò chơi này rất vui, cố ý hạ giọng nói với Thời Quang: "Mình nói cho cậu biết, mình là được Đường gia nhận nuôi, thật ra Úy Minh Hải mới là ba ruột của mình, thật đó, cậu có biết vì sao mình muốn tới AIO làm việc không? Chính là muốn tìm một cơ hội để Úy Minh Hải nhìn thấy mình, sau đó nhận lại mình đó."

Thời Quang: "..."

Đường Mật cười nắc nẻ,tài xế taxi nhìn cô mấy lần qua kính chiếu hậu.

Tài xế biết Úy Minh Hải là ai, bởi vì thường xuyên nghe tin tức buổi sáng, có một số tin tức kinh tế tài chính sẽ được nhắc tới.

Ông lắc đầu, mấy đứa bé bây giờ thật là...

Đường Mật thích thú, tiếp tục ảo tưởng: "Chờ sau khi mình nhận lại ba ruột rồi, sẽ mua lại AIO, rồi làm giám đốc, lúc đó cậu là giám đốc thiết kế, tiền kiếm được hai chúng ta chia đôi, sau đó đưa cho anh họ của cậu, chúng ta liền đi du lịch khắp thế giới đi."

Nói tới đó đột nhiên cô tò mò, "Đúng rồi, mình thấy có người để lại comment trên mạng, nói Úy Minh Hải rất đẹp trai, nhìn qua tưởng mới hơn ba mươi tuổi thôi."

Thời Quang: "Đúng vậy."

Đường Mật lấy ra một cái gương nhìn bản thân một chút, lắc đầu thở dài, "Sao mình cảm thấy mình còn già hơn cả ba vậy nhỉ?"

Thời Quang: "..." Cô đã bước vào bên trong vườn hoa của biệt thự, không đi vào phòng mà giẫm lên con đường sỏi lát trong vườn hoa, nghe Đường

Mật tiếp tục mộng tưởng.

Đường Mật lại nói, "Cậu gặp Úy Minh Hải rồi sao?" Thời Cảnh Nham là thương nhân, chắc chắn quen biết với Úy Minh Hải, nếu Thời Quang đã gặp Úy Minh Hải rồi thì cũng không phải là chuyện gì kì lạ.

Thời Quang thật sự muốn nói rõ thân thế của mình cho Đường Mật biết, Đường Mật chưa hề giấu diếm cô chuyện, bao gồm cả chuyện trong nhà có bao nhiêu phòng, cô ấy cũng nói rất chi tiết.

Nếu cô không nói cho Đường Mật biết thân phận thật của mình, lỡ sau này Đường Mật nghe được từ Úy Lam, nhất định sẽ khiến cô ấy đau lòng lắm.

Trong điện thoại có ảnh chụp của mẹ với Úy Minh Hải, cô mở album ảnh ra.

Nhìn lại những tấm hình cũ, cảnh còn nhưng người lại không mà chua xót, cuối cùng cô vẫn nhớ tới ông.

Mỗi khi ăn tối xong, Úy Minh Hải luôn rửa thật nhiều trái cây, sau đó xem phim với cô, TV chiếu gì cũng không quan tâm, Úy Minh Hải sẽ kể cho cô một vài câu chuyện thú vị trong gia đình.

Suy nghĩ quẩn quơ một hồi, Thời Quang cúp điện, gửi một tấm hình cho Đường Mật: [Úy Minh Hải với người yêu.]

Điều khiến Đường Mật chú ý nhất trong tấm ảnh chính là Úy Minh Hải rất giống với Úy Lam, trong nội bộ công ty cô có vô tình nhìn thấy ảnh chụp tham gia hoạt động của Úy Lam.

Trên tấm ảnh ấy, Úy Lam rất giống với Úy Minh Hải trong ảnh chụp, lông mày cũng y chang.

Bởi vì Úy Minh Hải nhìn còn rất trẻ, mặc dù Úy Lam với Úy Minh Hải là chú cháu, thế nhưng cũng giống với anh em họ.

Đường Mật hỏi: [Quan hệ giữa Úy Minh Hải và Thời Cảnh Nham tốt không?]

Thời Quang: [Cũng được.]

Mấy phút sau đó Đường Mật cũng không trả lời lại, cô nghĩ là Đường Mật đã tới ký túc xá rồi, đang vội vàng thu xếp đồ đạc, cô cất điện thoại đi vào trong nhà.

Một giờ chiều Thời Nhất Thịnh mới đến, bây giờ trong nhà cô cũng không có việc gì, liền hỏi Thời Cảnh Nham: [Anh có đang bận không?]

Thời Cảnh Nham trả lời rất nhanh: [Sau mười một giờ thì rảnh rồi, em qua đây đi.]

Sau đó có một tin nhắn tới, là Đường Mật gửi tới một tấm ảnh, nhìn tấm hình kia, Thời Quang câm nín, sau đó cười.

Đường Mật đã chỉnh sửa thành ảnh chụp chung của cô ấy và Úy Minh Hải, tiêu đề: Tấm ảnh đầu tiên với ba nha~

Đường Mật không chỉ chỉnh sửa ảnh, còn đổi tên WeChat của ba Đường thành "Úy Minh Hải", sau đó screenshots màn hình lại cho Thời Quang xem: [Thấy không, Úy Minh Hải nhắn tin cho mình này (cười trộm)]

Cuộc đối thoại WeChat:

Úy Minh Hải: [Bảo bối, đến Bắc Kinh chưa?]

Tiểu công chúa Đường Đường: [Còn mười phút nữa ạ.]

Mười phút sau,

Úy Minh Hải: [Tới chưa?]

Tiểu công chúa Đường Đường: [Sắp rồi ạ.]

Úy Minh Hải: [Nhớ cầm theo hành lý của mình, đừng nhìn điện thoại suốt ngày như vậy, phải nhìn đường nữa, nhớ chưa!]

Thời Quang nhìn tin nhắn của ba Đường với Đường Mật mà hoảng hốt một chút.

Đường Mật vui đùa đủ rồi, vô album ảnh xóa hình của mình và Úy Minh Hải đi, lại đổi tên WeChat của ba mình lại.

Cô hỏi Thời Quang: [Cậu vui vẻ lên chút nào chưa?]

Thời Quang cười cười: [Ừ, năm mới thêm một ngày vui vẻ nữa.]

Đường Mật: [Mình vô trường học đây, mình sẽ cố gắng thực tập thật tốt, học thành tài sau này giúp đỡ cậu, bình thường trong trường cậu cần giúp gì cứ nói mình, con tim này luôn là của cậu (hôn hôn)]

Thời Quang nhắn lại cho cô vài cái icon, tìm áo khoác dài, cầm túi lên, đi tới tập đoàn Thời Vũ tìm Thời Cảnh Nham.

Bây giờ Thời Cảnh Nham đang ngồi chờ mười phút nữa Úy Lam sẽ tới đây tìm anh ký một số giấy tờ.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 68

Tp.HCM, 18/11/19

Editor: Xiao He

Úy Lam đã tới bãi đỗ xe ở dưới lầu, thế nhưng vẫn luôn ngồi ở trong xe mà không lên trên.

Mỗi lần cô gặp Thời Cảnh Nham, đều phải ngồi chờ trên đó một lúc, Thời Cảnh Nham là kiểu người không gặp ai sớm hơn giờ đã hẹn cả.

Thật ra hôm nay cô tới hơi sớm, nhưng cô lại không thích cảm giác phải ngồi chờ đợi Thời Cảnh Nham, giống như cô đang cầu xin anh ta vậy.

Vừa đúng lúc bạn thân cô Mễ Dĩnh gọi tới, cô liền nói chuyện cô ấy, thỉnh thoảng vẫn nhìn đồng hồ đeo tay một chút.

Mễ Dĩnh hẹn cô tối nay đi ăn, "Ngày nào cậu cũng bận rộn vậy sao? Nửa đêm qua mới chịu trả lời tin nhắn của mình."

Úy Lam: "Chuyện bên công ty luật, bên công ty chú út, lại còn chuyện của AIO, bận lắm." Bây giờ mỗi ngày cô không ngủ tới sáu tiếng, thiếu chút nữa thì mệt chết, cũng không có thời gian ra ngoài ăn chơi.

Công ty luật vẫn ổn, chuyện cô quan tâm nhất là vấn đề kinh doanh của AIO, bây giờ Thời Cảnh Nham đã biết hết các chiến lược kinh doanh của công ty, nếu như sau này công ty của Thời Quang phát triển ổn định rồi thì cô lại không có át chủ bài nào, Thời Cảnh Nham đã biết tất cả rồi.

Biện pháp duy nhất bây giờ chính là không cho Thời Quang bất kỳ cơ hội phát triển nào, tranh thủ khi công ty Thời Quang còn chưa đi vào hoạt động tiêu diệt ngay lập tức.

Mễ Dĩnh hỏi: "Đứa con riêng kia sao rồi?"

Úy Lam: "Căng lắm."

"Có ý gì vậy?"

"Ý trên mặt chữ."

Úy Lam liếc mắt nhìn Nam Địch, cô ấy đang xem tài liệu vô cùng nghiêm túc.

Bởi vì Nam Địch đang ở trên xe, thế nên cô không nói chuyện quá rõ ràng.

Mễ Dĩnh vốn đang ăn bánh ngọt, liền để dĩa qua một bên, "Nói mình nghe chút đi, gần đây có tin tức thú vị gì không?"

Úy Lam: "Cũng không có gì đáng nói, chỉ là cãi nhau nên không ở chung nữa."

Mễ Dĩnh hỏi, "Vậy Thời Quang không ở nhà chú út của cậu nữa à?"

Úy Lam: "Ừ."

Chắc là không về nữa, cô nghe bà nội nói vậy.

Hôm bữa cô ghé qua tiệm may của bà nội, cô có giả bộ hỏi gần đây Thời Quang có qua đây không.

Bà nội thở dài, lắc đầu: Bà có gọi cho Đào Đào, nói con bé tới ăn cơm chung, nhưng con bé lại nói mấy nay bận rộn, đợi khi nào có thời gian lại tới thăm bà sau.

Cô không nhắc về Thời Quang nữa mà hỏi: Không biết gần đây chú út sao rồi, con cũng không dám hỏi tới.

Bà nội: Bà có hỏi rồi, hai ngày trước có gọi cho chú con, hỏi chuyện giữa chú ấy với Đào Đào thế nào rồi, nhưng nó nói không có gì cả, sau đó cũng

không nói gì thêm. Ai, khiến bà buồn chết mất.

Năm sau chú út đi công tác rồi, chiều hôm qua mới quay lại Bắc Kinh, tối hôm qua ở văn phòng tăng ca tới rạng sáng, sau đó cô với chú ấy cùng nhau rời khỏi công ty.

Bây giờ chú út hoàn toàn đặt bản thân vào trạng thái làm việc, vô cùng lý trí, sự nhiệt tình vui vẻ khi nhận lại người thân bây giờ đã không còn tồn tại trên gương mặt của chú ấy nữa.

Nội tâm chú ấy suy nghĩ những gì cô không thể nào nhìn ra được.

Cô suy đoán, chắc là khi tìm lại được con gái, biết được đứa con ấy vẫn còn sống, chú ấy không còn tự trách và áy náy như xưa nữa.

Con người chính là vậy đấy, vĩnh viễn mất đi là tốt nhất, đến khi mất đi nhưng lại tìm lại được, rồi sau này mọi thứ cũng sẽ quay lại như cũ, rồi cũng sẽ bình tâm trở lại.

Nhất là sau sự kiện mùng một tết kia, chắc chắn chú ấy càng cảm thấy lực bất tòng tâm hơn nữa, tất cả thể diện và kiêu ngạo của ông ấy đều bị Tần Minh Nguyệt giẫm đạp dưới lòng bàn chân của bà ta.

Với sự hiểu biết của cô về tính cách của chú út, mối quan hệ giữa chú út và Thời Quang không thể nào sửa chữa lại được.

Mễ Dĩnh chỉ chờ một từ "Ừ" của cô, tưởng rằng cô sẽ nói tiếp, nào ngờ lại im lặng không nói nữa. Cô hỏi: "Bây giờ không tiện nói chuyện à?"

Úy Lam: "Ừ, đang ngồi đợi ở bên Thời Vũ với trợ lý."

Thảo nào.

Cô trợ lý kia hình như gọi là Nam Địch.

Mễ Dĩnh cũng không hỏi nhiều nữa, nói chuyện nửa đùa nửa thật: "Dù gì thì vị trí công chúa lớn của tập đoàn GK vẫn là cậu thôi, cậu cần gì phải hạ thấp giá trị của bản thân như vậy? Sau này cứ để Thời Cảnh Nham tới báo cáo công việc với cậu."

Úy Lam: "Mình cũng nghĩ vậy." Nhưng cũng chỉ là nghĩ mà thôi.

Với thân phận của chú út cũng không thể nói Thời Cảnh Nham tới báo cáo công việc với chú ấy chứ đừng nói là cô.

"Không nói những chuyện tẻ nhạt này nữa, cậu không bận sao?"

"Bận chứ, bận ăn sáng này." Mễ Dĩnh cười, cô đang làm việc trong công ty của ba mình, nên không ai dám có ý kiến gì với cô.

Cô ngáp một cái, mệt mỏi cả người, tối hôm qua đi chơi đến ba giờ sáng mới về tới nhà.

Úy Lam: "Vậy cậu ăn tiếp đi."

Đang định tắt máy trước, Mễ Dĩnh lại hỏi, "Khoan đã, khi nào cậu định hẹn Úy Phong đi chơi vậy?"

Úy Lam cười, "Cậu tự hẹn đi, Úy Phong cũng có điện thoại mà."

Mễ Dĩnh buồn bực, "Không mở miệng được."

Úy Lam: "Được rồi, chờ khi nào có thời gian đã."

Mễ Dĩnh thầm mến Úy Phong, đơn phương cũng đã lâu lắm rồi, muốn thổ lộ nhưng lại không dám, Úy Phong là kiểu người không bao giờ thể hiện cảm xúc ra bên ngoài, không ai biết được trong lòng hắn đang nghĩ gì. cảm giác giống như bản sao của chú út vậy, thâm sâu không lường được.

Lúc này Nam Địch đưa điện thoại ra trước mặt Úy Lam, đầu ngón tay chỉ vào thời gian trên điện thoại, bây giờ cách giờ hẹn chỉ còn sáu phút.

Úy Lam gật đầu, sau đó nói với Mễ Dĩnh: "Khi nào rảnh mình nói tiếp, giờ bận rồi."

Nam Địch thu xếp lại tài liệu, sau đó xuống xe với Úy Lam.

Cô không hiểu vì sao Úy Lam là tổng giám đốc mà lại phải tự mình tới báo cáo công việc với Thời Cảnh Nham, chỉ cần là mọi quyết định quan trọng hay những hợp đồng lớn đều phải có chữ ký của Thời Cảnh Nham.

Thời Cảnh Nham chỉ là cổ đông của AIO, Thời Vũ cũng mới là cổ đông lớn thứ hai mà thôi.

"Úy tổng, sao trước giờ Thời tổng không tham gia cuộc họp nào vậy?"

Úy Lam cười cười, "Người ta chức cao như vậy, cần gì phải tham gia họp chứ?"

Nam Địch cái hiểu cái không, cũng không hỏi nhiều nữa.

Úy Lam cũng không muốn tự hạ thấp bản thân mà tới báo cáo công việc, nhưng ai biểu cô cần tiền của Thời Cảnh Nham chứ, bây giờ có tiền chính là người có quyền.

Điều kiện để đầu tư vốn vào AIO của Thời Cảnh Nham vô cùng hà khắc, không hề cho cô cơ hội để cò kè mặc cả.

Phong thái phách lối không coi ra gì như vậy, thật sự không hề kém cạnh với Tần Minh Nguyệt.

Nhắc tới Tần Minh Nguyệt, chắc bây giờ đã trở thành bóng ma tâm lý trong lòng thím sáu rồi, nghe nói thím ấy đã đem tiền đi quyên góp ở viện mồ côi, tiền ở đâu mà có thì cô không rõ lắm.

Có cảm giác thím sáu đã năn nỉ chồng đi hỏi mượn chú út, còn chú út có cho mượn hay không thì cô không biết.

Bước vào thang máy, Nam Địch nhìn bản thân ở gương trên tường một chút, trang điểm cũng ổn, tóc vẫn ngay ngắn, quần áo... cũng coi như thành thục.

Bạn học đều nói cô vô cùng xinh đẹp, cô cũng không biết điều đó có phải là sự thật hay không.

Sau khi khai giảng, chào đón tân sinh viên, Thời Quang đều lấn át hết tài nữ cùng mỹ nữ trong trường, lại có Thời gia ở đằng sau, cô ấy không chỉ là nữ thần trong mắt nam sinh trong trường, mà rất nhiều nữ sinh cũng vô cùng hâm mộ cô ấy.

Hai người đến trước giờ hẹn ba phút, Thời Cảnh Nham không thích người đến trễ, nhưng cũng không cần người khác tới sớm, chỉ cần không làm chậm trễ công việc là được.

Đây là lần đầu tiên Nam Địch tới văn phòng của Thời Cảnh Nham, cũng là lần thứ hai nhìn thấy anh, lần gặp trước chính là ở bãi đỗ xe, chỉ mới nhìn thoáng qua một chút.

Ngoại trừ cần chữ ký Thời Cảnh Nham cho các giấy tờ tài chính, Úy Lam còn cần phải bàn đến chuyện phát triển ra thị trường quốc tế với anh, ngoài ra thì anh cũng không quan tâm gì nữa, lúc cô đối diện với Thời Cảnh Nham cũng không còn cảm giác áp bức câu nệ, thế nên cũng thoải mái nói chuyện hơn nhiều.

"Gần đây rất bận sao?" Qua năm mới, đây là lần đầu tiên cô tới Thời Vũ.

Thời Cảnh Nham tạm dừng công việc trong tay, "Cũng được."

Úy Lam giới thiệu Nam Địch với anh, "Đây là trợ lý của tôi, tên Nam Địch."

Nam Địch cười nhẹ một tiếng, "Chào Thời tổng."

Thời Cảnh Nham gật đầu: "Chào cô, ngồi đi."

Úy Lam ngồi xuống cái ghế trước bàn làm việc của Thời Cảnh Nham, Nam Địch không ngồi, đưa tập hồ sơ trong ngực ra.

Các cô chỉ hẹn với Thời Cảnh Nham hai mươi phút, trong thời gian đó Úy Lam phải báo cáo hết mọi công việc trong thời gian gần đây.

Nam Địch đi đến bên cạnh Thời Cảnh Nham, lấy một xấp hợp đồng cũng như tài liệu trong túi ra, Thời Cảnh Nham cầm lấy một phần ở phía đầu, những hợp đồng này anh đã đọc qua bản điện tử rồi, chỉ cần ký trên giấy để theo đúng quy trình nữa thôi.

Có người từng nói, một người đàn ông thành công là khi anh ta chỉ cần ngồi một chỗ không nói lời nào, động tác cùng phong thái khi ký tên cũng khiến cho người khác động lòng.

Trước giờ Nam Địch không hề tin vào điều đó nhưng bây giờ cô tin rồi.

Trong lòng hít sâu vài cái, mới có thể kiềm chế sự khẩn trương trong lòng.

Cô giả bộ như không có chuyện gì, lấy một bản kế hoạch dự án trong tập tài liệu ra, cũng đặt phía bên phải trên mặt bàn.

Trong tay Thời Cảnh Nham là một bản hợp đồng đã ký xong, ánh mắt Nam Địch nhìn theo bàn tay của Thời Cảnh Nham, cô tranh thủ đưa tiếp một bản hợp đồng khác để cho anh ký, chuẩn bị đưa cho anh.

Cằm Thời Cảnh Nham khẽ nhếch: "Qua kia ngồi đi, tôi tự làm được."

Úy Lam hờ hững uống cà phê, cô im lặng mà đánh giá Nam Địch, chỉ thấy vành tai ửng đỏ của cô ấy, cô thu tầm mắt lại, tiếp tục uống cà phê trong tay.

Nam Địch tự giác để những phần hợp đồng còn lại trên bàn, sau đó qua bên khu nghỉ ngơi ngồi xuống, cách bàn làm việc của Thời Cảnh Nham khoảng bốn, năm mét.

Cô điều chỉnh hô hấp, cầm bình cà phê mà thư kí vừa mới đưa vào.

Mùi cà phê nồng nàn đậm vị, thấm vào ruột gan.

Sau khi kí xong tất cả hợp đồng và tài liệu, Thời Cảnh Nham đẩy túi hồ sơ lại cho Úy Lam. Úy Lam để li cà phê xuống, vừa sửa sang lại hợp đồng vừa nói chuyện với Thời Cảnh Nham, "Năm nay bên công ty dự định mở hai mươi cửa hàng kinh doanh trực tiếp."

Thời Cảnh Nham còn nhớ rõ trước khi ăn tết lúc cô báo cáo công việc có đề cập tới ba mươi cửa hàng.

"Sao lại muốn giảm bớt?"

Úy Lam: "Năm ngoái tám mươi hai cửa hàng kia đều đã vượt mục tiêu đề ra của công ty, tuy nhiên cũng may đều đã chiếm giữ được thị trường, doanh thu buôn bán tương đối khả quan, với năm nay, công ty muốn tập trung lực lượng cùng tài chính tạo ra sản phẩm mới để đẩy ra thị trường quốc tế."

Thời Cảnh Nham thuận miệng hỏi một câu: "Vẫn phải tiếp tục giữ thị phần chứ?"

Úy Lam: "Mười hai cửa hàng sẽ hợp tác với một số thương hiệu khác, tám cửa hàng còn lại sẽ làm cửa hàng trưng bày sản phẩm, kế hoạch cụ thể, tuần sau tôi sẽ đưa qua, nếu anh không định thay đổi gì nữa thì tới đó chúng ta sẽ thảo luận tiếp."

Thời Cảnh Nham gật đầu, để cô tự mình quyết định công việc.

Sau khi báo cáo xong vấn đề cửa hàng, Úy Lam nói muốn tìm người phát ngôn cho AIO, trước đây AIO chỉ truyền thông thông qua những người nổi tiếng trên mạng, không có người phát ngôn chính thức.

Mấy ngày nay nghỉ tết cô đã suy nghĩ rất kĩ, muốn thâm nhập nhanh chóng vào thị trường quốc tế, cần phải có một đại sứ thương hiệu tầm cỡ, hình tượng phải phù hợp với định hướng của công ty, không chỉ vậy lượng fan theo dõi cũng rất quan trọng.

Những chuyện này Thời Cảnh Nham không quan tâm, "Cô cứ tự quyết định đi."

Úy Lam vẫn nói rõ chi tiết: "Gần đây tôi đang liên hệ với đại diện của một siêu mẫu quốc tế, cô ấy là con lai, số lượng fan trong và ngoài nước đều vô cùng đông đảo, tham gia đóng phim Hollywood đang rất nổi tiếng gần đây, hình tượng và khí chất của cô ấy cũng đặc biệt phù hợp với hình tượng đại sứ của AIO."

Tháng tư này công ty AIO sẽ có buổi trình diễn thời trang ra mắt sản phẩm mới tại Thượng Hải, đến lúc đó cũng sẽ tuyên bố người phát ngôn chính thức.

Buổi trình diễn tháng tư này, cô đã kêu gọi đầu tư không ít.

"Kế hoạch dự định trong tháng tư, đến lúc đó tôi sẽ gửi lịch trình đến mail thư ký của anh."

Thời Cảnh Nham gật đầu, không nói nhiều, anh bật màn hình máy tính lên.

Úy Lam hiểu ý, thời gian hai mươi phút đã hết, người đàn ông này sẽ không cho cô thêm một phút đồng hồ nào, "Vậy Thời tổng cứ làm việc đi, tôi về đây."

Cô quay đầu nhìn Nam Địch, Nam Địch đang run run cầm cốc cà phê của bản thân, "Chúng ta về thôi Nam Địch."

Nam Địch giật mình một cái, đứng dậy cúi chào, "Vâng, Úy tổng."

Cô mới uống được nửa li cà phê, cũng không biết có được để thừa lại hay không, liền tranh thủ uống hết, hơi nóng, xém chút nữa thì bị bỏng.

Sau khi Úy Lam và Nam Địch rời đi, Thời Cảnh Nham gọi điện cho Thời Quang, "Sao em vẫn chưa tới?" Từ khi cô nhắn tin tới giờ đã hơn nửa tiếng, bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng cô đâu.

Tài xế đã đưa Thời Quang tới bãi đỗ xe dưới lầu, xe vẫn còn chưa dừng lại.

Thời Quang nhìn khoảng cách từ xe hơi đến cửa thang máy, "Còn hai phút nữa tới cửa thang máy rồi."

Thời Cảnh Nham, "Đi thang máy của anh đi, nhớ mật mã không?"

Thời Quang đẩy cửa xe xuống dưới, cười, cố ý nói: "Quên rồi, phải làm sao bây giờ?"

Thời Cảnh Nham: "010116"

Thời Quang: "Đùa anh thôi, em nhớ mà."

Sao có thể không nhớ được, 01 là tháng một, 01 thứ hai là số một, 16 là số 16, tháng sinh và hai ngày sinh nhật của cô.

"Tới liền đây, em cúp máy nhé."

Cô còn chưa đến cửa thang máy, một bên cửa thang máy nhân viên liền mở ra, hai bên đều khẽ giật mình.

Úy Lam bước ra khỏi thang máy, cười nhẹ một tiếng, "Thật đúng là trùng hợp."

Thời Quang: "Đúng vậy." Sau đó gật đầu chào Nam Địch ở phía sau.

Sắc mặt Nam Địch kinh ngạc, nhưng vẫn lên tiếng chào hỏi, suýt nữa thì cô quên mất, Thời Quang chính là em họ của Thời Yến Lãng, đương nhiên cũng là em họ của Thời Cảnh Nham.

Cô ấy tới chắc là đi gặp Thời Cảnh Nham.

Thời Quang không dừng lại, đi lướt qua hai người, tới thang máy chuyên dụng của Thời Cảnh Nham, ấn mật mã đi vào, cửa chậm rãi khép lại, ngăn cách với bãi đỗ xe.

Úy Lam tựa như đang nói chuyện với Nam Địch, "Cô em họ kia của tôi đúng là một cô công chúa nhỏ, Thời Cảnh Nham đối xử với em ấy không phải tốt bình thường đâu, nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa vậy. Ai, đúng là số hưởng, không giống chúng ta, làm việc quần quật, bận rộn đến mức không dừng lại được."

Nam Địch cười nhẹ: "Chị cũng là công chúa mà, em mới số khổ."

Ở văn phòng trên lầu, Thời Cảnh Nham đã chuẩn bị nước ấm cho Thời Quang, nghe được tiếng mở cửa, anh đang xem tài liệu, không ngẩng đầu: "Sao muộn vậy?"

"Không phải anh nói mười một giờ mới rảnh sao?"

"Sau mười một giờ không bận, nếu em tới sớm có thể vô phòng nghỉ đọc sách mà."

Thời Quang bước qua bàn làm việc, dựa trên lưng anh, hai tay vòng lấy cổ anh, "Có nhớ em không?"

Thời Cảnh Nham để bút xuống, cầm lấy tay cô, kéo cô vào trong ngực.

Thời Quang đứng không vững, liền ngồi trên đùi anh.

Cô ôm lấy cổ anh hạ thấp xuống, Thời Cảnh Nham phối hợp với cô, cúi đầu, cô chủ động hôn xuống mấy cái, sau đó khẽ cắn môi anh.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Tp.HCM, 19/11/19

Editor: Xiao He

Thời Quang không nỡ cắn đau anh, vội vàng thả ra, Thời Cảnh Nham nắm vuốt cằm cô, cô không bao giờ vô cớ cắn anh cả, vết cắn này giống như đang giải tỏa tức giận trong người vậy.

"Anh lại làm gì khiến em không vui rồi?"

Thời Quang: "Anh có làm gì đâu, em chỉ cố ý nghịch ngợm vậy thôi, không được sao?" Cô nắm lấy cổ áo sơ mi của anh.

Thời Cảnh Nham bất đắc dĩ cười một tiếng, "Được chứ."

Anh không quên thời gian lúc nãy, "Ở dưới lầu gặp được Úy Lam rồi sao?"

Thời Quang: "Em chỉ lo nhìn đường, không để ý thấy."

Cô nói như vậy tức là có gặp rồi.

Anh nhớ mẹ mình đã từng nói, trong nhà anh có một bình dấm vô cùng chua. (*)

(*) Chỉ những người cực kì ghen tuông.

Thời Quang cài lại cúc áo trên cổ áo sơ mi của anh, vỗ nhẹ: "Sau này đến công ty phải cài hết cúc áo lên, anh cứ để hờ hững như vậy, lộ hết, ảnh hưởng đến những người khác."

Thời Cảnh Nham: "...Nhớ rồi."

Chưa quá vài giây, Thời Quang mở hai nút trên cùng của áo sơ mi cho anh, "Lúc em tới thì anh có thể chủ động cởi ra được nha." Cô thích nhất là nhìn thấy hầu kết của anh, nếu cài hết nút áo lên thì lại không thấy được rồi.

Thời Cảnh Nham bật cười, nhưng cũng phải cố gắng trả lời cô, "Ừ."

Thời Quang giày vò anh một lúc, sau đó nhìn anh không chớp mắt, Thời Cảnh Nham báo cáo lại đầy đủ: "Hôm nay Úy Lam dẫn Nam Địch đến để nhờ anh ký tên, chỉ gặp nhau trong khoảng hai mươi phút thôi."

Thời Quang lắc đầu, "Em không có ý này."

"Em làm sao vậy?" Thời Cảnh Nham để chân cô qua một bên, "Ngồi xuống đi."

Thời Quang dạng chân ngồi trên đùi anh, rất thất vọng.

Sáng nay hai người cùng nhau rời giường, sau khi ăn sáng anh liền tới công ty, cô lại tới ngồi ở xích đu trong vườn tiếp tục suy nghĩ về bản kế hoạch dự án sau này, nhưng vẫn không có ý tưởng nào.

Cuối cùng, điều đáng sợ nhất lại chính là... cô không biết phải trình bày như thế nào mới thích hợp với những nhà đầu tư, lên mạng tìm kiếm rất lâu, nhưng vẫn không thể nào tìm được kết quả chính xác.

Thời Cảnh Nham hỏi lại: "Sao vậy?"

Thời Quang khó chịu nói, "Anh có thể cho em xem một bản kế hoạch mẫu không?"

Nói xong, cô nằm sấp trong ngực, không dám nhìn anh.

Sau đó tự cảm thấy bản thân thật nực cười, cười khổ.

"Trong mắt anh, có phải em quá trẻ con rồi không?" Đây là lần đầu tiên cô mất tự tin đến vậy, cảm giác vô cùng bất lực, ngay cả một kế hoạch đề xuất cũng không làm được.

Thời Cảnh Nham không cười cô, anh biết cô rất ngượng ngùng, nếu không phải bất đắc dĩ, cô sẽ không nhờ anh những chuyện đơn giản này.

"Lần đầu ai mà không vậy?" Anh vuốt nhẹ lưng cô, "Không sao cả, lần đầu tiên làm một bản kế hoạch sẽ rất khó khăn, không biết bắt đầu từ đâu."

Anh vỗ vỗ lưng cô, "Anh tìm cho em."

Thời Quang từ trong ngực anh đứng dậy, vừa rồi khi nhìn thấy Úy Lam, đột nhiên cảm thấy mình đúng là một con gà mờ mà.

Người ta cũng đã là tổng giám đốc của một công ty đang nổi tiếng trên thị trường, mà cô thì một bản kế hoạch như thế nào cũng chưa từng thấy.

Úy Lam vừa giỏi làm kinh tế, lại nắm vững luật pháp, ngay cả những dự án xuyên quốc gia cũng đã từng tham gia không biết bao lần, chứ đừng nói tới là những hạng mục thu mua lớn nhỏ trong nước.

Còn ưu điểm của cô là gì?

Chỉ có vẽ mà thôi.

Thời Cảnh Nham tìm hai bản cho cô, những bản này đều là kế hoạch anh tự mình đề ra, mấy năm nay công ty có rất nhiều nhân sự, thế nên anh ít khi tham gia đề xuất kế hoạch trong công việc nữa.

Thời Quang lật một trang, có rất nhiều thuật ngữ chuyên ngành cô không thể hiểu được, thế nhưng cảm giác lại cảm giác được sự chuyên nghiệp của bản kế hoạch, "Anh tự làm sao?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ, phù hợp cho em tìm hiểu đó."

Thời Quang nhíu mày, nhìn mấy trang sau, vẫn như lọt vào làn sương mù, cô khép lại, "Em mượn về từ từ nghiên cứu tiếp vậy, có một số từ chuyên ngành em đọc không hiểu lắm."

Khó trách có một đàn chị từng nói, muốn khởi nghiệp, nhưng lại không có kiến thức kinh tế và hiểu biết thị trường tài chính, thì nhất định sẽ không làm gì được.

Lỡ như đến lúc cô đọc báo chí kinh tế cũng không hiểu, thì phải làm sao...

Có rất nhiều thứ phải học, nhưng gần đây có nhiều chuyện khiến cô bị phân tâm, không có tâm tư đọc sách nữa.

Trước đây tối nào Úy Minh Hải cũng sẽ đọc sách kinh tế cho cô nghe, chỗ nào không hiểu ông sẽ giải thích thật cặn kẽ, bây giờ người thầy miễn phí này đã...Chạy rồi.

Thời Cảnh Nham tìm một túi đựng tài liệu bỏ hai bản kế hoạch vào, "Tối nay anh mang về cho em." Hỏi cô đã chuẩn bị tới đâu rồi.

Thời Quang: "Đã thuê được địa điểm mở văn phòng rồi."

Mấy hôm trước cô có đi cùng Thời Yến Lãng tới ký hợp đồng với ba Đào Đào, thuê một năm trước.

Tiền thuê văn phòng đã được ba Đào Đào ưu đãi cho, ngay cả tiền cọc cũng không cần.

Thế nhưng về vấn đề nhân sự thì vẫn còn mông lung, cô có nói chuyện với vài đàn chị không thân trong trường, nhưng chỉ có hai người là cùng chung chí hướng, vẫn phải chờ khai giảng mới nói tiếp được.

Thời Cảnh Nham nhớ tới tên một người, "Bạn cùng phòng của em, Đường Mật, nói thế nào?"

Thời Quang dựa trên mép bàn làm việc của anh, lắc đầu, "Tình hình không lạc quan chút nào, bây giờ Úy Lam đã tóm được Đường Mật rồi, ngày mai bọn họ sẽ tới tham gia huấn luyện làm thực tập sinh của AIO, cũng không rõ như thế nào."

Thời Cảnh Nham nhìn cô: "Em có muốn Đường Mật làm cộng sự của mình không?"

Thời Quang thốt ra: "Đương nhiên rồi."

Đường Mật là một con người vui vẻ hoạt bát, ở đâu có sự xuất hiện của cô ấy thì luôn có tiếng cười.

Thiên phú thiết kế của cô ấy lại không hề thua kém cô, hơn nữa định hướng và phong cách thiết kế cũng hợp với cô vô cùng.

Thời gian đầu lập nghiệp, ai cũng sẽ muốn tìm một người ăn ý với mình, còn có thể tùy lúc mà cổ vũ lẫn nhau.

Thời Cảnh Nham đề nghị thẳng thắn với cô, "Chờ sau khi khai giảng, em liền đi tìm gặp Úy Minh Hải, để ông ấy đòi lại người chỗ Úy Lam."

Anh lại giải thích vì sao anh không trực tiếp tìm Úy Lam đòi người.

"Nếu anh yêu cầu, chắc chắn Úy Lam cũng sẽ nể mặt mũi anh, thế nhưng lúc trước Úy Lam muốn ký với Đường Mật là để cho em cảm thấy bí bách, tạo rào cản tâm lý cho em. Nếu người mở miệng là anh thì Úy Lam chỉ cảm thấy khó chịu mà thôi, nhưng nếu người đó là Úy Minh Hải, chắc chắn cô ta sẽ cảm thấy mắc nghẹn trong lòng."

Thời Quang: "..."

Cô cười: "Em không nghĩ anh là một người xấu xa như vậy."

Thời Cảnh Nham: "Anh có nói anh là người tốt sao?"

Nhắc tới Úy Minh Hải, cô liền trầm mặc.

Thời Cảnh Nham đứng dậy, nắm tay cô để trước mặt mình, "Ông ấy là ba em, em nhờ vả ông ấy cũng là chuyện thường tình. Bây giờ anh chỉ có thể khẳng định rằng AIO sẽ không cố ý cạnh tranh với em, thế nhưng không chắc rằng Úy Lam sẽ không tìm cách đả kích em, bây giờ cô ta đã bắt đầu chặn đường em, không biết sau này còn đặt những cái bẫy nào chờ em ở phía trước, nếu em không tìm Úy Minh Hải che chở, cho cô ta một kích trí mạng, thì em sẽ bị cô ta đàn áp đến choáng váng."

Thời Quang cảm thấy lực bất tòng tâm, cô cảm giác được Úy Lam nắm rõ cô như lòng bàn tay, rất nhiều cô còn chưa bắt tay vào làm, đã bị Úy Lam giành lấy vượt lên phía trước.

Những người thân cận bên cạnh cô, tất cả đều đã bị cô ta giành lấy hết rồi.

Không ai có thể đảm bảo rằng hai người chị cô đang liên hệ ấy, sau này có bị AIO tìm đến ký hợp đồng hay không?

Thời Cảnh Nham tiếp tục đề xuất cô tìm đến Úy Minh Hải, "Đánh rắn đánh bảy tấc, Úy Minh Hải chính là bảy tấc của Úy Lam, em không thể nào dùng biện pháp hòa nhã để đối phó với cô ta đâu, nếu không thì công ty em chưa mở được mấy ngày thì đã không thể tiếp tục kinh doanh nữa."

Thời Quang: "..."

Cô đẩy anh, "Sao anh có thể đáng ghét đến vậy!"

Thời Cảnh Nham cười, "Anh chỉ nói sự thật mà thôi."

Bây giờ anh đang tìm trăm phương ngàn kế để hai ba con bọn họ có cơ hội để gặp nhau, anh biết thật ra tận trong đáy lòng cô luôn để ý tới Úy Minh Hải.

Tần Minh Nguyệt đã trở thành nút thắt trong nội tâm của cô, không thể nào gỡ rối được, anh không muốn trong lòng cô lại xuất hiện thêm một nút thắt nào.

Anh lại nói đến bản kế hoạch dự án: "Những chuyện này em nên học hỏi thêm ở Úy Minh Hải, ông ấy đã có kinh nghiệm hai mươi năm trên thương trường rồi, có bản kế hoạch nào mà chưa từng thấy qua chứ?"

Đến bây giờ Thời Quang vẫn còn nhớ rõ câu nói mà Úy Minh Hải đã từng nói với cô, công tư phân minh, khi nào cầm bản kế hoạch tới tìm ông, ông sẽ cẩn thận xem xét, biết đâu lại có thể cho cô thêm một số ý tưởng.

Thời Cảnh Nham: "Em nhờ Úy Minh Hải giúp mình làm bản kế hoạch đi, sau đó em đưa bản kế hoạch cho ông ấy, bảo ông ấy đầu tư cho mình, anh không tin ông ấy dám từ chối em."

Thời Quang im lặng lần nữa, bị anh làm cho tức cười.

Cô đâm đâm vào trái tim anh, "Em tưởng rằng anh sẽ dạy em chứ, dù chỉ là một chút cũng được."

Thời Cảnh Nham: "Anh không có thời gian, anh sao có thể giống với Úy Minh Hải được, ông ấy là một người vô cùng rảnh rỗi, con cái cũng lớn rồi, không cần phải chăm sóc nhiều. Anh còn phải nuôi vợ mình, lại còn phải kiếm tiền mua sữa bột, dễ dàng lắm sao?"

Thời Quang nghe anh nói mà lỗ tai phiếm hồng, biểu cảm của anh khi nói chuyện vô cùng nghiêm túc đứng đắn, nhưng nói câu nào cũng khiến người khác không thể nào bình tĩnh được.

Thời Cảnh Nham cầm lấy tay cô, vô tình thấy được đủ loại sắc màu trên mu bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve, nhưng không thể nào chùi ra được.

"Màu vẽ à?" Anh hỏi.

Thời Quang lắc đầu, "Không phải, sáng nay thử son môi, anh thấy màu nào đẹp?"

Thời Cảnh Nham không trả lời vội, bây giờ anh đang cảm thấy dị ứng với tất cả màu son.

Thời Quang: "Màu nào đẹp vậy anh?"

Thời Cảnh Nham nhanh chóng tìm cách đổi đề tài, nói với cô một chút về vấn đề thành lập công ty, "Mọi đau khổ cay đắng trong giai đoạn này em đều phải trải qua một lần, cho dù có anh và cả Úy Minh Hải ở cạnh trợ giúp cho em. Thế nhưng không phải lúc nào cũng có thể bên cạnh em trong mọi tình huống được, chỉ có thể giữ em đi đúng hướng mà thôi, mọi chuyện còn lại đều phải dựa vào chính bản thân em."

Thời Quang không nói gì, rủ mi xuống nhìn tay anh, sau đó nhìn thấy chiếc đồng hồ đeo tay, hôm nay Thời Cảnh Nham đeo một cái đồng hồ cùng hiệu với Úy Minh Hải, ngay cả kiểu dáng cũng giống nhau.

Mắt thẩm mỹ của hai người này đúng là vô cùng giống nhau.

Cũng đúng thôi, Úy Minh Hải thích mẹ cô.

Thời Cảnh Nham lại thích cô, mà cô và mẹ lại giống nhau như đúc.

"Đang nghĩ gì vậy?" Thời Cảnh Nham nhìn cô.

Thời Quang cười xấu xa, "Đang nghĩ xem mai nên đánh son mà gì thì đẹp."

Thời Cảnh Nham: "... Bữa nào em đi hỏi Úy Minh Hải thử đi."

Anh quay trở lại chuyện chính, "Nếu em thật sự không muốn quan tâm tới Úy Minh Hải nữa, vậy thì anh sẽ tôn trọng quyết định của em, cũng sẽ không quan tâm những chuyện liên quan tới ông ấy nữa."

Nói xong, anh nhìn cô: "Nếu cứ tiếp tục như vậy, thì thà rằng không có."

Thời Quang không muốn mọi chuyện diễn ra như vậy, "Anh đừng nói bậy, không nên áp đặt suy nghĩ của anh lên em."

Thời Cảnh Nham: "Nếu đây là chuyện của người khác, anh sẽ không nói như vậy, nhưng đây lại là em, anh không giờ nói sai lời nào cả." Anh nói: "Không ai hiểu em hơn anh cả."

Thời Quang nhìn anh một hồi lâu, sau đó cúi người hôn lên khóe miệng anh, cô vẫn tưởng rằng đó là bí mật của riêng cô mà thôi.

Câu nói "Không ai hiểu em hơn anh cả" của anh chính là câu yêu thương êm tai nhất mà cô từng nghe.

Cô vòng lấy cổ anh, "Nói em nghe thêm vài câu tình cảm đi, biết đâu có thể giải tỏa tâm trạng khó chịu của em đấy."

Thời Cảnh Nham suy nghĩ: "Mỗi khi anh không có việc gì liền nhớ tới em."

Thời Quang cắn môi anh, "Câu nói chắc chỉ để lừa gạt em mà thôi, thành thật khai báo đi, có phải anh lại học từ Hàn Bái không? Đây là những chuyện tốt mà anh học được đấy à."

Thời Cảnh Nham cười, không nói gì.

Với những chuyện liên quan đến Úy Minh Hải, anh chỉ khuyên giải ở một mức độ nhất định, nói nhiều lại khiến cô cảm thấy phiền hà, nên để cho cô có một khoảng thời gian để thấu hiểu được.

Không có Úy Minh Hải, đoạn đường khởi nghiệp của cô sẽ gian nan hơn tất cả mọi người, bởi vì Úy Lam luôn chờ đợi từng phút từng giây để chèn ép cô, cho dù có Úy Minh Hải bên cạnh, vẫn cần phải đề phòng những chiêu trò xấu xa của Úy Lam.

Úy Lam không mong muốn cô thành công, công ty TIME phát triển tốt đẹp, lại không muốn thị phần của AIO giảm xuống một chút nào, như vậy sẽ ảnh hưởng tới lợi ích của Úy Lam.

Thời Cảnh Nham nhìn đồng hồ đeo tay một chút, đã 11 giờ rưỡi, hỏi cô: "Mấy giờ em đi đón chú tư?"

Thời Quang: "Giờ em qua đó."

Cô ngửa mu bàn tay ra một lần nữa, các màu son trải dài như một cái cầu vồng tỏa sáng vậy, "Anh nói thật đi, rốt cuộc là màu nào đẹp nhất?"

Thời Cảnh Nham dựa vào ghế, xoa xoa mi tâm, tỏ vẻ mệt mỏi.

Thời Quang: "Anh đừng giả bộ nữa!"

Cô cầm lấy bàn tay của anh, giơ mu bàn bay mình ra trước mắt anh, "Nói xem, màu nào đẹp nhất."

Thời Cảnh Nham cố gắng nhớ lại những lời nói của Hàn Bái ở Hồng Kông, có sáu câu vô cùng quan trọng.

Thời Quang cọ xát anh, "Rốt cuộc là màu nào đẹp vậy anh?"

Thời Cảnh Nham tỏ vẻ nghiêm túc, chỉ vào màu đầu tiên: "Màu này khá phù hợp với khuôn mặt em." Sau đó lại chỉ tiếp màu thứ hai: "Màu này lại tương đối phù hợp với kiểu tóc em."

"Cái này cũng không tệ, tôn lên đôi mắt xinh đẹp của em."

"Màu son này lại vô cùng tôn da em."

Thời Quang cứ im lặng nhìn anh, thái độ anh bình tĩnh, mặt không đỏ tim không loạn mà nói ra những lời bịa đặt này.

Cô chỉ đại vào một màu nào đó, "Có phải màu này phù hợp với bộ đồ em mặc không?"

Thời Cảnh Nham: "..."

Đúng là có một câu liên quan tới ý này.

Thời Quang đánh anh, "Anh tiếp tục học hỏi Hàn Bái đi!"

Cô cầm túi rời đi, tới nhà ga đón Thời Nhất Thịnh.

Cửa phòng làm việc khép lại, Thời Cảnh Nham chỉnh lại cổ áo sơ mi, nhắn tin cho Hàn Bái: [Lúc cậu khen màu son môi của vợ mình, có bị cô ấy đánh không?] Hàn Bái cười, [Câu nói thử xem?]

Sau đó lại nhắn một tin nữa: [Mình đang cố gắng để ai trong nhóm cũng bị đánh một lần.] Thời Cảnh Nham: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70

Tp.HCM, 20/11/19

Editor: Xiao He

Thời Cảnh Nham không nói chuyện tào lao với Hàn Bái nữa, anh sờ trên cổ, chỗ xương quai xanh vẫn còn cảm thấy hơi rát.

Lúc nãy Thời Quang không chỉ đánh mà còn cắn anh nữa, không hề lưu tình chút nào.

Anh cài cúc áo sơ mi lên trên một nút nữa mới có thể che được dấu răng ấy.

[Chúng ta có thể nghỉ chơi nhau mấy ngày không?]

Là tin nhắn của Mẫn Lộ, còn có một cái icon uy hiếp nữa.

Thời Cảnh Nham: [Úy Phong nói cho cậu biết rồi à?]

Mẫn Lộ đang ở bên ngoài hành lang gọi điện thoại cho Thời Cảnh Nham, "Sao cậu biết Úy Phong tìm đến mình?"

Thời Cảnh Nham hỏi lại: "Không thì còn ai nữa chứ?"

Mẫn Lộ không trả lời, mở cửa sổ, hút một điếu thuốc.

Thời Cảnh Nham nghe được âm thanh của bật lửa, không khỏi nhíu mày, "Không phải cậu kêu đang cai thuốc à?"

Mẫn Lộ hút một hơi mới trả lời anh: "Mình không chịu được."

Thật ra cô đã cai thuốc thành công rồi, nhưng lại không thể chống lại được cám dỗ của Tả Thụy.

Trong khoảng thời gian đi du lịch với cô ấy, cô sống buông thả bản thân mình, sau đó đã hút thuốc lại rồi.

Tả Thụy nói, đừng vì một người cặn bã mà phải kiềm hãm bản thân mình như vậy, khó chịu lắm.

Cô suy nghĩ lại, cảm thấy cũng có lý.

Tại sao phải vì một người đàn ông không yêu mình mà lại cai thuốc?

Cô thở ra một làn sương mù, "Mình muốn tự tay xé rách cái người tên là Úy Lai kìa." Trầm lặng một lát, hút được nửa điếu thuốc, "Chắc Đào Đào buồn lắm nhỉ?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ, không muốn ở chung với Úy Minh Hải nữa, cậu nói thử xem?"

Mẫn Lộ: "Khuyên nhủ em ấy đi, chỉ là một cái váy thôi mà, sau này mình lại cho em ấy một cái khác đẹp hơn." Câu nói này cô cũng đang nói chính bản thân mình, chỉ một cái váy thôi mà, đừng nóng giận.

"Đào Đào mong muốn tình thân đến như vậy, không nên vì việc này mà buông tay." Cô dập tắt điếu thuốc trong tay, "Không nói nữa, mình bận rồi."

Thời Cảnh Nham cúp máy, mặc áo khoác đi tới nhà hàng.

Đi ngang qua phòng làm việc của thư ký, cố ý bàn giao lại công việc: "Sau này Úy Lam và trợ lý của cô ấy có tới thì cô cứ tự mình phụ trách đi."

Thư ký chần chừ một lát, sau đó hiểu ra được, "Vâng, Thời tổng."

Sau khi Thời Cảnh Nham rời đi, mấy thư ký trong phòng tụ lại với nhau nói, "Đây là có ý gì thế?"

"Không phải Úy Lam thì cũng là người tên Nam Địch kia thích Thời tổng rồi."

"Thời tổng đúng là không cho người khác có một cơ hội nào để ảo tưởng mà."

"Nếu Thời tổng dám cho cô ta cơ hội, về nhà chắc chắn sẽ phải quỳ trên mấy cây xương rồng đó."

"Hả?"

"Thời Quang có thể tha cho cô ta sao?"

"...Ha ha, thì ra không phải chỉ mình tôi suy nghĩ như vậy, tôi còn tưởng tôi hiểu lầm quan hệ giữa hai người bọn họ chứ."

"Lúc trước có nghe bạn tôi nhắc tới việc Úy Minh Hải đã tìm thấy con gái rồi, chính là em họ của tổng giám đốc, tôi liền cảm thấy giữa Thời tổng và Thời Quang sẽ...Tổng giám đốc đối xử với cô em gái này không hề tầm thường đâu, nhìn qua cũng thấy không chỉ là tình thân bình thường."

"Sau này mọi người cứ làm như không thấy chuyện gì hết nhé."

"Hiểu rồi, chúng tôi biết mà."

Mọi người đều cười đùa vui vẻ.

....

Thời Quang đã gặp được Thời Nhất Thịnh, trước tết Nguyên Đán hai người có gặp nhau một lần, nhưng cũng không kịp nói chuyện lâu.

"Ba, trưa nay con dẫn ba đi ăn cơm." Cô kéo tay Thời Nhất Thịnh, vừa cười vừa nói.

Thời Nhất Thịnh nhìn con gái, "Lại được phát lương à?"

Ông còn nhớ con gái mình nói cô đang làm gia sư.

Thời Quang gật đầu, "Đúng ạ, con kiếm được không ít nha." Cô hỏi: "Ba muốn ăn món gì?"

Thời Nhất Thịnh không quá cầu kỳ, chọn đại một cửa hàng bình thường.

Hai ba con ngồi trên xe nói chuyện cả một đoạn đường, đều liên quan đến vấn đề thành lập công ty, Thời Quang cũng không giấu diếm, nói suy nghĩ của mình với ông, còn thành thật khai báo đã thuê được địa điểm làm văn phòng.

Thời Nhất Thịnh mừng thay cho cô, ông không hiểu chuyện làm ăn lắm, nhưng biết mọi chuyện không dễ dàng như những cô nói, Tần Minh Nguyệt cũng giống như vậy, đi sớm về tối, bình thường cũng hiếm có một ngày nghỉ.

Vui thì vui nhưng ông vẫn đau lòng cho Thời Quang, "Trong nhà cũng không thiếu tiền, con chỉ cần làm nhà thiết kế thôi cũng được mà, giống như Văn Văn vậy, không phải cũng tốt sao?"

Trước kia Thời Quang cũng nghĩ như vậy, cô cảm thấy đối với chuyện thành lập công ty thì cứ tùy duyên đi, thế nhưng từ khi Thời Cảnh Nham nhắc tới thương hiệu TIME, thì hạt giống mong muốn khởi nghiệp trong cô như được ươm mầm, bây giờ đã phát triển đến mức cành lá rậm rạp rồi.

"Con cũng không còn trẻ nữa, chỉ thử một chút thôi, biết đâu thành công thì sao?"

Thời Nhất Thịnh tôn trọng quyết định của cô, "Con suy nghĩ kĩ là được." Ông mỉm cười nói: "Ba cũng muốn tham gia làm cổ đông, đến lúc đó con phải chia hoa hồng cho ba đó."

Thời Quang biết ba sợ cô không có tiền, nhưng ông cũng không có nhiều tiền đến vậy.

Cô nói: "Đến lúc đó Thời Cảnh Nham sẽ làm nhà đầu tư thiên thần cho con, ba không cần lo lắng chuyện tiền nong đâu, nếu không có Thời Cảnh Nham ủng hộ, con cũng không mạnh mẽ đến vậy."

Thời Nhất Thịnh răn dạy cô: "Sau này phải gọi anh trai, không thể gọi thẳng tên anh ra như vậy."

Thời Quang cười cười, trả lời lấy lệ.

Thời Nhất Thịnh không biết nói tiếp đề tài khởi nghiệp này như thế nào, liền hỏi cô tình hình Úy gia gần đây.

Thời Quang gật đầu, "Vẫn ổn ạ."

Thời Nhất Thịnh: "Úy Minh Hải rất bận sao? Không thể dành thời gian cho con à?"

Thời Quang tránh đề cập tới chuyện này, chỉ nói: "Ngày nào ông ấy cũng đi công tác, hơn nửa năm đều ở nước ngoài rồi."

Thời Nhất Thịnh không hề nghi ngờ, bởi vì Thời Cảnh Nham cũng thường xuyên đi công tác, có khi cả một tháng cũng không trở về nhà.

Ông đề xuất: "Kể với ba chuyện trong trường học đi."

Thời Quang chống cằm, "Ba muốn nghe chuyện gì?"

Thời Nhất Thịnh cũng không quanh co lòng vòng, "Con vẫn chưa có người yêu à?"

Thời Quang cười, cô biết ông muốn hỏi chuyện này mà, nhưng bây giờ vẫn chưa thể nói thật với ông được, lắc đầu, "Con không có thời gian, vừa phải đi làm, lại vừa đi học, cuối tuần còn phải về nhà thăm ông bà nội."

Thời Quang hỏi ông một câu hỏi mà cô đã từng hỏi Úy Minh Hải, "Ba mong bạn trai con sẽ lớn hơn con bao nhiêu tuổi?"

Thời Nhất Thịnh: "Tốt nhất là bằng tuổi, nếu nhiều hơn, thì chỉ nên lớn hơn một tuổi thôi."

Yêu cầu này còn khó hơn cả Úy Minh Hải, Úy Minh Hải còn cho tối đa là lớn hơn năm tuổi.

Thời Nhất Thịnh buông li nước xuống, nghiêm túc phân tích cho cô: "Cũng có thể nhỏ hơn một tuổi." Vừa nói xong lại thấy không thể nào tồn tại khả năng này được, cô sẽ không bao giờ để ý tới học sinh cấp ba chứ, quá non nớt rồi.

Ông nói tiếp: "Nếu con thích một người hơn con hai hoặc ba tuổi, con còn chưa tốt nghiệp Đại học, bạn trai con đã thi đậu thạc sĩ hoặc đi du học rồi, lỡ như hai người các con không thể ở gần nhau, đến lúc đó phải yêu xa, vô cùng khó khăn, mà người phải chịu tổn thất nhiều nhất chính là người con gái.

Nếu con thích một người cùng tuổi, hai đứa có thể cùng nhau quyết định tiếp tục học thạc sĩ, hoặc là cùng nhau đi du học.

Đương nhiên, mới chỉ yêu đương một lần chưa thể nào nói tới chuyện kết hôn được, nhưng cả hai đều cần phải cố gắng để đi tới đích cuối là cùng nhau kết hôn, cuộc sống hôn nhân có tình cảm và không có tình cảm là hoàn toàn khác nhau."Lúc đầu Thời Quang chỉ định thăm dò suy nghĩ của ông về khoảng cách tuổi tác thôi, nào ngờ suy nghĩ của ông lại sâu sắc như vậy.

Cô hỏi tiếp vấn đề thứ hai, "Biết đâu lúc con đi thực tập lại gặp được người con thích, nhưng người ấy lại lớn hơn con tầm bốn năm tuổi, thậm chí là lớn hơn thì sao? Ví dụ, hơn con mười mấy tuổi lận."

Thời Nhất Thịnh xua tay: "Không thể nào tìm một người như thế đâu con, hơn kém nhau gần một giáp như vậy, khi con ba mươi tuổi, người con thích cũng đã bốn mươi tuổi, con thích một người như vậy làm gì?"

Thời Quang: "..."

Thời Nhất Thịnh nghe cô nói như vậy, bỗng nhiên bắt đầu lo lắng, con gái ông xinh đẹp như vậy, không biết bao nhiêu người theo đuổi, biết đâu là quản lý chi nhánh, tầm ba mươi tuổi, lại có năng lực, mấy cô bé bây giờ đều dễ dàng thích những người đàn ông như vậy.

Ông nói: "Sau này thành lập công ty rồi, muốn đi đàm phán dự án gì cứ để anh con đi chung đi, có thằng nhóc ấy đi theo ba cũng yên tâm hơn."

Thời Quang đang uống trà xém chút nữa thì bị sặc.

Anh ấy mới là con sói xám đó, lúc nào cùng lừa lọc cô.

Món ăn được đem lên, hai người liền không nói tới chủ đề này nữa.

Thời Quang hỏi Thời Nhất Thịnh, định ở Bắc Kinh mấy ngày.

Thời Nhất Thịnh được nghỉ năm ngày phép, định ở đây hai ngày, qua tết Nguyên Tiêu sẽ về nhà, vừa đúng dịp cuối tuần, sẽ dẫn cặp long phượng thai ra ngoài chơi một chút.

"Sáng mười sáu ba sẽ về, tiện buổi tối đón hai đứa nhóc kia đi học về luôn."

Sau đó đó nhắc tới hai đứa bé kia, "Mấy hôm trước hai đứa có gọi cho ba, méc ba phải mắng con đi, hai đứa nói con bị thành phố lớn dụ dỗ đến mức không thèm về nhà nữa."

Thời Quang cười cười, giả bộ không hiểu ý ông, "Đúng rồi, lúc hai đứa tới đây cũng lên án con, nói có phải ở đây có nhiều thứ hay ho hấp dẫn quá hay không mà không chịu về thăm nhà."

Thời Nhất Thịnh gắp thức ăn cho cô, điều ông muốn nói không phải như vậy, mà là, "Nghỉ hè rảnh rỗi thì về nhà mấy ngày đi con, phòng của con vẫn ở đó mà."

Thời Quang im lặng, tiếp tục gắp thức ăn.

Thời Nhất Thịnh: "Con và mẹ không có duyên làm mẹ con, nếu con không muốn đối mặt với bà ấy, vậy đợi tới khi bà ấy ra nước ngoài công tác, con về nhà ở mấy ngày, chơi với em đi, lại đi thăm ông bà ngoại một chút, còn có thể hẹn bạn bè cũ cùng nhau đi chơi."

Dừng một lát, ông lại tự trách: "Khiến tình cảm giữa hai mẹ con rạn nứt đến như vậy đều là lỗi của ba."

Ông cảm khái: "Đúng rồi, sau này có tìm người yêu cũng đừng tìm người giống ba."

Ban đầu tâm trạng Thời Quang vô cùng phức tạp, bỗng nhiên lại bị ông chọc cười, cô không muốn ông ăn cơm không ngon, trả lời: "Để khi nào rảnh con lại về thăm nhà."

Thời Nhất Thịnh: "Trước khi về thì gọi điện cho ba, ba sẽ xin nghỉ phép dẫn ba đứa ra ngoài chơi một bữa."

Mỗi một câu nói của Thời Quang ông đều coi là thật, cho dù cơ hội cô quay về vô cùng nhỏ bé, ông vẫn luôn mong mỏi và hi vọng, dù sao đó cũng là nơi cô từng ở mười ba năm, mọi ký ức đều ở nơi đấy.

Bạn học, bạn bè thân thuộc.

Cả những ký ức vui vẻ cũng như không vui.

Bởi vì Thời Nhất Thịnh ngủ lại, đến buổi tối Thời Quang đành phải phải quay về phòng mình ngủ, sáng nay cũng đã mang chăn về phòng.

Sau khi tắm rửa xong, cô nhắn tin cho Thời Cảnh Nham: [Anh đang làm gì vậy?]

Thời Cảnh Nham: [Đang trong phòng, em có muốn qua không?]

Thời Quang không dám, sợ bị ba thấy được, [Quên đi, chờ ba em về đã.] Cô tắt đèn trong phòng, nhưng lăn qua lộn lại cũng không thể nào ngủ được.

Rõ ràng anh ở phòng bên cạnh, thế nhưng cô lại nhớ anh vô cùng.

Chống cự hơn nửa tiếng, cô vẫn không thể ngủ được, nhắn tin cho anh: [Sau này khai giảng rồi, chắc ngày nào em cũng mất ngủ mất.] Mấy hôm nay, cô đều ngủ trên giường của anh, anh thì ngủ trên ghế sa lon, hai người ở gần nhau như vậy.

Cô không hề mơ thấy ác mộng nữa, ngủ rất an ổn.

Thời Cảnh Nham: [Anh có một căn chung cư gần trường của em, đến lúc đó anh qua đó ở với em, cuối tuần chúng ta lại về.]

Thời Quang: [Anh không chăm sóc ông bà nội nữa sao?]

Thời Cảnh Nham: [Bình thường anh cũng bận rộn nên hiếm khi thấy mặt nhau.] Tối nào anh cũng về muộn, ông bà nội đã sớm đi ngủ, buổi sáng hai người lại dậy sớm, không phải tập thể dục thì cũng là đi mua thức ăn, có khi cả một tuần ông bà không hề nhìn thấy mặt anh nữa là.

Thời Quang: [Ừm, anh ngủ ngon nhé.]

Nói chúc ngủ ngon thế nhưng cô vẫn không hề mỏi mệt chút nào.

Nhìn điện thoại một lần nữa, đã 11 giờ 30.

[Anh ngủ chưa?]

Thời Cảnh Nham: [Em qua đi.]

Thời Quang mặc một bộ đồ ngủ vô cùng dày, tóc tai cũng chải chuốc cẩn thận, cầm một quyển sách tài chính qua, lỡ như gặp Thời Nhất Thịnh sẽ giả bộ qua hỏi bài Thời Cảnh Nham.

Mở cửa, hành lang vô cùng im lặng, cửa phòng ngủ của ba cô đã đóng kín, cũng không biết ông đã ngủ hay chưa.

Cô có tật giật mình thế nên đi nhẹ bước chân, đi về hướng phòng Thời Cảnh Nham.

Cô không dám gõ cửa, liền nhắn tin cho Thời Cảnh Nham: [Anh mở cửa cho em.] Tin nhắn vừa gửi đi, cửa liền mở ra.

Thời Quang còn chưa kịp phản ứng, đã bị kéo vào trong phòng.

Bên trong phòng không bật đèn, đen kịt một màu.

Mắt Thời Quang còn chưa thích ứng kịp với bóng tối đã bị một mùi hương quen thuộc ập tới, cái hôn nóng hổi của Thời Cảnh Nham liền rơi xuống.

Bây giờ Thời Quang đã quen thuộc với việc sẽ nồng nhiệt đáp lại nụ hôn của anh.

Hai người vừa đi vừa hôn, Thời Quang thỉnh thoảng sẽ dùng đầu lưỡi trêu chọc môi Thời Cảnh Nham, quần áo ngủ của cô quá dày, trong phòng lại nóng, Thời Cảnh Nham liền cởi áo ngoài của cô, bên trong cô mặc một cái váy ngủ mỏng manh.

Thời Cảnh Nham khó kìm lòng nổi, khom lưng ôm cô, đặt cô ở trên giường, anh cũng hướng tới đè cô lại.

Cơ thể cô quá mềm mại, giống như một vũng nước vậy.

Hô hấp Thời Quang không ổn định, hơi thở của Thời Cảnh Nham cũng vô cùng nặng nhọc.

Hai người đối mặt nhau trong bóng tối, có thể nhìn thấy được hình bóng nhau trong mắt đối phương.

Hóa ra cô cũng có thể chịu được toàn bộ trọng lượng của anh trên người mình, cô vòng tay qua cổ anh, hai chân ôm lấy eo anh, ngẩng người hôn anh.

Ngay lúc này mọi lý trí đều sụp đổ, chỉ còn ý loạn tình mê.

Đầu ngón tay anh lạnh buốt, cơ thể cô lại vô cùng ấm áp, hai luồng nhiệt độ khác biệt cứ như vậy mà quấn quít lẫn nhau.

Thời Quang chợt ôm chặt anh, đầu ngón tay cũng chạm vào phía sau lưng anh, cô cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực mạnh mẽ đến vậy, âm thanh "ưm" vừa rời khỏi bờ môi liền bị Thời Cảnh Nham nuốt vào.

Hai người hôn nhau không hề chừa ra một kẽ hở nào, Thời Quang nghiêng mặt, "Anh có cái kia... cái kia không?"

Thời Cảnh Nham biết cô đang nhắc tới cái gì, đúng là anh không có, anh cũng không nghĩ sẽ muốn cô sớm như vậy.

Mặc dù mấy hôm nay cô đều tới phòng anh ngủ, thế nhưng đều là cô ngủ giường, còn anh ngủ trên ghế sô pha, thân mật lắm cũng chỉ là anh ôm cô ở trên giường một lúc, đợi cô ngủ rồi anh liền quay trở về ghế sa lon.

Nếu ôm cô ngủ cả đêm, anh sẽ tự tra tấn chính mình mất.

Hai người chưa bao giờ có những hành động mập mờ như vậy, cô đang ở dưới người anh, thân thể dính sát nhau hợp lại một khối, loại tư thế chết người này rất dễ dàng để kích thích dục vọng của một người đàn ông.

Thời Quang cảm giác được tối nay mối quan hệ giữa cô và Thời Cảnh Nham không còn giống như trước kia nữa, trước đây chỉ có ôm, hôn, những hành động còn lại chưa từng xuất hiện.

Mà bây giờ, hai người đang dùng phương thức trực tiếp nhất để nhìn mặt nhau.

Hành động mập mờ như vậy khiến tim cô đập loạn nhịp, cũng không hề muốn dừng lại.

"Thời Cảnh Nham."

"Sao vậy?" Thanh âm từ tính gợi cảm của anh vang lên ngay bên tai cô.

Bây giờ cô mới nhận ra, nói yêu đương thôi thì không hề giống với tình dục trong tình yêu.

Khi cả hai hợp nhất lại mới có thể khiến cho hai tâm hồn hòa làm một với nhau.

Thời Cảnh Nham vỗ vỗ tay cô, "Buông ra đi em." Nếu không anh sẽ tiến tới thật sự mất.

Thời Quang không hề bài xích những hoạt động thân mật này, thế nhưng bởi vì không có cái kia nên không đủ an toàn, cô liền buông tay.

"Đi ngủ đi." Thời Cảnh Nham đắp chăn cho cô, sau đó đi vô phòng giữ đồ tìm một cái chăn lông.

Căn phòng chìm vào tĩnh lặng, nhưng vẫn chưa có ai đi ngủ.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói:

Canh ba (*), tiếp tục chương sau đi ~

(*) 23h đến 1h sáng.

- ----------

Lời của editor:

Hẹn các bạn tuần sau =)))))))))

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Tp.HCM, 27/11/19

Editor: Xiao He

Tết Nguyên Tiêu vào đúng thứ hai.

Thời Cảnh Nham ngủ dậy trễ, tối hôm qua anh bị mất ngủ, đến ba giờ sáng mới có thể ngủ được.

Sáng hôm nay anh không kịp ngồi xuống ăn sáng, vội vàng chạy tới công ty.

Buổi sáng Thời Quang tỉnh dậy phát hiện đang ở trong phòng của mình, cô mơ màng một lúc.

Cô nhớ mang máng, hôm qua lúc cô ngủ thiếp đi được một lúc, Thời Cảnh Nham có ôm cô, hóa ra là mang cô về lại phòng của mình.

"Cốc cốc" tiếng gõ cửa vang lên.

Thời Quang hoàn hồn.

"Đào Đào?" Thời Nhất Thịnh gọi cô.

"Ba vào đi." Thời Quang giấu cả người dưới chăn, giả bộ như vừa mới tỉnh ngủ.

Thời Nhất Thịnh, "Không dậy nổi à? Sáng nay ba dẫn con đi chơi."

Thời Quang cười yếu ớt, "Đi đâu chơi vậy ba?"

Thời Nhất Thịnh: "Đi đâu cũng được, đã hơn hai mươi năm rồi ba chưa đi dạo Bắc Kinh." Những lần trước đây đều vội vàng, khó có dịp được ở lại Bắc Kinh cả một ngày.

Ông đưa quần áo ở trên ghế sô pha cạnh chân giường cho Thời Quang, "Đứng lên đi, ba đi hâm đồ ăn sáng cho con."

Thời Nhất Thịnh ra ngoài, Thời Quang duỗi người một cái.

Sau khi thay quần áo ra mới phát hiện những dấu hôn xanh xanh tím tím trên người mình, đều là những dấu vết hôm qua Thời Cảnh Nham lưu lại.

Từng hình ảnh tối hôm qua như hiện hữu lại trước mặt cô.

Cô nhanh chóng thu hồi suy nghĩ lại, đi vào toilet rửa mặt.

Ăn xong bữa sáng, Thời Quang ra ngoài cùng với Thời Nhất Thịnh, hai người không đi xe mà chậm rãi tản bộ ra ngoài.

"Hôm nay chúng ta đi đâu vậy ba?"

"Đi dạo hẻm gần đây, con thích không?"

"Được ạ, con vẫn chưa đi dạo khu gần đây."

Đã học ở đây được nửa năm nhưng số lần cô đi dạo phố có thể đếm trên đầu ngón tay, lần nào cũng là đi mua sắm với Đường Mật.

Không biết vì cái gì mà Thời Nhất Thịnh cảm thấy trong lòng vô cùng lo lắng, bởi vì sáng nay ông nghe được những dì giúp việc trong nhà nói chuyện với nhau rằng từ tết đến bây giờ Thời Quang vẫn luôn ở bên này.

Dì nói rằng: Đào Đào đã ăn sủi cảo hơn mười ngày rồi, vậy mà vẫn chưa ngán, dì đành phải làm thêm một túi bỏ vào tủ lạnh cho cô.

Không chỉ vậy, hai ngày hôm nay Thời Quang cũng không liên lạc với Úy Minh Hải, cũng không hề thấy gọi cho cô cuộc điện thoại nào.

Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, theo lý thuyết, cô sẽ về nhà ăn tết với Úy Minh Hải.

"Úy Minh Hải đi công tác chưa về sao?" Ông hỏi lại một câu.

Thời Quang không biết, bây giờ Úy Minh Hải ở Bắc Kinh hay ở nước ngoài cô cũng không rõ lắm. Nhưng cô gật đầu: "Dạ, chưa biết khi nào sẽ trở về."

Thời Nhất Thịnh hỏi tiếp: "Tết cũng không về sao"

Thời Quang chỉ có thể nói mò: "Không về ạ, chi nhánh bên nước ngoài không có nghỉ lễ, đúng lúc ông ấy cũng có dự án hợp tác với phía chính phủ bên đó, hình như mất một khoảng thời gian dài nữa."

Lúc này Thời Nhất Thịnh mới yên lòng lại, ông hỏi: "Vậy sao con không qua nhà bà nội?"

Bà nội ông nhắc tới chính là bà nội Úy.

Thời Quang nói dối: "Hai hôm trước con có qua rồi, con cũng không thân thiết với bên kia lắm, ba đi công tác rồi con cũng không muốn ở bên đó một mình."

Thời Nhất Thịnh tự mình hiểu rõ, cô không phải là một người thích náo nhiệt.

Sau đó Thời Quang đổi chủ đề, nói đến chuyện khác: "Khi ba còn bé, Bắc Kinh là một thành phố như thế nào vậy? Con nghe nói xung quanh đều là vùng ngoại thành?" Cô nghĩ gì thì nói đó, chỉ muốn đổi sang một chủ đề khác mà thôi.

Nhắc tới Bắc Kinh của bốn mươi năm về trước, Thời Nhất Thịnh bắt đầu kể cho cô nghe từng chút từng chút một, từ giao thông cho đến từng cao ốc xung quanh.

Thời Quang nghe đến say sưa chăm chú, thỉnh thoảng hỏi chút này chút kia.

Trên quãng đường, có đi ngang qua tập đoàn GK, hai chữ này vô cùng dễ thấy, ngay trên đỉnh cao của tòa nhà.

Thế nhưng Thời Nhất Thịnh lại không quá chú ý tới chi tiết này, không quan tâm lắm.

Thời Quang thu tầm mắt lại, suy nghĩ rối loạn, nhưng cô chỉ coi đó là một dao động nhỏ trên mặt nước mà thôi.

Đi qua khu này liền tới khu mua sắm rồi.

Lúc đứng chờ đèn đỏ ở ngã tư đường, Úy lam vô ý nhìn ra ngoài cửa xe, ánh mắt vô thức nhìn làn đường dành cho người đi bộ.

Bỗng nhiên tầm mắt cô dừng lại, cô điều chỉnh góc nhìn một chút, không sai, chính là Thời Quang, cô ấy đang kéo lấy cánh tay của một người đàn ông trung niên, hai người vừa đi vừa nói cười.

Úy Lam quay đầu, nhìn về phía người ngồi bên cạnh mình, Úy Minh Hải đang tựa lưng vào ghế nhắm mắt dưỡng thần, hôm qua ông bận rộn đến tận tối muộn.

Nếu như chỉ có một mình Thời Quang, cô sẽ không định gọi chú út, nhưng bây giờ Thời Quang lại đang ở cùng với người Thời gia, cô liền gọi ông: "Chú út."

Úy Minh Hải không ngủ, chỉ đang suy nghĩ vài chuyện, "Sao vậy?"

Úy Lam: "Con nhìn thấy em họ."

Úy Minh Hải bỗng nhiên mở mắt, ngồi thẳng dậy, "Đâu?" Những mệt mỏi nãy giờ trong nháy mắt biến mất không còn dấu vết.

Úy Lam: "Ở bên này chú không nhìn thấy được đâu, em ấy đang đứng chờ đèn xanh để qua đường."

Vừa nói xong, đèn xanh sáng lên, ô tô chậm rãi chạy lên.

Sau đó, hình bóng Thời Quang lọt vào trong tầm mắt của Úy Minh Hải, bên cạnh cô chính là Thời Nhất Thịnh.

Chỉ lướt ngang qua nhau một chút, ô tô nhanh chóng đi mất, cách Thời Quang một khoảng rất xa.

Úy Lam nhìn về phía Úy Minh Hải, trên mặt ông không biểu lộ một chút cảm xúc nào, cô nói: "Nhìn tâm tình em ấy cũng không tệ lắm." Cô đoán người đứng bên cạnh Thời Quang lúc nãy chính là ba nuôi của cô ấy, nhưng vẫn cố gắng hỏi Úy Minh Hải: "Không biết người đi cùng em ấy là ai."

Úy Minh Hải không nói gì, tiếp tục dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Úy Lam cũng thức thời không hỏi tiếp, cô quan tâm nói: "Tối qua chú bận tới tận nửa đêm đúng không? Về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, chú cũng lớn tuổi rồi, thân thể sao có thể chịu đựng nổi."

Úy Minh Hải: "Chú phải dậy sớm."

Một ngày của ông bắt đầu vào lúc năm giờ sáng, năm giờ rưỡi ông đã tới công ty.

Úy Lam: "Chú bắt buộc phải dậy sớm như vậy sao?"

Úy Minh Hải chỉ nói: "Ừ."

Úy Lam hiểu khi chú út trả lời như vậy chính là đang mất kiên nhẫn, không muốn nói chuyện tiếp nữa, cô cũng không tiếp tục bắt chuyện, lấy túi văn kiện ra xem xét.

Hôm nay văn phòng luật có vụ án, có một thủ tục cô đang không giải quyết được, đành nhờ chú út giới thiệu một người cho cô.

Rất nhanh đã tới nơi hẹn trước, Úy Minh Hải mới nói vài chuyện liên quan đến công việc với cô.

Úy Lam kể tóm tắt lại những sự kiện gần dây, sau đó nhắc tới buổi trình diễn thời trang của AIO, "Ngày đó chú có thể tới cổ vũ cho con không?"

Úy Minh Hải: "Ngày mấy?"

Úy Lam: "Ngày 20 tháng 4."

Úy Minh Hải: "Con nói với thư ký Trần đi."

Úy Lam gật đầu, "Được ạ, con sẽ về gọi điện báo cho thư ký Trần."

Úy Minh Hải ngồi ở đó không được bao lâu, sau khi người ông giới thiệu cho Úy Lam tới, ông liền rời đi, nhưng không vội về công ty liền, mà đi tới nhà sách gần đó dạo một vòng.

Ông mua tổng cộng sáu quyển sách, bốn quyển là sách tài chính, một quyển sách giáo dục, quyển cuối cùng chính là như thế nào để làm một người cha tốt.

Lúc quẹt mã tính tiến nhân viên nhà sách không khỏi nhìn Úy Minh Hải một chút, cứ tưởng rằng ông là một người cha mẫu mực.

Thư ký Trần gọi điện tới, nhắc nhở ông: "Úy tổng, còn nửa tiếng nữa sẽ có cuộc họp."

Úy Minh Hải trả tiền, mang theo sách rời đi, "Ừ, tôi về ngay." Vốn buổi họp hội nghị sẽ diễn ra sau buổi trưa, nhưng chiều nay ông lại có việc khác, liền phải đẩy thời gian lên.

Mãi cho tới năm giờ chiều, Thời Quang với Thời Nhất Thịnh mới đi dạo về.

Bà nội đề nghị nấu chè trôi nước, bà nói đã lâu rồi Thời Nhất Thịnh chưa ăn chè trôi nước tự tay bà nấu, nhiều năm trôi qua như vậy đây là lần đầu tiên ăn tết Nguyên Tiêu ở nhà.

Thời Quang và Thời Nhất Thịnh cùng giúp bà nặn bánh, trong Thời gia chỉ có ba và cô là thích ăn bánh trôi nước, những người còn lại thì ăn món ăn trong ngày tết Nguyên Tiêu.

Di động Thời Quang vang lên, có tin nhắn gửi tới, Thời Nhất Thịnh cầm chén chè trôi nước trong tay cô, "Con trả lời tin nhắn đi, để ba với bà nội nặn bánh là được rồi."

Thời Quang rửa tay, đi ra phòng khách.

Là Úy Minh Hải gửi tới: [Đào Đào, hôm nay con có ăn chè trôi nước không?] Hốc mắt Thời Quang bỗng ê ẩm, sau mười lăm ngày, đây là lần đầu tiên Úy Minh Hải liên lạc với cô.

Hôm qua Thời Cảnh Nham có nói, thật ra cô cũng không đành lòng buông bỏ đoạn tình cảm này.

Nhưng cô không thừa nhận, Thời Cảnh Nham lại nói, anh biết cô, cũng là người hiểu cô nhất.

Có lẽ còn có chút oán trách, đối với Tần Minh Nguyệt cô không còn oán bà nữa, mọi chuyện đã qua rồi. Hôm ở nhà bà nội Úy, giống như một dấu chấm tròn kết thúc mọi chuyện buồn trước đây, cho dù cái kết không viên mãn lắm.

Thế nhưng còn Úy Minh Hải?

Rốt cuộc ông có thoải mái hay không?

Sau cái ôm ngày hôm ấy, cô cũng không dám nhìn ông thêm lần nào nữa.

Đây là người đầu tiên khiến cô cảm thấy khổ sở như vậy.

Sau khi đọc tin nhắn của Úy Minh Hải, cô vẫn nhìn chằm chằm vào điện thoại.

Bây giờ ông đang ở nhà, sau ba giờ chiều đã quay về.

Năm giờ sáng ông đã rời giường để tới công ty, mọi chuyện hôm nay đều đã hoàn thành xong cả rồi, liền chạy về nhà nấu chè trôi nước.

Ông biết Đào Đào thích ăn chè trôi nước nhân vừng đen nhất, liền nói đầu bếp chuẩn bị nhân bánh vừng đen, còn phần vỏ bánh nếp thì tự ông làm.

Đây là lần đầu tiên ông nấu chè trôi nước, mặc dù trên bàn hơi bừa bộn, nhưng cũng không tệ lắm, cuối cùng cũng nặn xong từng viên bánh trôi, dù là hình dạng không đồng nhất, cũng không tròn như mong muốn.

Ông suy nghĩ, sáng nay Đào Đào sẽ ăn chè trôi nước ở Thời gia, cơm trưa hẳn rất phong phú, xem ra nhất định là ăn tết Nguyên Tiêu ở Thời gia rồi, buổi tối có thể ăn bữa cơm tối với ông.

Từ lúc gửi tin nhắn đến giờ, đã mười phút trôi qua, cô vẫn chưa trả lời lại.

Lại thêm năm phút trôi qua, Úy Minh Hải vẫn đợi chờ tin nhắn của cô.

Mỗi một phút qua đi đều khiến ông cảm thấy như bị dày vò, ông đành gọi điện cho cô.

Thời Quang ấn tắt tiếng, đi ra ngoài sân nghe điện thoại.

Giọng Úy Minh Hải khàn khàn, "Đào Đào."

Thời Quang "Dạ" một tiếng, một tay còn lại buông thỏng, cô nắm chặt lấy một chiếc lá khô, vân vê giữa các đầu ngón tay.

Trong điện thoại đều là bầu không khí im lặng, không thể nào miêu tả được sự xa lạ này.

Úy Minh Hải không khỏi khẩn trương, cổ họng nóng lên: "Tối nay ba qua đón con, có thể ăn chè trôi nước với ba không? Chính là nhân vừng đen con thích nhất đó."

Thời Quang từ chối, "Ba Thời tới Bắc Kinh rồi, cũng đang làm chè trôi nước nhân vừng đen cho con, tối nay con sẽ ăn tết Nguyên Tiêu ở nhà bà nội, không qua đó được."

Úy Minh Hải nhìn trên bàn ăn, nhìn những viên chè trôi nước mà ông tỉ mỉ làm, tựa như có những cái bóng chồng lên nhau, mơ hồ không rõ.

Ông không biết nói gì tiếp, cũng không muốn tắt điện thoại.

Cứ như vậy, hai người im lặng hơn nửa phút.

"Vậy tối nay con ăn chè trôi nước nhiều một chút nhé."

Thời Quang: "Dạ." Dừng mấy giây, "Tết Nguyên Tiêu vui vẻ nha ba."

Úy Minh Hải: "Tết Nguyên Tiêu vui vẻ." Ông chần chờ chưa muốn ngắt điện thoại, kết quả Thời Quang đã tắt máy trước rồi.

Trong một giây phút, ông cảm thấy trong lòng ngập tràn sự trống rỗng.

Ông nhanh chóng gọi lại.

Thời Quang nhìn hai chữ hiện lên trên màn hình, lại nghe máy lần nữa.

Giọng điệu Úy Minh Hải có chút gấp rút: "Đào Đào, khi nào con ăn tối xong, ba qua đón con có được không? Nếu con ăn no rồi, thì con qua đây ăn một miếng thôi cũng được, chiều nay ba có nấu chè trôi nước cho con, tự ba làm đấy."

Im lặng một lúc lâu, đến khi Úy Minh Hải tưởng chừng như mất hết tất cả hi vọng, rốt cuộc Thời Quang cũng lên tiếng, "Ba muốn con qua đó thật sao? Qua đó con sẽ bắt ba làm việc cho con, nếu ba làm hư, con sẽ rất khó chịu."

Úy Minh Hải hiểu rõ, sau sự kiện kia đã khiến tình cảm ba con hai người như bị rạn nứt, "Không cần con uy hiếp ba, chỉ cần con muốn là được, nếu con muốn ba giúp con làm việc, ba vui mừng còn không kịp, sao có thể không đồng ý được?"

Trong điện thoại lại rơi vào yên tĩnh.

Thời Quang không thể kiềm nén được sự khó chịu trong lòng, hóa ra cô vẫn còn cảm thấy ủy khuất như vậy: "Úy Minh Hải, ba có biết không, con rất hận ba. Khi còn bé có một chuyện khiến con cảm thấy vô cùng sợ hãi chính là, sau khi Tần Minh Nguyệt mang thai, muốn đưa con đi tới nơi khác, ba Thời không đồng ý, ngày nào con cũng hi vọng màn đêm đừng bao giờ buông xuống, bởi vì con sợ ngày thứ hai tỉnh lại, ba Thời sẽ thay đổi quyết định, đồng ý để con ra đi, bởi vì ông ấy cũng có con ruột của mình, con sợ ông ấy không cần con nữa, chính con còn cảm thấy mình là một người dư thừa, có lúc con cũng muốn chuyển đi nơi khác, nhưng con không biết sau này con sẽ đi đâu, có phải sẽ được đưa tới cô nhi viện hay không, loại cảm xúc lo lắng, hoang mang ấy ám ảnh bản thân con ít nhất là một năm trời, nhiều nhất là hai năm. Con cứ tưởng rằng khi con tìm thấy ba rồi, sẽ không còn lo lắng bị ghét bỏ nữa, cho dù ba có đi ăn xin, con cũng nguyện ý đi theo sau ba. Nhưng ở Úy gia, con lại là lựa chọn cuối cùng của ba, con không yêu cầu ba phải vì con mà lớn tiếng với người khác, chỉ cần vào thời điểm ấy, ba có thể che chở con vô điều kiện, vậy là đủ rồi. Con cũng không biết vì lý do gì mà con lại tin những lời nói của ba, vì sao lại cho ba thêm một cơ hội, thật ra con không muốn một người ba như ba, ba có biết điều đó hay không?"

Úy Minh Hải vẫn không lên tiếng, Thời Quang nhìn điện thoại, ông vẫn còn nghe máy.

Quản gia từ trong viện bước tới, nhìn thấy nước mắt rơi đầy mặt Úy Minh Hải, ông trố mắt, phát hiện ra Úy Minh Hải đang cầm điện thoại để bên tai, ông lại nhanh chóng đi ra chỗ khác.

Thời Quang hít sâu vài hơi, mới có thể cố gắng nói chuyện bình thường trở lại, cô nói thẳng: "Con nói cho ba biết, ba cũng đừng vội vui mừng, dù sao con

chỉ đang lợi dụng ba mà thôi, lợi dụng ba để đối phó với Úy Lam, ba hiểu không?"

Vậy mà Úy Minh Hải lại nghiêm túc trả lời: "Ba hiểu."

Thời Quang: "Tối nay tám giờ ba tới đón con đi."

Lúc này Úy Minh Hải mới thở nhẹ một hơi, "Bảy rưỡi ba qua đón con."

Thời Quang: "..."

Không còn gì để nói nữa, cô liền ngắt máy, chấm dứt cuộc nói chuyện.

- ----------

Lời của Editor:

Dạo này mình bận rồi, huhu... Không thể ra chương đều đặn như trước nữa. Nhưng mình sẽ cố gắng để edit hết truyện nà. Chaiyoooo!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 72

Tp.HCM, 02/12/19

Editor: Xiao He

Hôm nay khó có dịp Thời Cảnh Nham tan làm đúng giờ, đi một chuyến qua thăm công ty Hàn Bái, Hàn Bái hiện tại đang rất bận rộn, mí mắt cũng không ngẩng lên, "Ngọn gió nào đưa cậu đến đây vậy?"

Thời Cảnh Nham kéo ghế ngồi xuống, "Không có gió, mình rơi tự do."

Hàn Bái: "... Rơi tự do sao cậu vẫn còn lành lặn đến vậy?" Hàn Bái vẫn đang xem tài liệu, "Chuyện gì?"

Anh biết Thời Cảnh Nham, không có chuyện quan trọng sẽ không tới đây, lúc nãy trong điện thoại nói là có chuyện trọng yếu.

Thời Cảnh Nham giương cằm lên, "Rót cho mình cốc nước đi."

Hàn Bái: "Gọi mình một tiếng chú đi rồi mình sẽ đi rót trà liền cho cậu."

Thời Cảnh Nham tìm một cây bút trong ống đựng bút, ném thẳng qua đó, trùng hợp quăng trúng vào tài liệu ở trước mặt Hàn Bái, Hàn Bái mất hồn, liền giật mình, để bút qua một bên, cuối cùng xem hết nội dung trên tờ giấy, ký tên, khép lại văn kiện.

"Chuyện gì?"

"Gần đây vợ cậu có bận rộn chuyện gì không?" Thời Cảnh Nham hỏi.

Hàn Bái nhìn anh, "Làm gì?"

Thời Cảnh Nham: "Đào Đào muốn thành lập công ty, nhưng có rất nhiều hạng mục vẫn chưa am hiểu lắm, vợ cậu không phải rất giỏi những thứ này sao? Cậu đưa cô ấy một hạng mục nhỏ, giúp Đào Đào tìm hiểu một chút."

Trước đây anh muốn Đào Đào học hỏi Úy Minh Hải, thế nhưng Úy Minh Hải lại không có nhiều thời gian để giúp cô làm một bản kế hoạch, hơn nữa Úy Minh Hải lại không có hiểu biết sâu lắm về ngành nghề này.

Nếu vậy không bằng nhờ người có chuyên môn giúp đỡ cô, vợ của Hàn Bái làm ở ngân hàng đầu tư, đây lại là chuyên môn của cô ấy.

Hàn Bái: "Công ty Thời Vũ của cậu có nhân viên nào mà không biết làm những việc này chứ? Tại sao phải tìm Tần Thư?" Tần Thư là vợ của Hàn Bái.

Thời Cảnh Nham: "Nếu để Đào Đào giao tiếp với nhân viên dưới trướng tớ, em ấy sẽ không cảm thấy dễ chịu, lòng tự trọng của em ấy cao như vậy, chắc chắn sẽ quan tâm đến suy nghĩ của bọn về mình. Cái gì em ấy cũng không biết, vì chuyện này sẽ không dám hỏi người khác."

Còn một chuyện nữa, Tần Thư không lớn hơn Đào Đào bao nhiêu, nói không chừng lúc hai người nói về chuyện kinh doanh lại cùng chung suy nghĩ, khó

mà nói trước được.

Tần Thư mới sinh con được nửa năm, gần đây chỉ tham gia một hạng mục thương mại, vừa vặn có thời gian quan tâm đến chuyện của Đào Đào hơn, hơn nữa cô ấy cũng có hứng thú với thời trang.

Đương nhiên, điểm mấu chốt chính là, "Tần Thư biết cách để đối phó với Úy Lam."

Hàn Bái thăm dò anh một chút, "Đó mới là lý do đúng không?"

Thời Cảnh Nham cười, "Không thể nào né tránh được sự thật mà."

Người Úy Lam thích chính là Hàn Bái, lúc trước Tần Thư có đối đầu với Úy Lam một lần, hẳn là cũng có chút kinh nghiệm.

Năm ngoái Tần Thư cạnh tranh trực tiếp với Úy Minh Hải, hiển nhiên cô ấy sẽ hiểu rõ Úy Minh Hải hơn so với những người khác, cũng nắm bắt được phong cách làm việc của Úy Minh Hải, như vậy chẳng khác nào biết cách làm việc của Úy Lam.

Suy tính lâu như vậy, anh cảm thấy để Tần Thư trợ giúp đúng là không gì thích hợp bằng.

Hàn Bái nhắc nhở anh: "Cậu để hai người họ chơi với nhau, những ngày tháng tốt đẹp giữa hai chúng ta cũng sẽ chấm dứt sớm thôi."

Thời Cảnh Nham: "Là ngày tháng của cậu, đừng lôi mình vào."

Hàn Bái cũng chỉ đùa giỡn một chút, anh đồng ý, nói tối nay về sẽ nói chuyện với Tần Thư, đợi hạng mục trong tay cô ấy làm xong, sẽ liên hệ với Đào Đào.

Thời Cảnh Nham đứng dậy đi về, lại nhớ tới một chuyện, "Đúng rồi, hôm nay Mễ tổng có tới tìm mình, nhờ mình hỏi thăm rốt cuộc là thái độ của cậu như thế nào? Muốn rút vốn đầu tư thật sao? Nếu cậu làm như thế thật, hẳn thời gian tới bọn họ sẽ không dễ dàng lắm."

Mễ tổng, là ba của Mễ Dĩnh.

Công ty nhà Mễ Dĩnh mới vừa lên sàn, Thời Cảnh Nham đã đầu tư trước khi công ty được đưa lên sàn, chiếm 34% cổ phần, là cổ đông lớn thứ hai.

Gần đây Thời Cảnh Nham có ý định rút vốn, rời khỏi công ty này.

Mễ tổng rất lo lắng, sợ Thời Vũ rút vốn sẽ ảnh hưởng tới giá cổ phiếu của công ty, sáng hôm nay đã dành thời gian qua thăm hỏi anh một chút, muốn biết ý định của Thời Cảnh Nham như thế nào.

Thời Cảnh Nham: "Mình nói, tùy vào tâm trạng của tôi." Anh cầm áo khoác lên rời đi.

Thời gian vẫn còn sớm, Thời Cảnh Nham đi qua xem chung cư một chút.

Sáng hôm nay anh đã nhờ người quét dọn lại phòng ốc, mua những vật dụng cần thiết, đồ dùng trong phòng bếp cần gì cũng đều mua đủ.

Căn phòng này cách trường học và văn phòng đã thuê của Thời Quang rất gần, đi xe chỉ mất hai mươi phút.

Anh còn đặc biệt để một phòng ra làm phòng làm việc cho Thời Quang, sau này có thể dễ tăng ca ở nhà hơn.

Thời Quang gọi điện tới hỏi anh: "Hôm nay anh có tăng ca không?"

Thời Cảnh Nham mở cửa phòng ngủ, "Không có, đang ở nhà."

Thời Quang nhíu mày: "Nhà nào?" Cô nghĩ rằng: "Đang ở nhà bác cả à?"

Thời Cảnh Nham: "Nhà của anh và em."

Thời Quang cảm giác hôm nay nước mắt cô cứ chực chờ muốn tuôn trào, vừa nãy gọi điện với Úy Minh Hải, cũng nhịn không được mà chảy nước mắt, bây giờ cũng chỉ vì một câu nói của anh, "Nhà của anh và em", lại lần nữa cảm động.

So sánh với câu tỏ tình lần trước của anh, tặng hoa hồng hay chuẩn bị đề cho cô giải, câu này càng khiến cô cảm động cũng như ấm lòng hơn hẳn.

Cô cố gắng bình ổn lại hơi thở, dùng bàn tay làm quạt, quạt đi những giọt nước mắt, "Thời Cảnh Nham, chờ đến ngày thứ hai sau khi em đủ tuổi để kết hôn, chúng ta liền đi lĩnh chứng có được không?"

Thời Cảnh Nham: "Được."

Thời Quang từ từ, "Bà nội nhờ em hỏi khi nào anh về, bà chuẩn bị nấu chè trôi nước rồi."

Thời Cảnh Nham: "Bây giờ nấu được rồi, tầm hai mươi phút nữa anh về đến nhà."

Anh bước ra khỏi phòng ngủ, đi xuống lầu.

Ghế sô pha trong phòng khách cũng vừa mới mua theo phong cách ưa thích của cô.

Anh vào phòng bếp lấy một bình nước, tưới cây trong phòng khách, lại nhìn quanh một chút, sau đó mới khóa cửa rời đi.

Sau khi Thời Quang cúp máy, cô không dám đi vào phòng ăn, liền đi thẳng lên phòng ngủ trên lầu, lấy một cái khăn lạnh đắp lên mắt.

Trước mặt tối đen, nhưng trong trí tưởng tượng của cô, hình dáng một căn nhà dần dần hiện ra.

Cô không cần một căn nhà quá lớn, đủ ở là được rồi.

Trong nhà có Thời Cảnh Nham, sau này sẽ có thêm hai thiên thần nhỏ nữa.

Căn nhà được hiện lên rõ nét trước mắt cô, nhưng cô lại bắt đầu suy nghĩ đến hình bóng Úy Minh Hải.

Cô không biết vì sao mình vẫn còn tin vào lời nói của Úy minh Hải, lại có thể dễ dàng tha thứ cho ông như vậy.

Cô không để lại một đường lui nào cho bản thân, lỡ như đến một lúc nào dó ông lại vô ý thiên vị Úy Lam hơn, cô nhất định sẽ chặt đứt đoạn tình cảm cha con này.

Đường Mật nhắn tin cho cô, [Đào Đào, tết Nguyên Tiêu vui vẻ~]

Thời Quang để khăn mặt lại trong phòng tắm, dựa vào con gấu lớn trong phòng, [Về ký túc xá rồi sao?] Lúc này Đường Mật đang trên đường tới phòng ăn, hôm nay các cô tới công ty để báo danh, tập luyện mới chút, còn đi trụ sở của AIO, qua mấy ngày nữa, bên phía nhân sự sẽ sắp xếp cho các cô đi tham quan nhà máy.

Các cô có tổng cộng mười người, đều là thực tập sinh từ nhiều trường khác nhau, thế nên thầy cố vấn dẫn mọi người đi liên quan, nói coi như đây là team building.

Vừa tập luyện xong, Úy Lam tới.

Úy Lam ngoài đời thật còn nữ cường hơn cả trong ảnh, lôi lệ phong hành (*), thế nhưng đối xử với các cô rất tốt, nghe nói giáo viên định dẫn mọi người đi ăn cơm, cô ấy liền nói tối nay là tết Nguyên Tiêu, mời mọi người ăn ngon, cô ấy trả tiền.

(*): câu này mình vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa lắm

Đường Mật trả lời: [Tối nay ăn liên hoan này.]

Thời Quang: [Hôm nay cậu cảm thấy thế nào?]

Đường Mật: [Trụ sở của AIO... to lớn thật sự.] Nội thất bên trong trụ sở AIO được thiết kế theo phong cách xa hoa, nhưng vẫn khiến người khác cảm thấy thoải mái, nhẹ nhàng.

Chắc do Úy Lam khá quan trọng tiểu tiết, thế nên mỗi một chi tiết trong tòa nhà đều được quan tâm kĩ càng, kể cả thảm thực vật ngay góc rẽ cũng được trang trí tinh xảo và đặc sắc.

Nghe nói tòa nhà này trước đây thuộc về GK, nhưng sau này để lại cho AIO sử dụng.

Có một người chú như thế thật tốt, cô không thể nào có mệnh khí tốt như vậy.

Đường Mật nói: [Mình quyết định rồi, sau này chờ công ty hai chúng ta kiếm được nhiều tiền rồi, mình cũng muốn thiết kế ra một tòa nhà giống như vậy]

Môi trường làm việc vô cùng ảnh hưởng đến tâm trạng nhân viên cũng như cảm hứng sáng tác của mọi người.

Môi trường làm việc ở AIO khiến tâm trạng mọi người trong đó luôn luôn vui vẻ.

Cô cũng thích như vậy, đó là mục tiêu cô muốn hướng tới.

Thời Quang: [Sẽ có thôi.]

Đợi công ty cô đi vào quỹ đạo, sau này sẽ thuê một vị trí khác lớn hơn, có thể thuê một tòa nhà, phòng làm việc của cô phải thật lớn, có cửa sổ sát đất, tầm nhìn hướng ra thành phố.

Những lúc công việc mệt mỏi, có thể quan sát thành phố xung quanh cô.

Nhìn xe cộ nườm nượp chạy, người người dạo bước xung quanh.

Đường Mật nói đùa: [Hôm nay mình tiến thêm một bước trong quá trình nhận lại ba của mình rồi, chờ tới khi mình nhìn thấy Úy Minh Hải, thì đó chính là ngày phát tài của hai đứa mình:)]

Thời Quang biết Đường Mật chỉ đang nói đùa để khiến cô vui vẻ mà thôi, rõ ràng đi thực tập AIO không phải quyết định của cô ấy, nhưng nếu sau này cô ấy có lựa chọn ở lại AIO, thì cũng bình thường thôi.

Dù sao thì AIO là đích hướng tới của nhiều nhà thiết kế.

Có thể Đường Mật sợ cô khó chịu, chỉ cần có chút thời gian liền nghĩ cách khiến cho cô vui vẻ.

Cô nói với Đường Mật một lần nữa: [Đường Đường bé nhỏ à, Úy Minh Hải thật sự là ba mình, mình không có giỡn với cậu.] Đường Mật xém chút nữa thì bật cười, trên xe vẫn còn những thực tập sinh khác, cô che miệng, chờ trận cười này qua đi, mới trả lời lại được: [Được rồi, hai chúng ta đừng mơ mộng hão huyền nữa.] Thời Quang đành chịu, chắc mọi người đều cảm thấy cô và Thời Cảnh Nham giống như như anh em, nên sẽ không suy nghĩ đến tình huống nhận nuôi bao giờ.

Không tin thì thôi vậy, để bữa nào dẫn cô ấy tới dạo chơi văn phòng của Úy Minh Hải.

Thời Cảnh Nham trở về liền lên lầu gọi cô xuống ăn cơm, "Đào Đào."

"Em ở đây."

Anh đẩy cửa bước vào, thấy cô đang nằm dựa vào con gấu bông, đang nhếch miệng cười với cái điện thoại.

Thời Quang xoay mặt qua nhìn: "Nhanh vậy à?"

"Ừ." Thời Cảnh Nham khóa trái cửa lại, ngồi trên mép giường, "Con gấu này tên là gì?"

Thời Quang để điện thoại qua một bên, cười: "Anh đoán xem."

Hay gọi là Thời Cảnh Nham, con gấu bông cô đang giữ cũng có cái tên này, shi tinh yan.

Thời Cảnh Nham không cần đoán, anh kéo cô ra khỏi người con gấu bông, sau đó đè thân mình lên.

Tối hôm qua, anh và cô đã làm chuyện thân mật này, chính là lúc tắt đèn, bóng tối khiến cho người ta có cảm giác an toàn hơn, hiện giờ căn phòng này sáng như vậy, cũng không khác ban ngày là mấy, cô lại có chút khẩn trương.

Bị anh đặt dưới thân như vậy, cô... suy nghĩ có chút xấu xa.

Thời Cảnh Nham chống hai tay lên giường, để cô gối đầu lên cánh tay anh, bao vây cả người cô lại.

Thời Quang không dám đối mặt với anh, nhìn qua chỗ khác nói, "Sắp ăn cơm rồi."

Lời nói này của cô có chút mất hứng, nói xong, cô lại quay sang, hôn anh một chút.

Cô vừa rời khỏi môi anh, Thời Cảnh Nham liền nhanh chóng đè lại, nụ hôn ấm áp khiến hai người không thể nào kiềm chế được, hận không thể giày vò thân thể lẫn nhau.

Mới một ngày không gặp, nhưng cả hai đều không kiềm chế được tương tư trong lòng.

Thời Quang ôm chặt lưng anh, vô thức vuốt nhẹ, cách một lớp áo sơ mi, cô có thể cảm nhận được những đường cong cơ thể đầy rắn chắc của anh, đây là một loại cảm giác mà cô không thể nào miêu tả được.

Muốn tình yêu sâu đậm hơn là phải làm.

Thời Quang tin câu nói này.

Tình yêu giữa cô và Thời Cảnh Nham chưa đủ sâu sắc, chỉ dừng lại ở phương diện tinh thần.

Thời Cảnh Nham dời môi xuống, hôn cằm và cổ cô, nhưng cũng không tiếp tục xuống dưới, cuối cùng quay trở lại môi cô.

Thời Quang khiến anh không thể nào kiềm chế được, cho dù hai người mặc quần áo ở nhà ôm hôn nhau nhưng anh xém nữa không thể dừng lại được.

Điều chỉnh hơi thở một chút, "Xuống lầu ăn cơm thôi." Anh đứng dậy, vuốt tóc cô lại thật gọn gàng.

Thời Quang nghĩ đến những dấu vết tối qua còn lưu lại trên người mình, oán trách anh, "Lần sau anh cắn nhẹ thôi, trên người em toàn vết xanh tím."

Thời Cảnh Nham: "Xanh thì xanh, dù sao cũng chỉ mình anh thấy."

Thời Quang ôm lấy cổ anh, "Khai giảng xong có thể qua chung cư ở rồi à?"

Thời Cảnh Nham gật đầu, "Tùy em, khi nào cũng được."

Căn nhà đó, anh đã dọn dẹp xong rồi.

Thời Cảnh Nham qua thư phòng, Thời Quang chỉnh trang một chút mới xuống lầu.

"Anh con đâu?" Bà nội hỏi.

Thời Quang: "A, đang ở thư phòng ạ, nói có bưu kiện mới lấy về, sẽ xuống liền ạ." Lần này cô không ngồi gần Thời Cảnh Nham nữa, thành thật ngồi cạnh bà nội.

Lúc ăn cơm, Thời Quang có nói lát nữa sẽ qua nhà Úy Minh Hải.

Ông bà nội rất vui mừng, "Vậy ăn xong con liền đi sớm đi."

Bất an trong lòng Thời Nhất Thịnh rốt cũng được thả lỏng.

Chỉ có Thời Cảnh Nham, không có chút biểu cảm nào.

"Ăn cơm xong anh đưa em qua đó." Thời Cảnh Nham đề nghị.

Thời Quang: "A, ba em qua đây đón em."

Thời Cảnh Nham nhìn vào mắt cô, lại hỏi: "Tối nay có trở về không hay ở bên đó?"

Thời Quang: "Về chứ."

Thời Cảnh Nham: "Ừ, đừng nói chuyện mà không có tính toán gì hết." Cảm thấy không ổn, lại nói thêm một câu: "Sáng mai còn phải đưa chú tư ra nhà ga."

Thời Quang: "..."

Rõ ràng anh đang tìm lý do, không muốn cho cô ở bên đó.

Cô phát hiện ra một điều kỳ quái, lúc cô cãi nhau với Úy Minh hải, anh vô cùng thoải mái, còn khi cô hòa giải với Úy Minh Hải rồi, anh liền nhìn Úy Minh Hải không vừa mắt nữa.

Thời Nhất Thịnh giải thích với Thời Quang: "Nếu trễ quá thì ở bên đó đi, cứ chạy tới chạy lui làm gì?"

Thời Quang: "Con về mà, sáng mai con sẽ tiễn ba ra nhà ga."

Ăn cơm xong mới 7 giờ 30, Thời Quang đã nhận được tin nhắn của Úy Minh Hải: [Đào Đào, ba đến cổng rồi, con không cần vội đâu, tám giờ ra cũng được.]

Thời Quang: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Tp.HCM, 03/12/19

Editor: Xiao He

Thời Quang nhìn chằm chằm tin nhắn một lúc lâu, ông vậy mà lại qua sớm.

Cô mặc áo khoác, cầm túi lên, chào ông bà nội một tiếng.

Thời Cảnh Nham: "Anh đưa em ra ngoài."

Thời Nhất Thịnh đứng lên, "Con xem tivi đi, để chú đưa Đào Đào qua đó."

Thời Cảnh Nham nhìn chú tư, không nói gì.

Thời Quang: "Không cần đâu, ở ngay cửa thôi mà."

Thời Nhất Thịnh vẫn khăng khăng muốn đưa cô đi, ông đã lấy áo khoác sẵn rồi, Thời Quang đành phải đi theo ông.

Ra tới cửa, Thời Nhất Thịnh kéo khăn choàng cổ của cô lên cao, che kín cả lỗ tai, "Có lạnh hay không?"

Thời Quang lắc đầu, "Con mới ăn xong, còn nóng lắm, không tin ba sờ thử tay con đi."

Thời Nhất Thịnh sờ một chút, không có lạnh chút nào.

Đoạn đường này vốn dài nhưng cô cảm giác như rất ngắn.

Úy Minh Hải nhìn thấy hai người từ bên trong, ông đẩy cửa xe xuống, bảo vệ biết ông tới đây đón ai, lúc này mới đồng ý cho ông đậu xe ở gần cổng.

Đây là lần gặp mặt thứ hai của Thời Nhất Thịnh và Úy Minh Hải, nhưng có Thời Quang ở bên cạnh, thì lại chính là lần đầu tiên.

Hai người bắt tay nhau, khách sáo chào hỏi vài câu.

Thời Nhất Thịnh nhẹ nhàng nắm bả vai của Thời Quang, "Khi còn bé, con bé cứ ngóng trông tôi về nhà nhiều hơn, nhưng quá bận rộn, nhiều nhất là mỗi tháng một lần, nếu có buổi diễn tập, có khi hơn ba tháng mới về nhà."

Nói xong, ông cười bất đắc dĩ, "Không ngờ ba ruột con bé còn bận hơn cả tôi."

Ông thở dài một hơi, lại vỗ nhẹ vai cô.

Úy Minh Hải hiểu ý ông, "Sau này tôi sẽ cố gắng dành thời gian ở nhà với con bé nhiều hơn."

Đây chính là ý của Thời Nhất Thịnh, ông đưa cô ra đây cũng là muốn nói những lời này.

Bởi vì thân phận và trách nhiệm của ông, nên không thể nào làm việc tùy ý được.

Úy Minh Hải lại không như vậy, ông là doanh nhân, kiếm tiền ít đi một chút cũng không ảnh hưởng mấy.

"Nhanh lên xe thôi, ở ngoài lạnh lắm." Thời Nhất Thịnh nhẹ nhàng đẩy sau lưng cô, đẩy cô tới bên cạnh Úy Minh Hải, giống như đang tự tay giao con gái cưng của mình cho Úy Minh Hải.

Hai người đàn ông bắt tay một lần nữa, không nói gì.

Thời Quang nhìn hình bóng cô đơn của ông càng ngày càng rời xa, trong khoảng khắc, cô cảm nghĩ mình đang bước từng bước trên con đường của sự trưởng thành.

Chỉ vì bóng lưng của ông, vì tình yêu thương của một người cha bận rộn như ông, cô liền không để tâm đến những việc Tần Minh Nguyệt đã làm với mình, có lẽ cô nên về nhà thăm ông, cũng tiện thể thăm hai đứa em nhỏ, hỏi han ông bà ngoại bên đó.

Úy Minh Hải nhìn con gái, mọi ngôn từ đã chuẩn bị trước đó đều không cánh mà bay, ông giang hai cánh tay ôm lấy cô.

Nửa đêm tỉnh giấc, suy nghĩ của ông đều quay quanh khung cảnh này.

"Chúng ta về nhà thôi, ba nấu chè trôi nước cho con rồi." Ông buông cô ra, mở cửa xe.

Lúc Thời Quang lên xe, cố ý dẫm lên chân ông một cái.

Úy Minh Hải: "..."

Ông chịu đựng đau đớn, mỉm cười.

Ngồi trên xe rồi, Thời Quang cũng không nói chuyện với ông, cô dựa vào ghế phụ, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hôm nay là tết Nguyên Tiêu, trên đường phố vô cùng động, không khí ăn tết vẫn còn chưa tản đi.

Cả một mùa nghỉ tết này, cô chỉ cảm thấy hương vị tết trong hôm nay, cảm nhận rằng năm cũ đã qua, năm mới lại tới.

Úy Minh Hải chủ động ngồi vào giữa, bắt chuyện với cô, "Đào Đào."

Thời Quang cũng không quay đầu lại, "Con không muốn nói chuyện với ba."

Úy Minh Hải cũng không dám làm phiền cô, ông mở đèn trong xe, xõa mái tóc dài cô ra sau lưng, bắt đầu thắt tóc cho cô, thật cẩn thận lấy từng sợi ở trước trán, nghiêm túc thắt cho cô.

Đang thắt tóc, đột nhiên ông nhớ ra, "Đào Đào, con có dây cột tóc không?"

Thời Quang tức giận hỏi: "Ba định làm gì?"

Úy Minh Hải: "Cột tóc cho con."

Thời Quang cảm giác được ông đang thắt một bím tóc nhỏ, vừa nãy cô tưởng ông chỉ đang nhàm chán thôi, ai ngờ ông thật sự muốn thắt.

"Nếu ba làm tóc con rối lên, con sẽ không nhẹ nhàng với ba đâu."

Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng cô vẫn đưa một sợi dây cột tóc trong túi ra cho ông.

Úy Minh Hải nhanh chóng nắm bắt cơ hội để nói chuyện với con gái, "Sao lại không nhẹ nhàng nữa?"

Thời Quang quay lại, lườm ông một cái, liền quay qua chỗ khác.

Úy Minh Hải vô cùng hưởng thụ hành động này của con gái dành cho mình, ít ra cô vẫn chịu làm nũng với ông, nội tâm trống rỗng trong hai tuần lễ qua rốt cuộc cũng được lấp đầy trở lại.

Bím tóc rất nhanh đã được thắt xong, vô cùng tinh tế, hình dáng cũng rất xinh đẹp.

Ông đưa bím tóc nhỏ ra trước mặt cô, "Con xem thử thế nào?"

Thời Quang kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn ông, "Ba còn biết làm những chuyện này sao?"

Úy Minh Hải: "Ừ, học trong lúc ăn tết, mấy con búp bê barbie trong phòng con ba đều lấy ra thực hành hết, về nhà con xem là biết."

Mùa xuân này của ông vô cùng u ám.

Buổi tối không ngủ được, ông đều qua phòng cô ngồi một hồi lâu, những bộ đồ chơi cần được lắp ráp ông đều hoàn thành cả rồi, sau đó ông chỉnh lại búp bê, lại nhớ cô từng nhắc tới, khi còn bé chỉ có Mẫn Lộ thắt tóc cho cô, về nhà cô cũng không nỡ tháo ra.

Ông liền tìm kiếm video, học tập từng bước từng bước một.

Bây giờ ông biết thắt mười loại bím tóc khác nhau, nhưng tất cả đều không còn phù hợp với cô nữa, đều là kiểu tóc công chúa cho mấy cô bé con.

Thời Quang nhìn cái bím tóc nhỏ kia, rất giống với kiểu dáng chị Văn Văn từng thắt cho cô, khóe mắt cô nâng lên nhìn ông, "Ba đừng nghĩ làm những chuyện này rồi sẽ khiến con mềm lòng."

Úy Minh Hải cười ôn hòa, cô nói cái gì thì chính là cái đó, lại hỏi cô: "Còn thừa dây nào không? Ba lại thắt kiểu khác cho con xem."

Thời Quang lắc đầu, bình thường cô rất ít cột tóc, đây là sợi dây cột tóc cô luôn bỏ trong túi, bởi vì khi hôn Thời Cảnh Nham bị vướng tóc, cô mới cột lên.

Chủ đề thắt tóc tới đây là kết thúc, cô lại không để ý tới ông nữa.

Úy Minh Hải nhìn cô chằm chằm một lát, cảm thấy cô thay đổi không ít.

Ông đưa tay chạm vào gò má cô, "Buổi tối có duy trì việc uống sữa bò hay không?"

Im lặng rất lâu, Thời Quang mới trả lời "Có."

Sau đó, bầu không khí vô cùng tẻ nhạt.

Úy Minh Hải lấy điện thoại di động ra, "Đào Đào, con thêm lại WeChat của ba được không?"

Thời Quang: "Qua đợt khảo sát này hãy nói."

Úy Minh Hải nhìn biểu cảm quật cường của cô, "Ba cam đoan, không cần qua đợt khảo sát đâu."

Thời Quang gối đầu lên cánh tay của mình, nhìn từng hình ảnh xinh đẹp lướt qua trên khung cửa, "Lời hứa của ba cũng như pháo hoa vậy, lóe sáng một chút liền biến mất, không tin nổi."

Úy Minh Hải: "...Chơi kéo búa bao đi, nếu ba thắng, cô liền thêm có được không?"

Thời Quang ngồi thẳng dậy, quay mặt nhìn ông, ánh mặt ông vô cùng bất lực, nhưng lại không biết phải làm như thế nào.

Cô bỗng nhiên mềm lòng, hỏi ông: "Ba ra cái gì?"

Úy Minh Hải: "Búa đi."

Thời Quang nói ba hai một, hai người đều đưa tay ra, Úy Minh Hải thật sự ra búa, Thời Quang ra cái kéo, sau đó mở điện thoại ra quét mã hai chiều, "Đây, ba tranh thủ một chút, hết thời gian con không thêm nữa đâu."

Úy Minh Hải nắm chặt tay cô, thanh âm nghẹn ngào, "Cám ơn con." Rõ ràng là cô cố ý để ông thắng.

Thời Quang nhìn màn hình điện thoại của ông, vẫn là giao diện trước đây cô cài cho ông.

Sau khi thêm WeChat xong, Úy Minh Hải lại hỏi cô, "Không phải con cũng hay chụp ảnh sao? Có thể gửi cho ba một tấm ảnh chung của hai chúng ta không? Ba thay ảnh đại diện."

Thời Quang nhìn ông chằm chằm, "Cũng không phải là không được."

Úy Minh Hải nghe được ý trong lời nói của cô, "Ba phải làm việc giúp con phải không?"

Thời Quang: "Đúng vậy."

Úy Minh Hải nhìn dáng vẻ hoạt bát của cô, liền cười, "Con nói đi."

Thời Quang: "Làm cho con một bảng kế hoạch cho một hạng mục được không?"

Úy Minh Hải suy nghĩ một lát, "Có thể, nhưng không biết có phù hợp với công ty con không, ba không am hiểu ngành nghề thời trang lắm, cũng không có thời gian đi tìm hiểu."

Ông thương lượng với cô: "Có thể nhờ thư ký Trần không? Sẽ đưa cho con những tư liệu mới nhất liên quan tới ngành nghề này, chỉ một mình ba làm thì lượng công việc quá lớn, thế nhưng ba sẽ cố gắng hết sức giúp con."

Thời Quang cũng không cần gấp như vậy, cũng không nói một mình ông phải làm, ông có thể nhờ những người khác.

Cô gật đầu, "Có thể."

Úy Minh Hải quan tâm hỏi: "Quyết định tự lập nghiệp à?"

"Dạ."

"Địa điểm văn phòng ở đâu?"

Thời Quang nói cho ông biết địa chỉ chi tiết.

Úy Minh Hải: "Bên đó cũng gần trường học con, khá thuận tiện, chờ sau này cần phát triển quy mô lớn hơn, có thể đến nói ba."

Thời Quang không có ý định nhờ vả ông, "Không phù hợp đâu."

Úy Minh Hải: "Tòa nhà GK có tòa A và tòa B."

Trước giờ Thời Quang không chú ý, "Hai tòa lận ạ?"

Úy Minh Hải gật đầu, hiện tại trụ sở GK tập trung ở tòa A, tòa B đang cho bên công ty taxi thuê.

"Đến lúc đó con muốn dùng mấy tầng, ba sẽ nói với thư ký Trần, hợp đồng thuê vào kỳ sau sẽ không ký tiếp với bên taxi nữa, giữ lại cho con."

Thời Quang nghĩ đến sau này TIME và GK sát cạnh nhau, cô cảm thấy không xứng tầm với nhau, "Tiền thuê khu vực đó quá mắc rồi."

Úy Minh Hải: "Khi con đã thành lập công ty rồi, cần phải tạo động lực và kích thích nhiệt huyết của nhân viên, văn phòng con lại gần ba, cái gì cũng thuận tiện, sau này nhân viên con có thể dùng nhà ăn của nhân viên GK, những phúc lợi này con nên cân nhắc."

Thời Quang không từ chối nữa, suy nghĩ, "Tầng 36 đến 40 giữ cho con đi." Nếu đạt tới quy mô kia, vậy TIME có thể hướng ra thị trường quốc tế rồi, có phải cô đang tham lam quá hay không?

"Thôi quên đi, ba để con tầng 39 và 40 là được rồi, phòng làm việc con sẽ đặt ở tầng 40."

Úy Minh Hải: "Đều giữ lại cho con." Ông hỏi: "Tại sao lại muốn tầng 40."

Thời Quang nhắm mắt lại, sau đó quay qua khó chịu nhìn ông, "Năm ba bốn mươi tuổi, con gặp được ba, coi như lưu giữ kỉ niệm, miễn cho đến lúc nào đó con lại quên mất. Mốc thời gian này không đáng nhớ, chắc qua mấy ngày nữa con lại quên rồi."

Cô nói tiếp: "Nghe nói đàn ông bốn mươi tuổi rất chững chạc, quả nhiên nhìn ba cũng không khác mấy."

Úy Minh Hải bật cười, đưa tay xoa đầu cô, "Cám ơn con." Một nơi quan trọng như vậy, lại có liên quan đến ông.

Thời Quang né tránh bàn tay ông, cảnh cáo: "Sau này ba không phép vò đầu con nữa, đều bị mọi người xoa đến không dài nổi rồi." Trong khoảng thời gian này, ai cũng xoa đầu cô, có khi một ngày vò đi vò lại rất nhiều lần.

Úy Minh Hải chỉnh lại tóc cô, lại nói tiếp chuyện khởi nghiệp, "Có nhân viên chưa? Kế hoạch như thế nào rồi?"

Thời Quang: "Cái này phải chỗ khai giảng mới nói được, con cần sự giúp đỡ của ba đó, con không ngại đâu."

Úy Minh Hải: "Ba cảm thấy con cần phải dành một chút thời gian để tìm hiểu thêm kiến thức tài chính, sau này chắc chắn sẽ dùng đến, ba đã chọn cho bốn quyển sách, mỗi ngày ba đọc một chút cho con nghe."

Thời Quang: "Con không có thời gian qua bên đó đâu, khai giảng xong quá bận rộn."

Úy Minh Hải biết cô chắc chắn sẽ bận rộn không có thời gian về nhà, "Trước khi con đi ngủ, ba sẽ gọi cho con, đọc qua điện thoại để con nghe."

Thời Quang nhìn ông một lát, cuối cùng gật đầu.

Úy Minh Hải chủ động hỏi: "Con cần ba giúp gì cho con? Con muốn tự mình làm để trải nghiệm quá trình thành lập công ty để vừa lòng con mà phải không?"

Nếu cô muốn quá trình, ông sẽ cùng cô đi qua đoạn đường ấy, rồi sẽ trưởng thành thôi.

Nếu chỉ muốn một công ty thời trang, ông sẽ tìm một đội ngũ chuyên nghiệp giúp cô làm, bảo đảm trong vòng mấy năm, sẽ cho cô một cái công ty vô cùng xuất sắc.

Thời Quang: "Con muốn quá trình, chính con sẽ nỗ lực để phát triển thương hiệu này. Nếu con muốn một cái công ty thôi, thì để ba mua AIO cho con là được rồi không phải sao? Con cần gì phải khiến bản thân khổ sở như vậy"

Thật ra cũng không cần ông mua, cổ phần của Thời Cảnh Nham cũng để cho cô hiên ngang đi lại trong AIO, nhưng như thế sẽ không có ý nghĩa gì.

Cô thành lập công ty không phải cạnh tranh cao thấp với Úy Lam, chỉ là muốn làm điều mình thích, hưởng thụ thành tựu sau những nỗ lực và cố gắng của bản thân.

Mặc kệ là Úy Minh Hải hay Thời Cảnh Nham cho cô bao nhiêu tiền và cổ phần, đối với cô mà nói, đều chỉ là hưởng thụ, lại không về vui vẻ.

Giống như khi cô thi đậu đại học, cảm xúc vui vẻ ấy không tiền nào có thể mua được, cái gì vĩnh viễn thuộc về mình thì không ai có thể lấy đi được.

Úy Minh Hải: "Vậy ba sẽ giúp con."

Khi còn bé không có cơ hội ở bên cô, bỏ qua đoạn thời gian trưởng thành của cô, vẫn còn may, còn cơ hội thành lập công ty này.

Đột nhiên Thời Quang chuyển đề tài, hỏi ông: "Nếu con muốn AIO, ba sẽ mua cho con sao?"

Úy Minh Hải rất bất đắc dĩ, "Không phải trước đây ba đã hỏi con rồi sao, có muốn tới AIO không? Nếu muốn, ba sẽ đầu tư để con làm cổ đông, không phải con không chịu sao?"

Thời Quang nhớ lại, lúc đó ở trong văn phòng ông có nhắc qua, "Không nhớ lắm, con quên rồi."

Úy Minh Hải gõ trán cô, nói chuyện nhiều như vậy nhưng ông vẫn nhớ rõ, "Còn chuyện gì muốn ba giúp nữa hay không?"

Thời Quang: "Tạm thời thì chưa, sau khai giảng sẽ có."

Úy Minh Hải chỉ điện thoại của cô, "Vậy con có thể gửi hình cho ba chưa?"

Thời Quang: "..."

Cô chọn lấy một tấm hình đẹp nhất, là lúc ở trong thư phòng ở nhà, lúc ấy Úy Minh Hải đang xử lý công việc, cô thì đọc sách trong thư phòng, đọc mệt mỏi rồi liền dựa vào lưng ông nghỉ ngơi một chút, nhàm chán không có gì làm cô liền chụp một tấm.

Úy Minh Hải rất thích tấm hình này, sau khi nhận được liền đổi thành ảnh đại diện của mình.

Thời Quang hỏi: "Trước kia ba không cần mà" Hình trước đây chắc có liên quan đến mẹ cô, là một quyển sách, trên quyển sách có bốn chữ "Trời cao biển rộng", chắc là do mẹ cô viết.

Úy Minh Hải: "Bây giờ đổi, tháng này dùng của con, tháng sau dùng của mẹ con."

Sau khi Úy Minh Hải nhìn điện thoại, Thời Quang lại dựa vào ghế nhìn ra ngoài, bỗng nhiên mi tâm nhăn lại, "Sao đường lạ vậy ba?" Đây không phải là đường về nhà.

Úy Minh Hải cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, ông cũng không biết gì.

Là tài xế tự quyết định, vừa rồi thấy ba con hai người nói chuyện vui vẻ như vậy, ông sợ dừng xe sẽ phá hỏng bầu không khí, dù sao Thời Quang cũng mới ăn tối xong, chậm một lát cũng không đói bụng, ông liền rẽ xe đi hướng khác.

Tài xế giải thích: "Vừa rồi đường kia bị kẹt xe, tôi liền đi đường vòng."

Úy Minh Hải nhìn tài xế một chút, cũng không nói gì.

Đoạn đường này rất dài, phải hơn hai tiếng mới về tới nhà.

Đến cửa biệt thự, Úy Minh Hải cũng không vội vã vô nhà, lôi kéo tay Thời Quang, "Trước tiên phải lưu dấu vân tay vào." Mặc dù có khả năng cô sẽ không cần đến dấu vân tay để vào nhà, bởi vì trong nhà lúc nào cũng có người.

Thời Quang định rút tay về, Úy Minh Hải lại nắm vô cùng chặt, cô không thể rút ra được.

Úy Minh Hải nhìn cô: "Chỉ có dấu tay của ba, con và quản gia thôi. Sau này dù là ai tới nhà, cũng phải liên hệ với quản gia trước."

Lúc này Thời Quang mới đồng ý lưu dấu vân tay, Úy Minh Hải nói với cô, "Sau này không cần thẻ ra vào nữa, hệ thống an ninh đã được nâng cấp rồi, chỉ cần quét mặt là có thể vào, lát nữa con rảnh thì nhắc quản gia thêm con vào."

Thời Quang: "Tân tiến vậy sao?"

Úy Minh Hải: "Ừ." Ông bỏ tiền để nâng cấp toàn bộ tiểu khu này, cho dù là cổng ra vào cũng có thể quên thẻ, dùng hệ thống quét mặt sẽ an toàn hơn thẻ ra vào.

Vào trong biệt thự, Úy Minh Hải cởi áo khoác, nhận lấy áo của cô, "Con đi rửa tay đi, ăn trái cây ướp lạnh trước, ba nấu chè trôi nước cho con."

Úy Minh Hải đi vào phòng bếp, Thời Quang ngồi ở phòng ăn ăn trái cây.

Thời Cảnh Nham nhắn tin tới: [Khi nào thì em về?]

Thời Quang: "..."

Cô chỉ vừa về tới nhà.

[Phải một lúc nữa.]

Thời Cảnh Nham: [Có phải Úy Minh Hải nấu một bồn lớn chè trôi nước hay không? Đã hai tiếng rồi, một chén chè cũng chưa xong?]

Thời Quang: "..."

Cô bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Tp.HCM, 05/12/19

Editor: Xiao He

Úy Minh Hải đang nấu chè trôi nước trong phòng bếp, muốn đi ra nhìn con gái đang ngồi ngoài phòng ăn một chút.

Trước đây phòng bếp được thiết kế theo phong cách biệt lập, tách biệt với phòng ăn, bây giờ ông đang nghĩ có nên thiết kế lại thành bếp mở không.

"Đào Đào."

Không gian vô cùng vắng lặng, tiếng gọi của ông vang lên, Thời Quang cũng nghe, nhưng không đáp lại, cô đang thảo luận với Thời Yến Lãng ngày mai nên bố trí văn phòng như thế nào.

Cô sẽ làm việc chung với Thời Yến Lãng, thuê một tầng để làm việc, cô dùng một phần ba, hai phần ba còn lại thuộc về team của Thời Yến Lãng.

Thời Yến Lãng tìm một công ty nội thất thiết kế đơn giản một chút, vẫn dùng chung cửa ra vào, nhưng bên trong sẽ tách riêng ra thành hai công ty, công ty nào cũng có cửa ra vào riêng.

Bên tay trái sẽ là công ty thời trang TIME, bên tay phải là công ty công nghệ của hắn và Phó Hàn.

Hắn cũng thiết kế logo riêng cho công ty của mình, nhìn qua sẽ để lại ấn tượng cho khách hàng hơn.

Thời Yến Lãng: [Ngày mai đi dạo chợ hoa không? Mua chút hoa cỏ khoác lên cho văn phòng thêm sống động một chút.]

Thời Quang: [Anh học ngữ văn có giỏi không vậy? Gọi là trang trí! Mấy giờ thì đi? Sáng mai không được rồi, em phải tiễn ba ra nhà ga.]

Thời Yến Lãng: [Vậy buổi chiều đi, trưa mai anh sẽ qua nhà bà nội ăn cơm.]

Hắn lại nhớ tới một chuyện, liền gọi điện qua, "Đúng rồi, anh muốn in lại danh thiếp, tiện in cho em hai hộp nhé? Dù sao sau này cũng cần đến"

Thời Quang: "Được ạ." Nhưng nghĩ đến chức vụ của bản thân, "Vậy em nên đề chức gì? Nhà thiết kế?"

Thời Yến Lãng: "Tổng giám đốc."

Thời Quang: "..."

Hình như hơi quá, trước mắt trong công ty chỉ có một mình cô, còn làm tổng giám đốc...

"Thôi quên đi, em thấy không ổn."

Thời Yến Lãng cười, "Nếu không anh giới thiệu cho em một chức danh khác lợi hại hơn nhé?"

Thời Quang không nghĩ nhiều, nghiêm túc hỏi: "Chức gì?"

Thời Yến Lãng: "Không cần thiết kế danh thiếp cầu kỳ là gì, đơn giản nhưng viết trên đó: Con gái của Úy Minh Hải, đằng sau lại gắn thêm cách thức liên lạc là được rồi."

Thời Quang: "...Được rồi đấy!"

Thời Yến Lãng vẫn đang đợi chơi game, không có thời gian tám chuyện với cô, để cho cô chút thời gian suy nghĩ.

Thời Quang nghĩ đi nghĩ lại, "Để tên em với cách thức liên lạc thôi thì lại quá đơn điệu, vậy thêm chức nhà thiết kế, những thông tin khác không cần đâu, quá dư thừa."

Thời Yến Lãng: "Phong cách gì? Dân kinh doanh? hay Nhà giàu?"

Thời Quang: "Đơn giản là được."

Thời Yến Lãng hiểu rồi,đang nói đến chuyện danh thiếp, lại hỏi cô kế hoạch truyền thông thế nào rồi.

Thời Quang xoa xoa mi tâm, "Nhiều việc lặt vặt như vậy?"

Thời Yến Lãng: "Chứ em nghĩ sao? Đâu phải em chỉ ngồi thiết kế trong văn phòng là được. Sau này còn rất nhiều chuyện phát sinh nữa, bây giờ em cũng không có kinh nghiệm gì, muốn tiết kiệm ngân sách, phải tự mình làm nhiều việc, thuế vụ này, ngân hàng này, em đều phải tự đi làm lấy."

Thời Quang: "Em biết rồi."

Đối với cô mà nói, không chỉ những việc vặt này thôi đâu, chuyện quan trọng nữa là cô phải hoàn thành bản vẽ thiết kế trang phục hiệu quả và có tính ứng dụng, cầm những bản thiết kế này đi tìm nhà máy gia công ở phía nam, còn phải tìm kiếm những phụ kiện, vải vóc, đồng thời phải suy nghĩ đến việc phát triển hệ thống phân phối.

Thời Yến Lãng có điện thoại gọi tới, "Cúp đây."

Thời Quang để điện thoại di động xuống, nghĩ đến những người trước đây đã từng lập nghiệp từ hai bàn tay trắng, không có gì là dễ dàng, vô cùng lợi hại, giống như Úy Minh Hải vậy.

Cô không có tâm trạng ăn trái cây, nghĩ đến những chuyện vụn vặt liên quan đến công ty.

Úy Minh Hải vẫn bận rộn trong nhà bếp, chè trôi nước sắp sôi, ông tìm chén và đĩa ra.

Thư ký Trần gọi điện tới cho ông, "Úy tổng, có đang bận không?"

Ông không biết hôm nay Úy Minh Hải bận chuyện gì, ông ấy cũng không nói với ông, sau ba giờ liền rời khỏi công ty.

"Ông nói đi." Úy Minh Hải mở lời, tay đặt trên nắp nồi, ông tắt bếp, bắt đầu múc chè trôi nước.

Thư ký Trần nói: Tổng giám đốc công ty con thuộc trực thuộc GK mới gọi điện tới báo cáo, dự án phát triển app vốn giao cho Thời Yến lãng làm, vốn dĩ ngày mai sẽ hẹn Thời Yến Lãng tới công ty để nói chuyện, cuối cùng Thời Yến Lãng lại không chút do dự mà từ chối, nói không nhận dự án này nữa.

Tổng giám đốc trợn tròn mắt, đứa nhóc này thật phách lối, quá ngông cuồng rồi.

Một cơ hội tốt như vậy, người khác cầu mà không được, vậy mà Thời Yến Lãng lại nói không làm.

Thư ký Trần cười, "Đứa nhỏ này, rất có khí chất đấy."

Úy Minh Hải: "Ừ, đúng là đang tỏ rõ lập trường của bản thân, ủng hộ Đào Đào, đối nghịch với tôi."

Thư ký Trần xin chỉ thị: "Vậy làm sao bây giờ? Giao cho nhóm khác làm sao?" Dự án này không thể trì hoãn.

Úy Minh Hải: "Ngày mai tự tôi sẽ liên lạc với Thời Yến Lãng."

Thư ký Trần: "?"

Úy Minh Hải không nhịn được mà chia sẻ tâm trạng lúc này của mình, "Tôi với Đào Đào đã làm hoà, con bé chịu về nhà rồi, tôi đang nấu chè trôi nước cho con bé."

Thư ký Trần cười, nụ cười của ông ánh lên vẻ vui mừng của người bạn đối với niềm vui của Úy Minh Hải, "Vậy tốt rồi, quá tốt rồi." Trong lòng ông vô cùng chắc chắn, dự án kia Thời Yến Lãng chắc chắn sẽ nhận thôi.

Cúp điện thoại, Úy Minh Hải bưng chè trôi nước mang sang phòng ăn.

Thời Quang còn đang thất thần, trong đầu đều suy nghĩ đến chuyện liên quan đến thành lập công ty.

"Đào Đào, ăn cơm."

Thời Quang hoàn hồn, những viên chè trôi nước này với sợi mì cô cắt không khác nhau là mấy, giá trị nhan sắc vô cùng thấp.

Cô lấy một viên lên, thổi thổi.

Úy Minh Hải: "Chậm một chút, đừng để bị bỏng." Bây giờ ông hận không thể đút cho cô ăn được.

Cả một bữa ăn, ông chỉ nhìn Thời Quang ăn, còn bản thân thì không có tâm tư mà ăn.

"Ăn ngon không?"

Thời Quang gật đầu, thơm thơm ngọt vừa không quá ngán, vừa vào miệng liền tan ra.

Úy Minh Hải cẩn thận thương lượng với cô: "Ngày mai con có bận không, tới công ty với ba đi, nói kế hoạch lập nghiệp của con cho thư ký Trần nghe một chút."

Thời Quang: "Ngày mai không được rồi, con phải đi mua một vài vật dụng trong văn phòng với Thời Yến Lãng, đã hẹn trước với anh ấy rồi."

Cô suy nghĩ một chút, "Ngày kia đi."

Ngày nào đi cũng được, chỉ cần qua đó là được, Úy Minh Hải liền cảm thấy thỏa mãn rồi.

Ông nói đợi ngày mai xong việc rồi sẽ qua phòng làm việc cô xem thử một chút.

Thời Quang không cho ông đi, bây giờ chưa có gì trong đó cả, chờ sau khi khai giảng, cô thành lập được một nhóm riêng của mình rồi thì sẽ để ông qua.

Úy Minh Hải: "Đến lúc đó ba sẽ làm hậu phương cho con, lo cơm nước, chăm sóc sức khỏe con thật tốt, khoảng thời gian ba lập nghiệp, không đủ thời gian để làm tất cả mọi việc, lúc ấy một ngày có thể ngủ được ba đến bốn tiếng là ba cũng cảm thấy thỏa mãn rồi."

Ông bưng chén nước tới bên miệng Thời Quang, "Uống một ngụm nào."

Thời Quang không uống, lại nhìn ông chằm chằm.

Úy Minh Hải mở to mắt nhìn cô, không biết mình lại chọc giận cô chỗ nào rồi.

Ông tự kiểm điểm bản thân mình, từ lúc trở về đến giờ, ông cảm thấy mình vẫn chưa nói sai chỗ nào, cũng không nói chuyện qua loa với cô bao giờ, lại chưa thiên vị ai quá nhiều.

"Sao vậy?"

Thời Quang mấp máy môi: "Mấy năm ba có mệt mỏi hay không?"

Trái tim Úy Minh Hải bỗng nhiên cảm thấy ấm nóng hẳn: "Không mệt."

Ông không cho Thời Quang ăn thêm chè trôi nước nữa, sợ cô ăn quá no, sau khi cô ăn hai miếng, ông liền kéo chén chè lại về chỗ mình, đưa một li nước chanh để cô uống tiêu thực.

"Ba có bỏ thêm mật ong trong này, không chua đâu, con nếm thử đi."

Thời Quang không thích chua, nhưng vì trắng đẹp, cô vẫn híp mắt uống được nửa li.

Hôm nay Úy Minh Hải không muốn làm Thời Quang khó xử bằng cách ở lại chơi với ông nữa, sau khi ăn chè xong liền đề nghị đưa cô trở lại Thời gia.

Nhưng không phải là không có điều kiện, ông nói: "Ba đưa con về có được không?"

Đi bộ từ đây đến nhà bà nội mất hơn một tiếng.

Hôm nay cô đi dạo cùng Thời Nhất Thịnh gần cả một ngày rồi, chân đều mệt mỏi rã rời, không muốn cất thêm bước nào nữa.

Ánh mắt Úy Minh Hải tràn đầy hi vọng nhìn cô, Thời Quang hiểu rõ, ông cũng không phải là muốn tản bộ, chỉ là muốn dành thêm một chút thời gian với cô mà thôi.

Cô gật đầu, đồng ý với ông.

Úy Minh Hải phân phó cho tài xế đến trước cổng khu nhà Thời Quang đón ông, ông nắm tay Thời Quang từ từ chậm rãi đi trên đường, cảnh đêm vô cùng tĩnh lặng, đèn đường rất ấm, chiếu lên hình bóng hai người tạo nên khung cảnh vô cùng ấm áp.

Ông sợ tay Thời Quang sẽ bị lạnh, nắm chặt lấy tay cô nhét vào trong túi áo khoác ông.

Thỉnh thoảng Thời Quang sẽ nhìn qua Úy Minh Hải, phát hiện ra ông đang thất thần.

"Ba."

"Sao con?"

"Trước đây ba và mẹ cũng sẽ đi bộ như vậy sao?"

"Ừm."

Nhưng chỉ là đi dạo trong sân trường, hai người vừa đi vừa thảo luận đề tài, lúc rảnh rỗi, bà ấy sẽ thả lỏng trí não tưởng tượng nghĩ về một tương lai xa vời, nghĩ đến sau này sẽ xây dựng một ngôi nhà như thế nào với ông.

Khi đó bà có nói: Úy Minh Hải, cả đời này anh chỉ có thể có mình em thôi, không cho phép yêu những người con gái khác nữa, có biết không!

Bà ấy còn nói: Sau này em sẽ sinh cho anh một bé gái, nếu anh dám đối xử không tốt với em, em với con sẽ dạy dỗ lại anh.

Úy Minh Hải không nhớ những chuyện xưa nữa, "Có mệt hay không?"

Thời Quang: "Vẫn ổn."

Úy Minh Hải nhìn chằm chằm mặt cô, ông nhìn ra được cô có chút mệt mỏi, ông cố gắng phân tán sự chú ý của cô, "Vừa đi vừa chơi một trò chơi với ba sẽ nhanh tới nhà thôi."

"Chơi gì vậy ba?"

"Bao búa kéo."

"..."

Úy Minh Hải đề xuất ra luật chơi, "Người thua sẽ đồng ý một điều kiện của người thắng." Ông đối diện với cô, "Có dám chơi với ba không?"

Thời Quang nghe ông nói như vậy, một chút hứng thú cũng không còn, cảm thấy không còn ý nghĩa gì nữa.

Mắt cô chớp chớp nhìn ông, "Ba có ý gì vậy? Có phải đang hối hận điều kiện đã đồng ý với con ban nãy rồi không? Nếu vậy thì ba cứ nói thẳng, con sẽ không làm khó ba nữa."

Úy Minh Hải: "Không liên quan đến sự nghiệp của con."

Thời Quang nghi ngờ nhìn ông, "Nếu ba gạt con thì tối nay ba sẽ mất đi "áo bông nhỏ" của ba đó, cho dù cái áo bông đó có lòng dạ hiểm độc cỡ nào."

Úy Minh Hải cam đoan: "Sẽ không đâu."

Thời Quang liền đồng ý chơi với ông, cô hô ba hai một.

Úy Minh Hải ra cái kéo, Thời Quang ra sau ông, thấy ông ra kéo, cô mới ra búa, dùng sức đập ngón tay ông, "Ba thua rồi, con sẽ nói điều kiện của con, sau này Thời Cảnh Nham có khó chịu với ba, ba cũng không được thể hiện sự bất mãn ra ngoài, ba nhớ không?"

Úy Minh Hải: "..."

Thời Quang: "Ba hai một, ván thứ hai."

Úy Minh Hải cũng không ra, lẳng lặng nhìn cô.

Thời Quang, dùng bả vai cọ ông, "Nhanh lên nha, ba còn như vậy con sẽ tuyên bố ba phạm luật đó."

Náo nhiệt một hồi, Úy Minh Hải thương lượng với cô, "Chúng ta không chơi ăn gian nữa, nghiêm túc nhé, có được không con?"

Thời Quang đồng ý, bắt đầu cạnh tranh.

Lượt thứ nhất, Thời Quang thua.

Úy Minh Hải nói ra điều kiện: "Sau này không được phép kéo đen WeChat của ba."

Lượt thứ hai, Thời Quang thua.

Úy Minh Hải: "Mỗi ngày ít nhất phải gọi điện cho ba ít nhất là nửa tiếng."

Lượt thứ ba, Thời Quang thua.

Úy Minh Hải: "Mỗi tuần phải đi dạo với ba một lần."

Lượt thứ tư, Thời Quang vẫn thua như cũ.

Cô tức hổn hển, dùng sức đánh bàn tay Úy Minh Hải mấy lần, "Con không chơi nữa, không hay ho gì cả."

Úy Minh Hải cười, nói tiếp điều kiện của mình: "Sau này cho dù có bận rộn cỡ nào, nhất định phải ra ngoài vận động thể thao tầm nửa tiếng, không có sức khỏe, con sẽ không có cái gì cả."

Mặc dù ngoài miệng nói không chơi nữa, Thời Quang vẫn muốn thắng Úy Minh Hải một lần, liền chơi thêm một lượt nữa, lúc này cô thắng, khóe miệng cô nở một nụ cười đắc ý, nhưng vẫn chưa nghĩ ra điều kiện gì, "Con sẽ giữ lại điều kiện này, khi nào cần con sẽ nói với ba."

Úy Minh Hải cũng không để tâm, nếu cô không nói hôm nay thì ông vẫn sẽ đồng ý với cô.

Chơi liên tục mười năm phút, Úy Minh Hải chỉ thắng một lần, những lần còn lại đều là Thời Quang thắng, tổng cộng cô có 202 điều kiện.

Thời Quang cảm thấy Úy Minh Hải cố ý để cô thắng, nhưng như vậy không có khả năng xảy ra, "Sao ba biết con sẽ ra cái gì?"

Úy Minh Hải không nói ra sự thật, "Không biết, trùng hợp thua thôi."

Trò chơi này nhìn thì có vẻ ngẫu nhiên, muốn ra cái gì cũng đều chợt lóe trong suy nghĩ, thật ra cũng không phải là không có kỹ xảo để chơi, trò chơi này cũng giống với tư duy tâm lý theo quán tính.

Nhưng cái này quá phức tạp, ông không muốn nói ra.

Trước kia mẹ Đào Đào rất thích chơi, vì muốn bà ấy vui vẻ, ông liền suy nghĩ cách làm sao để luôn thua bà ấy, nghiên cứu một khoảng thời gian rất dài.

Di động Thời Quang vang lên, là Thời Cảnh Nham gọi tới, "Vẫn chưa về sao?" Bây giờ đã gần sáng rồi, chè trôi nước làm bằng sắt à?

Ăn đến tận bây giờ vẫn chưa xong?

Thời Quang: "Sắp về tới rồi." Cô nhìn xung quanh một chút, "Còn tầm mười phút nữa em tới."

Thời Cảnh Nham: "Ừ."

Anh vừa muốn để điện thoại xuống, lại có tin nhắn gửi tới, là Hàn Bái: [Mình nói với Tần Thư rồi, cuối tháng này cô ấy kết thúc hạng mục sẽ liên hệ với Thời Quang.]

Vốn dĩ ngày mai Tần Thư có thể nói chuyện với Thời Quang rồi, nhưng anh không muốn như vậy.

Vẫn còn trong thời kỳ cho con bú, chất lượng giấc ngủ của cô ấy vốn không tốt, trong tay còn thêm một cái hạng mục, ban ngày không rảnh rỗi, lại phải lo lắng chuyện công việc, thân thể nào chịu đựng nổi.

Thời Cảnh Nham: [Ừ, không vội.]

Đã cuối tuần, từ giờ đến cuối tháng cũng chỉ còn hơn mười ngày.

Anh để di động trên bàn, tắt màn hình máy tính đi xuống đón cô.

Những người khác trong nhà sớm đã đi nghỉ rồi, chỉ còn mình anh vẫn kiên trì chờ cô trở về.

Thời Cảnh Nham đứng trước cổng khu nhà ở một lát, trong tầm mắt liền xuất hiện hình ảnh của hai cha con, Thời Quang như một đứa trẻ dính sát người vào Úy Minh Hải.

Rốt cuộc cũng là cha con, cho dù có xích mích và khó chịu đến máy, thì chỉ cần một ánh mắt, một động tác, liền tiêu tan mọi hiềm khích, trở lại như ban đầu.

Cô vẫn chưa nhìn thấy anh, Thời Cảnh Nham liền lên tiếng gọi cô, "Đào Đào."

Thời Quang vô cùng tập trung nghiêng mặt qua nói chuyện với Úy Minh Hải, không chú ý phía trước, nghe được tiếng người gọi mình, cô mới quay đầu lại nhìn, vẫy tay với anh.

Đi đến trước mặt anh, Thời Cảnh Nham gật đầu chào Úy Minh Hải một tiếng, không nói gì.

Anh vẫn còn bất mãn với Úy Minh Hải, tất cả đều thể hiện trên mặt anh.

Cả một kỳ nghỉ tết này, Đào Đào đều vô cùng khó chịu, anh lại bất lực.

Thời Quang hỏi anh: "Anh chờ có lâu không?"

Thời Cảnh Nham: "Anh vừa tới thôi."

Thời Quang quay qua chào tạm biệt với Úy Minh Hải, nào biết vừa quay một nửa đã bị Thời Cảnh Nham cầm gáy xoay lại, sau đó dùng bàn tay ngăn một bên mặt cô lại, không cho cô nhìn Úy Minh Hải, "Về nhà thôi."

Thời Quang: "..."

Úy Minh Hải im lặng, hai tay ông bỏ vào túi quần, đưa mắt nhìn hai người bọn họ tiến vào cổng, cho tới khi không thấy nữa.

- ----------

Tác giả có lời muốn nói: Tiếp tục xem chương sau đi ~

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

Tp.HCM, 17/12/19

Editor: Xiao He

Về đến nhà, Thời Quang bị Thời Cảnh Nham dẫn vào phòng của anh.

Thời Quang ghét nhất hành động này của anh, ỷ vào chiều cao của bản thân, liền kéo lấy cổ áo cô, giống như đang xách gấu bông vào phòng vậy.

"Anh thả em ra." Thời Quang đánh anh.

Thời Cảnh Nham buông tay, ôm cô vào lòng, "Em có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Có chuyện gì không thể nói với Úy Minh Hải vào ngày mai à?"

Thời Quang cười, đưa môi mình qua, chủ động hôn anh.

Thời Cảnh Nham dùng lòng bàn tay vuốt nhẹ bờ môi cô, nâng cằm cô lên, sau đó anh áp người xuống trong nháy mắt, Thời Quang cảm nhận hormone nam tính của anh đang vây quanh đầy mạnh mẽ.

Hôm nay anh mặc áo sơ mi đen, đây là màu sắc mà cô thích nhất.

Lúc đầu lưỡi giao nhau, tim cô bỗng nhảy lên một nhịp.

Thời Cảnh Nham sợ mình không thể tự khống chế, kịp thời dừng lại, bỏ tay đang đặt trên hông cô xuống.

Anh cố gắng điều chỉnh hô hấp, nói bên tai cô: "Anh mua rồi, để bên nhà mới."

Thời Quang: "..."

Cô nghe hiểu, thứ mà cô nhắc tới đêm đó anh đã mua rồi.

"Chuyện đó...hai ngày nữa chúng ta qua đó đi?"

Nói xong, cô cũng thấy ngượng ngùng, dựa vào ngực anh.

Cô thừa nhận, cô đã ngấp nghé anh lâu lắm rồi.

Càng ngày khao khát ấy càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Thời Cảnh Nham đương nhiên đồng ý, nếu không phải mai phải đưa chú tư ra nhà ga, tối nay anh đã muốn đi rồi.

Mọi đồ dùng cần thiết ở bên đó đều đã chuẩn bị đầy đủ, nhưng vẫn chưa có quần áo, "Em mua cho anh thêm mấy cái áo sơ mi đi, quần áo còn lại thì anh lấy từ bên này đem qua."

Thời Quang hỏi anh: "Chỉ cần áo sơ mi thôi sao? Còn áo vét, áo lạnh có muốn mua thêm mấy cái không?"

Thời Cảnh Nham: "Quá đắt, khi nào em giàu rồi thì mua cho anh cũng được." Bây giờ tiền lương của cô chỉ đủ để mua mấy cái áo sơ mi cho anh.

Bây giờ Thời Quang không hề coi Úy Minh Hải là người ngoài nữa, "Không sao, em có tiền, mấy ngày nữa em qua lấy thẻ của ba, quẹt thoải mái."

Thời Cảnh Nham cười nhẹ, "Vậy mua nhiều một chút, đều mua đồ xịn."

Ngón tay anh nhẹ nhàng vuốt khóe môi cô, ánh mắt cô tràn đầy ý cười, có thể làm say lòng người.

Nhịn không được, anh lại hôn thêm lần nữa.

Lần này anh không dám hôn sâu, chỉ hôn nhẹ ở khóe miệng cô.

Hô hấp Thời Quang có chút dồn dập, thật ra anh hôn chỗ nào cũng khiến cô xao động cả.

Thời Cảnh Nham rời đi rất nhanh, kéo mái tóc cô ra sau lưng, bỗng chạm đến một thứ thô ráp, anh nhìn thử, là một cái bím tóc.

"Tự thắt à?"

Thời Quang điều chỉnh hô hấp ổn định, "Không phải, ba em thắt đó."

Thời Cảnh Nham: "Chú tư còn biết làm mấy chuyện này sao?"

Thời Quang: "Là Úy Minh Hải."

Thời Cảnh Nham vô cùng bất ngờ, Úy Minh Hải vì muốn lấy lòng cô mà hết lòng như vậy.

Không còn sớm nữa, Thời Cảnh Nham nhường phòng tắm cho Thời Quang.

Thời Quang không muốn làm phiền anh, nếu cô ngủ ở đây, trước khi trời sáng còn phải ôm cô về phòng, đề phòng trường hợp buổi sáng bị Thời Nhất Thịnh nhìn thấy.

"Hôm nay em không ngủ ở đây." Cô chỉnh lại áo sơ mi của anh, "Tối nay ngủ ở phòng em, chạy tới chạy lui phiền lắm, cũng ngủ không ngon."

Điều Thời Cảnh Nham lo lắng đó là: "Một mình em cũng ngủ được sao?"

Thời Quang: "Ngủ không được thì em tăng ca, mệt mỏi sẽ ngủ được thôi."

Cô dùng sức kiễng chân, hôn cằm anh một cái, "Ngủ ngon."

Thời Quang vừa mở cửa, cửa phòng đối diện cũng mở ra, hai người đều khẽ giật mình,

Thời Nhất Thịnh trừng mắt nhìn, suy nghĩ hỗn loạn, còn tưởng mình bị hoa mắt hay mộng du rồi?

Hơn nửa đêm, đây là....?

"Ba chưa ngủ sao?" Thời Quang tỏ vẻ bình tĩnh.

Thời Nhất Thịnh: "...Bị tỉnh giấc, ba định xuống dưới uống nước." Chè trôi nước mẹ ông nấu có hơi ngọt, ông lại ăn không ít, giờ cuống họng có chút khó chịu, bên trong phòng lại không chuẩn bị trà, ông đành phải đi xuống phòng bếp lấy nước.

Điều ông buồn bực chính là: "Không phải con nói tối nay không về sao? Sao giờ lại về rồi?"

Thời Quang: "?"

Cô không hiểu, cô có nói không về sao?

Ba cô đang... mộng du?

Lúc này Thời Cảnh Nham đã chỉnh quần áo lại, bước từ trong phòng đi ra, "Chú tư."

Thời Nhất Thịnh gật đầu, "Không phải con nói Đào Đào không về sao?"

Tối nay ông định thức đợi Đào Đào, Thời Cảnh Nham lại nói với ông: Đào Đào nhắn tin nói tối nay sẽ không về, tạm thời ở lại nhà Úy Minh Hải, sáng sớm mai sẽ trở về.

Ông vừa nghe nói Đào Đào không về, liền về phòng nghỉ ngơi sớm.

Thời Quang lướt nhìn Thời Cảnh Nham, vậy là anh nói dối.

Cô dựa theo lời nói của anh, "Mới vừa quyết định lại thôi, sáng mai đưa ba đi sẽ thuận tiện hơn."

Thời Nhất Thịnh cũng không quan tâm, điều ông buồn bực là, "Sao con vẫn chưa ngủ?" Thật ra ông muốn hỏi, đã hơn nửa đêm sao con vẫn còn ở trong phòng anh con?

"Tụi con mới vừa về tới nhà." Thời Cảnh Nham liền giơ bím tóc của cô lên, "Chỉ vì cái này mà tức giận với con, bắt con phải thắt lại, nếu không sẽ không cho con làm việc."

Thời Nhất Thịnh nhìn bím tóc kia: "Trước đó ai thắt cho con?"

Thời Cảnh Nham: "Ngoài Úy Minh Hải ra còn ai nữa?"

Thời Nhất Thịnh sau khi suy nghĩ lại, liền hiểu ra, ông thúc giục Thời Quang: "Tranh thủ tắm rửa đi ngủ đi, bây giờ gần hai giờ sáng rồi."

Thời Quang: "Dạ, con ngủ liền đây, ba ngủ ngon."

"Ngủ ngon." Thời Nhất Thịnh đi xuống lầu.

Thời Quang thở phào, hôn chỗ hầu kết của Thời Cảnh Nham một cái, chạy nhanh như chớp về phòng mình.

Vừa cởi áo khoác ra, chuẩn bị tắm rửa, điện thoại vang lên, cô còn tưởng là Thời Cảnh Nham, hóa ra là Úy Minh Hải: [Ba tới nhà rồi, con ngủ sớm đi.]

Thời Quang: [Dạ, ba cũng ngủ sớm nha, đừng thức khuya.]

Bây giờ Úy Minh Hải không thể nào ngủ được, vẫn còn vài mail công việc chưa xử lý xong, buổi chiều ông mới nhận được, lúc ấy chỉ lo nấu chè trôi nước, không có tâm trạng giải quyết.

Sau khi nhắn tin ngủ ngon, ông đi qua thư phòng bắt đầu làm việc.

Trong đó có một mail của Úy Lam gửi tới, là bảng báo cáo tiến trình của một hạng mục, đây là hạng mục cô đảm nhiệm cố vấn trong công ty luật.

Sau khi xem xong, ông trả lời lại, đọc tiếp mail thứ hai.

Chưa được mấy phút, Úy Lam gọi điện thoại tới.

Úy Minh Hải nghe máy, mở loa ngoài.

Giọng Úy Lam vang lên, "Đã trễ như vậy sao chú vẫn còn chưa ngủ?"

Úy Minh Hải: "Sắp xong rồi đây."

Bây giờ Úy Lam đang ở hội sở, sau khi nhận được mail trả lời, liền tìm một góc yên tĩnh gọi điện thoại, tối nay cô vô tình phát hiện avatar của chú út đã đổi rồi.

Avatar trước đây chú út đã để được tám năm, vậy mà hôm nay lại đổi, còn là hình chụp chung của ông và Thời Quang.

Cô không đoán được, chú út vì chuyện gì mà đổi.

Giải quyết được chuyện với Thời Quang rồi sao?

Cô lại cảm thấy đây là điều không thể.

Bởi vì tối hôm nay, giám đốc trong công ty có nói với cô, hỏi cô có quen với Thời Yến Lãng hay không, rồi nói gì mà một dự án tốt như vậy mà lại từ chối.

Anh ta cũng không dám đi tìm chủ tịch Úy, chỉ có thể hỏi thăm cô một chút.

Thái độ của Thời Yến Lãng, cũng là đại diện cho thái độ của Thời Quang.

Nếu như mối quan hệ giữa Thời Quang và chú út đã hòa giải rồi, vậy thì Thời Yến Lãng không nhất thiết phải từ chối một dự án tốt như vậy.

Cô có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lời nói tới bên miệng lại đổi thành, "Dạ, vậy chú nghỉ ngơi sớm chút nhé, nhớ chú ý sức khỏe."

Sau khi cúp máy cô cũng không vội quay lại phòng, khoanh tay đứng nhìn ngoài cửa sổ.

Vị trí của hội sở này khá yên tĩnh, đêm khuya tĩnh mịch, thỉnh thoảng sẽ có gió thổi qua, vài nhánh cây rung rinh.

Mối quan hệ giữa Thời Quang và chú út hòa hoãn lại sẽ là một bất lợi đối với cô.

Tiếp theo Thời Quang chắc chắn sẽ bắt đầu xây dựng công ty, cô đã đi điều tra, Thời Quang đăng ký thành lập một công ty thiết kế thời trang, tên là TIME.

Nếu TIME thành công, sẽ uy hiếp trực tiếp đến thị trường của AIO.

Sau này, bất kể là tài chính hay vấn đề quản lý, TIME đều sẽ vượt qua công ty AIO của cô, hết lần này tới lần khác, công ty AIO còn bị Thời Cảnh Nham nắm quyền bên trong nữa.

Biết vậy cô sẽ không làm, không nên đáp ứng điều kiện hà khắc của Thời Cảnh Nham, cứ mặt dày đi tìm chú út xin thêm vốn đầu tư cũng sẽ không ở trong tình trạng bị động như bây giờ.

Ai có thể ngờ rằng, Thời Quang sẽ là con gái của chú út chứ.

"Cậu sao vậy? Mình tìm cậu nãy giờ." Mễ Dĩnh đưa một dĩa anh đào đang ăn đưa tới trước mặt cô, "Nếm thử đi, cũng ngon."

Úy Lam không thấy ngon miệng, lắc đầu.

Mễ Dĩnh nhìn cô như vậy: "Sao thế?"

Úy Lam nhìn ra ngoài cửa sổ, "Chuyện công ty ấy mà."

"Công ty nào? GK hay AIO?"

"AIO."

Mễ Dĩnh sống phóng túng đã quen, nói lên ý cô, nhưng lại không đúng ý, "Hết tiền? Số tiền ban đầu Thời Cảnh Nham đầu tư đã xài hết rồi sao?"

Úy Lam: "Tiền không phải là vấn đề."

Có tiền mà không giải quyết được sao?

Mễ Dĩnh khẽ cắn một trái anh đào, "Đừng phiền lòng nữa, có khó khăn gì thì cứ tìm chú út của cậu đi, cậu có đứng đây buồn đến bạc đầu cũng không giải quyết được đâu."

Úy Lam không trả lời, chú út chính là nguyên nhân khiến cô phiền lòng.

Mễ Dĩnh thấy cô không muốn nói nhiều, cũng không muốn truy hỏi đến cùng, liền nhắc tới Nam Địch ở trong phòng, "Lúc đi làm cậu dẫn theo cô ta thì không nói, sao lại dắt tới trong những mối quan hệ riêng?"

Úy Lam bình tĩnh nói: "Không phải cô ấy là bông hồng trong nhà kính sao, vẫn còn cảm thấy bản thân rất tốt à? Mình mang cô ấy đến đây, để cô ấy tự nhìn thấy, thế giới bên ngoài so với những gì trong suy nghĩ của cô ấy khác xa hoàn toàn, những kiến thức trước đây từng học, cũng chỉ là một hồ nước nhỏ thôi."

Mễ Dĩnh xem thường: "Cậu cũng tốt quá đấy, cô ấy còn trẻ như vậy, lại có nhan sắc, khí chất cũng không bình thường, đàn ông thích nhất là kiểu con gái như vậy, cậu cẩn thận người đàn ông cậu nhìn trúng lại bị cô ta nhìn thấy đoạt mất đấy."

Úy Lam: "Cô ta thích Thời Cảnh Nham."

Mễ Dĩnh trợn mắt hốc mồm, chợt lại mỉm cười, "Vậy nghĩa là, Thời Quang cần phải cảm thấy được nguy hiểm, Nam Địch nhìn qua không phải dạng vừa, tâm tư cũng khó đoán như mò kim đáy biển, có khi còn hơn cả đàn ông, không thể không phòng bị."

Úy Lam không nói gì, lấy một trái anh đào từ trong đĩa của Mễ Dĩnh bỏ vào miệng, chua chua ngọt, hương vị vừa phải, cắm cô khẽ nhếch, ra hiệu Mễ Dĩnh cùng nhau trở về phòng.

Hôm sau.

Sáu giờ Thời Quang đã bị Thời Nhất Thịnh đánh thức, "Đào Đào, dậy thôi." Nếu là trước đây ông sẽ không nỡ gọi cô dậy sớm, nhưng khó có dịp trở về, không biết bao giờ mới rảnh quay lại Bắc Kinh.

Thời Quang mở đôi mắt nhập nhèm buồng ngủ ra, "Chuẩn bị liền đây." Sau đó cô nằm trong chăn thêm mấy phút, cuối cùng gắng gượng ngồi dậy.

Sáu giờ sáng mùa đông, trời mới tờ mờ sáng.

Không khí buổi sáng sớm xen lẫn mùi hương thanh lãnh, lạnh chết người.

Khi đón tia nắng đầu tiên, bọn họ đã đến nhà ga.

Thời Nhất Thịnh bảo họ dừng lại, "Không cần vào đâu, cũng sắp tới giờ soát vé rồi." Ông ôm nhẹ Thời Quang một cái: "Nếu khởi nghiệp quá mệt mỏi, cũng đừng cố gắng, gọi điện cho ba."

Thời Quang cười yếu ớt: "Dạ, dù có chuyện hay không con cũng sẽ gọi điện cho ba."

Thời Nhất Thịnh dặn dò Thời Cảnh Nham, "Chăm sóc cho Dào Đào thật tốt, muốn đi đâu, cũng phải cho người đi với em, về phần xã giao, càng không thể để con bé đi một mình."

Thời Cảnh Nham: "Con sẽ chú ý."

Thời Nhất Thịnh quay người bước đi, giống như lúc ông mặc quân trang, thoải mái và lưu loát, thật ra trong mắt đều là sự không nỡ, trải qua biết bao nhiều lần từ biệt, đây là lần đầu tiên khiến ông không nỡ.

Từ nhà ga đi ra, Thời Cảnh Nham hỏi Thời Quang có việc gì tiếp theo không?

Thời Quang: "Buổi chiều đi dạo chợ hoa với Thời Yến Lãng, bây giờ thì không có chuyện gì."

Thời Cảnh Nham: "Vậy đi trung tâm thương mại đi."

Thời Quang hỏi: "Mua áo sơ mi sao?"

Thời Cảnh Nham: "Không phải, em mua cho anh một chiếc nhẫn."

- ----------

Tác giả có lời muốn nói: Nổi da gà.

(Còn một đoạn phía sau nữa, liên quan đến Nhậm Ngạn Đông, mình không hiểu lắm, với lại không liên quan đến truyện nên mình edit sương sương nhé, nếu không chính xác ý lắm thì mấy bạn thông cảm nha.)

Thời Cảnh Nham muốn phải có chiếc nhẫn thật nhanh, anh muốn cắm một cái cọc trước Nhậm Ngạn Đông.

Tiếp theo vốn định viết, <>, có thể đi dự, cơ hội thể hiện tình yêu tới rồi (cẩu độc thân).

Thời Cảnh Nham: Không cho phép trong truyện của tôi đề cập đến Nhậm Ngạn Đông, bình luận bên trong cũng không cho phép hiện tên của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Tp.HCM, 18/12/19

Editor: Xiao He

Lý do Thời Cảnh Nham muốn chiếc nhẫn rất đơn giản, đeo lên có thể phòng ngừa hiểu lầm không cần thiết. Về phần Thời Quang, cô không cần phải đeo, nếu cô đeo, không chỉ có ông bà nội, bạn học sẽ không ngừng hỏi cô.

Anh không yêu cầu nhiều, "Em mua tầm chín trăm đồng là được."

Thời Quang hỏi: "Vì sao phải mua giá chín trăm? Có ý nghĩa gì sao?"

Thời Cảnh Nham: "Bạn bè anh không ít người nhận được nhẫn từ vợ rồi, giá rẻ nhất cũng là tám trăm, anh muốn có giá hơn bọn họ một chút."

Thời Quang: "..."

Cô cười nói, "Vậy em sẽ mua cho anh cái nào hơn một ngàn, để anh đắc ý một chút."

Chỉ tiếc là trong thẻ cô hơn một ngàn cũng không có.

Tiền lương gia sư đều đã xài hết rồi, lần trước mua một cái bật lửa cho Úy Minh Hải, trong thẻ chỉ còn dư lại ba chữ số, căn bản là không đủ để mua một chiếc nhẫn.

Cô quyết định, "Lát nữa trước khi qua biệt thự bên đó, em sẽ về nhà một chuyến."

Thời Cảnh Nham nhìn cô: "Mới sáng sớm tìm cái người Úy Minh Hải kia làm gì?"

Thời Quang: "Cầm thẻ bạch kim của ba cho em về, lần trước giận dỗi em đã trả lại rồi." Cô quyết định: "Mua cho anh cái nào đáng giá một chút, chờ khi nào em nhận được học bổng sẽ trả lại cho ba."

Cô còn muốn đi dạo mua vài cái áo sơ mi cho anh, dù sao cũng cần cái thẻ kia, hôm nay tiện thể cầm về luôn.

Trong khoảng thời gian này Thời Cảnh Nham cũng quên hỏi han thành tích học tập của cô, "Có điểm rồi sao?"

Thời Quang gật đầu, chỉ có một môn đứng thứ hai, còn lại đều đứng nhất, cho nên cũng giành được học bổng xuất sắc, đủ mua cho anh chiếc nhẫn.

Mua nhẫn xong nếu còn dư sẽ mua thêm áo sơ mi cho anh.

Thời Cảnh Nham đan năm ngón tay mình vào ngón tay cô, "Em cũng mua cho mình đi."

Thời Quang không thiếu gì, nếu muốn mua cô cũng sẽ lấy tiền Úy Minh Hải đi mua, cô cười: "Tiền của em đều cho anh xài, sau này một nửa số tiền kiếm được đều sẽ cho anh."

Thời Cảnh Nham xoa mu bàn tay cô, "Nửa còn lại cho Úy Minh Hải sao?"

Thời Quang: "Có nhiều người lắm, ông ấy chỉ là một trong số đó."

Thời Cảnh Nham: "Vậy ông ấy không được chặn không cho anh vào cửa rồi?"

Thời Quang cười ra tiếng, sau đó nhắc về Úy Minh Hải, "Ông ấy không cần tiền, dù sao ông ấy cũng xài không hết, ông ấy chỉ muốn em ở cùng ông ấy thôi, sau này em dành nhiều thời gian cho ông ấy là được."

Không đùa giỡn nữa, Thời Quang hỏi anh, "Có phải anh cũng nên mua cho em một chiếc nhẫn không?"

Thời Cảnh Nham: "Tạm thời chưa cần, sau này sẽ thiết kế riêng cho em."

Anh nói: "Anh mang là được rồi, em không cần."

Thời Quang ngồi thẳng, đặt cằm trên vai anh, nhỏ giọng nói: "Đây không phải là không công bằng với anh hay sao? Em vẫn chưa muốn công khai, người khác sẽ không biết em có bạn trai rồi."

Thời Cảnh Nham: "Ai bảo em nhỏ, phải nhường em."

Thời Quang: "Nhường bao lâu."

Thời Cảnh Nham nhìn vào mắt cô: "Đáp án của bảy đề toán kia."

1314 - Một đời một kiếp.

Trước đây Thời Quang không phát hiện, anh còn có thể lãng mạn đến như vậy.

Thời Quang cũng không biết, sự lãng mạn của Thời Cảnh Nham là bị anh ép bức mà ra, anh không muốn cô bị vỡ ảo mộng về một tình yêu lãng mạn nhiều năm, để rồi lại tiếc nuối.

Thời Cảnh Nham thương lượng với cô, "Khi nào dọn ra chung cư ở?"

Thời Quang thốt ra, "Nếu không thì mai đi?"

Thời Cảnh Nham gật đầu, tối nay anh sẽ sắp xếp lại đồ đạc.

Thời Quang suy nghĩ làm sao để nói với ông bà nội, liền nói quay về trường sớm, còn Thời Cảnh Nham thì sao bây giờ? Cô cọ nhẹ cằm lên bả vai anh, "Ài, vậy anh đi nói sao với ông bà nội?" Cũng không không thể nói đi vài ngày, sau này bọn họ định ở lâu dài bên đó mà.

Thời Cảnh Nham: "Nói đi công tác thôi." Trước đây cả một năm thì hết hai phần ba khoảng thời gian anh đều không ở Bắc kinh, ông bà nội đã sớm quen với điều này.

Thời Cảnh Nham nhìn ngoài cửa xe, cách nhà Úy Minh Hải không xa, anh nói với tài xế, chạy tới biệt thự của Úy minh Hải.

Thời Quang đã gọi điện cho Úy Minh Hải, "Ba, con về nhà một chuyến."

Úy Minh Hải đang ăn sáng, còn tưởng mình nghe nhầm, "Con muốn về sao?" Sau đó ông không khỏi suy nghĩ, "Sao vậy? Cãi nhau với Thời Cảnh Nham?"

Thời Quang: "Không có, con về lấy thẻ, con hết tiền rồi."

Đến bây giờ Úy Minh Hải chưa từng vui mừng như vậy, tối hôm qua còn vắt óc suy nghĩ làm sao để đưa thẻ cho cô, sợ cô mẫn cảm, suy nghĩ nhiều.

Ông không có tâm trạng ăn nữa, để đũa xuống, hỏi cô: "Con ăn sáng chưa?"

Thời Quang: "Ăn một chút rồi."

Thật ra cô mới uống hai ngụm sữa bò với ăn một miếng bánh mì.

Úy Minh Hải: "Ừ, còn bao lâu nữa thì tới?"

Thời Quang: "Con không chắc, nếu không kẹt xe thì hai mươi phút, còn kẹt xe thì không biết."

Cúp máy, Úy Minh Hải nói với quản gia, lát nữa dẫn Đào Đào đi thêm thông tin để nhập vào hệ thống thông tin, sau này chỉ cần quét mặt là có thể vào.

Ông để điện thoại xuống, đi vào phòng bếp.

Sợ thời gian không đủ, ông nói đầu bếp giúp ông làm chung.

Đầu bếp: "Ông định nấu gì?"

Úy Minh Hải: " Hấp tôm bóc vỏ với trứng, Đào Đào không ăn tôm, nên lột vỏ tôm ra băm rồi bỏ vào trong trứng."

Tổng cộng có mười con tôm tươi, thêm hai quả trứng gà.

Úy Minh Hải làm một tô trứng hấp cho Thời Quang, ông múc một muỗng lên nêm nếm, độ mặn vừa đủ.

Trứng hấp mới vừa làm xong, Thời Quang đã tới.

"Chào ba." Cô vội vã chạy lên lầu.

Úy Minh Hải từ phòng bếp bước ra, gọi cô lại, "Chờ chút."

"Sao vậy ba?" Thời Quang ngừng chân.

Úy Minh Hải: "Tối hôm qua chơi bao búa kéo, ba thắng một lần, con nhớ không?"

Thời Quang nhìn ông, "Ba định đưa điều kiện gì?"

Úy Minh Hải ra hiệu cho cô, "Nhắm mắt lại ăn hết đồ ăn sáng đi."

"Chỉ vậy thôi ạ?"

"Ừ."

"Món gì vậy ạ?"

Úy Minh Hải hỏi một đằng, trả lời một nẻo: "Nếm thử ngon hay không?"

Thời Quang tưởng ông muốn cho cô ăn món ngon gì, rất nghe lời nhắm mắt lại.

Úy Minh Hải cầm một cái chén nhỏ, múc một muỗng nhỏ, để nguội sau đó đút cho cô, "Sao rồi?"

Thời Quang nếm ra, "Đây không phải là trứng hấp sao?" Có vẻ... cũng không khó ăn như cô nghĩ.

Bởi vì cô không thích ăn lòng đỏ trứng gà, thế nên trứng chiên hay trứng hấp, cô chưa từng thích ăn.

Úy Minh Hải hỏi lại lần nữa: "Có ngon hay không?"

Thời Quang: "Cũng tạm được ạ."

Lúc cô nhai, cảm giác được hạt gì nhỏ nhỏ, thế nhưng nhỏ quá không nếm ra được đó là cái gì.

"Ba bỏ gì vào trong vậy?"

Úy Minh Hải: "Món trứng hấp gia truyền của Úy gia, ăn vào có thể nhanh chóng cao lớn, ba cao như vậy là do công lao của món này."

Thời Quang cười, "Thật ạ?"

Úy Minh Hải: "Lừa con làm gì?"

Một tô trứng hấp, Úy Minh hải đút cô hơn một nửa, còn lại ông ăn, "Xong rồi, có thể mở mắt ra."

Thời Quang nhìn trong chén, cái gì cũng không còn, đã ăn sạch, cô không nhìn ra được món khi nãy mình không đoán được là gì.

Cô nhìn Úy Minh Hải: "Làm gì thần bí dữ vậy?"

Úy Minh Hải không trả lời, chỉ vào bàn trà trong phòng khách, "Thẻ để trên bàn."

Ông đi vào phòng ăn lấy một túi trái cây, đã cắt gọn, bên trong còn mấy cây tăm, "Cầm theo ăn trên đường."

Thời Quang vội vàng đi trung tâm thương mại chọn nhẫn, nên nhanh chóng rời khỏi biệt thự.

Bữa sáng của Úy Minh Hải đã nguội, ông cũng không muốn ăn, liền đi tới công ty.

Thư ký Trần đưa một phần tài liệu cho ông, sáng nay Úy Phong gửi tới, lúc Úy Minh Hải còn chưa tới, liền gửi chỗ ông.

Lúc Úy Phong rời khỏi có hỏi ông: Sao chú út đi làm trễ vậy?

Ông cũng buồn bực, trước giờ Úy Minh Hải chưa từng để xảy ra tình huống như vậy, đã chín giờ rồi vẫn còn chưa tới công ty.

Úy Minh Hải lật tài liệu, "Úy Phong đâu?"

Thư ký Trần: "Đi công tác rồi, bây giờ chắc cũng đã trên đường tới sân bay, đi tiếp tục dự án với hãng hàng không."

Úy Minh Hải khẽ vuốt cằm, tiếp tục xem tài liệu.

Thư ký Trần nhắc tới dự án kia: "Tiếp tục cạnh tranh với Thời Vũ sao?" Ông sợ đến lúc đó Thời Quang bị kẹp ở giữa sẽ khó xử, không nên chấp nhặt quá, lỡ như Thời Quang vì dự án này mà cãi nhau với Úy Minh Hải nữa, vậy thì sẽ khó mà lành lại như lần này.

Sói đến lần đầu, sẽ tin.

Lần thứ hai, sẽ miễn cưỡng tin.

Nếu lại có thêm lần ba, vậy nhất định sẽ mất đi hoàn toàn độ tín nhiệm.

Úy Minh Hải cũng từng suy nghĩ qua, thế nhưng vẫn quyết định, "Tiếp tục đi."

Dừng một chút, "Đây là cạnh tranh giữa Thời Vũ và tập đoàn GK, không phải giữa tôi và Thời Cảnh Nham, tôi vì cổ đông của GK, Thời Cảnh Nham cũng vậy."

Nói gì thì nói, dù sao cũng sẽ có những lúc thắng thua, kiểu gì cũng sẽ tổn thương hòa khí của nhau

Úy Minh Hải còn suy nghĩ về lâu dài: "Giữa Úy Phong và Thời Cảnh Nham cần tìm một điểm trung hòa, hiểu nhau mới ngăn chặn được nhau, nhất định phải đánh một trận."

Thư ký Trần không hiểu lắm, "Ông muốn bọn họ chặn cái gì?"

Úy Minh Hải để văn kiện sang một bên, bật máy tính lên, "Chuyện yêu đương giữa Đào Đào và Thời Cảnh Nham."

Thư ký Trần: "..."

Chuyện này không hẳn là sấm sét giữa trời quan, nhưng cũng coi là mưa xuống đột ngột, đỉnh đầu như bị sấm chớt một cái.

Ông chậm rãi, miễn cưỡng chấp nhận,

Úy Minh Hải: "Bây giờ Thời Cảnh Nham đối xử với Đào Đào rất tốt, có thể là cả một cuộc đời, thế nhưng ai có thể chắc chắn được sau này?" Ông nhất định phải vì con gái mà suy nghĩ về lâu về dài.

Tối hôm qua suy nghĩ đến nửa đêm, ông quyết định đơn giản, sau này sẽ giảm lượng công việc xuống một nửa, chuyện gì nên buông sẽ buông, dành nhiều thời gian cho con gái một chút, nhưng ông không muốn đưa vị trí này cho Thời Cảnh Nham.

Vậy bây giờ chỉ có Úy Phong mới có thể đảm đương được, đưa quyền hạn quản lý giao cho Úy Phong, như vậy sẽ có người khống chế được Thời Cảnh Nham, chỉ có Úy Phong mới cản được thôi.

Thư ký Trần như hiểu ra gật đầu, "Vậy sau này chia cổ phần như thế nào?"

Úy Minh Hải: "Tôi sẽ nắm giữ chủ chốt, 30% cho Úy Phong, còn lại 70% tôi giữ, sau này cho Đào Đào, nhưng quyền sở hữu cổ phần tạm thời ủy quyền cho Úy Phong, để thằng nhóc ấy quyết định chuyện công ty."

Thư ký Trần không ngờ ông sẽ cho Úy Phong nhiều như vậy, nhưng cũng hợp tình hợp lý, Úy Phong đã vì GK mà hi sinh nhiều năm như vậy.

Thế nhưng chỉ cho Úy Phong, những người còn lại trong Úy gia không nói gì sao?

"Mấy đứa cháu còn lại trong Úy gia ông không định tặng cổ phần sao?"

Úy Minh Hải: "Không hề."

Lúc chưa biết Đào Đào là con gái mình, ông cũng chưa từng nghĩ tới.

Bọn họ không ai có năng lực quản lý công ty, đến lúc đó chia cổ phần, còn không hiểu chuyện sẽ vung tay múa chân, như vậy Úy Phong sẽ khó mà làm việc, cuối cùng lại khiến công ty chướng khí mù mịt.

GK là công sức của ông dẫn theo Úy Phong cùng nhau làm ra, đương nhiên, Úy Lam cũng bỏ nhiều công sức.

Trước đây, ông định để lại đa số cổ phần cho Úy Phong, cũng cho Úy Lam một chút.

Về phần mấy đứa nhỏ trong nhà, nhà cửa, xe, cái gì cho được cũng đã cho rồi, gia đình Úy Lai cũng vậy, hai căn hộ tốt, nhiều hơn so với nhà người khác.

Hiện tại thay đổi nhiều nhất chính là Úy Lam, cổ phần không cho được, nếu không lại khiến cho Đào Đào không thoải mái, thế nhưng vẫn đưa AIO cho Úy Lam, hai căn hộ, không bạc đãi con bé chút nào.

Thư ký Trần: "Ông không định bồi dưỡng Đào Đào sao?"

Úy Minh Hải: "Không, quản lý công ty quá mệt mỏi. Úy Phong có năng lực như thế thì cứ để cho thằng bé làm, về phần Đào Đào, muốn thành lập công ty, thì cứ để con bé lăn lộn đi, sau này tôi sẽ bồi dưỡng con trai con bé."

Thư ký Trần cười, "Vậy cũng được, những người ở độ tuổi ông, rất nhiều người đều đang chăm lo cho con cái, ông lại có thể sức lực chăm sóc con cái của Đào Đào."

Úy Minh Hải: "..."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Tp.HCM, 19/12/19

Editor: Xiao He

Mấy phút sau Úy Minh Hải nhận được một tin nhắn thông báo thu chi từ ngân hàng, số tiền không lớn, khoảng hai ngàn, ở một tiệm vàng nào đó.

Ông đoán bừa, chắc là Đào Đào mua kiểu vòng tay nào đó.

Để điện thoại di động xuống, ông bắt đầu xử lý công việc.

Vốn dĩ Thời Quang định đi thêm một nơi nữa, Thời Cảnh Nham không cho, nói mua đắt quá sẽ không mang nữa, Thời Quang đành phải chọn một cửa hàng bán nhẫn khá ổn.

Thời Cảnh Nham quá gây chú ý, Thời Quang không cho anh xuống xe, bắt phải ngồi trong xe chờ cô.

Thời Quang vội vàng mua chiếc nhẫn xong liền chạy tới bãi đỗ xe, Thời Cảnh Nham nhanh chóng đi xuống đón cô, "Anh vẫn chưa đi mà, em chạy nhanh như vậy làm gì?"

Thời Quang mệt thở hồng hộc, Thời Cảnh Nham vuốt nhẹ sau lưng để cô nhuận khí.

Thời Quang: "Sắp mười giờ rồi, không thể chậm trễ..." Sau khi cô ổn định lại rồi, "Không thể làm chậm trễ công việc của anh nha." Cô xoa xoa vị trí trái tim, lại hít sâu một hơi, ra hiệu cho anh, "Đưa tay cho em." Cô mở hộp nhẫn ra.

Thời Cảnh Nham đưa ngón áp út cho cô, mắt nhìn cô thật cẩn thận đeo chiếc nhẫn lên.

Thời Quang sờ chiếc nhẫn kia, "Có đẹp hay không?" Lần đầu tiên nhìn thấy cô đã thích rồi.

Nói thật, đối với mấy đồ vật này Thời Cảnh Nham cũng không có yêu cầu gì quá nhiều, anh không nhìn ra được chiếc nhẫn này có đẹp hay không, dù sao cũng chỉ là một cái nhẫn, đeo lên để người khác biết anh là người đã có gia đình là được.

Nhưng vẫn cần phải trả lời cô: "Đẹp lắm." Sợ cô nói lấy lệ, anh lại nói thêm một câu: "Rất hợp với tay anh."

Thời Quang: "..."

Cô bật cười, "Sao lại giống với khen màu son môi rồi, rõ ràng là cùng một kịch bản với những câu kia. Anh chỉ khen lấy lệ thôi."

Thời Cảnh Nham: "Lời thật lòng mà."

Đùa giỡn được một lúc, cô không muốn làm khó anh nữa, lại nhìn chiếc nhẫn, "Trói buộc anh lại, sau này anh sẽ là chồng của em." Chữ chồng vừa thốt ra, trong lòng cô cũng xao động.

Không biết có phải vừa rồi nghĩ tới nguyên nhân này không mà cô cảm giác tim mình đập rất nhanh.

Thời Cảnh Nham vòng một tay lên vai cô, kéo vào trong ngực, nhỏ giọng nói: "Mới vừa nói gì vậy?"

Thời Quang: "Không có gì." Cắn môi một chút, cười, sau đó cô quay đầu nhìn về phía đường lớn, ý cười càng đậm, "Thời tiết hôm nay thật đẹp."

Đúng là rất đẹp.

Trời ấm gió mát, chân trời điểm xuyết từng tầng mây mỏng nhẹ, mặt trời chiếu sáng toàn bộ Bắc Kinh.

Thời Cảnh Nham cúi đầu, hôn một cái trên môi cô, "Tối nay liền về ở chung cư." Lần này không hề thương lượng, là thông báo trực tiếp cho cô, anh đã quyết định.

Một bên tai Thời Quang ửng đỏ, nghĩ tới liền xuất hiện những hình ảnh không thể nào miêu tả được.

Cô ra vẻ bình tĩnh, điềm nhiên như không có việc gì nói: "Tối nay anh không đi xã giao sao?"

"Không có."

Bầu không khí vô cùng mập mờ.

Thời Cảnh Nham nhìn ra sự luống cuống của cô, "Đi dạo tiếp đi, tài xế sẽ ở trong xe chờ em."

Thời Quang: "Vậy sao anh về công ty được?"

Thời Cảnh Nham: "Thư ký đang tới đón anh rồi."

Thời Quang quay lại trung tâm thương mại một lần nữa, cô biết bình thường Thời Cảnh Nham sẽ mặc thương hiệu gì, đi thẳng đến những cửa hàng đó bắt đầu liều mạng mua, chỉ cần những cái cô thấy thích đều sẽ mua.

Bên phía Úy Minh Hải, không ngừng nhận được tin nhắn thu chi.

Tất cả đều là hàng xa xỉ, còn có một cái bút hơn 15 vạn, là ở trong một cửa hàng bán đồ xa xỉ phẩm cho phái nam.

Ông rất ít dùng những thương hiệu này, chắc là mua cho Thời Cảnh Nham.

Đương nhiên, nói không chừng cũng sẽ mua cho ông một chút quà, ví dụ như, mua nhiều như vậy, trong cửa hàng sẽ có quà tặng, những món quà này, áo bông nhỏ bé nham hiểm của ông sẽ đưa cho ông...

Thư ký Trần cũng ở trong văn phòng, đang thảo luận về bản kế hoạch cho dự án của TIME với Úy Minh Hải, có thể thấy thỉnh thoảng Úy Minh Hải sẽ nhìn điện thoại, trên mặt là vẻ bất đắc dĩ nhưng lại cười thỏa mãn.

Thư ký Trần không cần đoán cũng biết, "Đào Đào sao?"

Úy Minh Hải: "Ừ, đang đi dạo phố mua đồ cho Thời Cảnh Nham."

Thư ký Trần hiểu ra, "Dùng thẻ của ông sao?"

Úy Minh Hải: "Ừ." Lần đầu ông bị người khác xài tiền mà cảm thấy thoải mái như vậy, đột nhiên lại có động lực kiếm tiền, ông để điện thoại qua một bên, bắt đầu thảo luận phương án cho dự án.

Điện thoại lại vang lên, vẫn là tin nhắn thu chi

Liên tục nửa tiếng, Thời Quang đã đi dạo hai cửa hàng, thu hoạch tràn đầy.

Dưới trung tâm thương mại, Thời Cảnh Nham đang đợi xe của thư ký, trên đường có kẹt xe, trễ hai mươi phút.

Tranh thủ thời gian đi trên đường, thư ký đưa tài liệu phải ký tên cho anh, "Thời tổng, anh xem trước những tài liệu này đi." Sau khi trở về còn phải tiếp đón một đoàn đại biểu của phía đối tác, thời gian rất gấp.

Theo thói quen, Thời Cảnh Nham sẽ dùng tay phải nhận lấy, hôm nay anh đổi tay trái để nhận.

Chiếc nhẫn trên ngón áp út kia quá dễ thấy, không muốn nhìn cũng quá khó.

Thư ký liền giật mình, bỗng nhiên hiểu ý.

Cô cười cười, "Chúc mừng Thời tổng."

Thời Cảnh Nham: "Cám ơn."

Thư ký còn báo cáo một ít công việc của bên AIO, bình thường nếu không phải việc khẩn cấp, Úy Lam đều để trợ lý gửi mail cho cô.

Thông qua mấy ngày tiếp xúc, cô phát hiện cái người gọi là Nam Địch kia, năng lực cũng không tồi, khó trách lại được Úy Lam trọng dụng.

"Thời tổng, Úy Lam đã quyết định mời minh tinh quốc tế Sara đảm nhận làm đại sứ mở rộng thương hiệu AIO, bên phía Úy Lam đã làm việc với quản lý của Sara, hợp đồng cũng đã ký."

Thời Cảnh Nham không quan tâm những chuyện này, Sara là ai anh cũng không biết.

Đến công ty, Nam Địch đang ngồi chờ chỗ tiếp khách trong phòng thư ký.

Cô không phải chờ Thời Cảnh Nham, là đang chờ thư lý của Thời Cảnh Nham, với cấp bậc của cô chỉ có thể làm việc với thư ký của anh mà thôi, không có cách nào vượt qua thư ký báo cáo trực tiếp với Thời Cảnh Nham.

Sáng nay cô tới không đúng lúc, thư ký vừa mới rời đi, cô liền đi vào, biết thư ký đi đón Thời tổng, cô cũng không vội vã rời đi, tài liệu cũng không đưa người khác chuyển dùm, một mực ngồi chờ ở đây.

Đợi hơn một tiếng, rốt cuộc Thời Cảnh Nham cũng đã tới.

Hôm nay anh mặc một cái áo sơ mi màu trắng, tây trang màu đen, nút áo sơ mi thắt đến gần nút trên cùng, phối hợp với vẻ mặt của anh, góc cạnh rõ ràng, vừa cấm dục lại vừa gợi cảm.

Nghe nói, những người theo đuổi anh, kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên, đều như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nam Địch đứng lên, vẫn như trước không kiêu ngạo không tự ti, chào hỏi Thời Cảnh Nham một tiếng, "Thời tổng."

Thời Cảnh Nham khẽ vuốt cằm, không dừng lại, đi vào phòng làm việc của mình.

Chỉ cần có liên quan đến Thời Cảnh Nham, dù chỉ là một chút biến hóa nho nhỏ, cô cũng đều có thể nhận ra.

Nam Địch xác định mình không nhìn lầm, trên ngón vô danh của Thời Cảnh Nham có một cái nhẫn.

Đàn ông và phụ nữ không giống nhau, phụ nữ có thể vì phối quần áo, sẽ tùy tiện đeo một chiếc nhẫn, còn đàn ông một khi đã đeo, đó chính là một cách thông báo thân phận.

Đáy lòng cô giống như bị ai đó dùng châm, đâm xuống khá sau.

Sau khi bàn giao công việc với thư ký của Thời Cảnh Nham xong, Nam Địch rời đi.

Rất nhiều lần, cô muốn hỏi thăm thư ký của anh một chút, Thời Cảnh Nham có vị hôn thê sao?

Cuối cùng, mọi lời nói đều phải nuốt vào.

Đứng chờ dưới Thời Vũ hơn mười phút, vẫn không có xe nào tới đón.

Nam Địch tiếp tục gọi xe, sau khi xác định bị khóa tài khoản cô dùng sức nhấn xuống.

Rõ ràng hôm nay trời rất đẹp, có chút hương vị đầu mùa xuân, tình cảm mới chớm nở của cô lại bị đóng băng không còn gì.

Hôm nay cô tự mình tới, công ty cũng không cung cấp xe cho cô, Úy Lam ra ngoài có việc, tài xế cũng đi chung với cô ấy.

Công ty cũng có rất nhiều xe trống, nhưng những người khác thường dùng, cô cũng không có ý định nhờ vả.

Mấy hôm nay trở lại ký túc xá, không chỉ riêng mình cô, bạn cùng phòng cũng tràn đầy năng lượng.

Các cô có tổng cộng sáu người, trong đó có ba người đang làm việc ở AIO, lúc còn trong trường mỗi người bọn họ đều cảm thấy bản thân rất tốt đẹp, dù là thành tích hay ngoại hình, đều là người nổi bật.

Thế nhưng đến AIO rồi, mới phát hiện ra người đẹp lại tài giỏi có quá nhiều, kẻ có tiền cũng nhiều, bọn họ trong AIO là những người nghèo nhất, trang phục không thể nào so sánh được với đồng nghiệp, nói đến sống phóng túng cùng đồ xa xỉ, có khi bọn họ nghe không hiểu.

Bạn cùng phòng nói: Thật chán, đều ảnh hưởng đến cảm hứng thiết kế.

Bạn bè còn hâm mộ cô: Nếu tụi mình giống cậu thì tốt rồi Nam Địch.

Thật ra bọn họ không biết, cô còn chán chường hơn.

Từ khi Úy Lam dẫn cô đi giao lưu với những người quen của cô ấy, cô mới cảm nhận được câu nói kia: Cách vui vẻ của người giàu bạn không thể nào mơ tới.

Không nói chi đâu xa, nhìn tới hiện tại.

Cô đứng ở đây cả nửa ngày cũng không thấy chiếc xe nào tới đón, còn Úy Lam thì sao? Người ta thay đổi xe sang mỗi ngày.

Mấy hôm trước có gọi điện cho ba cô, ông ấy còn nói, đợi cô sống ở Bắc Kinh ổn định rồi, sẽ mua cho cô một căn chung cư nhỏ, như vậy sẽ thuận tiện hơn.

Về phần xe, mua được, nhưng không có biển số xe, vậy thì làm được gì?

Nhà cô cũng gọi là giàu có, trong gia tộc, điều kiện khá ổn, từ tiểu học đến cấp ba, vẫn luôn được bạn bè hâm mộ, cô muốn gì cũng sẽ có.

Đến đại học, vẫn tốt, nhưng những ưu thế ban đầu không còn như trước nữa.

Ở Bắc Kinh, có căn hộ hai phòng ngủ trong thành phố mới là những kẻ có tiền chân chính.

Nhà cô chỉ là gọi là khá giả, muốn đặt cọc tiền mua căn hộ hai phòng ngủ hoặc ba phòng ngủ, đều phải dốc hết khả năng, nói không chừng còn khá là căng thẳng.

Hôm đó Úy Lam dẫn cô đi một nơi, mở rộng tầm mắt, cũng tiện thể trải nghiệm một lần, cái gì gọi là cảm giác tự ti.

Chi phí cho phòng rượu một buổi tối là mười mấy vạn, cô đều không dám gọi tên những hãng rượu nổi tiếng, đây cũng là lần đầu nghe đến.

Lúc tính tiền, bọn họ không thèm chớp mắt.

Sau này khi nói đến đồng hồ đeo tay: Chuẩn bị có việc tiếp, gần đây có chút bận, muốn tự thưởng cho bản thân một chút.

Những hãng đồng hồ này cô cũng chưa từng nghe qua, có tra thử một chút, đều hơn một nghìn vạn...

Chỉ trong chớp mắt, tâm trạng cô hoàn toàn mất cân bằng.

Cô biết như thế này là không nên, thế nhưng không thể nào không để ý tới được.

Bọn họ tùy tiện mua một cái túi, một đôi bông tai, một cái dây chuyền đều là mấy chục vạn.

Tiền lương hiện tại của cô trước thuế còn chưa có nhiều như vậy, phải để dành bao lâu mới mua được một đôi bông tai?

Cho đến khi taxi dừng lại, kiểm tra thông tin với cô, Nam Địch mới hoàn hồn, hóa ra vừa rồi đã có người nhận chuyến.

Trở lại công ty, Úy Lam mới từ văn phòng luật trở về, cô tới báo cáo công việc.

Úy Lam hờ hững hỏi một câu: "Thời tổng nói gì?"

Nam Địch thầm nghĩ, cô làm gì có tư cách báo cáo với Thời tổng, "Thời tổng bận rộn, em làm việc với thư ký của anh ấy."

Úy Lam: "Ừ." Cô nhìn màn hình máy tính một chút, tựa như vô tình hỏi một câu: "Thời tổng đang ở công ty sao?"

Nam Địch: "Vâng."

Sau đó Úy Lam cũng không nói gì, luôn nhìn về phía máy tính.

Nam Địch không quen biết với bạn bè của Thời Cảnh Nham, nên không thể tìm hiểu những chuyện liên quan đến anh được, đành phải hỏi Úy Lam, cô hỏi rất uyển chuyển. "Lúc tôi tới, thư ký của Thời tổng cũng đang nói chuyện với anh ấy về vị hôn thê."

Nói đến đây thì dừng lại, cô nhìn chằm chằm mặt Úy lam, sợ bỏ lỡ một biểu cảm nào.

Lúc này Úy Lam mới thu hồi ánh mắt đang nhìn màn hình vi tính, đối diện với cô, giống như cười mà lại không phải, "Cô đoán xem bạn gái của Thời tổng là ai?"

Trong lòng Nam Địch hơi hồi hộp một chút, không thể tin nhìn Úy Lam.

Úy Lam cười: "Là em gái tôi tốt số, cả bạn trai hay là ba con bé đều có thế lực cả."

Sau đó dùng ngữ khí giữa bạn bè với nhau mà nói chuyện, "Chú út tôi có cho em ấy nguyên một tầng làm phòng giữ quần áo, phân thành bốn mùa, váy nào cũng đáng giá, không cái nào dưới mấy chục vạn. Tôi nhìn còn hâm mộ."

Cô không nói gì về khoảng thời gian trước năm mười tám tuổi của Thời Quang.

Sau đó Úy Lam uyển chuyển nói đến Thời Cảnh Nham: "Người bạn trai này của con bé, chú tôi cũng không hài lòng lắm, chủ yếu là do tuổi tác quá lớn, mà người đàn ông như Thời Cảnh Nham, phụ nữ bình thường khó mà kiểm soát được."

Nói xong, cô cố ý tạm dừng, "Chú út tôi còn lo lắng, người như Thời Cảnh Nham, đã trải qua quá nhiều chuyện, lại thành thục, còn em họ tôi, tùy hứng, lại kiêu ngạo, bây giờ hai người yêu nhau không xảy ra vấn đề, thế nhưng sau này ai biết được, nói không chừng có một ngày Thời Cảnh Nham không chịu được tính cách công chúa này của con bé liền thay lòng đổi dạ thích những người phụ nữ khác cũng nên."

Nam Địch yên lặng lắng nghe, không có phát biểu ý kiến nào.

Úy Lam nhấp một ngụm cà phê, "Tôi cũng lo lắng thay cho em ấy, dù sao thì giữa Thời Cảnh Nham và chú út không hề hòa hợp, đối mặt với một người cha vợ như vậy tự nhiên sẽ cảm thấy áp lực, nói không chừng chút tình cảm này sẽ nhanh chóng chấm dứt mà thôi, nhà Thời Cảnh Nham có quyền thế, cũng không cần dựa vào gia đình thông gia để củng cố công ty của mình."

Điện thoại bàn vang lên, Úy Lam để cốc cà phê xuống, khẽ nhếch cằm, "Cô làm việc đi, tôi nghe điện thoại."

Nam Địch từ văn phòng Úy Lam bước ra, đi tới phòng rửa tay, đứng trước gương nhìn bản thân trong đó, sự tự tin ưu việt của cô đã sớm ảm đạm phai mờ.

Đứng ngốc một lát, cô lại tiếp tục trở về làm việc.

Buổi chiều, trên trang web chính thức của AIO có thông báo chính thức, Sara sẽ đảm nhiệm làm đại sứ mở rộng thương hiệu kỳ này, chờ mong hợp tác vui vẻ.

Lúc Thời Quang nhìn thấy tin tức này, cô đang đi dạo trong chợ hoa.

Lúc cô chọn hoa, Thời Yến Lãng lại như đại gia, ngồi chỗ bàn tròn lướt điện thoại, bỗng nhiên hắn nói một câu: "Đây là siêu mẫu em thích mà, đã người đại diện của AIO rồi."

Thời Quang sững sờ, không chọn bồn hoa nữa, bước nhanh tới, Thời Yến Lãng đưa hot search mở ra cho cô xem.

Cô thích Sara, không có quá nhiều người biết cô ấy, chỉ là trong trường có nghe nhắc tới, có lần ngồi ăn với mấy chị trong căn tin, vừa lúc Thời Yến Lãng và Phó Hàn cũng tới, liền ngồi chung một chỗ.

Trong lúc đó có nhắc tới tuần lễ thời trang, nhắc đến siêu mẫu, cô nói muốn đợi sau này thiết kế được quần áo rồi, sẽ muốn Sara mặc đi trình diễn.

Ánh mắt và khí chất của Sara, không mấy ai có thể so sánh được.

Mà những người chị hôm đó nói chuyện với cô, đều đang làm ở AIO.

Bây giờ Úy Lam không cần làm gì nhiều cũng đã khiến cô bị đả kích hoàn toàn.

Thời Quang suy nghĩ mấy giây, cô muốn nhờ Úy Minh Hải đến AIO cướp Đường Mật quay về. Cô đưa điện thoại lại cho Thời Yến Lãng, "Mua xong chậu hoa này, anh đưa em tới GK đi, em muốn tìm ba em."

Thời Yến Lãng: "Em cãi nhau với ông ấy rồi, còn tìm ông ấy làm gì? Lại cãi tiếp à?"

Thời Quang quên nói cho hắn biết, "Em với ông ấy hòa giải rồi, hôm qua lúc nhắn tin cho anh là em đang ở với ông ấy."

"Ai thương tôi không hả trời!" Thời Yến Lãng sắp bị làm cho tức chết, cái dự án kia! A a a a a a a, nội tâm của hắn muốn phát điện, hắn hận không thể bỏ nhóc mít ướt này vào trong tủ lạnh.

Thời Quang cười: "Chút chuyện nhỏ, em đem về cho anh, yên tâm, ba em không dám trái lời em."

Thời Yến Lãng liếc xéo cô, cô nhóc này không hề đáng tin cậy chút nào.

Đầu óc lúc nào cũng xấu xa đen tối.

Từ chợ hoa đi ra, Thời Yến Lãng liền chở Thời Quang tới Gk.

Thời Quang vội vàng đẩy cửa bước xuống, "Ài, chờ một chút." Thời Yến Lãng gọi cô.

"Sao vậy?" Thời Quang quay đầu.

Thời Yến Lãng cũng xuống xe, từ trong cốp xe lấy ra một chậu cây xương rồng nhỏ, "Mang theo cái này, tặng cho ông ấy, ông ấy hẳn sẽ rất sung sướng, em cho ông ấy đề phòng phóng xa."

Thời Quang: "..." Cười, "Anh còn xấu xa hơn Thời Cảnh Nham." Thế nhưng cô vẫn nhận lấy cái chậu cây kia, mang nó đi tìm Úy Minh Hải.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Nha Trang, 23/12/19

Editor: Xiao He

Có lẽ là do oan gia ngõ hẹp, Thời Quang vừa mới bước vào sảnh lớn của GK, liền gặp được Úy Lam ở phía trước, lúc Úy Lam nhìn thấy cô, rõ ràng cũng giật mình.

Có không cam lòng.

Úy Lam liền cười nhạt, "Mấy hôm trước chị còn lo lắng, sợ em sẽ không về nữa, cứng rắn với chú út đến cùng chứ."

Thời Quang cũng cười lại, "Chị họ sợ em không trở về, sợ em không cứng rắn với ba em thật sao?"

Khóe miệng Úy Lam cứng đờ, xem ra dự cảm của cô tối qua không hề sai, chú út rất quan tâm với con nhóc này, hai cha con bọn họ lại làm lành với nhau rồi.

Cô đã sớm nhìn thấy thái độ của Thời Quang đối với những người có ác cảm với cô ấy, lần thứ nhất chính là hôm sinh nhật bà nội, cô ấy không hề cố kỵ mà nói lại Úy Lai, đừng nói chi là bây giờ không có ai xung quanh đây.

Mặc kệ Thời Quang có nói gì, giọng nói cô vẫn bình tĩnh như trước, "Thật đúng là một đứa bé nóng nảy, chú út nói không sai, em lúc nào cũng tùy hứng, không quan tâm đến gì cả."

Cô đổi đề tài, "Đúng rồi, ngày 20 tháng 4, công ty AIO của chị có buổi trình diễn thời trang ở Thượng Hải, chị cho em một ghế VIP trong khu khách mời, đến lúc đó em phải đến tham dự đấy, có không ít người nổi tiếng và người mẫu đều tới, nói không chừng lại có người nổi tiếng mà em yêu thích.

Thời Quang mỉm cười: "Cảm ơn chị họ đã quan tâm, vậy em đành cung kính không bằng tuân mệnh, hơn nữa, đúng thật là có người nổi tiếng mà em yêu thích, em thật sự thích Sara, đến lúc đó sẽ chụp với cô ấy vài tấm hình."

Úy Lam nhìn Thời Quang mấy giây, cô nhận ra Thời Quang di truyền khí chất của chú út, không thể nào phân biệt được thật giả trong ánh mắt của cô ấy.

Rõ ràng, Thời Quang rất để tâm đến Sara, nhưng lại như thể không có chuyện gì mà nói như thể mọi chuyện không liên quan đến cô ấy.

Cô cũng tỏ vẻ không biết, "Em thích Sara? Hai chị em chúng ta đúng là tâm linh tương thông, chị cũng thích cô ấy, trước đây cảm thấy thương hiệu chưa đủ nổi tiếng, sợ mời thì người ta lại không nhìn trúng mình, cho nên vẫn còn e ngại. Bây giờ may mà có Thời Cảnh Nham, có Thời Vũ làm hậu thuẫn, thì phát ngôn cũng công ty cũng khiến bọn họ tin tưởng hơn."

Thời Quang vẫn mỉm cười như cũ: "Vậy hôm nào chị phải mời anh ấy ăn cơm rồi, phải cảm ơn nồng nhiệt vào, em cũng phải có một phần đấy, đến lúc đó em sẽ ăn thật nhiệt tình."

Trong thoáng chốc, hai người nói chuyện giống như chị em tình thâm đang tâm sự với nhau vậy.

Úy Lam: "Vậy được, khi nào rảnh thì gọi điện cho chị, dù có mưa gió chị cũng chờ em."

Chủ đề này cứ như vậy mà ngừng lại, cô lại nhắc đến buổi trình diễn kia, "Vậy chị sẽ để một chỗ lại cho em, à mà, đến lúc đó em ngồi cạnh chú út, hay ngồi chung với Thời Cảnh Nham? Vị trí của hai người họ không gần nhau đâu.

Thời Quang: "Vậy em ngồi chung với ba em."

Úy Lam làm tư thế OK, cô nhìn đồng hồ đeo tay, giờ lên tập hồ sơ, "Chị còn phải chạy về văn phòng luật, hôm nào hẹn em đi trà chiều sau."

Thời Quang gật đầu: "Chị họ đi mau đi."

Còn vô cùng tự nhiên mà vẫy tay chào cô.

Hai người đi thoáng qua nhau trong nháy mắt, biểu cảm mỗi người đều thay đổi nhanh chóng.

Ra khỏi cao ốc GK, Úy Lam gọi điện thoại cho Nam Địch, hỏi cô ấy: "Phát âm tiếng anh của cô thế nào?" Cô nhớ rõ bên trong CV của Nam Địch có nhắc tới trình độ tiếng anh không tệ.

Nam Địch: "Không thể so sánh với phiên dịch chuyên nghiệp, nhưng phiên dịch thông thường thì vẫn có thể."

Úy Lam "ừ" một tiếng, lại hỏi: "Trình độ tiếng anh của tôi thế nào? Tôi không biết hỏi thế nào để không làm mất lòng em ấy."

Nam Địch nhớ rất rõ, Thời Quang không nói tiếng anh được.

Lúc ấy có một nhà thiết kế nổi tiếng ở nước ngoài tới trường giao lưu, bên phía nhà trường đều ưu tiên cho những sinh viên giỏi tiếng anh ngồi ở hàng đầu, nói như vậy có thể giao lưu một số vấn đề với nhau.

Trong ký túc có bạn cùng phòng hỏi Thời Quang có muốn đi hay không, có thể giúp cô sắp xếp chỗ một chút, ngồi cạnh với nhà thiết kế tài giỏi này, Thời Quang từ chối: Tiếng anh của mình dở lắm.

Buổi giao lưu hôm thứ bảy ấy, cũng không thấy mặt Thời Quang.

Úy Lam nắm chắc: "Vậy được, tới ngày 20 tháng 4 cô phụ trách đón tiếp Sara, em họ tôi cũng thích cô ấy, nói muốn chụp ảnh với Sara, đến lúc đó cô làm phiên dịch viên tạm thời cho em ấy đi."

Ngừng một chút, cô nói thêm một câu: "Đến lúc đó sẽ có mặt chú út tôi và Thời Cảnh Nham nữa."

Nam Địch không hiểu tại sao mình lại hỏi nhiều: "Tiếng anh của Thời tổng hẳn là rất giỏi phải không?" Cảm thấy không ổn, lại nói thêm: "Tiếng anh của Úy tổng cũng không tệ chút nào."

Úy Lam: "Cũng không tồi, bọn họ đều ở New York đã nhiều năm, chỉ có em họ tôi tiếng anh không được tốt lắm, đến lúc đó cô phải hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình đấy."

Nam Địch đồng ý, "Được ạ."

Trên tầng.

Thời Quang đã tới văn phòng của Úy Minh Hải, hai phút trước ông mới nhận được điện thoại của Thời Quang, nói muốn tới văn phòng của ông chơi một chút, ông liền có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

Ông tưởng áo bông nhỏ tới để tặng quà cho ông, nào ngờ cô lại cầm một chậu hoa xương rồng nhỏ.

Cây xương rồng cũng không sao, có còn hơn không.

Úy Minh Hải: "Muốn qua đây sao không gọi điện sớm cho ba? Ba chuẩn bị một chút đồ ăn vặt và trái cây cho con."

Thời Quang: "Con không đói bụng, buổi trưa ăn hơi nhiều." Cô ôm chậu xương rồng nhỏ trong tay, nhìn trái phải.

Úy Minh Hải biết cây xương rồng có thể chóng phóng xạ, liền nói với cô, "Để đằng sau máy tính là được rồi."

Thời QUang không nghe ông, mà để chậu xương rồng trên tài liệu trước mặt ông, uy hiếp: "Ba không được nhúc nhích, rơi một cái gai thì ba không yên với con đâu."

Úy Minh Hải nhìn cô suy nghĩ, cô không tới đây chỉ để tặng cây xương rồng cho ông, "Sao lại không vui rồi?"

Thời Quang: "Ngũ tạng lục phủ đều không vui." Cô dùng chân lấy một cái ghế gần đó, ngồi xuống, "Con tới là để uy hiếp ba làm việc giúp con."

Úy Minh Hải cười, chỉ vào cây xương rồng, "Đây là vũ khí của con?"

Thời Quang gật đầu, dựa vào trên mặt bàn, "Ba sợ không?"

Úy Minh Hải thuận theo cô, nói đùa rằng ông sợ, sau đó để cây xương rồng trên bàn máy tính, "Nói đi, sao vậy?"

Thời Quang đi thẳng vào vấn đề, "Úy Lam ký hợp đồng với bạn thân nhất của con rồi, bây giờ cô ấy đang đi thực tập ở AIO, chi tiết hợp đồng như thế nào con không rõ, bây giờ con muốn ba giúp con đem người về đây."

Úy Minh Hải không hiểu rõ, rót một li nước cho cô, để cô nói thật rõ mọi chuyện.

Thời Quang kể chi tiết AIO làm sao để có thể ký hợp đồng được với Đường Mật, một năm một mười nói tường tận mọi chuyện cho Úy Minh Hải, kể cả đợt tập trung huấn luyện lần này.

Im lặng vài giây, Úy Minh Hải mới lên tiếng: "Ba nói câu này có khả năng sẽ khiến con không vui."

Ông vừa nói câu này, Thời Quang liền cảm thấy... Có lẽ cô không nên tới đây.

Lúc đầu cô nằm sấp, vô ý thức ngồi thẳng dậy nhìn chằm chằm Úy Minh Hải.

Cô không muốn nghe những câu đạo lý lớn lao kia, một câu cũng không muốn nghe.

"Ba đừng nói nữa, con hiểu rồi, con biết ba cũng khó xử."

Cô đưa tay ra, "Trả chậu hoa lại cho con."

Không cho ông ấy nữa.

Úy Minh Hải nhận ra con gái mình quá nhạy cảm, vì ông mà cô mẫn cảm như vậy.

Ông không nói ra được cảm giác trong lòng mình như thế nào, cầm tay cô, "Nghe ba nói hết đã, không có liên quan gì đến Đường Mật, là nói chuyện con mở công ty thôi."

Thời Quang cố gắng để bản thân bình tĩnh trở lại, vẫn nghi ngờ Úy Minh Hải: "Ba muốn nói chuyện gì?"

Úy Minh Hải suy nghĩ một chút, cho dù cô không muốn nghe, ông cũng phải nói cho cô hiểu.

"Khi thành lập công ty, con nên học tập Úy lam, con bé có thể điều hành AIO tốt như thế đương nhiên phải là người có năng lực và khả năng quyết đoán.

Không riêng gì Úy Lam, sau này con còn gặp phải rất nhiều đối thủ cạnh tranh, đã nói là đối thủ của con, đương nhiên bản thân họ cũng là những người tài giỏi.

Đừng vì những bài xích cá nhân của mình, như vậy con sẽ mất đi một cơ hội học tập tốt, con phải tìm hiểu thật cặn kẽ những khuyết điểm của đối thủ, biết mình biết ta, con tự nhiên sẽ thắng con bé."

Thời Quang lắng nghe rất nghiêm túc, cô ra hiệu Úy Minh Hải nói tiếp.

Úy Minh Hải nhắc tới Úy Lam: "Khuyết điểm của Úy Lam là ở chỗ con bé chưa suy nghĩ về lâu về dài được, chưa tính toán kĩ càng, lúc con bé đồng ý điều kiện của Thời Cảnh Nham, đó chính là sai lầm lớn nhất của con bé, triệt để phá hỏng đường lui của bản thân, bây giờ liền trở nên bị động rồi. Đây chính là thiếu xót của con bé, cũng là tấm gương để con học tập mà tránh né."

Thời Quang gật đầu, cũng ghi tạc trong lòng, bây giờ cô quan tâm nhất là: "Ba có giúp con đem Đường Mật về không?"

Úy Minh Hải chỉ chậu hoa nhỏ kia: "Không thấy ba đã nhận món quà của con rồi sao?"

Thời Quang yêu cầu ông: "Vậy ngày mai ba đi liền đi."

Úy Minh Hải đều đáp ứng mọi yêu cầu của cô, "Được."

Thời Quang thở dài một chút, "Chị ấy vẫn luôn tìm cách làm khó dễ con."

Cô không có chút kinh nghiệm nào, cũng không biết làm sao có thể phản ứng lại.

Úy Minh Hải: "Vậy con học hỏi con bé đi."

Ông lấy một ví dụ, "Tựa như lần này, con bé ký kết với Đường Mật, vậy sau này con liền cướp Mẫn Lộ về, giữa Đường Mật và Mẫn Lộ, có thể thấy rõ được sự chênh lệch."

Sau đó, ông lại cho thêm một ví dụ, "Còn về Nam Địch, năng lực làm việc khá tốt, năng lực lĩnh ngộ cũng không tồi, chờ sau khi Úy Lam bồi dưỡng xong rồi rồi, con liền tìm một thời điểm thích hợp, cướp Nam Dịch về, bất kể trước đây có hiềm khích như thế nào, nhưng nếu dùng cô ấy để đối phó với Úy Lam, thì không ai có thể làm tốt hơn cô ấy. Đây chính là một cách đáp trả vô cùng lợi hại. Chờ sau khi mọi chuyện thúc, con liền cho Nam Địch ra nước ngoài, tỏ vẻ là cho thăng chức, nhưng thật chất là để cô ấy rời xa nội bộ công ty, hạn chế tiếp xúc với chuyện cơ mật, không cho cô ấy chút quyền lợi nào, để cô ấy biết khó mà lui, đây chẳng phải là đều giải quyết được hết đối thủ cho con rồi sao?"

Thời Quang nghe xong sửng sốt một chút, khó trách mọi người đều đánh giá ông, tâm ngoan thủ lạt, lãnh huyết vô tình, không thèm làm thân với ai, chỉ cần đạt được lợi ích bản thân là được.

Giờ phút này, cô cảm thấy thật may mắn, "May mà con là con gái ba."

Cô lại hỏi: "Sau này ba và Thời Cảnh Nham cũng sẽ cạnh tranh như thế sao?"

Úy Minh Hải gật đầu, "Thời Cảnh Nham cũng không phải dạng người tốt gì, cậu ta cũng sẽ không thèm lấy lòng ta. Trên thương trường, kẻ mạnh chính là người chiến thắng, sao có thể để chuyện tình cảm dính vào? Gia đình mới chính là nơi để nói chuyện tình cảm. Nếu không phân biệt rõ ràng giữa chuyện công và tư, người mệt nhất chính là bản thân mình."

Hôm nay đúng dịp, ông nói thêm vài câu: "Đối với ba, mặc kệ lúc nào, đối với bà nội con, mẹ con và con, ba sẽ không bao giờ dùng tiền để giải quyết. Trước khi gặp được con, chỉ cần là chuyện có thể dùng tiền để giải quyết, ba đều không dùng đến tình cảm để nói chuyện, mất thời gian."

Úy Minh Hải nói xong cổ họng đều khát khô, đưa li nước cho cô, "Rót cho ba li nước."

Lần này Thời Quang rất nghe lời, rót cho Úy Minh Hải một li nước ấm.

Úy Minh Hải nói chuyện với cô thêm một lúc, sợ cô không thể chấp nhận được hiện thực tàn khốc một cách nhanh chóng, nên ông cũng không nói sâu thêm nữa.

Hôm nay Thời Quang được lợi ích không nhỏ, cũng có thể nói là được lời quá to.

Cô vòng qua bàn làm việc, dựa vào Úy Minh Hải, "Con cảm thấy ba không phải là ba con." Sự lạnh lùng trên thương trường đã phủ mờ tình cảm người cha ấm áp, ôn nhu của ông.

Úy Minh Hải: "Ba đã từng nói, ba không phải là một người tốt, nhưng sẽ cố gắng là một người ba tốt."

Ông xoa xoa mái tóc dài của cô, phát hiện bím tóc kia vẫn còn, chưa có tháo ra, buổi sáng lúc đứt trứng hấp cho cô ông cũng không chú ý lắm.

"Sao vẫn chưa tháo ra?" Có chút rối rồi.

Thời Quang: "Con quên."

Thật ra, cô không nỡ tháo.

Úy Minh Hải kéo một cái ghế tới, cho cô ngồi xuống: "Ba thắt tóc lại cho con, lần này sẽ thắt nhiều bím hơn."

Thời Quang: "Con không mang theo dây cột tóc."

Úy Minh Hải: "Trưa hôm nay ba ra siêu thị mua cho con mấy túi rồi." Ông lấy một túi từ trong ngăn kéo ra, là loại dây màu đen đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nha Trang, 24/12/19

Editor: Xiao He

_____

Thông báo thông báo!!!!!

Đây là biểu cảm của editor khi edit xong chương này

Lần này Úy Minh Hải thắt cho Thời Quang ba bím tóc lỏng lẻo, hình dạng khác nhau, cách thắt tóc vô cùng chuyên nghiệp tựa như được làm ra từ bàn tay nhà tạo mẫu tóc.

Thắt tóc xong, Úy Minh Hải chụp một tấm hình, đưa di động cho cô xem: "Sao nào?"

Thời Quang kinh ngạc: "Sao tay ba có thể khéo léo như vậy?"

Úy Minh Hải cất lược và dây cột tóc lại trong ngăn bàn, "Di truyền từ bà nội con đó."

Trước đây ông có hỏi thư ký Trần, ngoại trừ biết kiếm ra thì ông còn biết làm gì nữa?

Thật ra không phải ông không thể làm, chỉ là không có thời gian, lại không có mong muốn tìm hiểu.

Thời Quang nhìn đi nhìn lại tấm hình, sau đó gửi qua bên mình.

Úy Minh Hải nhìn thời gian, hỏi cô lát nữa đi đâu.

Thời Quang còn đang nhìn ảnh chụp: "Ba bận sao?"

"Ừ, ra ngoài một chuyến, có hẹn với một người." Úy Minh Hải tắt máy tính, bỏ đồ quan trọng trong két sắt, cầm áo khoác lên chuẩn bị ra ngoài.

Thời Quang cũng có công chuyện, cô muốn về nhà thu dọn đồ đạc, trưa nay Thời Cảnh Nham có gọi điện cho cô, nói cô đem một vài vật dụng cần thiết của anh bỏ vào vali của cô luôn.

Bây giờ cô không thể chờ đợi được mà dọn dẹp hành lý, đem đến chung cư.

Cô đưa di động cho Úy Minh Hải, "Con về nhà ông nội đây."

Úy Minh Hải hỏi cô đi gì tới đây, Thời Quang: "Thời Yến Lãng đưa con tới."

Úy Minh Hải gọi điện cho thư ký, nói thư ký chuẩn bị một chiếc xe dưới lầu, sau đó nói với Thời Quang: "Ba không thể đưa con qua đó được."

Thời Quang lắc đầu, "Không cần đâu, ba cứ bận việc của mình đi."

Nói đến Thời Yến Lãng, xém chút nữa thì cô quên mất chuyện quan trọng ấy, "Ba, cái dự án kia..."

Còn chưa nói xong, Úy Minh Hải liền nói: "Ngày mai sẽ có người liên hệ với cậu ta."

Thời Quang cười yếu ớt, "Cám ơn ba." Sau đó ôm cánh tay ông, cùng nhau rời đi.

Bước vào thang máy, Úy Minh Hải mới lên án cô, nhưng cũng chỉ là đùa giỡn mà thôi, nói cô ác độc, cả quà tặng kèm cũng không cho ông.

Thời Quang: "Không phải con tặng quà cho ba rồi sao, chậu hoa nhỏ đấy, con tự mình mua nha."

Úy Minh Hải: "Đó là dùng để nhờ vả ba."

Thời Quang bật cười, thật ra không phải cô không mua quà cho ông, lúc đầu định nhờ chuyển phát nhanh mấy ngày nữa đưa cho ông, tạo một bất ngờ nhỏ, nhưng không ngờ ông để ý như vậy, cô liền không làm những hành động thừa thãi kia nữa.

Lấy ba lô xuống mở ra, cô cầm ra một hộp quà tinh xảo, "Sao con có thể độc ác như vậy, dù gì cũng là con gái ba, không thể nào quên được."

Úy Minh Hải: "Cài áo sao?"

Thời Quang gật đầu, "Ba nhìn thử có thích hay không." Cô nói, "Khi con nhìn thấy thứ này liền nghĩ rằng mẹ cũng sẽ thích, nên thay mẹ mua cho ba."

Nói xong, cô đưa hộp cho ông, "Đảm bảo với ba, đây là cùng một bộ với cài áo của mẹ, đồ cặp đó nha."

Úy Minh Hải nhìn cái cài áo kia, rất lâu cũng không nói gì, thang máy đã đi đến bãi đỗ xe dưới tầng hầm.

Ra khỏi thang máy, ông đưa cài áo cho Thời Quang, "Giúp ba đeo đi."

Thời Quang: "Ba muốn mang bây giờ sao?"

"Ừ." Ông gỡ cài áo trên áo xuống.

Thời Quang lựa một cái cài áo phù hợp với phong cách những cái áo sơ mi bình thường ông hay mặc.

Sau khi đeo xong, Úy Minh Hải cất cài áo cũ kia vào trong túi áo khoác của nơi, nơi mà không ai có thể thấy được.

Hai người tách ra từ bãi đỗ xe, Úy Minh Hải gọi điện cho Úy Lam, hỏi cô đang ở đâu.

Úy Lam mới từ văn phòng luật đi ra, chuẩn bị qua bên AIO, cô hỏi Úy Minh Hải: "Chú có chuyện gì vậy?"

Úy Minh Hải: "Bây giờ chú qua AIO."

Trong khoảng thời gian nhất thời Úy Lam không thể hiểu được hành động này của chú út, cô đã hỏi nhưng chú ấy lại không muốn nói, vậy chỉ có thể là không muốn nói qua điện thoại.

"Được ạ, nửa tiếng nữa con tới."

Úy Lam cũng không ngờ được, Úy Minh Hải tới là để đòi người, trực tiếp đòi Đường Mật về.

"Con mới ký kết với một thực tập sinh, tên là Đường Mật, hủy hợp đồng với con bé đi, đó là bạn thân của Đào Đào."

Úy Minh Hải nói như vậy, không hề uyển chuyển, cũng không hề ngại ngùng, không cho kịp trở tay, khóe miệng đang tươi cười cũng cứng đờ.

Lúc trước cô ký với Đường Mật, chỉ nghĩ cho dù là Thời Cảnh Nham, hay là chú út, cũng sẽ không vì một chút chuyện nhỏ này mà tự hành hạ bản thân đến đòi người với cô.

Hành vi nuông chiều con cái này, cho dù là của người khác, cũng vô cùng... không có khả năng.

Chí ít chú út cũng sẽ không làm như thế, đây là những hiểu biết trước đây của cô.

Hết lần này đến lần khác chú út đều khiến cô bất ngờ, còn thể hiện như đó là điều đương nhiên.

Chú ấy luôn công tư rõ ràng, đối xử với người nhà rất tốt, không thể chê trách, nhưng cũng chỉ giới hạn trong nhà.

Trước đây chú út đưa AIO cho cô, mọi người trong nhà không phải là không có ý kiến, không biết ám chỉ biết bao nhiêu lần, nói gì mà đi lập nghiệp, mở công ty gì chứ.

Chú út cũng không nói gì, chỉ ủng hộ tài chính cho cô.

Sau này khi AIO muốn tiến quân vào thị trường quốc tế, cả một quá trình với nguồn vốn đều không ổn định, cô có đi tìm chú út xin bỏ thêm vốn vào, nhưng lại bị từ chối.

Đây là lần đầu tiên cô mở miệng xin trợ giúp từ chú ấy, trước đây chưa từng có tiền lệ như vậy.

Nếu như trước đây chú ấy đồng ý góp vốn cho cô, như vậy cô sẽ không tìm Thời Cảnh Nham, cũng sẽ không ở trong tình trạng bị động như bây giờ.

Cô vẫn nghĩ chú út sẽ công tư phân minh đến cùng, cho nên cô mới không e dè mà chèn ép công ty của Thời Quang một cách triệt để.

Dù gì cũng là kế sinh nhai, đều là chuyện hệ trọng, trước giờ chú út làm kinh doanh là như vậy, không bao giờ quan tâm tới tình cảm.

Có thể bây giờ chú út chỉ đang thử cô mà thôi.

Nấu trà xong, Úy Lam rót một li đưa qua cho Úy Minh Hải, "Chú nếm thử trà này xem, bạn con mang từ dưới quê lên, đồ nhà làm, cũng không tệ."

Cô ngồi xuống đối diện Úy Minh Hải, nhắc đến Đường Mật, "Con đồng ý, nếu em ấy muốn đồng nghiệp, vậy thì đưa thôi, không có gì cả."

Cô đáp ứng rất thoải mái, nhưng trong lòng lại như bị người khác chặn lại.

Ngay lập tức, cô lại cười, uyển chuyển nói: "Có phải em ấy coi trọng đội thiết kế của con không?"

Ý là, có phải Thời Quang muốn đội thiết kế của con, có phải chú cũng sẽ thay em ấy lấy về không?

"Nếu con bé cố tình gây sự, chú cũng sẽ không để yên vậy đâu." Úy Minh Hải uống một hớp trà, thấm vào tim gan.

Úy Lam cười cười, không nói gì.

Ý ngầm của chú ấy là, Thời Quang lấy Đường Mật từ trong tay cô về, hoàn toàn không phải là cố ý gây sự.

Nội tâm cảm thấy vô cùng mất mát.

Cô nhấp một ngụm trà, rõ ràng có thể ngửi thấy mùi thơm dịu dàng, nhưng khi vào trong miệng, lại chỉ cảm thấy chát chúa.

Từ AIO đi ra, Úy Minh Hải liền nhắn tin cho Thời Quang, [Đã đem người về cho con.]

Thời Quang quên cả phản ứng, cô không nghĩ rằng ông sẽ giải quyết mọi chuyện nhanh như vậy, cô nhắn hai cái icon [(dog)(dog)], để điện thoại xuống, cô tiếp tục thu dọn quần áo.

Thời Quang đang ở trong phòng của Thời Cảnh Nham, xếp áo ngủ và một số quần áo thường ngày, cô lấy thêm mấy cái áo sơ mi.

Sau đó lại sắp xếp đồ của cô vào, chuẩn bị vừa đủ một vali đồ.

Cô quyết định tối nay liền dọn qua chung cư, cô ở trước một đêm, ngày mai Thời Cảnh Nham sẽ qua, nếu hai người dọn đi cùng lúc, nói không chừng ông bà nội sẽ nghi ngờ.

Thu dọn mọi thứ xong xuôi, Thời Quang kéo vali lên, để ở một bên, thông báo trước với Thời Cảnh Nham: [Tối nay anh về đưa em qua chung cư đi:)]

Thời Cảnh Nham gọi điện thoại tới, "Không phải nói ngày mai sao?"

Thời Quang không nói gì, xoa xoa lỗ tai gấu bông lớn.

Trong điện thoại một mảnh yên tĩnh, Thời Cảnh Nham: "Xong việc anh sẽ về."

"Vậy anh về sớm một chút."

"Được rồi."

Thời Quang không vội vã ngắt điện thoại, cũng không có gì muốn nói, chỉ muốn cảm nhận được sự tồn tại của anh.

Thời Cảnh Nham hiểu được cô muốn gì, anh liền mở loa ngoài, để ở một bên, bắt đầu bận rộn.

Một lát sau, trong điện thoại vang lên, "Thời Cảnh Nham, em nhớ anh."

"Anh biết."

Khi còn bé mỗi ngày đều nhớ đến anh, là bởi vì không thể nhìn thấy anh, lúc ấy chỉ có ngồi ở trên xích đu chờ anh quay về, nhưng không phải ngày nào cũng đợi được.

Có hôm anh đã sớm quay trở về, nhưng cô lại không thể nhìn thấy.

Cũng có hôm, anh về thẳng nhà của mình.

Sau này đến Nam Kinh, mấy năm đều không thể nhìn thấy anh dù chỉ một lần.

Có rất nhiều lần, anh gọi điện cho cô, hỏi thăm tình hình học tập, lúc cô tắt điện thoại, đều muốn nói với anh một câu, anh, em nhớ anh.

Đã nhiều năm như vậy, câu nói kia cô vẫn chưa thể nào nói ra được.

Nhưng bây giờ, ngày nào cũng có thể nhìn thấy anh, loại cảm giác nhớ thương này càng ngày càng nặng nề hơn.

Một khi người phụ nữ đã yêu rồi, rất dễ dàng đánh mất đi bản thân.

Cô kiềm chế suy nghĩ, "Đúng rồi, ba em qua chỗ Úy Lam kéo Đường Mật về rồi."

Thời Cảnh Nham: "Hiệu suất làm việc không tồi, thưởng cho Úy tổng chưa?"

Thời Quang: "Tối nay lúc gọi điện cho ông ấy, em sẽ nói thêm năm phút."

Thời Cảnh Nham: "...Lát nữa anh gửi tiền cho em, em gửi lại cho ông ấy, ông ấy lái xe tới AIO, đây là phí thanh lý của ông ấy."

Thời Quang bật cười, "Không nói chuyện nữa, anh mau lên, em sốt ruột rồi."

Quần áo của Thời Quang đa phần là đồ thu đông, còn hai bộ nữa là đủ rồi, nhanh chóng dọn gọn lại, sau đó qua bên bà nội tìm một chút vải vóc.

Thời Quang để gấu bông qua một bên, ngồi vào trước bàn học, bắt đầu bận bịu với bản thiết kế.

Nào ngờ Thời Cảnh Nham thật sự chuyển tiền cho cô, 200 đồng.

Cô không gửi hết cho Úy Minh Hải, cố tình giữ lại 100.

Đang bận rộn, Đường Mật lại nhắn tin cho cô, kích động không thôi, nói đã nhận được thông báo của bên nhân sự AIO, ngày mai không cần đi huấn luyện nữa, bên phía phụ huynh cô ấy, cũng chưa thông báo, nên không biết.

Úy Lam đều đã đáp ứng với Úy Minh Hải sẽ trả người lại cho Thời Quang, một số chuyện sau đó, cũng xử lý rất ổn thỏa.

Úy Minh Hải nhận được tiền mà Thời Quang gửi qua, nhắn thêm vài câu: [Điểm này con phải học tập Úy Lam, thoải mái chấp nhận mọi chuyện, liền khiến người khác đánh giá con tốt hơn. Mặc kệ trong lòng con có thoải mái hay không, đều phải đáp ứng, để lại ấn tượng tốt cho đối phương. Lần sau bên phía công ty luật của Úy Lam có chuyện gì, ba cũng sẽ giúp con bé tới khi nó vừa lòng mới thôi. Đây là nợ ân tình, cho dù đó là đối thủ cạnh tranh của con.]

Thời Quang: [Con hiểu rồi.]

Cô nói: [Úy Lam mời con đi xem buổi trình diễn thời trang của AIO tại Thượng Hải vào ngày 20 tháng 4, con cũng cho chị ấy mặt mũi rồi:)]

Úy Minh Hải: [Con bé là muốn con cảm thấy tự ti, đến lúc con nhìn thấy buổi diễn ấy rồi, nhất định sẽ cảm thấy sa sút một khoảng thời gian, thế nhưng như vậy cũng sẽ hiểu rõ đối thủ cạnh tranh hơn một chút, không thiệt thòi.]

Đường Mật lại nhắn tin chen vào, [Ngày mai mình sẽ tới công ty mới xem xét, làm vệ sinh, nghe nói Thời Yến Lãng là hàng xóm của chúng ta, phải không?:)]

Thời Quang: [Ừ.]

Đường Mật: [Sắp tới cậu cứ tập trung làm thiết kế của cậu đi, mọi chuyện còn lại để mình lo.]

Thời Quang: [Vậy đành phải khiến Phó Giám Đốc Đường vất vả rồi.]

Đường Mật phải đảm nhận nhiều chức vụ một lúc, Phó Tổng Giám Đốc, trợ lý của Giám Đốc, kiêm bộ phận quản lý hành chính, kiêm tiếp tân, còn kiêm cả là nhân viên quét dọn.

Thời Quang bận rộn hơn một tiếng, đi xuống dưới lầu tìm ông bà nội, thông báo với bọn họ một tiếng, tối nay cô muốn về "trường học" ở, lý do là: Muốn thành lập công ty, bạn cùng phòng cũng tới rồi, tập trung lại thương lượng một chút.

Ông bà nội ủng hộ cô, còn nói: Không đủ tiền thì cứ nói anh con.

Thời Quang cười: "Lúc con làm xong bản kế hoạch sẽ tìm đến anh ấy."

Đang nói chuyện, Thời Cảnh Nham trở về.

Anh không lấy áo khoác trong xe ra, đi thẳng vào trong nhà, bộ dáng trông rất vội vàng.

Bà nội hỏi: "Sao hôm nay con về sớm vậy?"

Trực giác của Thời Quang nói cho cô biết, chắc chắn anh sẽ nói đi công tác, nếu không sẽ không trở về sớm như vậy, lúc nãy còn nói xong việc sẽ đưa về chung cư.

Quả nhiên Thời Cảnh Nham nói: "Tối nay có chuyến bay qua Mỹ, con trở về lấy hành lý."

Bà nội: "Bây giờ đang cuối tuần, bên kia không nghỉ ngơi sao?"

Thời Cảnh Nham: "Ở bên kia vẫn là thứ sáu, con đi ký một cái hợp đồng, không ảnh hưởng lắm."

Bà nội gật đầu, "Đi khoảng bao lâu?"

Thời Cảnh Nham: "Tầm một tuần."

Bà nội cũng không hỏi nhiều, sau đó nói chuyện với Thời Quang, "Tối nay Đào Đào muốn về trường học, vốn định nói con đưa con bé qua đó, giờ đành nói tài xế sau khi ăn cơm xong chở qua vậy."

Thời Cảnh Nham: "Con còn kịp."

Nhìn về phía Thời Quang: "Bây giờ anh đưa em qua trường."

Ra hiệu cho cô: "Nhanh đi thu dọn đồ đạc đi."

Cứ vội vội vàng vàng như vậy, Thời Cảnh Nham và Thời Quang cùng nhau rời khỏi biệt thự.

Thời Quang hỏi anh: "Anh phải đi công tác ở New York à?"

Thời Cảnh Nham nhìn cô: "Không phải, đi công tác ở chung cư."

Thời Quang: "..."

Bỗng nhiên cô hiểu ra, nằm sấp cười trong ngực anh.

"Kỹ thuật diễn của anh xuất sắc thật đấy, em cũng bị anh lừa."

Thời Cảnh Nham không nói gì, ôm cô trong ngực.

Lúc chiều, cô nói nhớ anh, điều duy nhất anh có thể làm chính là khiến cho cơ thể và tâm lý của cô có cảm giác an toàn nhiều nhất có thể.

Để cô biết rằng, đối với anh cô là duy nhất.

Tới chung cư, sắc trời tối xuống, đèn đường sáng lên.

Căn hộ vô cùng ấm áp, không khác trong trí tưởng tượng của cô là mấy, đồ dùng trong nhà cũng là phong cách cô thích.

Đôi dép lê tình nhân.

Cô có nhà.

Là nhà của cô và Thời Cảnh Nham

Thời Quang giúp Thời Cảnh Nham đưa đồ lên trên lầu, bây giờ cũng không cần phải lén lút nữa, có thể quang minh chính đại ở chung một phòng ngủ với anh, gối chung một cái gối.

Muốn hôn liền hôn, có thể hôn đến khi trời tối luôn cũng được.

"Để anh dọn đồ cho, em đi ngắm cảnh đi." Thời Cảnh Nham cầm lấy túi hành lý nhỏ trong tay cô.

Đây là lần đầu tiên cô ở một nơi cao như vậy, kéo màn cửa sổ ra, trăng sáng sao thưa, cả thành phố Bắc Kinh ngập trong ánh đèn thu hết vào tầm mắt cô.

Ánh đèn làm nổi bật nội thất bên trong căn nhà thêm phần xa hoa lộng lẫy hơn, khiến cho mắt người nhìn long lanh.

Nhìn một lát, cô quay người xem thử Thời Cảnh Nham đang làm gì.

Khung cảnh bên ngoài nhẹ nhàng, bên trong phòng lại ấm cúng.

Ánh đèn điện nhu hòa, bóng lưng mạnh mẽ tiêu sái của anh, đang lấy từng con búp bê trong vali đồ của cô để trên tủ đầu giường.

Cảnh đêm dù có đẹp đến mấy cũng không thể sánh được với người đàn ông đang đứng trước mặt cô lúc này.

Kéo màn cửa lên, Thời Quang đi dạo trong nhà một vòng, phòng nào cũng nhìn một chút.

Thời Cảnh Nham cố ý để lại một phòng làm việc cho cô, đồ đạc bên trong đều đã có đủ cả.

Đồ dùng trong phòng bếp dưới lầu đều có đủ cả.

Trong phòng khách, các loại cây xanh trong chậu đều đúng với ý cô.

Hai người vô cùng ăn ý, ai cũng bận rộn việc của mình, không ai nhắc tới việc ăn cơm cả, sau đó Thời Quang nói có chút mệt mỏi, cầm quần áo đi tắm rửa.

Lúc cô đi ra khỏi phòng tắm, thì lại không nhìn thấy Thời Cảnh Nham trong phòng ngủ.

Cô cũng không đi tìm anh, tắt đèn phòng ngủ, lại mở rèm cửa sổ ra.

Nhà nhà thắp đèn, bây giờ cô cũng là một trong bọn họ.

Cô nhớ Thời Cảnh Nham từng nói một câu với cô, sau này anh đi đâu, em liền đi tới đó, anh sẽ không bao giờ để em không có nhà mà đi.

Trong lúc thất thần, cô lại bị ôm trong lồng ngực.

Thời Quang quay đầu nhìn Thời Cảnh Nham, anh đã tắm rửa xong, qua ánh đèn lờ mờ bên ngoài cửa sổ, khuôn mặt anh càng gợi cảm mê người.

"Anh xong việc chưa?" Thanh âm của cô chút khàn khàn, chính cô cũng cảm thấy sự quyến rũ trong đó.

"Ngày mai là thứ bảy, không phải tới công ty."

Bây giờ Thời Quang vui sướng hiểu được ý nghĩa trong lời anh, chưa xong việc, nhưng ngày mai sẽ nghỉ ngơi, chút công việc còn lại có thể mai làm tiếp.

Thời Cảnh Nham ôm chặt cô từ phía sau, hôn lấy lỗ tai cô.

Thời Quang dựa trong ngực anh, bị anh ôm như vậy, cô cảm giác như được cả thế giới ôm lấy mình.

Thời Cảnh Nham ghé sát vào một bên mặt của cô, bắt đầu hôn khóe môi, cô không nói chuyện, hưởng thụ không gian yên tĩnh này, cảm thụ được sự kiềm nén của anh, ẩn nhẫn, lại ngập tràn yêu thương.

Hô hấp của Thời Cảnh Nham bắt đầu gấp rút, xoay người cô lại, hơi thở hai người dây dưa, cô ngửa đầu, nụ hôn của anh vừa vặn rơi xuống.

Hai người thay nhau mút lấy đôi môi đối phương, một chút ôn nhu ban đầu đều biến thành kịch liệt mạnh mẽ.

Lúc đang hôn hai người cũng không quên di chuyển về phía giường, Thời Cảnh Nham thuận thế hôn xuống cổ cô.

Thời Quang vẫn còn lưu lại một chút lý trí, "Chưa kéo rèm cửa lại."

Thời Cảnh Nham dời môi: "Không cần, rèm cửa chỉ để cản ánh sáng, bên ngoài không thể thấy được bên trong."

Lại tiếp tục hôn.

Hai tay Thời Quang để bên hông anh, vuốt ve bụng dưới, lúc trước khi sờ anh còn cách một lớp vải sơ mi, bây giờ thì không còn nữa rồi.

Cô bị hôn đến choáng váng đầu óc, cuối cùng cô cũng không biết sao mình lại nằm trên giường rồi, cảm giác bây giờ giống như phiêu du trên đại dương bao la, sóng nước dập dìu, cô không thể nắm bắt được bất kỳ thứ gì.

Mấy lần thân mật trước đây, chỉ cần nằm dưới anh cô liền không tránh khỏi động tình, nói gì tới hiện tại, anh kiên nhẫn như vậy, ngón tay thon dài hơi lạnh, đôi môi mềm mại dịu dàng, mang tới một cảm giác sung sướng cực hạn cho cô.

Lúc động tình thanh âm cô từ khóe miệng tràn ra, mỗi một âm thanh đều như khắc sâu vào tim anh.

Thời Cảnh Nham xém chút nữa không thể khống chế tốt bản thân, anh bắt đầu từ cơ thể cô, ôm cô trong khuỷu tay, chặn môi cô lại, nuốt hết mọi âm thanh nũng nịu của cô.

Thời Quang vòng lấy cổ anh, cảm giác mình đã bắt được một thanh gỗ đang trôi lềnh bềnh.

Lúc cô cảm giác như sắp lên tận tầng mây, tay Thời Cảnh Nham lại đột nhiên rời đi.

Thời Quang cảm thấy cả người trống rỗng, không khỏi chui vào lồng ngực anh.

Ngay lúc cô vội vàng không kịp chuẩn bị, trong cơ thể cô nhanh chóng liền bị anh lấp đầy.

Thời Quang dùng sức cắn môi anh, trong ngực anh, lại còn trong thân thể anh, cô không còn cảm nhận thấy đau đớn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80

Nha Trang, 25/12/19

Editor: Xiao He

Sau khi lần đầu tiên kết thúc, Thời Quang thở dài một hơi, cô cảm thấy có chút đau đớn và không thoải mái, không thấy chút cảm giác tốt đẹp nào cả, nhưng cô nhận ra được, Thời Cảnh Nham đã động tình rồi.

Lúc kết thúc, còn ôm cô vào lòng.

Cho dù là hôn hay chỉ là da thịt chạm nhau, cô đều cảm nhận được từng li từng tí.

Trong lúc vô tình, anh lại hôn vào điểm mẫn cảm của cô, loại cảm giác ấy lại khiến cô tê dại thêm lần nữa.

Vừa rồi Thời Cảnh Nham cũng không cố gắng hết sức lực bản thân, nguyên nhân là do anh lo sợ Thời Quang khó chịu.

Toàn thân Thời Quang rung động, anh trầm giọng nói bên tai cô: "Em muốn nữa hay không?"

"Ừm."

Thời Quang không biết âm thanh này có ý nghĩa gì, cô cũng không muốn nghĩ tới, Thời Cảnh Nham kéo cô vào lòng, ôm toàn bộ cơ thể cơ vào trong ngực mình.

Lúc anh lấp đầy cô một lần nữa, cô mới cảm giác được anh là của cô.

Cô cũng là của anh.

Hai chân Thời Quang tự nhiên trèo lên eo anh, cánh tay quấn lấy cổ anh, hai người chặt chẽ dán nhau vào cùng một chỗ, lúc anh ra vào trong cơ thể cô, cô chỉ có thể cố gắng chịu đựng toàn bộ sức lực của ánh.

Thân thể và linh hồn nhanh chóng hợp lại làm một.

Thời Quang đem mặt chôn ở hõm vai anh, tận lực ức chế giọng nói của chính mình, chính cô cũng cảm thấy ngại ngùng khi nghe âm thanh thẹn thùng của bản thân.

Nhưng cường độ của anh càng lúc càng lớn, cô vẫn không thể kiềm nén lại được.

Âm thanh "ưm" lúc cô động tình cứ quanh quẩn bên tai Thời Cảnh Nham, lặp đi lặp lại liên tục.

Giờ phút này đây Thời Quang không còn lo lắng về chiều cao của bản thân nữa, như thế này cũng tốt, nhỏ nhắn xinh xắn một chút lại có thể giống như dây leo quấn trên người anh, theo anh chập trùng.

Cũng không biết qua bao lâu, chân Thời Quang cũng mỏi nhừ.

"Thời Quang."

Anh rất ít khi gọi hẳn tên họ của cô.

"Sao ạ?" Thời Quang quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt anh.

Trong căn phòng tối đen, hai người lại có thể cảm nhận được ánh mắt tình cảm của đối phương, khao khát được yêu của nhau.

Thời Cảnh Nham ngậm lấy môi cô, tiến quân thần tốc.

Hai người cứ để mọi thứ theo tự nhiên, cùng đưa nhau lên đỉnh.

Mọi hành động trước đây đều không thể sánh bằng tình yêu như lúc này, khắc sâu tận xương tủy, hận không thể khiến đối phương cảm thấy sung sướng.

Dùng bao nhiêu sức cũng không đủ.

Sau khi vận động cơ thể kết thúc, Thời Cảnh Nham vẫn hôn cô không ngừng.

Hai người đều ra mồ hôi, Thời Cảnh Nham kéo chăn lên đắp, nghiêng người sang, kéo cô vào lòng mình.

Thời Quang cảm nghĩ mình mới chạy năm ngàn mét về, ướt sũng cả người, kiệt sức không nói được.

Cô gối lên cánh tay anh, sau khi thở dốc bình phục lại, "Có được anh rồi, nhưng sao em vẫn muốn ở bên cạnh anh mọi lúc mọi nơi vậy?" Giọng cô khàn khàn.

Ánh mắt Thời Cảnh Nham nhìn cô, "Tâm địa em đen tối mới như vậy đó."

Thời Quang: "..." Cô cười ra tiếng, "Sao em lại đen tối chứ?"

Ngủ với anh chính là nguyện vọng của cô nha.

Sau khi bình tĩnh lại, Thời Cảnh Nham rời giường, rót cho cô một li nước ấm, lại dùng khăn lông ấm lau người cho cô.

Chân và lưng của Thời Quang đều cảm thấy đau xót, một chút khí lực cũng không có, chờ anh lau xong, cô xoay người, đắp chăn đi ngủ.

Tinh thần của Thời Cảnh Nham vô cùng khỏe khoắn, không mệt mỏi chút nào, nhưng lại khó chịu vì đói, anh vào phòng bếp tìm một vòng, cũng không có gì ăn được, chỉ có một chút đồ ăn vặt của Thời Quang, anh đành uống một li sữa bò.

Chờ anh quay lại phòng ngủ, Thời Quang đã sớm ngủ thiếp đi rồi.

Bây giờ mới mười một giờ, mọi hoạt động ban đêm giờ mới bắt đầu.

Hàn Bái gọi điện tới, nói muốn anh đến một chỗ, giới thiệu cho anh mua một dự án, không lớn lắm.

Thời Cảnh Nham nhìn người nằm trên giường, lát nữa nếu cô tỉnh dậy mà không thấy anh sẽ cảm thấy lạc lõng lắm.

Anh từ chối Hàn Bái: "Thôi đi."

Hàn Bái: "Là xưởng thiết kế quần áo, tại Chiết Giang, quy mô cũng được, một xí nghiệp gia đình, bởi vì không quản lý được nội bộ bên trong, hai năm nay luôn liên tục đi xuống, khiến đứt gãy mắt xích tài chính, sắp không chịu đựng nổi rồi, muốn tìm người để đầu tư lại."

Nếu đây không phải là một xưởng thiết kế quần áo, anh cũng sẽ không nói nhiều đến như vậy, dù sao sau này Thời Quang mở công ty thời trang cũng sẽ dùng tới, bây giờ chỉ là quy mô nhỏ, chỉ cần tìm một xưởng thay mặt gia công là được, nhưng sau này mở rộng hơn chắc chắn phải có xưởng riêng.

Thời Cảnh Nham nghe là xưởng thiết kế quần áo, "Được, giờ mình qua."

Để lại một mảnh giấy trên đầu giường cho Thời Quang, anh cầm chìa khóa xe rời đi.

Hội sở cách chung cư không quá xa, lái xe hơn hai mươi phút đã tới rồi.

Bên phía xưởng quần áo ủy thác lại cho ngân hàng đầu tư tìm người đầu tư, tối nay mấy người Hàn Bái lại ngồi chung với bên ngân hàng, nói đến dự án này, Hàn Bái liền để ý.

Thời Cảnh Nham chỉ có một yêu cầu: Muốn toàn bộ cổ phần.

Hàn Bái: "Vậy phía quản lý công ty thì sao? Muốn giữ hay không?"

Thời Cảnh Nham: "Không giữ lại, nội bộ đã xảy ra vấn đề thì giữ lại làm gì?"

Hàn Bái gật đầu, nhưng giám đốc của xưởng không đồng ý, bọn họ vốn muốn tìm nhà đầu tư, chỉ muốn bỏ ra một số cổ phần, không định nhượng lại toàn bộ.

Thời Cảnh Nham: "Vậy cứ tiếp tục kiên trì, tới khi bọn họ đồng ý mới thôi."

Phía ngân hàng đề nghị: "Nếu không vậy đi, tôi trở về nói bên phía bộ phần quản lý liên hệ với anh, hôm nào hẹn gặp ông chủ bên kia, cùng với cố vấn tài chính và cố vấn pháp luật, để mấy người gặp nhau một lần."

Thời Cảnh Nham gật đầu, thuận miệng hỏi một câu, xưởng thiết kế tên gọi là gì.

Hàn Bái: "Xưởng thiết kế Tư Ngữ." Anh cười, "Sau này cậu có thể gọi là xưởng quần áo của Thời Cảnh Nham."

Thời Cảnh Nham nhìn anh, không nói gì.

Ngồi được một lúc, Thời Cảnh Nham đứng dậy ra về, Hàn Bái còn đang muốn nói chuyện với một người nữa, nên ở lại thêm một lát.

Vừa ra khỏi phòng, Thời Cảnh Nham liền nghe điện thoại của Thời Quang.

Thời Quang là bị khát mà tỉnh, khi mở mắt ra, cô gọi Thời Cảnh Nham lấy nước giùm cô, kết quả gọi cả nửa ngày cũng không ai trả lời, sau đó mới phát hiện trên giường không có ai cả.

Trên tủ đầu giường có tờ giấy: Anh đi đàm phán một dự án, sẽ về nhanh thôi.

Cô phải tự lấy nước cho mình, uống xong cũng không thấy bối rối nữa, anh không ở trong nhà, bầu không khí xung quanh cũng trầm lắng trở lại.

"Anh xong việc chưa?" Cô hỏi.

Thời Cảnh Nham: "Vừa xong, khoảng nửa tiếng nữa anh về, em ngủ trước đi."

Thời Quang: "Em không buồn ngủ, em chờ anh về."

Thời Cảnh Nham nhanh chóng ra khỏi hội sở, chạy đến bãi đỗ xe, bên kia vô cùng yên tĩnh.

"Sao lại tỉnh vậy? Ngủ không quen sao?"

Thời Quang: "Không phải, em khát, cổ họng không thoải mái lắm." Đây làn lần thứ hai cô thấy khát không chịu được.

Thời Cảnh Nham: "Trên tủ đầu giường có li nước đấy, thấy không?"

Thời Quang khẽ giật mình, lúc này mới nhìn về phía tủ đầu giường bên mình, đúng là có một li nước, để sát bên cạnh con búp be, cô cũng không chú ý tới.

Thời Cảnh Nham đã đến bên cạnh ô tô, "Nếu em không muốn ngủ nữa, thì xem điện thoại đi, anh về ngay."

Nam Địch đứng cách đó không xa, cô vẫn luôn nhìn về phía Thời Cảnh Nham, vừa rồi anh đi ngang qua cô, nhưng không hề chú ý tới cô, chỉ lo gọi điện thoại.

Lúc anh chạy từ hội sở ra, chậm rãi chạy qua đây, tim cô đều nhảy lên tới cổ rồi.

Khẩn trương, luống cuống, trong đầu chẳng có gì.

Tối nay cô tăng ca ở công ty, gần mười một giờ, Úy Lam nói mang cô đi chơi, ngày mai lại được nghỉ, có thể chơi suốt đêm.

Cô không muốn đi, nhưng không biết làm sao để từ chối.

Vừa rồi cô quay lại để lấy điện thoại, không nghĩ tới sẽ thấy Thời Cảnh Nham từ đằng xa.

Những người như bọn họ, thường xuyên sẽ tới hội sở này như nhà vậy, đây là nơi vui chơi của họ, nhưng không ngờ lại trùng hợp như vậy.

Trước đó cô cũng không tưởng tượng ra được, một người đàn ông tinh tế như vậy, khi ôn nhu sẽ như thế nào.

Tối nay cô đã được chứng kiến, anh nói "Nếu em không muốn ngủ nữa, thì cứ xem điện thoại đi, anh về ngay."

Chỉ một câu nói đó, có thể khiến bao nhiêu người con gái hạnh phúc chứ.

Người phụ nữ bên kia điện thoại, không cần nghĩ cũng biết là Thời Quang, cô ấy chờ đợi trong một căn nhà ấm áp, được một người đàn ông khiến nhiều khao khát chiều chuộng như vậy.

Điện thoại di động vang lên, cô thu hồi suy nghĩ, là Úy Lam gọi tới, chắc sẽ hỏi sao cô vẫn chưa trở lại, cô yên lặng chạy nhanh vào hội sở.

Lúc Thời Cảnh Nham về đến nhà, Thời Quang đang ở trong phòng khách đợi anh.

Bây giờ trong nhà chỉ có hai người bọn họ, có thể thoải mái ôm hôn rồi.

Thời Quang để điện thoại qua một bên, bổ nhào vào ngực anh.

Thời Cảnh Nham xoa xoa eo cô, sau đó buông xuống, "Không đau sao? Lúc nãy em nói đau mà?"

Thời Quang lắc đầu, "Ổn rồi."

Thời Cảnh Nham ôm cô lên lầu, cửa phòng ngủ đóng lại, Thời Quang thuận tay tắt đèn phòng ngủ đi.

Thân thể cô bây giờ vẫn còn mẫn cảm, vừa rồi ở dưới lầu, lúc Thời Cảnh Nham chạm vào cô, cô không khỏi giật mình một cái, dục vọng lại bị thức tỉnh.

Khi yêu rồi đương nhiên ai cũng sẽ nghiện.

Đặc biệt là, Thời Cảnh Nham còn đặt cô dưới thân, hết sức chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt anh chỉ duy nhất hình bóng cô trong đó.

"Còn muốn sao?" Môi anh nóng hổi hôn lấy vành tai cô.

Thời Quang không nói gì, chủ động hôn môi anh.

Nụ hôn này, một khi bắt đầu không thể dừng lại được.

Cô cắn bờ vai anh, anh lại cho cô lần nữa.

Lúc tỉnh lại, đã hừng đông, cô vẫn nằm trong ngực anh.

Thời Quang nhìn chằm chằm vào một bên mặt anh, híp mắt lại tiếp tục hưởng thụ.

Thời Cảnh Nham cảm nhận được động tĩnh của cô, cũng tỉnh, "Em dậy lúc nào vậy?" Mới sáng sớm, giọng nói anh có chút khàn khàn gợi cảm.

Thời Quang: "Em mới dậy thôi."

"Ngủ thêm một lát nữa đi."

"Ừm."

Cô nằm trong ngực anh ngọ nguậy.

Mãi đến tám giờ sáng hai người mới rời giường.

Trong nhà không thuê người giúp việc, hai người phải tự dọn dẹp đồ đạc, Thời Quang tắm rửa nhanh chóng, lúc bước ra khỏi phòng tắm, Thời Cảnh Nham đã dọn dẹp giường xong xuôi.

Cô ôm eo anh từ phía sau, chưa bao giờ cảm thấy nhẹ nhõm vui vẻ như vậy.

Thời Cảnh Nham hỏi cô, "Có đói bụng hay không? Anh đi mua đồ ăn sáng cho em."

Thời Quang: "Không cần, trong nhà có gì ăn đó được rồi."

Không biết sau này khi chán nhau sẽ như thế nào, dù sao hôm nay cô không cần ăn cũng thấy no bụng, cả ngày không ăn không uống cũng không sao.

Thời Cảnh Nham: "Tủ lạnh không có gì." Trước đây không biết khi nào sẽ chuyển tới, nên không có chuẩn bị trước.

Trong nhà chỉ có mỗi sữa bò, còn có một số đồ ăn vặt.

"Em ăn trước một chút đi, anh nấu cơm trưa cho em."

Thời Quang cười, "Vậy không phải anh phải đi mua đồ ăn sao? Quên đi, quá phiền phức, gọi thức ăn ngoài đi."

Thời Cảnh Nham không đồng ý: "Bữa ăn đầu tiên trong nhà anh sẽ nấu cho em ăn."

Cách đây không xa có một chợ bán đồ ăn, bên đó cái gì cũng bán, anh mua một ít thức ăn, thuận tiện mua một chút trái cây tươi về.

Thời Quang còn nhớ rõ: "Không phải anh chỉ biết nấu bò bít tết thôi sao?"

Thời Cảnh Nham: "Ừ, mua thêm một số đồ ăn thêm vào. Canh rau luộc thế nào?"

Thời Quang: "Được." Cái này vô cùng đơn giản, trụng rau, bỏ thêm muối vào là được rồi.

Cô lo lắng, "Ông bà nội cũng đi chợ mua đồ ăn, lỡ gặp nhau thì sao?"

Thời Cảnh Nham: "Anh không đi chợ gần đại viện."

Thời Quang: "Vậy thì được rồi."

Thời Cảnh Nham hâm nóng sữa bò cho Thời Quang, liền đi chợ mua đồ ăn, Thời Quang ở nhà tiếp tục bản thiết kế của mình.

Hôm nay là thứ bảy, trong chợ vô cùng náo nhiệt, người người nhốn nháo.

Thời Cảnh Nham đeo khẩu trang lên, đây là Thời Quang chuẩn bị cho anh, nói làm như vậy người khác sẽ không nhận ra được.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên anh tới chợ, rực rỡ muôn màu, có một số món ăn anh còn không biết tên, chủ quán nhiệt tình hỏi anh muốn mua món

gì, anh cũng cảm thấy khó khăn.

Bởi vì anh không muốn mua, chỉ muốn xem thôi.

Sau này anh sẽ không đi mua đồ ăn nữa, những việc này cứ để cho Úy Minh Hải làm là được rồi.

"Ài, ông nhìn thử xem, không phải là Thời Cảnh Nham sao?" Bà nội đột nhiên như phát hiện được đại lục mới, dùng sức nắm lấy cánh tay ông nội.

Hôm nay sắc trời khá tốt, hai người liền đi bộ ra xa một chút, vừa vặn tiện đường ra chợ mua một ít đồ ăn, nào ngờ sẽ bắt gặp được Thời Cảnh Nham.

"Đâu?" Ông nội nhìn theo phương hướng của bà nội, chỉ thấy một bên mặt.

Bà nội buồn bực: "Không phải thằng nhóc nói đi công tác sao? Sao mới sáng lại ra chợ mua thức ăn rồi?"

Ông nội: "Chắc mới hủy đột ngọt, qua hỏi thử không phải sẽ biết sao?"

Bà nội ngăn không cho ông nội qua đó, "Sao đơn giản vậy được, ông chờ một chút, để tôi gọi điện thoại cho nó." Bà kéo ông nội đi, đến một chỗ không ai nhìn thấy, lấy điện thoại di động ra gọi cho Thời Cảnh Nham.

Thời Cảnh Nham không nhận ngay, đi đến một cửa hàng gia vị bên cạnh, bên này tương đối yên tĩnh một chút, "Alo, bà nội."

Bà nội: "Cảnh Nham, đến New York chưa con?"

Thời Cảnh Nham: "Con đến rồi, vừa xuống máy bay." Anh nghe được âm thanh bên phía bà nội có chút ồn ào, "Bà nội đang đi dạo công viên với ông sao?"

Bà nội: "Ừ, thời tiết hôm nay khá đẹp, hai người chúng ta liền tranh thủ một chút, vậy con bận đi, nhớ chú ý sức khỏe, đừng thức khuya."

Cúp điện thoại, bà nội lôi kéo ông nội, "Đi thôi, không mua nữa, về chợ gần nhà rồi mua sau."

Ông nội: "Cảnh Nham... Là sao?"

Bà nội: "Xem ra là có bạn gái rồi, đi công tác chỉ là kiếm cớ thôi."

Ông nội vô cùng vui vẻ, yêu đương là chuyện tốt nha.

Cũng tới tuổi rồi, khó có thể biết điều như vậy, còn có thể tự nấu cơm ăn.

Bà nội suy nghĩ một chút, "Lát nữa tôi gọi điện cho Đào Đào, con bé với anh cũng khá thân thiết, hẳn phải biết ai là bạn gái anh mình."

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

Nha Trang, 25/12/19

Editor: Xiao He

Lúc Thời Quang đang ăn trái cây thì nghe điện thoại của bà nội, bà nội hỏi cô, có phải Thời Cảnh Nham có bạn gái rồi hay không? Cô liền cắn trúng đầu lưỡi.

Im lặng mấy giây sau, "Sao đột nhiên bà lại hỏi chuyện này?"

Bà nội cũng không giấu diếm Thời Quang, kể lại chuyện nãy đi chợ cho cô nghe.

Thời Quang vỗ trán, đúng là không thể làm chuyện xấu, sao lại có thể trùng hợp đến như vậy được.

Cô đành phải hùa theo bà nội: "Vậy để con hỏi thăm một chút, bình thường con cũng không dám hỏi những chuyện này, trước đây có hỏi một lần, anh ấy không nói."

Bà nội: "Trước đây đúng là không có."

Bà có hỏi mẹ của Thời Cảnh Nham, cũng nói chuyện với Văn Văn rồi, đều nói không có.

Nhưng đó cũng là chuyện của nửa năm trước rồi, hiện tại khó mà chắc được.

Nếu không có bạn gái thì sao thằng nhóc đó lại đi chợ mua thức ăn?

Bà dặn dò Thời Quang: "Con để ý một chút, nếu có, con phải vụng trộm chụp một tấm hình cho bà xem một chút, để bà nhìn xem cô bé ấy như thế nào?"

Đúng lúc ông nội cũng ở bên cạnh, ông không hiểu, "Bà muốn thấy ảnh làm gì? Đã lớn chừng này tuổi rồi, làm việc không có chừng mực gì cả?"

Tuổi đã lớn rồi còn nói cháu gái chụp trộm hình.

"Nếu đúng là như vậy, Cảnh Nham nhất định sẽ mang về gặp người lớn trong nhà thôi."

Bà nội cho ông nội một cái nhìn cảnh cáo, tiếp tục nói chuyện với Thời Quang: "Chờ con rảnh rồi, con liền phải đi chơi với anh nhiều hơn, nhất định sẽ gặp được."

Thời Quang: "...Được ạ."

Cô muốn cười nhưng lại không dám.

Vừa kết thúc trò chuyện với bà nội, Thời Quang liền gọi điện cho Thời Cảnh Nham.

Lúc này anh vẫn còn đang ở trong chợ, vừa đúng lúc bên cạnh có nhiều người nên không nghe máy.

Im lặng, Thời Quang tiếp tục làm việc.

Hôm nay tâm trạng cô rất tốt, cảm hứng như suối tuôn, tác phẩm cuối cùng cứ hoàn thành nhanh chóng một mạch như vậy.

Khi Thời Cảnh Nham trở về, cô đang đắm chìm trong hiệu suất của bản thân, không nghe thấy tiếng cửa.

Đèn trong phòng làm việc sáng rực rỡ, còn có nhạc nhẹ, Thời Cảnh Nham cũng không làm phiền cô, mang đồ đi vào phòng bếp.

Buộc tạp dề lên, anh bắt đầu bận rộn nấu cơm trưa.

Bò bít tết phối hợp với rau luộc, nêm nếm chút gia vị là ra món canh, có thể ăn được rồi, đây đã là cực hạn của anh.

Anh nhìn những vật dụng trong phòng bếp, nhìn qua có vẻ rất phiền phức, máy rửa chén còn phải thiết lập lại, anh lười phải đi xem sách hướng dẫn, liền đóng lại.

Chỉ có hai cái dĩa, anh vẫn nên rửa thường thôi.

Lúc bắt đầu nấu bít tết, Thời Quang tiếng vào, "Sao không gọi em?"

"Không phải em đang bận sao?"

"Bận đến mấy cũng có thể hôn anh một cái mà." Cô dán lên lưng anh, nói đến chuyện khi nãy, "Làm sao bây giờ?"

Thời Cảnh Nham tựa như người ngoài nghe câu chuyện, từ đầu đến cuối đều vô cùng bình tĩnh, "Em cứ nói không biết."

Thời Quang lo lắng: "Ông bà nội có thể sẽ không đồng ý hay không?"

Thời Cảnh Nham: "Không đâu, trước giờ bọn họ không quá để tâm vào chuyện hôn nhân đại sự, nhưng chắc chắn tạm thời chưa chấp nhận được, chờ em tốt nghiệp rồi anh sẽ nói với ông bà."

"Dạ."

Cũng chỉ có thể như vậy.

Một lúc sau, Thời Quang phát sầu, bà nội rất tin tưởng cô, nhờ cô phải báo cáo tình huống kịp thời, nhưng cô lại luôn giấu diếm, sau này nếu bà biết được, chắc sẽ rất xấu hổ.

Dù sao cũng không ổn.

Cảm giác tội lỗi khi lừa gạt bà nội, vốn dĩ bà cũng không có ác ý gì, chỉ là hiếu kỳ mà thôi, muốn biết bạn gái cháu mình là một người như thế nào.

Thời Cảnh Nham: "Hôm nào anh về nhà một chuyến, để mẹ nghĩ biện pháp giúp."

Sau đó anh nửa đùa nửa thật, "Sau này nói với bà nội là ba em coi trọng anh, nhất định phải gả em cho anh."

Thời Quang: "Ha ha, ba em mà nghe được nhất định sẽ cho anh biết tay."

Bò bít tết nấu xong rồi, Thời Cảnh Nham tắt bếp, "Anh không làm gì ông ấy là đã cho ông ấy thể diện rồi."

Thời Quang khó có thể tượng tưởng được, sau khi cưới rồi mọi người sẽ sống với nhau như thế nào.

Nếu bọn họ ngồi chung một bàn, bầu không khí nhất định sẽ vô cùng căng thẳng

Bữa cơm rất đơn giản, chỉ cần mười mấy phút là đã xong rồi.

Đến bây giờ Thời Quang vẫn còn nhớ buổi tối dưới ánh nến mà anh làm cho mình, lần ấy bò bít tết không ngon lắm, bởi vì quá tối, nên không cảm giác được gì, nhưng đó lại là món bít tết mà cô cảm thấy ngon nhất trước giờ.

Thời Cảnh Nham cắt gọn bít tết, đưa tới trước mặt cô, "Lại nghĩ bậy cái gì rồi?"

Thời Quang: "Ai nghĩ gì chứ?"

Cô xiên một miếng nhỏ bỏ vào miệng, lần này lửa rất vừa.

Phần của Thời Cảnh Nham là sốt tiêu đen, anh hỏi cô có muốn nếm thử hay không, nói xong, anh đã cắt một miếng, chấm rất ít tương, "Ăn một miếng đi, không khó ăn như em nghĩ đâu."

Thời Quang lắc đầu, thân thể lui về phía sau, không muốn ăn chút nào.

Cô nhắc đến buổi trình diễn của AIO, nói tới Sara, còn nói hôm ấy mình cũng sẽ đi.

Thời Cảnh Nham hỏi cô: "Nhất định phải đi sao?"

Thời Quang gật đầu, "Dạ."

Thời Cảnh Nham cũng đồng ý cho cô xem một chút, nếu cả thành công của đối thủ mà cũng không dám đối diện, vậy cũng cách đích đến thành công quá xa, anh cũng đoán được, bây giờ thái độ của cô với Úy Lam bình tĩnh hơn so với trước kia, hẳn là Úy Minh Hải đã lén dạy cho cô rồi.

Có đôi lúc anh cũng băn khoăn, anh không muốn cô tiếp xúc với những kiến thức thương trường đen tối kia, chỉ muốn bảo vệ cô thật tốt, để cô chuyên tâm làm một nhà thiết kế.

Anh xiên một miếng bông cải xanh đút cho cô, "Đừng chỉ ăn thịt như vậy."

Sau bữa ăn, Thời Quang cầm sổ đi lên phòng ngủ trên lầu.

Ánh sáng vừa vặn chiếu vào cửa sổ sát đất, cô ngồi xếp bằng ở trên thảm, nhìn ra ngoài cửa sổ, sắp xếp lại màu sắc trang phục trong đầu, tựa như trình diễn qua một lần.

Sau đó lại tưởng tượng, nếu những bộ trang phục này được Sara mặc lên sẽ đạt hiệu quả như thế nào.

Thời Cảnh Nham ở dưới lầu thu dọn phòng bếp, đang chuẩn bị lên thư phòng, liền nhận được cuộc điện thoại của bên đại diện ngân hàng đầu tư, nói đã liên lạc với ông chủ bên xưởng Tư Ngữ, thứ hai sẽ gặp mặt, hỏi anh có ý kiến gì không.

Thời Cảnh Nham: "Vậy thứ hai gặp."

Quản lý phía ngân hàng cũng biết, với cấp bậc của Thời Cảnh Nham, chắc chắn sẽ không tự mình qua đó, đều phân phó cho cấp dưới đi làm, "Vậy đến lúc đó tôi liên hệ với ai đây?"

Thời Cảnh Nham: "Tôi sẽ đi, chọn một cửa hàng nào đó rồi báo cho tôi là được."

Lần thu mua xưởng quần áo này là ý định của anh, anh không có ý định giao cho nhân viên bên Thời Vũ làm.

Thứ hai gặp mặt thỏa thuận điều kiện, có thể ủy thác cho bên ngân hàng làm cũng được, anh cũng không có nhiều thời gian để đi làm việc đó.

Hôm nay lượng công việc ít hơn bình thường, chỉ cần hai tiếng đã xử lý xong rồi.

Thời Cảnh Nham mở mail ra, nhớ kỹ thời gian công tác sắp tới, sau đó lại dùng bút đỏ note lại những ngày quan trọng, screenshots qua cho Úy Minh Hải, [Tôi phải đi công tác vài ngày.]

Úy Minh Hải hiểu rõ, Thời Cảnh Nham là muốn trong khoảng thời gian anh đi công tác, phải có một người ở Bắc Kinh chăm sóc cho Đào Đào.

Ông nhắn trả lời một chữ: [Ừ.]

Thời Cảnh Nham khép máy tính lại, đi tới phòng làm việc, Thời Quang không ở trong đó, anh đi lên lầu.

Thời Quang đang sửa lại trang phục, có một phần phối màu cô không hài lòng lắm.

"Anh xong rồi à?"

"Ừ." Thời Cảnh Nham ngồi xuống bên cạnh cô, anh không hiểu những thứ này, nhưng vẫn chăm chú nhìn xem.

Một lát sau, Thời Quang chỉ vào một bộ quần áo, hỏi anh, "Kiểu dáng thế nào? Màu sắc vậy ổn chưa? Kiểu dáng như vậy thì nên phối với màu nào cho đẹp nhất? Em muốn tìm hiểu gu thẩm mỹ của đàn ông các anh."

Thời Cảnh Nham nhìn gò má cô, nhất thời không nói gì.

Đây cũng là một đề tài chí mạng, anh không thể nói ra những lời khen ngợi trái với lương tâm được, anh không muốn lừa gạt cô.

Thời Quang bỗng nhiên quay mặt lại, vuốt ve cằm anh, "Có phải bây giờ anh đang nghĩ tới Hàn Bái không? Đúng không?"

Thời Cảnh Nham bật cười, đúng là anh có nghĩ tới, nếu hỏi Hàn Bái vấn đề này, cậu ta sẽ trả lời như thế nào.

Thời Quang tiến tới, hôn khóe miệng anh một chút: "Ăn ngay nói thật đi, em không tức giận đâu, những bộ trang phục này sau này phải đưa ra thị trường, nhất định sẽ khiến một số người yêu thích, cảm thấy sự đẹp mắt trong đó, nhưng cũng sẽ có người cảm thấy xấu vô cùng."

Bây giờ cô muốn biết suy nghĩ của anh như thế nào.

Thời Cảnh Nham trầm mặc, cuối cùng quyết định, "Phụ nữ các em đừng cố gắng hỏi đàn ông bọn anh cái gì mà quần áo nào đẹp, trong mắt đàn ông cái nào cũng giống nhau, không khác nhau là mấy, cho nên em nhìn quần áo nam giới xem, tới tới lui lui chỉ có mấy kiểu dáng."

Thời Quang mút nhẹ môi anh, "Tha cho anh một lần."

Cô buông anh ra, muốn tiếp tục làm việc, nhưng Thời Cảnh Nham sao có thể dễ dàng buông tha cho cô.

"Ài, anh làm gì vậy?"

Thời Cảnh Nham đã ôm ngang cô lên.

"Kéo màn cửa lại đi."

Thời Quang chạm vào nút bấm trên tường, màn che nắng chậm rãi kéo lại.

Ánh sáng trong phòng càng ngày càng mờ, cuối cùng không thấy gì cả, hóa ra hiệu quả che nắng của nó có thể tốt như thế, giống như màn đêm buông xuống vậy.

Màu đen là một màu sắc an toàn, thần thần bí bí, cũng là một màu sắc vô cùng dụ hoặc, gợi cảm.

Trong nháy mắt, Thời Quang đã bị Thời Cảnh Nham đặt trên giường.

Lập tức, cả người cô trầm xuống, tất cả trọng lượng cơ thể anh đều đè ép cô.

Thời Quang cảm nhận được bầu không khí mập mờ xung quanh, lan tỏa toàn bộ phòng ngủ.

Thời Cảnh Nham chạm vào trán cô, chóp mũi hai người chạm nhau.

Thời Quang không khỏi nín thở, "Sao em cảm thấy hai người chúng ta không thể làm việc đàng hoàng được nhỉ?"

Thời Cảnh Nham: "Ai yêu đương mà không như vậy?"

Nói xong, anh đã ngậm lấy môi cô.

Nụ hôn này của anh không hề vội vã và gấp rút, anh vô cùng kiên nhẫn hôn cô.

Môi trên, môi dưới, khóe miệng, từ trái qua phải, sau đó lại quay về.

Một đêm bọn họ làm đã ba lần.

"Anh không mệt sao?"

Thời Cảnh Nham vẫn luôn hướng xuống dưới, lát sau mới trả lời: "Không mệt." Sau đó nắm chặt lại hai mắt cá chân của cô kéo ra hai bên.

Thời Quang ôm đầu anh, ngón tay xuyên qua tóc anh, tìm một điểm tựa.

Tình yêu lưỡng tình tương duyệt là một tình yêu đẹp tuyệt vời, có thể khiến thân tâm hợp làm một, có thể dùng trái tim để cảm nhận lẫn nhau, đây là cảm thụ duy nhất của Thời Quang lúc này, sau đó lý trí dần dần tan rã.

Anh muốn cô gọi anh.

Thời Quang liền gọi: "Thời Cảnh Nham."

"Không phải cái này." Anh nhắc nhở cô: "Chiếc nhẫn."

Cô nghĩ nghĩ, vốn không muốn gọi như vậy, nhưng những hành động mãnh liệt tiếp theo, cô chịu không nổi, khi ấy đại não không có năng lực suy nghĩ, phảng phất như đang ở trong mây, lại trong nháy mắt rơi xuống.

Lúc này nhu cầu tình dục của con người rất mạnh, không muốn kêu gọi gì cả.

Đến cùng là muốn cái gì?

Cô không biết.

Không muốn không cho.

Lúc anh cho vào sâu một lần nữa, cô mới an tâm.

Thời Quang tìm mọi cách quấn lấy anh, muốn đem chính mình khảm vào trong cơ thể anh, như vậy anh sẽ không thể nào uy hiếp cô được nữa.

Sau tất cả, Thời Quang giống như một vũng nước, mềm mại không tưởng nổi.

Thời Cảnh Nham ôm cô trong ngực, vuốt ve sau lưng cô.

Thời Quang mệt mỏi nói không ra lời, an tĩnh nằm sấp trong ngực anh.

Giờ phút này đây, cô lại yêu anh thêm một chút.

Thời Cảnh Nham để cô ngủ một lúc, "Bốn giờ anh gọi em dậy làm việc tiếp."

Thời Quang: "Em không mệt."

Sau khi bình tĩnh lại, "Thời Cảnh Nham, nếu sau này giữa hai chúng ta có tranh cãi gì, anh có thể nói rõ với em, không thể bỏ qua, không muốn tranh cãi ra nhẽ."

Cô lại nói tiếp: "Cãi nhau không phải là để chiến tranh lạnh, em không thích như thế. Anh xem bây giờ chúng ta tốt như thế nào, sau này những lúc không vui vẻ chúng ta cứ nhớ tới thời khắc này được không?"

Thời Cảnh Nham cam đoan: "Cãi nhau là điều khó tránh khỏi." Bởi vì cả một đời là quá dài, khó tránh khỏi những lúc trái ngược ý kiến nhau, thế nhưng anh có thể làm được: "Cãi nhau xong anh sẽ làm hòa với em."

Anh hôn lấy trán cô, điều tiết bầu không khí: "Nếu em tạm thời không muốn cãi nhau nữa, lúc trên giường em cứ dừng lại, như vậy mọi chuyện sẽ tốt cả thôi." Anh sẽ không bao giờ ngó lơ cô, sẽ không bao giờ để cô tiếp tục trải qua cảm giác bị bỏ rơi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Nha Trang, 26/12/19

Editor: Xiao He

Sáng thứ hai ấy, Thời Quang và Đường Mật hẹn gặp nhau ở công ty.

Hai ngày này cô vẫn liên tục hoàn thiện lại thiết kế của mình, trang phục phong cách thu đông, trong đó có hai bộ trang phục màu sắc được phối hợp riêng biệt, thêm phụ kiện đang đặt làm riêng.

Sau khi hoàn thành, cô đưa thành quả cho Thời Cảnh Nham xem thử, hỏi anh có cảm giác gì hơn tác phẩm trước không.

Thời Cảnh Nham mờ mịt, "Sửa chỗ nào vậy?"

Lúc ấy cô thật sự muốn lấy sổ đập lên mặt anh, rõ ràng cô đã thay đổi toàn bộ thiết kế, vậy mà anh lại hỏi sửa chỗ nào.

Cô hỏi anh, bình thường anh mua đồ cho cô thì lấy tiêu chuẩn gì để lựa vậy?

Thời Cảnh Nham nói: Cứ chọn mấy thương hiệu nổi tiếng được nhiều phụ nữ thích là được thôi, bên trong có rất nhiều mẫu mã và phong cách, nếu không thích kiểu nào thì đều có thể đổi lại được.

Phụ nữ ai mà không thích đồ mắc tiền, cho dù đó là một món đồ không hề xinh đẹp, cũng không hề thực dụng, chỉ cần người khác mua không nổi là được.

Cô: "..."

Không cần hỏi cũng biết nhất định đây là những gì Hàn Bái nói với anh.

Mẫn Lộ từng nói: Trong mắt đàn ông, phụ nữ chỉ khác nhau khi mặc đồ và không mặc đồ, còn mặc quần áo nào thì cũng giống nhau cả thôi.

Cho nên quần áo của phụ nữ cũng chỉ để bản thân họ tự thưởng thức mà thôi.

Đây đúng là một câu nói vô cùng chí lý.

Lúc Thời Quang đứng dưới công ty, vừa đúng lúc thấy Đường Mật đang đứng ở trạm xe buýt.

Đường Mật vốn định bắt xe đi, nhưng xe buýt lại vừa tới, cô liền tranh thủ chen vào, bớt được mấy đồng tiền.

Cô chỉnh lại đầu tóc bị rối loạn, liền thấy được Thời Quang từ trên xe bước xuống qua kính trang điểm.

Cô quay người, "Đào Đào."

Thời Quang nhỏ giọng nói với tài xế vài câu, sau đó quay lại đi về hướng Đường Mật.

Đường Mật cảm thấy những chiếc xe mà Thời Quang đi, chiếc nào cũng đầy vẻ xa hoa sang chảnh, đường nét ưu mỹ, cô không biết thương hiệu của những chiếc xe này, tra thử Baidu, liền biết được hơn bảy triệu một chiếc.

Thực vô cùng hâm mộ cô ấy mà.

Cô cất di động vào trong túi, "Đột nhiên mình thật muốn làm em gái của Thời Cảnh Nham, có một người anh như vậy thật tốt."

Thời Quang nghĩ thầm, làm em gái của anh ấy cũng vô dụng thôi, không phải em gái nào anh ấy cũng đối xử tốt như vậy.

Nhưng mà chiếc xe này không phải là xe của Thời Cảnh Nham, cô nói với Đường Mật: "Là xe của ba mình, Úy Minh Hải."

Úy Minh Hải chuẩn bị một chiếc xe riêng cho cô, sau này cô sẽ đi chiếc này, thật ra không chỉ có một chiếc, còn một chiếc nữa cũng đi với cô, đó là bảo vệ của cô.

Cô cảm thấy không cần, Úy Minh Hải không chịu, nói cẩn thận không bao giờ là đủ, huống hồ, cô luôn là đứa bé trong mắt ông.

Mấy ngày nay không nhắc tới Úy Minh Hải, Đường Mật đã quên mất ông ấy, việc công ty gần đây quá bận rộn, chỉ nhớ Thời Yến Lãng, còn lại không có tâm tư nghĩ chuyện khác.

Cô ôm lấy cánh tay Thời Quang, cười không ngừng, "Mình nói này, mơ mộng một chút là được rồi, mới sáng sớm mà cậu đã mơ như vậy sao còn tâm trạng mà làm việc chứ? Coi chừng ba cậu từ Nam Kinh tới đánh cậu đó."

Thời Quang nhớ ra sau khai giảng Úy Minh Hải có một buổi hội thảo ở trường học, "Khai giảng có buổi hội thảo của Úy Minh Hải, đến lúc đó mình lấy một chỗ hàng đầu cho cậu, tiện thể giới thiệu cậu cho ông ấy luôn."

Nhưng mà không thể nào không có điều kiện được.

Cô cao hơn Đường Mật không ít, kéo cổ cô ấy qua, "Nếu Úy Minh Hải thật sự là ba mình, thì cậu sẽ làm thế nào?"

Đường Mật nhíu mày, "Gọi cậu một tiếng cô được chưa."

Đường Mật không tin, bởi vì mối quan hệ giữa Thời Cảnh Nham và Úy Minh Hải rất tốt, có mối quan hệ như vậy thì chỗ ngồi hàng đầu và một câu nói có là gì?

Về phần gọi ba, nếu là ba nuôi cũng là bình thường thôi.

Giống như có đôi lúc cô cũng nói với bạn học, một vị đại gia nào đó là ba ruột của cô, cô là con gái nhà quyền thế lại bị nhận nuôi, bạn bè không mắng cô bị bệnh mới là lạ.

Thời Quang không quan tâm Đường Mật có tin hay không, mấy ngày nay cô không tới công ty, hỏi Đường Mật mọi chuyện trong công ty thế nào rồi?

Đường Mật: "Đảm bảo khiến cậu hài lòng."

Mấy hôm nay Đường Mật cần cù như một con ong mật, luôn đi qua đi lại giữa công ty TIME và công ty của Thời Yến Lãng, lần nào qua cũng để mượn đồ, cái gì cũng mượn, chiều hôm qua cô đi qua đó rất nhiều lần chỉ để mượn một li nước.

Phó Hàn rất hào phóng, đưa cả một bao cho cô.

Cô khó mà từ chối được, nhưng chỉ lấy ba cái.

Dự định hôm nay sẽ qua mượn tiếp.

Đường Mật hỏi cô, "Trang phục cậu thiết kế ổn chưa?"

Thời Quang gật đầu, "Chiều nay mình đi tìm vải."

Gần đây linh cảm sáng tác của Đường Mật đột nhiên tràn đầy, bộ sưu tập đầu xuân cùng với váy mùa hè cô cũng đã thiết kế được vài cái, nhưng cảm thấy vẫn chưa ổn lắm, "Khi nào cậu làm xong rồi thì giúp mình xem thử một chút đi."

Thời Quang đồng ý, "Ừ."

Đang nói chuyện, tiếng "leng keng" vang lên, thang máy đã đi đến tầng hai mươi hai, hai người ra khỏi thang máy.

Diện mạo của văn phòng đã hoàn toàn thay đổi, khác biệt một trời một vực với lần đầu tiên cô tới đây.

Thời Quang đi dạo hết tất cả phòng làm việc một lần, có một chút xa xỉ trong đấy.

Đường Mật nói: "Tiếc là chỗ này không đủ lớn, chờ sau này chúng ta đổi một văn phòng khác lớn hơn, tớ cam đoan chắc chắn không hề thua kém với không gian làm việc của AIO."

Văn phòng của Thời Quang tràn ngập nắng sớm, không tính là lớn, tầm mười mấy mét, sáng sủa sạch sẽ, ánh nắng xuyên qua khung cửa kính, từng dải nắng chiếu vào bàn làm việc, bên cạnh máy tính để một loạt chậu hoa nhỏ chi chít hoa đang nở rộ.

Đây cũng là nơi giấc mơ của cô bắt đầu.

Ở văn phòng được một lúc, Thời Quang đi tìm Thời Yến Lãng, cô tới thương lượng chuyện công việc, thuận tiện lấy danh thiếp của cô luôn.

Tối hôm qua Thời Yến Lãng không ngủ suốt một đêm, sau khi về nhà tắm rửa, thay quần áo liền bắt đầu tăng ca, buồn ngủ đến nỗi mắt mở không lên, hắn nhìn nhóc mít ướt, "Sao em lại nghèo đến như vậy chứ?"

Thời Quang không hiểu: "Sao vậy?"

Thời Yến Lãng: "Cô bạn Đường Mật của em, ngay cả giấy cũng hỏi mượn bên anh, em không thể mua hay sao?"

Thời Quang: "Em không có tiền."

Cô ngồi xuống đối diện Thời Yến Lãng, hỏi anh tiến độ công việc sao rồi, cô đã tìm được loại vải ưng ý, chuẩn bị tìm một xưởng gia công, tranh thủ ra một bộ sưu tập đầu tiên vào tháng năm.

Thời Yến Lãng: "Lỡ không có ai mua thì sao?"

Thời Quang: "..."Cô quơ lấy một chậu cây xương rồng trên bàn, thật muốn ném vào mặt anh.

Thời Yến Lãng rờ rờ cái cằm, nói đến việc tìm xưởng, "Định tìm ở đâu?"

Thời Quang: "Tìm ở Chiết Giang."

Thời Yến Lãng nửa đùa nửa thật, "Ba em có tiền như vậy, nói ông ấy mua một cái xưởng không được sao? Sao phải khổ sở đi tới nhà máy của Hoa gia?

Cũng chưa chắc làm được như đúng ý em."

Tạm thời Thời Quang chưa nghĩ nhiều như vậy, chờ sau này quy mô công ty phát triển hơn, cô mới có quyết định tự mở một xưởng thiết kế.

Thời Yến Lãng hỏi cô khi nào đi Chiết Giang, Thời Quang ngẫm nghĩ, "Chắc tháng sau, thứ sáu em không có lớp, tranh thủ đi được thứ bảy và chủ nhật, ba ngày cũng đủ tìm một cái xưởng rồi."

Thời Yến Lãng: "Đến lúc đó anh đi với em, vừa vặn anh đi du lịch luôn." Nhà Phó Hàn là Thiệu Hưng, thuận tiện qua nhà cậu ta chơi đùa, cũng tạo cơ hội cho Phó Hàn thể hiện bản thân.

Thời Quang không ở công ty được lâu, chút việc vặt đều bị Đường Mật giành làm hết, cô đành tập trung vào thiết kế của mình.

Sau khi lấy được danh thiếp, bản kế hoạch dự án cũng khá ổn rồi.

Sáng nay lúc tài xế tới đón cô, cũng thuận tiện mang tới cho cô.

Thư ký Trần đã tìm một đội để lên bản kế hoạch này cho cô, sau khi xem xong cô mới biết được, hóa ra kinh doanh là phải như vậy, những hiểu biết trước đây của cô hoàn toàn đều chỉ liên quan đến thiết kế.

Bây giờ một bản kế hoạch đối với cô mà nói, không chỉ để rót vốn đầu tư nữa, mà còn nắm rõ con đường tương lai như thế nào.

Cô nhắn tin cho Thời Cảnh Nham: [Thời tổng, trưa nay hẹn anh nửa tiếng có được không?]

Thời Cảnh Nham: [Bây giờ tới đi.]

Hôm nay Thời Quang tới tìm Thời Cảnh Nham không phải để nói chuyện yêu đường, là thật tâm muốn nói chuyện đầu tư với anh, cô không cầm theo bản kế hoạch kia, chỉ là muốn tâm sự với anh suy nghĩ của mình.

Cô không biết kinh doanh, cũng không biết ý tưởng của mình có thể làm được hay không.

Lúc Thời Quang đến Thời Vũ, Thời Cảnh Nham vẫn chưa họp xong, cô ngồi trong phòng khác đợi anh một lúc.

Thời Cảnh Nham từ phòng họp ra đã nghe thư ký báo cáo, "Sao không cho cô ấy ngồi chờ trong phòng làm việc của tôi?"

Thư ký: "Cô ấy nói muốn tìm anh nói chuyện công việc."

Thời Cảnh Nham cũng không hiểu suy nghĩ của cô, không khỏi bước đi nhanh hơn.

Lúc nhìn thấy Thời Quang, anh liền giật mình.

Hôm nay trang phục của cô rất khác so với ngày thường, cột tóc, thay đổi cách trang điểm, trước đây cô thích nhất là son môi đỏ hồng, màu son hôm nay hình như hơi nhạt, anh suy nghĩ, giống như màu hơi trầm?

Sự thay đổi này khiến cho người khác cảm thấy cô thêm phần thành thục, cũng lộ ra mấy phần từng trải, già dặn.

Thời Cảnh Nham bước tới cười nhạt với cô, Thời Quang cũng mỉm cười đáp lại, cầm túi tài liệu theo, đi vào văn phòng với anh.

"Tìm anh có chuyện gì?"

Thời Cảnh Nham tự mình rót nước ấm cho cô, đặt trước mặt cô trên bàn trà.

Thời Quang: "Cám ơn."

Thời Cảnh Nham nhìn ra cô thật sự tới vì chuyện công việc, anh liền nghiêm túc lại, ngồi xuống đối diện cô.

Hai chân anh để song song, khẽ dựa vào ghế sô pha, tùy ý tự nhiên.

Thời Quang ngược lại có chút khách sáo, cô ngồi thẳng, lấy tài liệu trong túi ra, cô cũng tự mình chuẩn bị một chút tài liệu, suýt nữa thì quên mất, cô chưa đưa danh thiếp cho anh.

Cô lấy ra một tờ danh thiếp, hơi đứng dậy, đưa bằng hai tay, "Thời tổng, đây là danh thiếp của tôi."

Thời Cảnh Nham nhìn cô mấy giây, nhận lấy.

Thiết kế rất đơn giản, anh nhìn thêm lần nữa.

Đằng sau tên cô là chức vụ nhà thiết kế, cho tới nay điều cô mong muốn là muốn trở thành một nhà thiết kế, mà không phải là một bà chủ, nhưng vì áp lực từ mọi phía xung quanh, khiến cô trở nên bị động, từng bước từng bước một tiến về phía trước.

Thời Cảnh Nham cất danh thiếp, hỏi cô: "Muốn tìm anh là để nói chuyện kia sao?"

Thời Quang: "Về chuyện đầu tư, trước mắt em chỉ có thể dự đoán được khoảng thời gian đầu, thời gian sau con số vẫn chưa thực tế."

Nhưng mà khoảng thời gian đầu cần nhất chính là tiền, vì phải xâm nhập vào thị trường một cách nhanh chóng, để khách hàng biết tới thương hiệu này.

Cô trình bày những tác phẩm của mình ra, còn đưa ra mục tiêu trong vòng hai năm cho anh xem, "Em có thay đổi mục tiêu trong giai đoạn một chút, ở trang thứ hai, anh xem thử đi."

Thời Cảnh Nham lật xem, Thời Quang ở bên cạnh giảng giải cho anh hiểu.

Đôi lúc anh sẽ nhìn cô, ánh mắt cô vô cùng nghiêm túc, cẩn thận từng li từng tí, nhưng sự khẩn trương trong ánh mắt vẫn vô cùng rõ ràng, tất cả đều rơi vào trong mắt anh.

Trong một chớp mắt anh mới nhận ra, đây không phải là khao khát nhất thời của cô, cô đã chuẩn bị thật lâu, đoán chừng mỗi một câu nói nãy giờ nói với anh, cô cũng đã luyện qua vô số lần trong lòng.

Cô không hề xem anh là một người bạn trai, chỉ là một nhà đầu tư mà thôi.

Thời Cảnh Nham cất những tài liệu này, bỏ vào trong túi tài liệu, anh quyết định sẽ không cho cô đi cửa sau, nếu đối xử riêng biệt với cô chính là phủ nhận những cố gắng của cô nãy giờ.

"Sau này anh sẽ quyết định và cho em một câu trả lời chắc chắn, về phần cuối cùng có bỏ vốn hay không và bỏ bao nhiêu không phải do anh quyết định."

Thời Quang thở phào, mọi suy nghĩ của cô anh đều hiểu được.

Cô đã sớm tưởng tượng tới khung cảnh cùng anh nói chuyện công việc như thế này.

Lần đầu tiên đến Bắc Kinh nhìn thấy Mẫn Lộ ngồi trước bàn ăn, tự tin và bình tĩnh nói chuyện về dự án với anh, cô liền ngóng trông, hi vọng sẽ có một ngày cô cũng được như vậy.

Thời Cảnh Nham thu hồi túi tài liệu, để chung với tập tài liệu của những người khởi nghiệp khác.

Anh quay người lại dựa vào mép bàn, đưa tay về hướng cô, "Tới đây."

Thời Quang bỏ túi xuống, thay đổi một vẻ mặt nhẹ nhõm, đi tới trước mặt anh.

Thời Cảnh Nham ôm cô vào trong ngực, cô gái bé nhỏ của anh, đã lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Nha Trang, 27/12/19

Editor: Xiao He

Thời Cảnh Nham không hôn Thời Quang, cũng không có động tác gì khác, chỉ yên tĩnh mà ôm lấy cô thôi.

Thời Quang cũng thích anh ôm cô như thế này, không cần nói gì cả, lại có thể cảm nhận được lẫn nhau một cách rõ ràng.

Hai ngày này cô luôn vội vã với công việc của mình, thế nên ít quan tâm tới anh hơn.

Cô hơi ngửa đầu nhìn anh, chỉ nhìn thấy cằm anh, cúc áo sơ mi của anh được cài tới nút trên cùng, nếu nhìn chằm chằm vào cổ anh, sẽ có thể nhìn thấy được dấu vết màu đỏ tím.

Tối hôm qua cô đã lưu lại trên cổ anh mấy vệt.

Lúc trong phòng tắm, anh để cô dựa vào trên tường, cô xin anh tha cho mình, anh thờ ơ, giày vò cô hơn nửa tiếng, có cắn cũng không hết giận mà.

Vỏn vẹn ba ngày, đã sử dụng hết nửa hộp

Suy nghĩ lung tung một lúc, Thời Quang hỏi Thời Cảnh Nham: "Anh không bận sao?"

Thời Cảnh Nham: "Vẫn có thể dành được mười mấy phút để nói chuyện với em."

Thời Quang không muốn làm phiền anh, liền tạm biệt đi về, cô muốn đi qua tiệm may của bà nội để tìm hiểu một chút về vải vóc.

Tối nay Thời Cảnh Nham có tiệc xã giao, gặp mặt với ông chủ của xưởng Tư Ngữ, thời gian bao lâu thì khó nói trước, "Buổi tối em qua nhà Úy tổng ăn cơm đi, khi nào kết thúc tiệc anh qua đón em."

Hai ngày nay Thời Quang vẫn chưa gặp Úy Minh Hải, lúc gọi điện cho ông, ông nói: Áo bông nhỏ ác độc còn nhớ tới ba là ai sao?

Nhưng hình như mấy hôm nay ba cũng khá bận rộn, lúc gọi điện cho ông, ông đang nói chuyện công việc với người khác.

Cô không muốn về biệt thự ăn cơm: "Em về đó ông ấy sẽ không làm việc được."

Thời Cảnh Nham: "Không sao, anh nói với ông ấy tối nay anh có hẹn xã giao rồi."

Thời Quang: "..." Cô cười, "Bây giờ thời gian của ông ấy cũng phải phối hợp với anh sao? Ông ấy không tức giận?"

"Tức cái gì? Không phải nên cảm ơn anh sao?"

Thời Cảnh Nham bỏ thêm nước nóng vào li của Thời Quang, để Thời Quang uống thêm nửa li nước.

Thời Quang rời khỏi Thời Vũ liền đi qua tiệm may của bà nội, bà nội thấy cô liền sững sờ, sau đó bỏ mọi thứ trong tay xuống, tìm đồ bỏ vào, cầm lấy bộ quần áo khác tiếp tục sửa đồ.

Thời Quang cũng không chú ý bà đang làm gì trước đó, cô đi qua đó bắt chuyện, hỏi một chút vải vóc của bà.

Bà nội bắt đầu sửa đồ, bảo cô cứ tự mình tìm đi, bên trong phòng có không ít vải.

Thời Quang ở trong tiệm may đến khi chạng vạng, chỉ lo tìm vải vóc, ngẩng đầu lên lần nữa phát hiện bên ngoài trời đã tối đen.

Dì giúp việc đưa đồ ăn tối tới cho bà nội, bà nội cũng không khách sáo, nói với Thời Quang, "Con cứ tìm đi, bà ăn cơm." Buổi tối bà rất thanh đạm, người trẻ tuổi sẽ không thích những món ăn này.

Thời Quang ngồi xuống cạnh bà nội, "Sau này bà đừng bận rộn như vậy nữa."

Bà nội cảm khái một câu: "Thời gian không đợi người, tranh thủ làm được bao nhiêu thì làm thôi."

Khi nghe lời nói này của người lớn tuổi, Thời Quang không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng.

Cô đổi chủ đề khác để nói chuyện, hỏi bà nội, có phải khi còn bé ba rất không nghe lời hay không.

Bà nội: "Nếu thằng bé mà nghe lời, vậy thôn chúng ta đã không có một đứa bé giỏi giang rồi."

Thời Quang cười, "Ba còn nói với con, ông ấy là đứa trẻ hiểu chuyện nghe lời nhất."

Bà nội: "Con đừng nghe thằng nhóc ấy nói bậy, cái thằng..."

Còn chưa nói xong, có người bước vào cửa, ngắt lời nói: "Con thế nào hả mẹ?"

Úy Minh Hải vừa trở về, may mà ông về kịp thời.

Mẹ ông cười: "Nói con hiểu chuyện như thế nào."

Úy Minh Hải xoa đầu Thời Quang, gọi cô là Thời tổng, "Dạo này Thời tổng rất bận nhỉ?"

Thời Quang sờ sờ cằm mình, ra vẻ gật đầu, "Sau này Úy tổng muốn gặp con phải hẹn trước rồi."

Úy Minh Hải nhìn vô vàn các loại vải vóc bày ra trước mặt cô, "Con tìm cái này làm gì?"

Thời Quang: "Tìm vải để gia tăng hiệu quả cho trang phục của con."

Úy Minh Hải không hiểu gì về trang phục, nhưng rất hứng thú với những thiết kế của con gái mình, hỏi cô: "Quần áo như thế nào? Cho ba xem thử đi."

Thời Quang mở điện thoại ra, tìm hình ảnh cho ông xem.

Úy Minh Hải cẩn thận xem xét, Thời Quang ngửa đầu, "Thế nào ạ?"

Trầm mặc mấy giây, Úy Minh Hải không trả lời mà hỏi lại, "Thời Cảnh Nham cảm thấy thế nào?"

Thời Quang mỉm cười, trong nụ cười mang một chút xấu xa, "Anh ấy bảo con hỏi ba."

Úy Minh Hải: "..." Ông nhíu mày lại, nghiêm túc nhìn một chút, "Ba hơi yếu khoảng phân biệt màu sắc, nhìn không rõ đây là màu gì."

Thời Quang im lặng, tức giận đánh ba mình một chút.

Úy Minh Hải bật cười, ông thật sự không nhìn ra được những bộ trang phục này khác gì với những bộ đồ trong cửa hàng.

Nhưng không thể nói những lời thẳng thắn ấy ra được, nhất định sẽ khiến bé con tức giận, còn khiến cô không vui vẻ.

Trong mắt ông, cái gì con gái ông mặc cũng đẹp, cũng hoàn hảo, bởi vì ông thấy con gái mình xinh đẹp, chứ không liên quan gì tới quần áo.

Nhưng ông biết, con gái ai cũng thích quần áo đẹp.

Về phần tiêu chuẩn xinh đẹp, xu hướng mới nhất, ông cũng không biết, cũng không có gu thẩm mỹ về mặt này.

Bà nội xen vào một câu: "Lúc ba con còn bé đã phân biệt được chính xác màu sắc của 12 cây bút sáp màu rồi."

Thời Quang cảm thấy như bà nội đang cho cô một dao vậy, cô nắm lấy ống tay áo ông, "Có phải con thiết kế quá khó nhìn không?"

Úy Minh Hải: "Không phải, là do mắt nhìn của ba không tốt."

Thời Quang đùa giỡn với ông một lúc, thật ra cô cũng không hi vọng ông có thể nói ra điều gì, từ Thời Cảnh Nham cô đã biết rồi.

ÚY Minh Hải nghiêm túc nói với cô, "Ba không hiểu nên sẽ không đánh giá mù quáng, đó là lừa dối con."

Thời Quang bỏ những sấp vải vào trong túi, Úy Minh Hải giúp cô mang một cuộn, ông chợt nhớ ra, "Con có muốn thiết kế thêm vài chi tiết cho trang phục không? Ba sẽ giúp con."

Thời Quang không tin nổi, "Ba biết thêu sao?"

Bà nội trả lời cô: "Đúng là ba con biết làm cái này."

Ban đầu Thời Quang cũng không hào hứng lắm, nhưng vẫn ba giúp cô nên đành đồng ý.

Nói chuyện một lúc, Úy Minh Hải nói về nhà ăn cơm, liền rời khỏi tiệm may.

Ra cửa tiệm, Thời Quang tiếp tục náo loạn với Úy Minh Hải, "Do con thiết kế không dễ nhìn có phải vậy không? Ba nói đi." Vừa nói vừa giẫm vào chân Úy Minh Hải.

May mà ông chỉ có một đứa con gái, nếu có hai đứa thì chắc chân ông tàn hết rồi.

Úy Minh Hải bất đắc dĩ, vẫn luôn mỉm cười, tùy ý con mình nghịch ngợm.

Trên đường trở về, ánh đèn đường ấm áp trong khu nhà rọi xuống hai cha con, kéo thành hai bóng người thật dài.

Lúc này Thời Cảnh Nham mới vừa tới nhà hàng, anh là người cuối cùng bước vào, trên bàn tiệc còn một chỗ trống, để dành riêng cho anh.

Không chỉ có người phụ trách bên phía ngân hàng, kế bên là ông chủ của xưởng Tư Ngữ, Thời Cảnh Nham tới bữa tiệc này đúng là có chút hạ giá bản thân.

Khí chất của anh khiến bọn họ không thể chống đỡ được.

Chỉ mỗi Úy Lam là bình thường.

Úy Lam là cố vấn pháp luật của bên xưởng Tư Ngữ, mấy năm trước cô có quen với ông ấy, trước đây cô cũng giống Thời Quang, cũng đi xuống Chiết Giang tìm một xưởng thiết kế thích hợp, nhờ bạn bè giới thiệu mới quen được ông chủ Lưu.

Mới đầu AIO cũng đặt không ít đơn hàng ở xưởng Tư Ngữ, cho tới năm nay khi thu mua được một nhà máy mới dừng lại.

Mặc dù không còn liên kết kinh doanh nữa, nhưng ân tình vẫn còn đó.

Lần này nhà máy của ông chủ Lưu đứt mất mắt xích tài chính, liền nghe theo đề nghị của Úy Lam, ủy thác cho ngân hàng tìm nhà đầu tư.

Vận khí không tệ, nhưng như vậy đã có nhà đầu tư đồng ý rồi.

Có rất nhiều người bên trong, nhưng chỉ có Úy Lam và Thời Cảnh Nham là quen nhau, thế nên chỗ ngồi hai người được đặt gần nhau.

Sau khi giới thiệu xong, ai cũng ngồi xuống chỗ mình.

Lúc này Thời Cảnh Nham cũng nhìn thấy, tối nay Nam Địch cũng ở đây, anh thu lại tầm mắt rất nhanh.

Nam Địch biết tối nay sẽ ăn tối chung với Thời Cảnh Nham, từ buổi trưa đã không có tâm trạng làm việc, gửi bưu kiện cũng làm sai, vẫn may, Úy Lam không trách cứ cô, còn quan tâm hỏi han xem có phải do cô mệt mỏi quá không.

Cô đành thuận thế gật đầu, nói do ngủ không ngon.

Úy Lam: Từ trường học rồi bước vào xã hội đều như vậy, thích ứng một khoảng thời gian liền quen thôi.

Chờ tới khi tan việc, cô vào phòng vệ sinh trang điểm lại một lúc.

Đến khách sạn, cô vô cùng mong mỏi và trông mong, chờ đợi thật lâu, rốt cuộc người cũng đến.

Hôm nay trang phục của Thời Cảnh Nham khác hoàn toàn với những lần trước cô nhìn thấy anh, tối nay anh mặc một cái áo sơ mi đậm màu, tay áo màu đen, tạo một cảm giác lạnh lẽo cho người khác.

Hết lần này đến lần khác lại khiến người khác ngoái theo.

Khoảng thời gian sau đó Thời Cảnh Nham cũng không nhìn Nam Địch thêm lần nào nữa, chỉ quan tâm nói chuyện liên quan đến dự án.

Mấy ngày nay anh đã cho người tìm hiểu về xưởng thiết kế Tư Ngữ, quy mô không nhỏ, trước đây danh tiếng không tệ, chỉ do không thể quản lý được nội bộ bên trong, vì tham vọng của từng cá nhân mà khiến mọi thành quả của công ty đổ sông đổ bể.

Hàng khách đặt không có, bộ phận kế toán thì làm việc chậm trễ, vòng xoay hồi vốn lại có vấn đề.

Thời Cảnh Nham cân nhắc tất cả thông tin lại một lần, nhưng không thấy ưu điểm nào của xưởng thiết kế ngoại trừ vị trí địa lý ưu việt.

Cho dù là hậu cần, hay kho bãi cung ứng hàng, đều được trời ưu ái.

Ông chủ Lưu hiểu ý của Thời Cảnh Nham, muốn nắm được toàn bộ cổ phần của xưởng Tư Ngữ, nhưng đây là công sức của ông bỏ ra nhiều năm như vậy, cũng không nỡ buông tay.

Thời Cảnh Nham: "Nếu cứ tiếp tục dông dài như vậy thì một nửa tiền cũng không đáng."

Bây giờ hoàn cảnh kinh tế khó khăn, cạnh tranh vô cùng khốc liệt, không ai sẽ bỏ ra mấy trăm triệu để mua một xưởng thiết kế.

Úy Lam ở giữa cố gắng cân bằng hai bên, "Chuyện thu mua lớn như vậy cũng không gấp gáp được, bây giờ chỉ cần hiểu ý nhau là được, sau đó trở về suy nghĩ thêm một chút."

Ông chủ Lưu cười, không nói gì, mời Thời Cảnh Nham một li.

Thời Cảnh Nham nhấp một ngụm, tiếp tục nói với Úy Lam: "Có thể suy xét, nhưng nếu để thêm một tháng thì giá cả đã giảm 10% rồi, qua ba tháng tôi sẽ không cần nữa."

Mọi người trên bàn đều: "..."

Đây là uy hiếp trắng trợn.

Những người khác khi nói chuyện làm ăn đều chừa lại một đường lui cho đối phương, nhưng chỉ mỗi Thời Cảnh Nham là không, mỗi lời nói ra đều không cho đối phương chút chỗ trống nào.

Nam Địch ngồi đối diện Thời Cảnh Nham, không dám nhìn thẳng vào anh, chỉ có lúc nâng li nước mới dám dùng li che lại, nhìn anh vài lần.

Mọi hành động của anh đều lộ ra vẻ cường thế, phảng phất như đang bày mưu tính kế chuyện gì vậy.

Trên bàn ăn, anh cũng không nói nhiều, nhưng câu nào nói ra cũng đều có sức nặng của nó, làm cho đối phương đâm lao phải theo lao.

Giọng nói anh vừa kết thúc, cô nghe được trái tim mình đập thình thịch, nhảy loạn không ngừng.

Qua ba lần kính rượu, bầu không khí trong phòng hòa hoãn không ít, mọi người đều bắt đầu làm quen với nhau.

Chỉ mỗi Thời Cảnh Nham, từ đầu đến cuối, sẽ thỉnh thoảng nói vài câu với Úy Lam, đều liên quan đến những quyết định kinh doanh của AIO, sau khi nhắc tới buổi trình diễn của AIO, Thời Cảnh Nham không nói gì, Úy Lam cũng thức thời không nói chuyện.

Thời Cảnh Nham nhìn đồng hồ đeo tay, "Mọi người tiếp tục đi, tôi về trước."

Bữa tối cũng đã ăn xong, hiện tại có thể nói chuyện để giao lưu với nhau.

Nhưng rõ ràng, Thời Cảnh Nham không muốn ở lại.

Úy Lam hiểu rõ, liền đề xuất, nói hi vọng hợp tác vui vẻ.

Lời nói xã giao ai cũng hiểu, bọn họ nhao nhao nói thời gian không còn sớm nữa, lần sau lại gặp.

Từ nhà hàng bước ra, Úy Lam sóng vai đi với Thời Cảnh Nham ở phía trước, "Giờ anh đi đâu?"

Thời Cảnh Nham: "Về nhà, không thì đi đâu?"

Úy Lam cười cười, "Tôi còn tưởng anh muốn đuổi người chứ." Đề tài cô thay đổi rất nhanh, "Tôi còn có hẹn với người khác, Nam Địch uống rượu rồi, tôi cũng không yên tâm để cô ấy đón xe về một mình, có thể làm phiền anh một chuyến không? Cô ấy ở trường học, cùng đường với anh thôi."

Thời Cảnh Nham: "Xe tôi mà dừng trước trường học kia, ngày mai không biết báo chí sẽ truyền ra tin tức gì, truyền thông chỉ là việc nhỏ, chỉ sợ ảnh hưởng tới giá cổ phiếu, hội đồng quản trị lại tới hỏi tội tôi."

Xe đã đến, anh nhìn Úy Lam một cái, mở cửa xe ngồi lên.

Ô tô chậm rãi rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Nha Trang, 28/12/19

Editor: Xiao He

Sau khai giảng, Thời Quang ngày càng bận rộn.

Buổi học đầu tiên kết thúc, cô liền đợi không nổi mà hẹn hai chị khóa trên, một người năm ba và một người năm tư.

Đàn chị năm ba lấy lí do đang trong kì nghỉ đông, thế nên uyển chuyển cự tuyệt.

Cô ấy hi vọng có thể vào được một công ty vững chắc hơn, nếu đi thành lập công ty thì quá vất vả, hơn nữa một công ty thời trang thì không ai có thể cam đoan đi được bao xa.

Đàn chị năm tư vốn không có ý định thi nghiên cứu sinh, chỉ muốn thành lập công ty riêng, không ngờ lại cùng suy nghĩ với Thời Quang, chỉ là cô ấy không có đủ tài chính, nhân cơ hội này, liền muốn thử một chút.

Dự định ban đầu của cô ấy chính là, tất cả những bộ quần áo mà cô ấy thiết kế sẽ phù hợp với con mắt thẩm mỹ của đại chúng, chứ không chỉ một trong số đó.

Nhờ đề xuất của Phó Hàn, Thời Quang ký kết với hai sinh viên mới tốt nghiệp chuyên ngành marketing, bọn họ mới bắt đầu làm nghiên cứu sinh, thế nên trong những ba năm này có thể giúp đỡ công ty được.

Thời Quang lo lắng: "Học nghiên cứu sinh rất nặng, bọn họ còn có thời gian sao?"

Thời Yến Lãng mặt ủ mày chau nói: "Ngủ ít đi vài tiếng là được rồi, muốn kiếm tiền mà vẫn muốn thảnh thơi sao?"

Hắn không muốn nói nữa, tập trung ăn cơm, hận không thể híp mắt lại.

Từ khi tiếp nhận dự án nghiên cứu phát minh app cho công ty con của GK, trong khoảng thời gian này cả đội của hắn và Phó Hàn, không có người nào ngủ hơn năm tiếng, cảm giác cơ thể sắp bị ép khô.

Ngoại trừ bận bịu nghiên cứu phát triển app, còn phải bận chuyện công ty của nhóc mít ướt.

Nhất định là kiếp trước hắn mắc nợ nhóc mít ướt.

Thời Quang ăn nửa bát canh mới bắt đầu ăn cơm, vừa định cầm đùi gà gặm, kết quả lại bị móng heo của Thời Yến Lãng lấy đi.

Thời Yến Lãng chưa ăn sáng, sau khi tiêu diệt xong phần xương sườn của một, chỉ còn một chút thịt, hắn cảm thấy vẫn không đủ, liền cướp đi đùi gà của nhóc mít ướt.

Sau khi cướp lấy còn nói năng vô cùng hùng hồn đầy lý lẽ, "Một cô gái như em không phải nên ăn những món thanh đạm sao? Cẩn thận mập thành heo lại không ai muốn."

Phó Hàn liếc nhìn Thời Yến Lãng, "Cậu ăn nhiều như vậy mới no chết đấy!"

Thời Yến Lãng vẻ mặt hung dữ, "Ngậm miệng, ai cần cậu lo!" Lại cho hắn một ánh mắt cảnh cáo, "Có muốn gọi mình là anh họ không?"

Phó Hàn uất ức muốn chết rồi, nửa năm nay hắn phải làm trâu làm ngựa hầu hạ Thời Yến Lãng, mua cơm là hắn, làm vệ sinh ký túc xá cũng là hắn, làm bài tập cũng hắn.

Nhưng mà, một cơ hội để đi ăn riêng với Thời Quang cũng không có.

Mỗi ngày Thời Yến Lãng đều vẽ ra một viễn cảnh xinh đẹp để hắn đỡ ngóng trông, nói hôm nào sẽ dẫn Thời Quang cùng đi đến cố cung ngắm tuyết, kết quả hắn ngóng trông chờ đợi, lại không đợi được, sau đó còn nói cùng nhau mở công ty, từ lúc công ty mở ra đến giờ, hắn ở trong văn phòng cũng chưa gặp được Thời Quang dù chỉ một lần.

Tối hôm qua Thời Yến Lãng lại cho hắn một "miếng bánh" ngon, nói tháng này sẽ đi Chiết Giang, nhất định dẫn hắn đi cùng.

Thật tốt, rốt cuộc cũng có thể tin tưởng cậu ta được một lần.

Phó Hàn muốn đưa đồ ăn của mình cho Thời Quang, nhưng lại không dám, "Để anh đi mua cái khác cho em."

Thời Quang vội vàng xua tay, "Sáng em ăn rồi, bây giờ cũng không muốn ăn lắm."

Thời Yến Lãng nhìn cô, vô cùng nghi ngờ: "Buổi sáng căn tin có đùi gà sao?"

Thời Quang: "Em ăn ở nhà."

Mà nhà đó, là nhà của cô và Thời Cảnh Nham.

Bây giờ Thời Cảnh Nham đã học được vài món ăn sáng, mỗi ngày đều thay đổi cho cô ăn, đùi gà là một món không thể thiếu.

Đương nhiên Thời Yến Lãng nghĩ nhà trong miệng Thời Quang là nhà bà nội, cũng không ngạc nhiên, tiếp tục gặm đùi gà, sau khi giành được đùi gà hắn liền cảm thấy sung sức hẳn, không còn buồn ngủ nữa.

Hắn cũng không đành lòng nhìn tiểu mít ướt ăn chay, đành tự xới một chén thịt nhỏ đưa qua cho cô, đổ hơn một nửa thịt mỡ trong canh vào cơm cô, nói đường hoàng: "Canh thịt trộn cơm, đây là lớp vỏ ngoài của xíu mại, không phải em thích món ăn nhất à."

Thời Quang: "...Trong xíu mại còn trứng, sao anh không cho em!"

Thời Yến Lãng dùng tay che lại miếng trứng trong chén, đừng hòng cướp được của hắn.

Thời Quang nhắm con mắt lại, rất muốn chụp chén cơm này lên đầu hắn.

Điện thoại đúng lúc vang lên, cô cũng không dông dài với hắn nữa.

Điện thoại của Úy Minh Hải, hỏi cô ăn cơm chưa.

"Con đang ăn."

"Ăn cái gì?"

Thời Quang báo cáo lại từng món, thật ra đồ ăn của cô không nhiều, cô kén ăn nghiêm trọng, trong nhà ăn không có nhiều món hợp khẩu vị của cô, liền nhìn khay đồ ăn của Phó Hàn mà nói.

Nói xong còn muốn khen ngợi, "Thế nào? Có phải con rất nghe lời hay không?"

Úy Minh Hải chuẩn bị đi xuống nhà ăn ăn cơm, ông cầm áo lên rời đi, sau khi đóng cửa lại mới nói với Thời Quang: "Đứa trẻ hay nói dối, thật sự cao không nổi."

Thời Quang: "..." Cũng may cô đã từ bỏ, chiều cao này là vừa vặn, Thời Cảnh Nham có thể dễ dàng ôm lấy cô.

Cô cười: "Ngại quá, bây giờ con cảm thấy rất hài lòng về chiều cao của mình."

Úy Minh Hải biết chắc cô chưa ăn những món kia, nhưng không có biện pháp nào, chỉ khi cô ở trong nhà ông mới có thể khiến cô ăn nhiều một chút, bình thường một ngụm cô cũng không ăn.

Hôm nay ông gọi điện cho cô là để nói chuyện khác, liên quan tới buổi hội thảo, "Bảy giờ tối nay, sẽ giữ chỗ cho con."

Thời Quang khẽ giật mình, cô nhớ rất rõ, là thứ sáu hai tuần nữa lận, sao lại sớm như vậy?

Cô hỏi, "Ba đi công tác sao?"

Trong khoảng thời gian này, tối nào cô cũng sẽ đi dạo với ba, trao đổi một chút kinh nghiệm và thành công của cô gần đây, ba dẫn cô đi công viên gần đó, khiến cho cô cảm thấy bớt áp lực hơn, bây giờ nghe ông nói đi công tác, cô bỗng cảm thấy lạc lõng.

Gần đây Úy Minh Hải không có lịch công tác, rất nhiều chuyện ông đã chuyển qua cho Úy Phong, ông chỉ ngồi yên chỉ đạo.

Thời gian buổi hội thảo diễn ra sớm vì: "Nghe nói Thời tổng rất bận, tháng sau phải đi Chiết Giang, nên phối hợp thời gian với con, hi vọng tối nay Thời tổng có thể đến dự."

Cái áo bông nhỏ ác độc này, dự định tháng sau đi Chiết Giang, nếu trùng với lịch hội thảo của ông, cô nhất định sẽ không do dự mà chọn đi Chiết Giang, ông vốn là vì cô mới tham dự buổi hội thảo này.

Nếu cô không tham gia, thì đối với ông buổi hội thảo này cũng không có ý nghĩa.

Thời Quang: "Ba, dù con có bận mấy cũng sẽ đi, ba không cần phải nhắc con như vậy."

Đây là lời nói thật lòng của cô, không hề nói qua loa chút nào.

Úy Minh Hải nhận ra con gái thật sự quan tâm tới mình, khiến ông cảm động đến nửa ngày.

Thời Quang còn một chuyện muốn nhờ ông, cô đã cá cược với Đường Mật, hơn nữa cũng muốn nghe Đường Mật gọi mình một tiếng cô, "Tối nay ba phải để con thắng đấy, ba biết chưa?"

Úy Minh Hải cười, nói cô trưởng thành, đúng là có trưởng thành, nhưng đôi lúc vẫn còn con nít lắm.

"Được, đảm bảo sẽ khiến con hài lòng."

Bảy giờ buổi hội thảo bắt đầu, sáu giờ rưỡi Thời Quang và Đường Mật đã tới, cũng coi như là tới vừa sớm, nhưng vừa tới liền thấy không còn chỗ trống nào trong hội trường, chỉ còn một số ghế ở hai hàng đầu là chưa có người ngồi.

Puần lớn là sinh viên kinh tế, ngành khác cũng có nhưng rất ít.

Vị trí của Thời Quang và Đường Mật là ở hàng thứ nhất ngay vị trí trung tâm, đây là nhân viên nhà trường cố ý sắp xếp.

Hoa hậu giảng đường xuất hiện gây nên một đợt xao động không nhỏ, đặc biệt là nam sinh, ánh mắt vẫn liên tục dõi theo, cho tới khi Thời Quang ngồi xuống.

Tối nay Nam Địch cũng tới, gần khai giảng, Úy Lam mới cho cô vài ngày nghỉ, cô đã về nhà một chuyến, sau đó nhanh chóng trở về trường học, nghe bạn cùng phòng nói, tối nay sẽ có chủ tịch của tập đoàn GK tới tham gia hội thảo, cô đã nhờ một người quen trong hội sinh viên để lại cho cô một chỗ ngồi khá đẹp.

Vừa rồi Úy Lam gọi điện cho cô, nói cô đến công ty một chuyến.

Cô nói tối nay có hội thảo của Úy tổng, có thể cho cô tham dự xong rồi qua tăng ca được không?

Đây là lần đầu tiên cô đưa ra yêu cầu với Úy Lam.

Úy Lam suy nghĩ một lát, đồng ý, nói hội thảo của chú út đều liên quan đến những kiến thức về thị trường, nghe nhiều đối với sự phát triển sau này của cô ấy trăm lợi mà không có một hại.

Cô ngồi cách Thời Quang bốn dãy ghế, ngẩng đầu lên liền có thể thấy được cô ấy và Đường Mật.

Đường Mật đến bây giờ vẫn không tin được, "Được rồi, cậu không cần cho mình thêm cơ hội nào nữa đâu, nếu cậu thật sự là con ruột của Úy Minh Hải, mình đảm bảo gọi cậu là cô, nhưng nhất định phải là con gái ruột."

Cô nhỏ giọng bên tai Thời Quang, tăng thêm chữ "ruột" này.

Thời Quang hé miệng mỉm cười, liền đợi tới khi Đường Mật gọi mình là cô.

Trước đó Đường Mật cảm thấy mình thật ngu ngốc, không đưa ra điều kiện với Thời Quang, cô lấy cùi chỏ cọ vào Thời Quang, "Ài, Đào Đào bé nhỏ, nếu cậu thua, gọi mình một tiếng chị dâu, thế nào? Được không?" Cô nhướng mày, cái cằm hất lên, nhìn ra là một bộ dáng háo thắng.

Thời Quang cười: "Được thôi."

Đường Mật cảm thấy có vẻ Thời Quang cũng không tự tin lắm, cũng không biết có phải do hiệu ứng của ánh đèn không mà cô nhìn thấy rất rõ ràng Thời Quang bắt đầu chột dạ.

Sáu giờ năm mươi, Úy Minh Hải đi vào cùng cán bộ nhân viên nhà trường và hội trưởng hội sinh viên, bước vào hội trường.

Vốn dĩ bầu không khí có chút ồn ào trong nháy mắt liền yên tĩnh lại, sau khi bên lãnh đạo nhà trường giới thiệu Úy Minh Hải, bên dưới không tự chủ được mà "Oa" lên một tiếng.

Không thể tưởng tượng nổi, không dám tin.

Hóa ra Úy Minh Hải còn trẻ như vậy, trước đây có nghĩ tới, khí chất không tầm thường, thế nhưng chắc chắn giá trị nhan sắc cũng tầm thường thôi.

Không ai ngờ rằng người quản lý cả một tập đoàn lại có giá trị nhan sắc cao như vậy.

Đường Mật cảm thấy mình thắng chắc rồi, bởi vì sau khi nhìn thấy Úy Minh hải, Thời Quang không hề giống ông, cũng chỉ giống khí chất mà thôi, nhưng mà cái khí chất này, Thời gia vẫn có thể bồi dưỡng ra được.

Trong lòng cô phất cờ hò reo, thắng thắng.

Nhưng vẫn không yên lòng, cô lấy kính từ trong túi ra, nhìn Úy Minh Hải vô cùng tỉ mỉ, rất đẹp trai, nhưng không có nửa xu quan hệ với Thời Quang, ngược lại nhìn Thời Yến Lãng và Thời Cảnh Nham với Thời Quang liền nhận ra được là anh em họ.

Huống hồ Úy Minh Hải mới bốn mươi mốt tuổi, mà Thời Quang? Mười chín tuổi.

Sao có thể là cha con ruột được.

"Đào Đào bé nhỏ, cậu thua rồi, đừng giãy dụa nữa, mau gọi mình là chị dâu đi." Đường Mật nắm lấy cánh tay Đào Đào, dùng sức quơ, nhất định phải nghe cô ấy nói một chút.

Giống như chỉ cần một tiếng chị dâu của cô ấy, Thời Yến Lãng liền là người đàn ông của cô.

Thời Quang: "Cậu gấp cái gì? Lát nữa mình giới thiệu ba mình cho cậu biết."

Đường Mật: "Để mình xem cậu chịu đựng đến bao giờ."

Úy Minh Hải biết vị trí của Thời Quang, vừa bước vào đã quét đến cô, ông vừa kể chuyện, thỉnh thoảng nhìn về cô một chút, cô đang cúi đầu nói chuyện với bạn học.

Ông không nên tin lời của áo bông nhỏ mà, còn nói gì mà nhất định sẽ cổ vũ cho ông thật tốt.

Đường Mật còn nói với Thời Quang: "Bây giờ mình không tranh cãi với cậu, mình muốn nghe Úy tổng nói chuyện."

Thời Quang cười, "Mình không cần nghe, lát nữa về nhà mình sẽ nhờ ba nói lại lần nữa cho mình nghe."

Đường Mật không phục, nửa đùa nửa thật, "Mình cũng về bảo ba giảng lại một lần cho mình nghe."

Khoảng thời gian sau Thời Quang không đùa giỡn với Đường Mật nữa, tập trung nhìn ba mình trên sân khấu.

Vừa rồi cô không có nghe, nhưng vẫn dùng bút ghi âm ghi lại rồi, sau này về sẽ nghe lại.

Bây giờ cho dù tập trung nghe giảng, cô vẫn tiếp tục ghi chép, ghi âm một phần, cô mở điện thoại ra, bắt đầu quay clip cho ông.

Sợ pin điện thoại không đủ dùng, cô còn chuyên nghiệp mang cả sạc dự phòng theo.

Nam Địch lắng nghe rất chăm chút, một ánh mắt nhỏ của Úy Minh Hải, cô cũng nhận ra, ông đang nhìn về hướng Thời Quang, mà Thời Quang thì lại cầm điện thoại quay phim.

Vốn dĩ cô cũng định quay, nhưng vừa nghĩ tới Úy Minh Hải là ba của Thời Quang, trong nháy mắt cô không còn cảm thấy ý nghĩa nữa.

Cho dù có tốt mấy thì cũng là ba của người khác.

Trong khoảng thời gian này, cô bị mất cân bằng nghiêm trọng.

Mấy hôm trước cô có về nhà một chuyến, ba dẫn cô ra ngoài ăn cơm, ngoài ông ra còn có một số bạn bè làm ăn chung với ông ấy, trên bàn ăn mọi người không khỏi tâng bốc lẫn nhau.

Cô đột nhiên cảm thấy rất phản cảm với ba mình, cảm thấy bữa tiệc vô cùng vô vị.

Cô không biết mình đang làm sao vậy, điên cuồng hâm mộ ghen ghét với Thời Quang, hâm mộ cô ấy có tiền như vậy, lại có một người ba vô cùng khí chất, ghen ghét cô sao lại có một người bạn trai chung thủy như thế.

Buổi hội thảo kết thúc vào lúc chín giờ, tiếng vỗ tay nồng nhiệt vang lên trong hội trường, Nam Địch hoàn hồn, nhanh như vậy đã kết thúc rồi? Cô đi theo đám người ra ngoài, trước mắt toàn bộ đều là sương mù, cảm giác không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Câu nói giảng dạy khi nãy của Úy Minh Hải vẫn còn vang vọng bên tai cô: "Phải chọn ngành nghề mình am hiểu, đừng mù quáng quá nhiều, bạn cảm thấy kiếm tiền là một cái nghề, nhưng lại chỉ thấy được những đồng tiền và thành công trước mắt, còn ngàn vạn thất bại đằng sau của những người thành công bạn đâu thể nào thấy được. Nếu lựa chọn thứ mình không hiểu biết, lại nhìn thấy nhiều người thành công như vậy sao chỉ mình mình thất bại? Đấy là do bạn, thế nên bạn không khổ thì ai khổ?"

Câu nói vô cùng sắc bén, nói trúng tim đen.

Cô am hiểu cái gì?

Là thiết kế nha.

Sau khi cô đi làm ở AIO, rốt cuộc không còn thời gian để suy nghĩ đến việc thiết kế nữa.

Làm sao bây giờ?

Ai biết.

Cô cảm thấy không cam lòng.

Phảng phất như trước mắt sương mù càng ngày càng đậm, cô cũng không biết làm sao để ra ngoài.

Trong hội trường, Thời Quang và Đường Mật vẫn chưa rời đi.

Đường Mật hoàn hồn, nhìn Thời Quang, "Những lời kia của Úy Minh Hải, quá tàn nhẫn đi, như một chậu nước lạnh trực tiếp đổ lên đầu chúng ta." Vốn muốn đến để trải nghiệm thôi, nhưng lại bị những lời này của ông tác động, cảm thấy không bình thường chút nào.

Thời Quang cất bút ghi âm và sạc vào túi, thuận miệng nói một câu: "Những câu khắc nghiệt hơn ông ấy vẫn chưa nói đâu, những lời nói ấy vừa thực tế lại khiến người khác tuyệt vọng vô cùng."

Đường Mật: "Còn có thể khắc nghiệt hơn sao?"

Thời Quang gật đầu, chọn lấy một câu trong đó: "Ba mình nói, giữa người và người, thật ra cũng chỉ là trao đổi lợi ích mà thôi, đều so đo nhiều ít, tất cả mọi thứ ấy đều bị lớp vỏ bọc thân tình và hữu nghị che mất, nhân tính là như vậy, không có ai ngoại lệ cả."

Đường Mật: "..."

Tê cả da đầu, toàn thân lạnh lẽo.

Nhưng suy nghĩ lại thật cẩn thận, đúng là có chuyện như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 85

Nha Trang, 29/12/19

Editor: Xiao He

Sau khi Úy Minh Hải rời khỏi sân khấu đi vào phòng nghỉ, liền nhờ người trong hội sinh viên gọi Thời Quang vào.

Vì muốn nói chuyện riêng tư thế nên Úy Minh Hải nói bọn họ giải tán, chỉ để lại một người trong ban quản lý của trường, cũng là bạn thời đại học của Úy Minh Hải.

Lúc trước người bạn này ở lại trường, năng lực làm việc không tệ, liền một bước lên mây.

Úy Minh Hải: "Làm phiền cậu phải chờ mình một chút rồi."

Bạn học: "Giữa hai chúng ta không cần khách sáo như thế." Dù chỉ là mối quan hệ bạn bè chung ký túc xá, thế nhưng vừa nhìn thấy Thời Quang, ông liền nhận ra đây là bản sao với mối tình đầu của Úy Minh Hải.

Ông cười cười: "Không hề giống cậu chút nào."

Úy Minh Hải cười khổ, "Cô ấy hận mình đến độ sinh ra con không hề giống mình chút nào."

Bạn học: "Nếu giống cậu nói không chừng lại không thể nhận được nhau."

Một bé gái sau này lớn lên giống ba, thì sau này trong mối quan hệ cha con rất khó để thân thiết với nhau, đặc biệt khi đứa bé ấy đến tuổi trưởng thành, đã biết để ý đến ăn mặc.

Úy Minh Hải: "Cũng đúng."

Đang nói chuyện, Thời Quang và Đường Mật đã tới đây.

Úy Minh Hải vẫy tay với Thời Quang, "Đây là bạn đại học của ba, chú Chu." Ông kéo nhẹ Thời Quang tới, giới thiệu hai người với nhau.

"Con chào chú Chu." Thời Quang nhu thuận chào hỏi.

Phó hiệu trưởng Chu không khỏi cảm khái một phen, "Con thật giống mẹ đấy." Sau đó nói thêm vài câu liên quan đến chuyện hồi đại học.

Đường Mật trợn tròn mắt, không tin được!

Ở trong lòng cô rối loạn, đây là sự thật à.

Cô lặng lẽ meo meo di chuyển ra sau, tranh thủ lúc bọn họ đang nói chuyện hăng say, nhanh chóng bỏ chạy.

Lúc xoay người lại bị Thời Quang một phát bắt được dây túi đeo chéo lôi cô lại, "Cậu chạy đi đâu?"

Đường Mật bị giật trở về, vừa rồi bọn họ chỉ lo nói chuyện, quên giới thiệu Đường Mật.

Thời Quang nắm tay khoác lấy vai Đường Mật, giới thiệu mọi người với nhau.

Đường Mật cười tủm tỉm, "Chào chú Úy, chào hiệu trưởng Chu ạ, mọi người cứ nói chuyện đi, con không quấy rầy nữa ạ." Vẫy vẫy tay, thừa dịp Thời Quang không chuẩn bị, cô vung tay chạy trối chết.

Còn muốn cô gọi một tiếng cô sao, không có cửa đâu!

Do có phó hiệu trưởng Chu bên cạnh, thế nên Thời Quang và Úy Minh Hải đi dạo trong sân trường cũng không bị ai nói ra nói vào, đã nhiều năm Úy Minh Hải chưa về trường cũ, nơi nay bây giờ chỉ còn là hồi ức, nơi nào cũng lưu dấu lại ký ức xưa.

Đi được một lúc, ông mang Thời Quang rời khỏi trường học.

Hôm nay Thời Cảnh Nham đi công tác, chưa rõ khi nào sẽ trở về thì không biết, cô không dám ở một mình ở chung cư, cũng không thể nào tăng ca trong ký túc xá, trong khoảng thời gian này cô chỉ có thể ở nhà thôi.

Ngồi lên xe, Úy Minh Hải mới hỏi cô, "Ba thấy con vẫn luôn quay clip, còn ghi âm nữa phải không?"

"Dạ."

"Ghi chép nhiều như vậy làm gì?"

"Quay clip khác với ghi chép chứ, ghi chép sẽ không sợ hư hỏng."

"Cũng không cần ghi chép, khi nào muốn nghe cứ nói, ba sẽ sẽ giảng cho con."

"Không giống nhau mà, cái này để lưu làm kỉ niệm."

Thời Quang mở ghi âm ra nghe lại, lúc mới bắt đầu cô chỉ lo nói chuyện với Đường Mật, không để ý ba nói cái gì.

Sau đó Úy Minh Hải cũng không nói gì, cùng nghe ghi âm với con gái.

Nghe hơn nửa tiếng, cô bắt đầu mệt rã rời, ngáp một cái.

Úy Minh Hải nói: "Mấy hôm nay lại thức khuya sao?"

Thời Quang mệt mõi vô lực gật đầu, tắt bút ghi âm, thành lập một công ty rất phiền phức, có rất nhiều chuyện cô không hiểu, cần phải tìm tòi rất nhiều.

Úy Minh Hải kéo cô qua, "Ngủ một lát đi, về tới nhà ba gọi con."

Thời Quang dựa vào trong ngực ba, híp mắt lại, lúc đầu chỉ định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, sau đó lại mơ màng ngủ mất, đầu cô gục xuống, xém chút nữa đụng phải cằm Úy Minh Hải, ông dùng tay nâng đầu cô, điều chỉnh lại tư thế để cô ngủ thoải mái hơn.

Mí mắt quá nặng, Thời Quang không mở mắt nổi, rất nhanh liền đi vào giấc ngủ.

Úy Minh Hải dùng cằm dựa vào vào trán con gái, cố gắng không để cô cựa quậy, ngủ được an ổn một chút.

Nhìn cô mệt mỏi như thế này, ông lại có chút hối hận khi để cô khởi nghiệp.

Đối với ông cô vẫn luôn là một đứa trẻ.

Bé con mẫn cảm ấy vẫn luôn tìm cách để thăm dò ông, bản kế hoạch dự án lần này cô nhờ ông làm, khi làm xong có thể đối với cô là vô dụng, chỉ có tác dụng cho việc xin thêm vốn đầu tư cho cô thôi.

Tối nay cô không có cảm giác an toàn, tính cách trẻ con mà đi cá cược với bạn học, nên muốn ông thỏa mãn một chút xíu tâm tư nhỏ bé này của cô.

Cô thăm dò, để bản thân tùy hứng, chỉ là muốn xem thử xem ông có thật lòng yêu cô vô điều kiện không.

Sau vài chục năm không có cảm giác an toàn, đã tạo ra một cảm giác bất an vô hình trong cô tự lúc nào.

Gần đây ông có nghiên cứu một quyển sách liên quan đến tâm lý, mục đích để tìm kiếm một phương pháp, có thể loại bỏ những lo lắng bất an trong lòng cô, để vết thương trong lòng cô hoàn toàn hồi phục.

Nếu như cô chỉ là một đứa trẻ sáu bảy tuổi thì tốt biết bao nhiêu, ngày nào ông cũng có thể bên cạnh, ôm cô, dỗ dành cô, những bất an sẽ từ từ mà bị quên lãng, nhưng cô lại lớn như vậy.

Về đến nhà, Thời Quang tắm nước nóng xong, liền bắt đầu bận rộn.

Úy Minh Hải bưng sữa bò cho cô, kéo ghế dựa xuống ngồi bên cạnh cô, "Cái này là con thiết kế sao?"

Thời Quang lắc đầu, chỉ lo nhìn chằm chằm màn hình, một lúc sau mới nói một câu: "Đường Mật."

Úy Minh Hải: "Cái này nhìn còn nhiều thiếu xót lắm, vẫn là thiết kế của con tốt."

Thời Quang: "..." Cô nghiêng đầu liếc ông một cái, "Nếu như bị Đường Mật nghe được, bạn ấy sẽ cầm cây xương rồng trực tiếp bỏ lên mặt ba."

Đang nói, điện thoại có tin nhắn tới: [Hi, người đẹp, chị là vợ của Hàn Bái, chị add WeChat em rồi, đồng ý đi nhé ~]

Thời Quang mở WeChat ra, có một người tên là "Cầm kỳ thư họa" thêm cô làm bạn, cái tên này giống như có liên quan đến Tần Thư, cô liền đồng ý.

Úy Minh Hải vô cùng dị ứng với cái tên Tần Thư này, lần cạnh tranh ấy khiến ông lao lực vô độ.

Thời Quang cũng biết việc này, còn nhìn ông nói, "Đối thủ cạnh tranh của ba đó."

Úy Minh Hải "ừ" một tiếng, không nói gì.

Thời Quang nói chuyện với Tần Thư một hồi, hai người hẹn nhau sau khi cô đi Chiết Giang về sẽ gặp mặt.

Cô hỏi Úy Minh Hải: "Ba kể con nghe một chút về lần cạnh tranh đó đi."

Đã không còn gì để nói, chỉ là ông nhìn trúng một công ty của bạn Tần Thư, muốn tiến vào hội đồng quản trị, sau đó Tần Thư giúp bạn cô ấy, ngăn cản ông trở thành cổ đông lớn nhất.

Lần thương chiến ấy, cả nhà Tần Thư, nhà bạn Tần Thư, còn có anh họ của cô ấy, cuối cùng lại thêm cả Hàn Bái, bốn chọi một, cũng chỉ đánh ngang tay với ông, cả một năm ấy, ông đều trong trong trạng thái mệt mỏi.

Thời Quang hỏi: "Cuối cùng ba thỏa hiệp sao?"

Úy Minh Hải: "Thỏa hiệp vì lợi ích, hơn nữa, bên ba cũng bị hao tổn, chủ yếu là nếu tiếp tục cạnh tranh như vậy cũng không có ý nghĩa gì, hơn nữa lực lượng của Tần Thư cũng mạnh, phải làm sao mới thắng được?"

Khi đó ông luôn nghĩ, nếu con gái ông còn sống, có phải sẽ giống Tần Thư hay không, không biết trời cao đất rộng, nhưng lại có một tấm lòng lương thiện?

Thời Quang, "Khiến ba thất vọng rồi, không ngờ rằng sẽ là một áo bông lòng dạ hiểm ác."

Úy Minh Hải: "Con cũng tự biết mình đấy, không sai chút nào." Ông đưa sữa bò cho cô, "Uống xong rồi làm, để một hồi sẽ nguội."

Sau đó Úy Minh Hải cũng không quấy rầy Thời Quang nữa, ngồi bên cạnh tăng ca với cô.

.....

Lúc đầu Thời Quang muốn chờ Thời Cảnh Nham đi công tác trở về sẽ đi gặp anh một lần, sau đó cô liền đi Chiết Giang, nhưng anh lại nói phải mấy ngày nữa mới về.

"Anh đang ở đâu?"

Thời Cảnh Nham: "New York."

Thời Quang thuận miệng hỏi một câu: "Không phải đi châu Úc sao? Sao lại tới New York rồi?"

Thời Cảnh Nham: "Anh tìm một người, đàm phán chút chuyện."

Lời nói này của anh có hai nghĩa, nhưng cô không để bụng, cứ nghĩ là anh đi đàm phán với khách hàng.

Cô không tự giác mà bắt đầu nũng nịu, "Có nhớ em không?"

Giọng Thời Cảnh Nham trầm thấp từ ống nghe truyền đến, "Ừm."

Thời Quang: "Nhớ ở đâu?"

Cô đợi đáp án là "Nhớ trong lòng." kết quả Thời Cảnh Nham lại nói như vậy: "Cái gì cũng nhớ, trên giường, dưới giường."

Thời Quang: "..."

Thật chững chạc và đàng hoàng mà, mất hết cả mặt mũi.

Thời Quang không phải đối thủ của anh, đành phải đổi đề tài, nói thứ sáu tuần này cô muốn đi Chiết Giang tìm nhà xưởng, đi chung với Thời Yến Lãng.

Thời Cảnh Nham không ngăn cản cô, xưởng Tư Ngữ vẫn chưa trả lời anh, anh biết, bởi vì Úy Lam không muốn việc thu mua này thuận lợi như vậy.

Nhưng mà trước mắt anh không để mắt tới xưởng Tư Ngữ, còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, chỉ có thể tạm thời hoãn lại.

Anh căn dặn Thời Quang: "Chú ý an toàn."

Thời Quang: "Không sao đâu, ba em đã phái vài người đi theo em rồi." Giống như điều động tất cả nhân lực vậy.

Cô nhớ anh, "Khi nào anh trở về? Em từ Chiết Giang trở về, có thể nhìn thấy anh chưa?"

Thời Cảnh Nham: "Có thể, chủ nhật anh đến Bắc Kinh." Nếu tới kịp, nói không chừng còn có thể đón cô.

Ngày Thời Quang đi Chiết Giang, Úy Minh Hải còn đi ra sân bay để hộ tống cô.

Vốn dĩ hôm nay Úy Minh Hải rất bận, nhưng đều đẩy mọi chuyện ra sau, đây là lần công tác đầu tiên của con gái, một sự kiện vô cùng ý nghĩa, cho dù kết quả như thế nào, cũng là bước dài trong quá trình trưởng thành.

Cách đó không xa, Thời Yến Lãng nhỏ giọng ra hiệu Phó Hàn, "Không qua nịnh bợ ba vợ tương lai một chút sao?"

Phó Hàn nào dám, khí thế của hắn chỉ là một nửa so với Úy Minh Hải, đành chỉ dám nhìn từ xa.

Úy Minh Hải một mực nói đến những kỹ xảo khi đàm phán với Thời Quang, giống như tổng hợp lại tất cả nói cho cô nghe.

Thời Quang nhớ kĩ từng lời trong lòng, Úy Minh Hải hỏi cô, đã liên hệ với bên đó chưa?

Thời Quang gật đầu, đã tìm ba nơi, đều là nhờ mối quan hệ của họ hàng Phó Hàn, lúc đầu có nói xưởng Tư Ngữ rất tốt, nhưng nghe nói gần đây muốn chuyển nhượng, cuối cùng có thể hoàn thành đơn đặt hàng hay không thì không chắc.

Trước hết cô tìm một xưởng hỏi kĩ càng, nghe nói cũng được.

Úy Minh Hải nghe tên xưởng Tư Ngữ, đôi mắt sâu một chút, nhưng không nói gì.

Sắp vô kiểm an, ông ôm con gái một cái, "Đến đó nhớ gọi điện cho ba."

Thời Quang vẫy tay tạm biệt Úy Minh Hải, lại vẫy tay với thư ký Trần, xoay người đi tìm Thời Yến Lãng và Phó Hàn cùng đi.

Phó Hàn phụ trách đẩy vali đồ, còn đeo một cái ba lô lớn.

Sau khi đến Hàn Châu hắn mới phát hiện, mẹ nó, Thời Yến Lãng để hắn tới đây là để làm khuân vác miễn phí, hắn còn ngu ngốc mà đắc ý.

Liên tục đưa mắt nhìn Thời Quang đi vào kiểm an, Úy Minh Hải mới cùng thư ký Trần rời đi.

Ngồi trên xe rồi, ông phân phó thư ký Trần: "Ông tìm mấy nhà đầu tư bên xưởng Tư Ngữ hỏi báo giá thử, Thời Cảnh Nham hẳn ra giá là 2.8 triệu, phải khiến người khác sẽ không ra giá cao hơn 2.2%"

Thư ký Trần nhắc nhở: "Có thể do Úy Lam là cố vấn pháp luật của xưởng Tư Ngữ, cô ấy sẽ đoán được là ông nhúng tay vào để ông chủ Lưu nhanh chóng đồng ý với điều kiện của Thời Cảnh Nham."

Úy Minh Hải: "Trong nhà con bé bày tỏ thái độ đó với người chú là tôi thì không nói, chỉ là trên thương trường, con bé sẽ không ngu ngốc mà đối đầu với tôi."

Thư ký Trần cũng sớm đoán được, quá trình thu mua xưởng Tư Ngữ chậm chạp nhất định là có công lao của Úy Lam.

Trước đó Úy Lam không biết Thời Quang là con gái của Úy Minh Hải, cho nên mới để ông chủ Lưu ủy thác cho ngân hàng tìm nhà đầu tư, cô làm cố vấn pháp luật đứng ở giữa, sẽ kiếm chác được một chút.

Nào biết được, trong hai tháng ngắn ngủi, cái gì cũng thay đổi, người muốn mua xưởng Tư Ngữ bây giờ lại chính là đối thủ cạnh tranh của cô.

Dừng lại một chút, Úy Minh Hải phân phó thư ký Trần: "Ông nói trực tiếp với Úy Lam, nếu không nhanh chóng hoàn thành thủ tục thu mua xưởng Tư Ngữ, vậy sau này quần áo của Đào Đào sẽ ủy thác cho nhà máy của AIO gia công, đơn đặt hàng lấy tên tôi, hàng cũng do tôi tự mình kiểm nghiệm, tôi muốn ngày nào lấy hàng nhất định phải đúng giờ mà giao hàng, làm trễ nãi công việc của AIO, thì con bé sẽ tự chịu trách nhiệm"

Thư ký Trần: "... Đã hiểu rõ."

- ----------

Lời editor: Hôm nay đăng hai chương, bù cho ngày mai mình không đăng nhé~

Bạn đang đọc truyện *Thời Gian Không Nghe Lời* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.